

καθ. Καὶ ἐγκαθεζόμενοι, ἐδήουν τὴν γῆν. Ubi Schol. exp. ἐνδιατρίβοντες, Non ultra proficiscentes, sed immorantes propter commeatus. ["Ἐγκαθείσαστο, Dawes. M. C. 62. Valck. Hipp. p. 164. ubi et de ἀγκαθείσαστο, Brunck. Aristoph. 1, 74." Schæf. Mss.] Ἐγκαθεζόμεμαι, Consido. Aristoph. Πλ. (184.) Κρατοῦσι γοῦν κὰν τοῖς πολέμοις ἐκάστοτε Ἐφ' οἷς ἂν οὗτος ἐπι-καθεζῆται μόνος, ubi Schol. annotat, metaph. esse ἀπὸ τῶν ζυγῶν : id enim quod gravitate sua præpon-derat, καθέζεσθαι dici, ["T. H. p. 64. Kuster. 5. ad Charit. 212. Abresch. Lectt. Arist. 196. De constr., T. H. ad Lucian. 1, 176. Amst." Schæf. Mss.] "Μετακαθέζω, affertur pro Transfero," [Lucian. 738.] "Μαλὶν μετακαθείζω, Transpono, Muta-
"ta sede loco." Παρακαθέζομαι, Assideo, A latere consideo. Plato Char. Παρακαθεζόμενος οὖν ἡσπαζό-μεν τὸν τε Κριτίαν. ["Ad Charit. 279." Schæf. Mss.] Συμπαρικαθέζομαι, Plato Lys. 2, 207.] Προκαθέζο-μαι, Præsideo. Greg. in Basil. Βυζάντιον τὴν προκα-θεζομένην τῆς ἑώας πόλιν. Idem in Or. de Luna, προκαθεζέται νυκτὸς, Præsidet nocti. Et voce pass., ap. Eund. Οἱ προκαθεσθέντες τοῦ λαοῦ, i. e. Episcopi, qui populo præsident. [Dionys. H. 1, 310. Lucian. 684. Euseb. V. C. 2, 59.] Προσκαθέζομαι, Assideo : unde προσκαθεσθήσῃ, quod ex Æschine citatur, et exp. Assideo, προσεδρεύσεις. Apud Dem. (14, 15.) Προσ-καθεδεῖται καὶ προσεδρεύσει τοῖς πράγμασι, metaph. pro Assidue incumbet aut Instabit. || Assideo, eo nimirum sensu, quo Priscian. Sallustium dixisse re-ferat oppidum amissum assideri, pro Obsideri aut cir-convassideri, Obsideo, Hostiliter consido. Thuc. 1. Παρακαθεζόμενοι δὲ τῇ πόλει, Stativa habentes ad ur-
bem : (1, 61.) Προσκαθεζόμενοι τὴν Πύδναν ἐπολιόρ-κησαν. Xen. E. (1, 5, 13.) Εἶλον Ἀκράγαντα λιμῶ, μάχη μὲν ἡγηθέντες, προσκαθεζόμενοι δὲ ἐπὶ τὰ μῆνας. [Abresch. Æsch. 2, 40. Obsideo, ad Herod. 430. 500." Schæf. Mss.] Συγκαθέζομαι, Gl. Assideo, Con-
sideo, "Schol. Theocr. 1, 21." Boiss. Mss. Demosth. 1434. * "Υποκαθέζομαι, Schol. Eur." Wakef. Mss. "Υποκαθεσθῆναι, Gl. Subsidiere.] Παρέζομαι, Assideo, Juxta s. A latere sedeo. Il. A. (557.) Ἡεὶ γὰρ σοὶ γε παρέζετο, καὶ λάβε γούνων. ["Ad Herod. 643. * Περὶ ζῶ, ad 474." Schæf. Mss. * "Συνέζω, fut. med. Συνεδοῦμαι, Hes." Wakef. Mss. * "Υφέζομαι, Opp. A. 2, 302.] "Υφεσμός, Impedimentum, VV. LL. "Hesychio συμποδισμός." [*"Υπερέζομαι, Anthol. 6, 570.]

"Ἐδναία, Suidæ ἡ καθέδρα : nimirum ab ἔζειν."

¶ Ἐδρα, Sella, Sedes. Il. T. (77.) Ἀνρόθεν ἐξ ἔδρης, οὗ ἐν μέσσοισιν ἀνάστας. Xen. K. Π. 6, (3, 7.) Ὡς εἶδεν, ἀναπηδήσας ἐκ τῆς ἔδρας ὑπήντα τε αὐτῷ καὶ ἔδε-
ξαιτο. Apud Eund. de Re Eq., ἔδρα ἵππου, i. q.
sæculis et ossibus, ἐν ᾗ ἐγκάθηται ὁ ἀναβάτης. Bud. || Sella s. sedes, quæ honoris gratia alicui collocatur. Xen. K. Π. 8, (1, 13.) Τούτους καὶ δώροισι, καὶ ἀρχαῖς, καὶ ἔδραις, καὶ πάσαις τιμαῖς ἐγέραρεν. Ibid. de Cyro, Duces et optimates assuefaciebat Ἀγαθοῖς ἔργοις προ-
βῆναι εἰς τὴν τιμιωτάτην ἔδραν. || Sedes, i. e. οικεῖος τοπος. Hipp. ἐν τῷ Μοχλικῷ, Καταναγκάσαι δὲ τὰ
καταρρέοντα ἐς ἔδρην πτέρην ἢ θέναν. Gorr. || Domi-
ciliū, ut Lat. Sedes. Soph. Trach. (1153.) Ἀλλ' οὐκ ἐμὴν ἐνθάδ'· ἀλλ' ἐπακτῖα Τήρυνθι συμβέβηκεν
δοῦν' ἔχειν ἔδραν. (Aj. 460.) ἔδραι νάυλοχοι, Navales
stationes. || Basis et sedimentum. Bud. e Plut. De-
metrio, de Machina, Ἡς ἔδρα μὲν ἦν τετράγωνος : ibid. Basis dicitur. Sic Damasc. 37. || Apud medicos,
ut et Lat. Sedes, dicitur Meatus ventris inferior continendus transmittendisque excrementis destinatus,
Gorr. : ut, Ἐδρα ἐκτραπομένη ἢ προπίπτουσα, Sedes
conversa vel procidua, Bud. e Diosc. ["Sic et ap.
Herod. 6, 42. διὰ τῆς ἔ., Per anum." Schw. Mss.] || Apud Hippocr. l. de Vulneribus Capitis, est Ossis
fracturæ species ejusmodi, ut in eo teli vestigium re-
maneat atque appareat, qua telum impactum fuit.
Gorr. e Gal. : addens, eund. de Caus. Morb. scribere
eo nom. peculiariter designari Solutam in ossibus
capitis continuitatem ab aliquo acuto occurrente at-
que abscondente, vocarique etiam ἐγκοπήν et διακοπήν
ab Hippocr. de Vuln. Cap. [903.] || Consessus. Od.
Γ. (31.) Ἴξον δ' ἐξ Ἡυλῶν ἀνδρῶν ἄγυρ' ἰν τε καὶ ἔδρας,

i. e. συνέδρια, ut Schol. exp. || Sessio, Sessitatio.
Athen. 14. e Bacchylide, Οὐχ ἔδρας ἔργον οὐδ' ἀμβο-
λᾶς. Sic Thuc. 5, (7.) Τῶν γὰρ στρατιωτῶν ἀχθομέ-
νων τῇ ἔδρᾳ, Schol. exp. προσμονῇ, διατριβῇ, ἀργία :
vide Ἐδος. ["Musgr. Rhcs. 8. 554. Tro. 1078. Herc.
F. 596. Cycl. 289. Wakef. Alc. 114. Eum. 808. A-
bresch. Æsch. 2, 4. 117. Jacobs. Anim. 81. Anth.
6, 287. Brunck. Aristoph. 3, 211. Kuster. 191. ad
Lucian. 1. fin. Heyn. Hom. 6, 234. 8, 398. Valck.
Phœn. p. 104. 221. Diatr. 50. ad Herod. 241. 704.
711. Heringa Obs. 57. ad Callim. 1, 190. Græv.
Lectt. Hes. 565. Soph. CEd. T. 2. 13. Aj. 811. ad
Xen. Mem. 2, 3, 16. Podex, ad Lucian. 2, 321.
Toup. Opusc. 2, 195. Quid in equo, Gail. ad Xen.
346. Ἐδρη, Brunck. ad Æsch. Prom. 201. Ἐξ ἔδρης,
ad Eur. Bacch. 926." Schæf. Mss.] Ἐδρδιαστολεὺς,
Instrumentum medicorum, quo anum compressum,
sede aliquando ita inflammata et angustata, ut per
ipsam non transmittantur alvi recrementa, diducunt :
sic enim vocatur a Gal. et Hippoc. κατοπτῆρ, sicut
matris præclusæ, ut vocant, speculum ab ipso nomi-
natur διόπτρα, i. e. γυναικῶν διαστολεὺς. [*Ἐδρο-
στροφος, Podicem versans, Theocr. 24, 109. Theophr.
Char. 27.]

"Ἐδρεύω exp. et Sedeo et Sisto : sed sine exem-
"plo." [*Ἐδρευσις, Gl. Sessio. * Ἐδρεύσιμος, Gl.
Sedentarius. * Ἐδρήσω, cf. Ἐφεδρήσω, Παρέδρ.]

E seqq. comp. nonnulla terminationem nominis
Ἐδρα retinent, alia autem, licet ejusd. sint ge-
neris, minime : ideoque ordinis alphabetici dun-
taxat rationem in eorum collocatione habuimus.

"Ἀφεδρος, ἡ, Purgatio menstrua mulierum, Menses
muliebres, Bud. e Diosc. 2, 85. de coagulo leporis,
Μετὰ δὲ τὴν ἀφεδρον ἀτόκιος ἐστὶ. Et ex Ezech. 18,
(6.) Γυνὴ δὲ ἐν ἀφεδρῷ οὔσα, Menstrua habens. [Vide
Heinsii Exerc. Sacr. p. 39. "Atractylis, Diosc. No-
tha 456." Boiss. Mss.] Ἀφεδρῶν, ὦνος, ὁ, Latrina.
Math. 15, (17.) Εἰς τὴν κοιλίαν χωρεῖ, καὶ εἰς ἀφε-
δρῶνα ἐκβάλλεται : ubi a seorsum sedendo dictum ἰδ
vocab. Beza annotat : sicut Latrinam a lavando s.
latendo : alio vero nom. ἀφοδον quasi Deverticulum
dici. At Secessus, quo Erasmi. et vulg. Edd. ibi
utuntur, in ea signif. ap. idoneos auctt. se legere non
meminisse. || Suidæ signif. etiam τὸ μέρος τοῦ σώμα-
τος τὸ περὶ τὴν ἔξοδον, i. e. Sedes, ut Plin. et Lat. me-
dici vocant. Sed barbarum esse dicit. [Bekk. Anecd.
433. Clem. Alex. 45. "Wakef. S. Cr. 3, 54. Toup.
Emendd. 1, 269." Schæf. Mss.] Ἀφεδρεύω, In sella
sedeo : unde ἀφεδρεύσαι ap. Hes. ἐν δίφρῳ καθίσαι.
["Toup. Opusc. 1, 565." Schæf. Mss.] Ἀφεδρεία,
i. q. ἀφεδρος : unde ap. Suid. Ὁ γοῦν Ἡραΐσκος εἰ αἰ-
σθοῖτο φθεγγόμενης γυναικὸς ἀκαθάρτου, ἤλγει παρα-
χρήμα τὴν κεφαλὴν, καὶ τοῦτο σημεῖον ἐποιεῖτο τῆς ἀφε-
δρείας, Si sentiret vocem mulieris menstrualis, dole-
bat capite : idque illi indicio erat menstruæ mulie-
rum purgationis. Sic enim quidam interpr. malunt
quam cum Cam., Conjecturam faciebat secessus tur-
pis, i. e. impuritatis adulterii aut scortationis. [*Ἀ-
φεδράζω, Gl. Eloco, unde [*Ἀφέδραστος, Iren. 80."
Kail. Mss.]

Διεδρος, ὁ, ἡ, Dissidens : cui contr. σύνεδρος : erat
autem verbum augurale : exemplum ex Aristot. ha-
bes paulo post in Διεδρία. || Hes. exp. subst., διαφα-
νὴς ἡ λαμπρὰ καθέδρα. Cujus exemplum Bud. ex A-
then. (197.) affert, Ὡστ' εἶναι δύο κατὰ κλίνην ἐπ' ἀρ-
γυρῶν διέδρων. Eust. in Il. A. cum annotasset δι-
φρον et διόχην secundum Paus. vocari ἀπὸ τοῦ δύο φέ-
ρειν et ἀπὸ τοῦ δύο ἔχειν, subjungit, καὶ οἱ τὸν τοιου-
τον διόχην, καὶ διεδρον ἐκάλουν, εἶρηται καὶ ἀλλαχού.
Διεδρία, Dissidium, Aristot. H. A. 9, (2.) "Ἐτι δὲ
τοῖς ὠμοφάγοις ἅπαντα πολεμεῖ, καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις
ἀπὸ γὰρ τῶν ζῶων ἡ τροφὴ αὐτοῖς· θθεν καὶ τὰς διεδρίας
καὶ τὰς συνεδρίας οἱ μάντεϊς λαμβάνουσι· διεδρα μὲν, τὰ
πολέμια τιθέντες· συνεδρα δὲ τὰ εἰρηνεύοντα πρὸς ἄλ-
ληλα : ubi Bud. dicit auguralia verba esse, et e Gaza
interpr. Considium et dissidium. At Cam. interpr.
Considentias et dissidentias : nam dissidentia faciunt
augures ea, quæ sunt infesta sibi mutuo ; et considen-
tia, quæ pacifica. Διεδρον, Bisellium, Sellæ genus.
VV. LL. ["Toup. Opusc. 2, 161." Schæf. Mss.]

ΕΤ Διέδριον, Sellula: * καθέδριον Suidæ, Sellula, Cam. A [Herodotus Oribasii 337. Matth.] Apud Hes. vero ΕΤ Διέδρα exp. καθέδρα.

[* Δύσεδρος, Æsch. Ag. 753. Dionys. H. 2, 12. 28. * Δυσέδρεντος, App. B. Hisp. 305.]

Δωδεκάεδρος, Duodenos in situs sessilis. Plut. de Placit. Philos. 2, 6. de Pythagora, Ἐκ μὲν τοῦ κύβου φησὶ γεγονέναι τὴν γῆν, ἐκ δὲ τῆς πυραμίδος τὸ πῦρ, ἐκ δὲ τοῦ ὀκταέδρου τὸν ἀέρα· ἐκ δὲ τοῦ εἰκοσαέδρου τὸ ὕδωρ, ἐκ δὲ τοῦ δωδεκαέδρου τὴν τοῦ παντὸς σφαῖραν: i. e., Bud. interpr. E quadrantali terram factam, e meta, ignem: ex octaédro, i. e. octonorum sessuum corpore, aerem: ex icosaedro vero, i. e. vicensium, aquam: ex dodecaedro vero, i. e. duodenos in situs sessili, universi globum. TALE est Εἰκοσαέδρος, Qui vicensium sessuum est: cujus exemplum jam e Plut. posui. [* Εἰκοσαέδρης, J. Poll. 4, 161. Εἰκοσιέδρος, Plato Tim. 3, 98.]

Ἐνέδρα, Insidiæ. Thuc. 5, (56.) Μάχη μὲν οὐδεμία ἐγένετο ἐκ παρασκευῆς, ἐνέδραι δὲ καὶ καταδρομαί. Apud Eund. 3. Οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας, Qui in insidiis subsident. Plut. Rom. Ἐνέδρας θέμενος αὐτοῖς: Poplic. Καθίσαντες ἐνέδραν τοῖς ἄγονσι τὰς παῖδας. Dicitur etiam ἐνέδραν ποιεῖσθαι τινι, a Thuc. (3, 91.) Lat. dicunt Tendere, struere, collocare, item Ponere insidias. Herodian. 7, (5, 8.) conjungit ἐνέδραν καὶ συσκευὴν ἐξ ἐπιβουλῆς. Apud Longin. vero dicitur, Ἀλλοτρίαι θῆραι θανάτων καὶ ἐνέδραι διαθηκῶν. [“ Diod. S. 2, 401. ad Lucian. 1, 358. Fisch. Ind. Palæph.” Schæf. Mss.] Ἐνεδρον, idem, seu, ut exp. Hes., ἐγκρυμμα, δολερὸν * ὑποκάθισμα. Acta 23, (16.) Ἀκούσας δὲ ὁ υἱὸς τῆς ἀδελφῆς Παύλου το ἔνεδρον. Legitur et in libro Reg. et in libro Sapientię: sed ap. probatos auctores non reperitur. Insidiosum, Cam. [“ Wassenb. ad Hom. 39.” Schæf. Mss. Schleusn. Lex. in V. T.] ΑΤ Ἐνεδρος, ὁ, ἡ, Incola, Inquilinus. Soph. Phil. (152.) Νῦν δέ μοι λέγ’ αὐλὰς ποίας Ἐνεδρος ναίει, Καὶ χώρον τίν’ ἔχει. Ubi sedem suam locarit, Quem locum insederit, ut Tacitus loquitur. || Apud Hippocr. autem περὶ ἀέρων, Scythæ ἔνεδροι dicuntur; insidentes equis firme: nisi forte vera est scriptura εὔεδροι. Cam. [“ Wassenb. l. c.” Schæf. Mss.] Ἐνεδρεύω, Insidior. Herodian. 3, (12, 18.) Ἐνεδρεύων τε προσεῖπεν αὐτοκράτορα, Composito dolo salutatur imperatorem, ut Polit. vertit. Plut. Fab. Ἐνεδρεύων αὐτὸν ὑπὸ τὴν πόλιν, Insidias ei tendens. Et pass. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 4.) Τὰ δὲ τῶν ζώων ποτὶ ἐνεδρεύεται, Quibusdam autem animalibus potu insidiæ struuntur, s. Quædam animalia potu captantur. [“ Ad Charit. 95. Markl. Suppl. p. 276. Diod. S. 1, 280, 309. 367. 2, 273. Heyn. ad Apollod. 616. De constr., ad Diod. S. 2, 372.” Schæf. Mss. * Ἐνεδρεία, Epicharmus ap. Bekk. Anecd. 95. * Δυσενέδρεντος, Appian. 1, 206. * Ἐνεδρεντῆς, Gl. Deceptor, Insidiator, Seducitor, 1 Sam. 22, 8. Hes. v. Ὀδοιόκος. * Ἐνεδρεντικός, Gl. Insidiosus, Strabo 3, 231. * Ἐνεδράζω, Theophil. Protosp. 1, 21.] “ Ἀντενέδραι, Mutuæ insidiæ: quibus nimirum ei, qui nobis “ insidiatur, vicissim insidiamur. Polyb. Ἐνέδρας, “ ἀντενέδρας, ἐπιθέσεις, προσβολὰς,” [1, 57, 3. 7, 15, 1. * Ἀντενεδρεύω, Dio Cass. 295, 47. Appian. B. P. 13, 7., B. C. 3, 934, 7. Hippocr. 1282. * Προενέδρα, i. q. προδοκῆ, Hes. * Προενεδρεύω, Appian. 1, 253. * Προσενεδρεύω, Æneas c. 4.]

Ἐξέδρα, Exhedra, proprie, ut scribit Cam., In ædificiis ædes addita porticibus. Vitruv. 5. de Palæstrarum ædificatione, Constituantur in tribus partibus exhedræ spatiosæ, habentes sedes, in quibus philosophi rhetoresque ac reliqui, qui studiis delectantur, sedentes disputare possint. Bud. in Pand. annotat, exhedram hodie dici posse loca, quæ in peristyllis sodalium canonicorum aut monachorum, i. e. claustris, vulgo Capitula dicuntur. Exhedram enim a sedium frequentia et sessitandi commoditate nomen accepisse. Apud Cic. autem pro Sella studiaria accipi videri, in qua grabatulus ad meridiandum accommodatus esse soleat: ll. vero illos Ciceronis, unum ex 1 de Nat. Deorum, alterum ex 3 de Orat, ibi reperies. Cam. scribit Cic. Tusc. Quæst. 5. interpretatum esse Sessionem: cum enim dixisset, Hic

A Speusippus, hic Xenocrates, hic ejus auditor Polemo, cujus ipsa illa sessio fuit, quam videmus: subjunxisse mox, Tamen ego illa moveor exhedra. Plut. Bruto (14.) Τῆς δὲ βουλῆς εἰς τὴν ἐξέδραν προεiselθούσης, οἱ μὲν ἄλλοι τὸν δῖφρόν τοῦ Καίσαρος περιέστησαν. Et ap. Suid. [e Diog. L. 4, 19.] Κατῳκον πλησίον τοῦ μουσείου καὶ τῆς ἐξέδρας. J. Poll. autem 1. ἐξέδραν esse ait ἵνα συγκάθηνται, i. e. Consessus locum. Cam. [“ Jacobs. Anth. 7, 105. Valck. Phæn. p. 155. ad Herod. 531. Musgr. Or. 1450. Ern. Clav. Cic. 512. Ind. Xen. Mem. v. Παστὰς, Heyn. Hom. 8, 8.” Schæf. Mss.] A quo et demim. Ἐξέδριον posuit Cic. in Ep. ad M. Fab. Gall. Exhedria quædam mihi nova instituta sunt in porticula Tusculana: ea volebam tabulis exornare. [“ Ern. Clav. Cic. 512.” Schæf. Mss.] Ἐξέδρος, ὁ, ἡ, opp. τῷ ἐνεδρος, Qui in sede et domicilio suo non est, A sede et domicilio suo absens, remotus aut expulsus. Soph. Phil. (212.) Οὐκ ἐξέδρος, ἀλλ’ ἐκποσις ὦνῃρ, Extra sedem suam, Externus seu alienus, Cam. Aristot. de Mundo, Πολλάκις δὲ πνεῦμα-συγγενεῖν γῇ παρεξωσθὲν εἰς μυχίους σύριγγας αὐτῆς, ἐξεδραμυγόμενον ἐκ τῶν οἰκείων τόπων, i. e. Sedibus suis pulsus et ejectus, Bud. Idem ap. Athen. 5. (187.) Ποιεῖ γὰρ αὐτὸν ἀσυμφώνως ποτὲ μὲν σκοτοδινῶντα καὶ μεθυσκόμενον τῷ του παιδὸς ἔρωτι, καὶ γιγνόμενον ἐξέδρον καὶ καθάπερ νεκρὸν, scribit videri signif. Sede emotum, i. e. In convivio non constantem sibi, sed identidem surgentem præ amore, quasi sede motum. Eur. (Iph. T. 80.) ἐξέδροι χθονός, Extorres. Metaph. (Hippol. 935.) ἐξέδροι φρενῶν λόγοι. Apud Aristoph. autem (O. 275.) ὄρνις ἐξέδρον χώραν ἔχων, quod e Soph. desumptum annotat Schol. et exp. παρηλλαχμένην, est vocab. augurale, ut σύνεδρος et διέδρος: unde et Hes. ἐξέδρον exp. οὐκ αἴσιον. [“ Musgr. Hec. 596. Kuster. Aristoph. 191. Heind. ad Plat. Charm. 63. Herod. Philet. 435. et n., Valck. Hipp. p. 265.” Schæf. Mss. * Ἐξεδροποιός, Schol. Eur. Hipp. 934.] “ Προεξέδρη ex Herod. (7, 44.) affertur pro Prætorium.”

C Ἐνέδρος, Cui facile insidetur, ut ἵππος, Cui facile ἐγκάθεται ὁ ἵππευς, Bud. e Xen. (Equ. 1, 12.) Suid. καθέδραν ἐνέδρον exp. ἀσφαλῆ, βεβαίαν. [“ Ad Herod. Philet. 435. Conf. c. ἐδραῖος, ad Dionys. H. 5, 40.” Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 96. 325. Theocr. 13, 21. * Ἐνέδρος, Hes.” Wakef. Mss. * Ἐνεδρεία, Dionys. H. 3, 1902.” Schæf. Mss.] Ἐφέδρα, q. d. Insessio. Plato Pol. (288.) Ἐν δὲ ὄνομα ἔχον, διότι πᾶν ἐνεκά τινος ἐφέδρας ἐστὶ, θάκος αἰεὶ τινι γιγνόμενον. || Herba, quam et Caucum appellant. Gorr. [Plin. 26, 13. Obsidio, Herod. 1, 17.] Ἐφέδρανα, τὰ, Natium prominentiæ, super quibus sedetur. Cæl. Rhod. 2, 46. J. Polluci 2. γλουτοὶ et ἐφέδρανα idem sunt, i. e. τὰ ὑπερέχοντα ἀπὸ τῶν ἰσχυίων. || Item ἐφ’ ᾧ κάθηνται οἱ τὰς λύρας ἔχουσι. Hes. e Phryn. [Aristot. H. A. 1, 13.] Ἐφεδρίζω, Insideo. Sed peculiariter pro Insideo tergo alicujus: quod fiebat in ludo, qui ET Ἐφεδρισμός hiuc dictus est, ET Ἐφεδρισμός. J. Poll. Hes. ET Ἐφεδριστήρες, Qui in illo ludo devicti manibus a tergo junctis insistentes portabantur. [“ Ἐφεδρίζω, Toup. Opusc. 1, 327.” Schæf. Mss. * Ἐφεδριάζω, Hes. Phot. * Ἐφεδράζω, Heliod. 1, 4. “ Abresch. Lect. Arist. 308.” Schæf. Mss. * Ἐφεδράω, Anal. 2, 32. * Ἐφεδρέω, Jacobs. Anth. 8, 88.” Schæf. Mss. * Ἐφεδρήσσω, Assideo, Insideo, Coluth. 68. 252. Antip. Sid. 92.] Ἐφεδρος, Insidens: ut Soph. Phil. (400.) matrem Deum Ἐφεδρον ταυροκτόνων λεόντων appellat, Insidentem tergo leonum: intelligens sc. agitatricem esse leonum curru ipsius junctorum. Sic de exercitu in terram exposito ap. Eur. (Rhes. 954.) ἐφεδρος γῆς στρατός. Et (Ion. 202.) ἐφεδρος τοῦ ἵππου, pro ἑποχος. || Hesychio est etiam χειροτέχνης, forte pro Sedentarius vel sellularius artifex. || Apud Hippocr. Sedes vel aliud corpus stabile, ut in eo desiderare aliquis firmiter possit. Gorr. e Gal. Comm. 2. π. Ἀγμῶν. || Ἐφεδρον s. ἐφέδρα Herbæ quoque nom., inde dictæ, quod arboribus insideat: quam Plin. 26, 13. ἀνάβασιν et ἵππουριν alio nom. appellari scribit, nascique juxta arbores, et scandentem eas dependere comis junctis

multis, nigris ut est equorum cauda. || Subsector, e Servio: Insidiator. Unde ita vocatur et Qui eventum aucupatur quasi ex insidiis, inquit Cam.: cum antea scripsisset ἐφ. appellari in certaminibus, Qui observabat eventum certantium, et postea cum victore congregiebat, ut copiose Lucian. tradit in Hermotimo. Sic Aristoph. B. (792.) ἐφεδρος καθεδεῖσθαι. Vide et Bud. 742.: ubi ἐφ. est etiam Cujus aggrēssio suspecta est: e Plut. appellante Crassum ἐφεδρον τοῦ ἀγῶνος, i. e. belli civilis. || E Polyb. Captator et observator occasionis. Quinetiam vocari eod. nom. scribit Milites, qui in subsidiis collocati sunt, uno verbo Subsidiarii. Ab hac autem significatione sumtum esse puto illud ἐφεδρος Soph. Aj. (609.) Καί μοι δυσθεράπειτος Αἴας ἔννεστιν ἐφεδρος, pro Ajacis insanabile malum ultimum adoritur me. || Generaliter Adversarius: ap. Eur. autem cum gen., Phœn. (1110.) ἐφεδρους Ἀργείων δорός, Adversantes Argivo exercitui. [Fallitur Stephanus, aut ejus exemplar: ita extat locus, Λόχους ἔννεμεν ἐπτά, καὶ λοχαγέτας Πύλας ἐφ' ἐπτά, φύλακας Ἀργείων δорός, Σὸς παῖς, ἐφεδρους θ' ἱππότες μὲν ἱππότες Ἑταῖ.] Denique Ἐφεδρος, Successor, Herod. 5, (41.) Sed et Substitutum interdum signif. ["Eur. Tro. 139. ad Lucian. 1, 555. Diod. S. 1, 222. 293. 610. 2, 454. Brunck. Aristoph. 1, 186. Kuster. 70. Lobeck. Aj. p. 310. Wytt. ad Plut. S. N. V. 63. Toup. Opusc. 1, 328. Koen. ad Greg. Cor. 256. ad Herod. 391. Lex. Herod. 176. ad Charit. 388. Subsidiarius, Valck. Phœn. p. 387. Conf. c. ἐφορος, Schn. ad Anab. 120." Schæf. Mss.] Ἐφεδρεύω, Insideo; Subsideo, Subsidiens insidior. Et generaliter Insidior. Plut. Ἀντίβον πᾶσιν ἐφεδρεύοντος. Herodian. (8, 8, 3.) Ἐφεδρεύειν αὐτοῖς ὑπώπτειον, Insidias suspectabant. Est etiam Victori immineo, ut cum eo quamprimum congrederi. Bud. ex Isocr. Item Immineo in calamitate altius. Et Ἐφεδρεύειν τοῖς τόποις καὶ καιροῖς, Bud. e Polyb. Captare occasiones e locis et temporibus. || Subsidiō sum: unde ἐφεδρεύοντες, qui alio nom. ἐπιτεταγμένοι, dicuntur etiam Triarii in postrema acie collocati, Bud. Annot. Vide et supra cit. Comm. 1. ["Markl. Suppl. p. 276. Jacobs. Anth. 8, 88. Argum. Aristoph. Sup., ad Diod. S. 1, 222. 2, 451. Bibl. Crit. 3, 2, 37. Toup. Opusc. 1, 328." Schæf. Mss.] Ἐφεδρεία, Sessio, Ipse sedendi s. insidendi actus: ut ἡ ἐπὶ τοῖς δένδροισιν ἐφ., Aristot. || Subsidiū, Præsidium. Polyb. 1, (9, 2.) Βουλόμενος οἷον ἐφεδρείαν ἐν τῇ πόλει καταλιπεῖν [al. ἀπολιπεῖν] τοῦτον. Et (3, 113, 9.) Ἐφεδρείας ἔχοντες τάξιν, Subsidiū loco: 1, (17, 11.) Θάνατος παρὰ Ῥωμαίοις πρόστιμον τῷ φηγόντι ἐξ ἐφ., i. e. Desertori præsidii, Cam. At Bud. Stationem hic vertit. [1, 17, 10. 3, 69, 10. 6, 37, 12. 10, 38, 8. 39, 1. alibi. * Ἐφεδρευσις, Aqu. Job. 37, 3. cf. Schleusn. Lex. iu V. T. * "Ἐφεδρευτής, Insidiator, Pseudo-Chrys. Serm. 51. T. 7. p. 389." Seager. Mss.] Παρεφεδρεύω σοι, Sum in statione ad te protegendum, Bud. e Plut. [Polyb. 2, 24, 3. 3, 100, 7. 4, 76, 6. * Συνεφεδρεύω, 1, 27, 9. 2, 12, 2. 31, 13, 6.] Καθέδρα, Sedes, Sella. Il. B. (211.) Ἄλλοι μὲν ῥ' ἔζοντο, ἐρήτυθεν δὲ καθέδρας, [καθ' ἑδρας al.] Ceteri quidem sedebant, tenebantque sedes suas quieti. Xen. K. (4, 4.) Ἐπὶ τὰς καθέδρας τοῦ λαγῶ. Synes. 104. Καὶ ἐν οὐδενὶ τῆς καθέδρας ὠλίσθησε, Nullo loco sede sua lapsus est. Apud Eund. Καθέδρα ἀμφικέφαλος exp. ex Juvenale Cathedra mollis, biceps dicta, quia duabus capitulis exornabatur. Idem, Τοῦ δὲ λυσαι τὴν αὐθεντίαν, eis τὴν ἱερατικὴν καθέδραν ἀνέπεμψα. Herodian. (2, 3, 17.) Οὐ γὰρ ἐν τῇ καθέδρᾳ ἡ προεδρία, ἀλλ' ἐν τοῖς ἔργοις, Quippe non in sella ipsa fastigium dignitatis, sed in operibus situm. Et in navibus καθέδραι dicuntur Remigum sedilia. || Ut ἔδρα, accipitur etiam pro Mora. Thuc. 2, (18.) Ἐν τῇ αὐτῇ μὲν ὀργῇ ὁ στρατὸς τὸν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρᾳ εἶχεν, i. e. τῇ ἀργίᾳ τῆς πολιορκίας, ut Schol. exp.: quod paulo ante ἐπίσχεσιν et μέλλησιν appellat, i. e. Cunctationem et quasi desidiam. Sic ap. Plut. Camillo, Πρὸς τῷ Καπιτωλίῳ καθέδρα καὶ σχολὴ γενομένη χρόνιος. Ubi tamen exp., Diuturna per otium Capitolii obsessio: sicut et a Valla in Thuc. 1. c. redditur In obsidione. || Hesychio est etiam θυσία Ἀδώνιδος: et καθέδραι Eid. πένθους ἡμέραι ἐπὶ τετελευτηκόσι.

A ["Ad Charit. 683. Heyn. Hom. 4, 212. 233. Habitus sedentis, Plut. Mor. 1, 171. Non Homericum, Wölf. Præf. ad Il. p. 18." Schæf. Mss. * Καθέδριον, Gl. Sedile, Subsellium, Oribas. Coll. Cod. Vat. 9, 14. * Ἐγκάθεδρος, Gl. Consessor. * Ἐγκάθεδρος, Schol. Apoll. Rh. 1, 4. Schol. Pind. O. 2, 138. Schol. Æsch. S. c. Th. 325. Planudes Ovid. Met. 12, 401." Boiss. Mss. * Οἰκουροκαθέδριος, Tzetz. Chil. 1, 287." Elberling. Mss. * Πολυκάθεδρος, Suid. v. Πολυκλήσι. Kall. Mss. Schol. Il. B. 74. ad Theocr. 13, 72. Hesych. 776, 2.] Προκαθεδρία, Primus locus in consessu. Cam. e Luca [11, 43. perperam pro πρωτοκ.] Πρωτοκαθεδρία, Primus in consessu aliquo "locus, Prima cathedra et primum subsellium: vel "Primus consessus: usurpando Consessum pro Ipsa "considendi actione. Matth. 23, (6.) Φιλοῦσί τε τὴν πρωτοκλισίαν ἐν τοῖς δειπνοῖς καὶ τὰς πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς, Amantque primos accubitus in "cœnis, et primos consessus in synagogis: s. Amant- "que primi accumbere in cœnis, et primo loco se- "dere in conventibus." [Luc. 1. c. 20, 46. Marc. 12, 39.] Συγκάθεδρος, ὁ, ἡ, Assessor. Vide Πάρεδρος. Lobeck. Phryn. 465. * Συγκαθεδρία, Georg. Lapitha Poema Mor. 272. * Φιλοκαθεδρία, Timario in Notit. Mss. 9, 243." Boiss. Mss. Socr. H. E. 5, 290.] Ὀκτάεδρος, ὁ, ἡ, Qui octonorum sessuum est. Vide Δωδεκάεδρος. [Plut. 719. * Ὀμόεδρος, Stob. Phys. 1102. ubi extat ὁμώεδρῳ.] Πλανησίεδρος, Incertis sedibus errans, Vagus. Sic Aristot. H. A. 1, (15.) vocat Molam. Πολύεδρος, Multas sedes habens. [Plut. 1, 353. * Πρωτοεδρία, Tzetz. Chil. 4, 569." Boiss. Mss.]

Πάρεδρος, Assessor: Ἡ π. τῷ θεῷ μισοπόνηρος δίκη, Philo de V. M. 2., VV. LL. Πάρεδροι τοῦ Ἀπόλλωνος, et π. τῆς θεοῦ ex Aristide. At πάρεδροι peculiari signif. Assessores, qui dabantur ἀρχόντι, Bud. e Dem. c. Mid. 238. Vide J. Poll. Idem postea συγκάθεδροι dicti fuerunt. In VV. LL. redditur et Consiliarius, Auxiliarius, et Assecla. || Πάρεδρον Virtutem dæmoniacam dici, qualis in Simone mago fuit, ex Euseb. annotat Cæl. Rhod. ["Phryn. Ecl. 210. Nunnes. Præf., Thom. M. 691. Wakef. Alc. 758. Cattier. 85. Jacobs. Anth. 10, 384. ad Diod. S. 1, 399, 2. 251. ad Lucian. 2, 187. Herodian. 473. ad Charit. 303. Musgr. Andr. 1090. Brunck. Cæd. C. 1382. Dii πάρεδροι, Casaub. ad Inscr. Herod. 347. Cren." Schæf. Mss.] Εὐπάρεδρος, Qui constanter assidet, Qui assiduus est aliquo in negotio. Εὐπάρεδρον, καλῶς παραμένον καὶ διηλεκῶς, Hes. Suid. Vide Εὐπρόσεδρος. [Var. lect. 1 Cor. 7, 35. * Εὐπαρέδρως, Monum. Eccl. Coteler. 2, 230. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 144. Combef." Boiss. Mss.] Παρεδρία, Assessio, Cic. Dignitas eorum, qui πάρεδροι vocantur, i. e. Assessores. Quidam ex Ulpiano interpr. Assessuram. [Memno c. 60.] Παρεδρεύω, Assideo. Item Assiduus sum aliqua in re. ["Wakef. Alc. 758. Musgr. 749." Schæf. Mss. Diod. S. 14, 434. * Παρεδρευτής, Socr. Hist. Eccl. 3, 204. Athen. 392. * Παρεδρευτικός, Autyllus Oribasii 329. * Παρεδρήσσω, Nonn. J. 16, 19. D. 4, 112. * Συμπάρεδρος, Consessor, Chrys. Hom. 117. T. 5. p. 758." Seager. Mss.] Συμπαρεδρεύω, pro Παρεδρεύω, [Psell. de Oper. Dem. p. 85. "Planudes Ovid. Met. 2, 485." Boiss. Mss.]

[* Περιεδρεύω, Gl. Obsidior.]

Πρόεδρα, Prima sedes, Primum subsellium, πρῶτον ξύλον, J. Poll. 325. [Gl. Principatus.] Πρόεδρος, Qui sedet in prima sede, s. in primo subsellio, Præses, Præsul, Antistes. Et πρόεδροι, Magistratus, vide Bud. Annot. et Comm. ["Ad Charit. 466. Jacobs. Anim. 250. Kuster. V. M. 116. ad Diod. S. 2, 251. ad Lucian. 1, 415. ad Herod. 645. Ernest. ad Xen. Mem. 1, 1, 18. Wytttenb. Sel. 393. Valck. Anim. ad Ammon. 10." Schæf. Mss. * Συμπρόεδρος, Æschin. F. Leg. p. 258. "Diog. L. 7, 10." Boiss. Mss.] Πρόεδρία, q. d. Præsentia, Sedis prærogativa dignitas, ut quidam interpr. Vel Sedis prærogativa, non adjecto τῷ Dignitas, aut Loci prærogativa. Qui autem προεδρία honore præditus erat, et in theatro et in concione et ubique quemvis loco excitare poterat, et iu eo sedere, ut Bud. ex Aristoph. Schol. ac Suid.

annotat. Herodian. (1, 8, 9.) Τὴν π. ἀπονέμεσθαι τῇ τοῦ βασιλεύοντος γυναικί. Plut. π. Δυσσώκτας, Ἡ τὸν φιλότιμον πείσεις ἐκστῆναι τῆς π. Diog. L. Καὶ λεγόντων ὡς ἐν ᾧδου προεδρίας οἱ μεμνημένοι τυγχάνουσι. Sic autem et in Axiocho dicitur tribui προεδρία τῖς τοῖς μεμνημένοις. Ubi tamen quidam latius accipiunt pro cuiuslibet Honoris prerogativa. Bud. quoque ap. Æschin. eis προεδρίαν καλεῖν et eis προεδρίαν τιθέναι ait esse vel Sedibus primis vel honoribus primis dignari. ["Luzac. Exerc. 145. Wakef. S. C. 4, 231. ad Herod. 25. T. H. ad Lucian. Dial. 44. De quant., Monthly Rev. Apr. 1799. p. 436. Π. ἴση, Bibl. Crit. 3, 2, 15." Schæf. Mss. * Φιλοπροεδρία, Sozom. Hist. Eccl. 7, 2. * "Προεδρίον, i. q. προεδρία, ut προεδρία τῆς φύσεως, Prærogativa naturæ, Suicer." Lex. Hederic.] Προεδρεύω, Præideo, Sum præses, cum gen. ut οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς ap. Dem. Præsides Senatus, Bud. ["Ad Charit. 466." Schæf. Mss.] Προεδρεία per ei, Ipse actus præsidendi: ut Προεδρία cum solo ι, est proprie Prima sedes, ut quidam Gramm. tradunt: quæ tamen differentia confunditur. ["Heyn. Hom. 7, 606." Schæf. Mss. J. Poll. 8, 133.]

Πρόσεδρος, Assessor, πάρεδρος. Item Assiduus in aliqua re, s. Assidue occupatus. Hes. ὁ παρακαθήμενος, item σχολάζων. ["Wakef. Trach. 794." Schæf. Mss.] Εὐπρόσεδρος, Constantiter assidens, et quasi a latere alicujus nunquam discedens. Item, Assiduus in aliquo negotio, ut εὐπάρεδρος: unde et pro εὐπρόσεδρον 1 Cor. 7, (35.) quædam nostra exemplaria habebant εὐπάρεδρον. Vocat autem sive hoc sive illo nomine, magis tamen εὐπρόσεδρον probo, Constantiam manendi cum aliquo, ut constanter manemus cum iis, quibus semper assidemus, et a quorum latere nunquam discedimus. ["Chrys. in 1 Tim. Sermon. 13. T. 4. p. 300." Seager. Mss.] Προσεδρία, Perseverantia, qualis est ejus, qui alicui semper assidet. Apud Synes. de Insomn. et in Epist. redditur Assiduitas. At Thuc. 1. est Assidua obsidio, vel potius simpliciter Obsidio: nam quandam Assiduitatis signif. h. v. includit. ["De quant., Monthly Rev. Apr. 1799. p. 436." Schæf. Mss. "Studium, Villos. Anecd. Gr. 2, 218. Occupatio, Longini Fr. 6." Wakef. Mss.] Προσεδρεύω, Assideo. E Chrys. Προσεδρεύω ἐν τῇ δικαστηρίῳ. Item, Assiduus sum, Assidue incumbō. Aristot. Polit. 8. Προσῆδρον τὰς φιλοπονίας: ubi Bud. προσεδρεύειν interpr. Assidue insistere, Assidue incumbere. Ex eorund. Polit. 2. cum πρὸς, ubi dicit Πρὸς τὸ ἴδιον προσεδρεύειν. || Obsideo, e Polybio. || Insidior e Chrys. de Sacerd. ["Jacobs. Anim. 216. Wakef. S. Cr. 4, 69. Diod. S. 1, 367. Musgr. Alc. 749." Schæf. Mss. * Προσεδρεία, Dio Cass. 25. Assiduitas, Eur. Or. 306. * Προσεδρευτικός, unde * "Προσεδρευτικός, Hes. v. Λιπαρός." Wakef. Mss. Gl. Sedulo.]

Συνέδρα, Lat. Statio ab Hes. redditur: item Gr. στάσις. E Xen. (A. 4, 2, 3.) affertur, τῆς συνέδρας ἀποχωρεῖν. ["Ad Callim. 1, 190." Schæf. Mss.] Σύνεδρος, Consessor: ut πάρεδρος, Assessor. Redditur tamen etiam Assessor, a Bud. ap. Philostr. Σ. καὶ κοινωνῶν τῆς ἐν δικαστηρίῳ γνώμης. Idem συνέδρος, sicut et συνεδρεύοντες, ap. Æschin. p. 61. interpr. Qui concilium celebrant. Herodian. 1, (5, 17.) Ὁπαδὸς ἥδη καὶ σ. ἐστὶ θεῶν, Consors est consessorque Deorum, Polit. Idem vero alibi ap. Eund. reddit etiam Consiliarium. Apud Thuc. συνέδροι qui et καθήμενοι. Apud Soph. Aj. (749.) συνέδρος κύκλος exp. Corona considentium principum. At συνέδρος v. augurale vide in Δεδρος et Διεδρία. ["Thom. M. 691. Diod. S. 2, 491. ad Dionys. H. 1, 498. 2, 706. Verb. ad Anton. Lib. 53. L.B., Brunk. CEd. C. 1382." Schæf. Mss.] Συνεδρία, Consensus: vide Συνέδριον. || Verb. augurale, vide Διεδρία. [Aristot. H. A. 9, 1. Æsch. Ag. 491. * Συνεδριακός, Polyb. 31, 12, 12. πολιτεία.] Συνέδριον, Consensus, Concilium. Præcipue autem ita vocatur Consensus judicium: unde Æschin. sic appellat Areopagum. Sed et Collegium Bud. ap. Eund. interpr. Apud Herodian., qui alicubi et gen. τῆς βουλῆς addit, Polit. vertit Curiam. Sed Ipsum quoque, in quem conveniunt senatores, locum signif.: ut ap. Eund. (7, 10, 5.) Σύν-

ῆλλον οὖν σὺκ εἰς τὸ σύνθηδες σ., ἀλλ' εἰς τοῦ Διὸς νεῦν Καπετωλίον. Aristot. de Mundo, Βουλευταὶ καὶ ἐκκλησιασταὶ ἐξίστανται εἰς συνέδρια τὰ προσήκοντα. [Hinc συνέδριον alio nom. Gr. exp. βουλευτήριον, i. e. Locus, in quem convenit Senatus. In VV. LL. ponitur et συνέδρια in priore illa συνεδρίου signif. sed sine exemplo. ["Valck. ad Herod. 277. Bergl. Alciophr. 450. Gell. c. στρατόπεδον, ad Diod. S. 1, 707." Schæf. Mss.] Συνεδρεύω, Consideo, eo sensu, quo dixit Ovid. Metam. Consedere duces. A Bud. exp. etiam Assideo in consessu. Item Sum ejusd. curiæ, Sum collega, Sum ejusd. ordinis. Idem συνεδρεύοντες a Dem. dimittit de curia Areopagi: sicut et συνεδρους τῶν Ἀμφικτυόνων vocari Amphictyonum consessum. A Polyb. autem συνεδρεύοντες poni etiam pro Consiliaagentes, Consultantes. ["Ad Diod. S. 1, 445. 651. Dionys. H. 5, 35. 96. Longin. §. 10. De augur., ad Dionys. H. 4, 2004." Schæf. Mss. * Συνεδρεία, Dio Cass. 773. 883. * Προσυνεδρεύω, Stob. Tit. 41, 246.] Συνεδριάζω, Consilium agito, vel Sum in eodem conventiculo, e Salom. Parab. (3, 32.) affertur Παράνομος ἐν δικαίοις οὐ συνεδριάξει, [cf. Schleusner Lex. in V. T.].

Υπεδρία, Inferior sedes, Inferior in subsellis locus: opp. τῷ προεδρία. Greg. Διδασκαλεῖα μὲν ἰδρύσασθαι κατὰ πόλιν ἐτοιμος, βήματά τε καὶ προεδρίας καὶ ὑπεδρίας. [Suid.] Υπεδρεύω, Inferior sedeo, Sedi alio sedeo. [In insidiis subsideo, Appiani Illyr. 20.]

Ἐδραῖος, Sedentarius, Sellularius, Sessilis. Xen. de Lac. Rep. (1, 3.) Οἱ πολλοὶ τῶν τὰς τέχνας ἔχοντες ἔδρ. εἰσι. || Stabilis, Turn. ap. Eur. (Andr. 266.) κάθησ' ἔδρατα, Stabilis sedeto. Plut. de Primo Frig. dicit terræ elementum non esse κινητικόν, sed ἔδρατον ὡς κύβος, καὶ συνερευσιτικόν, i. e. ut idem Turn. interpr., Stabile ut tessera, suoque nixu se continens. Et ἔδρατα ζῶα dicuntur animalia stabilem vitam agentia: quibus opp. νομαδικά, Quæ necesse habent pabulari, ut apes, Bud. Δυνάμενον ἔδρατον εἶναι, in eadem sede permanere potens, Econ. 2. ["Abresch. Æsch. 2, 44. ad Diod. S. 1, 157. 2, 310. Bergl. Alciophr. 190. Stabilis, Valck. Anim. ad Ammon. 149." Schæf. Mss.] Ἐδραῖος, q. d. Sessim: inclusam enim habet καθέδρας sign. ut Erotian. annotat ap. Hippocr. addens, videri sibi errare Bacchium et Epiclem, quorum alter exp. ἐπιμόνως, alter ἐγκαθίσταται χρόνῳ καὶ ἐπιμόνῳ. || Stabiliter, Firmiter. Herodian. 3, (14, 10.) Καὶ ἐπ' ὄχυρόν βήματος ἔδρατα εἰσίντες μάχονται. [* Ἐδραῖότης, Theophyl. 1, 352.] Ἐδραῖος, Stabilis, Firmo. Bud. e Luciano [Philop. 9, 254.] Ἐδραῖον, Basis, Fundamentum, Fulcimentum, Firmamentum. ["Gl. Ms. ad Pind. O. 2, 12." Dindorf. Mss. * "Ἐδραῖσις, Tzetz. Exeg. in Il. 120, 11." Schæf. Mss.] Ἐδράζω, Stabilio, Fundo, Firmo: καθίζω, Suidæ. Damascen. Ἄλλος δέ φησιν, ὁ ἔδρασας τὴν γῆν ἐπ' οὐδενός. Et pass. ap. Hes. ἔδρασθῆναι et ἔδρασμένην παγῆναι et βεβαιωθεῖσα. ["Simamias Alis, ad Charit. 404. Wakef. Herc. F. 935. Jacobs. Anth. 11, 226. 416." Schæf. Mss. "Callixenus Athenæi 204. Ἐδρασθῆναι τὸ πλοῖον ἀσφαλῶς ἐπὶ τῶν φαλάγγων." Schenk. Mss. * "Ἐδρασμένως, Theod. Rhaitens. de Incant. 228. Balf." Boiss. Mss.] Ἐδρασμα, Firmamentum, Fundamentum. ["Jacobs. Anth. 6, 259. Timæi Lex. 222. Toup. Opusc. 2, 108. Brunk. El. 1398." Schæf. Mss. * Ἐδρασμός, Geop. 6, 2. * Ἐδραστὴς, Lex. Apollon. 240. "Schneid. Scriptt. R. R. 3, 49. p. 25. Heyn. Hom. 6, 233. 8, 398." Schæf. Mss. * "Ἀνέδραστος, Philo p. 96." Boiss. Mss. Dionys. H. 2, 46. * Ἐδράω, 2, 12. * Ἐδρώ, unde * Ἐδρωμα, Pseudo-Orig. c. Marcion. p. 2. West. de qua v. cf. Suppl. ad Lex. Schn.] Ἐδρανον, Sedes, διάκρος, καθέδρα, Hes. θρόνος, Suidæ ap. Soph. (Aj. 194.) Ἄλλ' ἀναεὶς ἔδρανόν ὅπου μακρῶν Στήριζει σχολῇ. || Item ἔδρασμα, i. e. Basis, Firmamentum, Fulcimentum. Idem ex Epigr. νῆων ἔδρανον ἀσταθῆων Ἀγκύραν. ["Musgr. Andr. 1035. Tro. 1078. Huschk. Anal. 230. Jacobs. Anth. 10, 374. Valck. Diatr. 287. Phœn. p. 488. Ruhnck. Ep. Cr. 114." Schæf. Mss.] Ἐδρανός, Stabilis. ["Abresch. Æsch. 2, 44." Schæf. Mss. * Ἐδρανῆς, Schol. Æsch. Eum. 296.] Ἐδρανῶς, adv. στερεῶς, Eust. [* Ἐδράριον, Gl. Sedicula. * "Ἐδρί,

τος, ἢ, Erotian." Wakef. Mss.] 'Εδρήεις, Sessilis, Stabillis: ἑδρήεντα ap. Hes. βέβαια. 'Εδρίς i. q. ἑδραῖος, Hes. ἑδρήεντα, Supplices: οἱ ἰκέται, ἀπὸ τοῦ κατα-
 φεύειν ἐπὶ τὴν ἐστίαν, Suid. ["Brunck. Soph. 3, 387. ad Corn. Nep. 138. Stav." Schæf. Mss.] 'Εδρί-
 ας, Ad sedem pertinens: ut φάρμακα ap. Medicos, Sedi accommoda: et ἔλκη ap. Aegin. Sedis ulcera, Ulcera sedem infestantia. [Oribasius et Aetius 14, 2. ἑδρήεντα.] 'Εδρίον, Consessus: ἑδρία enim Hes. i. q. συνέδρια. 'Εδρίαομαι, Sedeo, Sedem habeo: ut Hesiod. O. (388.) πὰρ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ ἐδρίαῶνται: "ἑδρίαῶντο, Ion. pleonasmo τοῦ ὁ pro ἐδρίαῶντο, Se-
 debant, ἐκαθέζοντο." [Theocr. 17, 19. *'Εφεδρίαῶ, unde ἐφεδρίαῶντα ap. Coluth. 15.] Παρεδρίαομαι, Assideo. Item act. παρεδρίαῶν, Apoll. Rh. 2, (1040.) Συνεδρίαομαι, Consideo, [1, 328.]

¶ 'Εδός, eos, τὸ, Sedes, Sella. Od. Z. (42.) Οὐλυμ-
 πόν δ', ὅθι φασὶ θεῶν ἑδος ἀσφαλὲς αἰεὶ Ἑμμεναι. Ad
 q. l. respexit Plut. Pericle, fine, Τὸν μὲν τόπον, ἐν ᾧ
 τοὺς θεοὺς κατοικεῖν λέγουσιν, ἀσφαλὲς ἑδος καὶ ἀσάλευ-
 ρὸν καλεῖσθαι, οὐ πνεύμασιν, οὐ νέφεσι χρώμενον. Il.
 A. (533.) θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέστην Ἐξ ἑδέων, σφοῦ
 πατρὸς ἐναντίον. Hippocr. de Artic. (783.) Πάνν μὲν
 ἰκνῶς ἔχει καὶ περὶ μέγα ἑδος Θεσσαλικόν, i. e. δίφρον
 Θεσσαλικόν, ut alii scriptt. loquuntur: erat autem
 δίφρος Θεσσαλικὸς ap. antiquos, πᾶς δίφρος ἀνακλισμὸν
 ἔχων ut tradit Erotian. || I. q. ἑδαφος, Eust. i. e.
 Solum. || Item ἑδρασμα Suidæ, i. e. Basis, Firma-
 mentum: πάντων ἑδος ἀσφαλὲς αἰεὶ Γαῖα ap. Hesiod.
 O. (117.) || Delubrum, Aedes, s. Aedicula, Locus in
 quo Deorum simulacra collocantur. Isocr. Τοὺς εἰς
 τὰ τῶν θεῶν ἑδὴ ἐξαμαρτάνοντας. Bud. citat ex Eod.
 (ἑδῆναι, ῥά.) Τὰ τῶν θεῶν ἑδὴ καὶ τοὺς νεὺς σὺλᾶν.
 Antiphonte, Καὶ κρίνω προδόντα αὐτὸν καὶ τοὺς
 νεὺς καὶ τὰ ἑδὴ καὶ τὰ τεμένη καὶ τὰς ἐν τοῖς νόμοις
 θυσίας. || Imo et ipsum Simulaerum ἑδος dicitur ut
 ap. Suid. Τὸ τε τῆς τύχης ἑδος τὸ πατριον προσκυνή-
 σαι, ἢν ἐκείνοδος αἰρεῖ. Sic Phidias, quem Plin. ex
 ebore quidem et auro, sed et ex ære signa fecisse
 scribit, dicitur alicubi fecisse τῆς θεοῦ τὸ χρυσοῦν ἑδος,
 Aureum deæ signum. Plut. Solone, Ἐξάψαντες τοῦ
 ἑδους κρότην. || 'Εδος, sicut et ἑδρα et καθέδρα, Mora,
 interdum ponitur etiam pro Cunctatio, et q. d. Ses-
 sitatio aut desidia. Il. Ψ. (204.) 'Η δ' αὐτὸ ἔζεσθαι
 μὲν ἀνήγατο, εἶπε δὲ μῦθον, Οὐχ ἑδος εἶμι γὰρ αὐθις
 ἐπ' ἄκαινοιο ῥέεθρα, Non desidendum est, Non desi-
 dendum tempus est. Quod festinantis est: quemad-
 modum ap. Soph. Aj. (811.) Χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν,
 οὐχ ἑδρας ἀκμή. Et ap. Herod. 1, (17.) Ἐφ' ἑδρης εἴ-
 ναι στρατιῇ μὴ ἔργον. ["Thom. M. 265. Luzac.
 Exerc. 98. Huschk. Anal. 107. Jacobs. Anth. 8,
 349. 9, 377. 384. Wakef. S. Cr. 4, 119. Collect. de
 Aristid. Vita 93. Jebb. Brunck. Lex. Soph. Callim.
 1, 477. Epigr. ades. 200. Heyn. Hom. 4, 143. 154.
 630. 6, 233. 8, 711. ad Dionys. H. 1, 586. Boiss.
 Philostr. 515. Jacobs. Exerc. 1, 120. Valck. Diatr.
 12. Phœn. p. 221. Grævn. Lectt. Hes. 565. ad Diod.
 8: 1, 398. Timæi Lex. 93. et n., Delubrum, Fac. et
 Kuhn. ad Paus. 1, 252. Lucian. 3, 460. Sic Sedes,
 ad Liv. 1, 4. Signum, Simulacrum, Fac. ad Paus. 2,
 492. Visconti Iscr. Triop. 76. Toup. ad Longin. 365.
 Opusc. 2, 219. Lucian. 3, 477. (an 479.?) Οὐχ ἑ.,
 Heyn. Hom. 8, 398." Schæf. Mss. *'Εδοξέω, i. q.
 ἀγαλματοποιεῖω, Hes., Ruhnck. ad Tim. p. 93.] 'Εφε-
 δες, τὸ, Humile, ἐπὶ πέδον, ταπεινὸν, χαμαί. Hes.:
 ἑδος enim inter alia Solum et pavementum signif. "Ε-
 δεθλον, i. q. ἑδρασμα, Suid. Firmamentum, Basis.
 Item ἑδαφος; Solum. 'Εδέθλιον, pro eod. ["Add. ad
 Diod. S. 1, 221. ad 2, 245." Schæf. Mss.]

'Εδῶλιον, Sedes: καθέδρα, ἑδρασμα. Suid. e Soph.
 (El. 1393.) 'Αρχαῖσι λοντα πατρὸς ἐδῶλια, i. e. οἰκήμα-
 τα. || 'Εδῶλια peculiariter in navi dicuntur Fori, i. e.
 Tabulata in quibus remiges sedent. Alio nom. Transtra
 et Juga Lat. appellantur: a Græcis ποῖτ. κληίδες καὶ
 ζυγὰ εἰρεσίας, ut Eust. annotat. Soph. Aj. (1276.)
 ἄμφι μὲν νεῶν Ἀκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἐδῶλοις Ἡνρὸς
 φλέγοντος, cum jam fureret immissis Vulcanus habe-
 nis Transtra per et remos, ut Virg. loquitur. Herod.
 1, (24.) de Arione, Τὸν δὲ ἐνδύντα τε πᾶσαν πῆν
 σκευὴν, καὶ λαβόντα τὴν κιθάρην, σπάντα ἐν τοῖσι ἐδῶ-

λοισι, διεξελθεῖν νόμον τὸν ὀρθιον, i. e., ut Gell. 16,
 19. interpr., Atque ibi mox de more cinetus, ami-
 ctus, ornatus, stansque in summo puppis foro, car-
 men quod Orthium dicitur, voce sublatissima cantavit.
 Aristot. Mechan. Quæst. 7. Διὰ τί ὁσῶ ἂν ἡ κε-
 ραία ἀνωτέρα ᾗ, θάπτον πλεῖ τὰ πλοῖα τῷ αὐτῷ ἰστίῳ
 καὶ τῷ αὐτῷ πνεύματι; ἡ διότι γίνεται ὁ μὲν ἰστίος, μο-
 χλὸς, ὑπομόχλιον δὲ τὸ ἐδῶλιον, ἐν ᾧ ἐμπέπηγεν; Un-
 de desumtum volunt quod Vitruv. scribit 10, 8:
 Cum in summo cacumine antennæ subductæ sunt,
 tunc (navis) vehementiori progreditur impetu, quod
 non proxime calcem mali, quod est loco centri, sed
 in summo longius, et ab eo progressa recipiunt
 in se vela ventum: ibi enim calcem mali dici ἐδῶ-
 λιον. J. Poll. 1. scribit esse etiam ἐδῶλιον quoddam
 * πρῶτατικόν, ἐφ' οὗ κάθηνται. || In theatro etiam ἐδ.
 vocantur Subsellia, e quibus spectatur: quos ἀνα-
 βαθμούς quoque et βάθρα et ἐδρας nominari tradit
 J. Poll. Livius etiam narrat lib. 1. in circo divisa loca
 patribus equitibusque, ubi sibi spectacula quisque
 faceret, foros appellatos fuisse. Apud Harpocr. scri-
 bitur ἐδῶλια, eodemque modo exp., sc. αἱ ἐν ταῖς
 ναυσὶ καθέδραι: citat autem ex Herod. 1. procul du-
 bio intelligens l. supra cit.: ubi omnes Edd. habent
 ἐδῶλοισι: at in Lex. τῶν Ἡροδοτείων Λέξεων, scribi-
 tur ἐδῶλοισι. ["'Εδῶλιον, Wakef. S. Cr. 4, 7. Ari-
 stoph. Fr. 230. Toup. Emendd. 1, 15. Opusc. 2,
 108. ad Herod. 11. ubi et de ἐδῶλο, Lex. Herod.
 173. Wytt. ad Plut. 1, 280. Plur., Ruhnck. Ep. Cr.
 208. Valck. Phœn. p. 75. 399. 'Εδῶλον, ad Lucian.
 2, 298." Schæf. Mss. Lycophr. 1320.] "'Εδῶνᾶ,
 "Hesychio ζυγὰ κατὰ ζῶμα νηὸς: quæ supra ἐδῶλια."
 [*'Ειδῶλιος, Schol. Aristoph.] 'Εδῶλιάζω, Sedeo,
 κάθηνται. Harpocr. e Lycnrgi apologismo ὧν πεπο-
 λίτευται. Suid. postquam ἐδῶλιάσαι exp. συγκαθίσαι,
 conjungit ἐδῶλιάσαι et ἰκρίῶσαι, addens, utroque usos
 fuisse scriptt.: ac ἐδῶλιάσαι dici quasi συνθεῖναι
 ἐκ τινων ξύλων ἀπλῶς πρὸς τόπον τινὰ συντιθέντων.
 [Etyim. M.]

'Εδαφος, eos, τὸ, Solum. Thuc. 3, (68.) Ὑστερον δὲ,
 καθελόντες αὐτὴν ἐς ἑδαφος πᾶσαν ἐκ τῶν θεμελιῶν,
 i. e. Solo tenus. Sic ap. Plut. Ἐξανδραποδισάμενος
 τὴν πόλιν, εἰς ἑδαφος κατέβαλε. Æsch. c. Ctes. Οὐκ-
 ἔτι περὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίας ἀγωνίζεται, ἀλλ'
 ἤδη περὶ τοῦ τῆς πατρίδος ἐδάφους. Theophr. posuit
 pro Solo, i. e. Terræ qualitate, ut Bud. interpr.,
 cum de Cyrno insula scribit, Τὸ ἑδαφος καὶ τὸν ἀέρα
 πολὺ διαφέρει τῶν ἄλλων. Et de C. Pl. 2. Ἐπεὶ δὲ καὶ
 τὰ ἐδάφη μεγάλας ἔχει διαφοράς. || In domo signif.
 Pavimentum. Athen. 12, (60.) describens Demetrii
 ἡδυνάθειαν, Ἀνθινὰ τε πολλὰ τῶν ἐδάφων ἐν τοῖς ἀν-
 δρῶσι κατεσκευάζετο. || 'Εδαφος quandoque pro Fun-
 do capitur. Od. E. (249.) Ὅσσην τίς τ' ἑδαφος νηὸς
 τορνώσεται ἀνὴρ Φορτίδος εὐρείης. Aristot. H. A. 4.
 Πρὸς τῷ ἐδάφει τῆς θαλάσσης ποιοῦνται τὰς διαγωγὰς,
 In fundo maris. Athen. 11. e Pherecrate, Ποτήρια
 Πλατεῖα, τοίχους οὐκ ἔχοντ', ἀλλ' αὐτὸ τοῦδαφος μόνον.
 ["Thom. M. 264. ad Charit. 673. Jacobs. Anth. 8,
 317. Kuster. Aristoph. 111. Heyn. Hom. 4, 700.
 Toup. Opusc. 1, 580. 2, 198. Emendd. 1, 181.
 Fundus fluvii, Idem ap. Wart. ad Theocr. 2, 248.
 Opusc. 2, 232. Eis ἑ. καταβάλλειν, Plut. Mor. 1, 18." Schæf. Mss. *'Εδαφώδης, Gl. Pavimentitius. * "'Ε-
 δαφώω, ad Hes. 1602. n. 17." Dahler. Mss. * "'Ε-
 δαφίτης, Tzetz. Chil. 1, 906." Elberling. Mss.] 'Εδα-
 φίζω, Solo æquo, Solo allido, s. simpl. Allido. Synes.
 Ep. 57. Μακάριος ὃς ἐδαφίει τὰ νήπια αὐτῶν πρὸς τὴν
 πέτραν. || Pavio, Pavimento. Theophr. C. Pl. 3.
 Ὡς περ ἐδαφιζομένης τῆς γῆς, Pavita terra, s. pavimen-
 tata. [Polyb. 6, 31. * "'Εδαφιστήριον, Hes. v. Λί-
 στον." Wakef. Mss.] Ἀνεδάφιστος, Qui pavitus seu
 pavementatus non est, Qui solo æquatus aut allisus
 non est. [* Διεδαφίζω, Theophr. 3, 496.] "'Εξεδᾶ-
 φίζω, E fundamentis eruo et evertō: in Orae. Si-
 byll. [8. p. 679.] Κατεδαφίζω, i. q. ἐδαφίζω: nisi
 præp. signif. aliquid addat. [Suid. * Προσεδαφίζω,
 Æsch. S. c. Th. 497.] Ἐδαφίον, dinnn. ab ἑδαφος,
 Eust. [* "'Εδαφίατα, Tzetz. Chil. 3, 211." Elberling.
 Mss. * "'Εδαφείνος, Ad pavementum pertinens,
 Etyim. M. 745, 54." Wakef. Mss.]

ἸΖΩ, ἴσω, Sedere facio, In sede colloco: deductum ab ἐζω verso e in ι, κατὰ γλῶσσαν, ut Eust. tradit: Apoll. Rh. 2, (36.) Ἰζον εὐὸς ἐτάρους. || Considero facio. Il. B. (53.) Βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἰζε γερόντων. || Neutr. capitur etiam pro Sedeo. Il. B. (95.) ὑπὸ δ' ἐστοναρίζετο γαῖα Λαῶν ἰζόντων: (792.) Ὡς Τρώων σκοπὸς ἰζε. Od. E. (79.) αὐτὸς δ' ἀντίον ἰζεν. Aristoph. (B. 199.) Ἰζω ἐπὶ κώπην. Sic dicitur quoque ἰζω ἐπὶ δειπνον. Plato Symp. Οὐδ' ἂν εὐανθὴς καὶ εὐώδης ὁ τόπος ᾗ. ἐνταῦθα ἰζει καὶ μένει. || Ἰζομαι, i. q. ἐζομαι, Sedeo. Il. Γ. (162.) Δεῦρὸ πάροιθ' ἐλθοῦσα, φίλον τέκος, ἰζεν ἐμεῖο: pro ἰζον, Dor. Herod. Ἰζομαι ἐπὶ φηγόν, Fago insideo: (4, 146.) ἐς τὸ Ταύγετον, Apud Taygetum consederunt, Taygetum insederunt. Idem, Ἰζόμενοι ἐν τῷ Ταύγῳ. || Sido, Subsideo, Pessum eo. Bud. e Plat. (Tim. 9, 297.) Διὸ καὶ ἄπορον γέγονε τοῦκ' ἐπὶ πέλαιος, πηλοῦ καταβραχέος ἐμποδὼν ὄντος, οὗ ἡ νῆσος παρέσχετο, [Quorsum pertineat l. e Plat. cit., ipse Steph. viderit.] "Εἰζει Hes. affert pro καθέζεται: et εἰζερ "pro καθέζον: quæ tamen potius per simpl. ι scribi buntur et daséws." ["Heyn. Hom. 4, 203. 5, 86. 719. 7, 539. 8, 702. Kæn. Præf. ad Greg. Cor. 19. ad Corn. Nep. 137. Stav., Wessel. Diss. Herod. 125. Steinbr. Mus. Tur. 1, 314. Wassenb. ad Hom. 60. Eur. Hec. 143. ad Herod. 155. 228. 229. 343. 651. Conf. c. ἐζω, ad Lucian. 1, 691. Act., med., Kuster. V. M. 12. Ἰζε, ἰζε, Heyn. Hom. 4, 401. 5, 528. 576. 8, 10. Ἰ. ἐδραν, Musgr. Rhes. 512. Ion. 1618." Schæf. Mss.] "Ἰσμα, Etymologo τὸ *ἰδρυσμα, παρὰ τὸ ἰζω: itidemque Hesychio *ἰδρυσμα, κρίσμα." [Lycophr. 731.] Ἰζέω, inus. nisi in temporibus a fut. formatis. ["Wessel. ad Herod. 281." Schæf. Mss.] Ἰζημα, Sedimentum. Plut. de Def. Orac. (709.) Μάλιστα δὲ γῆς ὑπὸ σάλου γινομένης καὶ λαμβανούσης ἰζήματα καὶ σύγχυσιν ἐν βάθει, Sedimento terræ facto, ut Plin. 36, 10. Inundationibus Tiberis sedimento molis facto, seu, ut Turn. interpr., Cum terra movit, et alta facta labe desedit. ["Toup. ad Longin. 297. (9, 13.)" Schæf. Mss. * Ἀνίζω, unde] Ὑφανίζω, Subsido, Alex. Aphr. Ὑφανίζει παρὰ τὸν πυθμένα τοῦ ποταμοῦ. "Ἀνθίζομαι pro Consideo, nescio unde affertur VV. LL." Ἀφίζω, E sede surgo, descendendo, ἀποκαθίζω, Hes. [* Εἰσίζομαι, Il. N. 285.] Ἐνίζω, Insideo. Plato Symp. Ἀνανθεὶ γὰρ καὶ ἀπνηθηκότι καὶ σώματι καὶ ἄλλω ὄντων οὐκ ἐνίζει ὁ ἔρως· οὐδ' ἂν εὐανθὴς καὶ εὐώδης ὁ τόπος ᾗ. ἐνταῦθα ἰζει καὶ μένει. ["Valck. Phæn. p. 514." Schæf. Mss. * Ἐπίζομαι, Anthol. 2, 276. Ion. pro * "Ἐφίζω, Heyn. Hom. 4, 204." Schæf. Mss. Pind. N. 8, 3. Moschus 2, 3. Æsch. Suppl. 659. Critias Athenæi p. 432. Ἐφίσδω, Dor., Theocr. 5, 97. Ἐφίζομαι, Opp. A. 4, 246.]

Καθίζω, Sedere facio s. jubeo, Colloco. Il. Z. (360.) Μὴ με κάθιζ', Ἐλένη, φιλέουσά περ, οὐδέ με πείσεις: Γ. (68.) Ἄλλους μὲν κάθισον Τρώας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς. Plato Char. Καὶ ἅμα με καθίζει ἄγων παρὰ Κριτίαν, Sessum me adducens. Xen. K. Π. 5, (5, 3.) Καὶ καθίσας αὐτὸν, καὶ παρακαθισάμενος, ἤρετο ὧδε: (K. A. 2, 1, 4.) Eis τὸν θρόνον τὸν βασιλείων αὐτὸν καθίζειν, Collocaturos esse. Plut. de Def. Orac. Ὁ γὰρ οἶκος, ἐν ᾧ τοὺς χρωμένους τῷ θεῷ καθίζουσι, Cella, in qua consultores oraculi sedere jubent. Idem, Καθίσας τὸν υἱὸν ἐπὶ τὴν ἐστίαν. Thuc. (4, 90.) Καὶ καθίσας τὸν στρατὸν, Δήλιον ἐτείχιζε, Et collocatis copiis. Sic Cic. Collocare castra dicit. Plut. Poplic. Καθίσαντες ἐνέδραν αὐτοῖς, Cum insidias eis collocassent. Et καθίζειν λόχον dicitur λοχαγὸς ap. Eust. Item Constituo. Plut. Solone, Ἐκάθισε τὴν βουλὴν πάντων ἐπισκοπὸν, Senatum omnium rerum observatorem esse voluit. Gal. Therap. 1. Πάντας ἀνθρώπους καθίζει δικαστὰς, Omnes homines iudices constituit. Greg. Tl. δικαστὰς τοὺς κατηγοροὺς καθίζουмен; Ponere, Constituire, et Sumere judicem Lat. dicunt. At de καθίζω σοι δικαστὴν paulo post. Sic καθίζειν διατηρὰς, Arbitros statuere, Arbitros ferre, Bud. Καθίσαι ἐαυτὸν διατηρῆν, Arbitrum se constituere et facere, Budæo Arbitrium sibi arrogare. Liban. Id et διακαθίσαι dici annotat Bud. Καθίζω de Senatu aut iudicio dictum, est Convoco, Cogo, Considero facio. Od. B. (68.) ἡδὲ θέμιστος, "Ἢ" ἀνδρῶν ἀγορὰς ἡμὲν λυεῖ ἡδὲ καθίζει.

Plut. Othone, Ἐκ τῶν παρόντων ἡγεμονικῶν ἐλεῖται τὸν ἀριστον· εἰ δὲ μὴ, τὴν σύγκλητον ἑμοῦ καθίσαντας, ἐφεῖναι τὴν αἵρεσιν ἐκείνη τοῦ αὐτοκράτορος, Sin minus, cogere senatum, electionemque imperatoris ei permittere. Sic Aristoph. (Σφ. 303.) ἢν μὴ τὰ δικαστήρια ὦρχων καθίσῃ νῦν, Nisi archon consessum iudicium cogat. Bud. Comm. 358. Καθίσαι δικαστήριον αὐτῷ θεῶν, interpr. Iudices illi deos ferre, et, Eum ap. Deos accusare. Sic, καθίζω σοι τὸν δικαστὴν, ap. Plat. || Xen. K. Π. 2, (2, 7.) Τοῦ κλαίειν καθίζοντος τοὺς φίλους, Qui fletum amicis inducit, ut quidam interpretantur, quod paulo ante dixerit κλαίειν περᾶσθαι τινα ποιεῖν, et eis δάκρυα περᾶσθαι ἄγειν, opponens ei mox τὰ γέλωτα αὐτοῖς μηχανώμενον. At Bud. annotat videtur hic accipi pro Compescere, quasi καθιστᾶναι. Item, Ἐκαθίσαμεν γυναῖκας ἄλλοτρίας ἀπὸ τῶν λαῶν, τῆς γυναικὸς, pro Uxores duximus, Esdr. 2. || Καθίζω neutraliter accipitur pro Sedeo. (Od. Θ. 6.) Ἐλθόντες δὲ καθίζου ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισι. Thuc. 3. Καθίζουσιν ἐς τὸν Ἱεραῖον ἱκέται. Ibid. Ἐπὶ τοὺς βωμοὺς καθίζουσι. Isocr. (Call. 4.) Καθίζων ἐπὶ τοῖς ἐργαστήριον, Sedens in officinis. || Discumbo, Sedentibus convivis assideo. Xen. K. Π. 8, (4, 1.) Καὶ ὅποτε μὲν συνδείπνοιέν τινας, οὐδ' ἐκάθιζε Γαδάτας, ἀλλ' ἐπεμελεῖτο· ὅποτε μὴ αὐτοὶ εἶεν, καὶ συνεδείπνει. Iudices etiam καθίζειν dicuntur, pro, Ad iudicandum considerare. Dem. c. Τίμας Προέδροις, οἱ κεκληρωμένοι καθίζουσιν ἐξ ὑμῶν. At καὶ καθίζειν ἐπὶ κώπην Eust. e Comicis exp. ἀψασθαι τῇ κώπῃ ὥστε κωπηλατεῖν: quod Incumbere remigio Lat. dicere queas. || Est etiam Sido. Plato Phædr. Καὶ ἅμα ἡναγκάσθη εἰς τοῦπίσω ἀνελκύναι τὰς ἡνίας οὕτω σφόδρα, ὥστε ἐπὶ τὰ ἰσχύια ἄμφω καθίσαι: τὸ ἰππο. || De copiis militaribus dictum signif. Insideo, Ob-sideo, Circumsideo. Thuc. 6. Καθ' ἡσυχίαν καθίζοντες τὸ στράτευμα ἐς χωρίον ἐπιτήδειον: 3. Γενόμενοι δὲ ἀθρόοι ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, καθίζουσιν ἐπὶ τὴν μητρόπολιν καλουμένην, καὶ στρατόπεδον ἐποιήσαντο. || Καθίζομαι, Sedeo. Thuc. 1. Καθίζεσθαι ἐπὶ τὴν ἐστίαν, Sedere ad focum. Plato Phædro, Πού δὲ βούλει καθίζομενοι ἀναγνῶμεν; Ibid. Πρόαγε δὲ καὶ σκόπεε, ὅπου καθίζήσόμεθα. || Καθίστο, Hesychio ἰδρύσσο. Idem καθίστασθε exp. καθάψασθε, κρατήσατε, et καθίζουσιν καθυπόμειν. "Καθίζω, Ion. pro καθίζω. Unde ap. Herod. ἐκάτιζε, Collocavit. Καθίσαι, Ion. itidem "pro καθίσαι, et κάτισον pro καθ., Colloca, Statue: "ap. Herod." ["Thom. M. 483. 486. Musgr. Hel. 1550. Wakef. Del. 1. corrig. Jacobs. Anim. 326. Anth. 9, 453. Salmas. ad Achill. Tat. 545. Villoua ad Long. 35. 136. 147. Brunck. Aristoph. 2, 170. ad Diod. S. 1, 121. 184. 2, 211. Lucian. 3, 582. Heyn. Hom. 4, 529. Bibl. Crit. 2, 2. p. 12. Valck. Phæn. p. 298. Hipp. p. 166. Brunck. 31. Diatr. 212. 244. ad Charit. 326. 349. ad Herod. 45. 318. Toup. O-pusc. 1, 408. Ammon. 80. Ilgen. ad Hymn. 431. ad Il. A. 565. B. 191. Od. P. 572. Fisch. ad Anacr. 16. Zeun. ad Xen. K. Π. 401. Bergl. Alciph. 179. I. 4. εἶναι, Heyn. Hom. 7, 15. Neutraliter, ut καθίζουσι, Sedeo, Staver. ad Corn. Nep. 320. Reddo, Efficio, Zeun. ad Xen. K. Π. 182. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 15. De iudice, Herod. 50. De fut., Mær. 214. et n. Καθίζω, Valck. ad Rov. 61. Cum accus., Eur. Herc. F. 48. Act., med., Kuster. V. M. 12. 102. K. ἐπὶ, de constr., ad Diod. S. 2, 252. ἐπ' οἰκήματος, Valck. Anim. ad Ammon. 177, ad Herod. 161. K. ἐς, ad 651. eis χρεῖας, Toup. Emendd. 4, 482. δικαστὰς, Boiss. Philostr. 568. βουλὴν, ad Dionys. H. 2, 1123. Κάθισον, Lucian. 3, 582. * Καθίζέω, ad Mær. 212." Schæf. Mss. * Καθίζεις, Greg. Nyss. 3, 365.] Κάθισμα, Sessio: est autem voc. medicum, quod ἐγκάθισμα etiam dicitur, de quo paulo post. Diosc. 3. Τὸ ἐφέψημα ἐν καθίσματι τὰ ἐν μήτρᾳ θεραπεύει, VV. LL. [Nonn. 1, 39. Ed. Montag. "Schol. Æschinis Oz. in Timarch. p. 742. Reisk." Seager. Mss.] Κάθισι, Sessio. Plut. Cousol. ad Ux. Κουρὰς πενήθιμους, καὶ βαφὰς ἐσθῆτος μελαίνης, καὶ καθίσεις ἀμόρφους. [* Καθιστήρ, unde * Καθιστήριον, Schol. Aristoph. Eccl. 729.] Ἀνακαθίζω, Subsideo, Quiesco, Recubo, Bud. e Xen. (K. 5, 7.) Διατρέχων γὰρ καὶ ἀνακαθίζων: (5, 19.) Προλαμβάνοντες δὲ τὰς κύνas, ἐφίστανται, καὶ ἀνακαθίζοντες ἐπαίρουσιν αὐτοὺς. Ἀνακαθίζομαι idem

Bud. interpr. Resideo ap. Plat. Phæd. 3. 'Ο δὲ Σωκράτης ἀντικαθίζομενος εἰς τὴν κλίνην, συνέκαμψε τὸ σκέλος. * Διανακαθίζω, Hippocr. 670.] 'Αντικαθίζω, Ex adverso sedere facio et colloco, Ex adverso sedeo. Pro quo dicitur et 'Αντικαθίζομαι. Apud Herod. autem, Statuor ad obsistendum: sed legitur ἀντικαθίζομαι per τ, Ion. Item ἀντικαθιζέμεναι ap. Euid. ["Wessel. p. 281. 372." Schæf. Mss. 2 Reg. 17, 26.] 'Αποκαθίζομαι, Seorsum sedeo, ἀποκλίσθαι. Exp. etiam Repeto sedem, quasi Sedeo rursum. Qualem signif. habet præp. ἀπὸ cum in aliis nonnullis verbis, tum in ἀποκαθιστάνω. [2 Reg. 10, 16. ἀπεκάθισεν, Vat.; reliqui libri ἐπεκάθισεν. * 'Αποκάθισμα, Gl. Residuatio.] Διακαθίζω, ut καθίζω, In consilium mitto, Calculum porrigo, Sententiam rogo. Bud. e Xen. (Cec. 6, 6.) Πολεμίων εἰς τὴν χώραν ἰόντων, διακαθίσας τις τοὺς γεωργούς καὶ τοὺς τεχνίτας, χωρὶς ἐκατέρους ἐπερωτῶ, πότερα δοκεῖ ἀρηγεῖν τῇ χώρᾳ, ἢ ὑφεμένους τῆς γῆς, τὰ τεῖχη διαφυλάττειν. [2 Sam. 11, 1.] 'Εγκαθίζω, Colloco in, etc. Plato de Rep. 8. Εἰς τὸν θρόνον ἐκείνον τὸ ἐπιθυμητικὸν ἐγκαθίζει καὶ μέγαν βασιλέα ποιεῖ ἐν ἑαυτῷ. Et ap. Suid. Οὐδὲ ἐγκαθίζουσι λόγους ἐν τοῖς ἐπικαίροις των χωρίων τόποις. Item Insideo. In pass. ap. Diosc. 3. 'Εγκαθιζόμενοι ρίζαι καταμήνια ἄγουσι, Radices ejus ad insedendum decoctæ, menses cient. 'Εγκαθίζομαι, Insideo: ut ἐγκαθιζόμενος ἐς θρόνον. 'Εγκαθίστατο præterea ex Eur. citatur, et exp. Instituit, Posuit, Fundavit, [Hipp. 31. ἐγκαθίστατο, var. lect.] Sic supra ab Hes. καθίστατο exp. ἰδρύσατο, annotavi. [4 Valek. Hipp. p. 164. Herod. 749. Jacobs. Anth. 9, 91. Kuster. Aristoph. 209." Schæf. Mss.] 'Εγκάθισμα, Sessio in aqua medicata, ab imis pedibus vel feminibus usque ad umbilicum, ita ut supernæ partes non madescent: ut Gorr. tradit, addens, decoctum horum usum esse in balnei penuria, aut ægrotid ferre non valentis imbecillitate, aut supernæ aliquid partis debilitate: adhiberique renibus inflammatis, calculosis affectibus, uteri et sedis vitiis, vulneribus: de quibus latius ab eo tractatur. Medici, qui hodie medicinam faciunt, Semicupium appellant: ut idem Gorr. testatur. Diosc. 3, 155. Τὸ δὲ ἀφ᾽ ἡμαρτῆς, ἐγκ. ὑστέρας ἐσκληρυνμένης καὶ φλεγμαινούσης ἐστὶ. De quo Plin. 27, 30. Ad insidendum decocta in duritia vulvarum et inflammationibus. Diosc. 3, 127. 'Αποζεννύμεναι δὲ ἀρμόζουσιν εἰς γυναικεῖα ἐγκ., καὶ ἀγωγὴν ἐμμήνων καὶ δευτέρων. De earum altera Plin. 26, c. ult. Menses et secundas ciet ramorum decoctum insidentibus. [Dionys. H. 2, 38. 46. * 'Εγκαθισμός, 309. * "Εἰσκαθίζω, Insedere facio vel jubeo, Chrys. Hom. 83. T. 5. p. 570." Seager. Mss.] 'Εκαθίζω, Insideo. Plut. Themist. τοῖς καρχησίοις. "Act. signif. e Thuc: ἐπεκαθίσαντο φυλακὴν, Imposuerunt præsidium." ["Wyt. ad Plut. de S. N. V. 7. 9. Abresch. Lectt. Arist. 87. Bergl. Alciph. 180. Wakef. S. Cr. 4, 18. T. H. ad Plutum p. 64. Jacobs. Anth. 11, 78." Schæf. Mss. * 'Επικάθισμα, Eust. Μετακαθίζω, cf. Μετακαθέζω, "Heyn. Hom. 6, 418." Schæf. Mss.] Παρακαθίζω, Juxta me colloco, Assidere jubeo. || Neutr. pro Juxta assideo. Unde παρακαθιζέσαι, Assidere consolandi amici gratia. Bud. e Synes. Παρακαθίζομαι, voce med. signif. act. Juxta me colloco. Antipho, Οὐδὲ νόμιμόν ἐστι παῖδας καὶ γυναῖκας παρακαθισαμένους ἑαυτοῖς τοὺς δικαστὰς, δικάζειν, Juxta se sedere jubentes. Bud. || Arbitrum e compromisso eligo. Bud. e Dem. Εἰς ἐπιτροπὴν ἔρχονται· ἕνα δὲ ἐκάτερος παρακαθίστατο. Neutr. pro Juxta assideo. Plato, Παρακαθίζετο ἐκ δεξιᾶς. ["Toup. Opusc. 1, 327. ad Charit. 326. Diod. S. 2, 503. Schn. ad Xen. K. A. 124. * Παρακαθιζέω, ad Mær. 212." Schæf. Mss.] Συμπακαθίζω et συμπακαθίζομαι, signif. act. Una (cum aliis) juxta me colloco, Una (cum aliis) assidere mihi jubeo. Dem. (840.) Συμπαλέσας τούτους τρεῖς ὄντας, καὶ συμπακαθισάμενος ἀδμόνα τὸν ἀδελφόν. Περικαθίζω, vocab. militare, pro Hostiliter circumsideo, Obsideo. Deut. 20, (12.) Καὶ περικαθίεις αὐτήν. [Schleusn. Lex. in V. T. "Diod. S. 2, 481." Schæf. Mss.] Προκαθίζω, Ante consideo. Il. B. (463.) Κλαγγηδὸν προκαθιζόντων σμαραγεῖ δὲ τε λειμών. Herodian. 1, (9, 6.) Καὶ αὐτοῦ τοῦ μὲν προκαθίσαντος ἐν τῇ βασιλείᾳ ἔδρα, de sedente

in imperatoria sella Commodo. || Præfero, VV. LL. e Luc. Προκαθίζομαι, Ante consideo, εἰς τὸ προάστειον. ["Heyn. Hom. 4, 280. De judice, ad Herod. 50. 384. (1, 14.) * Προκάθισις, Wyt. ad Plut. 1, 657." Schæf. Mss. Joseph. Ant. 17, 9, 5.] Προσκαθίζω et Προσκαθίζομαι, Assideo, Incumbo. Plato Apol. Πανταχοῦ προσκαθίζω. [Arrian. Epict. 2, 16. * Προσκάθισις, Plut. 166.] "Συγκαθίζω, Simul se-
"deo, aut Simul sedere facio." [LXX. Gen. 15, 11. Exod. 23, 1. alibi. * Ὑποκαθίζω, Dionys. H. 1, 585. Xen. E. 7, 2, 5. * Ὑποκάθισμα, Hes. v. Ἐνέδραν, cf. Corai. ad Heliod. p. 71.] Μεταίζω, Consideo, Una sedeo. Od. Π. (361.) Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἀθροοί, οὐδέ τιν' ἄλλων Εἰών, οὔτε νέων μεταίζειν, οὔτε γερόντων. Παρίζω, Juxta colloco, Assidere facio. Herod. (5, 20.) Παρίζει ἀνδρὶ Πέρσῃ ἀνδρα Μακεδόνα. || Neutr. Assideo, Juxta sedeo. Od. Δ. (311.) Τηλεμάχῳ δὲ παρίζεν, ἔπος τ' ἔφατ'. Παρίζομαι, Assideo, Juxta assideo. Herod. 9. Ἐλθόντες οἱ παρίζοντο, Cum ad eum venissent, asse-
derunt. ["Jacobs. Anth. 6, 54. ad Herod. 643." Schæf. Mss.] Περιίζομαι, Circumsideo, Obsideo. VV. LL. [Herod. 5, 4. 41.] "Προίζω, ap. Suid. in "Ms. Cod. τὸ καταγινώσκω: pro quo vulg. ejus Edd. "habent Προίζω, τὸ καταγινώσκω." [Herod. 7, 67. * Προίζέω, Phav. Lex. 625. Hes. 788.] Προσιζώ, Assideo. Plato, Τὸ δ' ἄλλο γένος περὶ τὰ βήματα προσί-
ζων, βομβεῖ τε καὶ οὐκ ἀνέχεται του ἄλλα λέγοντος. Theophr. C. Pl. 5, 14. Προσίζον ἐν τοῖς ἀνθεσι, Resi-
dens in floribus. Apud Diosc. 5, 102. Προσίζει τῷ ἄμβικι, Insidet calici, Inhæret calici. ["Steinbr. Mus. Tur. 1, 314. Valck. Diatr. 26. 227." Schæf. Mss.] Συνιζώ, Consido. Aristot. Probl. 2, 10. Πο-
νούντων μὲν, ὑπὸ τοῦ πνεύματος αἱ φλέβες ἐμφυσώμε-
ναι, τοὺς πόρους συμμεμυκέναι ποιούσι· πανσαμένων δὲ, σ. ["Ad Diod. S. 1, 194." Schæf. Mss. "Herod. 6, 58. Ἀρχαιρεσίη οὐ συνιζει, Non agitur consessus ma-
gistratum." Schw. Mss.] Ὑφίζω, Subsido. [Opp. A. 4, 246. * Ἐνυφίζέω, Geop. 6, 5, 6.] Ἰζάνω, F. ἴσω, ab ἰζέω inus., i. q. ἴζω, Sedere fa-
cio; Instituo. Il. Ψ. (257.) αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Αἰτοῦ λαὸν ἔρκε, καὶ ἴζανεν εὐρὺν ἀγῶνα. || Neutr. capitur etiam pro Sedeo. Od. Ω. (208.) Ἐν τῷ σιτέσκοντο, καὶ ἰζανον, ἠδὲ ἱανον Δμῶες ἀναγκαῖοι. || Sido, Pessum eo. Thuc. 2, (76.) "Ὡστε ἐπιβάλλοντας ἦσσαν ἀνύτειν, ὑπαγομένου αὐτοῖς κάτωθεν τοῦ χώματος, καὶ ἰζάνοντος αἰεῖ ἐπὶ τὸ κενούμενον. ["Ad Corn. Nep. 137. Stav. Boiss. Philostr. 579. 636. 653. Heyn. Hom. 6, 23. 8, 406. Ἰζησα, Philostr. 10. 643. Boiss." Schæf. Mss.] "Ἀμφιζάνω, Circumsideo, s. Sedeo circum: "ut et Hes. ἀμφιζανε τέφρην exp. ἐκαθέζετο περὶ τὴν "τέφραν." Ἀφιζάνω, E sede s. sella surgo, descendo, ἀπανίσταμαι τῆς καθέδρας, Suid. Ἐνιζάνω, Insideo. [Chrys. Hom. in Jo. 18. in 1 ad Thess. 8. p. 203. Cyrill. Alex. de Ador. p. 536.] Ἐφιζάνω, Insideo, Sedeo in, super, etc. Il. Υ. (10.) Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο ἔσθης αἰθούσῃσιν ἐφίζανον. Apoll. Rh. (1, 607.) diversa constr. ἐφίζανε θῶκον. Et ἐφι-
ζῆσαι ap. Bud. Comm. [Cf. Ὑφιζάνω. * Συνεφιζάνω, Eust. 1. p. 10.] Καθιζάνω, Sedeo, Insideo. Isocr. Εἴθ' ἅπαντα τὰ βλαστήματα καθιζάνουσιν τὴν μέλιτ-
ταν. || Exp. etiam Constituo, [Plato. * Διακαθι-
ζάνω, LXX. Deut. 23, 13. * "Εγκαθιζάνω, Const. Manass. Chron. p. 18. 134." Boiss. Mss. * Ἐπικαθι-
ζάνω, Antiphanes ap. Athen. T. 2. p. 487. * Μεθι-
ζάνω, Aretæus, Schneideri Lex. ap. quem * Προι-
ζάνω, ἀμαρτύρως: vide Προιζέω.] Προσιζάνω, Assi-
deo. Didym. in Geop. Ἐστὶ δὲ ζῶον οὐδὲν τῶν δυσ-
ωδῶν καὶ ἀκαθάρτων προσιζάνον. Varro, Nulla apum assidit eo in loco, qui male oleat. || Metaph. Hæ-
reo, Adhæreo. Diosc. 5, 76. τοῖς τοίχοις. Synes. Ep. 44. Ἀλλ' ἐν ᾧ γάρ τις ἤμαρτε βίῳ δίκας διδούς, οὐ πάνν προστετηκὸς ἔχει καὶ προσιζῆσαν τὸ πάθος, Hærens, Insidens. Lucian. (2, 15.) Ἀφεστῶσα ἡ ἐσθὴς τοῦ σώ-
ματος, καὶ μὴ πρ., Non sedens, Non habilis, Bud. [Κεῖνῃ μῶμος οὐ προσιζάνει, Simonides.] Συνιζάνω, Consido. Plut. Symp. (4, 2.) Τὸν μὲν ἀργυρον συνιζῆ-
σαι τακέντα, τὸ δὲ ξύλον ἀθικτον καὶ ἀπαθὲς εὐρεθῆναι, Argentum consedissee, Liquefactum collapsum esse: Poplic. Πυκνοῦσθαι καὶ συνιζάνειν πηλὸν ἐν πυρὶ, Condensari et considerare s. coire lutum in igne. Sy-

nes. Ep. 133. Τὰ γὰρ Αἰγύπτια ταῦτα (βέλη) τοῖς γόνασιν οἰδοῦντα, τοῖς * παραγονατίαις συνιζάνει, Internodiis subsidunt et graciles sunt. Gal. Τὸ συνιζήκως τῶν πόρων ἀναπετανόντες, Poros, qui consederant, Budæo Poros compressos. [Theocr. 22, 112. "Lucian. 2, 93. Toup. Opusc. 1, 258." Schæf. Mss.] Συνιζήσεις, Sedimentum, Considentia terræ, quæ et labes dicitur a Cic., Bud. ap. Aristot. de Mundo, Τῶν δὲ σεισμῶν οἱ μὲν συνιζήσεις ποιῶντες εἰς τὰ κοιλάματα, χασματῖαι λέγονται, Qui terræ labes vel eonsidentias in cavernas faciunt, terra sc. non aperta sursum; Terræ motus, qui labes terræ relinquant in cava subsidentis. Cic. de Divin. (tantos terræmotus factos esse ut, multis locis labes factæ sint, terræque desederint. Alex. Aphr. Probl. 2. Ἡ λύπη συνιζήσιν ποιεῖ γενέσθαι τῶν σωμάτων, Mæxor, ut corpora subsidant, efficit. || Apud Gramm. dicitur cum duæ vocales aut vocalis et diphthongus in unam syllabam quasi considunt: ut (Il. E. 349.) Ἡ οὐχ ἄλυσ, ὅττι γυναικας ἀνάκκιδας ἡπεροπεύεις; Sic (Γ. 152.) Δενδρέφ' ἐφεζόμενοι, (A. 1.) Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. Sic, Ἀλλὰ τεδὸν οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι κείθει. Alio nom. figura hæc dicitur συνεκφώνησις. ["Steph. Dial. 63. Brunck. Bacch. 518. ad Æsch. Prom. 12, 265. Phæn. p. 314. Ilgen. Hymn. 583. 591. Burgess. Præf. ad Dawes. M. Cr. p. xvi. ib. p. 49. Beck. ad Eur. T. 3. p. 187. ad Mær. 327. Toup. ad Longin. 301. Opusc. 1, 151. 176. 2, 261. Valck. Phæn. p. 458. Hipp. p. 169. Clark. ad Il. A. 15. 18. Musgr. ad Hec. 795. Wolf. ad Hesiod. 68. ad Charit. 276." Schæf. Mss. * Ὑπεριζάνω, Nonn. D. 41. p. 1070.] Ὑφιζάνω, Subsido: ὑφιζάνει Hes. exp. ὑποκάθηται, ἐλαττοῦται, ὑφίεται. ["Abresch. Lectt. Arist. 330. Eur. Phæn. 1391. Cattier. 80. Schæf. Mss. "Post alium sedeo, Pygion ap. Athen. 143. Ἀπονέμουσι καὶ τοῖς νίοις, κατὰ τὸν θάκον τὸν τοῦ πατρὸς ὑφιζάνουσιν. Sic ed. Schw. e Mss. pro vulgato olim ἐφ." Schw. Mss.] Ὑφιζήσεις, Sedimentum, Subsidentia, * ὑποχάλασις, ἐνδοσις, Suid. h. in l. exp. Ἐξέκλινε τὰ γεώδη καὶ μαλακὰ καὶ ψαμμόδη, διὰ τὰς ἐσόμενας ὑφίξ. ἐπὶ τοῖς βάρεσι τοῖς ἐπιτιθεμένοις. Plin. Inundationibus Tiberis sedimento molis facto. [* Παρυνιζάνω, Athanas. 2, 701.]

"Ἡ Ἰζάνη, ης, ἥ, Vestis e caprinis pellibus. "J. Poll. enim 4, c. 18. de histrionicis vestimentis "loquens, αἶτ, ἥ δὲ σατυρικὴ ἐσθῆς, νεβρίσι αἰγῇ, ἥν καὶ "ἰζάνην ἐκάλουν, καὶ τραγῇν. Vel potius est Caprina "pellis vestimenti vicem præstans." [Scribendum erat ἰζάνη, vel potius ἰζάλη s. ἰζαλή, de q. v. vide col. 1839.]

ἸΔΡΥΩ ΕΤ' Ἰδρυμι, i. q. ἰζω, καθίζω, Sedere facio, jubeo. Unde et Eust. ab ἔδω derivat. Il. B. (191.) Ἀλλ' αὐτὸς τε κᾶθησο, καὶ ἄλλιος ἰδρυε λαούς, i. e. καθέζεσθαι κέλευε, Schol. Item Colloco. Plut. Τὴν Σολίων πόλιν ἡρημωμένην ἀναλαβὼν, ἰδρυσε πολλοὺς ἐν αὐτῇ. Thuc. 4. Ὁ μὲν ἰδρύσας τὸν στρατὸν: quod eod. libro dicit Ἰδρίας τὸν στρατὸν, et paulo ante, Κατέστησαν τὸν στρατὸν πρόσω ἐπὶ τὴν γέφυραν τοῦ ποταμοῦ. Herodian. 4, (3, 13.) Ἐπὶ τῷ Βυζαντίῳ ἰδρῦσαι στρατοπέδον. Castra collocare, Cic. Item Statuo. Herodian. 5, (5, 15.) Βωμούς τε πλείστους περὶ τὸν νεῶν ἰδρύσας. || Ἰδρύομαι et ἰδρυμαι signif. et pass. Sedere jubeor, Collocor. Herodian. 2, (3, 1.) Ἐπεὶ περ ἰδρύθη ἐν τῇ βασιλειᾷ ἐστία, In regiam deductus est et in domo imperatoria locatus, Bud.: 2, (2, 19.) Τοὺς ἐπὶ τοῖς ὄροις τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἰδρυμένους. || Statuor, 7, (11, 5.) Ὡς τὸν ἰδρυμένον βωμὸν τῆς νίκης ὑπερβῆναι. || Firmor, et quasi in firma sede collocor, 3, (12, 15.) Ὡς ἂν τῆς ἀκροπόλεως κατελημμένης καὶ τῆς βασιλείας ἰδρυμένης, Constabilito imperio: 2, (8, 6.) Ἡ τε ἀρχὴ σαλεύουσα, καὶ παρὰ μηδενὶ βεβαίως ἰδρυμένη, Neque ap. quenquam certa sede residens. Sic Thuc. 8, (40.) Ὡς ἡ στρατιὰ τῶν Ἀθηναίων βεβαίως ἔδοξε μετὰ τείχους ἰδρῦσθαι. || Situs sum, Herodian. 8. Καὶ πρὸ τῶν Ἰλλυρικῶν ἐθνῶν πάντων ἰδρυμένη: 8, (7, 11.) Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει ἡ τῆς βασιλείας ἰδρυτὶς τύχη, Sita est. Aristot. Ἡ ἐν οὐρανῷ δύναμις ἰδρυμένη, Sedem habens. Idem de Deo, Αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἀνωτάτω χώρας ἰδρῦσθαι. Plato de Deo itidem, Πόρῳ γὰρ ἡδονῆς ἰδρυται καὶ λύπης τὸ θεῖον, Longe a voluptate et dolore situs est. Plut. Numa, Τοῦ κό-

σμου μέσση. οἱ Πυθαγόρικοι τὸ πῦρ ἰδρῦσθαι νομίζουσι. Non absimili signif. dicitur a Thuc. 2, (49.) Τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ πρῶτον ἰδρυθὲν κακὸν, Hærens. || Item Sedeo. Thuc. 1, (131.) Ἐτ' δὲ Κολωνὰς τὰς Τρωάδας ἰδρυθεῖς: 3. Ἐς τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως καταφεύγει, καὶ αὐτοῦ συλλεγεῖς, ἰδρύθη, Constitit, Consedit. Herodian. 3, (13, 11.) Στρατοπέδον τοσοῦτον πρὸ τῆς πόλεως ἰδρυθέντος, Tantum sedere exercitum. Soph. Aj. (809.) Οἶμοι, τί δράσω, τέκνον; οὐχ ἰδρυτέον, pro quo paulo post dicit, οὐχ ἔδρας ἀκμή. Non desidendum est. Sic etiam ἔζεσθαι pro Cunctari accipitur. || Interdum signif. act., Colloco; Sedem do. Bud. e Plut. de Pompeio et Tigrane, Ἰδρῦσθαι πλησίον αὐτοῦ: et ex Aristid. Panath. Δεκαμένοντες καὶ σκεψαμένη τόπους, ἐν οἷς ἐμελλον ἰδρῦσεσθαι. Aristoph. Pl. (1153.) Παρὰ τὴν θύραν Στροφαίων ἰδρύσθαι με. Plato Tim. de astris, Τὰ δ' ἄλλα οἱ δὴ καὶ δι' αἰτίας ἰδρῦσάτο, Reliquorum siderum quæ causa collocandi fuerit. Item Statuo. Herod. Ἐλευθερίαν εἰκόνα ἰδρύσάτο. Statuam alicui statuere dicitur. Aristot. de Mundo, Πόλεις τὰ σοφὸν ζῶον ἄνθρωπος ἰδρύσάτο, Urbem statuere, Virg. Isocr. ad Phil. (49.) Τῶν μὲν καὶ τοὺς ἰδιώτας, καὶ τὰς πόλεις, καὶ νεῶν καὶ βωμῶν ἰδρυμένους. Sic Paus. Lacon. Τόνδε μὲν εἰσιν αἱ πόλεις αὗται τὰ ξόανα τὸν τρόπον ἰδρυμέναι. Templa statuere, Propert.; Aras, Ovid. Plut. de Fort. Rom. Ἰδρύσάτο δ' οὖν τέχνης ἱερὸν. Ἰδρύνω, i. q. ἰδρύω. Unde ἰδρυθήναι, Niti. Bud. ex Juliano, de arbore, quæ radices egit. || Ἰδρύνομαι, ut ἰδρύομαι, (Sedeo. Il. Γ. (77.) Καὶ ῥ' ἐς μέσσην ἰὼν, Τρώων ἀνέργη φάλαγγας, Μέσσην δούρος ἐλὼν τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἄπαντες. Thuc. 4. Ἐφ' ὃν [λόφον] Δωριῆς τοπὶ καὶ ἰδρυνθέντες, τοῖς ἐν τῇ πόλει Κορινθίοις ἐπολέμουν. Quomodo insidentes; sic enim ibi Schol. legit: at vulg. exemplaria habent ἰδρυθέντες. ["Ἰδρύνω, Toup. Add. in Theocr. 408. Brunck. ad Hipp. 31. Valck. p. 166. ad Herod. 123. 346. Acta Traj. 1, 87. 102. ad Charit. 491. 653. Musgr. El. 1330. Wakef. Eum. 865. Jacobs. Anth. 7, 204. 11, 258. Brunck. Aristoph. 1, 289. Boiss. Philostr. 372. De templis, sacris ædificiis, Bibl. Crit. 3, 2. p. 36. Aor. 1 pass., Zeun. ad Xen. K. Π. 766. ad Herod. 370. Tzsch. ad Strab. 4, 480. ad Diod. S. 1, 241. Jacobs. Anth. 8, 260. Brunck. Apoll. Rh. 135. 157. 165. T. H. ad Plut. p. 478. Epigr. adesp. 231. Aristoph. Fr. 242. Dionys. H. 1, 313. 374. 533. 3, 1871. Heyn. Hom. 5, 318. Bæckh. ad Plat. Sim. xxxvi. Thom. M. 469. ἄνακτα, Eur. Phæn. 1015. θεὸν, ad Diod. S. 1, 701. Med., Dionys. H. 1, 84. Ἰδρύσασθαι ἱερὸν ἐπὶ c. gen., 3, 1636. Ἰδρύσανθ' ἱερεῖω, Aristoph. Eup. 1091. Ἰδρυμι, ἰδρυμαι, Acta Traj. 1, 102. Ἰδρυμένους εἰμι, act., Paus. 1, 396." Schæf. Mss.] "Ἰδρυτέον, Deindendum, e Soph. (Aj. 809.) At ex Aristoph. χύτρας "i., sine expos." ["T. H. ad Plut. p. 475. Kuster. 17. Brunck. 3, 145." Schæf. Mss.] Ἰδρυμα, ut κρίσμα, Opus ab aliquo constructum. Bud. e Strab. 6. in princip. Μετὰ δὲ τὸ στόμα τῆς Σιλαριῆος, Λεπτοκανία, καὶ τὸ τῆς Ἡρας ἱερὸν, Ἰάσωνος ἴ. || Ἰδρυμα, Firmamentum, Fundamentum, Quo aliquid ut firmamento nititur, Supra quod aliquid fundatum est. Sic Eur. cives vocavit ἴ. πόλεις. || I. q. ἔδος, Delubrum, Locus, in quo deorum simulacra collocantur s. statuuntur. Plut. de Fort. Rom. Μάλλον δὲ τὰς Ῥωμαϊκὰς ἑάσας ὀνομασίας, Ἑλληνιστὶ τὰς διγὰμεις τῶν ἴ. πειράσομαι καταριθμησάσθαι: cui mox subjungit, Καὶ γὰρ ἰδίας τύχης ἱερὸν ἐστὶ ἐν Παλατίῳ: ut ἴ. et ἱερὸν pro synonymis acceperit. Sic Plato de LL. ἴ. θεῶν, Fana. Et simpl. pro Sedes, sicut ἔδος quoque, Bud. ["Heyn. ad Apollod. 1066. Valck. ad Röv. 66. Anim. ad Ammon. 189. Bibl. Crit. 3, 2. p. 36. Musgr. Dan. init. Suppl. 631. Musgr. ib. Jacobs. Anim. 279. Bæckh. in Plat. Min. 191. Statua, Dionys. H. 1, 168. 2, 1142." Schæf. Mss. * Ἰδρυσμα, Gl. Delubrum.] Ἰδρυσις, Constitutio, Fundatio. Plato de LL. Interpres Dionysii Areop. Crepidinem vertit, quasi locum editum et locationis sedem, nam ita Areop. vocat ordines Angelorum, sic autem pro ἰδρυμα et ἔδρασμα acciperetur: quemadmodum Hes. quoque ἰδρῦεσθαι exponens, dicit, ἐπὶ τῇ ἴ. στήσαι χύτραν. Ponitur etiam pro Sedes. Plut. de Orac. Pyth. Ἄλλους τε πολλοὺς ἡγεμόνας στόλων δυνά-

ἐκεῖ τεκμηρίοις ἀνευρεῖν τὴν διδομένην ἐκάστῳ καὶ Α
προσέηκουσαν ἱ. [Solone 12. "Ad Mær. 53. Bibl. Grit. 3, 2 p. 36. Acta Traj. 1, 88. Crinagor. 7." Schæf. Mss. * Παλινδρυσίς, Hippocr. Humor. 2.] Ἰδρύνει, Fundatus, Firmatus, Stabilitus. Epigr. Ἰδρύνει γαίης. CUI Ἀνιδρύντος contrarium est, Qui nullo fundamento nititur, Instabilis. Philo de V. M. 1. Οὐχ οὕτως ἐπὶ ταῖς εἰς αὐτὸν κακῆγορίαις ἐδυσχέ-
ραιεν ὥς ἐπὶ τῷ τῆς γνώμης αὐτῶν ἀνιδρύντῳ, Ob lubricam incertamque populi sententiam. Eur. (Iph. T. 971.) δρόμοις, i. e. ἀστηρίκοις, Instabilibus et leviter fixis gressibus. || Apud Dem. c. Aristog. pro ἀνεξίλαστος etiam capi, annotat Harpocr. et Suid. ["Kuster. Aristoph. 239. ad Diod. S. 2, 317." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 845." Routh. Mss. Lobeck. Phryn. 730.] "Ἀιδρύντον, Non statu-
tum s. collocatum. Hes. e Cratino affert φεύγοντες ἡ ἀιδρύντον κακὸν ἄλλοις, subjungens, οἷον ἄλλοι αὐτοῖς "οὐκ ἂν ἰδρύναιτο, τὴν φυγὴν" ὥς εἴ τις ἄγαλμα ἰδρύ-
σαιο. Idem in Lex. meo vet. αἰδρύντον κακὸν esse "dicitur ὁ οὐκ ἂν τις ἐαυτῷ ἰδρύναιτο, τὸ κατάρaton." B
[Lobeck. l. c. "Toup. Add. in Theocr. 408. ad Mær. 148. Kuster. l. c." Schæf. Mss. * "Κακοῖ-
δρυντος, Hes." Wakef. Mss. * Ἀνιδρύνω, Dion Cass. 45. * "Ἀνιδρύνω, Theod. Prodr. 42." Elberling. Mss.] Ἀφιδρύνω, vel Ἀφιδρύνω, Statuo, Colloco, Firmum stare facio. [Eur. Hel. 280. "Casaub. ad Inscr. Herod. 355. Cren., Bibl. Crit. 3, 2. p. 36. Act. Traj. 1, 88. Diod. S. 1, 323. 2, 41. Schol. ad Aristoph. III. 1199." Schæf. Mss.] Ἀφιδρύνω, Statua, Simulacrum: ἀφιδρύματα, τὰ τῶν θεῶν ἀγάλματα, Suid. citans hoc exemplum, Εὐθύς οὖν ἱκετηρίαν ἐκό-
μισαν οἱ πρεσβύτεροι τὰ παλαιότατα τῶν κατὰ πόλιν ἀφιδρ. Sic autem usurpatur et a Plut. π. Μουσικῆς, Οἷον δὲ παλαιὸν ἔστι τὸ ἀφιδρ. τοῦτο, ὥστε τοὺς ἐργα-
σαμένους αὐτῷ, τῶν κ. τ. λ. Idem et ap. Cic. ad Att. 18. signif., secundum quosdam, Ad id autem, quod volumus ἀφιδρ. nihil aptius videtur quam lucus, quem ego noram. ["Acta Traj. 1, 88. Anton. Lib. 194. Verh. interpr. Sacellum, ad Herod. 410. Diod. S. 1, 374. 2, 40. 415. Callim. 1, 478. Dionys. H. 1, 280." Schæf. Mss.] Ἀφιδρύνω autem est Collocatio: ut tibi εἰκόνος, τοῦ ἀγάλματος. Positio statuæ videtur dici posse, ut dicitur Ponere statuam. Plut. ibid., Καὶ ἡ ἐν Δῆλῳ καὶ τοῦ ἀγάλματος αὐτοῦ ἀφιδρ. ἔχει ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ τόξον. Ubi ἀφιδρύνω τῆς εἰκόνος
perinde est ac τὸ ἀφιδρύνειν ἄγαλμα. ["Valck. Diatr. 67. ad Diod. S. 2, 40." Schæf. Mss. * "Συναφιδρύνω, Schol. Pind. N. 1, 3." Boiss. Mss.] Ἐνιδρύνω, ET Ἐνιδρύνω, Colloco in, etc. Plut. Οἷον δὲ ἥλιον ἐν οὐρανῷ περικαλλῆς εἶδωλον ἑαυτοῦ καὶ σελήνην ὁ θεὸς ἐνιδρύνει. || Fundo, Firmo, θεμελιώω. Bud. ex Areop. 100. Ἐνιδρύνω, s. Ἐνιδρύνωμαι, Insideo. Bud. ex Alciph. "Ὅσαι ταῖς ὁμιλίαις αὐτοῖς σειρήνες ἐνιδρύντο." Sic idem Bud. ap. Basil. de Vita Solit. pro ἐνιδρύνω et Intus maneo et collocatus sum, accipi annotat, Καὶ τοῦτο ἔστι τοῦ θεοῦ ἐνοίκησις, τὸ διὰ τῆς μνήμης ἔχειν ἐνιδρυνμένον ἐν ἑαυτῷ τὸν θεόν. ["Toup. Add. in Theocr. 407. Ruhnck. Ep. Cr. 26. Alciph. 178. Jacobs. Anth. 7, 204. Huschk. Anal. 228. * Ἐνιδρύνω, Heyn. Hom. 8, 9." Schæf. Mss. * "Ἐξιδρύνωμαι, Sedem pono, Eur. Fr. incert. 196. p. 494. Beck." Seager. Mss.] Ἐσιδρύνωμαι, Fundor in, etc. Colloco in etc. Extruor, VV. LL. ["Ἐσιδρύνω, Herod. 309." Schæf. Mss.] Καθιδρύνω, Colloco. Aristot. Ἐν γὰρ τοῖς τιμωτέροις τὸ τιμώτερον καθιδρύνει ἢ φύ-
σις. || Fundo, Institutio, Constituo, Erigo, 2 Macc. 4. Καθιδρύνει γυμνάσιον. || I. q. καθοσιώω, Dedico, Consecro, Bud. e Synes. 37. Καθιδρύνωμαι, Sedem et domicilium habeo: e Gal. Therap. 9. Τρίτῃ δ' ἐν κε-
φαλῇ καθιδρύνται ψυχὴ λογιστικὴ: quod ἰδρύνται ibid. dicit. Thuc. Καθιδρύνοντες ἐν ὄρει, Montem insi-
dentes. "Κάδρισον, Hesychio κάθισον: quod posi-
tum videtur pro καθιδρύνον." ["Toup. Opusc. 1, 201. 2, 129. Emendd. 1, 304. Huschk. Anal. 269. Diod. S. 2, 539." Schæf. Mss. * Καθιδρύνω, Theocr. 13, 28. Dionys. H. 1, 100. * Καθιδρύνω, Gl. Delu-
brum, Pulvinar.] Καθιδρύνω, Dedicatio. Synes. Ep. 67. Ἀλλ' ἐγὼ τὸν καιρὸν ἐζήτουν τῆς κ. Tempus quæ-
reham dedicationis. [Diod. S. 177. Tat. ad Gr. 134.]

"Καδρανὲς, Hesychio κατωφερὲς, Proclive." Ἐγκα-
θιδρύνω, Colloco in, etc. Ἐγκαθιδρύνωμαι, Situs sum in, Sedem habeo in, etc. Aristot. de Mundo, Ἀκροτάτῃ κορυφῇ τοῦ σύμπαντος ἐγκαθιδρυνόμενος οὐρανῷ, In summo cœli culmine suum habens domicilium situm et col-
locatum. ["Joseph. 387, 16. alibi, J. Poll. 10. * Πρό-
καθιδρύνω, Joseph. 42, 38." Wakef. Mss. * "Πρόκα-
θιδρύνω, Theod. Prodr. 390." Elberling. Mss.] Συγκα-
θιδρύνω, Simul colloco. [Strabo 9. p. 631. * Μεθιδρύνω, Dionys. H. 1, 367. Plato de LL. 10. p. 904. * Μεθιδρύνωμαι, Polyæn. 6, 52. * Μεθιδρύνω, Strabo 8. p. 571.] Παριδρύνω, Juxta colloco, statuo. Et παριδρύνωμαι pro eod. citatur ex Epigr. [Anal. 1, 248. Aristid. Orat. 1, 7. * Προιδρύνω, Colloco, Præjacio fundamentum, vocab. ap. Lexx. nulla auctoritate firmatum. * Συνιδρύνω, Appian. B. C. 5. p. 746. * Συνιδρύνω, Schol. Aristoph. B. 326. * "Υπεριδρύνω, Proclus in Alcib. 140. ubi Creuzer excitat Dionys. de Div. Nom. 2, 10." Boiss. Mss. Phot. Bibl. 455.]

ἘΘΕΛΩ, f. ἤσω, Volo. Od. Γ. (272.) Τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὅνδε δόμονδε. Il. A. (554.) φρά-
ζειαι ἄσπ' ἐθέλησθα, paragoge poet. pro ἐθέλῃς. Dem. Olynth. 1. Προσέκει προθύμως ἐθέλειν ἀκούειν τῶν βου-
λομένων συμβουλεύειν. Xen. E. 6. Οὐδεὶς ἠθέληκε μάχεσθαι: K. Π. 5. Ἐνδον δειπνεῖν οὐκ ἠθέλησεν. Plato Apol. Πολλὰκις ἐθέλω τεθνάναι, Sæpe emori vellem, Lex. Cic. p. 2. Dem. Taῖθ' ὥς ἀνελκὶν δει-
λεγόντων τινῶν ἐθέλειν ἀκούειν, Velle audire, Lubenter audire. Plato de LL. Ἐθέλω ἀρχεσθαι, Lubenter pareo: Phædro, λέγειν ἐθέλω, Lubet dicere, Cic. p. 6. mei Lex. Cic. || Volo, ea signif., qua Cic. de N. D. 1. Quatuor naturas, e quibus omnia constare censet, divinas esse vult: i. e. Statuit, Censet. He-
rodian. 8, (3, 19.) Σέβουσί τε ὑπερφύως, Ἀπόλλωνα εἶναι ἐθέλοντες. Sic Paus. Att. Αὐτοὶ δὲ Ἀρκάδες ἐθέ-
λουσιν εἶναι τῶν ὁμῶν Τηλέφῳ διαβάντων ἐς τὴν Ἀ-
σίαν, Dici se volunt. Vel conjicientis est, ut βούλε-
ται, Bud. || Att. pro Possum: plerumque de rebus inanimatis. Il. Φ. (365.) Ζεὺς δ' ὕδωρ οὐδ' ἔθελε προ-
ρεῖν, ἀλλ' ἴσχετο. Plato, Τὰ χωρία οὐδὲν μ' ἐθέλει διδάσκειν. Thuc. 2. Ἡσσωμένον δὲ ἀνδρῶν οὐκ ἐθέ-
λουσιν αἱ γινώμαι πρὸς τοὺς αὐτοὺς κινδύνους ὁμοίαι εἶναι, Non possunt, Non solent. || Paus. Lacon. Ἐ-
μοὶ δ' ἐξ ἀρχῆς ἠθέλησεν ὁ λόγος ἀπὸ πολλῶν καὶ οὐκ ἄξιον ἀφηγήσεω ἀπὸ κριναι τὰ ἀξιολογώτατα, Sic ab initio tulit ratio mea scribendi. Bud. "Ἐθέλησθα, " Ion. paragoge pro ἐθέλῃς, Velis. Il. Δ. (353.) οὐφαι " ἦν ἐθέλησθα." ["Ad Xen. Ec. 5, 16. Fisch. Ind. Palæph. v. Βούλωμαι, ad Weller. Gr. Gr. 2, 300. Brunck. Apoll. Rh. 32. Jacobs. Anth. 10, 277. Wolf. Proleg. 246. Ἐθέλω, θέλω, Zeun. ad Xen. K. Π. 161. 194. 445. ad Od. P. 19. ad Herod. 338. 643. Brunck. CEd. T. 1303. Mitsch. H. in Cer. 159. Ilgen. Hymn. 564. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 174. 348. Ruhnck. Ep. Cr. 52. Fisch. ad Palæph. 31. 186. Clark. ad Il. A. 277. ad Lucian. 2, 9. Schn. ad Anab. 24. Lobeck. Aj. p. 224. Bæckh. in Plat. Min. 148. Heyn. Hom. 4, 55. 86. 242. 465. 5, 214. 329. 372. 458. 585. 6, 66. 106. 158. 414. 516. 532. 542. 7, 30. 124. 450. 453. 566. 8, 467. Possum, Hom. H. in Cer. 45. et Ilgen. Wakef. ad Bion. 1, 96. et Add., Koen. ad Greg. Cor. 56. ad Paus. 276. Heyn. Hom. 5, 338. 600. 601. 655. 6, 389. 7, 776. 8, 187. Heind. ad Plat. Phædr. 200. ad Charm. 60. 358. Possum si-
gnif. negat Wolf. ad Hellen. 123. Soleo, Possum, Casaub. ad Athen. 18. ad Mær. 382. Coray in Thuc. par Levesque 1, 353. Dorp. Obs. p. 76. Sustineo, Audéo, Mitsch. H. in Cer. 127. De rebus inanimatis, Valck. Hipp. p. 255. ad Herod. 533. 563. Pro μέ-
λειν, Heind. ad Plat. Charm. 60. 358. Cum inf., Thom. M. 160. Jacobs. Anth. 6, 60. Heyn. Hom. 5, 372. Ἡθέλησεν, Xen. Mem. 1, 1, 18. Ἡθέλεσα, Thom. M. 417. Ἐθέλων, Heyn. Hom. 5, 412. Ὁ ἐθέλων, Heind. ad Plat. Gorg. 213. Οὐκ ἐθέλων, Jacobs. Anth. 11, 231. Ἐθέλει εἶναι, Bæckh. ad Plat. Sim. xiv. * Ἀ μή τις ἐθέλει, ad Herod. 545. Ἡθέλον, Herodian. 460. Piers. Ἡθέλον ἂν, Dawes. M. Cr. 238. Epigr. adesp. 448. Ἡθεληκέναι, Phryn. Ecl. 146. Thom. M. 417.

Αἱ ἐθέλῃσιν interpositum, Heyn. Hom. 6, 17. Τὸ δρᾶν οὐκ ἠθέλησαν, Soph. CEd. C. 442. (Pind. O. 2, 176.) Ἐθέλωμαι, Hom. H. in Cer. 328." Schæf. Mss.] "Ἐθέλοντες, Histriones: vide Δικη-
λισταί."

[* Ἐθελοακρότης, Epiphan. 2, 19.] Ἐθελόδουλος, Voluntarius servus, Qui sponte sua se alii mancipat. [* Ἐθελοενλάβεια, Basil. 2, 575. * Ἐθελόθυτος, Acta Junioris Bacchi 73. Combef." Boiss. Mss.] "Ἐθελό-
κακος, Qui de industria malus s. improbus est. Item "Qui studio et data opera segnior est et ignavior. Hes. ἔθελοκάκων exp. τῶν κακὰ θελόντων, Malevolorum: "ut et τὸ ἐθελοκάκων accipiunt pro Malevolentia." [Cattier. 100." Schæf. Mss.] "Inde ADV. Ἐθελο-
κάκως, Deliberata malitia: vel Consulta ignavia: ut "cum milites studio et de industria segnius pugnant. Appian. ap. Suid. Τῷ δὲ στρατηγῷ στρατὸς ἦν δυσ-
πειθής ὑπὲρ μνησικακίας, ἐθελοκάκως τε ἡγωνίζοντο "καὶ ἔφευγον, ἐπιδρώμενοι τὰ σώματα ὡς τετρωμένοι. "Et SUBST. Ἐθελοκακία, ἡ, Deliberata malitia: vel
Consulta ignavia. ITEM VERB. Ἐθελοκακέω, Spon-
te malus sum, De industria improbe ago: ut et
Suid. ἐθελοκακῆσαι exp. ἐκουσίως ἐλέσθαι τὸ κακὸν,
afferens h. l. Ἐθελοκακῶντα αὐτὸν περὶ τὴν πορνείαν
καὶ καταληφθῆναι παραμένοντα. Bud. interpr. Spon-
te deteriora consector et capesso, in h. l. Luciani,
Εἰ τις αἰγῶν ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ, καὶ πρὸς τὰ ἥττω
ἀποκλίνει. Idemque addit, Paus. usurpasse etiam
pro κακουργεῖν κατὰ τῆς πόλεως, i. e. Male cogitare,
et reip. mala moliri, σκευωρεῖσθαι. Itidem et Po-
lyb. 5. pro quo et κακοτροπεύεσθαι dixisse. Locum
Polybii vide ap. eum Comm. 25. || Milites vero
ἐθελοκακεῖν dicuntur, cum non pleno conatu pu-
gnant, sed consulto vires submittunt ut vincantur:
i. e. De industria ignavius pugnare, Consulto sese
ignavos et instrenuos præbere, Sponte;cedere. Cu-
jus signif. exempla habes ibid. e Paus. et Herodia-
no. Et ap. Suid. ex Appiano, ἐθελοκακῶντες αὐτῷ
διὰ πλείους αἰτίας." [Kuhn. ad Paus. 85. T. H.
ad Lucian. 1, 102." Schæf. Mss. Polyæn. 151. He-
rod. 9, 67.] "UNDE Ἐθελοκάκησις, εως, ἡ, ap. Po-
lyb. i. q. ἐθελοκακία: ut cum ii, qui pugnant, no-
lunt vincere ob indignationem vel proditorem.
Consultam ignaviam vocare queas, s. Deliberatam
victoriæ proditorem. Ἐθελοκίνδυνος, Qui sua
sponte se periculis objicit, nulla necessitate postu-
lante, ideoque Temerarius, Audax. Synonymum
τὸν θρασὺς et ῥιψοκίνδυνος ap. J. Poll." [* Ἐθελο-
κίνδυνος, Temerarie, Appian. 1, 475.] "Ἐθελοκω-
φῶν, Hesychio ὁ ἐθελόντως κωφεύων, Qui sponte
surdus est, Qui consulto et dedita opera non au-
dit: h. e. Qui audire non vult: ut qui simulat se
non audire, cum tamen audiat." [Cattier. 100." Schæf. Mss. "Schol. Æsch. S. c. Th. 252." Boiss.
Mss. Clem. Alex. p. 773.] "Idem DICITUR Ἐθε-
λόκωφος. Suid. enim ἐθελοκώφων affert pro μὴ βου-
λομένῳ ἀκοῦειν, θελήσει παρακουόντων." [* Ἐθελο-
περικοινησθεῖα, Epiphan. Hæc. 1, 16.] "Ἐθελόπο-
νος, i. q. φιλόπονος, Cupidus laborum, Strenuus
laborator, Qui libenter laborat: ideoque Impiger,
s. Qui nunquam non vult labores, Semper promptus
paratusque ad subeundos labores. Xen. K. Π. 2, (1,
9.) Ἐαυτὸν παρέχειν εὐπειθῇ τοῖς ἀρχουσι καὶ ἐθελό-
πονον καὶ φιλοκίνδυνον." [Ælian. H. A. 4, 43. Wet-
sten. ad Coloss. 2, 23. * Ἐθελοπονία, Marg. Steph.
Xen. CEd. 21, 6. al. φιλοπονία.] "Ἐθελόπονος, Qui
sponte sua corpus suum prostituit et quæstui ha-
bet, Qui consulto meret corpore, nulla compul-
sus necessitate. Athen. (533.) ex Anacr. ἀρτοπώ-
λοιςιν καὶ ἐθελοπόρνοιςιν ὁμιλέων, ὁ πονηρὸς Ἀρτέ-
μων: perperam enim ibi scriptum ἐθελοπόραιοι."
[* Ἐθελορήτωρ, Bekk. Anecd. 1, 95. * Ἐθελόρμη-
τος, Const. Manass. Chron. p. 11. Meurs. (=6. γνώ-
μη.)" Schæf. Mss. * Ἐθελοσεβεία, Hes. v. Ἐθελο-
θησκαία. * Ἐθελόσοφος, Epiphan. 1, 13. 517. * Ἐ-
θελοσοφία, 1, 30. 958. * Ἐθελόσυχνος, Crates ap.
Etym. M. * Ἐθελοσφραγέω, Const. Manass. Chron.
p. 88." Boiss. Mss.] "Ἐθελότρεπτος, Cujus volun-
tas mutabilis est. Damasc. p. 24. de angelis, Φύ-
σις νοερά καὶ αὐτεξούσιος, τρεπτή κατὰ γνώμην, ἥτοι

A "ἐθελότρεπτος. Ἐθελουργός, Qui sponte opus subit.
"Promptus et impiger factor operis: ὁ φιλεργός καὶ
"πρόθυμος, Polluci. Xen. in equi laude ponit τὸ ἔθε-
"λουργόν, de Re Eq. (10, 17.) Καὶ οἱ θεώμενοι τοῦ
"ἵππου τοιοῦτον, ἀποκαλοῦσιν ἐλευθερίον τε καὶ ἔθε-
"λουργόν καὶ ἵππαστήν καὶ θυμοειδῆ καὶ σοβαρόν, καὶ
"ἅμα ἡδὺν τε καὶ ἅμα γοργόν ἰδεῖν. Hesychio est
"ἔτοιμος, ὁ κατὰ θέλησιν ἐργαζόμενος." [Ælian. H. A.
4, 43. 6, 49. * Ἐθελουργέω, 7, 13. Cyrill. Alex.
in cap. 1 Haggæi, p. 637. * Ἐθελουργία, Idem c. J.
lian. 3, 79. * Ἐθελοφιλόσοφος, Etym. M. Bekk. A.
necd. 95. * Ἐθελοφρονιμότης, Passio Tarachi p.
248. post Palladium." Boiss. Mss.]

Ἐθελήμος, Voluntarius, Lubens. Hesiod. "E. (1,
118.) de hominum genere ante Promethei dolum, οἱ
δ' ἐθελήμοι Ἦσυχον ἔργα νέμοντο: unde et præcedit,
καρπὸν δ' ἔφερε Ζεῖδωρος ἄρουρα Αὐτομάτῃ πολλῶν. A-
poll. Rh. 2, (656.) Μητέρι συνναίεσκεν ἐθελήμω.
[Ad Callim. 1, 75. Brunnck. ad Anal. 102. Diod. S.
1, 383." Schæf. Mss.] Ἐθελήμως, Voluntarie, Ultro,
Libenter. Scribitur et ἐθελήμως, sicut et ἐθελήμων.
[Hes.] Ἐθελήμων, idem, Plato Crat. Αἰτῶ δὲ ἀπὸ τῆς
πρώτης τῆς θεοῦ, κατὰ τὸ ἐθελήμονα εἶναι ὃν ἂν τις
δέηται, Velle ea, quæ petantur, Acquiescere iis, quæ
petantur. "Ἀνεθέλητος, Involuntarius, Involuntarie.
"Exp. passive etiam, Improvisus, Inexpectatus: ut
"pote quem nolumus, vel noluius: ap. Herod. pro
"Εο, quod nobis triste et adversum accidit, ut συμ-
"φορά," [7, 88. 133. * Ἀνεθέλητος, Lobeck. Phryn.
353. * Ἀνεθέλησις e Suicero affertur.] Ἐθελόντης,
Voluntarius, Ultroneus, Lubens: unde vet. vox Gall.
Entalenti. Thuc. 2. Τοὺς μὲν μισθῷ ἐπειθεν, οἱ δ' ἐ-
ξυνηκολούθουν: 1, (60.) Οἱ πλείστοι ἐ- ξυνέσποντο.
Dem. pro Cor., Ὡστε τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας
αὐτεπαγγέλτους ἐ- παραχωρησαί Φιλίππῳ. Sic ap.
Eust. Ἐ- διδάσκαλοι δραμάτων dicuntur οἱ ἐκ τῶν ἰδίων
χορηγοῦντες. Ἐθελόνται ap. Suid. φερωνύμως nomi-
nati scribuntur Servi, qui pro cæsis ad Cannas do-
minis ultro militarunt. Athen. quoque 11. scribit
Comicos s. Mimos, qui σοφίσταις a multitudo ap-
pellarentur, ab aliis δεικνύσταις, φαλλοφόροις, φλοῖσταις
αὐτοκάβδαλοι, peculiariter a Thebanis vocitatos fuisse
ἐ-, nihil tamen de ratione nominis aliud addens, nisi
Thebanos fuisse καινουργούντας κατὰ τὰς φωνάς. Idem
habet et Eust. [Heyn. ad Apollod. 450. ad He-
rod. 430. 433. 607. 700. 703. Zeun. ad Xen. K. Π.
433. Tyrwh. ad Aristot. 139. ad Diod. S. 2, 115.
297. 303. ad Dionys. H. 2, 894. 3, 1922. Lobeck.
Aj. p. 224. Schneid. ad Xen. K. A. 51. 73. Thom.
M. 285." Schæf. Mss.] Femin. vero hujus ἐθελον-
της EST Ἐθελοντῆς, ἰδος. Synes. de Insomn. Θῆσας
γὰρ κατιονσα τὸν πρῶτον βίον ἐ-, ἀντὶ τοῦ θητεῦσαι δου-
λεύει, Voluntaria, Lubens, Ultronea. [Ad Phryn.
Ecl. 4." Schæf. Mss.] Ἐθελόντιος, Voluntarius, Ul-
troneus, Lubens, derivatum ab ἐθελόντης, ut videtur:
illius hoc ap. Suid. est exemplum adespoton, Πρὸς
δόκην ἐθελόντιος τοὺς Ἀραβίους ὁμολογήσειν. Ἐθε-
λοντῆρ, ἦρος, ὁ, pro iisdem, est poet. Od. B. (291.)
ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἐταίρους Αἰψ' ἐθελοντῆρας συλλέξο-
μαι. ADVERBIA vero sunt Ἐθελόντην, Ultro, Spon-
te, Lubenter. Suid. e Polyb., Τοῖς βουλομένοις πάντα
κίνδυνον ἐ- ὑπομένειν. Apud eund. Suid. est, Τοὺς
παραβόλους κινδύνους ἐ- ἀναδεειγμένους. Item, Ἐ-
παντὸς ἐπέλεξε τοῦ στρατεύματος ἐ- τοὺς ἀρίστους. Huc
pertinet et Herod. 1, (5.) Οὕτω δὲ ἐ- αὐτὴν τοῖσι Φοί-
νιξι συνεκπλωσαι. Eust. tamen Od. A. illud Homæ-
cum πρωθήβην accus. esse docens, a nominativo,
masc. πρώθης, ut ἔφηβος et similia, addit, fortassis
sic declinari apud Eur. (Or. 193.) quoque illud τῆς
πατροφόρου μητρός, et ap. Herod. illud, Ἐθελόντην τὴν
Ἰὼ τοῖς Φοίνιξι συνεκπλωσαι. Sic VV. LL. Ἐθελόν-
τὸς afferunt, cujus hoc femin. esse volunt. [Ἐθελόν-
την, Phryn. Ecl. 4. ad Herod. 449. ad Diod. S. 2,
115." Schæf. Mss. Buttmann. Lexil. 16.] Ἐθελόντη-
δόν, pro eod., Thuc. 8, (98.) Ἐ- προσκαλέσαντες τοὺς
Βοιωτοὺς. Polyb. Τῶν ἐ- στρατενομένων, Qui sponte
militabant. Bud. [Herod. 1, 5.] Ἐθελόντα, pro eod.
ap. Suid. [Ad Diod. S. 1, 78. 2, 115. 297. 393. ad
Herod. 430. 433. 449. 607. Thom. M. 285." Schæf.
Mss. * Ἐθελόνται, Dion. Cass. 682, 21. * Ἐθελόν-

phryn. 5. 6.] 'Εθελούσιος, i. q. ἐθελοντής, deductum, ut videtur, a partic. fem. ἐθελουσα, sicut ἐθελοντής ab ἐθέλων masc. Xen. K. Π. (4, 2, 6.) Οὐκ ἀνάγκη, ἀλλ' ἐθελούσιοι καὶ χάριτος ἔνεκα ἐξιώντες: 6, (3, 12.) 'Εγὼ σοί, ὦ Κύρε, ἐ. υφίσταμαι. ["Phalar. 30." Schæf. Mss.] 'Εθελουσίως, Ultro, Lubenter. ["Ad Phryn. Ecl. 4. ad Diod. S. 1, 78. Thom. M. 285." Schæf. Mss.] "Περιθέλω, Supramodum volo. Hes. περιή- "θέλεν exp. ἡγάπα, itemque περιηθέλησε, ἡγάπησε." Συνθέλω, Simul volo, Xen. (Ἰππαρχ. 9, 7.) Ταῦτα πάντα, θεῶν συνεθελόντων, γένοιτ' ἂν. [* Συνθε- λητής s. * Συνθελ., Cyrill. Alex. 74. 239. 828.]

ΘΕΛΩ, ἤσω, Volo, i. q. ἐθέλω, eodemque modo fut. habens tanquam a th. contracto, non autem barytono. Hoc voc. ap. Hom. reperiri negat Eust.: quamobrem et Il. A. (277.) Μητέ σὺν, Πηλεΐδῃ, θέλ' ἐρι- ζέμεναι βασιλευσιν [βασιλήϊ], antiquos super δη collo- casset acutum cum apostropho, synalæphen facientes, sic, Πηλεΐδ' ἤθελ'. Quædam vero exemplaria Hom. ha- bent Πηλεΐδῃ θελ'. Xen. θέλει κεχρησθαι, Dem. λαμβά- νειν, Aristot. de Animal. 1. εἶναι, Esse expetit, Gaza. Θέλει ἐν σοί ὁ βασιλεὺς, 1 Reg. 18. Places regi, q. d. Voluntas regis in te acquiescit. Quod tamen loquen- di genus ap. probatos scriptt. non reperias. Herod. 1, (109.) Εἰ δὲ θελήσει πούτου τελευτήσαντος, ἐς τὴν θυγατέρα ταύτην ἀναβῆναι ἢ τυραννίς, Si tyrannis ad ejus perventura est filiam. || Ponitur et Att. pro Possum, ut ἐθέλω: attributum sc. rebus animatis. In qua signif. citat Bud. e Plat. Phæd. 34. Sic etiam ap. Eur. pro Solet, Assolet ponitur: cujusmodi exem- plum e Thuc. attuli in 'Εθέλω. || Τεθεληκέναι non dici, sed ἡθεληκέναι, annotat Phryn. [322. Lobeck.] Habet etiam nonnulla pass. tempora. Unde est in VV. LL. e Naz. Or. 4. Τὸ μὲν αὐτοῦ θελησαν, τὸ δὲ θελήθεν: quod Mosell. verterit, Pars quidem ejus voluit, pars rationi paruit. Ex eod. Καὶ ἴσως οὐδὲ ἄν-θρωποι, καὶ οἱοὶ μὴ τεθελημέθα, καὶ ἀφιέντες καὶ ἀφιέ-μενοι, Et fortasse ne homines quidem sumus, ut qui non pro nostra voluntate, sed ut evenerit, dimittamus, dimittamurque, Mosell. ["Herodian. 460. Piers. Antimon. 31. 70. ad Od. Γ. 92. O. 316. ad Charit. 602. Wolf. Prol. 246. Markl. Iph. p. 92. 301. 307. Musgr. 687. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 79. Brunck. Apoll. Rh. 32. Jacobs. Anth. 11, 337. Θέ-λω, ἐθ., Schneid. ad Anab. 302. Boiss. Philostr. 301. Heyn. Hom. 5, 557. Possum, ad Charit. 429. ad Justin. Mart. 88. Kuster. Aristoph. 192. Pro δύνα-μαι s. ἔχω, Abresch. Æsch. 2, 65. Steph. Dial. 50. Schneid. ad Aristot. H. A. 490. De re venerea, Ja- cobs. Anth. 8, 21. 10, 92. Fere i. q. μέλλω, 11, 237. De rebus inanimis, ad Herod. 338. Conf. c. θέω, Schneid. ad Econ. 32. (5, 12.) De fut. et imperf., Phryn. Ecl. 202. De augm., Thom. M. 59. Cum inf., 160. Seq. conjunct., Valck. Hipp. p. 247. Θέλων, ad Charit. 526. Abresch. Æsch. 2, 1. Heind. ad Plat. Charm. 359. Schneid. ad Econ. 32. 33. Sponte sua, Facile, ad Herod. 697. cf. Abresch. Lectt. Arist. 106. Toup. Opusc. 1, 189. Conf. c. ἐλθών, 200. E- mendd. 1, 302. ad Herod. 705. Brunck. Bacch. 805. 'Ο θέλων, seq. gen., Lobeck. Aj. p. 398. Θέλε, Wakef. Eum. 432. 'Εθελε imperf., Erfurdt. ad Trach. p. xx. Timon Phlias. 6. Εἰ θέλειν, Abresch. Lectt. A- rist. 328. Κἂν θέλῃ, κἂν μὴ θέλῃ, Toup. Emendd. 1, 286. Θέλησον ποιεῖν pro ποιήσον, Burm. ad Phædr. 80. Mit. Εἰ θέλοιμεν, Heind. ad Plat. Charm. 109. 'Εβουλεύετο θέλων, εἰ πως —, Herod. 9, 14. Θελήσῃ, ad Dionys. H. 5, 390. Τεθεληκέναι, Thom. M. 417. Æschines p. 306. Reisk. Τεθελήκοι, Schol. Il. A. 38. *Θελέω, Heyn. Hom. 5, 644." Schæf. Mss. 'Εθέλει, Suid. 1, 838. *Θελέσκω, unde θελεσκέμεν, Orph. Lap. 13, 4.] "Θελοκακέω, De industria ignaviter ago: "quod et ἐθελοκ."

Θέλημα, Voluntas, Id, quod volumus: ut in Or. Dominica, Γενηθήτω τὸ θ. σου. Mattb. 7, (21.) 'Ο ποιών τὸ θ. τοῦ πατρὸς μου. ["Husch. Anal. 266." Schæf. Mss. *Θεληματαίνω, Nicetæ Annal. 18, 4. *Θεληματικός, unde *Θεληματικῶς, Lobeck. Phryn. 7.] Θέλημα, [rectius Θελημός,] i. q. ἐθελημός. VV. LL. [Schol. Apoll. Rh. 2, 559. "Θελεμός, θελη-

μός, Toup. Opusc. 1, 189." Schæf. Mss. et ad Suid. 1, 234.] "Θέλεμον, Hesychio οἰκτρὸν, ἥσυχον, Mise- "rabile, Quietum: afferenti itidem Θελέμω pro "ἡσύχως, οἰκτρῶς." ["Θέλεμος, Heyn. Hom. 5, 654." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 1034. πῶμα θελεμόν, (θέ- λεμον Schn. Lex.) Spontaneum potum vertit Heath. Nutritium, Stanl. "Θελησμός pro θελημός, Etym. M." Wakef. Mss.] Et Θελήμων, i. q. ἐθελήμων, Volens, Volutarius, Spontaneus. Apoll. Rb. 2, (556.) οἱ δ' ὑπ' ἀνωγῇ Τίφνος Ἀγνιάδαο θελήμονα ποιήσαντο Εἰρε- σίην. Θέλησις, Voluntas, i. e. Ipsa volendi actio. Hebr. 2. Κατὰ τὴν αὐτοῦ θ. J. Poll. 5. scribit vocab. esse ἰδιωτικόν. ["Valck. Phæn. p. 553. Wessel. He- rod. 59." Schæf. Mss.] Θελητός, Cupitus, A volun- tate nostra expetitus. 1 Reg. 15, (22.) Εἰ θελητὸν τῷ Κυρίῳ ὀλοκαυτώματα καὶ θυσίας ὥς τὸ ἀκοῦσαι τῆς φωνῆς αὐτοῦ; Nunquid vult Dominus holocausta et victimas, et non potius ut obediat vocis ejus? [Schleusn. Lex. in V. T. *Ἀθέλητος, Lobeck. Phryn. 353. Bekk. Anecd. 322. *Ἀθελήτως, Lobeck. l. c. B *Ἀντοθέλητος, Jo. Geom. H. 3, 54." Boiss. Mss. *Θελητικός, Athanas. 2, 589.] Θελητής, Qui vult, προαιρετικός, Hes. "Apud lxx. Interpr. habet di- "versam signif., nimirum Pythonis: ut 2 Reg. 21, 6. "Καὶ ἐποίησε θελητὴν, καὶ τοὺς γνώστας ἐπλήθυνε. Et cap. "seq., Τοὺς θελητὰς καὶ τοὺς γνώστας καὶ τὰ εἰδωλα "ἐξῆρξεν. Ibi enim Hebraici textus versio habet Py- "thones et ariolos. Sed notandum utroque in l. Com- "plut. Ed. habere ἐγγαστριμύθους." [Vide Schleu- sneri Lex. in V. T. *Μονοθεληται, Hæretici, qui Christo unicam tantum tribuebant voluntatem. *Θέ- λεος, *Ἀθέλεος, Æsch. Suppl. 869: Il. Δ. 43. ἐκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.] "Ἀθελῶ, Nolo, VV. LL." [*Θε- λοντής, ad Herod. 481." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 7.] Συνθέλω, Simul volo. Aristot. Eth. 9, (5.) Εὐνοί- γαρ αὐτοῖς γίνονται, καὶ σ. [* Συνθελητής, v. Συνεθ.] Ἀντοθελής, Quem ipse quis vult, Voluntarius. E- "pigr. Ἀντοθελὴς ἡδιστος αἰὲ πότος: ingratum euim "est cogi ad bibendum." ["Rufin. Anthol. Pal. c. 5. Ep. 22." Boiss. Mss. *Ἀντοθελῶς, Schol. Sopb. Aj. 1088. *Ἀντοθελεῖ, Meleager 122.] "Ἐτεροθελής, "Aliud volens. Damascen. Ἐτεροθελεῖς καὶ ἑτεροε- "νεργεῖς τὰς τρεῖς ὑποστάσεις τῆς ἁγίας Τριάδος εἰπεῖν "ἀναγκασθσόμεθα, i. e. Aliam alia velle et agere "s. ἐνεργεῖν. Κακοθελής, Malevolus. Theophil. in "Institut." [Adamautii Physiogn. 207. Sylb. *Κα- κοθέλεια, Gl. Malevolentia, *Κακοθελία, Malevolen- tia, Obrectatio, *Καλοθελής, Benevolus, Benignus, *Καλοθελία, Benevolentia. *Καλοθέλεια, Pallad. V. Chrys. 50. *Κινδυνοθελής, Acta Junioris Bacchi p. 89. Combef." Boiss. Mss. *Ταυτοθελής, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

¶ Λῶ per abjectionem syllabæ initialis, pro θέλω: ut Call. Schol. annotat H. in Dian. (18.) πόλιν δέ μοι ἦντινα νεῖμον, ἦντινα λῆς. Idem tradit Theocr. Schol. 1, (12.) Λῆς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῆς, αἰπόμε, τῷδε καθίξας Τυρίσδε; ["Mira vero etymologia! Quidni statuatur v. Λάω, contr. Λῶ, quo Dores pro θέ- λω vel βουλομαι usi sint?" Schw. Mss.] Aristoph. A. (766.) Ἀντεινον, αἱ λῆς, i. e. ἀνάτεινον, εἰ βούλει. D Ibid. (772.) ἀλλὰ μὰν, Αἱ λῆς, περιίδου νυν μοι περὶ θυμῶν ἀλῶν. Unde apparet Dor. esse hoc λῆς, pro ἐθέλεις. "Λάομαι, Volo. Hes. enim λάηται exp. "βούληται, Velit. Λῆ, Eid. θέλει, Vult: contr. ex "λάει, ut διψῇ ex διψάει. Λεῶμι Idem exp. θέλοιμι "ἂν: pro quo nonnulli scribunt τελοῖμι ἂν, Perfi- "ciam, s. Perficere queam. Λῶντι, Dor. pro λῶσι, "b. e. θέλουσι, Volunt. Λῶσα, Hesychio θέλουσα, "Volens." ["Markl. Suppl. 221. ad Charit. 747. Musgr. Heracl. 164. Ion. 1336. Heyn. Hom. 6, 370. Brunck. Aristoph. 1, 72. Kuster. 124. Bentr. Ep. ad Hemsterh. 97. Ilgen. Hymn. 392. 423. 495. ad Thom. M. 5. Piers. Veris. 12. ad Mær. 246. Herod- dian. 470. Koen. ad Greg. Cor. 115. Wakef. S. Cr. 1, 141. Valck. ad Mosch. 355. ad Callim. 1, 172." Schæf. Mss. "Epioharmus ap. Athen. 235. συνδει- πνέω τῷ λῶντι, Conviva sum ejus, qui voluerit." Schw. Mss.]

"Λῆμα, atos, τὸ, i. q. παράστημα, Præsens animus, "Virilis fortisque animus, Acer animus et præsens:

“s. Animi præsētia, Animi fortitudo. Synes. Ep. A
 “ad Fratrem, Nūn ἔδει τοῦ γενναίου λήματος, νῦν τῶν
 “ἐκείνου χειρῶν. Sic Joseph. Δεῖ λήματος οὐδὲν τῶν
 “μεγάλων φιλεῖ δίχα κινδύνου κατορθοῦσθαι, ut Vir-
 “gil. dixit, Nunc animis opus, Ænea, nunc pectore
 “firmo. Ita ap. Aristoph. (B. 463.) λῆμα ἔχω, Sum
 “præsenti animo: et ap. Herod. 7. (99.) Ὑπὸ λήμα-
 “τός τε καὶ ἀνδρείης ἐστρατεύετο. Sed non semper
 “de Præsente et forti animo dicitur, verum etiam
 “de Timido, ut ex epith. patet. Nam ut Joseph. di-
 “cit γενναῖον λῆμα: et Eur. Iph. (A. 1422.) ὦ λῆμ’
 “ἄριστον: et Aristoph. N. (457.) Λῆμα μὲν παρέστι
 “τῷ δέ γ’ Οὐκ ἀτολμον, ἀλλ’ ἐτοιμον: et B. (602.) ἐγὼ
 “παρέξω Μαντὸν ἀνδρείον τὸ λῆμα: ita idem ib.
 “(499.) βλέψον εἰς τὸν Ἡρακλειοξανθίαν, Εἰ δειλὸς
 “ἔσομαι καὶ κατὰ σε τὸ λῆμ’ ἔχων: et Eur. (Alc. 723.)
 “Κακὸν τὸ λῆμα, κοῦκ ἐν ἀνδράσιν, τὸ σόν. Idem
 “λῆμα et λῆμα τεθηγμένον usurpat etiam pro Ani-
 “mo irato s. Ira: ut in Med. (1062.) Δεινὰ τυράν-
 “νων λήματα: ut qui χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσι.
 “Et Or. (1625.) Μενέλαε, παῦσαι λῆμ’ ἔχων τεθηγμέ-
 “νον. Ex Herod. vero, λήματος πλέος pro Solertia
 “plenus. Videtur derivatum παρὰ τὸ λῶ, q. e. θέλω,
 “Volo: unde et ab Hes. λῆμα exp. non solum φρό-
 “νημα, ἀνδρεία, τόλμα, sed etiam βουλή, βούλευμα,
 “δόγμα, ἀξίωμα, Voluntas, Consilium, Decretum s.
 “propositum animi: qui itidem λημάτων ὀρθρινῶν
 “affert pro θελημάτων ταχινῶν.” [Hes. v. Λῆσις.
 “Ad Charit. 557. 629. Jacobs. Anth. 6, 226. 7, 352.
 “9, 207. 311. 12, 214. ad Lucian. 3, 563. Boiss. Philo-
 “lostr. 605. Dionys. H. 2, 1063. Lobeck. Aj. p. 239.
 “ad Mær. 245. 342. 420. Eldik. Suspici. 29. Toup.
 “ad Longin. 365. Herodian. 470. Segaar. Ep. ad
 “Valck. 16. Wessel. Diss. Herod. 92. 165. Valck.
 “Phæn. p. 561. Steinbr. Mus. Tur. 1, 30. Ammon.
 “89. Valck. Anim. 141. Eran. Philo 170. ad Diod. S.
 “1, 170. ad Herod. 408. 433. 549. 721. Unde? Koen.
 “ad Greg. Cor. 115. (252.) Porson. Hec. p. 41. Ed.
 “2.: ‘Neque credo λῆμα unquam, nisi de personis;
 “dixisse Græcos.’” Schæf. Mss.] “Itemque DIMIN.
 “Λημάτια, Hes. exp. non solum φρονήματα, sed
 “etiam βουλευματα: et cum eo Suid. At pro λῆμα,
 “quod idem Hes. esse dicit κέρδος, δῶρον, Lucrum,
 “Donum, duplici μ scr. λῆμμα. Sed ut ad superius
 “λῆμα redeam, quo signif. Animi præsētia, Animi
 “confidentia s. præfidentia, Auimus præsens, Fortis
 “et confidentia plenus animus: derivatum inde
 “ADJ. Λημάτίας, i. q. supra λῆμα ἔχων, λήματος
 “πλέος, Præsenti et præsenti animo præditus: He-
 “sychio et Suidæ itidem φρονηματίας, μεγαλόφρων,
 “γεννάδας.” [“Valck. Anim. ad Ammon. 143.”
 “Schæf. Mss.] “Et VERB. Ληματιάω, i. q. ληματίας
 “εἰμί, s. λῆμα ἔχω, Præsenti animo sum: ut et Suid.
 “ap. Aristoph. B. (494.) ληματίας καὶ ἀνδρείος εἰ exp.
 “μεγαλοφρονεῖς, Magno et virili animo es.” [“Valck.
 “1. c.” Schæf. Mss.] “Item aliud VERBUM ACT.
 “Ληματώω, signif. λῆμα παρέχω, Animum addo, Ani-
 “mo præsenti et confidenti munio: unde præter. pass.
 “λελημάτωμαι, quod Hes. exp. λῆμα ἔχω εἰς τὸ
 “ἔργον.”
 “Λιλαίομαι, ap. poet. i. q. γλίχομαι in prosa,
 “Cupio, Appeto, Desidero. Ac ut γλίχομαι constr.
 “interdum cum gen., interdum cum inf.: ita et hoc.
 “Cum inf., pro Cupio: Il. Ξ. (331.) ὦς [Εἰ] νῦν ἐν φι-
 “λότῃ λιλαίεαι κοιμηθῆναι. Od. Υ. (27.) μάλα δ’ ὥκα
 “λιλαίεται ὀπτηθῆναι: O. (307.) προτὶ ἄστυ λιλαίο-
 “μαι ἀπονέεσθαι. Cum gen., pro Appeto, Desidero.
 “Il. Γ. (133.) ὀλοοῖο λιλαίμενοι πολέμοιο. Od. M.
 “(328.) λιλαίμενοι βιότοιο: N. (31.) ὦς δ’ ὅτ’ ἀνὴρ
 “δόρποιο λιλαίεται. Et A. (315.) Μῆ μ’ ἐτι νῦν
 “κατέρυκε, λιλαίμενόν περ ὀδοῖο. Hesychio λι-
 “λαίεσθαι est non tantum ἐπιθυμεῖν, ὀρέγεσθαι, sed
 “etiam σπεύδειν, Festinare, Properare. Λιλεῖ, Idem
 “affert pro φθονεῖ, ἐπιθυμεῖ, Invidet, Appetit. Λε-
 “λιμένος, putatur esse particip. præter. perf. a th.
 “λιλαίομαι. Sane exp. προθυμούμενος, ἐνθερμος ὢν,
 “Cupiens, Ardenti desiderio accensus: ut ap. Il. Δ.
 “(465.) Ἐλκε δ’ ὑπὲρ βελέων λελημένος. Ac ut λι-
 “λαίομαι cum gen. construitur, ita et hoc particip.:
 “velut ap. Apoll. Rh. 1, (1165.) λελημένοι ἡπείροιο,

“i. e. ἐφιέμενοι, ἐπιθυμούντες, Magno desiderio fla-
 “grantes terræ, i. e. Cupientes appellere ad conti-
 “nentem. Hes. affert et λελίηται, pro τεθέρηται,
 “Accensus est, Ardet, Flagrat, desiderio sc.: et Λε-
 “λιῆσθαι pro θέλειν, ὀρμᾶν, σπεύδειν.” [Jacobs.
 “Anth. 12, 448. Heyn. Hom. 4, 577. 6, 220. 7, 154.
 “Gesn. Ind. in Orph. v. Λελίητό.” Schæf. Mss.]

Λωῖων, Melior, q. d. Quem magis volumus, Qui a
 voluntate nostra magis expetitur. Od. B. (1695.) καὶ
 γὰρ σφιν ἄφαρ τόδε λωῖόν ἐστι. Hesiod. E. (251.) καὶ
 πολὺ λωῖον αὐτῶ. Plato ad Dionis amicos, (Μετὰ τὴν
 μὲν συμβουλεύω) καὶ τὴν (τῶν Δίωνος) τῆς τροφῆς σὺ-
 φρονα δίαίταν, ἐπὶ λωῖόνων δὲ ὀρνίθων τὰς ἐκείνων βου-
 λήσεις πειραῖσθαι ἀποτελεῖν, Melioribus avibus auspi-
 ciis. [“Monthly Rev. Aug. 1799. p. 441. Mosgr.
 “Hel. 1376. Theocr. Epigr. 12. ad Charit. 215. Λω-
 “ῖον, Bergl. Alciph. 98. Theogn. 698. Toup. Opusc.
 “1, 534. ad Herod. 589. Οὐ γὰρ λωῖόν; Jacobs. Anth.
 “9, 376.” Schæf. Mss.] Et Λωῖτερον, pro eod. Od.
 “A. (376.) Εἰ δ’ ὕμιν δοκέει τόδε λ. καὶ ἄμεινον. Apoll.
 “Rh. 3, (186.) ἀλλὰ πάροιδε λ. μύθῳ μιν ἀρέσσειον
 “[“Λωῖτερος, Antip. Sid. 47. Jacobs. Anth. 8, 329.
 “12, 313. ad Charit. 215. * Λωῖτερος, Phryg. Ecl.
 “55.” Schæf. Mss.] “Λωῖτίνη, Hesychio συμφορὰ
 “ρα, Conducibilior, Utilior: pro λωῖτέρη, Meier.
 “Et Λωῖων contr. pro λωῖων, usitatus in prosa: Soph.
 “Phil. (1099.) Εὐτέ γε παρὸν φωνῆσαι τοῦ λωῖονος δαι-
 “μονος, εἴλαν τὸ κάκιον ἐλεῖν: τὰ λῶω, Meliora, Bud.
 “Plat. Et Plut. Probl. Rom. Τὴν Πυθίαν προφέρειν τὰ
 “ὄρκια ταῦτα Λακεδαιμονίοις, ὥς ἐμπεδοῦσαι λ. εἴη καὶ
 “ἄμεινον. Lucian. (2, 258.) Εἴτε μοὶ πλεῦσαι ἐπ’ ἱερῶν
 “αν, εἴτε πεζοπορῆσαι λῶον. Synes. Ἀπειλήσας κινδύνῳ
 “εὐήγγελισω λῶονα. Notandum tamen i in ω non
 “semper subscriptum in omnibus exemplaribus repe-
 “riri. [“Monthly Rev. 1. c. Οὐ λῶον, ad Herod.
 “126. 584. Λῶον καὶ ἄμεινον, Xen. Anab. 208.
 “274. Tauchn. Schneid. ad Polit. 177. mox ibid. §. 3.
 “Schæf. Mss.] Λωῖστός, Optimus. Unde λωῖστός
 “ἄριστα, συμφέροντα, Hes. [“Ad Mær. 300. Brunck.
 “Hipp. p. 388. Valck. p. 259.” Schæf. Mss.] Et Λῶ-
 “στος, contr. pro eod., in prosa usitatus. Theocr.
 “Oὔτος ἀοιδῶν λ. ὅς ἐξ ἐμεῦ εἴσεται οὐδέν.” Vocativi
 “λῶστε frequens usus est in compellando, interro-
 “gando et precando: ut Lat. Amabo, Quæso. Synes.
 “Ἐχει γὰρ οὕτως, ὦ λῶστε. Sic Xen. (Σ. 4, 1.) Πῶς, ὦ
 “λ., ἔφη; [“Brunck. et Valck. Il. cc. Markl. Suppl.
 “604. Wakef. Herc. F. 858. Jacobs. Anim. 320. Anth.
 “9, 496. 10, 16. Lucian. 2, 346. 3, 17. ad Mær. 300.
 “ὦ λῶστε, Wessel. Obs. 258. * Ἐν μὲν τὸ λῶστον, Eur.
 “Herc. F. 194.” Schæf. Mss.]

ΛΑΡΟΣ, Jucundus, Gratus, Voluntati nostræ ac-
 ceptus. Schol. enim Apoll. Rh. a λῶ τὸ θέλω derivat:
 alii quasi λίαν ἀρηρὸς dictum volunt. Il. P. (572.)
 λαρόν τέ οἱ αἶμ’ ἀνθρώπων. Od. M. (283.) λαρόν τετυ-
 κοίμεθα δόρπον. Et in superl., Od. B. (349.) οἶνον
 ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον Ἠδύν, ὅτις μετὰ τὸν λαρόντα
 τὸν ὃν σὺ φύλάσσεις: ubi quædam exemplaria λαρώ-
 τερος habent. Apoll. Rh. 1, (456.) Εἶδατα; καὶ μέθην
 λαρόν. Et λαροῖς ποσὶ, Hesiod. (Fr. (26.) Pedibus
 visu jucundis, Schol. Apoll. Rh. [“Λαρός Hesychio
 “ἡδὺς, προσηγῆς, γλυκὺς, ἀπολαυστικός, καλὸς, σπᾶνσι.
 “Ety. M. Λαρόν, τὸ ἡδὺ πόμα παρὰ τὸ ἱλαρόν, λαρόν
 “ἢ παρὰ τὸ λῶ τὸ θέλω, τὸ κατὰ γένειν ἢ κατ’ ὕψιν θελη-
 “τόν—λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπάλου. Ἡσίοδος, βατὸν
 “λαροῖς ποσὶν—ἐκ τούτου, τὸ λαρίον. Apoll. Rh. 1,
 “659. μενοεικέα δῶρα πόρωμεν Ἀνδραγαθῶν, οἱ δ’ ἔουκεν
 “ἄγειν ἐπὶ νηὸς ἔχοντας, Ἡῖα καὶ μέθην λαρόν. Schol.
 “ἡδὺν, ἀπολαυστικόν. Moschus Europa 92. τοῦ ἁμβρο-
 “τος ὀδμὴ Τηλόθι καὶ λειμῶνας ἐκαίνντο λαρόν ἀντήν.”
 “Brunck. Mss. “Jacobs. Anth. 1. p. 46. 6, 67. 7,
 “355. 11, 78. Anim. 193. Wakef. Ion. 775. Epigr.
 “adesp. 693. Gesn. Ind. in Orph. Rubrik. Ep. Cr. 63.
 “Toup. Opusc. 2, 184. ad Lucian. 1, 363. ad Charit.
 “250. Mitsch. H. in Cer. 186.” Schæf. Mss. Λαρόν,
 “adv., Opp. K. 4, 84.]

“Λαρινεύεσθαι, Hesychio σιτεῖσθαι: afferent et
 “Λαρινὸν βοῆς pro εὐτραφέις, Saginati, Bene habiti.
 “Sic Xenophanes Colophonius ap. Athen. (368.)
 “Πέμψας γὰρ κωλὴν ἐρίφου, σκέλος ἥραο πῖον τῶρον
 “λαρινου τίμον ἀνδρὶ λαχεῖν. Idem Athet. 9, (18.)

“sacribit Achæum et Eratosthenem τοὺς σάας appel-
 “lasse λαρινούς, translate ἀπὸ τῶν λαρινῶν βοῶν:
 “quos sic vocatos fuisse vel ἀπὸ τοῦ λαρινεῦσθαι,
 “q. e. σπιζεσθαι, Saginari: ut ap. Sophr. βόες δὲ
 “λαρινεῖσθαι, (Athen. 376.) vel a Larina pago Epi-
 “rotico: vel a pastore Larino. Eust. ita dici vult διὰ
 “τὸ παχὺ καὶ μέγα δέρμα ἔχειν: particula λα signifi-
 “cante τὸ λίαν, et nomine ρινὸς denotante τὸ δέρμα:
 “ut et Suid. dicit quosdam syllabam ρι δασύνειν, ut
 “sit μεγαλορῖνος: talesque boves in Chaonia esse,
 “ἰδιώτες κεστρινούς: atque ita Aristoph. (O. 465.)
 “ἔδixisse ἔγωγε τι λαρινὸν ἔπος ὃ τὴν τούτων θραύσει
 “ψυχὴν, pro μέγα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βοῶν.” [Eir.
 925.] “Meminit tamen et ceterarum etymologia-
 “rum: scribens sc., Apollodorum [p. 1160. Heyn.]
 “λαρινός exp. εὐτράφεις: verbum enim λαρινεῦειν
 “signif. σπεύειν: vel a Larino bubulco, qui Herculi
 “boves furatus est: quosdam et παρὰ τὸ λαρὸν eos
 “nominatos censere. Sane λαρινός ab Eod. exp.
 “etiam ἡδύς, Jueundus, Suavis, ut λαρός.” “Αάρι-
 “πος, Hesychio ἰχθὺς ποῖς, Piscis quidam.” [* Αά-
 ρικος, nom. piscis, Opp. A. 3, 399.: var. lect. ap.
 Strab. 16. p. 437.] “Λαριναιον, Hes. a piscatori-
 “bus dicit vocari κύρρον ἐκ λεχαίας: afferens et Λα-
 “ριναιῆς pro ἁλεύς. Sed λαρινάιον exp. etiam μέ-
 “γαν: quā et λαρινός.” “Λαρίεθος, Hesychio *φλό-
 “γον *σπασάστριον, Tegmen e stæbe.”

“ΕΘΟΣ, τὸ, Mos, Consuetudo. Dem. pro Cor. Δε-
 δώκατε ἔ. τινι φαῦλῳ πολλὴν ἐξουσίαν, Perverso mo-
 re, Cic. Idem, Πανστέον τούτων τῶν ἐθῶν. Xen. (K.
 Π. 1, 6, 19.) “Ὅπως σὺν τοιούτῳ ἔ. εἰθισθέντες, πρῶτε-
 ροὶ πολῖται γέγοντο. Isocr. “Ἐ. κατέστηκε τοῖς τυράν-
 νοῖς: sic dicitur ἔ. ἔχουσιν. Et, “Ἐν ἔ. γενόμενος τῆς
 εἴσεως, Consuetus aspectui. Thuc. “Ἐν ἔ. εἶναι. In
 moribus esse, Cic. [“Thom. M. 417. Jacobs. Anim.
 306. Larcher Herod. 2, 458. Cattier. 20. ad Dionys.
 M. 3, 1889. 4, 1988. Longus S. Vill. Valck. Adoniaz.
 p. 205. Plut. S. N. V. 21. Mor. 1, 4. 8. Conf. c.
 400. Wytt. ad Plut. 1, 517. “Ἐθος τι τοῦτ’ ἔχει,
 Heind. ad Plat. Hipp. 138. Δ’ ἔθους, Brunck. Ari-
 stoph. 3, 98. Fac. ad Paus. 3, 221. Schol. CEd. C.
 1375. “Ἐν ἔ., Dionys. H. 2, 1161. 1232. “Ἐξ ἔ., 1,
 86. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 3, 79. Heyn. Hom. 8,
 182.” Schæf. Mss. I. q. ἦθος, Æsch. Ag. 723. * “Ἐ-
 θικός, Ad consuetudinem pertinens, Plut. * “Ἐθικεύο-
 μαί, Schol. Æsch. Eum. 206.” Wakef. Mss.] “Ἐθᾶς, ἄδος,
 ὁ, ἡ, Assuetus, Consuetus. Thuc. 2, (44.) γενόμενος,
 Assuefactus. Plut. Oth. Τοῦ κάμνειν ἔ. ὄντες: (6, 27.)
 πολεμικῶν ἀγώνων. Gal. Κενώσεως ἔ. εἰσι, Vacationi
 sunt assueti: “Ἐ. μῖς διαίτης. Sic ἔ. τῆς σοφίας,
 Plut. [“Cattier. 48. Brunck. Sopb. 3, 518. Lucian.
 2, 96. Dionys. H. 1, 322. Heyn. Hom. 8, 767.
 Valck. Adoniaz. p. 357. 359. Bergl. Alciph. 77.
 Toup. Opusc. 2, 298. Musgr. Hipp. 1130.” Schæf.
 Mss. * “Ἐιῶθᾶς, ἡ κατοικίδιος περιστέρᾳ, Herodian.
 Philet. 446. Pierson. Vox aliunde non cognita, cui
 signilis ἔθᾶς. Hoc analogiæ convenit, εἰῶθᾶς vix vi-
 detur posse defendi.” Bast. de VV. nihili vel dub.
 ad valcem Scap. Oxon. * “Ἐιῶθᾶς, i. q. ἔθᾶς, Artem.
 99.” Wakef. Mss. * “Ἐθῆμος, Suid. unde * “Ἐθῆμο-
 λογέω, Jacobs. Anth. 9, 71.” Schæf. Mss.] “Ἐθῆμων,
 Assuetus, Consuetus, Solitus. [“Musæus H. et L.
 312.” Seager. Mss.] “Ἐθῆμοσύνη, Consuetudo, Assue-
 tudo, συνήθεια, ἔθισμός, Suid. [Hes.] “Ἐθῆμος, Con-
 suetus, assuetus, συνήθης, ἔθᾶς, Suid. [“Steph. Dial.
 53. Schol. ad Plutum 1186. Capper. Præf. ad Quin-
 til. xii. Diod. S. 2, 577. ad Xen. Eph. 252. Τὸ ἔ.,
 Bergl. Præf. Il. p. 10.” Schæf. Mss. * “Ἐθίμως, Gl.
 Rite, Ritu, Solenniter. Apoll. Dysc. de Pron. 361.
 397. * “Ἐθίμιον, Consuetudo, Apost. Const. 241.”
 Wakef. Mss.] “Ἐθῶ, E consuetudine facio. Il. Π.
 (259.) σφῆκεσιν εὐκότες ἐξεχέοντο Εἰνὸδίοις, οὓς παῖδες
 ἐριδμαίνουσιν ἔθοντες, Αἰεὶ κερτομόντες. Il. I. (540.)
 “Ὅς κατὰ πόλλ’ ἔρδεσεν ἔθων Οἰνῆος ἀλῶν, Qui de
 more afficiebat magno damno Cenei aream. Ubi ta-
 men Eust. fuisse quosdam scribit, qui metath. esse
 vellent pro θέων, alios, qui Dor. esse dicerent pro
 ἔδων: qui hoc niterentur exemplo, “Ὡς πίνουσι μόνον
 βατράχων τρώαν οὐδὲν ἔδοντες: sic vero et μαδὸν

A eosd. Dore diceere pro μαδὸν, et ψύθος pro ψεῦδος.
 “Hes. ἔθει exp. φθίρει, ἐρεθίζει, τρέχει: afferens
 “mox ἔθειν pro ἐξ ἔθους ἐρχεσθαι, et ἔθοντες pro ἔθι-
 “ζόμενοι.” UNDE Εἰῶθα præf. med. Consuevi,
 Soleo. Jungitur infin.: ut τοῦτο ποιεῖν. A quo par-
 tic. εἰῶθᾶς, Consuetus, Solitus. Plato Pol. 1. Αἴτη
 ἐκείνη ἡ εἰῶθῆα εἰρωνεία Σωκράτους: Apol. “Ἡ εἰῶ-
 θῆα μοι μαντική. Et τὰ εἰῶθῆα, Consuetæ. Aristoph.
 B. (1.) Εἰπὼ τι τῶν εἰῶθῶν, ὡ δέσποτα; Thuc. 2.
 Καὶ ἄλλο παρελύπει κατ’ ἐκείνον τὸν χρόνον οὐδὲν τῶν
 εἰῶθῶν. Plato, Τὸ εἰῶθῆα διαπράττεσθαι. Et κατὰ
 τὸ εἰῶθῆς Παύλῳ, Ut solet Paulus: παρὰ τὸ εἰῶθῆς,
 Præter morem. “Ἐθῶκατι, Hes. affert pro εἰῶθᾶσι,
 “Cousueverunt.” [“Ἐθῶ, Heyn. Hom. 4, 87. 5, 652.
 7, 186. 8, 182. Εἰῶθε, εἰῶθει conf., ad Lucian. 2, 259.
 An εἰῶθμεν Atticum? Valck. Diatr. 246. “Ἐῶθε, ἑῶ-
 θεε, ad Herod. 136. 144. 256. 336. Μᾶλλον τοῦ εἰῶ-
 θῆτος, ἢ εἰῶθεν, Coray in Consp. Mus. Oxon. 21.
 Εἰῶθῆς, Heyn. Hom. 5, 43. Εἰῶθῆα, Steph. Dial. 53.
 Brunck. Aristoph. 1, 149. Τὰ εἰ. νόμιμα, Heind. ad
 Plat. Phædr. 310. Παρὰ τὰ εἰ., Dionys. H. 1, 117.
 * “Ἐθῶω, Koen. ad Greg. Cor. 164.” Schæf. Mss.]
 “Εἰῶθῆως, Consueve, More consueto s. solito.”
 [Soph. El. 1584.] “Εἰθεῖν Hesychio μαθεῖν, Discere,
 “Cognoscere.” “Ἐθίζω, Assuefacio. Isocr. Panath.
 Τοὺς παῖδας τοὺς ἐαυτῶν ἔ. περὶ τοιαύτας πραγματείας
 διατρίβειν. Lucian. Anachars. Πρὸς τοὺς πόνοους τὰ σώ-
 ματα ἔ. Et ἐθίζω σε ἔθῃ, e Plat. de LL. Et “Ἐθίζο-
 μαί, Assuefacio: ut ἐθίζομαι τοῦτο, e Plat. At Xen.
 K. Π. 1, (6, 19.) Σὺν τοιούτῳ ἔθει ἐθισθέντες. Et cum
 infin., Εἰθισμένοι ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν, 3, (2, 12.)
 “Ἐθίζω, neutr., Assuesco, Soleo, Alex. Aphr. “Ἐθίσαν-
 τες αὐτῷ, οὐκέτι αἰσθανόμεθα αὐτὸ θερμόν. Et cum
 infin. ap. Eund. Probl. 1. Εἰθισε γὰρ ἡ ὄψις ἀεὶ τῷ
 ἀέρι προσομιλεῖν. “Εἰθισμαί, Assuefactus sum: s.
 “Consuevi, Soleo: ab ἐθίζω: vel etiam ab εἰθίζο-
 “μαί: nam et hoc utuntur in carmine, addito i me-
 “tri causa. Pythag. [Carm. aur. 9. 35.] κρατεῖν δ’
 “εἰθίζω τωνδε, Hæc cohibere assuesce.” [“Fisch.
 ad Well. Gr. Gr. 1, 206. Jacobs. Anth. 11, 317.
 Piers. ad Mær. 15. Valck. Diatr. 79. 282. Zeun. ad
 Xen. K. Π. 720. ad Diod. S. 1, 88. De augm., ad 1,
 385. Jacobs. Anth. 10, 263. T. H. ad Plutum p.
 219. Boiss. Philostr. 595.” Schæf. Mss.] “Ἐθι-
 “στέον, Assuefaciendum. Xen. (Απ. 2, 1, 28.) Τῇ
 “γνώμῃ ὑπηρετεῖν ἔθ. τὸ σῶμα, Corpus assuefacien-
 “dum ut animo serviat.” [* “Εἰθισμένως, Heyn.
 Hom. 7, 186.” Schæf. Mss. Apollon. Lex. 243.
 * “Ἐθισμένως, Diog. L. 4, 35.” Wakef. Mss.] “Ἐθι-
 σμός, Assuefactio, Consuetudo. Et pro Instituto ap.
 Plut., Bud. [Aristot. Eth. 1, 7.] “Ἐθισμα, i. q. ἐθι-
 σμός. Xen. de A. Eq. (6, 13.) “Ἐν τοῦτο καὶ διδασκα-
 καὶ ἔ. πρὸς ἵππον, ἄριστον. “Ἐθιστός, Qui assuetudine
 acquiri potest. Aristot. Eth. 1, (9.) “Ἐθεν καὶ ἀπορεῖ-
 ται πότερόν ἐστι μαθητὸν, ἢ ἔ., ἢ ἄλλως πως ἀσκητὸν.
 [* “Ἀνεθίζομαι, Paullatim assuefacior, Diog. L. A-
 ristippon p. 83. HSt.” Seager. Mss. * “Ἀνεθιστός, Dio-
 nys. H. 1, 127. Hippocr. 364. 365. 367.] “Ἀπεθίζω,
 Desuefacio, A consuetudine deterreo, Consuetudinem
 tollo. Bud. ex Æsch. c. Tim. “Ἀλλὰ ταῖς τιμωρίαις
 τούτους ἀπειθίζω χρῆ: ibid. “Ἀπεθίζων τοὺς ἀνθρώ-
 πους μὴ ἐξ ὑποψίας, ἀλλ’ ἐκ τοῦ βίον τὰς κρίσεις ποιεῖ-
 σθαι. Unde ἀπειθικῶς, Plut. Alex. 225. [“Valck.
 Diatr. 270.” Schæf. Mss. * “Διεθίζω, Aretæi Chron.
 2, 2. τὸ ἀλγῆμα μακρῷ χρόνῳ.] “Ἐνεθίζω, Insuefacio,
 Assuefacio. Herodian. (6, 6, 2.) “Υγρῷ καὶ χειμερίῳ
 ἀέρι ἐνεθισμένοι, Insuefacti, Cæsar: (2, 9, 2.) Σκληρῷ
 βίῳ ἐνεθισμένος. “Κατεθίζω, Consuefacio: item Ex
 “more facio. Polyb. 4, (21.) Καὶ πρὸς τούτοις θυσιᾶς
 “τινάς καὶ συνόδους ὁμοίως ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ κατεῖ-
 “σαν.” Προεθίζω, Prius assuefacio. [J. Poll. 5. p.
 560. Plut. 531. Xen. K. Π. 6, 2, 11.] Προεθεθίζω,
 Assuefacio. Xen. Apol. (25.) Τοὺς γεμὴν νέους πῶς ἂν
 διαφθείροιμι, καρτερίαν καὶ εὐτέλειαν προσεθεθίζω; Pol.
 Laced. (2, 4.) “Ἐνόμισεν ἐνὶ ἡματίῳ δι’ ἔτους προσεθί-
 ζεσθαι: K. Π. 8, (1, 7.) “Ἡγεῖτο προσεθίζω αὐτοὺς
 θεραπεύειν. [* Προσεθισμός, Gl. Assuetus.] Συνεθίζω,
 Consuefacio. Æsch. c. Ctes. Καταδουλούμενος τοῦς
 ἀρχοντας, καὶ συνεθίζων μηδὲν αὐτῷ ἀντιλέγειν. Isocr.
 Συνεθισθῆναι φρονεῖν ὁμοία, Consuescere eadem sen-

tire. ["Heind. ad Plat. Gorg. 183. Plut. Mor. 1, 15. A 32. Athen. 1. p. 10." Schæf. Mss.] *Συνεθισμός*, Consuefactio, Assuefactio. Bud. ex Ammonio. ["*Συνεθιστέον*, Plato de LL. 2, 520. Plut. 522. * "*Ἀποσυνεθίζω*, Epiphani. Hær. 66, 71." Routh. Mss.]

ἩΘΟΣ, τὸ, a quo plur. *ἥθεα*, *ἥθη*, Sedes, i. e. Domicilium, Mansio. Sed proprie Consuetæ sedes, cum *ἥθος* sit ab *έθος* atque adeo positum etiam pro hoc inveniat, sicut et *ἥθας* pro *έθας*. Lat. poetæ notas sedes eodem sensu dicunt. Hesiod. "E. (220.) 'Hδ' *ἐπεται κλαίουσα πόλιν τε καὶ ἥθεα λαῶν*. Itidem in aliis Ejusd. ll. Sic Herod. (4, 80.) 'Es *ἡ. τὰ ἐωυτοῦ*, ubi exp. etiam Ad patrias sedes. Sic Arrian. pro Domicilio, s. Patria, 5, (20, 6.) p. 243. Καὶ *Ταξίλην ἀποπέμπει ὀπίσω εἰς τὰ ἡ. τὰ αὐτοῦ*. Ab Hom. *ἥθεα* tribuuntur etiam brutis: ut Il. Z. (511.) *Ῥίμφα ἐ γούνα φέρεται μετὰ τ' ἡ. καὶ νομὸν ἵππων*. Quin et Haras porcorum ita vocat, Od. E. (411.) *κατὰ ἡ. κοιμηθῆναι*. Aristot. quoque *ἥθη* de animalibus dixit, adjungens *νομούςς*, de Mundo, *Τὸ δὲ χερσαῖον ζῶον εἰς τὰ ἡ. καὶ νομούς ἐξερπύσει*: cum supra dixisset, *Τὸ μὲν γὰρ νηκτὸν ἀλλόμενον εἰς τὴν διαίταν αὐτοῦ ἐκνήζεται*. Esse autem *ἥθος* ab *έθος* indicat idem Aristot. Eth. 2. init. Vide et Plut. *Περὶ τῆς Ἡθ.* 'Ap. || *Ἡθος*, Indoles, Morum quædam proprietas, Quintil. 6, 2.: qui etiam scribit *ἥθος* Lat. reddi uno verbo non posse, quod eo omnes mentis habitus contineantur. "Εἰ δὲ ἡ. *γεννηκωτέρω κεκράσθαι*, Cic. ap. Plat. vertit, Ad virtutem major indoles, ut videbis in meo Lex. Cic. Sæpe redditur Mores: ut *χρηστὸν*, Plato Symp.: *μοχθηρία*, Plut. de Invidia: Lycurgo, *Ἡ. αὐτῆς ἐμίσησε*. Possumus vero his in ll. et Ingenium interpr., eo quidem sensu, quo aliquis ad ingenium redire dicitur. Sic et Dem. pro Cor. *Ταυτὸ τοίνυν ἡ. ἔχων ἐν τε τοῖς κατὰ τὴν πόλιν πολιτεύμασι καὶ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς φανήσομαι*. Cic. autem ap. Plat. *Τιμᾶο*, "Εμενεῖν ἐν τῷ ἑαυτοῦ κατὰ τὸν τρόπον ἡ., vertit, Constant in suo manebat statu. Vide Cic. Lex. 34. In plur. autem reddi solet Mores. Isocr. Areop. *Τοὺς γὰρ πολλοὺς τοῖς ἡ. ἀποβαίνειν ὁμοίους ἀνάγκη, ἐν οἷς ἂν ἕκαστοι παιδευθῶσιν*. Et *ἀδολώτατα*, Synes. Utrōque autem numero, Aristot. Eth. 4, 8. *Τοῦ γὰρ ἡ. αἱ τοιαῦται δοκοῦσι κινήσεις εἶναι ὥσπερ δὲ τὰ σώματα ἐκ τῶν κινήσεων κρίνεται, οὕτω καὶ τὰ ἥθη*. Hinc dicitur aliquis *χρηστὸς τὰ ἡ.*, contra Phrynich., sicut et τὸ ἡ. Et τὰ ἡ. *δοκιμώτατος*, Plut. Romulo: ubi redditur Virtute præditus. Isocr. (ad Dem. 2.) dixit etiam *σπουδαίους τὰ τῶν τρόπων ἡ.* E Plat. autem Epist. "Ελεύθερα διώκειν ἡ. affertur, pro Vivendi libertatem sectari. Item Mores, i. e. Instituta civilia, Bud. ex Isocr. "Εμμένοντες τοῖς ἡ., καὶ διαφυλάττοντες τοὺς νόμους τοὺς βασιλικούς. Idem in Helene, "Ὡστε ἔτι καὶ νῦν ἔχους τῆς ἐκείνου πραότητος ἐν τοῖς ἡ. ἡμῶν καταλείψθαι. *Ἡθος* ad alia etiam transfertur: ut τοῦ πυρετοῦ, Gal. Natura febris. Et de equis *λαμποί ἵπποι* e Philostr.: ubi quidam Indolem, alii Speciem interpr. || Redditur Affectus in hoc Isocr. l. ad Phil. (10.) "Αναγινώσκῃ δὲ τις αὐτὸν ἀπιθάνως καὶ μηδὲν ἡ. ἐνσημαινόμενος. Et Quintil. 6, 2. Affectus mites et compositos, *ἥθος*: sicut Concitatos, *πάθος*, quosdam vocasse tradit: ap. quem vide plura. Sunt qui τὰ ἡ. Comitorum, ut τὰ *πάθη* Tragicorum esse velint. ["Bibl. Crit. 3, 1. p. 16. Abresch. Lectt. Arist. 310. Ammon. 65. Bergl. Alciph. 177. Thom. M. 417. Jacobs. Anth. 6, 130. 8, 414. Larcher Herod. 2, 458. Cattier. 20. Paul. Sil. 17. Boiss. Philostr. 581. Heyn. Hom. 6, 538. Wolf. ad Hesiod. 72. Plut. S. N. V. 21. Valck. Adoniaz. p. 205. Hipp. p. 234. Diatr. 201. Indoles, Musgr. Hipp. 593. Dionys. H. 3, 1513. Opp. *πάθος*, ad 5, 149. Plut. Mor. 1, 170. Subaud., Philostr. 178. Boiss. De sing. et plur., Phryn. Ecl. 160. "Εν *ἥθει*, Schol. ad Plut. 610. 652. 885. (Heyn. Hom. 4, 56.) Potter. ad Lycoph. p. 1505. Plut. Mor. 1, 77. 279. Valck. Adoniaz. p. 328. ubi et de *ἥθος ἐνσημαινεσθαι*. *Ἡθεα*, Thom. M. 318. ad Charit. 753. 781. Wakef. Herc. F. 350. Phil. 1436. Eum. 72. Herod. 2, 30. Huschk. Anal. 286. Schneid. Anab. 458. Heyn. Hom. 5, 294. Gesn. Ind. in Orph. Ruhn. Ep. Cr. 162. Valck. Hipp. 284. 295. ad Herod. 173. ad Od. E. 411. Græv. Lectt. Hes. 534. *Ἡθη*, Markl.

Iph. p. 98. Huschk. Anal. 115. 286. Boiss. Philostr. 258. 427. 477. Heind. ad Plat. Gorg. 128. Koppiers. Obs. 15. Abresch. Lectt. Arist. 294. Tomp. Opusc. 2, 219. Casaub. Athen. 1, 44. De gesticulatione, Bast. Specim. 30. Domicilium, Boiss. Philostr. 431. ad Pbalar. 352. Thom. M. 417. Diod. S. 2, 532. Koen. ad Greg. Cor. 236. ad Callim. 1, 200. *Ἡθεα*, *ἔθεα*, Valck. ad Herod. 119. Koen. l. c. ad Diod. S. 1, 5. 347. *Ἡθη*, *ἔθη*, Dionys. H. 5, 377. ad 400. 402. Boiss. Philostr. 431. ad Phalar. 350. Thom. M. 695. *Ἡθη* ap. Aristot., Bergl. Præf. Od. p. 10. *Τρόπων καὶ ἥθη*, Alciph. 224. *Τῶν ἥθῶν καὶ τῶν τρόπων*, ad Dionys. H. 1, 3." Schæf. Mss.]

"*Ἡθογράφος*, Qui ipsos etiam mores et ingenium "hominis pingendo exprimit. Aristot. de Poet. "Ο "μὲν γὰρ Πολύγνωτος ἀγαθὸς ἡθογράφος ἡ δὲ Ζευξίδης "γραφὴ οὐδὲν ἔχει ἥθος." *Ἡθογράφω*, Mores scribendo exprimo: ut in Vita Thuc. (25.) *Δεινὸς δὲ ἡθογραφῆσαι*. Quod alibi dicit, *Ἡθῶν μιμητὴς καὶ ἀριστὴς διαγραφεύς*. *Ἡθολόγοι*, Morum effectores, affectuumque personæ cujusque *θεατρισταί*, Suidæ et *ἡθοποιῶι*: Bud. Pand. Usus et hac voce Cic. de Orat. 2. *Mimorum* est enim et ethologorum, si nimia est imitatio. ["Ad Diod. S. 2, 452. Jacobs. Anth. 12, 166." * *Ἡθολογέω*, Valck. Adoniaz. p. 330." Schæf. Mss. "Mores hominum exprimo, Longini §. 9." Seager. Mss.] *Ἡθολογία*, Figura oratoria ap. Rutil. Lup., cum verbis sonoque vocis exprimuntur ac describuntur hominis alicujus affectus et mores. [Seneca Epist. 95.] *Ἡθοποιός*, Mores instituens et faciens, Bud. in hoc Aristot. l. *Ἡ. γὰρ ἡ μέλαινα χολή*, Plut. Themistocle, *Παιδευσις*. Exp. e Columella, Animi formator et institutor: *λόγος*, Oratio morata, Quintil.: Mores et affectus animi exprimens. [Plut. Arato 9.] *Ἡθοποιία*, Morum affectuumque expressio: *Μίμησις ἥθους τοῦ ὑποκειμένου προσώπου*, Apbth. Morum affectuumque fictio, s. ficta descriptio. Dionys. H. Vita Lys. *Ἐν ταῖς ἡ. ἀμφοτέρους εὐρίσκων δεξιούς*, de Lysia et Isocrate, i. e. In affectibus exprimendis, Bud.: qui et ex Athen. affert, *Καὶ τὴν ἡ. πλάσας τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἡδονῆς εἰσήγεν*. Rom. Aquila *ἡθοποιεῖαν* *Moralium* confictionem: Jul. Rufinus, Alienorum affectuum qualiumlibet dictorumque imitationem sine reprehensione interpr. ["Thom. M. 235. Bentl. Opusc. 5." Schæf. Mss.] *Ἡθοποιέω*, Mores formo, Instituto moribus, Bud. ap. Plut. E quo etiam citatur in VV. LL. *Οἶνος ἡ. τὸν πίνοντα*, pro Moratum ita vel ita reddit, aut Affectus hos vel illos inducit. Rursum Bud. ab eo accipi tradit pro Affectus et mores exprimo, ut poetæ solent. Exp. etiam, Per ethopæiam describo. Affert item e Dionys. H. de Lysia, *Αὐτὸς ἡ. καὶ κατασκευάζει τὰ πρόσωπα τῷ λόγῳ πιστὰ καὶ χρηστὰ*, Morata oratione utitur, Bud. Vide Comm. 794. ["Valck. Adoniaz. p. 194." Schæf. Mss.] *Ἀνηθοποίητος*, Morum expressione et affectuum carens, Qui moribus est incompositis et rusticis, Bud. [Cic. ad Att. 10, 10. Dionys. H. de Lysia, 2, 133. 136. * *Ἡθοποιητικός*, unde * *Ἡθοποιητικῶς*, Eust. Od. Ω. p. 827.]

Ἀήθης, ὁ, ἡ, Insuetus, Insolens, Dem. c. Mid. *Ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους αὐτῶν ἂ. ὄντας τοῦ προπηλακίζεσθαι*. Gal. *φρίκη*, Horror insolens. Apud Eund. *Ἀήθεις ψυχροῦ πόματος*, Insueti frigidi potus. Et τὸ ἂ., Insolens: et subst. Insolentia. || Oppos. τῷ *ἡθοποιός*, s. *ἡθικός*, ut *γραφὴ, τραγωδία*. Aristot. Poet. (24.) *Οὐδὲν γὰρ λέγει ἀηθές, ἀλλ' ἔχον ἥθος*. "Εστὶ δὲ τὸ ἥθος, ὁ δὲ λόγος τὴν προαίρεσιν. ["Musgr. Ion. 270. Jacobs. Anim. 137. Brunck. Soph. 3, 499. Heyn. Hom. 4, 689. Xen. Eph. 39. Cum gen., Heind. ad Plat. Gorg. 183." Schæf. Mss.] *Ἀήθεια*, Insolentia, Insueta novitas. Lucian. (1, 313.) *Ὑπὸ ἂ. ἐπιβᾶσα ὀχήματος παραδόξου κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος*. "Ἀηθίη, Ion. pro *ἀήθεια*, ap. Hippocr. *περὶ ιερᾶς νόσου*. ["Ἀηθία, (Insolita vitæ ratio,) Musgr. Hel. 425." Schæf. Mss.] "Ἀνηθελίη, Hesychio *ομῆλια*: "videtur tamen potius esse i. q. *ἀήθεια*, Ion. nimirum." *Ἀήθως*, Præter morem. Thuc. 4, (17.) *Καὶ μὴ παθεῖν ὅπερ οἱ ἂ. τι ἀγαθὸν λαμβάνοντες τῶν ἀνθρώπων*, Qui præter consuetudinem boni aliquid assequuntur. *Ἀηθέω*, Insuetus sum, Non assuetus

sum. [Etym. M. χεῖρες γὰρ ἀήθεσαν ἡρεμέουσιν, A. Apoll. Rh. 1, 1171. olim ἀήθεσον.] Ἀηθέσσω, pro eod.: Il. K. (493.) ἀήθεσον γὰρ ἐτ' αὐτῶν, Insueti eorum erant, Inexpertī: ut Insuetus laboris, Cæs. [“Heyn. Hom. 5, 43. 6, 97. 112.” Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 38. * Ἀήθεσκον, Hes. * Ἀηθίζομαι, Gl. Desuesco, Strabo 4, 303. * Βαρβαροήθης, Lobeck. Phryn. 676.] Εὐήθης, q. d. Bonis moribus præditus, Homo minime malus, ἀκακος, Simplex. Qui se. e suo animo alienum æstimat. Exp. etiam Fatuus, Stultus. Dem. “Ὅσῳ κρεῖττον εὐήθη δοκεῖν ἢ πᾶν ἄλλον εἶναι. Et λόγος ap. eund. Dem. Phil. 3. Item τὸ εὐήθης subst. Simpliciter. Vide Bud. 825. [“Ad Phalar. 352. Doun. Dem. 301. Thom. M. 382. Wakef. Phil. 457. Archiloch. 45. Jacobs. Anth. 9, 420. Boiss. Philostr. 338. 469. Heind. ad Plat. Charm. 115. Eichst. de Dram. 137. Mær. 143. et n., ad Timæi Lex. 131. T. H. ad Lucian. Dial. 99. ad Diod. S. 1, 383. Amœna loca, ἥθη, habens, Toup. ad Longin. 303. Abresch. Lectt. Arist. 294. Valck. Phæn. p. 640.” Schæf. Mss. Εὐήθης, τὸ, Thuc. 3, 83. Εὐηθέστατα, adv., Eur. Andr. 625.] Εὐήθεια, Bonitas s. Probitas morum, Innocentia, Bud. ibid. e Plat. Sed ponitur etiam pro Fatuitate atque adeo Stultitia, ut ex eod. Plat. apparet loco, [de Rep. 3, 11. “Heind. ad Charm. 115. Doun. Dem. 301. Thom. M. 382. ad Lucian. 1, 311. T. H. ad Dial. 98. ad Herod. 269. ad Diod. S. 1, 383. Bergl. Alciph. 185. * Εὐηθία, Valck. Phæn. p. 497. Εὐηθία, ad Herod. 641. (1, 60.)” Schæf. Mss. Æsch. Prom. 383. Eur. Hipp. 638.] Εὐήθως, Cum quadam morum probitate, simplicitate, Bona fide, Ut eum decet, qui probis est moribus. Exp. etiam Simpliciter et incaute. [“Boiss. Philostr. 536.” Schæf. Mss. Polyb. 4, 10, 1. Eust. Il. A. 117.] Εὐηθίζομαι, Simpliciter ago, Insulse ago, loquor. Bud. in Plat. [de Rep. 1, 336. Philostr. Apoll. 8, 10.] Εὐηθικός, Stultus, Absurdus, Ineptus, Plato de Rep. 1. Ἀρχεῖ των εὐηθικῶν τε καὶ δικαίων. Et Aristot. ap. Bud. ibid. [Gener. 3, 6. “Heind. ad Plat. Charm. 115.” Schæf. Mss.] Εὐηθικός, Simpliciter, Fatue. [Aristoph. N. 1260. Plato de Rep. 7, 529.] Κακότης, q. d. Qui est malis moribus. Politian. ap. Herodian. interpr. Qui est pravo malignoque ingenio: 7, (3, 11.) Ἀλλὰ τινος τῶν κ. καὶ φαύλων ἐστὶ ὅτε καὶ εὐφραίνει. Exp. etiam Malignus. Dem. p. Cor. ad hujus vocis originem alluisse videtur, K. δ' ὦν, Αἰσχίνην, τοῦτο παντελῶς εὐήθης ὥθης. Et πολίτευμα, ibid. Item τὸ κ., Mala consuetudo eaque inveterata, ut quidam exp. in h. Juven. l. 7. tenet insanabile multos Scribendi κακότητες. || Κακότητες ap. Medicos Quod a simplicium morborum consuetudine alienum, non facile curationem admittit. Sed κακότης in ulceribus maxime spectatur, quæ κακότης tunc appellantur, cum tanta καχεξία partem exulceratam occupavit, ut bonum etiam alimentum, quod in eam influit, corrumpatur. Hæc et plura ap. Gorr. vide. In VV. LL. κακότης ulcera, Maligna ulcera. [Suid. 3, 141. “Luzac. Exerc. 146. Thom. M. 860. Callidus, Boiss. Philostr. 555. De acc., Heyn. Hom. 6, 382.” Schæf. Mss. * Κακότης, Nicander Θ. 152. 360. Lobeck. Phryn. 676.] Κακότης, Morum, Ingenii pravitas et malignitas: aut simpl. Malignitas. Isocr. πονηρίας et κ. copulavit. Aristot. Rhet. 2. dicit esse τὸ ἐπὶ τὸ χειρόν ὑπολαμβάνειν πάντα. Exp. etiam Mala consuetudo. Extat Plut. Libellus Περὶ τῆς Ἡροδότου Κακοῦθειας, cujus argumentum significat hujus vocis lectori abunde declarabit. [“Ammon. 80.” Schæf. Mss. * Κακοῦθία, Democr. Stobæi Serm. 10.] Κακοῦθως, Maligne. Plut. Per. Τὴν δύναμιν αὐτοῦ σαφῶς μὲν ὁ Θουκυδίδης διηγείται, κ. δὲ παρεμφανίζουσιν οἱ Κωμικοί. [* Κακοῦθίω, Etym. M. 234, 46. Schol. Aristoph. N. 966. A. 313.] Κακοῦθεν, Quod maligne fit, [Plut. 3, 784. * “Κακοῦθίζω, Malis moribus utor, Arrian. Epict. 423. Med., 617. Stob. 160.” Wakef. Mss.] “Κακοῦθιστέον, affertur pro Depravandum est.” [* “Ἀκακότης, Euseb. H. E. 5, 5.” Mendham. Mss. * Ὑποκακότης, Philo. 1. * Καλοῦθης, Marc. Anton. 1, 1. * Μητροῦθης, Lobeck. Phryn. 676.] Ὀμοῦθης, Qui eorundem morum est, similibus moribus. Aristot. Eth. 8, (11.) Οἱ τοιοῦτοι δ'

ὁμοπαθεῖς καὶ ὁμοῦθεις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ. [* Ὀμοῦθεια, Cyrill. c. Julian. 10, 338. Philostr. 2, 11.] Ὀμοῦθης, pro eod., ex Apoll. Rh. 2, (917.) ὁμοῦθεις ἀνδρας ἰδέσθαι. [* Ὀμοῦθεις, Manetho 6, 188. * Ὀμοῦθεια, ad Charit. 779. Ruhn. Ep. Cr. 213.” Schæf. Mss. Op. pian. K. 4, 2.] Συνήθης, Consuetus. Plut. Lycurgo, Σ. ποιῶν τοὺς νέους ταῖς τοιαύταις ὕψεσι, Consuefaciens juvenes ad ejusmodi conspectus, Familiares eis faciens. Idem, νόσος. Synes. Οἷς ἡμᾶς ὁ χρόνος συνήθεστέροις ἐποίησεν. Demetr. Μικρότερον γὰρ τὸ συνήθεστέρον. Et τὰ συνήθη ποιεῖν, pro Consuetudine agere: τὰ σ. ποιεῖν τῷ τελευτήσαντι, Justa facere. || Familiaris. Plut. Symp. Σ. μὲν ὦν Περίανδρῳ διὰ τὴν τέχνην. Idem alibi Plut. Ἀπάντων αὐτῷ συνηθέστατος ὦν. Aristot. Οἱ συνήθεις ἐταῖροι. [“Villois. ad Long. 72. 214. Munck. ad Anton. Lib. 137. Verh., ad Paus. 78. Toup. Opusc. 1, 530. Wyt. Sel. 279. Ilgen. Hymn. 462. Thom. M. 860. Wakef. Phil. 1436. Jacobs. Anth. 8, 189.” Schæf. Mss.] Συνήθεια, Consuetudo. Synes. Ἀξιώτερόν ἐστι προτιμηθῆναι τῆς σ. τὸ χρήσιμον. Lucianus, Τῆς πάλαι σ. Plut. “Ὡστε μηδὲ τὴν φωνὴν ἐκβαλεῖν ἐκ τῆς σ. Herodian. (7, 9, 7.) Πρὸς τοὺς βαρβάρους μάχης συνηθεῖς ἐτοίμην. || Συνήθειας in plur. Menses dicuntur, VV. LL. [“Ilgen. ad Hymn. 462. Ruhn. Ep. Cr. 213. Toup. Opusc. 1, 195. ad Lucian. 1, 311. 2, 336. Steph. Dial. 340. Heind. ad Plat. Tbeæt. 370. Coitus, Zeun. ad Xen. K. Π. 56. Societas habitationis, Æsopos Fab. 1. init. De sanguinis effluvio, Schneid. ad Aristot. H. A. 493. Συν. Ἀττική, i. q. διάλεκτος, Koen. Præf. ad Greg. Cor. 18. Ἡ συν. γεννᾷ κόρον, Abresch. Add. ad Arist. 142. * Συνηθειέω, ad Lucian. 2, 336.” Schæf. Mss.] Συνήθως, Pro more, consuetudine. Plut. Galba, Ἐξαπατῶμενοι σ. ὑπὸ τῶν ἐν ἀρχῇ λεγομένων. [“Heyn. Hom. 7, 494.” Schæf. Mss.] Ἀσυνήθης, Insuetus, Insolens. Demetr. Phal. Τὸ δὲ ἀ. καὶ μετέτηνεγμένον, μεγαλοπρεπές. [Diod. S. 2, 75. 3, 128. Lucian. 650. * Ἀσυνήθως, Phav. Lex. 19. Suid. 1, 64. Schol. Aristoph. Πλ. 555.] Ἀσυνήθεια, Insolentia, Novitas insueta et insolens. [Polyb. 12, 4, 3. 15, 32, 7. * “Ἐπισυνήθης, Schol. Ven. Il. A. 35.” Boiss. Mss.] Φίλοσυνήθης, eos, ὁ, ἡ, in VV. LL. redditur Coimis, Affabilis: secundum quam interpr. sonabit ὁ φιλῶν τοὺς συνήθεις: sed possit etiam exp. ὁ φιλῶν τὸ συνήθης, s. τὰ συνήθη. [“Chrys. in Genes. Hom. 39. T. 1. p. 322.” Seager. Mss.] Χρηστοῦθης, Qui probis est moribus. [“Const. Manass. Chron. p. 116.” Boiss. Mss.] Χρηστοῦθεια, Morum probitas, Boni mores. [Eust.] Ἡθὰς, ἄδος, ὁ, ἡ, Consuetus, Solitus. Soph. El. (372.) ἡθὰς εἰμὶ πως τῶν τῆδε μύθων. Eur. (Andr. 819.) φιλῶν, Familiarium. Epigr. νίκη, Nonnus, κάλπην. [“Ad Charit. 716. Cattier. 48. Huschk. Anial. 98. Jacobs. Anth. 9, 47. Athlet. Stat. 26. Fac. ad Paus. 1, 393. Valck. Phæn. p. 679. Toup. Opusc. 2, 168. Wakef. S. Cr. 3, 73. Musgr. Bacch. 663. Ἡθὰς, τὸ, Porson. Or. 264. (Brunck. Aristoph. 2, 34.) Lobeck. Aj. p. 270. 273.” Schæf. Mss. * Ἡθαῖος, Opp. K. 1, 448. * Ἡθαῖος, 2, 8.] Ἡθικός, Moralis: γραφεὺς, Qui non imagines tantum, sed et mores exprimit. Et ἡ. ποίημα, Aristot. Pol. 8. τὸ δηλοῦν τὴν προαίρεσιν. Sic λόγος, Morata oratio. Apud Eund. Pol. 8. μέλη, ἁρμονίαι. Sic ὑπόθεσις, Moralis causa s. argumentum. Ἡθικαὶ autem imagines sunt, quæ non modo vultuum similitudinem, sed etiam sensuum et affectuum referunt. Bud. Annot. in Epist. et in Pand. [“Valck. Adonias. p. 329. 330. Plut. Mor. 1, 279. Lenis, Heyn. Hom. 5, 545.” Schæf. Mss.] Ἡθικῶς, Moraliter. [“Heyn. Hom. 4, 90. 6, 505. 7, 84. Plut. Alex. 126. Schm., T. 6. p. 281. Hutt., Mor. 1, 273. Valck. Adonias. p. 329. Abresch. Lectt. Arist. 310. ad Lucian. 1, 381. Bast. Specim. 22. 39.” Schæf. Mss. * “Ἡθικωτέρως, Tzetz. Chil. 2, 196.” Elberling. Mss. * “Ἡθικεύομαι, Abresch. Æsch. 2, 25.” Schæf. Mss. Schol. Ven. B. ad Il. H. 408. * Ἀνηθικευτος, i. q. ἀνηθοποίητος, Schol. Lycophr. 14.] Ἡθεῖος, sunt qui pleonasmo τοῦ η positum velint pro θεῖος, ut ἡβαιῶς pro βαῖος, ἡμῶ pro μῶ. “quamobrem exp. θαυμάσιος, θεῖος. Alii esse di-

“cunt σεπτικῇ προσαγόρευσιν fratris sodalisve junioris ad seniore: quare modo redditur ἡθεΐε, Venerande, Colende: modo Major uatu: ut Il. X. (229.) Deiphobus ad Hectorem, Ἡθεΐ, ἡ μάλα δὴ σε βιάζεται ὥκως Ἀχιλλεύς: Z. (518.) Paris ad Hectorem, Ἡθεΐ, ἡ μάλα δὴ σε καὶ ἐσσόμενον κατερύκω. Ubi reddere queas, Germane venerande, Frater colende et observande. Famulus etiam herum suum ἡθεΐον vocat, itidem colendum et observandum, s. reverendum: ut Od. ε. (147.) subnleus de Ulysse hero suo, Ἀλλὰ μιν ἡθεΐον καλέω, καὶ νόσφιν ἐόντα: pro quo dixerat ibid. τὸν μὲν ἐγὼν καὶ οὐ παρέοντ' ὀνομάζειν Αἰδέομαι, Nominare vereor: vel etiam Cum reverentia quadam nomino. Ita ut ἡθεΐος idem prope sit quod αἰδοῖος καὶ σεβαστός. Dicunt et ἡθείη κεφαλὴ pro ἡθεΐε: ut Il. Ψ. (94.) Achilles ad Patrocli defuncti animam, Τίπτε μοι, ἡθείη κεφαλὴ, δεῦρ' εἰλήλουθας, Venerandum caput, vel Fratrum caput, ut Eust. exp.” [“Heyn. Hom. 5, 295. 6, 14. Græv. Lectt. Hes. 598.” Schæf. Mss. * Ἡθαῖος pro ἡθεΐος, Pind. I. 2, 69.]

¶ Ἡθεΐρω, De more aliquid facio, Aliquid facere soleo. [“Gesn. Ind. in Orph., ad Il. Φ. 347. (cf. Schol.) Heyn. Hom. 8, 182.” Schæf. Mss. Ἡθεΐρομαι, Ornor, [Orph. Arg. 927.] “Hes. ἐθείρη exp. “ἐπιμελείας ἀξίωση: afferens et ἐθειρόμενον pro κοσμούμενον, ἀγαλλόμενον.” Ἡθεΐρα, Coma, Cæsaries, cui sc. φιλόκομοι de more curam impendunt, Eust. || Plur. Il. Π. (795.) μίανθησαν δὲ ἐθειραι Αἴματι καὶ κόνιησι. Dicitur vero et de Juba equorum ab Hom. Sic iu Epigr. ἐθείρης βόστρυχος. [“Callim. 1, 545. Heyn. Hom. 5, 421. 7, 689. Wakef. S. Cr. 2, 107. Piers. Veris. 164. Wakef. ad Mosch. 2, 68. Jacobs. ad Anth. 1. p. 16. De Luce, Wessel. Probab. 279.” Schæf. Mss.] Et Ἡθεΐράδες pro ἔθειραι, Od. (Π. 176.) Ἡθεΐράζω, Comam colo, Comam comtam habeo, Comam nutrio et como, Theocr. (1, 33.) παρ δὲ οἱ ἄνδρες Καλὸν ἐθειράσδοντες. Ἀγλαέθειρος, Splendidam comam habens. [Hom. H. 18, 5.] “Αὐτοεθείρας, Hes. dici tradit κόμας vel etiam κόμους.” [“Δρακοντοέθειρα, Orph. de Lapid. Coral. 33. * Εὐέθειρα, Anacr. Hephæst. p. 19.] Καλλιέθειρα, Pulcricoma. [“Nonn. J. 11, 4. * Καλλιέθειρος, ὁ, ἡ, Orph.” Wakef. Mss. * Κνανέθειρος, Tzetz. Hom. 268.] Αυσιέθειρα, Capillos solutos, passos habens. [“Nonn. D. 19, 329.” Wakef. Mss. * Ξανθοέθειρος, Tzetz. Posth. 381. 657. * Ὀρθοέθειρος, Orph. in Jov. 8. * Οὐλοέθειρος, Tzetz. Carm. Il. 183. * Τανυέθειρα, Pind. O. 2, 46. * Φιλέθειρος, Anal. 2, 53.]

ἩΘΝΟΣ, τὸ, Gens, Natio. Thuc. 1. Καὶ κατ' ἔθνη καὶ καθ' ἕκαστον ἄστυ. Xen. K. Π. 1, (1, 4.) Καὶ τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔθνη. Vide ibid. et alia exempla. Æschin. c. Ctes. Ἡ πόλις, ἡ ιδιώτης, ἡ ἔθνος. || Metaph., ut Lat. Genus et Natio, pro ordine et societate ac genere hominum: ut τὸ τῶν ἱερέων ἔθνος, Aristot. Et δημιουργικὸν ἔθνος, Plato. Cui exemplo, quod affert Bud. 541., ubi et vide Natio candidatorum e Cic., addo ex eod. scriptore istud, de Rep. 1. Ἡ πόλις, ἡ στρατόπεδος, ἡ ληστὰς, ἡ κλέπτας, ἡ ἄλλο τι ἔθνος ὅσα κοινῇ ἐπὶ τι ἔρχεται ἀδίκως. Non dubito autem quin ἔθνος pro Certorum hominum multitudine, ex Hom. petierint ejus posterī, dicente aliquoties ἔθνος ἐταίρων, aliaque hujusmodi nonnulla: ut Il. P. (114.) Στῆ δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἴκετο ἔθνος ἐταίρων: (679.) ὅσσε φαεινὸ Πάντοσε δινείσθην, πολέων κατὰ ἔθνος ἐταίρων. Sic Od. Λ. (34.) ἔθνεα νεκρῶν. Quibus in ll. apte uos arbitror vertere posse Agmen, Agmina; hujus enim itidem vocis signif. extendunt Lat. poetæ. || Ἡθνεα de brutis etiam dicitur: ut Virg., Vasti gens humida ponti. Sic ap. Hom. ἔθνεα legimus χηνῶν, et γεράνων, et κύκνων: necnon μελισσῶν: ut dixit Colum. quoque de apibus, Intestino bello totæ gentes consumuntur. Hom. autem imitati ceteri poetæ ita usi sunt: ut Opp. 3. Ἀλλ' ὅτε δὴ κεραῶν ἠέλισσεν ἔθνεα θηρῶν. Lucill. Epigr. Ὁφεί και γυνῶν ἔθνεα καὶ κοράκων. Quibus etiam Il. ἔθνεα nomen illud Agmina convenire arbitror. Lucret. autem dixit etiam Secla ferarum. || Ἡθνος pro γένος, i. e. Sexus, e Xen. Cc. (7, 26.) Ὅστε οὐκ ἂν ἔχους διελεῖν, πότρε τὸ ἔθνος τὸ θῆλυ ἢ τὸ ἄρρεν τούτων

A. πλεονεκτεῖ. Ceterum ab ἔθος deducit Etym. c. cuius Eust. subscribit. [“Thom. M. 894. Burm. ad Phædr. 37. Mit. Wakef. ad Mosch. 2, 5. Genus hominum, Plato Gorg. 30. Demosth. 668, 11. Dionys. H. 4, 2154. Animalium, Epigr. adesp. 398. Wakef. Phil. 1147. Heyn. Hom. 4, 209. ad Charit. 351. In malam partem sumtum, Abresch. Æsch. 2, 51. Conf. c. ἔθος, Jacobs. Anth. 10, 326. ad Diod. S. 2, 537. Corai. ad Strab. 1, 272. ad Dionys. H. 3, 1500, cum πλῆθος, Heyn. Hom. 6, 462.; cum λαός, 406, cum γένος, Wessel. ad Herod. 289. ad Diod. S. 1, 64. 147. 157. 191. 301. Dionys. H. 5, 400. 404. Ἡθνεα λαῶν, Nicomed. Smyrn. 8.” Schæf. Mss.] Ἡθνάρχης, Gentis præfectus. Lucian. Macr. (17, 1) Ἀντὶ ἑθνάρχου βασιλεὺς ἀναγορευθεὶς Βοσπόρου: 2 ad Cor. 11, (32.) Ὁ ἑθνάρχης Ἀρέτα τοῦ βασιλέως: 1 Macc. (14, 47.) Ἡθνάρχης τῶν Ἰουδαίων Simo. Areopagitæ autem, ἑθνάρχαι dicuntur Angeli, ET Ἡθναγοί. [“Ἡθνάρχης, Wessel. de Jud. Arch. 82.” Schæf. Mss. Schleusn. Lex. in N. T. * “Ἡθναρχος, Const. Manass. Chron. p. 52. nbi Codd. ἑθνάρχης.” Boiss. Mss.] Ἡθναρχία, Præfectura gentis. [“Const. Manass. Chron. p. 13. 36. 77. 121. Cf. not. ad Nicet. Eugen. 1, 19.” Boiss. Mss. * Ἡθνόμυθος, Epiphani. 1, 8. 166. 519. * Ἡθνοπάτωρ, Joseph. Maccab. 2, 518. “Toup. Opusc. 1, 104. * Ἡθνόπλαγκτος, Emdend. 1, 159. * Ἡθνόπληκτος, Opusc. l. c.” Schæf. Mss. Joseph. Maccab. 7. * Ἡθνόπηκτος, var. lect. ib. * Ἡθνόπακτος, Suid. * Ἡθνόρναστις, Anon. Hymn. in Virg. 6. * Ἡθνοφύλαξ, Gl. Gentilitius.] Ἀλλοεθνης, Alienigena, Peregrinus, [3 Macc. 4, 6. Joseph. A. J. 9, 5, 3. p. 561. 19, 7, 3. p. 948. Phav. 1576, 19. * Ἀλλοεθνία, Strabo 12. p. 807. * Ἡθνοεθνία, 2. p. 190., 8. p. 514., 12. p. 806. * Ὀβριμάθνη, Tzetz. Posth. 738.] Ὀμοεθνης, Ejusd. gentis s. nationis, [Diod. S. 1. p. 43., 2. p. 85., 3. p. 127. ult., 15. p. 590. Herod. 1, 91. * Ὀμόεθνος, Gl. Congentilis, Joseph. c. Apion. 1, 22. Polyb. 1, 10, 2. sed vide Ind. * Ὀμοεθνέω, Diod. S. 15. p. 477. * Ὀμοεθνία, Hippocr. 408, 30. 663, 51. * Πανεθνεί, Strabo 5, 326. * Πανταεθνης, Lobeck. Pbryn. 690. * “Πολυεθνης, Dionys. Alex. in Routhii Reliq. SS. 4, 356.” Boiss. Mss.] Ἡθνικός, Ad gentem aliquam aut gentes pertinens, Genti alicui s. nationi peculiaris. Ab Athen. (7, 24.) citantur Ἡθνικαὶ Ὀνομασίαι Callimachi. Et ap. Hermog. legitur Ἡθνικὴ λέξις. Sunt autem qui itidem verba, quæ Fabius vocat regionibus, quibusdam magis peculiaribus, Ἡθνικά ὀνόματα esse putent. A Gramm. vocatur etiam nomen Ἡθνικός, a gentis vel etiam urbis appellatione deductum. Quod nomen frequenter ap. Steph. B. occurrit: ut cum dicit ab Αἰγυπτῶς esse Ἡθνικὸν Αἰγύπτιος: ab Ἀβυλῇ esse Ἡθνικὸν Ἀβιλήνιος: ab Ἀβυδῶν, esse Ἡθνικὸν Ἀβυδώνιος. Hinc vocatur ab Eust. δ τὰ Ἡθνικά γράμματα. || Ἡθνικοί ap. Eccles. Scriptt., A religione Christiana alienæ gentes, Gentiles, Ethnici. [“Diod. S. 2, 267.” Schæf. Mss.] “Ἡθνικός, More τῶν Ἡθνικῶν, “Gentilium. E Tacito interpr. More gentico.” [“Wassenb. ad Hom. 57.” Schæf. Mss. “Chrys. in Galat. 2. T. 3. p. 731.” Seager. Mss. * Ἡθνηδόν, Joseph. Maccab. 2, 500. * Ἡθνητὸς, Athen. 7, 13.] “Ἡθνιστὰι, Hesychio οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους: “pro quo ap. Suid. iu Ms. etiam Cod. scriptum. “Ἡθνίται, cum ead. exp.”

EI, Si. Hujus particulæ ei frequentiore primū et simpliciore usum e seq. exemplis declarabo. Xen. K. A. 1, (7, 18.) Ποτέρως οὖν οἶει μᾶλλον ἂν φοβεῖσθαι τε αὐτοὺς καὶ φρανεῖν τὰ πρὸς σε, εἰ ὀφείν σοι τοὺς στρατιώτας οὕτω διακεμένους, ὥς νῦν τε μένοντας ἂν, εἰ σὺ κελεύεις, αὐτοὺς τ' ἂν ταχὺ ἐλθόντας, εἰ δέοι; et paucis interjectis, ἢ εἰ καταδοξάσαιαν. κ. τ. λ.: K. Π. 8, (2, 7.) 124. Εἰ δὲ τις οἶεται ἕνα αἰρετὸν εἶναι ὀφθαλμὸν βασιλεῖ, οὐκ ὀρθῶς οἶεται. Ὅλγία γὰρ εἰς ἂν ἴδωι καὶ εἰς ἀκούσειε καὶ τοῖς ἄλλοις ὥσπερ ἀμελεῖν ἂν ἀπαρραγέλλόμενον εἴη, εἰ ἐν τούτῳ προστεταγμένον εἴη. Rursum K. A. 1, (7, 5.) p. 154. Ἄνδ' εὖ γένηται τι, οὐ μέμνησθαι σε. Ἐνιοὶ δὲ, [λέγονται] οὐδ' εἰ μέμνῃ τε καὶ βούλῳ, δύνασθαι ἂν ἀποδοῦναι ὅσα ὑπισχρῇ. Sic cum optat. sæpe et in alia orationis structura:

ut Lucian. (1, 448.) *Ei σὺ μανείς, ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐβόωνας, τί αἰτιᾷ τὸν Ὀδυσσεά;* Quam varie autem constituitur hæc particula sequente *ἂν* in altero membro, ex iis, quos subjungam, diversorum Auctorum ll. plantum faciam. Primum igitur præter. imperf. junctam hanc particulam, sequente *ἂν*, habemus hic: Plut. Alex. et Apophth. *Ἐγὼ μὲν εἰ Ἀλέξανδρος ἦμην, ἔλαβον ἂν ταῦτα.* Sed in Apophth. mutato ordine dicit, *Ἐλαβον ἂν, εἰ Ἀλέξανδρος ἦμην,* Si Alexander essem, ista acceperissem; Acceperissem ista, si Alexander essem. Apud Dem. Ol. 2. *Ἐγὼ μὲν οὖν σφέδρα ἂν ἡγοῦμην φοβερόν εἶναι, εἰ τὰ δίκαια πράσσοντα ἐώρων αὐτὸν ἠυξημένον.* Sic Æsch. tam *εἰ, quam ἂν* cum præter. imperf. *Εἰ ἐσωφρόνεῖτε, οὐδ' ἂν ὠνομάζετο τὸννομα τοῦ δήμου,* Si saperetis, ne nominaretur quidem populi nomen. Dem. autem junxit *ἂν* plusquamperfecto, sequente *εἰ* cum præter.: *Ὅτι τῶν ἑδικημάτων ἂν ἐμέμνητο τῶν ἑαυτοῦ, εἰ τι περὶ ἐμοῦ ἔγραφε;* sed hic præter. perf. vim imperf. habere existimatur. Jungitur particula *εἰ* aoristo quoque; sequente *ἂν*: ut Plato Apol. *Εἰ ἐγὼ πάλαί ἐπεχειρήσα πράττειν τὰ πολιτικά, πάλαί ἂν ἀπολώλειν,* Si jampridem remp. administrassem, jampridem periissem. Greg. *Εἰ μὲν οὖν ἐμείναμεν ὅπερ ἤμεν, ἐγενόμεθα ἂν ὅπερ οὐκ ἤμεν.* Quibus in ll. videmus indic. Græcos Latinis optativis reddi. Sed invenitur *εἰ* et cum optat. sequente *ἂν* cum indic.: ut Aristoph. Pl. (1011.) *εἰ λυπούμενην γ' αἰσθοιτό με, Νηγάριον ἂν καὶ Φάττιον ὑπεκορίζετο,* Si mæstam me sensisset, appellabat, etc. Xen. Ap. 1. *Εἰ δέ τι δόξειεν αὐτῷ σπῆμαίνεσθαι παρὰ θεῶν, ἦτρον ἂν ἐπέισθη παρὰ τὰ σημανόμενα ποιῆσαι.* Nec raro utraque particula optat. habet: estque regularior hæc constr.: ut Dem. Ol. 2. *Καὶ γὰρ εἰ μετ' ἀληθείας τις σκοποῖτο, ἐνθένδ' ἂν μέγα αὐτὸν ἴδοι γεγεννημένον:* ibid. *Εἰ τις αἰρεσὶν μοι δοίη, τὴν τῆς ἡμετέρας πόλεως τύχην ἂν ἐλοίμην.* Plut. Romulo, *Μάλιστα δ' ἂν τις τυγχάνοι τοῦ εὐκότου εἰνομήζοι τὸν Ῥωμύλον οὕτως ὀνομάσαι κ.τ.λ.* Jungitur autem *εἰ* optat. et in alia sermonis forma, ac sine *ἂν*: ut Thuc. *Εἰ τινα λάβοιεν, ἀπέκτεινον.* Lucian. (1, 267.) *Εἰ θελήσαιμι ἀνελκύσαι ὑμᾶς μετεωριῶ.* Idem, *Εἰ θεάσαι, ἡσθήσῃ.* Plut. Εὐζάμενος, *εἰ καταβάλλοι, τῷ Διὶ φέρων ἀναθήσειν αὐτὸς τὰ ὅπλα του ἀνδρός.* Ut autem *εἰ* σκοποῖτο in illo Dem. l. legitur per optat., ita *εἰ* σκοπῶμεν per subj. apud Isocr. Evag., quæ tamen constr. et rara et suspecta est.

Εἰ μὲν, *εἰ* δέ, pro Si et Sin, Xen. autem *εἰ* μέντοι in utroque membro posuit, et ap. Hom., *εἰ* μέν κε, *εἰ* δέ κε pro eod.: (Od. E. 395.) *Εἰ μὲν κεν νοστήσῃ ἀναξ, δεῖτε Εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσι.* Sed et *εἰ* μὲν ac *εἰ* δέ ponuntur sæpe in anantapodoto: ut Xen. K. II. 8, (7, 3.) p. 140. *Εἰ μὲν οὖν ἐγὼ ὑμᾶς ἱκανῶς διδάσκω, οἷους χρὴ πρὸς ἀλλήλους εἶναι εἰ δέ μὴ, καὶ παρὰ τῶν προγεγεννημένων μανθάνετε.* Ut autem est verborum eclipsis inter *εἰ* μὲν διδάσκω et alterum membrum, sic et in alia orationis forma particula *εἰ* secum verborum *ἔκλειψιν* relinquit: sicut et *εἰ* δ' ἄρα vel *εἰ* περ ἄρα, et *εἰ* ἂν interdum, item *εἰ* δ' ἄγε, necnon *εἰ* βούλει δέ: de quibus lege Bud. 990. 991.: iisque adde ex Il. I. (46.) *Εἰ δέ καὶ αὐτοί, pro εἰ δέ βούλονται καὶ αὐτοί.* Sed sciendum est, esse interdum et ante *εἰ* ipsas verborum ellipseis, de quibus, quoniam variæ sunt, alibi dicere statui.

Εἰ jungitur et aliis particulis; dicitur enim *εἰ* γε, *εἰ* περ, *εἰ* δὴ, pro Si quidem, Si modo. Lucian. *Εἰ γε ἐκεῖνοι εἰσι:* ap. Greg. autem *εἰ* γε et pro Si tamen: "Hesychio *εἰ* περ." Apoll. Rh. 2, (236.) *Εἰ δὴ ἐγὼν ὁ πρὶν ποτ' ἐπὶ κλυτὸς κ.τ.λ.* Sed cum *εἰ* περ sæpe sunt quædam verborum ellipseis, ac præsertim cum dicitur *εἰ* περ ἄρα, ἀλλ' *εἰ* περ: quarum exempla habes ap. Bud. 989. 990. 991. Ibid. meminit et τοῦ *εἰ* περ pro Quandoquidem: quo exp. modo et *εἰ* δὴ, Il. A. (61.) Sed affertur *εἰ* περ et pro Quamvis, ex Il. Γ. (25.) *μάλα γὰρ τε κατεσθίει, εἰ περ ἂν αὐτὸν Σείωνται.* Interdum vero ad *εἰ* περ additur et alia quæpiam particula, ut cum dicitur *εἰ* περ δὴ et *εἰ* περ γε pro *εἰ* γε simpl., vel *εἰ* περ. At *εἰ* περ ποτε est Si unquam alias. "Αἰπερ, Dor. pro *εἰ* περ, Si, ap. Theocr. Ab Hes. tamen et Suida exp. *ὥσπερ, Tan-*

quam." Retinet suam signif. *εἰ* et cum ἄρα: sed ἄρα vertitur Forte: sic et cum πον, nam *εἰ* πον est Sicubi. At vero cum καὶ aliam signif. accipit; nam *εἰ* καὶ accipitur pro Etiamsi, Etsi. *Εἰ καὶ μὴ πάντα,* Dem. Etsi omne. Greg. autem eleganter et γὰρ interjecit pro Etsi enim, *Εἰ γὰρ καὶ χρηστὸς ὁ νέος ζυγὸς, καὶ τὸ φορτίον ἔλαφρόν, ἀλλὰ τὴν ἐλπίδα κ.τ.λ.* Interdum vero præponitur καὶ eo modo, quo a Lat. Etiam in Etiamsi, itemque Et in Etsi. Il. N. (316.) καὶ *εἰ* μάλα καρτερός ἐστιν, Αἰπὺ οἱ ἐσσεῖται μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι. De *εἰ* μὴ autem dicam seorsim paulo post: at de *εἰ* δ' οὖν dicendum potius fuerit in Oñ.

"Εἰδὴ, Hesychio ὁμοῦ, ἅμα, Simul, Una. Hom. "tamen ὁμοῦ *εἰ* subjungit, Il. A. 61. *Εἰδὴ ὁμοῦ πόλε- μός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοὺς:* quare nonnulli "positum esse volunt pro ἐπειδὴ. Sunt etiam qui di- "visim scribant *εἰ* δὴ."

Εἰ per An interdum verti debet: ut Lucian. (1, 225.) *Περᾶ μόν *εἰ* μέμνηνα.* Plut. Lyc. *Ἀποδείξειν διδούς, εἰ μετὰ λόγου κολάζει.* Et passim cum v. ἐρω- τᾶν, aliisque synonymis: ut Xen. *Ἐπρωτά *εἰ* ἐλεξε.* Plut. Lyc. *Εἰ καλῶς κείμενοι νόμοι τυγχάνουσιν, ἥρω- τησε.* Quod imitatus Horat. dixit, chlamydes Lucul- lus, ut ajunt, Si posset centum scenæ præbere roga- tus: ἐρωτηθεὶς *εἰ* δύναιτο. Sic autem et in aliis Lat. scripti. positum Si observavi.

Εἰ pro ὅτι, Quod. Dem. *Ἐχαιρον *εἰ* προσέχει.* Synes. *Ἐκλειον οὐκ *εἰ* τεθνηξοίμην.* Vide alia exempla ap. Bud.: itemque Livii imitationem, 978. 979. Sed affert et locum Dem., in quo vel *εἰ* ita accipi- endum, vel ante ipsam aliquid subaudiendum putat. Ego vero alicubi *εἰ* cum suo optat. per infin. etiam resolvendum esse censeo. Ceterum ad hanc τοῦ ὅτι signif. pertinet et *εἰ* περ pro Quandoquidem, ap. eund. Bud. 991.

Εἰ, pro Ne, ex Eur. affertur, φόβῳ *εἰ* τις αἰσθήσε- ται, Metu ne quis audiat.

Εἰ μὴ, Nisi, ad verbum Si non, quo utitur Horat., ut in illo celebri dicto Alexandri, *Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἦμην, Διογένης ἂν ἦμην.* Xen. Ap. 1. *Οὐκ ἂν προέ- λεγόν *εἰ* μὴ ἐπίστευεν ἀληθεύειν.* Apud Plat. cum indic. itidem, sed cum ejus præter. plusquam perf. *Καὶ μοι δοκῶ, *εἰ* μὴ πρότερος ἐώρακεν αὐτὸν ἢ ἐκεῖνος ἐμὲ, ἄφρωνος ἂν γενέσθαι.* Et cum fut. indic. Xen. ibid. *Οὐδὲν ὄφελος εὖνους εἶναι *εἰ* μὴ καὶ ὠφελεῖν δυνή- σονται.* Alia constr. ap. Eund. *Ὑμεῖς γε, *εἰ* μὴ ἐγὼ προφυλάττοιμι ὑμᾶς, οὐδ' ἂν νέμεσθαι δύναισθε.* Interdum particula γε inter *εἰ* et μὴ inseritur, et dicitur *εἰ* γε μὴ pro *εἰ* μὴ simpl.: ut Lucian. (1, 268.) *Καὶ *εἰ* γε μὴ ἡ Θέτις κατελεήσατο ἐκάλεσε Βριάρεων, κἂν ἐδέδετο.* Sed et aliud quoddam vocolæ genus inter- jicitur: ut Aristot. de Mundo, *Ἀναθυμιάσεις ἀόρα- τοι, *εἰ* τι μὴ κατὰ τὰς ἐφ' ἡμῶν ἐστί.* Lucian. autem (2, 931.) præfixit ἐκτός, *Ἐκτός *εἰ* μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπιστευκατε,* pro Nisi vero, Præterquam si: ubi et *εἰ* μὴ sufficiebat. Dicitur autem et πλὴν *εἰ* μὴ, item χωρὶς *εἰ* μὴ. Nonnunquam vero post *εἰ* μὴ additur περ, interdum et γε præterea: ac dicitur *εἰ* μὴ περ, *εἰ* μὴ περ γε, ut Aristoph. et Xen., pro *εἰ* μὴ, i. e. Nisi forte, tamen. || At τί δέ *εἰ* μὴ ὑπὸ- σχνεῖτο ap. Xen. redditur a Bud. 1047. Quid aliud tandem nisi pollicebatur? || Et *εἰ* δέ μὴ, Sin minus, et Alioqui. Lucian. *Ἐγὼ μὲν γὰρ εὐχομαι τοῖς θεοῖς, μάλιστα μὲν ἡμῖν καὶ χρήματα πολλὰ γενέσθαι *εἰ* δέ μὴ, τό γε πιστοῖς εἶναι δοκεῖν, διαμένειν.* Alibi, inquit Bud., pro Aut certe 224. *Ἀλλ' ἴσασιν ἅπαντες, *εἰ* δέ μὴ πολλοί γε.* Sed non video quid vetet et hic Sin minus interpretari. Vide autem alia exempla ap. Bud. 991. Invenitur et *εἰ* δ' οὐ ap. Greg., pro *εἰ* δέ μὴ, *Ὡστε μάλιστα μὲν τὸν κόσμον ὅλον συμφωνῆσαι, *εἰ* οἷόν τε, καὶ εἰς ἐν ἐλθεῖν *εἰ* δ' οὐ, ἀλλ' αὐτὸν γε μετὰ τῆς βελτίστης γενέσθαι.*

De *εἰ* μὴ admoneo præterea lectores, ne in his particulis decipiantur, sicut deceptos plerosque animad- verti, putantes ubique *εἰ* μὴ esse Nisi: cum contra alicubi interjiciendum sit verbum inter *εἰ* et μὴ in ordinanda oratione, ut Thuc. 1, (32.) *Καὶ ξυγγνώμη *εἰ* μὴ μετὰ κακίας, δόξης δέ μᾶλλον ἁμαρτίας, τῇ πρότε- ρον ἀπραγμοσύνη ἐναντία τολμῶμεν:* ita enim resol-

venda est ista oratio, *εἰ τολῶμεν μὴ μετὰ κακίας*, Si attentamus non improbitate animi, sed, etc. Non tamen id fieri potest, ubicūque *εἰ μὴ* simpl. accipitur pro Si non: ut videre est in hoc Æschin. I. *Εἰ μὴ δέδωκε δίκην, οὐκ ἀγαπᾷ*, Non contentus est, si non dedit pœnas, i. e. Quod non dedit.

“*Αἰ μὴ*, Dor. pro *εἰ μὴ*, Nisi. Theocr. 5, (150.) “*ἀλλὰ γενοίμαν, Αἰ μὴ τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κόμαρα*, Nisi te contudero.”

Εἰ pro Utinam vide in *Εἶθε*.

[**Εἴποθι*, Opp. ‘A. 3, 165. **Εἴποτε*, Il. Γ. 180. D. 426.]

[“*Εἰ*, Valck. Phœn. p. 274. Steinbr. Mus. Tur. 1, 205. Fisch. Ind. Palæph. De constr., Jacobs. Anth. 7, 119. 9, 133. 184. 11, 6. 94. 97. 208. 246. 331. 12, 82. Brunck. Aristoph. 1, 178. 262. 2, 123. 208. 220. 226. 3, 8. 34. 132. Agathiazs 71. et Jacobs. Porson. Hec. p. 48. Ed. 2., Or. 1548. Diod. S. 1, 185. 2, 362. 596. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 257. 259. 266. 279. 283. 392. 2, 325. 338. 3, 9. 13. 15. 199. Brunck. Apoll. Rh. 40. 102. 186. 191. T. H. ad Plutum p. 30. Thom. M. 267. Musgr. Iph. A. 354. Wakef. Ion. 264. 877. Musgr. 331. Wakef. Eum. 234. Jacobs. Animadv. 252. Eur. Fr. Ægei 3. Schweigh. E. Ph. M. 15. p. 249. Schneid. Cyrop. 65. Heyn. Hom. 5, 176. Herod. Philet. 433. et n., Valck. Phœn. p. 562. ad Charit. 279. ad Xen. Mem. 1, 4, 4. 2, 34. 4, 8, 11. Cœc. 1, 12. K. II. p. 24. ad Herod. 654. 669. 674. Brunck. Or. 1556. et Add. Pro *ἐπεὶ*, Porson. Hec. p. 75. Ed. 2. Heyn. Hom. 6, 643. I. q. *ἐπεὶ*, seq. interrog., Brunck. Aristoph. 1, 26. I. q. *ἐπεὶ*, *ἐπειδὴ*, Cum, ad Æsch. Prom. 1065. ad Eur. Med. 86. 679. Hec. 784. (cf. Steinbr. Mus. Tur. 1, 289.) ad Androm. 205. Post *ἀπιστεῖν*, Diod. S. 1, 311. Jacobs. Anth. 11, 327. Post *θρηνεῖν*, Longus 106. Vill. Post verba metuen- di, Eur. Heracl. 791. ad Dionys. H. 2, 719. Musgr. Andr. 61. Post *φράζεσθαι*, Heyn. Hom. 5, 702. Post *φόβος*, Eur. Med. 187. P. Post verba inquirendi, ad Xen. Eph. 243. ubi et de constr. Post *θαυμάζειν*, Xen. Mem. 1, 1, 13. vide Ind., Zeun. ad K. II. 393. Post *αἰδεῖσθαι*, Longus 4. Vill. Post *ἐκπλήττεσθαι*, ib. Post *ἄχθεσθαι*, 7. *Ἐπαινοῦμεν, εἰ πιστεύοιμεν*, est solæcismus: debet esse aut *ἐπαινοῦμεν, εἰ πιστεύομεν*, aut *ἐπαινοῦμεν ἂν, εἰ πιστενοῦμεν*, Reiz. Præf. ad Aristot. Rhet. v. omnino Wolf. in Vateri Anim. 207. cf. Plut. Mor. 1, 447. Cum conj., Heyn. Hom. 5, 176. 714. 7, 95. 145. Diod. S. 2, 618. Lucian. 3, 262. ad Dionys. H. 5, 261. 285. 4, 2025. 2331. Schneid. Anab. 293. Bast Lettre 90. Boiss. Philostr. 313. Xen. K. II. 8, 4, 16. ad Herod. 641. (675, 13.) Lucian. 1, 37. cf. Belin. T. 5. p. 85., 10. p. 126. ad Charit. 387. Rhes. 830. Brunck. ad Tyrtæum 3, 35. *ἦν δὲ φύγη*: ‘Solæce in libris *εἰ δὲ φύγη*. Ignorarunt librarii constructionem conjunctionum *εἰ* et *ἂν* vel *ἦν*, quas perpetuo commutatas reperias. Sæpissime tamen in Editores culpa transferenda, quod multis exemplis ostendere possem e collatione Codicum Oppiani, quam forte ad manum habeo.’ Cf. Porson. in Toup. 4, 500. Brunck. ad Poet. Gnom. 308. 329. Cœd. T. 234. 874. Cœd. C. 1443. (cf. not. in Ed. 1.) ad Herod. 129. 579. 641. 646. 675. 700. Dawes. M. Cr. 324. 326. Zeun. ad K. II. 258. 260. 295. 313. 437. 617. 808. Koen. ad Greg. Cor. 183. Schneid. Anal. 1, 40. Heyn. ad Apollod. 210. Fisch. ad Palæph. 115. Wessel. ad Diod. S. 1, 12. Hermann. Obs. 77. Wakef. Trach. 1020. Jacobs. Anth. 9, 239., Schw. Epict. 35. *Εἰ* cum subj. constructum, solæcum est, Brunck. ad Æsch. Prom. 1065. ad Pers. 788. Phœn. 1226. Bacch. 190. Poet. Gn. 294. Valck. Phœn. p. 414. 562. ad Xen. Eph. 185. Cum inf., ad Lucian. 1, 692. ad Herod. 187. Cum fut. indic., Il. E. 350. Cum optat., Philostr. 64. 134. 526. 648. Boiss. Dionys. H. 2, 1157. 1161. (præcessit *εἰ* cum fut. indic.) 1184. Schneid. ad Xen. Hier. 240. 255. Plato Theæt. 355. Heind. ad Gorg. 42. 261. Herod. 627. Eur. Heracl. 436. (sed corr.) Brunck. ad Phœn. 736. Fisch. ad Palæph. 115. 152. Xen. K. II. 43. 81. Cum indic., optat., quid differat, Eichst. Quæst. 48. Cum particip., ad Xen. Mem. 4, 1, 1. De re certa,

A Jacobs. Anth. 8, 321. 387. Epigr. adesp. 685. Siquidem, Musgr. Iph. T. 198. Herod. 9, 68. Siquidem, Quandoquidem, ad Xen. Eph. 212. Utinam, Heyn. Hom. 4, 679. 7, 95. Soph. Cœd. T. 863. Musgr. Andr. 862. Valck. Adoniaz. p. 237. 369. Ruhnk. Ep. Cr. 9. Steinbr. Mus. Tur. 1, 195. ad Xen. Eph. 200. Num, ad Xen. Cœc. 3, 14. Quoniam, Dörv. ad Charit. 231. Amst. Pro *ὅτι*, Musgr. Herc. F. 813. El. 186. Jacobs. Anth. 6, 369. 11, 135. Villos. ad Long. 211. 276. Phalar. 350. ad Xen. Mem. 1, 2, 13. 3, 5, 13. 4, 2, 9. 4, 3, 12. Cœc. 5, 11. ad K. II. 366. 393. Pro *εἰ καὶ*, Jacobs. Anth. 12, 162. Brunck. Hipp. 474. Abresch. Lectt. Arist. 83. Pro *ἵνα*, Heyn. Hom. 7, 385. 450. 8, 364. 615. 657. 670. ad Virgil. 2, 35. Brunck. Trach. 584. *Εἰ, ἂν, ἦν* conf., T. H. ad Plutum p. 133. Valck. Hipp. p. 195. Brunck. Cœd. T. 921. Conf. c. *ἦ*, Porson. Med. p. 42. ad Charit. 213. Amst.; cum *ὁ, οἱ*, Boeckh. in Plat. Min. 53.; cum *ὅς*, ad Dionys. H. 3, 1522. *Εἰ*, intellecto *ὁφόμενος*, ad Od. O. 314. *Ἐθαύμαζον, εἰ*, quomodo construat, Dawes. Misc. Cr. 284. *Οὐδ’ εἰ* post negationem, ad Lucian. 1, 450. *Εἰ* causam reddens, Jacobs. ad Anth. 2, 1. p. 321. De talibus, λέγει *εἰ* τι λέγεις, ad Herod. 643. In interrog. recte, Valck. Oratt. 348. *Εἰ — ἂν*, Brunck. Aristoph. 1, 222. Porson. Phœn. 733. Lucian. 2, 169. 346. Dionys. H. 1, 501. De constr., Thom. M. 268. Markl. Iph. p. 299. (errat, nec cepit Kusteri mentem.) Hel. 831. (Trach. 462. *οὐδ’ ἂν εἰ* —, huc non pertinet.) Luzac. Exerc. 86. Il. P. 557. Wolf. Apoll. Rh. 1, 491. Brunck. 92. 126. 128. Jacobs. Anth. 13, 8. 9. Heyn. Hom. 5, 714. Æschines 102. 265. Reisk. Plut. Compar. Cimon. c. Lucull. 1. Schneid. ad K. II. 100. Ed. alt. (3, 3, 55. 5, 4, 12.) ad Polit. 177. (miscet diversa. In Xen. *ἂν* recte habet.) 472. Mem. 1, 5, 3. Plato de LL. 176. 193. 406. Ast., Hipp. 174. Dem. 1201, 18. 1206. 12. 1227, 7. 1229. 24. 1337, 8. Polyb. 1, 451.: Xen. Mem. 4, 2, 30. *Τούτῳ πρὸς σὲ ἀποβλέπω εἰ μοι ἐθελήσας ἂν ἐξηγήσασθαι*, Philostr. 16. Boiss. *Καὶ εἰ μὲν ἀναβίῃ ἂν τις ἐνταυθα, οὐκ οἶδα*: Il. 11, 792. *Εἰ* cum vi intendi, Heyn. Hom. 5, 533. 587. *Εἰ* τι περισσόν, *εἰ* τι περ ἐσθλόν, Jacobs. Anth. 7, 203. *Εἰ* τι δὴ, Markl. Iph. p. 299. Herc. F. 41. *Εἰ* τι, Si qua, Plato Charm. 71. *Εἰ* τις, Paus. 3, 108. *Εἰ* τις καὶ ἄλλος, Schneid. Anab. 37. *Εἰ* τις ἄλλος, Valck. Phœn. p. 536. *Εἰ* τις πρὸ οὐρί, etiam post *πᾶς*, ad Xen. Eph. 242. *Εἰ* δὲ, Heyn. Hom. 5, 533. 587. *Εἰ δ’ οὖν*, sive *εἰ* δὲ, uempe *ὅκει*, Valck. Hipp. p. 222. *Εἰ* δὲ μὴ, Steinbr. Mus. Tur. 1, 184. *Εἰ* μὲν, Heyn. Hom. 6, 574. *Εἰ* πον, de constr., Brunck. Aristoph. 3, 78. Porson. Hec. p. 86. Ed. 2. Dawes. Misc. Cr. 253. *Εἰ* κε, Heyn. Hom. 4, 174. 243. 673. 5, 38. 175. 509. 618. 669. 714. 6, 26. Ilgen. Hymn. 206. De constr., Heyn. Hom. 6, 174. 7, 70. 371. 8, 288. 291. 314. ad Il. 9, 412. 414. 445. Cum optat., Od. 8, 353. au *εἰ* περ scr.? *Εἰ* γε, Abresch. Lectt. Arist. 264. Jacobs. Anth. 10, 379. ad Lucian. 1, 496. *Εἰ — γε*, Porson. Phœn. 1366. Brunck. Cœd. C. 260. Quandoquidem, Wolf. Prol. 258. ad Xen. Mem. 4, 3, 12. Paus. 1, 49. 55. Toup. Opusc. 2, 6. Siquidem, Valck. Phœn. p. 455. ad Xen. Eph. 200. Da, Lucian. Dial. 84. Plut. Mor. 1, 450. An Utinam? ad Xen. Eph. 200. Conf. c. *εἰ* τε, Wytt. ad Plut. 1, 624. *Εἰ* καὶ, Jacobs. Anth. 8, 399. Brunck. Apoll. Rh. 72. Heyn. Hom. 6, 429. Valck. Phœn. p. 579. Omissum, Abresch. Lectt. Arist. 46. *Εἰ καὶ ὅτι*, 83. *Καὶ εἰ* pro *εἰ καὶ*, Wolf. zu Plat. Gastm. p. 37. Plut. Mor. 1, 9. *Καὶ εἰ*, Brunck. Apoll. Rh. 200. *Καὶ εἰ, εἰ καὶ*, Thom. M. 236. *Κεἶ*, Brunck. Aristoph. 1, 246. Porson. Med. p. 37. *Κ’ εἰ, κεἶ*, Valck. Hipp. p. 271. Phœn. p. 99. 284. 363. (v. 953.) *Εἰ* πως, Herod. 460. Heyn. Hom. 6, 553. Utinam, Brunck. Apoll. Rh. 192. Ante *εἰ* πως subaud. *ὥστε* *ἰδεῖν, γινῶναι*, Heyn. Hom. 6, 553. Supplet *φρονήσαντες* Herod. 7, 145. Vide omnino Od. I. 229. unde discas, in talibus *εἰ* multum differre ab *ἵνα*, quocum Heynius confundit. *Εἴποτε*, Heyn. Hom. 4, 485. Interfectum, Dionys. H. 1, 220. Solennis in obtestando formula, Mitsch. H. in Cer. 136. *Εἴπορ’ ἐγὼ γε*

Heyn. Hom. 4, 484. 6, 255. 8, 683. Schutz. ad Hoogev. 630. Ed. 2. *Ei δὴ*, Quandoquidem, Paus. 372. Siquidem, ad Od. Γ. 376. *Εἴπερ*, Mnasalc. 14. Heyn. Hom. 5, 488. 6, 624. 643. 7, 603. 8, 255. II. 10, 115. ad Herod. 468. Toup. Opusc. 2, 111. Cum subj., II. A. 81. A. 116. M. 223. 245. Conf. c. αἶψα, Heyn. Hom. 8, 77. cum *εἶπας*, Schneid. ad Anab. 106. De constr., Heyn. Hom. 5, 176. 178. 696. Elliptice positum, Boeckh. in Plat. Min. 149. *Εἴπερ* et *εἰ καὶ*, Heyn. Hom. 6, 624. *Εἴπερ* ἂν, Valck. Hipp. p. 264. (222.) Etiam si, Heyn. Hom. 4, 455. *Εἴπ. ἤρπαστε*, Aristoph. Eip. 302. *Εἴπ. ἄρα*, Lucian. 2, 26. Plut. Mor. 1, 445. *Εἴπ. κε*, Heyn. Hom. 4, 174. 336. 455. 673. 7, 187. *Εἴπ. τε*, ib. *Εἴπ. ἐστὶ*, Heind. ad Plat. Phædr. 302. *Εἴπ. τις ἄλλος*, Lucian. 1, 621. *Εἴπερ* — ἢ —, Gioven. ad Liv. Fragm. p. 40. *Εἰ γὰρ*, 5, 478. 6, 461. ad II. N. 485. Musgr. Or. 1614. Brunck. ad Cæd. T. 80. Mær. 161. et n., Valck. Hipp. p. 185. In interrog., Paul. Sil. 77. Utinam, Jacobs. Anim. 164. Anth. 11, 323. Markl. Suppl. 1145. Brunck. Apoll. Rh. 192. Heyn. Hom. 5, 510. *Εἰ, εἰ γὰρ*, Utinam, Valck. Phæn. p. 284. ad Mær. 161. ad Xen. Eph. 200. Ilgen. Hymn. 207. ad Herod. 597. Brunck. ad Eur. Or. p. 200. — *Εἰ γὰρ*, Utinam. Istud *εἰ* per apocopen ab *εἶθε* factum, et accentum retinet. Sane in membran. sic semper scriptum. In *αἶ γὰρ*, quod idem est, sed *Δωρικὸν*, accentum appingunt: quidui in *εἰ*? Quandoque etiam simplex *εἰ* idem valet quod *εἰ γὰρ*, ut infra 1177. et Æsch. S. c. Th. 265. *αἰτουμένῳ μοι κοῦφον εἰ δόλης τέλος*: ubi recte vetus glossa exp. *εἶθε*. Add. eund. Brunck. ad Æsch. Prom. 152. Toup. Opusc. 1, 418. De accentu, Schweigh. Præf. ad Soph. Cæd. T. *Εἰ μὴ*, ad Charit. 92. De constr., Zeun. ad Xeu. K. Π. 161. 258. Herod. 672. Plato Ion. p. 10. Iph. A. 1240. ad Xen. Mem. 1, 2, 52. Heyn. Hom. 5, 38. Cum conj., Plut. Mor. 1, 235. In Plutarcho talis constr. me non offendit. *Εἰ μὴ* — *οὐ* —, Wess. ad Herod. 231. *Εἰ μὴ, εἰ οὐ*, Schneid. ad Anab. 58. *Εἰ οὐκ ἔχεις* non minus recte dicitur quam *εἰ μὴ ἔχεις*: illud est *εἰ εἰ οὐκ ἔχων*: hoc, *εἰ μὴ εἰ ἔχων*. Τί δέ, *εἰ μὴ*, Zeun. ad Xen. K. Π. 61.: II. 5, 214. *ἀπ' ἐμείῳ κάρη τάμοι ἀλλότριος φῶς*, *Εἰ μὴ* — *θελήν*, ubi v. Heyn. 5, 38. 39.: Coray Theophr. 266. — On sait que la particule *εἰ* ou *εἰ μὴ*, placée après le verbe *θανμάζειν*, équivaut souvent aux particules *οὔ* ou *οὔτι μὴ*. Hoogev. Partic. Gr. 227. 782. Lips. Schæf. Mss.]

¶ *Εἶτε*, Sive. Aristoph. N. (1481.) *Καὶ μοι γενοῦ συμβουλος εἶτ' αὐτοὺς γραφὴν Δωκάθω γραψάμενος, εἶθ' ὅ, τὴ σοι δοκεῖ*. Interdum dicitur *εἶτε*, et in altero membro *εἶτε καὶ μὴ*. Plato tamen dixit in Epist. *Εἶτε ἀρκεῖ καὶ εἰ μὴ*. Nonnunquam vero additur *οὐν*, quod abundat. Plato Apol. *Δαιμόνια φῆς με νομίζεω καὶ διδάσκω εἶτ' οὐν καινὰ, εἶτε παλαιά*: ibid. *Εἶτ' οὐν ἀληθές, εἶτ' οὐν ψεῦδος*. “*Αἶτε*, Dor. pro “*εἶτε*, Sive. Phanias Epigr. *Αἶτε σύ γ' ἐν κύρῳ με — λανουρίδας, αἶτε τιν' ἀγρεῖς Μόρμυρον*.” [“*Εἶτε*, Apoll. Rh. 2, 46. Schrader. Obs. 24. Jacobs. Anth. 10, 178. Palladas 4. et Jacobs. Schol. ad Plutum p. 142. T. H. p. 192. Heyn. Hom. 6, 192. 7, 639. Valck. Diatr. 42. Etsi, Et si, Coray in Thuc. par Levesque 3, 270. Conf. c. *οὔτε*, ad Diod. S. 2, 437. *Εἶθ' et εἶθ' conf.*, Boeckh. in Plat. Min. 172. De constr., Epigr. adesp. 443. Seq. *εἰ δέ*, Heind. ad Plat. Apol. p. xix. *Εἰ τ' οὐν*, Lucian. 3, 617. ad 642. Erf. ad Soph. Aj. p. 359. *Εἶπουν*, Matth. Anecd. 1, 24. *Εἶτ' οὐν* — *εἶτ' οὐν* — *εἶτε* —, Brunck. ad Æsch. Prom. 446. *Εἶτε* — *εἶτε*, Xen. Mem. 2, 1, 21. 28. ad Charit. 279. Valck. Hipp. p. 283. *Εἶτε* — *εἶτε* — ἢ — ἢ —, Eur. Hipp. 142.” Schæf. Mss.]

¶ *Εἶθε*, Utinam. Od. Ξ. (468.) *Εἶθ' ὧς ἡβώοιμι, Utinam ita ætate vigerem*. Et Phocyl. (30.) *Εἶθε δέ μὴ χορῶσις*. Sic Plato Phædro, *εἶθε γράψαιεν, Utinam scriberet*. Jungitur et indic., ut Xen. (Æp. 1, 2, 46.) *Εἶθε σοι τότε συνεγενόμην, ὅτε δεινότατος σαντοῦ ταῦτα ἴσθα*. Aristoph. (N. 24.) *Εἶθ' ἐξεκόπην*. Lucian. *Καὶ εἶθέ γε κἂν ἐκείνου εἰς κόρον ἦν πιεῖν οἶνον*. Jungitur et infin., ut Phocyl. (40.) *Εἶθε σε μὴ θνητοῖσι γενέσθαι πῆμα ποθεινόν*. Sic Epigr. *Εἶθε με πλάζε-*

σθαι. Sed interdum inseritur in hac constr. *ὄφελε*: ut *Εἶθ' ὄφελ' ἢ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς*, Aristoph. (N. 41.) Vide *Ὀφείλω*. Dicitur et *Αἶθε* et pro *εἶθε*. “*Ἀθε*, adv. *εὐχῆς σημαντικόν*, pro *εἶθε*, Uti-“ nam, teste Suida. Sed forsitan scr. *αἶθε*.”

Εἰ pro *εἶθε*, Od. (Γ. 205.) *Εἰ γὰρ ἐμοὶ τοσσόνδε θεοὶ δύνανιν παραθεῖεν*. Lucian. Caucaso, *Εἰ γὰρ γένοιτο ταῦτα*. [Εἶθε, Thom. M. 269. 665. Dawes. 480. Wakef. Trach. 1088. Meleager 88. Heyn. Hom. 4, 679. Valck. Adonias. p. 369. Hipp. p. 185. 230. 280. Brunck. p. 386. Ruhnke. Ep. Cr. 28. Abresch. Lectt. Arist. 35. 210. ad Xen. Eph. 200. Phalar. 30. Reiz. de Temp. 13. Xen. Mem. 1, 2, 46. Eur. Andr. 523. 1179. ad Charit. 363. Supplendum, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 97. Conf. c. *ὧς*, Heyn. Hom. 4, 483. Cum conj., Suppl. 1026. Musgr. Hel. 270. Wakef. Phil. 1094. Eur. Hel. 270. *Εἶθε γὰρ*, Mær. 161. et n.” Schæf. Mss.]

¶ *Εἴαν*, Si, *εἰ*. Sed *εἴαν* subj. jungitur, sicut et *ἂν* ac *ἦν*. Plato Symp. *Ἐὰν εἰπω οὐτως*. Dem. *Ἐὰν τις ἡδικοῦς τι τυγχάνῃ τὴν πόλιν*. Plut. de Aud. Ἀλλὰ χάριν ἔχειν ἔάν τις ἐκκαθάρῃ. Et *εἴαν μὴ*, Nisi. Aristot. *Ἐὰν μὴ τύχῃ τεθλακῶς ὁ ὄνος ἵππον*. At de *εἴαν* δὲ elliptice posito, ut *εἰ δ' ἄρα*, vide Bud. 991. Reperitur et cum optat. ap. Dem. *Ἐὰν πρότερός τις εἴποι*, sed non sine mendii suspicione. Affertur tamen et ex Hermog. *Ἐὰν μὲν τὸ πρᾶγμα παρ' ἡμῶν εἴη γεγονός*. ¶ *Ἐὰν* geminatur interdum, adjunctam habens copulam *τε*: quin etiam triplicatur nonnunquam pro *Sive*, sicut *εἶτε*. Plato de LL. 6. *Τὰ τε πηγαῖα ὕδατα, ἔάν τε τις ποταμὸς, ἔάν τε καὶ κρήνη ἢ, κοσμοῦντες φυτεύμασί τε καὶ οἰκοδομήμασι*. Idem, *Ἐάν τ' ἐν ἀγρῷ, ἔάν τ' ἐνθάδε*. Et *Ἐάν τ' οὐν* pro *εἴαν τε* ap. Eund. 11. *Ἐάν τ' οὐν δούλον, ἔάν τ' οὐν ἐλεύθερον περιορῶσι*. Ubi vero triplicatur, *εἴαν τε* bis ponitur, tertium est *εἴαν τ' οὐν*. Est autem *οὐν* his in ll. παραλέγον s. παραπληρωματικόν. ¶ *Ἐὰν* pro *ἂν* particula potentiali passim in N. T., sed cum solo subj.: ut Matth. 8, (19.) *Ἀκολουθήσω σοι ὅπου εἴαν ἀπέρχῃ*. Et 12, (36.) *Πᾶν ῥῆμα ἀργόν, ὃ εἴαν λαλήσωσιν οἱ ἄνθρωποι*. Sic Acta 2, (21.) *Ὅς εἴαν ἐπικαλέσῃται τὸ ὄνομα Κυρίου*. Invenitur et ap. LXX. Interpr. “*Ἐάνπερ*, “*Si*: item Licet, cum subj., ap. Plat.” [Eur. Med. 727. Hel. 1077. “*Ἐάν*, Jacobs. ad Theocr. Z. 50. Valck. Adonias. p. 261. Phæn. p. 275. Fisch. Ind. Palæph. Reiz. de Temp. 13. De constr., Thom. M. 267. 473. T. H. ad Plutum p. 42. Diod. S. 2, 620. Heyn. Hom. 4, 184. ad Dionys. H. 4, 2285. ad Xen. Mem. 3, 3, 6. 4, 2, 15. Anab. p. 28. Herod. Phillet. 433. et n., ad Lucian. 1, 267. Cum optat., Diod. S. 1, 560. 2, 504. Dionys. H. 2, 1195. sed v. not. Heyn. Hom. 8, 62. Conf. c. *ἂν*, ad Diod. S. 1, 645.; cum *ἦν*, Porson. Med. 21. Pro *ἂν*, ad Xen. Mem. 3, 10, 12. 4, 2, 29. Negat Valck. p. 249. *Ἐάντε* — *εἴαντε* — *εἴαντε* —, Xen. Mem. 1, 2, 55. Zeun. ad K. Π. 9. 294. Ammon. 4. *εἴαν προπαροξυνένος*, sc. *γράφωμεν*, aut simile quid *Ἐάνπερ*, Heind. ad Plat. Lys. 47. Quamdiu, ad Theæt. 363. sic *ἦνπερ*, Aristoph. Θ. 926.” Schæf. Mss.]

¶ *ITIDEM* *Ἐάν* ET *ἦν* eadem signif. et cum eodem subj. Dem. in Mid. “*Ἵστε δήπου τοῦθ' ὅτι τὸν ἡγεμόνα ἂν ἀφέλῃ τις, οἷχεται ὁ λοιπὸς χορός*. Et *κἂν* pro *καὶ εἴαν*, Et si: ut Aristoph. Πλ. (468.) *κἂν μὲν ἀποφῆνω κ. τ. λ.* Alioqui pro *Quamvis* sæpe sumitur: ut in ead. illa oratione, *Πρῶτον μὲν ἀφαίρεθήσομαι τὴν νίκην, κἂν ἀμεινον ἀγωνίσωμαι τινος*. Vide et infra *Κἂν* post *Καί*. Sed affertur *ἂν* et cum præf. indic., e Ceb. Theb. *Ἐάν τι συνήκαμεν*: et cum fut. ex Aristide, *Ἐάν μηδενὸς ἀνθρώπων μεμνήσονται*.

¶ At particula *ἦν* usus est et ap. Hom., ut Il. P. (245.) *Ἄλλ' ἄγ', ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἦν τις ἀκούσῃ*: A. (90.) *οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἶπης*. Herod. *ἦν ἐγὼ γνώμης μὴ ἀμάρτω*. Aristoph. Πλ. *ἦν μὴ φράσῃς, Σφ. ἦν μὴ τι λέγῃς*. Rursus in Πλ. (600.) *Οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἦν πείσῃς*. Et *ἦν πως* ap. Eund. In Epigr. autem *ἦν καὶ* pro *Quamquam*. Atque ut dicitur *κἂν* pro *καὶ ἂν*, ita ET *κἦν* pro *καὶ ἦν*: ac sæpe pro *Quamvis*. At vero *κἦν* sine accentu est pro *καὶ ὅν*. [Vide col. 1982. sqq.]

“ΕΙΑΜΕΝΗ, Hesychio τόπος ὅπου πᾶς φύεται ἅ ποταμοῦ ἀποβάντος, νεί ἔλος παραποτάμιον κάθου-
 “θρον: aut ἀναβολή ποταμοῦ φυτόν ἔχουσα: affe-
 “renti et εἰαμεναί pro τόποι κάθυδροι, Loca hume-
 “cta et uliginosa. Il. Δ. (483.) de populo arbore, “Ἡ
 “ῥά τ’ ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μέγαλοιο πέφυκει. (O. 631.)
 “de bobus, Αἶ ῥά τ’ ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μέγαλοιο νέ-
 “μοντο. Sic Apoll. Rh. 2, (795.) βαθυρρελοντος ὕφ’
 “εἰαμεναῖς Ὑπίοιο, Locis irriguis et herbosis, Viretis
 “s. Pratis: [3, 1202.] Videtur porro εἰαμενῇ dici
 “vel quasi εἰαμένη, ab εἰάω, ut sit Locus quem aqua
 “reliquit, post inundationem sc.: vel ab εἰα signif.
 “χόρτος, Gramen, Herba. Apud Suid. παροξύτως
 “scriptum εἰαμένη, expositumque itidem κάθυγρος
 “τόπος: ut ap. Hes. rursum Εἰαμένον, νήνεμον, κοῖ-
 “λον, βοτανώδη.” [Schneidero i. q. καθήμενος τόπος,
 deducendi ab εἰσται, Ion. pro ἦνται. “Heyn. Hom.
 4, 644. 7, 104. Huschk. Ep. in Propert. p. 17. He-
 ringa Obs. 218.” Schæf. Mss.]

ΕΙΑΩ, εἶσω, Video, βλέπω, unde εἶς, Eust.: hujus
 tamen act. v. exemplum non invenio: at pass. εἶδεται
 pro Videtur; eo sensu, quo dicimus aliquid nobis
 tale vel tale videri, aut videri aliquid faciendum; ap.
 Il. A. (228.) τόδε τοι κῆρ εἶδεται εἶναι, Ω. (197.) τί τοι
 φρεσὶν εἶδεται εἶναι, Od. H. (343.) τῷ δ’ ἀσπαστὸν ἐεί-
 πατο κοιμήθηναι. || Interdum vero Εἰδόμενος cum dat.
 dicitur Qui apparet similis, assimilatur: ut Il. B. (280.)
 Εἰδομένη κήρυκι. Sic Od. B. (268.) Μέντορι εἰδομένη.
 Et in aor., Il. P. (555.) Εἰσαμένη Φοίνικι δέμας καὶ
 ἀτειρέα φωνήν. At vero Od. Θ. (283.) Εἴσατ’ ἴμεν ἐς
 Ἀημιόν, non solum exp. ἐφάνη, sed et προσεποίησατο,
 Simulavit: quod malo. || Εἶδον autem aor. 2. pro
 Vidi, Intuitus sum, tam in prosa, quam in carmine
 usitatus est, ubi et ἰδὼν sæpe ponitur. Luc. 33. Ὅτι
 γελοῦτά τε εἶδον. Ad ἰδὼν in carm., uti dixi: ut Od.
 Ξ. (40.) Ὅν κ’ ἰδὼν, οὐ πύθωμην, ἀλλὰ στόνον οἶον ἄκουσα,
 [ἄκονόν.] Et part. ἰδὼν, Intuitus. Il. P. (141.) “Ἐκτορ’
 ἰδὼν δ’ ἰδὼν. Interdum vero cum præp. εἰς, ut Il. Ω.
 (484.) ἐς ἀλλήλους δὲ ἰδόντο. Sic Lat. intueri aliquem,
 et in aliquem. Utitur autem et alibi voce pass. ut ἰδω-
 μαι Il. Σ. (190.) Sed et εἶδοντο cum ei, Il. (278.) pro
 εἶδον, Viderunt. Affertur autem et e Dem. pass. vox
 pro act. in uno e comp. hujus verbi, so. προεἰδόμε-
 νος: Μη προεἰδόμενος τὴν ἐξ ἐκείνης τῆς ὀφείας ὑπο-
 ψῖαν, Non providens, Bud. || Ἰδεῖν τινα pro Videre
 aliquem et cum eo colloqui. Thuc. Πρὶν τὸν βρασι-
 δαν ἰδεῖν. Sic Lucian. Ὅν κ’ ἂν ἰδοῖς αὐτόν, et ὅν κ’ ἂν
 ἐντύχοις αὐτῷ, pro eod. Unde non dubitem illud Lu-
 cæ itidem 8, (20.) Ἰδεῖν σε θέλοντες, interpr. Tecum
 colloqui, Te alloqui, convenire: cum præsertim
 Matth. habeat σοὶ λαλῆσαι. Sed et hoc annotandum
 hic est, συντιχεῖν et ἰδεῖν de re ead. dici, sicut Lu-
 cian. ἰδοῖς et ἐντύχοις. Sic vero et Gall. dicitur, Tels
 princes se virent en tel lieu, pro Parlerent en-
 semble. || Ἰδεῖν ad mentis oculos translatus, Intel-
 ligere, Animadvertite: quam signif. habet et Videre.
 Dem. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο οὐ τιθεὶς τὸν νόμον, εἶδε. Sic au-
 tem et apud Hom. ἰδωμαι ac ἰδηται. “Ἐεἶδω, poet.
 “pleonasmo pro εἶδω dicitur: ut in Epigr. εἰδεδρο
 “μῆτιν ἐλλοσσειν, Videbatur. Hes. εἰδόμενος affert
 “pro ὁμοιούμενος: ut et εἰσαόμενος ponitur pro
 “ὁμοιωθεὶς, Assimilatus, Il. B. Τῷ μὲν εἰσαόμενος
 “προσεφώνεε.” “Ἐεἶσω quoque, quod est ὁμοιωθεὶς,
 “est ab eod. εἰδομαι per pleonasm. poet. τὸν ε πο-
 “situm pro εἶσω, in aor. 1. med. At Ἐεἶσκω, quod
 “VV. LL. afferunt pro Assimilo, mendosam habet
 “scripturam: scr. enim sine diphthongo εἶσκω, quod
 “vide.” “Ἰδεσκε, Vidit, Ion. pro ἰδε. Il. Γ. (217.)
 “Στάσκεν, ὑπὸ δὲ ἰδεσκε κατὰ χθονός.” “Ἰδέω, Ion.
 “dialysi pro ἰδῶ, Videre: item pro γινώσκειν, Co-
 “gnoscam, teste Hes.: qui affert et Ἰδέων pro
 “φαινόμενος, subjungens etiam, εἶδος αἰετοῦ.” “Ἰδο-
 “μαι, Videor: affertur enim e Plut. Theseo, “Ὅ-
 “που οὖν ἰδονται, pro Ὑβὶ nunc visuntur. Sic
 “ap. Hes. quoque Ἰδονται, φαίνονται.” Ἀπειδον,
 Ἐπειδον, Παρεῖδον, Προεῖδον, etc. vide in Ἀφο-
 ρῶν, Ἐφορώ, Παρορώ, Προορώ, etc. [“Ἐἶδω, Markl.
 Suppl. 518. ad Charit. 514. Jacobs. Anth. 6,
 418. Toup. Opusc. 2, 174. Valck. ad Ammon. 72.

ad Phalar. 211. Fut. εἰδήσω, Epigr. adesp. 127. De
 ratione literarum i et ε in li. v. ad Phalar. 316.
 Thom. M. 933. Markl. Suppl. 622. Wolf. Prol. 240.
 Wakef. Herc. F. 618. Jacobs. Anim. 310. ad Lucian.
 2, 309. Homericus usus τοῦ ἰδεῖν, Heyn. Hom. 4,
 144. 6, 497. 7, 12. Ἰδὼν εἶδον, ad. Diel. S. 1, 717.
 T. H. ad Lucian. Dial. 79, (vertit Apprime vidi.)
 Ἰδεῖν, cum gen., Brunck. Aristoph. 1, 187. Colloqui,
 Convenire, T. H. ad Lucian. 1, 227. ad Phalar. 193.
 359. Jacobs. Anth. 10, 40. Xen. Anab. 113. Schin.
 Ἰδε imper., Koen. ad Greg. 132. Thom. M. 468.
 Lucian. 3, 282. Ἰδε, Mær. 193. et n. Ἰδε, ἰδε, Heyn.
 Hom. 7, 318. Ἰδεῖν ἐς, Palæph. 184. Markl. Suppl.
 679. Εἶδον, Vidi, Valek. ad Theocr. x. Id. p. 9. De
 constr. Adoniz. p. 323. Ἰδέσθαι pro pass. habet
 Dorv. ad Charit. 534. Ἰδὼν, εἶδως, Villos. ad Phag.
 105. Jacobs. Anth. 7, 100. cf. 225. ad Diel. S. 2,
 45. ad Lucian. 1, 819. 863. Wytt. Ep. Cr. 36. Ἀ-
 χθεινὰν εἶδε (non εἶδε) βοοκρασίαν, Jacobs. Anth. 7,
 108. 199. 309. 8, 308. 9, 227. 11, 374. 12, 428.
 Callim. Ep. 48. Brunck. Apoll. Rh. 112. (cf. Soph.
 Trach. 141.) Ἰδὼν, Brunck. Aristoph. 1, 55. 7, 166.
 272. Ἰδῃ et εἰδῇ conf., Schneid. ad Hier. 228. Heyn.
 Hom. 7, 12.; εἶδε et οἶδε, Heind. ad Plat. Theat.
 355. Ὅσμην ἰδεῖν, Schneid. ad Anab. 320. Brunck.
 CEd. C. 138. Εἶδον, εἶδοντο, Heyn. Hom. 4, 479. 5,
 462. Ἰδῃ (2 pers.), ἰδῃς, 4, 481. 597. 6, 456. 647. 7,
 12. (Clark. ad Il. A. 203.) Ἰδέεαι, 4, 501. Εἶδον, ἰδὼν,
 586. Bast Lettre 102. Fisch. ad Palæph. 10. ad A.
 schin. 32. Valck. Phœn. p. 141. Koen. ad Greg. Com.
 149. Ἰδωμι, Heyn. Hom. 8, 350. Ἰδοῖς ἂν ἀθροῦν, 8,
 529. Lobeck. Aj. p. 370. Ἰδοῖς ἂν, εἶδες ἂν, Bast
 Lettre 219. Jacobs. Exerc. 2, 8. 15. Εἶδοι, ἰδοῖς, Boiss.
 Philostr. 529. Ἦς οὐτὶ χάριν ἰδε, Heyn. Hom. 6, 163.
 Ὁξύλαον — ἰδῃ θήγοντας, Lobeck. Aj. p. 443. Ἰ-
 δῷς, 284. Ἰδοίμεθα, ad Charit. 230. Ἰδεῖν, ἰδὼν, Toup.
 Add. in Theocr. 403. Ἰδεῖν ἀχρεῖον, Clark. ad Il. B.
 269. De discrimine inter ἰδεῖν et εἶδέναι, ἰδὼν et εἶ-
 δῶς, v. Fisch. Ind. Palæph. v. Εἶδειν, Valck. Quaest.
 348. ad Bion. 308. Wessel. ad Herod. 155. Brunck.
 CEd. T. 1048. Ἰδὼν ἄδα, Paus. 1, 419. cf. ad
 Lucian. 1, 300. 302. 366. (Soph. CEd. T. 1128.
 1142.) Sylb. ad Æn. 471. Huschk. Anal. 193. Soph.
 Aj. 1165. Σπεῦσον κοίλῃν κάπερὰν τιν’ ἰδεῖν Τῷ δ’. Εἰ-
 δομαι, med., Markl. Iph. p. 26. Jacobs. Anim. 139.
 Heyn. Hom. 4, 72. 401. 6, 292. 387. 7, 188. 8, 535.
 630. ad Charit. 228. Similis sum, de constr., Valek.
 ad Mosch. p. 352. Εἰδόμενος, Similis, Herod. 469.
 Ruhnk. Ep. Cr. 24. Heringa Obs. 237. Toup. O-
 pusc. 2, 128. Εἶδεται, Brunck. Anal. 2, 303. Εἶδοντο,
 Heyn. Hom. 7, 393. Εἰσομαι, 5, 509. 6, 519. 654. 7,
 393. Εἰσεσθαι, ad Charit. 747. Εἰσαεο, Brunck. A-
 poll. Rh. 155. Εἴσατο, Heyn. Hom. 8, 662. ἔγωγε
 Moschus 4, 94. Ἐεἶσω, εἴσαο, Heyn. Hom. 5, 677.
 Εἴσαιτο, 4, 236. Εἰσαόμενος, 4, 200. 5, 146. 6, 182.
 379. 403. Il. 2, 795. 3, 389. et Heyn. coll. 385. Εἰ-
 σάμενος, εἴσω, Heyn. Hom. 7, 258. ad Il. Γ. 389.”
 Schæf. Mss. Ἰδησῶ, Videbo, Dor. pro εἰδήσω,
 Theocr. 3, 37. Hermann. de emend. Gr. Gr. 279.
 vel ab ἰδέω, unde] “Ἰδημα, Hesychio ὄραμα, Visum
 “s. Visus.”

Ἰδὲ ET Ἰδὼν, Ecce. Sunt autem e verbis imper.
 modi, signif. Vide, facta adverbis, mutatis duntaxat
 accentibus: nam et ἰδὲ in imper. quidam scr. putant
 potius quam ἰδε, ut Gall. Voilà factum est e Voylà,
 Vide ibi. Sed ἰδὼν non esse Att., sicut ἰδε, e Luciano
 annotatur. Utitur tamen eo non ipse solum, sed et
 nonnulli vet. Att.: e quibus est Aristoph. in N.
 ΣΤΡ. Τὴν χεῖρα δὲς τὴν δεξιάν. ΦΕΙΔ. Ἰδὼν, τὶ ἐστὶ;
 Et ap. Lucian. (1, 303.) cum Neptunus adduci, ubi
 celerem quempiam delphinem jussisset, Trito eum
 adducens dicit illi, Ἰδοῦ σοι οὐτοσὶ δελφίνιον ἀνι-
 τάρως. Dicitur etiam ἰδοῦ, δη, quod Bua. interpr.
 En tibi, sermonem esse tradeas ejus, qui rem per-
 actam esse signif.: subjungit autem hunc l. non
 ascripto auctoris nomine, ΜΙ. Τὶ οὖν τὸ μετὰ τοῦτο
 ποιῶ: ΑΛ. Ἐπίθετο τὸ περὶ ἐπὶ τὸ κλειθρον. ΜΙ. ἰδοῦ
 δη, En tibi impositam. Idem vero, ni fallor, de illa
 Aristoph. l. dici potest. Sed hoc addo, ἰδοῦ
 semper ita accipi: ut apparet e Luciano (1, 303.)

Ἰδοὺ δὲ, *Μένειπος* οὐτος δικάσει, πότερος εὐμορφότερος ἔστιν. Frequens est autem in N. T. hoc adv. Ἰδοὺ, optimeque nonnullis in ll. ejus usus cum Galileo convenit: ut Matth. 9, (18.) Ἰδοὺ ἄρχων ἐλθὼν προσκύνει αὐτῷ: ita enim diceremus, Voilà venir un capitaine, qui l'adora. Et Ἦν Ἰδοὺ ap. Lucian. ead. signif. initio Anachars. Sed ego tam in h. l., quam in ceteris, scr. puto ἦν Ἰδοὺ, posita post ἦν apostrophī nota: nec enim dubito quin elisum sit i adverbii ἦν, quod ἐκ τοῦ παραλλήλου adjungatur τῷ Ἰδοὺ: perinde ac si diceretur ἦν Ἰδοὺ. NAM Ἦν Ἰδοὺ etiam est Ecce. Aristoph. (Id. 75.) ἦν μεθίμεν, Ecce te mittimus. Theocr. 3, (10.) Ἦν δέ τοι δέκα μᾶλα φέρω: ubi tamen Schol. aspirari scribit. AT Ἦν Ἰδοὺ idem esse quod ἦν, male annotarunt quidam: cum potius ἦν Ἰδοὺ dicatur ἐκ τοῦ παραλλήλου, sicut alterum illud, juncto sc. ἦν cum Ἰδοὺ, ut ibi ἦν cum Ἰδοὺ: unde etiam fortasse scr. fuerit ἦν Ἰδοὺ, ut ἦν Ἰδοὺ. In Callim. tamen Epigr. habetur ἦν Ἰδοὺ, et in aliis exempl. ἦν Ἰδοὺ, in nonnullis etiam ἦν δέ, hoc in versu, Ἦν Ἰδοὺ κείνοι σὺ πάντες ἐρέουσιν ἔπος.

[Ἦν Ἰδοὺ, Wakef. Ion. 162. Trach. 821. ad Lucian. 3, 572. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 42. Ἰδοὺ, Thom. M. 468. Jacobs. Anth. 6, 76. Wakef. Herc. F. 1096. Musgr. ib. Jacobs. Anim. 314. Kuster. Aristoph. 107. Ep. 198. Fr. 237. ad Lucian. l. c. Acta Traj. 1, 231. Beck. ad Eur. Hec. 808. Koen. ad Greg. Cor. 132. Achilles Tat. 21. Hortantis, Wakef. Phil. fin. Extra verum, Markl. Iph. p. 92. Ἦν Ἰδοὺ, ad Lucian. 1, 374. Dial. 48. Ἦν Ἰδοὺ, ad Mær. 375. Koen. ad Greg. Cor. 132. Wakef. Herc. F. 869. Ἦν Ἰδοὺ, Jacobs. Anim. 205. Anth. 8, 54. 9, 17. 170. 12, 20. 109. 251. Callim. Ep. 37. Merrick. Tryph. Angl. p. 9. ad Lucian. 1, 618. Brunck. Aristoph. 1, 216. 237. 3, 5. 127. 192. T. H. ad Plut. p. 32. Epigr. 465. Ruhnke. Ep. Cr. 146. 297. Valck. Anim. 46. Ammon. 226. Koen. ad Greg. Cor. 132. ubi et de ἦν, Theocr. 1, 149. ubi v. Valck. it. ad 3, 10.] Schæf. Mss.]

[Ἦν Ἰδοὺ, unde ἀνιδεῖν, Iterum aspicere, Æsch. Choeph. 805. Dion. Cass. 1248, 52. * Εἰσαγεῖν, Il. Ω. 307. * Ἀπειδω, Prospicio e longinquo, "Abresch. Add. ad Arist. 117. Herod. 723. Wakef. Trach. 116. Jacobs. Anim. 112. Diod. S. 2, 459. * Ἀπειδω, πρόσ τι, Schol. Apoll. Rh. p. 28. Mox sic leg. Sic ἀφορᾶν p. 30." Schæf. Mss.] "Διαειδω, Perspicio, Dignosco. Il. N. (277.) Ἐς λόχον, ἔνθα καλίστ' ἀρετὴ διαειδεται ἀνδρῶν, Perspicietur et cognoscitur." ["Toup. Opusc. 1, 80. Apoll. Rh. 2, 579. Heyn. Hom. 5, 510. 6, 415. 417." Schæf. Mss.] "Ἰδομαι, Conspicuius sum, Apoll. Rh. 1, 546.] "Εἰσίδε, Vide, Intuere: ab Εἰσεῖδω inusitato, pro quo dicitur εἰσράω." ["Εἰσεῖδω, Soph. Œd. T. 105. Εἰσεῖδω, Eur. Hec. 698. Εἰσεῖδω, 86. Εἰσεῖδω, Or. 831." Seager. Mss. * Παρεῖσεδω, Aristoph. A. 156.] "Ενεῖδω, Intueor: vel Video in. Plato, AX. "Λογιστήρια ἐνεῖδες ἐν ἐμοὶ πρόσ σε, In me vidisti. "Sunt tamen qui hunc aor. 2. ad ἐνράω potius referant, quod ἐνεῖδω th. sit inus." "Ενιδεῖν, Inspicere, Intueri." ["Brunck. Phil. 854. Ἐνιδεῖν, Epigr. adesp. 664." Schæf. Mss. * Παρενεῖδω, var. lect. ap. Aristoph. A. 156. * Ἐξιδω, Soph. Phil. 851.] "Ἐπειδω, Inspexi, vel Vidi: ab inus. th. "ἐπειδω." "Ἐπιδω, Inspexero: sicut ἐπειδω est "Inspexi: ab inus. th. Ἐπειδω, pro quo dicitur Ἐφιδω. Et med. ἐπιδώμεθα, Aristoph. N. Inspiciamus, Conspiciamus." ["Ἐπειδω, Musgr. Or. 206. Cattier. 79. Jacobs. Anth. 8, 209. 12, 152. Heyn. Hom. 4, 72. Plut. Alex. p. 152. Schm., Steph. Dial. Att. 14. Thom. M. 335. Coray Theophr. 260. (de invidia.) Ἐπιδεῖν, Wytt. ad Plut. de S. N. V. 17. 110. Mor. 1, 326. de re læta, 688. Lucian. 1, 203. Xen. K. Π. 800. Eur. Med. 1024. 1414. (ubi ἐπιδεῖν.) Heind. ad Plat. Gorg. 90. Heyn. Hom. 8, 248. Ἐπεισεῖν, 8, 102. 196. Ἐπεισεῖν, ib." Schæf. Mss.] "Καρεῖδω, Video, Conspicio, Perspicio. Unde aor. 2 καρεῖδω: et particip. med. καρεῖδω, ap. Plat. de LL." ["Brunck. Œd. T. 1048. El. 923. Wakef. S. Cr. 3, 126. Trach. 813. Toup. Opusc. 2, 74. Suppl. 283. Καρεῖδω, Brunck. Soph. 3, 448. Med., ad Charit. 228." Schæf. Mss. * Ἐγκα-

τιδεῖν, Plut. 5, 375. * Ἐπικατεῖδω, Hippocr. Prænot. * "Προκατεῖδω, Const. Manass. Chron. p. 128. Psell. in Cant. Cantic. ad 6, 7." Boiss. Mss.] "Μετιδεῖν, affertur pro Contemnere, Despicere: sed sine "exemplo." [Hes.] "Ἐκατεῖδω, i. q. παρέβλεψα, Visu "præterii, Neglexi." "Παριδεῖν, Oculo non attento "prætermittere, Negligere: unde ap. Aristot. Rhet. "παριδὼν τὰ αὐτοῦ. Refertur ad παρορῶ." [Παριδὼν τὰς πατρίους ἀγωγὰς, Athen. 440. "Παρεῖδω, Boiss. Philostr. 462. Phryn. Ecl. 116. Thom. M. 691. ad Charit. 464. Jacobs. Anth. 10. init. Porson. Med. 31. ad Lucian. 1, 838. Brunck. ad Poet. Gn. 349. Œd. T. 1505. Add. Dawes. Misc. Cr. 264. ad Herod. 222. 229. Alciph. 366." Schæf. Mss.] "Περιεῖδω, Negligo, ut περιόρῶ. Unde οὐ περιεῖδε, "Non neglexit, Non passus est. Interdum enim "περιεῖδω exp. etiam Pati, Sinere: ut cum dicitur "περιεῖδε χρῆσασθαι: ap. Herod. 4, (113.) Ἡ Ἀμα- "ζών οὐκ ἀπωθέετο, ἀλλὰ περιεῖδε χρῆσασθαι: sc. τὸν "Σκύθην, qui ipsi ἐνεχρίμπετο." "Περιεῖδω, Cir- "cumspicere: ut περισκοπεῖν. Isocr. Evag. Περι- "δεῖν εἴ τις αὐτῷ βοηθήσους. Et Thuc. 4. Περι- "δεῖν τὸ μέλλον, Rerum eventum speculari. Item "Negligere: necnon Sinere: seq. accus. cum par- "ticipio. Herod. Ἦν μὴ περιεῖδω διαδράντας αὐτοὺς, "Nisi eos diffugere siveritis. Idem, Μη περιεῖδω "ἡμᾶς διαφθαρέντας, Ne sisatis nos pessundari. Et "1, (24.) Περιεῖδω αὐτὸν ἐν τῇ σκεπῇ πάντα "ἐν τοῖσι ἐδωλίοις αἰεῖσαι, Sinere se. Est a th. πε- "ριεῖδω: refertur etiam ad περιόρῶ." ["Περιεῖδω, ad Lucian. 1, 865. Schneid. Anab. 453. 455. Dionys. H. 2, 799. et n., Boiss. Philostr. 447. Sino, Schneid. Anab. 57. Toup. in Schol. Theocr. 214. Verh. ad Anton. Lib. 100. LB., Brunck. ad Poet. Gn. 349. Περιεῖδω, Villos. ad Long. 187. Thom. M. 710. Diod. S. 1, 623. Brunck. Œd. T. 1505. Xen. K. Π. 89. Dawes. Misc. Cr. 265. ad Lucian. 1, 462. ad Xen. Eph. 144. ad Herod. 229. 333. 487. 654." Schæf. Mss.] "Προεῖδω, s. Προεῖδω, Prævideo, Prior vi- "deo: unde aor. 2. προεῖδω, Qui prævidit, Quiprior "vidit. Od. Δ. Μὴ πῶς με προεῖδω ἢ καὶ προδαις "ἀλέηται. Item Prævideo, q. e. Provideo, Prospi- "cio, Video et cognosco antequam fiat. Unde pro- "εῖδω ap. Æschin., Prævideatis, Prospiciatis. Inde "et præter. med. προῖδω, Prævideram. Plut. de Deo "Socr. Ἐμοὶ μὲν οὐδὲν καινόν, καὶ γὰρ προῖδω καὶ "προῖδω ὑμῖν τὴν Ἰπποσθενίδου μαλακίαν. Sic "προεῖδω est Prævidisse, Præcognovisse, Præsen- "sisse, προμεμαθηκέναι: et Προεῖδω, Qui prævidit "et præcognovit, Præscius s. Præsciens, προμαθών. "Apud Thuc. legitur etiam προῖδω αὐτῶν, pro "προνοήσαντας ἡμῶν αὐτῶν, Prospecto nobis, 4. p. "142. Quomodo e Dem. quoque προῖδω affertur "pro Præviderunt, Providerunt, Prospexerunt." ["Προεῖδω, Herod. 690. Προεῖδω, Schneid. ad Ana- "b. 126. Paus. 306. ad Dionys. H. 1, 164. 3, 1342. Προεῖδω, 1404. Dem. 1262, 17. Προεῖδω et "προεῖδω conf., ad Dionys. H. 1, 352. Προεῖδω, A- "then. 1, 26. Προεῖδω, Philostr. 254. Boiss. Προεῖ- "δω, Diod. S. 2, 597. Προεῖδω, 2, 227, 296. 401. Προεῖδω, med., Dionys. H. 3, 1606. 4, 2005. 2127. Heyn. Hom. 8, 158." Schæf. Mss.] "Ἀπροεῖδω, εὐς, "ὅ, ἢ, Improvisus, Non prævisus, ἀπροόρατος, ἀπρό- "στος. Nicand. Θ. init. Πεία κέ τοι μορφάς τε σὺν ἢ "ὀλοφύα θηρῶν Ἀπροεῖδω τύπαντα, Quæ improvisa "percusserint, s. Quæ homines incautos nec opi- "nantes percusserint. Sic Epigr. Ἀἶδος ἀπροεῖδω "ἀμφεκάλυψε μυχός, Improvisus et nec opinantem "invalens. Active etiam interdum capitur pro "Imprudens, Non prospiciens quod eventurum est: "ut in Epigr. ap. Suid., ἀπροεῖδω δὲ Ἐγκέφαλον πλῆ- "ξας, Imprudens nec opinans." [Brunck. Anal. 2, 100. bis. "Mus. Turic. 1, 216. Toup. Opusc. 2, 41. ad Charit. 523. Jacobs. Anth. 11, 90. 12, 248. 319." Schæf. Mss.] "Προεῖδω, Aspexi, Vidi, Soph. "Aj." [998. "Ad Phalar. 211." Schæf. Mss.] "Προεῖδω, Hesychio ἐγκλίνας. Sonat potius "Aspicere: Dor. pro προσεῖδω. "Προεῖδω, A- "spicere: a Προεῖδω s. Προεῖδω. "Προεῖδω, A- "spice: Dor. pro προσεῖδω. ["Eur. Phœn. 312. Bacch. 736. Ion. 193." Seager. Mss.] "Συνιδεῖν, Perspicere,

“Considerare,” [“Lucian. 1, 758. Diod. S. 1, 197. 2, 320. 643. Dionys. H. 1, 285. 5, 117. 2, 652. 691. Heind. ad Plat. Phædr. 312. Xen. Anab. 1, 5, 9.” Schæf. Mss. “Υπείδω, Torve intueor, Eunap. 97.” Wakef. Mss. *Υπερείδω, Contemno, Thuc. 6, 11. 18.]

‘Αειδής, Inspectabilis, Qui cerni non potest; Obscurus, Tenebrosus. Auctor Axiochi, ‘Α. δὲ καὶ ἄπυστος. Et αὐρῇ, Lucill. Quæ cerni nequit. Bud. ap. Phil. ‘Α. ὄμμα τῆς διανοίας vertit Inspectabilem oculum mentis. Plut. de Pr. Frig. Καὶ τὸ ἄ. αὐτοῦ καὶ ἀχρωστών, ‘Αιδῆς καὶ ‘Αχέρων ἐπὶ κλησὶν ἔσχεν. || Pro δυσειδής, Deformis. [“Wytt. ad Plut. de S. N. V. 108. Beck. ad Eur. 193. Toup. Opusc. 2, 111. Phryn. Ecl. 154. 160. Wakef. S. Cr. 4, 94. 5, 23. Jacobs. Anth. 11, 107. Heind. ad Plat. Gorg. 159. Deformis, ad Mær. 112. Valck. Phœn. p. 132.” Schæf. Mss. *‘Ανειδής, Lobeck. Phryn. 729. “Plut. de Adul. et Am. 64.” Kall. Mss.] “‘Αιδῆς, Suidæ “ἀκατάληπτον, Incomprehensibile: a masc. αἰδῆς, “Obscurus, Qui videri. et cerni oculis æquit, pro “αειδής. “‘Αιδῶς, Invisibiliter, ἀκατάληπτος, Incomprehensibili modo, ut αἰδῆς quoque ἀκατάληπτον. “‘Αιδέτον, Hes. affert pro ἀφανούς, ἀοράτου, Obscuri, Invisibilis: innuens pleonasmo s. epenth. τὸν ὕ dictum pro αἰδέτον s. αἰδοῦς.” “‘Αειδία, Suidæ “ἀμορφία, Informitas s. Deformitas: ab αειδής significat. ἀμορφος, αἰσχροῦς, ut Hes. docet. Forsitan “autem scr. potius αειδεία.” Et ‘Αειδελος magis poet.; pro eod. || Sed e Nicandri Θ. (20.) αειδελον pro Valde conspicuum: ut a non sit priv. sed epitat. [“Ruhn. Ep. Cr. 116. *‘Αιδελος, 115.” Schæf. Mss.] “‘Αειδεμα legitur ap. Hes. exp. λαμπρά, Clara, Splendida, Illustria. Sed procul dubio pro eo reponendum “αειδελα: nam αειδελος dicitur etiam Valde conspicuus et clarus: ἄ hic significante epitasin: ut ap. “Nicandr. Θ. Τοῦ δὲ τέρας περίσημον ἐν ἄστρασιν “ἀπλανὲς αὐτὸς οἷα κυνηλατέοντος αειδελον ἐστήρικται.” “‘Αδιτελον, Hesychio ἐμπρεπές, Decens, “Decorum. Forsan idem cum αειδελον.” ITEM ‘Αειδήλιος, quod Hes. exp. κατάρματος et δεινός. ‘Αιδῆς etiam cum solo ι. Hesiod. (‘Α. 477.) αἰδῆς ποίησε, dixit pro Abolevit, Ex aspectu sustulit: Τοῦ δὲ τάφον καὶ σὴμ’ αἰδῆς ποίησεν “Ἀναυρος. [“Jacobs. Anim. 292.” Schæf. Mss.] Et ‘Αιδνός quoque pro Tenebri-cosus, ut νυκτός, Poeta quidam ap. Plut. Et ἐν βήσσησιν, Hesiod. (Θ. 860.) “At pro πηλός αἰδνός, “quod ap. Plut. legitur Thes. init., Τὰ δ’ ἐπέκεινα “θῖνες ἄνδρῳ καὶ θηριώδεϊς, ἡ πηλός αἰδνός, ἡ πέλαγος πεπηγός: pro hoc inquam πηλός αἰδνός, utpote “mendoso, reponendum πηλός αἰδνός, ex Hes.: qui “cum αἰδνόν exposuisset μέλαν ἢ ἀφανιστικόν, subjungit, λέγουσι δὲ καὶ τὸν ὠκεανὸν πηλόν αἰδνόν. “Idemque postea sua serie, Πηλός αἰδνός, inquit, “περὶ τὴν Λιβύην ἐστὶ τόπος καὶ τὸν ὀρίζοντα ὠκεανόν. “Legitur tamen ap. Suid. quoque αἰδνός, exp. ὁ μὴ “βλεπόμενος, Qui non cernitur.” [“‘Αιδνός, Gesn. Ind. Orph., Ruhn. Ep. Cr. 227. Musgr. Ion. 1077. Wakef. Phil. 502.” Schæf. Mss. Opp. ‘Α. 4, 245. ‘Αιδνὴ λιγνός, Apoll. Rh. 1, 389.]

¶ Εἶδος, τὸ, Facies, Forma, Species. II. Γ. (39.) Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, B. (57.) μάλιστα δὲ Νέστορι δὶω Εἶδος τε, μέγεθος τε, φύνην τ’, ἄγχιστα ἐφείκε. Et καλὸν εἶδος ap. Eund. Xen. K. II. 4, (5, 19.) Ἐκλεξάμενος αὐτῶν τοὺς τὰ εἶδη βελτίστους. Apud Greg. Αεόντειον εἶδος προβάλλεσθαι, Leoninam speciem præ se ferre, Bud. Idem a Xen., de canibus loquente, εἶδος dici de Totius corporis habitu scribit. || Interdum Statura: ut Hesiod. Θ. (153.) Ἰσχύς δ’ ἀπληγος, κρατερή, μεγάλη ἐπὶ εἶδει. Sic Lucian. “Ὅσῃν ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους εἶδος. || Apud Aristot. et ceteros philosophos Forma rei, Bud. || Apud Thuc. Schol. εἶδη exp. τρόποι. Sic autem et Herodian. (5, 5, 4.) Εἰς εἶδος τιάρας, Ad tiaræ modum, Polit. At in Thuc. (3, 62.) Σκέψασθε ἐν οἷω εἶδει ἔπραξαν, videtur ἐν οἷω εἶδει esse potius In quo statu, quam Quo pacto, VV. LL. || Τρίτον οὐσίας εἶδος, Cic. ap. Plat. Tertium materiæ genus. Sic, “Ἔστι δὲ παιᾶνος δύο εἶδη, Aristot. Duo sunt pæanis genera. Vel, ut Cic., Pæan est duplex. In similibus autem II. vertitur et Species a

nonnullis, minus tamen Lat. voce. Sed quoddam Aristot. dicit Polit. 1. “Ἐν ὀργάνῳ εἶδει ταῖς τέχναις ὑπηρετῆς ἐστὶ, fortasse ex Horatio reddi possit Instrumenti speciem præbet: pro quo alii, Instrumenti locum obtinet. || Sicut et ἰδέα, peculiari quadam signif. ap. Thuc. vide in Ἰδέα. || Εἶδη Tullium vertisse etiam Partes, docet meum Cic. Lex. || Εἶδη Pindari sunt qui dicta putent tanquam Diversa odorum genera. Sic etiam Εἰδύλλια Theocriti, dimin. forma, ut ἐπύλλιον ab ἔπος, quod varia sint poematum genera. || Εἶδος significasse etiam Acetum, scribit J. Poll. 6, c. 1. Sed latius etiam patuisse hac in parte signif. εἶδους suspicor, cum scribat Alex. Aphr. “Ἐπιόραυσα ὄξος συν ἐτέρῳ τινὶ εἶδει. || Εἶδος pro εἰδήσει pro μαντικῇ, ab altera τοῦ εἶδειν vel potius εἰδέναι signif. vide ap. Eust. Hinc certe Πολυεἶδος nominatus putatur Quidam vates ap. Hom. [Il. E. 148.] “|| Hes. εἶδος testatur accipi non solum pro Specie, “Forma, sed etiam Ardor, Æstus: nec enim tantum “εἶδος ἦκε σέλας affert pro μορφῆς ἀφῆκε, φῶς, sed “etiam εἶδος ἐνδοῖο pro κάματος μεσημβρινῶς: itidemque εἶδος exp. et σῶμα, χρώμα, et καὶ μὲν nec “non εἶδος rursum afferens pro κάματος, θάλασσα. “Sed in hac posteriore signif. etiam sine diphth. “scribitur ἶδος, ut videbis s. v.” [“Kuhn. ad Pans. 105. Timæi Lex. 278. Toup. Opusc. Emendd. 1, 464. 2, 345. 1, 359. 544. Ammon. 62. Valck. ad Eran. Philon. 167. ad Diod. S. 1, 219. Mitsch. H. in Cer. 173. ad Herod. 668. 673. Fisch. Ind. Palæogr. Thom. M. 353. 465. Iph. T. 817. Heind. ad Plat. Phædr. 305. 329. Wakef. Ion. 191. Trach. 1069. Jacobs. Anth. 11, 92. Boiss. Philostr. 566. Heyn. Ind. 6, 66. 440. Acetum, Casaub. ad Athen. 140. Genus, Toup. Opusc. 2, 31. 175. Totius corporis forma, Plato Charm. 59. Heind. Simulacrum, Luce. 3, 479. 482. De herbis, T. H. ad Plutum p. 320. Titm. ad Zonar. 1235. Conf. c. ἰδέα, Heind. ad Plat. Phædr. 222.; cum ἦθος, Mahne de Aristot. 13. Lips. (Philostr. 224, 2. Boiss.) Εἶδος et γένος, Callim. 1, 468. Εἶδη et μέρη, Heind. ad Plat. Phædr. 222. Εἶδη Pindari, Toup. Add. in Theocr. 409. “Ἐπ’ εἶδου, Particulatim, ad Longin. 375. (54. 148. Weisk.) Κατ’ εἶδος, Athen. 1. p. 3. Heind. ad Plat. Phædr. 280. Εἶδος ἄριστος, Heyn. Hom. 4, 458. 696. 5, 245. Εἶδος μορφῆς, ad Charit. 551. Εἰδύλλιον, * Εἰδύλλισθαι, Toup. Add. in Theocr. 409. Header Blatter 1, 129. Voss Virgilis vierte Ekloge s. 42.” Schæf. Mss.] “Εἶδη, Hesychio εἶδος, καὶ μα, χρώμα, σῶμα, “ὄψις, πρόσωπον, Species, Ardor, Color, Camus. “Aspectus, Facies. Idem εἶδη παντοία affert pro “ἕλη παντοία, addens, Æoles et Iones εἶδας vocare “τὰς ἕλας.” Εἶδω, Hes. exp. φρόνησιν, ἡφίμη, Schol. “Aristoph. Εἶδω diminutive dici vult τὴν Εἰδοθεῖαν, “ut Ὑψὺ τὴν Ὑψιπύλην. Est autem Εἰδοθεῖα Filia “Protei ap. Od. Δ. (366.) quæ et Εἰδοθεῖα dicitur “Ionice, teste Eust.” [“Valck. Phœn. p. 168.” Schæf. Mss.]

[* Εἰδογράφος, Schol. Pind. P. 2, 1.] Εἰδογραφία, q. d. Faciei pictura s. picturatio. Greg. (2, 151.) de fucatis mulieribus, Εἰδογραφίης κενεανέχου. Bud. “Εἰδομαλίδης, dicitur ὁ καλλωπίζων τὰ ὀφθαλμοὺς “τῆς ὄψεως, Eust. e Vett.” “Ἰδομαλιάδαι, Hes. “οἱ τὰς ὄψεις κοσμοῦμενοι.” Εἰδοποιός, Speciem ut interpr. Argyropylos, Speciem efficiens: ut τὸ πτηνὸν et τὸ πεζὸν sunt εἰδοποιὸς διαφορῶν sicut docet Aphr., at non item τὰ θῆλα et τὰ ἄρρεν. [Simpl. ad Epict. p. 75. Aristot. Eth. 10, 4.] Εἰδοποιέω, Speciem efficio, s. formam. Philoponus in Procl. Ὑπόστασιν εἰδοποιουμένην vocat Quæ iam formam et speciem aliquam τῶν ὄντων producta est. Ea autem, quæ στερητικὰ sunt, non sunt εἰδοποιήματα. Bud. Apud Plut. autem εἰδοποιεῖν et σχηματίζειν redditur Formare et fingere. [“Valck. Diatr. 37. Toup. Emendd. 2, 393. Thom. M. 759. Potter. ad Lycophr. 1524.” Schæf. Mss. Theophil. Protosp. 818. * Εἰδοποίημα, * Εἰδοποίησις, Timarion Notit. Mss. 9, 186.” Boiss. Mss. * Εἰδοποιεῖν, Mathem. Vett. 50 Longini c. 18.] Εἰδοφορέω, Speciem alicujus rei genero, Represento. [“Toup. Opusc. 2, 54. ad Dionys. H. 3, 1488. 1491.” Schæf. Mss. * Ενεἰδοφόρος, Meleag. Epigr. 12. al. * Ενεἰδοφορέω. * Εἰδυφής, falsus lect.

ap. Syncell. Chronogr. p. 30. (Fabr. Cod. Pseud. V. T. p. 257.) leg. *ιδιουφής. Eιδεχθής, Qui odioso est aspectu; Deformis, Foedus. [Psell. de Dæm. 50. "Ad Diod. S. 1, 195." Schæf. Mss.] "Ιδεχθής, Hesychio Deformis: qui potius εἶδ." [Gl. Foedus. Var. lect. ap. Hippocr. 645. *Ειδέχθεια, Suid., Zonar. Lex. 632. Phavon. 569, 24.]

Ἀλλοειδής, Aliam formam habens quam antea, Formam mutatam habens: ut Od. (N. 194.) Ulyssi omnia apparere ἄλλοειδέα. Eust. Ἐτεροειδής, Qui est alius speciei, i. e. diversæ. [Plut. 892. Aristot. H. A. 1, 792. *Ἐτερείδης, Nicander A. 84." Wakef. Mss.] Ἀνειδός, Forma carens, Informis: ἄλῃ, Primum subjectum, Philop. in Proclum. Cui opponitur εἰδοποιούμενός. Themist. 91. Ἀμορφον et ἀνειδον copulat. Bud. ["Tzet. Exeg. II. 104, 26." Schæf. Mss. *Ἀντοειδής, M. Anton. 11, 12. *Ἀντοειδής, Philo de Incorrupt. Mundi 939." Kall. Mss.] Δειδής, Perspicuus, Pellucidus, Limpidus, "Clarus, h. e. Qui perspicui et pervideri oculis potest, ut puræ et limpidæ aquæ. Theophr. enim C. Pl. 6, 28. τὸ ὕδωρ vocat διειδὲς eam ob rem. Sic Philostr. Ep. 23. Ἀλλὰ τοῖς μὲν ἄψυχον καὶ ἀκίνητον τὸ διειδὲς, καθάπερ τῶν ὑδάτων τοῖς ἐστηκόσι: posito τὸ διειδὲς subst. pro Perspicuitas, Pellucidas, Limpiditas. Hesychio διειδὲς est διανγὲς, λαμπρὸν, εὐδῆλον." ["Abresch. Æsch. 2, 81." Schæf. Mss.] Δυσειδής, Deformis, Turpis. Chrys. Ἡ αἰσχρὰ καὶ δ. τῶν πραγμάτων ὕψις. ["Valek. Phæn. p. 133." Schæf. Mss. Soph. Aloadis Fr. 11.] Δυσείδεια, Deformitas. [Diog. L. 1, 167.] CONTR. Εὐειδής, Formosus, Pulcer, Plato Crit. Γυνὴ καλὴ καὶ εὐειδής, quod Cic. interpr. Femina pulcritudine eximia. ["Gesn. Ind. Orph. Valek. Phæn. p. 132. Seagar. in Daniel. 4. Toup. Opusc. 2, 90. Ammon. 61. Eran. Ph. 167. ad Charit. 303. ad Herod. 194. 668. Thom. M. 381. Jacobs. Anth. 9, 42. Heyn. Hom. 6, 66." Schæf. Mss. *Πανευειδέστατος, Psell. in Cant. Cantic. ad 2, 14." Boiss. Mss. *Ἐνειδής, f. lect. ap. Euseb. Dan. 1, 4. pro εὐ.] "Ἐξειδεῖς, Hesychio ἐκπρεπεῖς, περισσοί, Conspicui." [*Κακοειδής, Dion. Cass. 892.] Μονοειδής, Uniformis, Uniusmodi. Cic. ap. Platonem τὸ μ. vertit Nihil habens admixtum dispar sui atque dissimile. Idem Plato Phæd., ut testatur Bud. μονοειδὴ vocat τὰ ἀσύνθετα καὶ ἑὶ ὡσαύτως ἔχοντα. || Apud Rhett. μονοειδὲς dicendi genus, quasi unius formæ, quod nec in magnis rebus assurgit, nec in humilibus demittitur. [Ita leg. ap. Xen. K. A. 5, 2, 11. pro εὐ. Vide J. Poll. 5, 169. *Μονοειδής, Eust. II. A. p. 764, 28. *Μονοειδέα, Sext. Emp. p. 263.] Ὀμοειδής, [Eust. Od. A. p. 5, 21. Strabo 3, 234. 6, 423. *Ὀμοειδής, M. Anton. 9, 35. *Ὀμοειδέα, Dionys. H. 2, 58. 213. *Ὀμοειδέα, Longini c. 41. Diog. L. c. 139. *Ἀνομοειδής, Eust. H. A. p. 31, 21. *Ὀμοειδός, vox nihili. J. Poll. 6, 155.] Et Ὀμοιοειδής, Ejusdem speciei, generis, [Dionys. H. 2, 57. 126. *Ὀμοιοειδέα, Cod. ap. Strab. 11. p. 523.] CONTR. Ἀνομοιοειδής, Diversæ speciei. [*Πανειδής, *Πανειδέος, Dionys. Areop. 569. Theol. Arithm. p. 2.] Πολυειδής, Diversas species habens, Multifarius. [Lucian. 540. 594. 714. 1070. Diod. S. 2, 95.] Πολυειδής, Multifariam. [Schol. Pind. Ol. 7, 115. Dionys. H. 2, 57.] "Πολυειδέα, Multæ species: Suidæ ποικιλία, Varietas, Diversitas." Clem. Alex. 173. *Πολυειδέα, Eust. in Dionys. 703." Wakef. Mss. *Προσειδής, Nicandri Fr. 2. Ταυτοειδής, Cyrill. de S. Trin. 491. 553.]

Εἰδικός, ET Ἰδικός, Specialis. Opponitur enim τῷ γενικῷ, Generali. Gal. Εὐρημένων δὲ τῶν ἐνδείξεων τρόπων τῶν γενικῶν, οὓς καὶ καθόλου προσαγορεύουσιν, ἐπὶ τὰς διαφορὰς τῶν ἰ. τε καὶ κατὰ μέρος ἰέναι χρήσιμων. Paulo post, Καθ' ἓνα μὲν τρόπον τὸν κοινῶς, ἰδικωτέρους δὲ δύο. Sic autem dicitur ἰδικός ἢ ἰ, ut et ἰδέα. ["Εἰδικός, ad Phalar. 362. Fisch. ad Weller. Gr. Gr. 1, 33. Brunck. Aristoph. 2, 140. Ἰδικός, ad Charit. 762. Thom. M. 466. ad Phalar. Heyn. Hom. 7, 794. l. c." Schæf. Mss. Athen. 7, 13. Wakef. Schol. Eur. Med. 127. Porphyrog. Isagog. c. 1. *Ἰδικός, Specialiter, Speciatim." [Schol. Plat. 19.] "Ἰδικός, Specialiter: Suidæ et Hes. κατὰ μέρος, Seorsim." ["Chrys. in Genes. Hom. 39. T.

A 1. p. 322." Seager. Mss.]

Εἰδαίνομαι, Formam rei alicujus accipio, Similis fio: unde εἰδήνατο, Nicander A. (613.) pro ὁμοιώθη, μολίσθω εἰδήνατο χροῖν: "ib. (76.) γάλακτι Πάντοθεν ἀφρίζοντι νέην εἰδήνατο χροῖν: sic ἐφήνατο a φαίνομαι." "Ἰδανόν, Hesychio εὐειδὲς, Speciosum: "item τὸ ἡδύσμον et τὸ Ἀχιλλεῖον ῥιζίον." ["Heyn. Hom. 6, 557. ad Charit. 775. Epigr. adesp. 596." Schæf. Mss. *Ἰδανικός, Idealis, Plato Tim. 3, 97.] "Ἰδωνόν, Hesychio ὁμοιον." Εἰδάλλομαι, Similis videor, appareo, Assimilor. "Ἰδάλλεται, Hes. expr. φαίνεται, Videtur, Apparet: quod et εἶδ. et ἰνδ. "prima producta." Et Ἰνδάλλομαι pro eod. frequentius, Od. I. (246.) Ὡστε μοι ἀθανάτοισιν ἰνδάλλεται εἰσοράσθαι, Aspectu similis videtur mortalibus. Alicubi simpl. pro Videor, Cernor, Aristoph. Σφ. (188.) ὥστε μοι γ' ἰνδάλλεται Ὀμοιότατος κληῖρος εἶναι πωλίῳ. Oppian. K. 3. Γυμναὶ δ' ἡμερίδες περὶ βότρυσιν ἰνδάλλονται. Apud Aristot. autem de Mundo, Πάντα ἐστὶ θεῶν πλέα καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἰνδαλλόμενα ἡμῖν, exp. Omnia sunt diis plena, quorum spectra oculis ab hominibus bauriuntur. ["Timæi Lex. 150. et n., ad Callim. 2, 5. Theocr. 23, 39. Wessel. Probab. 338. Jacobs. Anth. 11, 17. 12, 256. Heyn. Hom. 4, 47. ad Charit. 744. 783. Musgr. Rhes. 716. Brunck. Apoll. Rh. 77." Schæf. Mss.] Ἰνδαλμα, Simulacrum, Species. Synes. de Insomn. Δώσει τῷ ζῳ τὰ τῶν γινόμενων ἰνδαλματα. ["Wytttenb. Ep. Cr. 46. ad Charit. 265. ad Diod. S. 1, 387. Steph. Dial. 35. Aristoph. Pl. p. 4. T. H., Jacobs. Anth. 11, 17. Theodoret. T. 1. p. 4. Schulz." Schæf. Mss. *Ἰνδαλματικός, Imagineus, Epiphan. Hær. p. 94." Seager. Mss. *Ἰνδαλματῆσαι legitur in Libanio 4. p. 1069. Reisk. conjicit *Ἰνδαλμάτισται. *Ἰνδαλμός, i. q. εἰδωλον, Hippocr. Epist. p. 1286. *Ἰνδαλμων, Synes. H. p. 326.] "Εἰδαλῖς, Hesychio Avis quædam." Εἰδάλμιος, Formosus. Ut enim ab εἶδος fit εἰδάλμιος, sic Formosus a Forma. Od. Ω. (278.) Τέσσαρας εἰδαλίμας, ἃς ἤθελεν αὐτὸς ἐλέσθαι. Exp. et ἐπιστήμων. At ἰδάλμιον καῦμα, ab ἰδῆναι est. ["Eichst. Quæst. 79. Jacobs. Specim. 56. Anth. 6, 408. 410." Schæf. Mss.] Ἰ Εἰδωλον, Simulacrum, Imago, Effigies. In Lex. Cic. εἰδωλον habes redditum non solum Imago, sed et Spectrum ac Signum. Il. E. (450.) εἰδωλον dicitur Αὐτῷ τ' Αἰνείῳ ἔκελον καὶ τεύχεσι τοῖον. Od. Δ. (796.) Εἰδωλον ποίησε, δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί. Il. Ψ. (104.) copulat ψυχὴ καὶ εἰδωλον. Deuicæ Hom. εἰδωλον et σκιὰν atque ὄνειρον pro eod. dixisse annotat Eust.: qui tamen addit, videri Hom. per εἰδωλον alicubi aliquid et σκίας et ψυχῆς ἀμενηνότερον intellexisse: ab eo certe constat εἰδωλα καμόντων vocari, quas Lat. Umbras dicunt. Sic Lucian. umbram Herculis ap. inferos vocavit εἰδωλον. Lat. Manes etiam et Simulacra hac signif. dicunt. Sciendum est autem alioqui εἰδωλον tam late patere, quam Lat. Imago et Simulacrum; appellatur enim εἰδωλον Quicquid est, quo representatur nobis forma rei alicujus vel fictæ, vel etiam veræ. Item Forma ac species rei in animo conceptæ. Interdum vero εἰκὼν et εἰδωλον copulantur: ut Plut. Εἰ λόγος μὲν ἔργου, καὶ λόγου δὲ μῦθος εἰκὼν καὶ εἰδωλὸν ἐστὶ, [cf. 8, 328.] Idem vero μῆμημα et εἰδωλον conjunxit de Orac. Def. Ἐκαστον ἐκάστον μῆμημα τῇ φύσει καὶ εἰδωλὸν ἐστὶ γεγεννημένον. Sed et εἰδωλα ac σκίας idem alicubi copulavit. || Apud Eccles. autem Scriptt. εἰδωλα, Lat. etiam Idola, peculiari signif. vocantur Simulacra numen aliquod representantia, quod honore et cultu dignamur. Qui cultus Εἰδωλολατρεία nuncupatur: ET Εἰδωλολάτρης, Qui eum exhibet. Utrumque in N. T. [cf. Schleusn. Lex.] ET Εἰδωλολατρεύω, Sum idololatram, Basil. [Athanas. 1, 1228. "Const. Manass. p. 54. Meurs. Εἰδωλον, Anton. Lib. 244. Verh., ad Horat. p. 26. Zeun. Valek. Phæn. p. 519. Abresch. Lectt. Arist. 178. 323. Lucian. 1, 19. 493. Ammon. 142. Mitsch. H. in Cer. 181. ad Diod. S. 1, 285. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 44. 8, 32. 272. 407. 11, 22. Anim. 110. Wolf. Prol. Hom. 82. ad Charit. 364. Brunck. Aristoph. 2, 105. Heyn. Hom. 5, 91. 219. 223. Heind. ad Plat. Phædr. 280. Wakef. Herc. F. 111. Λόγος ἔργου εἶ, ad Phalar. 260." Schæf. Mss.] Εἰδωλόθυτον, Idolis immolatum. [1 Cor. 8, 1. alibi in N. T.

* Εἰδωλοθυσία, Gl. Immolatio. * “Εἰδωλομανής, In sano idolorum amori deditus, Chrys. Hom. 31. T. 5. p. 192.” Seager. Mss.] “Εἰδωλομάνεια, s. Εἰδωλομανία, Insanus idolorum cultus. Prius in Vita “Dionysii Areop. legitur, posterius ap. Basil. “Ο λαὸς ἐκεῖνος ὁ τὸν θεὸν διὰ τῶν μεγίστων τερατίων δεδιδαγμένος, εἰς τὴν Αἰγυπτίῳ εἰδωλομανίαν ἐξεκυνλίσθη.” [“Coust. Manass. Chron. p. 11. Acta Eustathii p. 3. bis, Ed. Combef.” Boiss. Mss. * Εἰδωλομανέω, Syncell. ap. Fabric. Cod. Pseud. V. T. p. 339. * Εἰδωλόμορφος, Geop. 10, 9, 27. * Εἰδωλόπλαστος, Lycophr. 173. * Εἰδωλοπλαστέω, Heracl. Alleg. 66. * Εἰδωλοποιός, Plato Sophist. 1, 239.] Εἰδωλοποιέω, Speciem et imaginem fingo, s. repræsentato, vel Species et imagines, Synes. [Schol. Pind. Ol. 8, 106. “Jacobs. Anim. 34. Diod. S. 2, 519. Heyn. Hom. 6, 115. Bibl. Crit. 1, 3. p. 47.” Schæf. Mss. * Εἰδωλοποιήσις, Sext. Emp. Pyrrh. 2, 222. * Εἰδωλοποιηκός, Plato Sophist. 1, 235. 236. 260.] Εἰδωλοποιία, Imaginis fictio, Repræsentatio personæ mortuæ tanquam vivæ, cum ejus umbram introducimus: ut cum ab Eur. introducitur Polydori εἰδῶλον in Hec. [Diod. S. 1, 60. Plato Tim. 3, 46. 107. * Εἰδωλοποιικός, Sophist. 1, 264. 266. 268.] Et Ἀνειδωλοποιέω, pro eod. [“Heyn. Hom. 7, 542. 8, 289. ad Od. A. 115.” Schæf. Mss. “Clem. Alex. 816.” Routh. Mss. Schol. Apoll. Rh. 3, 453. * Ἀνειδωλοποιήσις, Sext. Emp. p. 174. * Ἀνειδωλοποιία, Clem. Alex. Strom. 627. * Προειδωλοποιέω, Heliod. 9. p. 451. * Εἰδωλουργικός, Plato Soph. p. 266. * Εἰδωλοφανής, Plut. 9. p. 598.] “Εἰδωλοφانوῦντες, οἱ, expr. “Simulacri speciem habentes.” [* Εἰδωλοχαρής, Umbris refertus, Synes. H. 3, 92.]

[* “Ἀνειδῶλος, Nilus de 8 Vitis p. 216. * Ἀνειδῶλον, Andr. Cr. 279.” Kall. Mss.] “Κατειδῶλος πόλις, Urbs idolis dedita, Acta 17, (16.) de Athenis: qua de re et Paus. et Xen. in Athen. Rep. “satis locuples testimonium perbibent.” [“Theodoret. H. E. 5, 39.” Boiss. Mss. * Φιλειδῶλος, Athanas. 2, 269.]

Εἰδωλεῖον, Idoli templum, 1 Cor. 8, (10.) Affertur et ex (3) Esdr. [2, 10. “Segaar. in Daniel. 1. Fabric. Bibl. Gr. 1, 326.” Schæf. Mss.] “Εἰδῶλιον, “Effigies idoli. Suid. enim cum εἰδῶλεον esse dixisset τὸν ναὸν εἰδῶλων, subjungit, εἰδῶλιον δὲ, τὸ ὁμοίωμα τοῦ εἰδῶλου: addens, signif. etiam τὸν θυγὸν τῆς νῆος: quod supra εἰδῶλιον sine diphth.” [ad Greg. Cor. 29. * Εἰδωλικός, Synes. p. 139. 142. 293. * Εἰδωλίκως, Just. Mart. 205. Ed. Par.]

¶ Ἰδέα, alicubi ET εἰδέα, [Aristoph. O. 436.] Species: ut ἰ. τοῦ ἀρίστου, Cic. ap. Plat. vertit Species optimi: et Συνκεράσατο εἰς μίαν ἰ., Unam in speciem temperavit. Sæpe etiam redditur Genus, sicut εἶδος: velut cum Theophr. Septem genera saporum vocat Ἐπτά ἰ. τῶν χυλῶν. Sic Τεχνῶν ἰ. πολύτροποι, Artium varia genera. Sed et ipsæ Thuc. passim ita usus est, et quidem de re qualibet; legimus enim ap. eum, Πᾶσα ἰ. κακοτροπίας, item Πᾶσα ἰ. ολέθρου et θανάτου, neemon φυγῆς: et Πᾶσαι ἰ. πολέμων. Quinetiam rhetores suas habent λόγους ἰ., vocantes λόγον πανηγυρικόν, δικανικόν, συμβουλευτικόν, de quibus lege Hermog. Denique medici quoque ita dicunt τὴν ἰ. πυρετοῦ, τὴν τῶν φαρμάκων ἰ.: quæ habet inter alios Gal. ¶ Ἰδέα, Formæ, ut Cic. interpr. ap. Plat. Plut. in Plat. Quæst. Κατὰ τὸν Πλάτωνα, παραδείγματα καὶ ἰ. τὰ νοήματα τῶν αἰσθητῶν, ὥσπερ εἰκόνων ἢ ἐμφάσεων, ὑποτιθέμενον, Ponentem exemplares rerum formas, quas ideas appellant, veluti simulacrorum exempla imaginumque, Bud. Lucian. (1, 557.) Αἱ ἰ. καὶ τὰ τῶν ὄντων παραδείγματα. De his lege Aristot. Metaphys., ubi et εἰδῆ eas appellat. ¶ Ἰδέα τοῦ σώματος ap. Plut. redditur Species corporis, Pericle, Τὴν ἰ. τοῦ σώματος ἀμεμπτος: sed Lat. Speciem oris potius dicunt. ¶ Ἰδέα quandam habet ap. Thuc. signif. illi prope modum peculiarem: 2, (19.) Ἐπειδὴ μέντοι προσβαλόντες τῇ Οἰκῇ, καὶ πᾶσαν ἰ. πειράσαντες, οὐκ ἐδύναντο εἶλιν. Ibidem, Πᾶσαν γὰρ δὴ ἰ. ἐπενδύον, εἰπως ἀρίσιν ἀνευ δαπάνης καὶ πολιορκίας προσαχθεῖν. In qua posteriore ἰ. sunt qui cum ἰδέαν subaudiunt gen. ἐπινοίας: sed is non itidem alteri loco convenire

possit. Sunt etiam qui hic quoque ἰ. habere putent nomen Species: sed exemplum desidero. Alii πᾶσαν ἰ. πειράσαντες interpr. Omni opere conati. At ego arbitror signif. potius. Omne commentum generis, artis, artificii. Observavi autem et nomina εἰδοποιῶν sic uti non semel, cum dicit aliquem Τρέπεσθαι εἰς τοιοῦτον εἶδος. Latinos certe aliquem Ad has vel illas artes confugere, eodem sensu dicere existimo: sed εἶδος aut ἰ. perinde esse ac si quis dicat Ad illud artium genus. [“Theogn. 130. ad Diod. S. 1, 189. 2, 382. Thom. M. 464. Dawes. Misc. Cr. 450. Laczac. Exerc. 80. Jacobs. Anth. 7, 327. Brunck. Aristoph. 3, 196. Voss. Arist. 1, 31. ad Dionys. H. 1, 23. Pulcritudo, Plut. Alex. 53. Scham. Pro-δὲ-μὸς, Heyn. Hom. 4, 246. Redundat, Weisk. ad Longin. 392. Ἰδέα, εἶδη, Plato Phædr. 338.” Schæf. Mss.: Alcib. 1. c. 32.]

¶ ἸΔΙΟΣ, Peculiaris, Certæ cujusdam et peculiari speciei, Sui generis. Hoc enim proprie sonare puto, quod ab ἰδέα deducam: ut sit quasi Cujus est, certa quædam et minime cum ceteris communis ἰδέα. Pro me autem facere videtur hæc Plinii interpr., qui quædam Aristot. dicit, “Ο δὲ βάτραχος ἰ. ἔχει τὴν γλῶσσαν, vertit, Ranis sonus sui generis. Et quod Theophr. “Ἰ. δὲ καὶ ὁ τοξικός [κάλαμος,] reddit, Suum genus est sagittario calamo. Hinc autem discimus Gazam non sine exemplo ap. Aristot. “Ἰ. ἔχει τοὺς πόδας, vertisse Pedes sui generis habet. Sed ead. in signif. alio etiam vertitur modo ab eod. Plin.: nam quod Theophr. de Cacto dicit, “Ἡ δὲ κάκτος καλονμένη περὶ Σικελίαν μόνον, ἰ. δὲ παρὰ τὰ ἄλλα τὸ φύλλον, interpr. Ille, Et cactus quoque in Sicilia tantum nascitur, suæ proprietatis et ipsa. Aristot. de Gen. Anim. 3. “Ὅντος δὲ περιττοῦ τε γένους καὶ ἰ. τῶν μελιτῶν καὶ ἰ. γένους αὐτῶν ἰ. φαίνεται. Sic autem et a Plut. ali- quis esse ἰ. dicitur, “Ἐν παντὶ φιλοτιμούμενος ἰ. εἶναι καὶ περιττός: ubi observa copulari itidem ἰ. et περιττός, pro Singulare aliquid habere et sibi peculiare. Ita enim malo quam cum Bud. Singularis et Peculiaris interpr. Et ἰ. ἔχειν τι dicitur aliquis, Habere aliquid proprium et sibi peculiare: quo sc. a ceteris differt. Aristot. “Ἰ. τοῦτο τοῖς ἀνθρώποις. Sic ex Echine etiam affertur (67.) “Ἰ. τοῦτο ποιεῖ ὁ ἀνθρώπος καὶ οὐ κοινὸν, pro Hoc facit more sibi peculiari, non de ceterorum hominum more. ¶ ἸΔΙΟΣ, Proprius, Suus, Privatus. Dem. pro Cor. Καὶ προσαναλώσασθαι τὰ ἔργα ἀπὸ τῆς ἰ. οὐσίας τρία τάλαντα. Apud Theophr. ἰ. et ἀλλότρια opp.: Aristot. Τὴν ἰ. γεωργεῖν, Proprium solum colunt. Idem, “Ο φιλὸς εἰς τὴν ἰ. ἐκτρέχει χώραν, In suam stationem, eis τὴν εἰρησὺν χώραν. Et ex Eod. “Ἰ. παρ’ ἐκάστοις, Singulare propria. Interdum cum pronominis genit. ut, “Ἰ. τῶν πόλιτεων ἡγοῦμενοι, Æschin. Sic Plut. Pericle, “Ἰ. ἐμμαντοῦ ποιήσονται τὴν ἐπιγραφὴν. In qua signif. sæpe opp. aut κοινός, aut δημόσιος: ut Lat. Proprius et Communis, item Privatus et Publicus sibi adversantur: sed τὸ κοινὸν sæpe et τοῦ δημοσίου significat habere sciendum est. Isoer. ad Phil. Καὶ τὴν εἰρήνην τὴν τοῖς ἄλλοις κοινὴν πόλεμον τοῖς αὐτῶν ἰ. νομίζοντων. Idem, “Ὡς δὲ τὴν τῶν κοινῶν ἐπιμέλειαν οὐ δύνανται τοῖς αὐτῶν ἰ. προσέχειν τὸν νοῦν. Idem, “Ἰ. ποιεῖσθαι et eis τὸ κοινὸν ἀποδοῦναι, alicubi opp. Thuc. (2, 61.) Ἀπαλήσαντας δὲ τὰ ἰ., τοῦ κοινῆς τῆς σωτηρίας ἀντιλαμβάνεσθαι. Idem, Κοινῶς ἐμᾶλλον ὠφέλησαν ἢ ἐκ τῶν ἰ. ἐβλάψαν. Opp. αὐτῶν τῶν δημοσίων ap. Eund., ut, Πλοῦτος τε ἰ. καὶ δημοσίος. Et, Τὰ μὲν δημόσια ἀδικεῖν, τὰ δὲ ἰ. ἀναλίσκει. Hinc autem Od. Γ. (82.) πρῆξιν ἰ. et δῆμιον opp., δῆμιον sc. appellans δημοσίαν. Observandum est porro in superioribus ll. τὰ ἰ. sine subst. dici pro Privatis, propriis, Re familiari. SUPERL. Ἰδιαίτατος, Maxime peculiaris, proprius, Theophr.: e quo affertur ET Ἰδιώτατος et Ἰδιωτέρος. ET Ἰδιαίτατος, Maxime proprie, Porphyr. ITEM Ἰδιαίτερον, Peculiaritius, Diod. Pref. Μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς ἀποστέχοντες, ἰδιαίτερον δὲ πρὸς ἡμᾶς. Ubi sunt et qui vertunt Singulare pro cypueque. ¶ Ἰδιαίτερον, Secretius et quædam ἰ. seorsim. Herodiam. (7, 6, 14.) Διαλεχθέντα ἰ. ἰ. [“Ἰδιος, Timæi Lex. 146. et n., Valek. Oratt. 371. ad Phalar. 182. 214. ad Diod. S. 1, 396. 2, 145; P. Abresch. Paraphr. 264. ad Charit. 413. Thum. M.

240. Wolk. Prol. 249. Fac. ad Paus. 1, 589. T. H. A
ad Plut. p. 309. Conf. c. ἡδὺς, Schrader. Obs. 77.;
cum ἡδίων, ad Charit. 708. Fisch. ad Well. Gr. Gr.
2, 79. Jacobs. Anth. 10, 56.; cum ἱππεύς, ad Diod.
S. 2, 176.; cum οἰκεῖος, ad 2, 297. ad Dionys. H. 2,
360, 3, 1418. 4, 2121. ad Plut. 6, 139. Hutt.; cum
σφέτερος, ad Dionys. H. 1, 571.; cum ἰδιώτης, Schneid.
ad Hier. 259. Opp. ἱερὸς, ad Herod. 442. 444. Fem.,
ad Dionys. H. 1, 172. Kiessl. ad Jambl. V. P. 421.
Χρὺς ἰ., Toup. Emendd. 1, 408. Θάνατος ἰ., Diod.
S. 2, 541. Ἰδ. ἡ, Heind. ad Plat. Gorg. 114. Ἰ. ἡμῶν,
233. εἰαυτοῦ, Thom. M. 599. Ἡ ἰδία, Valck. Adonias.
p. 230. Fisch. ad Palæph. 18. Jacobs. Anim. 248.
Κατ' ἰδίαν, Valck. Phæn. p. 439. Thom. M. 467. ad
Diod. S. 1, 436. 2, 584. Ἰδιὸν καταστήσαι, ad Corn.
Nep. 188. Stav. Ἰδία, Markl. Iph. p. 188. Τὸ ἰδ.,
Boiss. Philostr. 370. Τὰ ἰ., Munck. ad Anton. Lib.
88. 40. Verh., Alberti Peric. Cr. 44. 105. Τὰ ἰ. πράτ-
τειν, Phryn. Ecl. 192. Thom. M. 465. Xen. Hier.
10. 5. Ἐκ τῶν ἰ., Toup. Opusc. 1, 428. Τοῦμόν ἰ.,
ad Lucian. 1, 664. De comp. et superl., Thom. M.
466. ad Diod. S. 2, 317. 473. Ἡ ἰδιαίτερα, Pars
grammaticæ, Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 2. Ἰδιαί-
τερον, Phalar. 296. Thom. M. 466. Ἰδιαίκατος, ib.
Schæf. Mss. * Εἰδῖος, poet. pro ἰ., Maneth. 2,
297.]
[* “Ἰδιοδίατρα, Acta Traj. 1, 213.” Schæf. Mss.
* Ἰδιοθανέω, Procli Paraphr. Ptolem. p. 277. * Ἰδιο-
θηρία, Plato Soph. 1, 223. * Ἰδιοθηρευτικός, 222. * Ἰ-
διοθρονέω, Paul. Alexandr. Q. 4. * “Ἰδιόκοτος, Hes.
v. Ἀλλόκοτος.” Wakef. Mss.] * Ἰδιόκριτον, Hesychio
“Ἰδιόρρυθμον.” [“Thom. M. 125.” Schæf. Mss.]
* Ἰδιόκτητον, dicitur Quod privato jure princeps pos-
sident, Bud. qui peculium ἰδιόκτητον esse dicit Ca-
“ strense.” [Strabo 14, 1003. Hippocr. 1291. * “Ἰ-
διοκτιστῶν, Qui propria possidet, Clem. Alex. 1912.
* Ἰδιόκτιστος, A se conditus, Eust. in Dionys. P. 13.
fin.” Wakef. Mss. * Ἰδιόλογος, Strabo 17. p. 517.
Sieb., loco vulgati ἴδιος λ. * “Ἰδιολογέομαι, (Mecum
loquor.) Toup. Emendd. 2, 458. ad Charit. 568.
548.” Schæf. Mss. Plato Theag. 1, 121. * Ἰδιολο-
γία, Sermo privatus, Chariton 4, 6. Epicurus Dio-
genis 86. * “Ἰδιολογίζομαι, ad Charit. 413. 568. Lo-
beck. Phryn. 569. * Ἰδιομήκης, Nicom. Arithm. 2.
p. 132. * “Ἰδιοπερίοριστος, Suid. 2, 176. * Ἰδιόπα-
στος, Secund. 21. 24.” Wakef. Mss.] Ἰδιοπαίεομαι,
Proprium facio, quod vulgo Approprio, Mihi vindico.
Cujus signif. exemplum in VV. LL. citatur ex LXX.
Interpr. || Concilio mihi, Adjungo mihi, ut, Ἰδιο-
ποιήσάμενος Καῖσαρ τοὺς νόμους αὐτῶν, ex incerto Au-
ctore. [“Ad Diod. S. 2, 288. Valck. Phæn. p. 709.
cf. Wytt. Sel. 221.” Schæf. Mss. Schol. ad Soph.
Phil. 687. ad Aristoph. I. 1053. “Orig. in Ps. ap.
Epiphani. Hær. 64, 15.” Gataker. Mss. * Ἰδιοποίημα,
Gl. Usurpatio. * Ἰδιοποίησις, Athanas. Orat. T. 1. p.
61.] Ἐξιδιοποιονμαι, itidem pro Mihi vindico, ex
Athen. [50. 508. 673. Diod. S. 5, 227. 14, 407. Lo-
beck. Phryn. 199. * Ἐξιδιοποίησις, Gl. Usurpatio.
* Ἰδιοπροσωπείω, Procli Paraphr. Ptolem. p. 74. * Ἰ-
διορρυθμός, Qui suo arbitrio vivit, Hes. v. Ἰδιόκριτος.
“Thom. M. 123. 125. Cattier. 99. ad Lucian. 2,
188.” Schæf. Mss. * Ἰδιόρρυθμία, Marcus Eremita.
* Ἰδιονγκρασία, Oribasii Herodotus p. 105. Supplem.
ad Lex. Schn. * Ἰδιότακτος, i. q. ἰδιόρρυθμος, Hes.
“ad Thom. M. 123. Cattier. 99.” Schæf. Mss. * Ἰ-
διότυπος, Stobæi Phys. 958. * Ἰδιοφύγις, 556.
* Ἰδιοφυής, Diog. L. 2, 17. fin. Athen. 9, 18.] “Ἰδιό-
“ χειρον, Propria manu scriptum,” [Bergl. Alciph. 431.
Schæf. Mss. “Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 135. Comb.” Boiss. Mss.] “UNDE Ἰδιο-
“ χειρῶν, Propria manu: ut Ἰδιοχειρῶς ὑπογράφαι,
“Manu propria subscribere, in Pand. teste Bud.”
[* Ἰδιόχρατος, (Artem. 85.) * Ἰδιόχρημος, Gl. Nativus.
* Ἰδιωφελής, Stobæi Serm. 141. opp. Κεινωφελής.]
“Ἀνιδῖος, (ut εἰκὼς et ἄβιος), Qui nihil proprium
habet: ἀκτῆμων. Basil. de V. Solitaria p. 17. Bud.”
* Ἰδιόμοι, Occupo, e Plat. de LL. [“Phryn. Ecl.
86. Thom. M. 466.” Schæf. Mss. Ephorus Maerobii
5, 18.] Et act. quoque Ἰδιώω, in VV. LL. Et Ἐξι-
διώομαι, pro eod., e Xen. (E. 2, 4, 5.) Bud. 789.
[Strabo 7, 498. Eust. Od. A. p. 8, 34.] Ἰδιώσις, Ipse

actus vindicandi sibi aliquid. Bud. annotat dici a
Plat. (de Rep. 4. p. 356.), cum quid sit privatum
cujusque: eique opp. κοινωνίαν. Ἰδιώμα, Proprietas,
Propria cujusque rei natura. Apud Suid. τῆς χώρας
ἰδιώμα. Bud. a Basil. vocari scribit Propriam cu-
jusque generis animalium naturam. Idem in Diosc.
“Ἀχρὺς ἂν τὸ προεξηρημένον ἰ. ἀπολίπωσιν, exp. Pro-
prium illud suum odoris virus. Apud Damasc. præ-
terea χαρακτηριστικά interpr. Proprietates rerum, qui-
bus individua inter se differunt, quæ sunt sub eadem
specie. Denique ἰδιώματα pro re, de qua agitur, di-
cuntur Quæ illi propria s. peculiaris sunt. Athen. 1.
Τὰ ἐξ ἐκάστης πόλεως ἰ. Sæpe autem vocatur Certum
dicendi genus, quod cuique auctori proprium est.
Dionys. H. autem plurali num. inscripsit quendam
libellum Περὶ τῶν τοῦ Θουκυδίδου ἰ., De iis, quæ
Thucydidis sermoni propria sunt, De iis, quæ Thu-
cydides in suo sermone peculiaris sibi habet. Ita
enim interpr. puto, non ut vulgo reddi solet.
[“Thom. M. 28. Diod. S. 1, 130. (an μίμημα?) ad
Lucian. 1, 407. Steph. Dial. 19. 21. Heyn. Hom. 7,
67.” Schæf. Mss. “Corai. ad Athen. 444.” Strong.
Mss. * Ἰδιωματικός, Peculiaris.]

Ἰδιότης, ητος, ἡ, Proprietas. Plut. de Orac. Def.
“Ἡς τὴν ἰ. χαλεπὸν εἰπεῖν σαφῶς. Alex. Aphr. Probl.
Præf. a medicis vocari tradit ἰ. ἀρρήτους eas, quarum
reddi ratio non potest. [“Bergl. ad Alciph. 165.
Heyn. Hom. 7, 67. 800.” Schæf. Mss.]

Ἰδίως, Peculiariter. Aristot. I. καλεῖται βορέας,
Peculiari nomine. Vel, ut quidam, Nominis præro-
gativa. Et I. πρὸς τὰ ἄλλα, VV. LL. Præ aliis pecu-
liari modo. || Privativum. [“Schw. Emendd. in Suid.
p. 52. T. H. ad Plut. p. 39. ad Dionys. H. 3,
1833. Separatim et extra versum, Kuster. Aristoph.
51. Quid ap. Grammat.? Valck. Phæn. p. 733.”
Schæf. Mss. * Ἰδιότῶς, Theophr. H. Pl. 1, 22.]

Ἰδίῳ, Privativum. Cui opp. κοινῇ, δημοσίῳ: ut Thuc.
2, (65.) Οἱ δὲ δημοσίῳ μὲν τοῖς λόγοις ἀνέπειθοντο—
ἰ. δὲ τοῖς παθήμασιν ἐλνπούντο: 1. Τῶν μὲν ἰ. πρὸς τινα
ἀδικημάτων, Privatarum injuriarum, quibus aliquos
affecerat. Et ἰ. πάντων ex Eur. (Iph. A. 1363.) Pri-
vata auctoritate, Suapte auctoritate. || Seorsum, He-
rodian. Et ἰ. ἀπὸ τῶν ἄλλων, ex Aristide. [“Ad
Phalar. 214. ad Timæi Lex. 146. Eur. Ion. 788.
Brunck. Aristoph. 3, 184. ad Diod. S. 2, 176. Thom.
M. 467. ad Charit. 413. Markl. Iph. p. 188. Conf.
c. διὰ, ad Diod. S. 2, 466.; cum ἴδια, Heind. ad
Plat. Gorg. 233. Cum gen., Aristoph. B. 102.”
Schæf. Mss.] Et Κατ' ἰδίαν itidem adv. pro Seor-
sum. Plut. Lyc. Κατ' ἰ. ἔην. Quidam et κατιδίαν
scribi tradunt conjunctim. [Vide Ἰδιος.]

Ἰδιάζω, Sum seorsum ab aliis. Herodian. (4, 12, 12.)
p. 493. meæ Ed. Κελεύει τῷ Μακρίνῳ ἀποστάντι καὶ
ιδιάσασθαι ἐντυχεῖν τοῖς γράμμασι. Apud Hipp. Epist.
pro Seorsum et in secessu dego. Item pro Mihi vivo
et seorsum, Meo more vivo, Bud. e Greg. de Hom.
Sed et τὰ ιδιάζοντα, Privata, Singula, Ab aliis secreta,
Bud. ex Eod. Idem e Basil. in Hexæm. 20. ιδιάζων
affert pro Peculiaris, Proprius, Singularis. Et e Greg.
τὴν ἄλυσιν φάσιν καὶ ἰ., Privata ac sua excellentia
præditam, Nihil commune cum aliis naturis haben-
tem. || Ἰδιάζεσθαι, Hesychio κατ' ἰδίαν ὁμλεῖν. Et
Ἰδιάζεσθαι Eidem νοσφίζεσθαι, μόνῳ προσφυνεῖν.
[“Mær. 201. et n., Toup. Emendd. 2, 458. ad Orest.
557. ad Phalar. 250. Thom. M. 466. ad Charit. 413.
Ἰδιάζων, Callim. 1, 449.” Schæf. Mss. “Singularis,
Peculiaris, Sui generis, Athen. 1, 12. συμπόσιον.”
Schw. Mss. * Ἰδιασμός, Jambl. V. P. §. 255.] “Ἰδια-
“ στός, αὐ, ὁ, Qui vitam privatam agit. Diog. L.” [17.]
Ἰδιαζόντως, Privativum, Greg., Bud.: Peculiariter, Pe-
culiari modo, VV. LL. Diod. S. [Sext. Emp.] “Ἐξι-
“ διάζομαι, Proprium mihi facio et peculiarem, Mihi
“ usurpo et vindico, Occupo.” [“Toup. Opusc. 1,
429. ad Diod. S. 1, 1. 393. Phryn. Ecl. 86. Thom.
M. 466.” Schæf. Mss.] “UNDE Ἐξιδιασμός, Actio
“ illa τοῦ ἐξιδιάζεσθαι. Strabo libro ult. (1144.) de
“ Ptolemæο, Κατὰ πλεονεξίαν καὶ ἐξιδ. τῆς Αἰγύπτου.
“ Phrynichus Phavorinum quoque h. v. uti scribit,
“ sed ipsum rejicit, dicens antiquos pro eo dixisse
“ ἰδιώσθαι. Xen. certe τῷ ἐξιδιώσθαι usus est K. Π.
“ 7. p. 115. Ἐπεὶ γε μὴν τοῖ ἐξιδιώσω με, καὶ παρὰ

“σοι ἐκέλευσας μένειν,” Peculiarem tibi fecisti, et “privatim familiarem.” [Theophylacti Instit. Reg. p. 70.]

Αἶδης, ου, ὁ, Orcus, Tartarus, Inferi. Ita quidem ap. poetas; at in oratione soluta dicitur ᾗδης subscripto ι ipsi α, ut paulo post ostenditur. Habet αἶδης genit. Ionic. αἶδew, Dor. αἶδαο, qui ap. Hom. sæpe occurrit, ut Od. Ξ. (156.) αἶδαο πύλῃσι. et cum nomine δῶμα, δόμος, δόμοι, ut Od. M. (21.) ὑπήλθετε δῶμ' αἶδαο: Il. O. (251.) νέκρας καὶ δῶμ' αἶδαο: Od. Δ. (834.) Ἡ ἥδη τέθνηκε, καὶ εἰν αἶδαο δόμοισι. Nonnunquam subauditur hoc nomen, aut aliquod hujusmodi, sed hoc potius, ut opinor, quam ullum aliud, Od. M. (383.) Δύσσομαι εἰς αἶδαο, καὶ ἐν νεκύεσσι φαίνω. Il. Φ. (48.) Πέμψειν εἰς αἶδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι. || Nonnunquam Αἶδης est Ipse deus inferorum Pluto: Od. K. (534.) Ἰφθίμω τ' Αἶδη καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ. Il. O. (188.) Ζεὺς καὶ ἐγὼ, τρίτατος ὁ Αἶδης ἐνέροισιν ἀνάσσει, Jupiter et ego, tertius autem Pluto, inferis imperans. Sed et in Il. cc. αἶδαο πύλῃσι, Plutonis portis, et αἶδαο δῶμα, possumus Plutonis domum interpretari: licet alii, Inferorum s. Orci portas, et Inferorum domum exponant, nam et Od. K. (490.) ita necesse est interpr.: ἰκέσθαι εἰς Αἶδαο δόμους καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ, Venire Plutonis domum et tenebricosæ Proserpinæ. Volunt tamen ipsum locum inferorum proprie ita dici ob tenebras, quæ illic sunt: ut sit αἶδης ex α priv. et v. εἶδω: fit enim, ut Etym. tradit, εἶδης ab εἶδω, et cum α priv. αἶδης, et per crasin literarum α et ε in a longum, ᾗδης, manetque ι adscriptum. Sed mihi longe simplicius videtur dicere αἶδης fieri ex ἰδεῖν, aor. 2. verbi εἶδω, præfixo α priv., ut αἰδώς melius Eust. ex α priv. et v. ἰδεῖν deducit, quam Etym. ex α priv. et εἶδω. Non ignoro tamen ap. Plat. legi, Τὸ αἰεὶδὲς προσεῖρησθαι τῷ ὀνόματι, sc. ᾗδης: et ap. Plut. Αἶδην ὀνομάζουσιν, ὡς ἂν εἰς αἰεὶδὲς καὶ ἀόρατον κ. τ. λ. Vide Αἰεὶδης et Αἰδῆς post v. Εἶδω. Utut sit, αἶδης dictus est Orcus α non videndo; est enim ut dixit Virg. Sine luce domus. || Αἶδης, Mors, Epigr. Ἦς αἶδην μέλλοντα προέφθασεν. εὐστοχος ὥδ' is: et, Ὡπασαν ἐξ ἀέθλων οὐ στέφος, ἀλλ' αἶδαν, ubi αἶδαν Dor. pro αἶδην, Præbuerunt e certaminibus non coronam, sed mortem. Potest et pro Sepulcro accipi. “Αἶδας, “Dor. pro Αἶδης: unde gen. αἶδαο, et accus. αἶδαν, “ap. Hes. || Capitur interdum Αἶδας pro τύμβος, “τάφος, Bustum, Sepulcrum, teste Eod.” [“Ruhnck. Ep. Cr. 288. Valck. Hipp. p. 312. 314. Brunck. Antig. 1241. Andr. 1187. Luzac. Exerc. 124. Jacobs. Anth. 7, 149. 8, 47. 9, 86. Porson. Hec. p. 62. 86. Ed. 2. Lobeck. Aj. p. 287. Sepulcrum, Toup. ap. Warton. ad Theocr. 2. p. 256. Huschk. Anal. 124. 126. Jacobs. Anth. 12, 322. De gen., Wakef. Alc. 443. Αἶδew, Toup. Opusc. 1, 369. 2, 243. ad Charit. 249. Εἰν Αἶδαο κατοικομένον, Bast Lettre 207.” Schæf. Mss.] Αἶδηλος, Tenebricosus, ut Soph. Aj. (608.) Αἶδηλον αἶδαν: ubi Schol. ait fieri αἶδηλος ab αἶδης, eod. modo, quo ἀλυκὸς ab ἀλὸς, sc. per paragoge. Habet et alias signif. aliter derivatum. “|| Hes. quoque αἶδηλον exp. ἀδηλον, ἀφανές, Quod “non videtur: pro quo supra αἰεὶδελον habuimus: “παρὰ τὸ μὴ εἶδεσθαι καὶ ὁρᾶσθαι. Signif. etiam Im- “provisus, s. Inexpectatus, Inopinatus: ἀπροσδόκη- “τος, ut Schol. Nicandri accipit Θ. (727.) Βρύξαντος “δ' αἶδηλος ἐπέδραμεν ἀνέρι φρίκη. Habet act. etiam “signif. pro αἰδηλοποιὸς, ἀφανιστικὸς, h. e., Reddens “αἶδηλον et e conspectu tollens, ideoque Noxius, “Exitiosus, Pestifer: ἐπιβλαβής, ἐξώλης: vel etiam “ἀξιος ἀφανισμοῦ καὶ ἀπωλείας, Dignus qui pereat et “e conspectu hominum tollatur. Quo modo acci- “piunt ap. Il. E. (880.) cum dicit, ἐγγεῖναι παῖδ' αἶ- “δηλον, Filiam nocentem. Itidem B. (455.) cum “dicit πυρ αἶδηλον, intelligunt ἀφανιστικὸν et edax: “possis etiam Lucidum interpr., et Quod præ ceteris “conspicuum est: ut sit comp. ex α epitatico et “ἰδεσθαι, Videre. Rursum αἶδηλα dicuntur Quæ “non videre licet, Quæ non omnibus conspicienda “dantur, Arcana. In qua signif. accipitur ap. He- “siod. E. 2, (374.) μηδ' ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρή- “σας Μωμεῖναι αἶδηλα. Ibi enim Tzetzes exp. τὰ “μυστηριώδη οὐ δῖασιν καὶ φαύλῃ: item, οὐ μωμο-

A “σκόπει τὰ μυστήρια. Itidemque Proclus et Mo- “schopolus accipiunt. Sed iidem adverbialiter etiam “hoc αἶδηλα ibi posse capi annotant pro Clam “s. Clanculum et latenter, αἶδηλος καὶ λάθρα.” [“Græv. Lectt. Hes. 527. Gesn. Ind. Orph., Xen. Eph. 12. ad Il. Φ. 220. Od. Π. 29. ad Charit. 523. Brunck. Apoll. Rh. 179. Jacobs. Anth. 12, 269. Heyn. Hom. 4, 257. 277. 5, 142. 162. 6, 150.” Schæf. Mss.] “Αἶδηλος, Obscure. Signif. etiam “* ἀφανιστικὸς, ὀλεθρίως, ut αἶδηλος quoque pro ἀφα- “νιστικὸς et ὀλεθρίως accipi dictum est. Il. Φ. (220.) “σὺ δὲ κτείνεις αἶδηλος, Tu autem occidis obvios “quosque et ἀφανίζεις, ita ut evanescant et e cons- “pectu tollantur.”

|| Αἶς, αἶδος, pro αἶδης. Il. A. (3.) ψυχὰς αἶδα προ- “ταψε, ubi primam habet brevem: sicut et Od. K. (560.) ψυχὴ δ' αἰδόσδε κατῆλθε. At longam habet Il. Z. (284.) κατελθόντ' αἶδος εἴσω. Od. Λ. (626.) ἔβη δόμον αἶδος εἴσω. Notandum est autem hoc αἶς I. αἰδόσδε κατῆλθε, sub. δόμον: ut in αἶδης supra; Δύσσομαι εἰς αἶδαο. Dicitur autem αἶδος pro αἶδου per metapl., itidem αἶδι pro αἶδη. Nisi quis malit recto αἶς αἶδος et αἶδι deducere, Eust. “Αἰδόσδε et “Αἶδος δόμον, adverbialiter ponuntur pro εἰς αἶδος “δόμον, seu εἰς ᾗδου, Ad ædes Plutonis, i. e. Ad or- “cum, Ad inferos. Il. (X. 362.) Ψυχὴ δ' ἐκ ρεθύνων “πταμένη αἰδόσδε βεβήκει. Od. K. (560.) ψυχὴ δ' “αἰδόσδε κατῆλθε: pro quo alibi dicit εἰς αἶδος, et “αἶδος εἴσω, necnon δόμον αἶδος εἴσω.” [“Suidæ αἶς “est ὁ μὴ βλέπόμενος, Qui non videtur.” [“Hesiod. ad Apollod. 76. 301. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 352. Hipp. p. 314. Musgr. El. 122. Luzac. Exerc. 124. Huschk. Anal. 128. Jacobs. Anth. 8, 47. 11, 144.” Schæf. Mss.] Αἰδοφοίτης, ου, ὁ, Qui ad inferos ven- “titat, frequentat inferos. Athen. [550. Aristoph. Ge- “rytad. Fr. 3. p. 231. Br. “Toup. Opusc. 1, 545. Emendd. 4, 424.” Schæf. Mss.] Αἰδοφόλος, Tenuis, “Gracilis, Corpore ita attenuatus, ut jam morti propin- “quus sit, Hes. In VV. LL. habetur, αἰδοφόλος, Quod nullis jam sunt viribus, quasi propinqui Plutonis speluncæ. Recte, sicubi φόλος pro Spelunca reper- “atur: e quo nomine compositum est hoc nomen, si- “mul et ex αἶδος gen.

|| Αἰδωνεύς, έως, ὁ, Pluto, Deus inferorum, Dis pa- “ter. Hesiod. (Θ. 913.) ἦν Αἰδωνεύς Ἠρπασε, Quam “Pluto rapuit. Epigr. Μάγνον, ὅτ' εἰς αἶδην κατέβη, “τρομέων Αἰδωνεύς, Tremens Pluto Magnum, cum in “orcum descenderet. Lucian. hoc poetico nomine utens dixit, Παραιτησάμενος τὸν Αἰδωνέα. Hes. ta- “men ait signif. non tautum Deum inferorum, sed et “Ipsam locum. Ceterum in VV. LL. Αἰδωνεύς etiam “habetur trisyllabum; sed passim invenitur quadris- “syllabum: nec video, quomodo αἰδωνεύς scribi pos- “sit tanquam ab αἶδης, quod nusquam invenio, non ab αἶδης. || Plut. Αἰδωνέα fuisse ait Molottorum re- “gem. Eust. in D. P. ait, Αἰδωνεύς, Rex erat Epiri “ap. Molottos, quem Pirithous et Theseus adierunt “ob Proserpinam: is tamen ob appellationis simili- “tudinem pro ᾗδης sumitur, et pro Inferno Plutone po- “nitur. [“Wakef. S. Cr. I, 66. qui habet formam “Αἰδών, Leon. Tar. 68. Jacobs. Anth. 8, 55. Heyn. “Hom. 5, 35.” Schæf. Mss.] Αἰδών pro αἰδωνεύς: unde “dat. αἰδώνι Hes. exp. τῷ ᾗδῃ. Αἰδώνιος, Lethalis: “αἰδώνια Hes. exp. θανάσιμα, Lethalia. [“Huschk. “Anal. 127.” Schæf. Mss.]

|| Αἶδης, ου, ὁ, dicitur in prosa pro αἶδῃ, per sy- “næresin i. e. contr.: secundum quam deductionem, “cum tenuari deberet α, aspiratur Att. more: qui est “aspirare a ἀθροιστικόν, i. e. Quod habetur in principio “vocabulorum collectionem significantium, ut ἄλλω, “ἅπας. Sed et Gramm., cum tradunt α priv. tenui “spiritu notari, a regula duo excipiunt ἄλυσος et “ᾗδης. Eust. tamen scribit nonnullos putasse ideo “aspirari, quod ab ᾗδω, Lætor, derivaretur: sicut “Χάρων, Charon, Inferorum portitor, a χαίρω: atque “ideo nec subscribere ipsi α voluisse. Hanc autem “sequendo etym., esse diceremus antiphrasin: et αἶ- “δης potius ab αἶδης fieri, quam contra: ac rursus un- “de tenuis spiritus in αἶδης, et cur διάλυσος, Dissolu- “tio, in ι facta esset potius, quam in aliam literam, “querendum esset. Quare ut futile hoc commentum

istius etym. repudians, alteram sequor, quæ passim ap. Gramm. habetur, et quam Plut. quoque, quin etiam Plato ipse affert. || Sciendum est in oratione soluta itidem, ut in carmine, ἑλλειπτικῶς dici eis ἔδου et ἐν ἔδου, subaudito hic dat. οἶκῳ, illic accus. οἶκον: est enim in prosa οἶκος, quod in versu δόμος, s. δῶμα: supra autem δῶμ' αἶδαο, et αἶδαο δόμοισι, protuli ex Hom., item eis αἶδαο sub. accus. δόμον, s. δόμους. Sic Athen. 12. Eis ἔδου πέμπεσθαι, pro eis οἶκον ἔδου, Plut. Περὶ τῶν εὐσεβέων ἐν ἔδου, pro ἐν ἔδου οἶκῳ. Est autem elleipsis hæc Att., ut eis διδασκάλου, pro eis οἶκον διδασκάλου. [“Fisch. Ind. Palæph., Valck. Hipp. p. 314. Græv. Lectt. Hes. 595. Dawes. Misc. Cr. Præf. iv. Wakef. Alc. 267. Luzac. Exerc. 124. 141. ad Charit. 478. Heyn. Hom. 8, 379. Sepulcrum, ad Charit. 327. Huschk. Anal. 125. 127. Jacobs. Anth. 9, 376. 10, 390. 12, 285. Mors, Markl. Iph. p. 289. Antip. Th. 26. Unde? Heind. ad Plat. Gorg. 159. Quid proprie signif., Heyn. ad Apollod. 16. Es ἔδου, Markl. Suppl. 797. Musgr. Tro. 442. 463. Jacobs. Anth. 9, 67. Steph. Dial. 23. Brunck. Aristoph. 1, 147. Boiss. Philostr. 388. Eis ἔδου μολεῖν, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 35. Fisch. Ind. Palæph. v. Eis. Oἱ καθ' ἔδου τόποι, Diod. S. 1, 271. 307. Αἶδον γόοι, Lobeck. Aj. p. 342. πύλαι, ad Lucian. 1, 463. Ο' Αἶδον τόπος, Heyn. Hom. 4, 108. Αἶδα, ἔδαο, Wakef. Alc. 114. Καθ' ἔδην, Toup. Emendd. 1, 136.” Schæf. Mss.]

EΙΔΕΩ, et alicubi etiam Εἶδω, secundum quosdam, Scio. Il. γ. (213.) ὄφρ' εὖ εἶδῃς, et alibi ὄφρ' εὖ εἶδῃ. Sed et Εἶδέω Il. ε. ut dicetur paulo post. Et alibi εἰδήσειν, ex eoque factum εἰδησέμεν. Sed et εἰδέναι infin. ex εἰδῆκεναι, itidemque partic. εἰδώς ex εἰδηκώς per sync. factum esse putarunt quidam Gramm. Quinetiam εἰδήμων ac εἰδησις, et si qua sunt hujusmodi, e præt. pass. hujus verbi εἶδέω deduxerunt. Itidem tamen optat. εἰδέην εἰδέτης ex εἰδοίμην εἰδοῖς, per metapl. formarunt, ab εἶδω: sicut et deductum inde εἶδере ab Hom. in signif. verbi contracti poni tradiderunt. Suut autem usitata in prosa, εἰδέ-ναι, εἰδέην, εἶδῶ, εἰδώς. Affertur etiam εἰδήσις ex Isocr. ad Dem. Horum prima signif. sc. pro Scire, passim obvia est; sed quibusdam loquendi generibus adhibetur, in quibus Latini alio utuntur verbo, ut εἰδέναι χάριν, ad verbum Scire gratiam, Nosse gratiam, pro quo Lat. potius Habere gratiam. Utitur autem et Hom. illo. genere loquendi, Il. ε. (235.) ἐγὼ δέ κε τοι εἶδέω χάριν ἡμᾶτα πάντα. Galli certe hic synonymo verbo utuntur, cum dicunt Savoir gré, Scire gratiam. Sed quendam etiam peculiarem Homero ceterisque poetis usum habet, itidem accus. junctum, de quo in præt. Οἶδα dicetur. Hoc quoque illis peculiare est, ut partic. εἰδώς genit. jungant, Il. I. (440.) Νήπιον, οὗπω εἰδόθ' ὁμοῖτον πολέμοιο, E. (608.) εὖ εἰδότε χάρις, P. (5.) οὐ πρὶν εἰδύια τόκοιο, Non ante experta partum. Hanc autem constr. imitatus est Horat. Sciens pugnae, Sciens citharæ. Ut autem εἰδώς partic. in nomen transit, cum dicit Hom. εἰδύισι πραπίδεσσι: sic et Sciens interdum, unde Scientior et Scientissimus. Sunt tamen qui ἰδύισι sine e in hoc aliisque similibus Il. scr. tradant. Sed et εἰδώς dicta ἡμέρα, Dies: et ὄψις ac φρόνησις, item Εἰδοθεά. Hes. Eust. Schol. Aristoph. [cf. Εἰδῶ.] “Εἶδας, Hesychio εἰς αὐριον, In crastinum, s. Cras.” “Εἰδέην, præf. opt. act. ab Εἶδημι, ut τιθέην a τί-θηναι: itidemque εἰδέναι iu præf. infin. ab eod., ut τιθέναι a τίθημι. Alii tamen illud volunt μεταπε-πλάσθαι ex εἶδημι: hoc vero, συγκεκόφθαι ex εἰδη-κέναι.” “Εἰδεῖ ab Hes. exp. ἐλαυνεῖν, κυλεῖν, “ἐλελεῖ, κατέχει.” [Videtur leg. εἰλεῖ.] “Ἡἶδε, e Nonno pro Norat, Sciebat.” “Ἰδμεν, ET Ἰδμε-ναι, ponitur etiam pro εἰδέναι, Scire, Novisse. Od. Δ. (200.) μέλλεις δέ συ ἰδμεναι. Et alibi, (Θ. 213.) “Ἀλλ' ἐθέλω ἰδμεν καὶ πειρηθῆμεναι ἀντην.” “Ἰδύια, ας, ἡ, Sciens: ἐπιστήμων, s. Gnara: ut ἰδύισι πρα-πίδεσσι, (Il. A. 608.) Gnara mente. Ubi Eust. an- notat esse nom. participiale: at εἰδύια esse parti- cipium. SED ET Ἰδύιους inde Vett. appellasse τοὺς μάρτυρας, testatur Idem 1154.; itemque 1540. an- notat, si scribatur ἐτευξεν ἰδύισι πραπίδεσσι, esse

hic illud ἰδύισι non participium, sed nom. par- ticipiale, subjungens, ἐξ οὗ καὶ ἰδύιους τοὺς ἰδμονας “μάρτυράς φασιν οἱ παλαιοί. Apud Hes. Ἰδύιαί, μάρ- τυρες” ἢ οἱ τὰς φονικὰς δίκας κρίνοντες” οἱ δὲ συνί- στορας. Sed hæc scriptura suspensor est.” “Ἰ- δύους, Idem affert pro μάρτυρας, συνιστοράς, Te- stes, Conscios, pro quo supra ἰδύιους habuimus.” [Εἶδημι, Koen. ad Greg. Cor. 294. Εἶδομαι, Toup. in Schol. Theocr. 219. (210. Harl.) Opusc. 1, 269. 2, 211. Emendd. 4, 429. ad Il. N. 45. Wolf. ad Hesiod. 121. ad Charit. 268. Dawes. Misc. Cr. 179. Callim. Ep. 28. Antiphr. 6. Jacobs. Anth. 9, 397. 407. Wakef. S. Cr. 4, 220. Georg. p. 96. Brunck. Apoll. Rh. 229. Cognosco, Wytt. Præf. ad Plut. Mor. p. xlvii. ad Il. Θ. 251. Puto, Apoll. Rb. 1, 718. et Brunck. Εἰδόμενος, More, Ut solet, Heyn. Hom. 5, 318. Εἶδον, Intellego, Novi, Markl. Suppl. 844. sed v. Musgr. Εἶδε, Scias, Brunck. Poët. Gn. 285. Εἰδέτω, Sciat, non ἰδέτω, Valck. ad Phalar. p. xii. Εἰδέναι, Lucian. 2, 260. Opuiari, opp. Certo scire, Herod. 3, 61. Conf. c. εἰναι, Heind. ad Plat. Phædr. 332. θεοὺς, Abresch. Lect. Arist. 20. γυναι- κας, Toup. Opusc. 2, 30. ἀρτια, Heyn. Hom. 5, 61. δίκαια, Colere, Musgr. Hel. 929. “Οἱ μ' εἰδέναι, ὡς μ' εἰδέναι, Toup. Opusc. 2, 267. “Οσα καμὲ εἰδέναι, Dionys. H. 1, 16. “Οσοὺς με εἰδέναι, ad 1, 362. “Ο- σον καμ' εἰδέναι, Brunck. Aristoph. 2, 23. Homericus usus τοῦ εἰδέναι, Heyn. Hom. 5, 265. 6, 497. 7, 12. Εἰδεῖν, cum gen., Il. 12, 229. Εὖ εἶδῶ, de constr., Heyn. Hom. 5, 214. Αὐτὸς ἀν εἰδέτης, Heind. ad Plat. Gorg. 202. Εἶδησαν, Lobeck. Aj. p. 290. Εἰ- δώς, usus ejus poeticus, Græv. Lectt. Hes. 532. 625. Conf. c. ἰδών, Villos. ad Long. 105. De constr., Heyn. Hom. 4, 339. 380. Cum gen., Thom. M. 184. 402. Markl. Iph. p. 149. Musgr. 1062. Barnes. El. 335. Wakef. S. Cr. 4, 424. Qui vidit, Valck. Ado- niaz. p. 378. Ruhnck. Ep. Cr. 300. Ἰδώς, ad Il. A. 608. “Ἀφθιτα, εἰδώς, Mitsch. H. in Cer. 192. Ilgen. Hymn. 545. Τόξων εὖ εἰδώς, ad Herod. 577. Εὖ εἰδό- σι, ad Dionys. H. 5, 103. Εἰδώς χάρις, Heyn. Hom. 5, 114. Εἰδότες ψυχῆς περὶ, Plato Phædr. 331. Heind. ad Hipp. 146. Οἱ εἰδότες, Musgr. Iph. T. 573. Εἰ- δύια, ἰδύια, Heyn. Hom. 4, 100. 165. 5, 551. Ἰδύισι pro εἰδύισι, 7, 492. 522. 8, 9.” Schæf. Mss.] “Εἰ- δώσις, Scienter: e part. εἰδώς.” [M. Anton. 195. “Æsch. c. Tim. p. 58.” Boiss. Mss.] “Εἰδύλισα, “Suidæ ἡ ἐπιστήμων: pro quo Etym. habet εἰδύλλις, “exp. et ipse ἐπιστήμων, dicensque e part. fem. εἰ- δύια, q. e. a v. εἶδω τὸ γινώσκω, fieri εἰδύλη: “cujus paronymum esse hoc εἰδύλλις.” [“Callim. 1, 577. (Fr. 451.)” Schæf. Mss.] “Idem ET Εἰδύλος “affert pro λόγιος, συνετός: pro quo Hes. habet εἰ- δαυλος.” “Ἰδύλευμα, eid. Hesychio μάθημα, Disci- plina.” [Cf. Εἰδαυλος, Αἰδύλος.]

[* Εἰδήμα, Ctenomachus Euseb. 5, 21.] Εἰδήμων, Sciens, Gnarus, Peritus: poet., sicut et ἰδμων. [“Boiss. Philostr. 555. Heyn. Hom. 7, 530.” Schæf. Mss.] “Ἰδήμων, Hesychio ἐμπειρος, γνωστικός, “Sciens, Gnarus, Peritus: qui et εἶδ. per diphth.” “Εἰδημόνως, Scienter, Perite: quod in prosa ἐπι- στημόνως: sicut et ἐπιστήμων, non εἰδήμων.” [Hes. * Εἰδημονικῶς, Suid. 2, 19.] “Πολυεἰδήμων, Multa sciens, Multiscius,” [Sext. Emp.] “Φλειδεἰδήμων, “Sciendi s. Cognoscendi cupidus, Cognitionis s. Scientiæ cupidus. Strabo (T. 1. p. 36. Sieb.) “homini ut proprium tribuit.” Εἰδησις, Scientia, Peritia. De quorum formatione dictum modo fuit. [“Thom. M. 302. * Εἰδητικός, Heyn. Hom. 4, 166.” Schæf. Mss.] At Εἰσομαι, Sciam, tanquam ab εἰ- δομαι. Od. Ω. 505. ἤδη μὲν τόδε γ' εἴσεαι αὐτὸς ἐπελθών. Sic et in prosa, Xen. Εἰσομαί σοι χάριν. [“Mær. 161. et n., Valek. Phæn. p. 520. Hipp. p. 302. Dawes. Misc. Cr. 311. Lennep. ad Phal. 107. ad Callim. 1, 179. ad Charit. 514. Markl. Iph. p. 361. Musgr. Hel. 332. Huschk. Anal. 104. Εἴση, Porson. Med. p. 41. Comperies, Wytt. Ep. Cr. 38. Valck. Diatr. 224. Εἴσεαι, Sentiet, de sensu, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 27. Phæn. p. 92. Sci- etur, Erfurdt. ad Cæd. T. p. 192. Ed. min. Εἴσεαι et γνώσεαι conf., Heyn. Hom. 6, 22. Τάχ' εἰ-

σεται, Markl. Iph. p. 136. Τάχ' εἰσόμεθα, Boeckh. in Plat. Min. 26." Schæf. Mss.]

Οἶδα autem præt. de cuius formatione ab εἶδω, pro εἶδα, lege Eust. Novi. Scio. Nam ut Novi in præt. signif. habet præsentis, ita et οἶδα. Hom. Il. (P. 219.) ἐπεὶ πρότερος γενόμεν καὶ πλείονα οἶδα. Od. Σ. (227.) Αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα, Ἐσθλά τε, καὶ τὰ χέρεα. Alibi autem οἶδε et δεδάηκε copulat. Plato Apol. Εἰδέναι οὐκ οἶμαι ἂ μὴ οἶδα. Sed ap. Il. Ω. (41.) ἄγρια οἶδεν, qui est ἄγριος, E. (761.) οὐτίνα οἶδε θέμιστα, qui est ἀθέμιστος. Ita enim hæc exp. puto, cum apud ipsum Hom. legamus Od. T. (329.) Ὅς μὲν ἀπηνῆς αὐτὸς ἦν, καὶ ἀπηνέα εἶδεν. Sed et ἦπια οἶδε ap. Eund. ita resolvi posse videtur, cum et ἦπιος ac ἦπῃ cum verbo itidem subst. ap. Eund. reperiatur. Sed inus. est solutæ orationi hoc dicendi genus. Habet autem vicissim illa quendam accus. usum, qui in Lat. interpr. resolvitur in nominat., si ea sit ad verbum. Isocr. Hel. Enc. Ὅς τις οὐκ οἶδε Πρωταγόραν ὅτι κατέλιπεν, pro ὅστις οὐκ οἶδεν ὅτι Πρωταγόρας κατέλιπεν, Qui non scit Protagoram, quod reliquit: pro Qui ignorat quod Protagoras reliquit. Sed rectius per infin., Qui nescit Protagoram liquisse. Sic autem et Terent. Scin' me in quibus sim gaudiis? Vide Bud. 956. In eadem soluta oratione participio jungitur οἶδα, ubi Lat. infinitivo: ut Xen. Οἶδα ἑμῶν ἥτονα ὄντα, Scio me inferiore esse. Idem, (K. Π. 1, 6, 19.) Οἶδα, [al. οἶσθα] μανθάνοντας ὑμᾶς πολλὰς κακουργίας. Et cum partic. præs. pass. Οἶδα ἐξαπατώμενος, Aristoph. Scio me decipi. Et cum aor. Οἶδα γεγονὸς εὐδαιμόνων, Dem. Et, Οἶδα δέ ποτε αὐτὸν καὶ Κρίτωνος ἀκούσαντα, Xen. (Ἀπ. 2, 9, 1.) Idem, (3, 10, 1.) Οἶδα καὶ Διοδώρῳ αὐτὸν τοιάδε διαλεχθέντα. Sed hisce duobus in ll. sunt qui οἶδα vertant Memini: quod non probō. || At vero ap. Trall. Τοῦτο γὰρ καὶ πάνν καταφερόμενους ὑπνωθεὶ καὶ καρῶδει οἶδε διεγείρεται, οἶδε redditur. Solet: sed tum in hoc, tum in aliis ei similibus ll. non minus apte verti posse existimo. Potest: ut Nescit cum infin. sæpe pro Non potest: sic et Nescius, Qui non potest: ut Corda nescia mansuescere. In 2 pers. Οἶσθα, in qua sync. esse volunt Gramm. pro οἶδαςθα. Il. O. (93.) οἶσθα καὶ αὐτῇ. Utuntur autem et prosæ scriptt. Sed et οἶσθας in versu pro eod. ponitur. [Οἶδα, Jacobs. Anth. 11, 293. Solet, Reisk. ad Const. P. p. 1. Seq. inf., Abresch. Lect. Arist. 336. Huschk. Anal. 124. Cum particip., Toup. Emendd. 1, 71. Athen. 1. p. 34. 72. Cas. Boiss. Philostr. 590. Herc. F. 164. Wakef. Phil. 682. Jacobs. Anim. 244. Anth. 9, 60. Dionys. H. 1, 302. Mediæ sententiæ insertum, Brunck. Aj. 98. Οἶδε, Potest, ad Callim. 1, 35. Οἶδε, εἶδε conf., ad Herod. 659. Οἶδα et ἦδε conf., Porson. Adv. 194. Οἶδα, εἶδον, Barnes. Hel. 829. Coray Theophr. 50. Jacobs. Anth. 7, 108. 8, 262. 360. 11, 344. Brunck. Aristoph. 2, 138. 162. 176. Boiss. Philostr. 511. Heyn. Hom. 5, 486. Οἶδα periphrast., Jacobs. Anth. 7, 264. 8, 308. 9, 300. 11, 208. Ἀστυ οἶδε, Toup. Opusc. 2, 39. Οὐπω οἶδα, Boiss. Philostr. 637. Οὐκ οἶδ' εἰ πρόποτε, Nescio an nunquam, Heind. ad Plat. Gorg. 41. Οἶδ' ὅτι, Lucian. 1, 771. Σάφ' οἶδ' ὅτι, Porson. Med. p. 71. Εὖ οἶδα γὰρ, mediæ insertum sententiæ, Phalar. 250. Sic οἶδ' ἐγὼ, Heracl. 717. Sic οἶδ' ὅτι, εὖ οἶδ' ὅτι, Wolf. Leptin. 388. Οἶδα γὰρ αἶδα, Bergl. Alciph. 432. Εὖ οἶδ' ὅτι, aliis vocab. interjectum, Zeun. ad Xen. K. Π. 256, Bergl. ad Alciph. 177. Οἶδα ἀκούσας, Plut. Mor. 1, 37. Herod. 1, 20. Οἶδαςι, Mær. 205. et n., Thom. M. 474. Οἶσθα, Abresch. Lect. Arist. 26. T. H. ad Lucian. 1, 207. Οἶσθα, οἶδας, Thom. M. 646. Heyn. Hom. 4, 42. Οἶσθα conf. c. ἦσθα, Musgr. Heracl. 65. Wakef. Ion. 1371.; cum ἴσθι, ad Lucian. 1, 756. Heind. ad Plat. Gorg. 133. Οἶσθ' οὖν —; Valck. Hipp. p. 229. Οἶσθ' ὅτι —, Heind. ad Plat. Gorg. 133. Οἶσθ' ὡς ἔχει, ad Phædr. 217." Schæf. Mss.] AT ἦδειν dicitur in præt. plusquam perf. pro Sciebam, Noram. Interdum vero ἦδειν Att. pro ἦδει. Sciebat: ut Aristoph. Ei. (1182.) οὐ γὰρ ἦδειν ἐξών. Apud Apoll. Rh. autem pro ἦδσαν, Sciebant, 2, (65.) οὐδέ τι ἦδειν Νήπιος. Ionica autem dialysi dicitur ἦδεα: unde ἦδее Hom.

A. pro ἦδει, Sciebat. Sed et ἦδη liné facta, contr. pro ἦδειν, Sciebam, invenitur: de quo lege Eust. Legitur vero et ἦειδει ap. Apoll. Rh. pro ἦδει, Sciebat. Quod autem ap. Plat. habemus ἦδαισθαι pro Noveras, factum censetur accessione syllabæ θ., ["H. Schæf. Heyn. Hom. 6, 534, ἦειδης, 8, 297. ubi omnino de plusquam." Schæf. Mss.]

Διειδέναι, Bud. e Plat. affert pro Dignoscere, Pernoscere: exp. etiam Perspicere. Alioqui signif. etiam Pernovisse, Probe scire." [Eur. Med. 518. Plato Phædr. 302. Heind. Διείσομαι, Tzetz. Exeg. in Il. p. 45, 3." Schæf. Mss.] "Διόιδα, Pernovi, Per-spexi, Cognitum habeo. Aristoph. N. (168.) Ὅπως δίοιδε τοῦντερον τῆς ἐμπίδος. Est. præt. med. a διείδω." "Ἐξειδέναι, Pernosce, Probe cognosce, habere et perspectum." ["Brunck. CEd. T. 437." Schæf. Mss. "37. Eur. Hel. 928. Phœn. 95." Seager. Mss. Ἐξειμέναι pro ἐξειδέναι, Apoll. Rh. 3, 332.] Ἐξοῖδα pro οἶδα, Soph. (Phil. 79.) nisi ἐξ. signif. augeat. "Ἐξοῖσθα, Nosti, Pernosti, Soph. per sync. "pro ἐξοῖδαςθα," [Ced. C. 1588.] Κάροιδα, idem Soph. οὐ κάροιδ' ὅπως λέγεις, [Aj. 270.] "Κάροισθα, Nosti: per sync. pro καροῖδαςθα: hoc autem Est. et Att. paragoge pro κάροιδας. Soph. Aj." [589. Κατειδώς, Eur. Med. 993. Κατειδόντα, Plato Soph. 16. "Περιείδω, Probe novi, Heyn. Hom. 6, 45, 437." Schæf. Mss.] "Περιείδμεναι, poet. pro περιείδω, facta sync. etiam. Cum gen. junctum signif. Scire super, pra. Scire plus quam. Il. N. (728.) Οὐνεκά ται περιείδωμε θεὸς πολέμῃα ἔργα, Τούνεκα καὶ βασιλεὺς αἰὲς περιείδμεναι [περιέμμεναι Ald.] ἄλλων." "Περιόιδα, Probe novi. Item supra alios novi: ut ap. Od. (Γ. 244.) ἄλλων περιόιδε δίκας. Sic supra περιείδμεναι." "Προσειδέναι χάριν, Plato Apol. Socr." ["χάριν προσείσομαι, Aristoph. Σφ. 1420." Seager. Mss.] "Συνειδέω, Mibi sum conscius. Sed hoc præsens parum est usitat." "Συνείσομαι, fut. tanquam a Συνείδομαι: ut εἴσομαι dicitur tanquam ab Εἶδομαι. Est autem συνείσομαι Mibi conscius. pro. Xen. E. 2. Συνείσεται ἕκαστος ἐαυτῷ τῆς νίκης αἰσίων." "τατος ὢν. Est et aliud fut. ejusd. signif. Συνείδηται." ["Συνειδέναι, Thom. M. 824. Jacobs. Anth. 12, 10. Ind. Xen. Mem. et Cæc., K. Π. 90. Plut. Mor. 1, 2. Ox. Brunck. Soph. 3, 467. De constr., Lennep. ad Phal. 34." Schæf. Mss.] Σύνοιδα, Mibi conscius sum. Plato Apol. Οὐ σύνοιδα ἑμῶν τῶν σαρῶς ὢν. Plut. π. Εὐθύμ. "Ὅτι σ. δεινὰ εἰργασμένους. Dicitur vero et συνειδέην, ac συνειδῶ, item συνειδέναι et συνειδῶν. Isocr. ad Phil. "Ὅταν καὶ μηδὲν σαυτῷ συνειδῶν ἐξαμφοτέρων. Xen. Apol. Socr. Πολλὴν ἐαυτοῖς συνειδῶν ἀσέβειαν. Sed et συνειδήσεις, Isocr. Invenitur etiam Σύνοιδα ἑμῶν δεινὰ εἰργασμένω. Vide Bud. 21. Sciendum est autem dici per dat. itidem, Συνοιδάσθαι δεινὰ εἰργασμένω. Et cum particip. præs. Isocr. Areop. Σύνοιδα αὐτοῖς ἥκιστα χαίρουσι. Intendum autem sine particip. Σύνοιδά σοι τοῦτο, Xen. [Cæc. 3, 7. "Callim. 1, 470. Aristoph. Fr. 237. Heind. ad Plat. Phædr. 286. Xen. Anab. 25. Cæc. 18. Schn. Reisk. ad Oratt. 11, 1275. Thom. M. 824. Musgr. Herc. F. 368. Wakef. Ion. 974. S. Cr. 5, 75. Dawes. Misc. Cr. 317. Plut. Mor. 1, 723. ad Herod. 299. 719. Paus. 99. De constr., Valck. ad Phalar. p. xi. Zeun. ad Xen. K. Π. 253. Plut. Mor. 1, 294. Herod. 581." Schæf. Mss.] HINC ὁ συνειδῶς, Consciens: et τὸ συνειδῶς, Conscientia. Plut. Popl. Ἐλαυνόμενος τῷ συνειδῶτι τοῦ πράγματος. ["De constr., ad Dionys. H. 4, 2220. 2329. Conf. c. συνιδῶν, ad 4, 2014. Τὸ συνειδῶς, Toup. Opusc. 1, 25. Bergl. Alciph. 42." ad Lucian. 1, 237. Wakef. S. Cr. 5, 38." Schæf. Mss.] Συνήδειν, Demosth. 176, 10. Συνειδέην, Xen. K. Π. 3, 38.] ET Συνειδήσεις, Conscientia, [Schleusm. Lex. in V. T. * "Ἀσυνειδότως, Sine conscientia, Chrys. in Jo. Hom. 5. T. 2. p. 581. * Ἀσυνειδήτος, Qui conscientiam suam negligit, non curat, vel etiam abolevit, in Ep. ad Rom. Serm. 23. T. 3. p. 191. Καὶ ποῦ δὲ αὐτῶν δεικνύται, καὶ τὸ σφόδρα ἀνόητον, in Ep. 1. ad Cor. Serm. 12. T. 3. p. 314. hic τοῦ α. est Conscientiæ abolitio; vel Callositas, ut Tertullianus loquitur." Seager. Mss. Gl. Inconsciens.] "Ἀσυνειδήτως, τοῖς ἄλλοις, Plut. (8. p. 190.) quod Liv. dicit Aliis

"inconsens." [*'Ασυνειδησία, Gl.- Inconscentia. A Δυσσυνειδητος, Just. Mart. 507. 710. Ed. Par.] "Εδ-
συνειδητος, Qui facile aptari potest et coagmen-
tari." [M. Anton. 6, 30. Euseb. H. E. 5, 1. * Εδ-
συνειδητος, Clem. Alex. Strom. 3, 510. 7, 727. * Εδ-
συνειδησία, 6, 670.]

ΙΣΗΜΙ, Scio. Putatur autem ἴσημι ex εἶσω fut.
in usitato verbi εἶδω factum esse: ut sc. fut. εἶσω in
ἴσῃω ἴσω transierit, e quo deductum sit ἴσημι: ut ab
ἴσῃω est ἴσημι. Theocr. ἴσαμι pro ἴσημι dixit Dor.,
ἐκὼς μάλα τοῦτο ἴσαμι. In plur. ἴσαμεν, Scimus, et
per sync. ἴμεν, ac Dor. et Æol. ἴδμεν, quo utitur
Hom. II. Y. (203.) Ἰδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, ἴδμεν
δὲ τοκῆς. Est autem ἴμεν et in prosa usitatum. In
2 pers. ἴσατε, pro quo potius ἴστε utrobique in usu
est. Tertia ἴσασι, Sciunt. II. Y. (214.) πολλοὶ δέ
μιν ἄνδρες ἴσασι. In præter. imperf. ἴσῃη, Sciebam,
cujus exemplum non affertur, sicut nec ceterarum
person. Sed ex 3 plur. ἴσασαν fit per sync. ἴσαν, quo
utitur Hom. Imper. autem modus in omnibus nu-
meris et personis sync. patitur; dicitur enim ἴσαθι
et per sync. ἴσθι: sic ἰσάτω et ἴστω. In duali, ἴσα-
τον et ἴστον: ἰσάτων et ἰστών. Plur. ἴσατε et ἴστε:
ἰσάτωσαν et ἰσάτωσαν, neonon ἰστών. Sciendum est
autem ἴδμεν in infin. quoque dici, sicut et ἴδμεναι,
pro Scire. "Ἰσθι, Scias, Scito: per sync. pro ἴσα-
θι, a th. ἴσημι. Plato de Rep. 2. Εἰ ἴσθι οὐκ ἄκοντες
ἁμαρτάνομεν. Sic Aristoph. N. ἴσθι τοῦθ' οὕτως
ἔχον, Scias hoc ita esse. Et Πλ., ἴσθ' ἐπ' αὐτὰς τὰς
ῥύπας ἀφικμένη, Scias te ad ipsas fores pervenisse.
Idem alibi, ἴσθι θνήσκων, Scias te moriturum esse.
Ubi nota hæc genera loquendi, nimirum ἴσθι parti-
cipio præsentis, præteriti vel futuri jungere, Attica
esse. Cum accus., Herod. ἴσθι χάριν, Gratiam ha-
beas, s. Loco beneficii ponas. || Alioqui ἴσθι si-
gnif. etiam Sis, Esto, ut in Anomalis docui. Plato
de Rep. 1. Μὴ χαλεπὸς ἡμῖν ἴσθι. Sic Matth. 2.
et 5, ἴσθι ἐκεῖ, Esto illic: ad Timoth. 4. ἴσθι ἐν
τοῖς ποταμοῖς, In his esto. Itidem dicitur βραδὺς ἴσθι
πρὸς κακουργίαν. || Affertur porro et ἴσθι pro I,
Vade. E Plut. Othone, Ἰσθι καὶ ποιεῖ τοῖς στρατιώ-
ταις ἐμφανῆ εἶναι, Abi et ostende te militibus. Et
e Prov. Solom. 6. Ἰσθι πρὸς τὴν μύρμηκα, Vade ad
formicam. Sed in hac signif. scr. ἴθι, satis liquet."
Ἰστω, Sciat, per sync. pro ἰσάτω, ab ἴσημι. Od. (P.
155.) Ἰστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν. Soph. τοῦτό τις
φρανὼν ἴστω. Sic ἴστωσαν φοβούμενοι, Sciant se
timeere." [Annon. 76. De quant., Brunck. ad
Poet. Gn. 327. 332. Ἰσασι, Mær. 205. et n., Thom.
M. 474. Ἰσμεν, ἴδμεν, Koen. ad Greg. Cor. 276. ad
II. Σ. 197. Ἰσμεν et οἶδαμεν conf., Schneid. ad Anab.
110. Ἰσμεν et ἐσμεν, ad Phalar. 293. ubi omnino de
ἴσμεν. Ἰδμεν, Hesiod. Θ. 27. Heyn. Hom. 4, 144. 7,
758. Lobeck. Aj. p. 224. Ἰσθι, Valck. Hipp. p. 196.
Diatr. 177. Musgr. Hipp. 519. Zeun. ad Xen. K. II.
302. Lennep. Phal. 186. 218. Herod. 578. ubi male
interpr., Brunck. Cæd. C. 1210. Rhes. 80. Heracl.
398. Hel. 459. Alc. 1084. 1115. et Wakef. Jacobs.
Anim. 125. Apollinarius 2. Conf. c. ἴθι, ad Dionys.
H. 2, 1174.; cum οἶσθα, Brunck. Aristoph. 1, 72.
2, 162. Porson. Med. p. 55. Εὖ ἴσθι τοῦτο ὅτι,
Heind. ad Plat. Gorg. 139. Ἰστω, Wakef. Ion. 1499.
Musgr. 1478. Heyn. Hom. 6, 69. Ἰστω ὦν, Valck.
Hipp. p. 196. 233. ad Herod. 316. Diatr. 177. Ἰ-
στω, ἴττω, Phæn. p. 561. Dawes. Misc. Cr. 134.
Ἰττω, Brunck. Aristoph. 3, 224. Kuster. 125.: A-
poll. Rh. 4, 1019. ἴστω — μὴ μὲν — ἀφορμήθην. Sic
II. K. 329. O. 41. T. 258. Cf. Xen. K. A. 5, 9, (6,
1,) 31. Herod. 1, 212. Hom. H. in Merc. 275. Εὖ
ἴστε, Zeun. ad Xen. K. II. 360." Schæf. Mss.] "Ἰ-
στέον, Sciendum est. Hesychio non solum γνωστέ-
ον, sed etiam πορευτέον, quod potius ἴτεον dicitur."
[Eust. 1336, 18. * Δύσημι, unde * "Δύστέον,
Musgr. Hipp. 491. Valck. p. 221." Schæf. Mss.]
Κάριστέ, Scitis: ap. Soph. per sync. pro καρίσατε:
"a th. καρίσημι, i. q. ἴσημι." [Κάρισθι, Joseph. Antiq.
1064.] A comp. autem συνίσημι, itidem inusit., sunt
συνίσασι, et σύνισμεν, necnon σύνιστε: aliaque non-
nulla tempora inveniuntur. Est autem σύνίσημι i. q.
σύνιδασι, Conscius sum. [Συνίσημι, Pythag. Aur. Carm.

PARS XII.

56. Soph. El. 93. Plato Apol. Socr. 132. Xen. K. II.
1, 5, 11. 3, 1, 9. Isocr. 3, 102. Eur. Hec. 870.
"Thom. M. 478. 824. Fac. ad Paus. 1, 252. Phocyl.
2. Lucian. 1, 649." Schæf. Mss. "Κατιστέον, Syl-
burg. in Ind. ad Apollon. de Synt. hæc habet, p.
406.: 'καθιστέον pro κατιστέον, 237, 19.' Hoc non
capiō. Quid est κατιστέον? An comp. ex ἰστέον,
Sciendum? cujus v. exemplum alibi non extat. Re-
ponendum * Καταστατέον." Bast. de VV. dub. aut
nihil ad calcem Scap. Oxon.] "Πρόισμεν, Præsei-
mus, ap. Dem. Vide Anomala."

"Ἰσμη, Hesychio σύνεσις, φρόνησις, πρόφασις."
"Ἰδμήν, Hes. affert pro φρόνησιν, Intelligentiam."
[Musgr. Heracl. 665." Schæf. Mss.] Ἰδμων, Peri-
tus, Gnarus. Obs. 148. Toup. Opusc. 2, 224. Leontius 23." Schæf. Mss.] Ἰδμοσύνη, Peri-
tia: cujus etiam dat. plur. ap. Hesiod. (Θ. 377.)
ἰδμοσύνησι. Ἐπιδμῶν pro ἰδμων, Epigr. ἐπιδμῶνα θή-
ρης. [Toup. Opusc. 2, 224." Schæf. Mss. * Ἐπί-
δμων, Tzetz. Posth. 89. * Πολυίδμων, Orph. Lap.
18, 56. 74. Anthol. 5. p. 525.] Ἀδμολία, Ignoran-
tia, Imperitia, ἀγνοία, Etym., deducens ab ἰδμων
præfixa a priv. et facta sync., atque ν in λ verso.
[Callim. 1, 552." Schæf. Mss.] PRO QUO Ἀδμω-
λία per ω ap. Suid. scribitur: quod itidem exp.
ἀγνοία, citans e Callim. Ἀδμωλή quoque ap. Hes.
[et Arcad.] ἀγνοία, ἀπορία, ὀλιγωρία, ἡσυχία. Cum
quibus conjungendum est Ἀδμωλεῖν ap. Etym. i. e.
ἀγνοεῖν: item ἀγνωνοεῖν, ἀγανακτεῖν et ζητεῖν:
item ἀκηδῆν, Suid. "Ἀδμηλοῖ, Etym. affert pro
"ἀφανίζει, Obscurat, E conspectu s. oculis tollit."
Ἀδμωλεῖ adv. ap. Suid., i. q. χωρὶς δόλου ἢ δουλείας.
Huc pertinere videtur ETIAM Ἰδρις, eως, ὁ, ἡ, Sciens,
Peritus, Gnarus. Hesiod. "E. (776.) ὅτε τ' ἰδρις σωρὸν
ἀμῆται. Soph. Cæd. T. (1086.) Εἴπερ ἐγὼ μάντις εἶ-
μι, Καὶ κατὰ γνώμην ἰδρις. Apoll. Rh. 2, (870.) Ἀ-
ρῆος ἰδριν. Suid. e Theologo, Γέρον μὲν εἶμι καὶ πολ-
λῶν κακῶν ἰδρις. [Toup. Opusc. 2, 224. Mitsch.
H. in Cer. 182. ad Charit. 730. Musgr. Hel. 929. Ja-
cobs. Anth. 7, 235. Husch. Anal. 112. Brunck.
Soph. 3, 388. De incolis, Lobeck. Aj. p. 369. De
declin., Brunck. Soph. 3, 515. Accus., Fisch. ad
Well. Gr. Gr. 1, 394. * Ἰδρίτης, Toup. l. c. Jacobs.
Anth. 7, 235." Schæf. Mss. Ἰδρίτα, Anal. 1, 418,
olim ἰδρύτα: Suid. 2, 96. "Ἰδρις, gen. * Ἰδριδος,
Soph. Phryn. ap. Etym. M. 42, 42. * Ἰδρός, i. q. ἰδρις,
Hes." Wakef. Mss.] Ἰδρεία, Scientia, Peritia. II. Π.
(359.) ἰδρεῖη πολέμοιο. Apoll. Rh. 2, (72.) Ἰδρεῖη πυ-
κινῶτο κυβερνητῆρος ἀλύσκει. [Wolf. Prol. 225. Heyn.
Hom. 5, 343. 723. Toup. App. in Theocr. 37. * Ἰ-
δρία, ib. Harles. 352." Schæf. Mss. Ἰδρίη, Theocr.
22, 85.] Αἰδρις, Imperitus, Inscius. II. Γ. (219.) ἀτ-
δρεῖ φῶτι εὐκῶς. Hesiod. (A. 410.) Χάρον αἰδρις ἐὼν,
Loci ignarus. Soph. (Aj. 911.) ὁ πᾶν αἰδρις. [Ja-
cobs. Anim. 222. Heyn. Hom. 4, 497. Kuster. Bibl.
Chois. 92. Brunck. Soph. 3, 515. Αἰδρεῖ, Heyn.
Hom. 6, 642." Schæf. Mss.] "Αεἰδριες, ap. Hip-
pocr. π. Ἐπταμην. legitur, eod. sensu quo αἰδριες,
"Imperiti, Ignari, Inscii." [Apollon. Lex. p. 38.
* Αἰδριδες, Lobeck. Phryn. 326.] Αἰδρεία, Inscitia,
Imperitia, Imprudentia. Od. K. (231.) Οἱ δ' ἅμα πάν-
τες αἰδρείησιν ἐποντο. II. H. (197.) Οὐ γὰρ τίς με βίη γε
ἐκὼν ἀέκοντα δίηται, Οὐδέ τ' αἰδρείη. Hesiod. ("E. 2,
303.) ρέζουσιν αἰδρείησι νόμοιο. [Wolf. Prol. 225. Ku-
ster. Bibl. Chois. 92. Diod. S. 2, 317. Heyn. Hom.
5, 343. Brunck. Apoll. Rh. 55. 128." Schæf. Mss.]
Αἰδρηῖ resolutione Ion. pro eod. ap. Herod. Apud
Hes. est ET Αἰδροῖ pro αἰδριες, ex Ionis Teuero.
|| Αἰδρὸν vero Suidæ est quoque διαφανές. [Ku-
ster. Bibl. Chois. 92." Schæf. Mss.] Unde erit subst.,
quod ap. Suid. EST Αἰδρία, Imperitia, Imprudentia.
[Αἰδρή, Apoll. Rh. 1, 1283. Eur. Ion. 1614.] "Αἰ-
δρσύνη, Imperitia, Inscitia: ἀμαθία in Lex. meo
vet. Ab αἰδρις, quod ibid. exp. ἀμαθής, ἀπειρος,
"ἀναίσθητος, ἀσύνετος: vel potius a præcedente
αἰδρός. [* Αἰδρσίη ap. Etym. M. 42, 43.] Αἰδρο-
φῶν, Ignarorum peremptor: ut Hes. αἰδροφῶντι
affert pro αἰδρίων ἀνααιρετικῶν. Αἰδρῶς, Imperite.
|| Perspicue. Αἰδρήεις, Inscius, Imprudens. Nican-
der A. (415.) Μὴ μὲν ὑσκαύμῃ τις αἰδρήεντα κορέ-

σκοι, ubi hypallage est ut ap. Lat. poetam Dare A
classibus austros: ["396.: * Ἀἰδρηέντως, Schol.
414." Wakef. Mss.] "Πολυῖδρις, Qui multa scit,
" Multa callens: s. Multa expertus, πολυπειρος,
" ut exp. Od. O. (458.) Ἦλνθ' ἀνὴρ πολυῖδρις
" ἐμοῦ πρὸς δώματα πατρός: qualis initio Odysseæ
" Ulysses, qui πολλῶν ἀνθρώπων ἶδεν ἅστεα καὶ νόον
" ἔγνω: Ψ. (82.) χαλεπὸν σε θεῶν—Δήνεα εἰρυσθαί
" μάλα περ πολυῖδριν ἐοῦσαν." ["Ruhnck. Ep. Cr.
101." Schæf. Mss.] "INDE Πολυῖδρία, ET Πολυῖ-
" δρεία, Multa scientia, Multarum rerum cognitio:
" s. Multa scire et cognita habere. Od. B. (346.) ἐν
" δὲ γυνὴ ταμίη νύκτας τε καὶ ἡμάρ "Εσκεν ἡ πάντα
" ἐφύλαττε νόον πολυῖδρείῃσι. Suidæ πολυῖδρία est
" πολυπειρία, Multarum rerum peritia s. experientia."
["Brunck. ad Poet. Gn. 291." Schæf. Mss.] Re-
ferri huc posse videtur etiam, quod ap. Hes. EST
Νῆις, idos, ὁ, ἡ, Inscius, Imperitus: per privationem
τοῦ εἶσαι, i. e. γινῶναι. Unde est et comp. νῆιδεστε-
ροι ap. eund. Hes. || Νῆις, eidem Hes. est etiam
δειλὸς, Timidus; ἀσθενής, Suidæ. ["Νῆις, Koppiers. B
Obs. 150. Valck. Callim. 267. (1, 483.) Jacobs.
Anth. 7, 143. 12, 169. 181. Heyn. Hom. 5, 343.
Elog. de Thuc. 17. Νῆις, Heyn. Hom. 5, 187. Boiss.
Philostr. 369. Lobeck. Aj. p. 271." Schæf. Mss.]
Pass. Ἰσαμαι, pro quo COMP. Ἐπίσταμαι est in
usu, interjectum habens τ. Fut. ἐπιστήσομαι. Est
autem ἐπίσταμαι Scio, Peritus sum, quo utrique
Scriptt. utuntur: ἐπίστηται πολεμίζειν, Π. Π. (243.)
Sic et ἐπιστάμενος πολεμίζειν, Bellandi peritus. Et
ap. Eund. cum gen. Π. B. (611.) ἐπιστάμενοι πολέ-
μοιο. Sed et cum dat., O. (282.) ἐπιστάμενος: μὲν
ἀκοντι. In prosa autem vel cum infin., vel cum acc.,
Aristoph. Πλ. (1023.) ἡπίστατο Γραὸς καπρώσης τὰ
φόδια κατεσθίειν. Isocr. (ad Dem. 4.) Ἐπιστάμενος κα-
κῶς ἱππεύειν. Xen. K. Π. 3, (3, 18.) Οἶδα γὰρ ὑμᾶς
ταῦτα ἐπίσης ἐμοὶ ἐπιστάμενους. Et, Ἐπιστάμενος δι-
αιταν ἰάδα, VV. LL. Interdum cum partic. Ἐπίστα-
μαι ἔχων, Plut. Themist. pro Scio me habere: ut
dicitur οἶδα ἔχων. Ex Eod. autem in Rom. affertur
sine partic., ubi tamen sub. videtur, Ἐαντοὺς οἰκετῶν C
βασιλέως ἐπιστάμεθα παῖδας. Interdum vero ἐπιστά-
μενος absolute a poetis dici quidam annotant pro
Prudente. Sed ego ei melius respondere puto Intel-
ligens, e partic. itidem factum nomen. Sunt et qui
σπουδαῖον exp. ap. Hom. Vide Eust. || Existimo,
Credo, VV. LL. "Ἐπίστω, pro ἐπίστασο, Scito."
"Ἐπίστω, pro ἐπίστασαι, Scis: ut δύνη dicitur pro
" δύνασαι, et κάθη pro κάθησαι: necuon μέμνη pro
" μέμνησαι. At Suid. scribit, ἐπίστω, ἀόριστος β,
" ἀντὶ τοῦ ἐπίστασο, ἡ ἐπιτίθει. Idem habet Ἐπίστω-
" θι, quod exp. ἐπενέχθητι, ἐπιτέθητι." ["Non tan-
tum Scio, quod de re comperta dicitur, sed etiam
Puto, Arbitror, ap. Herod. sæpissime." Brunck. Mss.
" Ad Anton. Lib. 41. Verh., Herod. Wessel. in App.
Gron. 13. Fisch. Ind. Palæph. Phryn. Ecl. 159. Thom.
M. 354. Wakef. Herc. F. 345. Abresch. Æsch. 2, 57.
Kuster. V. M. 13. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 2, 297.
Heyn. Hom. 7, 386. 692. 760. 8, 174. Credo, ad Herod.
230. 607. 622. 659. 664. 682. Steph. ad Epigr. Sel.
303. Soph. Trach. 43. Soleo, Abresch. Add. ad
Arist. 149. Possum, ad Callim. 1, 35. ad Dionys. H.
2, 1082. Heyn. Hom. 6, 409. 412. 538. 7, 165.
Heind. ad Plat. Gorg. 92. Pro ἐπίσταμαι, Jacobs.
Anth. 11, 110. De conjunct., Zeun. ad Xen. K. Π.
213. Hoogev. Part. 577. Sch. 1. De augm., Was-
senb. ad Hom. 27. Ἐπ. καὶ γινώσκειν, Toup. E-
mendd. 1, 77. Markl. Iph. p. 289. περί τινος, Fi-
scher. Descr. Lectt. 1799. 1800. p. vi. Dem. 1414,
11. Ἐπίστασθαι conf. c. ἐπισπᾶσθαι, Coray Theophr.
xvii. Ἐπιστάμενος, Steph. Dial. 53. De constr.,
Heyn. Hom. 4, 339. ἀκοντι, 7, 55. Ἐπίστω, Scis,
Brunck. ad Theogn. 1043. Ἐπίσταται et ἐστὶν conf.,
Bast Lettre 115. Ἐπίστω, ἐπίστασο, Thom. M. 354.
Brunck. Soph. 3, 511. Lobeck. Aj. p. 396. Mær.
163. et n. Ἠπίστω, ἐπίστασο, 182. et n. ubi et de
ἡπίστασο. Ἠπίστατο, ἐπ., ad Herod. 684. Ἐπιστάτο,
ad 635. Ἐπιστάται, Heyn. Hom. 7, 185. Ἠπιστή-
θην, ad 201. Ἐπιστηθῆναι, Gail. ad Xen. Cc. 335.
Zeun. 13. 14. Ἐπιστηθῆ, Plato Phædr. 349. Ἐπιστη-

θεῖς, ad Phalar. 309. Ἐπιστήσομαι, Aristoph. N.
991. Ἐπίστα, Æsch. Eum. 86. 584. Heyn. Hom. 6,
652. Ἐπίστηται, 6, 538. 7, 185. Schn. ad Xen. Cc.
p. 4. 5. 6. Plato Euthyphr. 49. Fisch. Ἐπισταίμε-
σθα, Heyn. Hom. 6, 412. Ἐπιστώνται, ἐπιστῶνται,
Kiessl. ad Jambl. V. P. p. 218. Ὡς ἀν—ἐπιστῶνται
ἦττους ὄντες, Xen. Hipparch. 8, 10." Schæf. Mss.
* "Ἐπίστωμι, Scio, unde inf. ἐπιστῆναι, Plato, J.
Poll. 355." Wakef. Mss.] "Ἐπιστηγέον, Sciendū
" est: ex Aphthonii Enarratore." ["Fabric. Bibl.
Gr. 1, 370." Schæf. Mss.] Ἐπισταμένως, Scienter,
Perite, Prudenter. Od. γ. (159.) πονέοντο. Et He-
siod. (E. 1, 107.) Εὖ καὶ ἐπιστ. ["Thom. M. 353.
Steph. Dial. 53." Schæf. Mss.] Ἐπιστήμων, Sciens,
Peritus: quo utuntur et prosæ Scriptt. Dicitur au-
tem Ἐπιστήμων εἰμὶ τοῦδε. Sed affertur etiam cum
alia constr. e Xen. (K. Π. 3, 3, 7.) Ἐπιστήμονες ἰδὲ
ἦσαν τὰ προσήκοντα τῇ ἐαυτῶν ὀπλίσει. Superl. Ἐπι-
στημονέστατος, Scientissimus. ["Fisch. Ind. Palæph.
et v. Ἀγαθὸς, Toup. Opusc. 2, 231. περί τινος, Si-
mon. Dial. 11. 28." Schæf. Mss.] Ἐπιστημόνως,
Scienter, Scite, Perite, Aristid. Et superl. ἐπιστη-
μονέστατα, Plato, Doctissime. ["Ruf. Eph. 46,
Clem. Alex. 870. Schol. Od. Π. 453." Wakef. Mss.]
Ἐπιστημονικὸς, Cui scientia inest. Vulgo Scientificus,
quo et Bud. utitur. Ab Eod. exp. etiam Scientia
præditus ap. Gal. Idem Bud. scribit Ἐπιστημονί-
κὸν ab Aristot. in Poster. dici Scientiæ cujusque pro-
prium, et scientiæ efficientem. Ab Eod. Ἐ. ἀρχὴν
in Topic. princ. vocari scribit τὸ ἀξίωμα. Et Ἐ.
ἐρώτημα ap. Philop. differre τοῦ διαλεκτικοῦ. ["D. R.
ad Longin. 264. Wolf. Prol. 278." Schæf. Mss.]
"Olympiod. Præf. in Plat. Gorg. 560. Clem. Alex.
635." Routh. Mss.] Ἐπιστημονικῶς, simpl. pro Perite,
a Greg. poni tradit Bud., opp. sc. τῷ ἀμαθῶς. [Agathem.
Geogr. p. 196. * Ἐπιστημονίζω, Doceæ, Intel-
ligere facio, Aqu. Symm. Jes. 52, 13. ἐπιστημονισθή-
σεται.] Ἐπιστημοσύνη, Scientia, Peritia. "Ἀρεπ-
" στήμων, Insciens, Ignarus: h. e. Non sciens: ut ap.
" Thuc. 3. Ἀπειρών καὶ ἀνεπιστημόνων ὅποι τράπων
" ται, Ignaris et nesciis quo se verterent. Item In-
" sciens, Indoctus, Imperitus, i. e. Nulla imbutus
" scientia, vel parum certe: quo sensu dicit Plato
" ἀνεπιστήμον οὐδὲν ἔαν. In Ejusd. Axiocho, κατὰ
" τὸ ἀνεπιστήμον, pro κατ' ἀνεπιστημοσύνην, s. ἀνεπι-
" στημόνως, Per-inscitiam, Inscite. At ἀνεπιστήμονες
" νῆες affertur e Thuc. (2, 89.) pro Naves ab ἰσπῆ-
" ritis insessæ." [Plato 2, 79. Xen. Mem. 2, 3, 7.]
" Ἀνεπιστημόνως, Inscienter, Imperite. Plato de
" LL." [1, 636. Schol. Aristoph. N. 137. Xen. K.
3, 11.] "Ἀνεπιστημοσύνη, ης, ἡ, Inscientia, s. Insci-
" tia, Imperitia: opp. τῇ ἐπιστήμῃ, ap. Xen. et The-
" mist. ac Plat. Rursum Xen. Cc. dicit, Οὐ μέντοι
" γε μανίαν τὴν ἀνεπιστημοσύνην ἐνόμιζεν εἶναι. Ad-
" dito et gen., Philo de Mundo, Δι' ἐπιστήμης πολλῶν
" καὶ δευτέρων γενητῶν εἰς ἀνεπιστημοσύνην ἰούσης τῶν
" ἐνὸς καὶ πρεσβυτάτου καὶ ἀγενήτου καὶ ποιητοῦ τῶν
" ὄλων, Ad inscitiam et ignorancem." [Plato Theat.
1, 157. 199. 200. Charm. 2, 166. 167. de Rep. 1,
350. 8, 560. 10, 598. Thuc. 5, 7. Xen. Mem. 3, 9,
7. Cc. 20, 20. * "Ἀνεπιστημοσύνης, J. Poll. 5,
145." Kall. Mss. * "Ἀνεπιστημονικὸς, Aristot. Eu-
dem. 2, 3." Boiss. Mss. * Πανεπιστήμων, Schol.
Plat. ad Phædr. * Φιλεπιστήμων, Philo ap. Schn.
Lex. * Φιλεπιστημόνως, Philo J. 2, 300." Wakef.
Mss.] Ἐπιστήμη, Scientia, Peritia. Sæpe autem
Ars; ut Ἐπιστήμη ναυτική, Plato, Ars nautica; Et
ἐπιστήμαι, Artes liberales. Aristot. Τέχνη et ἐπι-
στήμαι alicubi copulat. ["Bibl. Crit. 3, 2. p. 14.
Aimmon. 50. Plut. Mor. 1, 4. Ox., Casaub. Athen.
1. p. 11. Thom. M. 843. Boiss. Philostr. 399. Aca-
demix, Wytt. ad Plut. de S. N. V. 23. Ἐν ἑ. τινὸς
τυγχάνειν, Voss. Arist. 1. p. 40. Ἐ. ὥστε —, Heind.
ad Plat. Gorg. 98." Schæf. Mss. * "Ἀυτοεπιστήμη,
Procl. in Plat. Theol. 4, 14." Kall. Mss. "Ἐπιστη-
μὸς pour ἐπιστήμων, n'est point suspect; il se trouve
dans Hippocrate Epid. 6, 8. p. 820(=1200.). C'est
la même variété, qu'on trouve dans ἀχυρῶν et ἀχυροί,
δρυμῶν et δρυμὸς, διπλασίων et διπλάσιος, λάκμων et
λάκμος. Le μήκων, Dor. μάκων, s'appelle aujourd'hui

chez les Grecs μάκος." Corai. Mss. "Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 78." Schæf. Mss. *Ἐπιστημώω, Doceo, Intelligere facio, Aqu. Ps. 31, 8. ἐπιστημώω σε. *Ἐπιστημώομαι, Scientiam admitto, Erudior, 2, 10. Me. 96, 8.] "Ἐπιστήγματα, Adhortationes, " *ἐπιτελείματα, VV. LL. e Soph. Sed mendosum "esse existimo." [* "Ἐπιστήγματα, *ἐπιτελείματα. Σοφ. Ἀδάμαντι. *Ἐπαλαλάγματα Hes. a Ruhnkenio emendatus. Vide Valck. ad Sel. Theocr. Id. p. 93." Brunck. Lex. Soph.] "Ἐπιστηρὸς, Cadens sub ἐπιστήμην, i. e. Scientiam: ut δοξαστὸν est Opinabile, "Quod in opinione positum est. Apud Aristot. τὸ ἐπιστητὸν redditur etiam Quod scitur: distinguiturque ἀπὸ τοῦ δοξαστοῦ, in Anal. post." [*Ἐπιστημικός, Clem. Alex. Strom. 2, 17.] "Ἀντεπίσταμαι, Clem. Alex. 365." Kall. Mss.] "Ἐπεπίσταμαι, Probe novi, Calleo, Teneo: aliquanto "plus quam ἐπίσταμαι, Scio: licet nonnunquam pro "eo usurpetur. Aristoph. sane non semel eo esse "usus comperitur pro Ad unguem teneo: unde et "Dem. dixit ἀκριβῶς ἐξεπιστάμενος. Porro jungitur "aliquando infin. Aphthon. Ἐκατέρων κρατεῖν ὡς ἐνός "ἐξεπίσταται. Interdum accus. Athen. de equis, "Ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν ἰστάμενοι, τοῖς προσθίοις "ἄρχοντες, ἐξεπιστάμενοι αὐλήματα. Ionice vero Herod. dicit ἐξεπίσταται [ἐξαπιστάται, 2, 43.] ὀνόματα "pro ἐξεπίσταται, quod exp. Percepissent: [1, 190. 193. 3, 146. εὐ ἐξεπιστάμενος. Plato Phædr. 2. *Προ- "ἐξεπίσταμαι, Æsch. Pr. 101.] "Προεπίσταμαι, Præ- "scio, Jam ante scio et exploratum habeo. Xen. K. II. "4, (3, 3.) Προεπιστάμεθα γὰρ τοῦτο." [Josephi Vita s. 22.] Boiss. Mss.] "Συνεπίσταμαι, Sum con- "scius, Scio, Gorgias, Πῶς γάρ; οἵτινες ἀπιστότατον "ἔργον συνηπίσταντό μοι πεποιηκότι, Quomodo ap- "eos securus essem, qui me perfidissimum opus per- "petrasse nossent? Sic Lucian. Συνεπίσταμαί σοι πο- "νήρᾳ δράσαντι. Ita dicitur ut συνοῖδα." [Aristæn. 2, 15.] Boiss. Mss. Suid. 1, 783.] "ἸΣΚΩ, Scio. pro εἶσκω, ab εἶσω fut. verbi εἶδω. Apud Hom. autem ἴσκειν quidam exp. etiam ἔλεγεν, ὑπενόει, εἵκαζε. "Schol. Apoll. Rh. annotat Hom. "ἴσκειν usurpasse pro ὁμολοῦν: ut Etym. quoque in h. "1., (Od. T. 203.) ἴσκειν ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοι- "σιν ὅμοια, annotat quosdam exp. ὁμολοῦν καὶ εἵκαζε, "ut sit Similia reddebat et conformia, Fingebat ita "ut veris essent similia: afferens et ἴσκοντες pro "ὁμοιοῦντες, Assimilantes, (Il. A. 798.) Αἱ κέ σε τῷ "ἴσκοντες ἀπόσχονται πολέμοιο. Itidem Homericō "modo pro Fingebat, accipit Scholiastes Apoll. Rh. "3, (396.) ἴσκειν ὑποσαίνων ἀγανῇ ὀπί. Sed malim "ego accipere pro ἔλεγε, Dicebat: ut sit, Talia di- "cebat subblandiens: ut 1, (834.) ἴσκειν ἀμαλδύ- "νουςα φόνου τέλος, Idem exp. ἔλεγε. Et 3, (938.) "ἴσκειν ἀτεμβομένη μείδησε δὲ Μόψος ἀκούσας. Et "2, (240.) ἴσκειν Ἀγγοριδῆς: nisi et hic velis ἴσκειν "accipere pro Fingebat et dicebat ut vera seu veri "similia. Hincque esse putatur ἴσκος, quod Hes. "exp. κλέπτῃς." [Harles. ad Theocr. 362. Il. II. 41. Heyn. Hom. 6, 262. 455. 635. 7, 145. Müll. ad Tzetz. p. 684. Simonid. 59. Wakef. S. Cr. 4, 233. Steph. ad Epigr. Sel. 303.] Schæf. Mss.] Εἶσκω, Assimilo, Comparo: ut Il. Γ. (197.) Ἀρνεῖ μιν ἔγωγε εἶσκω. Hesiod. (E. 1, 62.) θεαῖς εἰς ὅπα εἰσκειν Παρ- "θενικῆς καλὸν εἶδος, Vide Eust. Sunt qui ab ἴσκημι de- "rivare malint. [Harles. ad Theocr. 362. ad Il. N. 446. Heyn. Hom. 5, 34. 6, 262. 455. 7, 148.] Schæf. Mss. Il. E. 181. Ω. 376.] "Ἄιστος, De quo sciri nihil potest, De quo quid "factum est, nec videndo nec ex aliis sciscitando co- "gnoscere queas, ὁ τελείως ἀφανὴς γενόμενος. Od. A. (242.) Telemachus de Ulysse, Οἷχετ' αἴστος, ἄπυστος: "quod Eust. dicit esse *ἐφερμηνεύτικόν illius, quod "præcessit, Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς ἀρπύιαι ἀνηρεΐσαντο. [Pind. I. 7, 59. "Lennep. ad Phal. 59. Musgr. Tro. 1086. 1321. Wakef. Eum. 568. Heyn. Hom. 6, 580.] Schæf. Mss.] "Ἄιστη, Hes. affert pro ἀφανῇ, ἀνή- "κοον, Qui non videtur, De quo nihil auditur: pro "quo forsitan scr. αἴσθη, a nom. αἴσθης usurpato pro "ἄιστος." [* Ἄισως, Inscite, Manetho 2, 429. Fæde, 3, 263.] "Ἄιστή, Suidæ ἀφανῶς, Ita ut non "videatur." "Ἄιστοσύνη, ἡ, Esse vel Fieri αἴστων. In

A "Lex. meo vet. exp. ἀπώλεια, Interitus, Exitium." [Etym. M. 43, 21.] Ἀίστώ, Memoriam alicujus aboleo, Facio ut de aliquo nec sciri quippiam nec co- "gnosci queat, Deleo, Extinguo. Soph. Aj. (515.) σὺ γάρ μοι πατρίδ' ἥστωσας δορί, Καὶ μητέρ'. Græci alio "verbo ἀφανίζειν id dicunt in prosa. ["Ex hominum "conspectu tollo, Perdo, Herod. 3, 69. 127." Schw. Mss. "Gesn. Iud. Orph. Valck. Anim. ad Ammon. 140. Lennep. ad Phal. 59. Brunck. Poet. Gn. 128. Musgr. Andr. 1191. Wakef. S. Cr. 3, 174. Eum. 111. 568. Huschk. Anal. 274. Brunck. Soph. 3, 494.] Schæf. Mss. *Ἀίσωτήριος, Lycophr. 71.] "Διαῖ- "στώ, Deleo et extinguo: αἴστων ποιῶ. Soph. Trach. (881.) αὐτὴν διῆστωσε, i. e. αὐτὴ εαυτὴν ἠφάνισεν, "Schol. et ἀφανῇ ἀπὸ τοῦ βίου ἐποίησεν." [Abresch. Lectt. Arist. 245.] Schæf. Mss. *Ἐξάιστώ, Æsch. Pr. 668.]

"ἸΣΤΩΡ, opus, ὁ, ἡ, Sciens, Peritus. Hesiod. (H. 27.) Et Soph. (El. 850.) Κἀγὼ τοῦδ' ἴστωρ, ὑπερίστωρ, Probe novi. || Testis, Judex, s. Arbitrator, quod eos "gnaros esse oporteat rei, de qua agitur, Il. Σ. (501.) ἐπὶ ἴστορι πεῖραρ ἐλέσθαι. "At ἴστωρ Suidæ est ὁ ἐπ' "ἄκρῳ τῷ ῥυμῷ ἐμπεπηγμένος πάτταλος: qui et ἔστωρ." ["Wakef. S. Cr. 3, 179. ad Charit. 251. Antipbil. 11. Jacobs. Anth. 8, 400. 9, 380. 12, 293. Leon. Tar. 50. Musarum Imagg., Eur. Iph. T. 1431. Brunck. Aristoph. 2, 94. ad Diod. S. 2, 469. Arbitrator, Valck. Anim. ad Ammon. 64.] Schæf. Mss.] "Ἀίστωρ, "Suidæ ἄπειρος, ἀμαθής, Imperitus, Inscius, Qui ni- "hil didicit seu vidit: ut Hesychio quoque αἰστωρὲς "sunt ἄπειροι, qui supra αἰδρίες." [Eur. Andr. 683. "Timæi Lex. 15. et Ruhnck., Musgr. Tro. 1321.] Schæf. Mss.] "Ἀεῖστωρ, Hesychio ἄπειροι, Impe- "riti: οἱ οὐδὲν εἰδότες: derivata enim v. illa est ex α "priv. et εἶδω. Item sine diphth. Ἀίστωρ, Syno- "nymum ἄειρος s. αἰερός." [* "Ἀρίστωρ, Brunck. Andr. 682.] Schæf. Mss. "Ἀν. ἱστορία, opp. πολυ- "ἴστωρ, Tzetz. Chil. 3, 272.] Elberling. Mss. Lobeck. Phryn. 730.] Ἐπίστωρ, ejusd. signif., ut ἐπίστορα νῆων, Apoll. Rh. 2, (872.) Navium peritum, i. e. Rei "navalis. [Musgr. Hel. 929. Euclid. Epigr. Jacobs. Anth. 10, 214. Heyn. Hom. 7, 256, 531.] Schæf. Mss. *Μεγαλίστωρ, Eust. Ism. 258.] Πολυῖστωρ, Multiscius, "Multiplici doctrina præditus. Hoc cognomento fuit "ornatus quidam Alexander, Plin. [Vide Ἀνίστωρ. Orph. in Astra 12. Anthol. 1, 158. 3, 320. Strabo 3, 222. Athen. 7, 525.] "Προῖστωρ, Præscius. Hes. προ- "ἴστωρ exp. μαρτυροῦντες: itemque Suid. "Σύνιστωρ, "Conscius: σύμβουλος, συμπράκτωρ, * συγγνώστης. "Conscius, Testis. Thuc. 2, (74.) Θεοὶ ὅσοι γῆν τὴν "Παραίτιδα ἔχετε, καὶ ἥρωες, ζυνιστορὲς ἔστε. Reddi- "tur et Consors. Vide Hes.] [Æsch. Ag. 1099. *Ἀσυνίστωρ, Gl. Inconscius. Ὑπερίστωρ, Supra "modum sciens, peritus: exemplum habes in Ἰστωρ. Φιλοῖστωρ, Cupidus sciendi, doctrinæ. [Hes. *Φιλι- "στωρ, Steph. B. 242. 694. Tzetz. Chil. 7, 717.] El- "berling. Mss.]

"Ἱστορία, Cognoscendi studium, Lustratio locorum. Bud. Unde Καθ' ἰ. πλανηθῆναι, Idem ap. Plut. interpr. Ad visenda loca et mores hominum cogno- "scendos peragere: citans similiter ex Aristide 110. Καθ' ἰ. εἰσαφικνεῖσθαι. Plut. de Def. Orac. Πλεῦσαι δ' αὐτὸς ἰ. καὶ θεὰς ἔνεκα πομπῆς τοῦ βασιλέως, Sese au- "tem cognoscendi visendique causa imperatore mit- "tente navigasse, Turn. Sic quoque idem Bud. ap. Theod. Hist. Eccl. 1. Καὶ πολλοὶ μὲν ἰ. χάριν, πολλοὶ δὲ ἐμπορίας τὰς μακρὰς ἐστέλλοντο, interpr. Visendo- "rum locorum gratia. || Percunctatio, Inquisitio, Com- "mentatio. Bud. e Diosc. Præf. Ἐξ ἰ., E percuncta- "tione audita et cognita. Ἐξ ἰ., i. e. ἀναγράφαι, Quæ "auditu cognorunt. Idem Bud. interpr. Inquisitio, "Commentatio ap. Aristot. de Anim. 1. init. Τὴν περὶ "ψυχῆς ἰ., de Cælo, Πρέπειν δ' οἷμαί γε καὶ σοὶ ἡγερί- "ων ὄντι ἀρίστω τὴν τῶν μεγίστων ἰ. μετιέναι, Persequi "et indagare commentationes physicas. Apud Gal. au- "tem κ. Τόπ. 2. Ἰ. δὲ πολλὴν καὶ συνεχῆ τῆς τῶν κα- "μνόντων διαθέσεως, VV. LL. interpr. E multa inspe- "ctione, annotaturque ibi esse Cognitionem et experien- "tiam propriam et fide a sensibus collectam, non ac- "ceptam aut traditam ab aliis. Sic accipiunt et Aristot. de Anim. 2. Τοῦτο ἐκ τῶν ἰ. καὶ ἀνατομῶν. Suid. ἰστο-

que exp. *θέαν*, ut *μυστηρίων* i. Bud. ap. Plat. Phæd. 51. *Ἰ. περί φύσεως*, interpr. Historia naturæ: addens, Theophr. C. Pl. init. libros præcedentes Historiam appellare. || Peculiariter vero Historia et ap. Gr. et Lat. dicitur Rerum gestarum vel expositio vel demonstratio, Gell. 5, 18.: addens, Verrium Flaccum historiam definisse, Rerum gestarum, quibus interfuerit is, qui narret, narrationem: quod historia Græcè significet rerum cognitionem præsentium: unde est *Ἰ. συγγραφεῖν* ap. Lucian. de Historia scr. Plut. Pericle, *Ἡ τῶν πράξεων καὶ τῶν βίων ἡλικιώτης* i. ["Ammon. 96. Wessel. Herod. 1. Larcher Wytt. Sel. 339. 1, 163. ad Phalar. 225. Longi Past. p. 1. Vill. ad Charit. 365. Valck. Diatr. 26. Wakef. Alc. 431. Jacobs. Anth. 7, 393. 8, 362. 9, 14. 12, 331. Leon. Alex. 26. Boiss. Philostr. 333. 366. *Ἰ. παντοδαπή*, Titulus libri, Gell. N. A. 1, 4. Bip. *Ἰ. περί τινος*, Schn. Præf. ad Aristot. H. A. p. x. ubi omnino de h. v." Schæf. Mss.] *Ἰστορίον*, Argumentum, Fides s. Probatio rei alicujus; sic enim interpr. ap. Hippocr. π. Γονῆς, *Τούτου δ' ἰ.* [p. 239. et alibi sæpiss.] *Ἰστοριογράφος*, Historiarum scriptor. B ["Ammon. 76. Thom. M. 813." Schæf. Mss. Diod. H. 2, 206. Athen. 412. * *Ἰστοριογραφική*, Bekk. Anecd. 2, 734." Boiss. Mss.] *Ἰστοριοσυγγραφεύς*, *έως*, *ὁ*, Historiarum scriptor, Qui historias "conscribit. Lucian. Macrob. *Φιλόσοφος τε ἄμα καὶ Ἰστοριοσυγγραφεύς*." [* *Τετραίστορον*, τὸ, Quatuor historiæ, Tzetz. Chil. 2. tit. 55. 58. * *Ἰστοριώδης*, 4. tit. ad v. 781., 8. tit. 231. 236., 9. tit. 256. 257., 11. tit. 365. alibi." Elberling. Mss. * *Ἰστορίς*, i. q. *ἱστορία*, Eust. Od. 1. p. 7, 23.] *Ἰστορικός*, Historicus, Ad historias pertinens, Historialis, Plin. ut *Ξηγήσεις*, Plut. *παράδοξα*, Athen.: *διήγημα*, Historica s. Historialis narratio: ἡ *ἱστορική*, Historialis scientia, Enarrationum actorum scientia aut facultas. *Τὰ ἰ.*, Historiæ, Historiarum monumenta. Plut. Them. *Οὐκ ἄπειρος ἱστορικῶν*. || Dicitur etiam, ut ap. Lat. Historicus, Historiarum scriptor, Historiarum scribendarum peritus. Plut. (7, 367.) *Καὶ τῶν ἰ. κράτιστος ὁ τὴν διήγησιν ὡς περ γραφὴν πάθει καὶ πρόσωποις εἰδωλοποιήσας*. Unde est superl. *ἱστορικώτατος*, Præstantissimus in historiis enarrandis. ["Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 2. *Ἰστορικώτερον*, ad Palæph. 157." Schæf. Mss.] *Ἰστορικῶς*, Historice, Historicorum more. [* *Ἐξιστορικῶς*, Porphy. de Abst. 1, 2." Galtaker. Mss. Strabo 1. p. 13. * *Ἰστοριέω*, Hippocr. Præcept. c. 4. *Φιλοπονίην μετὰ πόνου ἱστοριευμένην*.] *Ἰστορέω*, Noscito, Cognosco. Plut. de senibus Ciceronem docentem audire et visere cupientibus, *Τὴν ὑμνούμενην αὐτοῦ περὶ τὰς μαθήσεις οἰότητα καὶ σύνεσιν ἱστορήσαι*, Oculis subijcere, Bud.: Gal. ad Gl. 2. *Τίνας δὲ ἱστόρησα καὶ διαταχέων ἀπολομένους*, Novi, Cognovi. || Viso, Lustrò, de urbibus et regionibus dictum. Plut. *Βουλόμενος ἱστορήσαι τὴν πόλιν*, Volens urbem inspicere et cognoscere. Bud. 859. addens, esse i. q. *καθ' ἱστορίαν ἰέναι*, Visendi gratia ire. Sic Plut. Thes. *Ἰστορήσαι τὴν χώραν*. Theod. Hist. Eccl. de Tyrio quodam, *Τὴν ἐσχάτην Ἰνδίαν ἱστορήσαι πύθηςας, σὺν δύο μεираκίοις ἀδελφίδοις ἐξεδήμησεν*, Lustrare. || Peragro et cognosco loca, aliisque ea enarrando tradò, ut fecit Strabo. || *Memoriæ prodo*. Theophr. 4. *Τοὺς δὲ καθ' ἕκαστα βίους ἱστορήσαι δεῖ τῶν χρόνων*, Sigillatim vitas commemorare et prodere. Unde τὰ *ἱστορούμενα* a Plutarcho sæpe dicuntur pro Rebus memoriæ proditis. Bud. Comm. Plut. *Φίλιππον τὸν Ἀλεξάνδρου πατέρα Θεόφραστος ἱστόρηκεν, οὐ μόνον κ. τ. λ.* *Memoriæ prodidit*. Sic ap. eund. Plut. sæpe impersonaliter *ἱστοροῦσι*, Historici tradunt: et *ἱστόρηται*, *Memoriæ proditum* est. Bud. *Ἰστορεῖν τὰ γεγενημένα*, Lucian. (2, 9.) Literis prodere res gestas: *Ὡς τινες τῶν τότε ἱστόρησαν*, Herodian. 3, (7, 8.) || *Sciscitor*, *Percontor*, *Quæro*. Soph. El. (316.) *ἱστόρει τί σοι φίλον*. Unde altera persona subijcit, *Καὶ δὴ σ' ἐρωτῶ, τοῦ κασιγνήτου τί φής*. (Tr. 418.) *πρὸς τί δ' ἱστορεῖς*; Eur. (Or. 380.) *Ὅδ' εἰμ' Ὀρέστης, Μενέλεως, δὲν ἱστορεῖς*, Menelae, ego hic sum Orestes, quem quæris. Bud. Sic Idem ap. Polyb. 3, (48, 12.) *Περὶ τούτων εὐθαρσῶς ἀποφαινόμεθα, διὰ τὸ περὶ τῶν πράξεων παρ' αὐτῶν ἱστορηκέναι τῶν παρατετυχότων τοῖς καιροῖς*, interpr. *Percontari*. Herod. 1, (24.) *Ἰστορέεσθαι εἴ τι λέγοιεν περὶ Ἀσίοις*. Interro-

gare ecquid audissent super Arione, Gell. || *Sciscitando* s. *Percontando* audio, cognosco. Polyb. 3, (61, 3.) p. 50. *Τὴν πορείαν ἱστορῶν, ὡς πολλὰ καὶ δυσδιόδοι ὑπάρχει*. || *Ob oculos pono*, *Spectandum* propono, ap. Suid. *Ὅτῳ γὰρ ἦσαν ἱστορημέναι μόνον ὡς ζωγραφουῦσιν οἱ γραφεῖς τὰς εἰκόνας*, i. e. *πρὸς θέαν ἱστάμεναι*. ["Ad Orest. 380. ad Xen. Eph. 168. ad Herod. 11. 14. 748. 749. ad Charit. 274. 330. (530.) Thom. M. 476. Wakef. Eum. 458. Jacobs. Anth. 62. Anth. 9, 14. ad Diod. S. 2, 312. Gronov. ad Tacit. init. Bast Lettre 97. Inquiro, Eur. Phœn. 624. Valck., Abresch. Lectt. Arist. 162. Cum de solutæ, tum de ligatæ orationis Scriptt., Toup. Opuscul. 1, 374." Schæf. Mss.] *Ἰστορήμα*, affertur "pro Aspectus: sed sine exemplo." [Anacr. 18, 58. 284. Dionys. H. 1, 118.] *Ἀνιστόρητος, ὁ, ἡ*, Qui "historias non novit, Historiarum imperitus, Male "versatus in historiis. Unde ADV. *ἀνιστορήτως ἔχειν*, "i. q. *ἀνιστόρητον εἶναι*, Nescire historias. Plut. De "metrio, p. 283. *Εἰ μὴδὲ τῶν φαύλων καὶ ψευδομένων ἀνιστορήτως ἔχομεν*, Si ne turpium quidem et impro- "batorum ignoremus vitam et actiones, Bud. Ubi "etiam nota cum gen. jungi. *Ἀνιστορήτως, ἡ*, pass. "etiam exp., Cujus nulla in historiis memoria, Hi- "storicorum scriptis non memoratus." ["Ad Diod. S. 1, 195. Brunck. Soph. 3, 502." Schæf. Mss. *Ἀνιστορήτως*, Schol. Theocr. 8, 55." Boiss. Mss.] *Ἀνιστορησία*, Historiarum ignoratio, Male versatum "esse in historiis. Cie. ad Attic. 6, 1. Cum in "turma inauratarum equestrium, quas hic Metellus "in Capitolio posuit, animadvertissem in Serapionis "subscriptione, Africani imaginem, erratum fabrilie "putavi: nunc video Metelli: *ὃ ἀνιστορησίαν* tur- "pem; nam illud de Flavio et fastis, si secus est, "commune erratum est." [* *Πολυῖστορητος*, Schol. brev. in Lycophr. 2. p. 1053.] *Ἀνιστορέω*, Interro- go, Sciscitor. Eur. Hipp. (92.) *τοῦ δὲ καὶ μ' ἀνιστορεῖς πέρ;* Quanam vero de re me interrogas? [Soph. Œd. T. 577. "Brunck. ad Æsch. Pr. 971. Wakef. Trach. 317. Jacobs. Anim. 62." Schæf. Mss. * *Ἀφιστορέω*, Philostr. Icon. 2, 18. * *Διῖστορέω*, Xen. Eph. 1, 12." Kall. Mss. "Paul. Sil. 74. 78." Schæf. Mss.] *Ἐξιστορέω*, Sciscitor, i. e. Sciendi s. Cognos- "cendi causa percunctor, Perquiro. Apud Snid. *Τούτους οἱ Ἕλληνες ἐξιστορήσαντες ἂ ἐβούλοντο τὴν θέσθαι ἀπὸ τῆς Ἑρέου στρατιᾶς, ἀποπέμπουσι δεδε- μένους*, quod exp. *ἀναζητήσαντες*, ut Hes. quoque: "addens tamen etiam *διηγησάμενοι*: quod hujus l. "expositioni minime convenit. Eur. quoque pro "Interrogare et percunctari accepit, Hec. (734.) *Εἰ δ' ἐστὶ τοῖς δούλοισι τοὺς ἐλευθέρους Ἐξιστορεῖν*." ["734. ad Xen. Eph. 168. ad Herod. 597. 749. (7, 195.) Thom. M. 476." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 512. Choeph. 676. * *Ἐξιστορητέος*, Clem. Alex." Wakef. Mss. *Ἐπιστορέω*, Sciscitor, Percontor, Insuper sciscitor, ἐπερωτῶ, Hes. [Ἐπιστορέω, Hippocr. 813. * *Καθιστορέω*, Geop. 15, 2, 31.] *Παριστορεῖν*, "Obiter *ἱστορεῖν*. Cic. ad Att. 6, 1. Hæc te volui "παριστορήσαι: sumus enim ambo belle curiosi," ["Schol. Theocr. 1, 117. Schol. Plat. 220. R." Boiss. Mss. Schol. Thuc. 1, 74. * *Ἰαριστορία*, Phot. Bibl. 621.] *Προῖστορέω*, Ante memoro, Prius com- "memoro." [Diod. S. 11, 288. 14, 396. "Syntipas init." Boiss. Mss.] *Προσιστορέω*, Insuper sciscitor, scribo et prodo. Bud. e Strab. 8. *Νυνὶ δὲ τῶν ἐν Τριφυλίᾳ καὶ ταῦτα προσιστούρητέον*. ["Eunap. 55. Plut. 2, 276." Wakef. Mss.] *Συνιστορέω*, Consciscis, "sum: *σύννοια*, Hes." [Eust. 265.] *Φιλιστορέω*, Co- gnoscendarum rerum cupidus sum, Inquirendi studio flagro, Historiæ studeo, [unde *Φιλιστορία*,] Greg. in Basil. *Φιλεῖ γὰρ ἐν τοῖς τοιοῦτοις φιλιστορήται ἡ ψυχὴ*, Libenter historias citare et commemorare. Strabo l. ult. *Ὁ Φιλάδελφος ἐπικληθεὶς φιλιστορῶν*, Inquirenda- rum rerum cupidus. Bud. Comm. [* *Ψευδοῖστορέω*, Lobeck. Phryn. 676.]

"EIOAP, Statim, Confestim. Il. E. (337.) *εἰθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησε*, i. e. *εὐθὺς καὶ παραχρῆμα διέτρησε*. Hes. exp. non solum *ταχέως*, *εὐθὺς*, ἤδη "κατ' εὐθὺ, *ὀξέως*, sed etiam *χρῆς*, *Heri*." ["Rubnk. ad H. in Cer. 411. ad Timæi fæx. 140. Jacobs.

Exerc. 2, 180. Heyn. Hom. 5, 64. 709. 6, 338." A
Schæf. Mss. *Eikasios. O. 688." Seager. Mas.]
"Idem, Hesychio ταχέως, εὐθέως, Celeriter, Cito.
"UNDE Ἰθαράς, Celer, Velox. Hes. ἰθαράς exp. non
"solum ἰθαράς, κούφαις, sed etiam ἰλαράς, καλαῖς,
"καθαράς."

"EIKH, Temere, Casu fortuito et sine consilio.
"Isocr. Panath. Τοῖς εἰκῇ καὶ χύδην ὅ,τι ἂν ἐπέλθῃ,
"ἔχουσιν." Idem, λίαν εἰκῇ, Valde temere et incon-
"sulto." Ceb. Theb. πλανῶνται εἰκῇ, temere et for-
"tuito casu vagantur huc illuc. Plura exempla vide
"ap. Suid. Affertur et τὸ εἰκῇ pro Temerarium,
"Fortuitum: item pro Temeritas, Casus. Rursum
"εἰκῇ exp. Frustra: ab Hes. ὡς ἔνυχεν, ἀκαίρως, μά-
"τῃ." ["D. R. ad Longin. 267. Weisk. 403. Toup.
353. (ubi ὡς ἔνυχεν glossematicæ interpolationis sus-
spectum habeo,) 387. Valck. Hipp. p. 248. Brunck.
Ed. T. 379. Musgr. Ion. 390. Jacobs. Anim. 57.
Wakef. S. Cr. 4, 25. Diod. S. 2, 590. Conf. c. ἐκεῖ,
ad 2, 476. Εἰκῇ καὶ ὡς ἔνυχε, 1, 469. Schneid. Anab.
78. Εἰκῇ ῥαδίως, Musgr. Hec. 489. Porson. 493."
Schæf. Mss.] "Εἰκαῖος, Temerarius, Qui temere et
"εἰκῇ aliquid facit: ut Alcibiades ap. Athen. 11.
"Τὸν Ἀθηναίων δῆμον εἰκαῖον εἶρηκε κριτὴν, ἔτι πρό-
"κωπον. Unde τὸ εἰκαῖον, Temeritas: Hesychio τὸ
"μυρόν. Dicitur εἰκαῖον etiam Id, quod εἰκῇ et te-
"mere factum est vel fit: ut εἰκαῖα κόμης σκύματα
"in Epigr. Comæ temere discerptæ. Item, Qui te-
"mere et fortuito se offert: ὁ τυχών. Quo referri
"potest εἰκαῖος ἀναγνώστης, quod exp. Lector vul-
"garis et trivialis doctrinæ. Alioqui exp. etiam Le-
"vis, Vanus, Futilis: ut Hes. quoque et Suid. εἰκαῖον
"exp. μάταιον, ἀργόν, ἀνωφελές, μυρόν. Affertque
"Suid. in exemplum hæc verba adespota, Μηδὲν γὰρ
"εἰκαῖον Πλάτων λέγειν φησί." ["Toup. Emendd.
1, 450. Ruhnk. Ep. Cr. 73. Mær. 180. et n.; Jacobs.
Anth. 7, 388. 10, 349. Brunck. Soph. 3, 418. Heyn.
Hom. 7, 15. 41. 442. 491. 624. 648. 8, 64. Conf.
c. δίκαιος, Valck. Herod. 42. *Εἰκαῖος, Jacobs. An-
nim. 252. *Εἰκαῖολακεῖν, *Εἰκαῖολαλεῖν, an sic leg.
in Bastii Ep. Cr. 92. Lips." Schæf. Mss. *Εἰκαῖολέ-
"σχης, Cæsarii Quæst. Theol. 153. *Εἰκαῖολεσχία,
170. *Εἰκαῖολογέω, Cyrilli Alex. Def. 1. Anathem.
p. 206. *Εἰκαῖολογία, Hasii Ind. ad Leon. Diac.
217." Boiss. Mss. "Futilis ratio, Philo J. 1, 674."
Wakef. Mss. *Εἰκαῖοπονία, Cyrill. in Jo. 4, 5. *Εἰ-
"καῖορρήμων, Vaniloquus, unde] "Εἰκαῖορρήμονέω, i. q.
"εἰκαῖομυθέω: ITEMQUE Εἰκαῖορρήμοσύνη, i. q. εἰ-
"καῖομυθία. Utrumque ap. Suid. legitur. Affert
"enim εἰκαῖορρήμονεῖ pro μάταια λέγει: et Εἰκαῖορ-
"ρήμοσύνη pro ματαιολογία." *Εἰκαῖοφαγία, ad
Hesych. 2, 1430. n. 17." Dahler. Mss. *Εἰκαῖοφωγος,
Demetr. Phal. 291. falsa lectio pro εἰκαῖ φώγους.]
"Εἰκαῖοσύνη, Temeritas: vel Futilitas, Vanitas."
["Ad Mær. (50.) 180. Timo Phlias. 17." Schæf.
Mss.] "Εἰκαῖότης, idem. Apud Suid. Θεραπεία δὲ τοῦ
"ἐν ἐκάστῳ ἡμῶν δαίμονος, τοῦτον καθαρὸν πάθους τη-
"ρεῖν, καὶ εἰκαῖότητος, καὶ δυσσευστῆσεως τῆς πρὸς τὰ
"ἐκ θεοῦ καὶ ἀνθρώπων γινόμενα." ["Ad Mær. 180."
Schæf. Mss. "M. Anton. 2, 13, 5." Gataker. Mss.
* "Ἀνεικαῖότης, Arrian. in Epict. 3, 2. Diog. L. 7,
46." Kall. Mss. Lobeck. Phryn. 350.]

"ΕΙΚΟΣΙ, Viginti. Od. II. (249.) πέντε καὶ εἴκοσι
"κούροι, Viginti et quatuor: εἰκοσιτέσσαρες." ["Heyn.
Hom. 4, 302. *Εἰκόσιοι, ad Charit. 504. Epigr.
adesp. 691." Schæf. Mss.] "Εἰκοσί, poet. pleo-
"nasmο ποῦ ε pro εἴκοσι, Viginti. II. II. (847.) εἶπερ
"μοι εἰκοσὶν ἀντεβόλησαν. Sic Εἰκοσιπέντε pro
"εἰκοσιπέντε, Vingtiquinque." ["Ad Herod. 159. 203.
Heyn. Hom. 6, 120. 415." Schæf. Mss.] "Et Εἰ-
"κοστὸς pro εἰκοστὸς, Vigessimus, Od. P. (327.) εἰκο-
"στῷ ἐμμανῶ." ["Ad II. II. 765. Probl. Arithm. 12.
41. 42." Schæf. Mss.] "NEONON Εἰκοσάορος, dicitur
"pro εἰκοσάορος, sc. ναῦς, Navis quæ viginti remis im-
"pellitur: ut Hes. quoque εἰκοσάοροιο exp. εἰκοσα-
"κώπου, et φορητοῦ τελείας." "Εἰκατι, Dor. pro εἴ-
"κοσι, Viginti. || Exp. etiam Gratia, Causa: affer-
"turque e Lasc. εἰκατι Καλλώπης, pro Beneficio

"Calliopes. Sed scr. foret potius ἐκατι in hac signif.,
"ut sit. pro ἐκητι." ["Koen. ad Greg. Cor. 125." Schæf. Mss. *Εἰκατίπεδος, Tab. Heracl. ἐκ τῷ *εἰκα-
"τλείω, Suppl. ad Schneideri Lex.] "Ἰκατι s. Εἰκατι,
"teste Hes., dicitur pro εἴκοσι, Viginti." "Εἰκάς,
"ἀδος, ἡ, Vicenarius numerus, Viginti. Item εἰκάς
"dicitur Vigesima mensis dies. Aristoph. N. (17.)
"Ὅρῳ ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας, Lunam agere
"vicenarios dies, h. e. Agere tertiam decadem et in-
"clinare eis τὴν τριακάδα, ideoque τὸν μῆνα φθίνειν.
"Sic Etym. dicit ἐν τῇ εἰκάδι τοῦ μηνὸς ἑορτὴν soli-
"tam ἐπιτελεῖσθαι τῷ Ἀπόλλωνι: addens, τὴν ἰέρειαν
"quoque dictam fuisse εἰκάδα. Hesychio εἰκάδες
"sunt μέρη τινὰ φυλῆς, Partes quædam tribus: a
"quibus forsitan οἱ εἰκαδάρχαι dicuntur." ["Ad
Charit. 739. Wakef. Ion. 1095. Musgr. 1076. Ja-
cobs. Anth. 7, 266. 8, 248. Kuster. Aristoph. 67.
Vigesimus dies mensis, Segaar. in Daniel. 58." Schæf.
Mss. *Ἀμφεκάς, Hes. Inscr. Dor. Gruteri p. 217.]
"Εἰκάδιος, nom. propr. cujusdam viri, ex eo ei
"inditum, quod τῇ εἰκάδι ἐγενήθη, quæ festa erat
"Apollini. Etym." "Ἐξεκάδιοι, Hesychio sunt οἱ
"ἐκτὸς τῆς εἰκάδος καὶ τάγματος τοῦ αὐτοῦ." "Εἰκαδί-
"σταί, dicebantur Epicurei, quoniam τὴν εἰκάδα cu-
"jusque mensis colebant, qua Epicurus esse natus
"credebatur. Athen. (298.) Ἐπικούρειος δὲ τις εἰκα-
"διστὴς τῶν συνδειπνούντων, ἐγγέλους παρατεθείσης
"ἡμῖν, Πάρεστιν, ἔφη, τῶν δειπνῶν Ἑλένη." ["Ku-
ster. Hist. Crit. Hom. p. lxi. Wolf., Fabric. Bibl.
Gr. 4. p. 661. Ions. de Script. Histor. Philos. 15.
Jacobs. Anth. 8, 249." Schæf. Mss.] "Εἰκοσάκας, Vi-
"cies." [Plato de LL. 6, 771. *Εικοσαπλασίον, Ar-
chimed. 121, 13. Etym. M. v. Εἰκοσινήριτος. *Εἰ-
κοσάπλους, Heyn. Hom. 8, 313." Schæf. Mss. *Εἰ-
κοσὰς, ἀδος, ἡ, J. Poll. 1, 63. cum var. lect. εἰκάς:
Lucian. Alexandro 11. Sext. Emp. 4, 32. *Εἰκο-
σαῖος, Theophr. H. Pl. 7, 1. *Εἰκοσιδύω, *Εἰκοσι-
δύο, Eust. II. O. p. 617. Schol. in Lycophr. p. 90.
*Εἰκοσιεννέα, Athen. 607.] "Εἰκοσιέξ, Vingtisix,"
["Vita Eur. post Bacchas Ed. Elmsl." Boiss. Mss.
*Εἰκοσιεπτά, Hippocr. 274. Diod. S. 12, 305. 14,
447. * "Εικοσικαιτέτρατος, Epigr. adesp. 690." Schæf. Mss. *Εἰκοσίκλινος, Diod. S. 1, 32. (59.)
*Εἰκοσάκλινος, Athen. 548. *Εἰκοσάκωλος, Aristoph.
N. 1153.] "Εικοσίμετρος, Viginti-mensuras capiens,
"Viginti mensurarum capax. II. Ψ. (264.) Ἠλένηνα
"λέβητα δύο καὶ εἰκοσίμετρον, i. e. δύο καὶ εἴκοσι μέ-
"τρα χωροῦντα." "Εικοσιοκτῶ, Viginti octo." [Diod.
S. 14, 449. *Εικοσιστάδιον, Eust. Od. A. p. 56.]
"Εικοσιτέσσαρες, et Εἰκοσιτέσσαρα, Vingtiquatuor,"
["Schol. Arat. 27." Boiss. Mss. * "Εικοσιτρεῖς,
Callim. 1, 472." Schæf. Mss.] "Εικοσήρεμος ναῦς,
"Navis habens viginti remos," ["ad Charit. 262." Schæf. Mss. *Εικοσόργυιος, Xen. K. 2, 6.] "Συνε-
"εἴκοσι, Simul viginti: ut dicitur σύνδυο et σύν-
"τρεῖς," [Od. 14, 98.] "Εικοστὸς, Vigessimus." [Εἰ-
κοστή, Gl. Vicesima.] "Εικοστολόγος, Qui τὴν εἰκο-
"στήν, i. e. Vigessimam, sc. partem, colligit: ut δε-
"κατηλόγος, Qui decimam. Aristoph. B. (363.) Θω-
"ρυκίων ὦν εἰκοστολόγος, κακοδαίμων, ubi Schol. exp.
"τὰ εἰκοστὰ ἐν τῇ κρίσει συνάγων." ["Mær. 165. et
n." Schæf. Mss. *Εικοστόπρωτος, Nicom. Arithm.
1, 12. p. 83. eum var. l. *Εικοστόμονος. *Εικοστό-
πεμπτος, Geop. 8, 23, 2. * "Εικοστοτέταρτος, Plut." Wakef. Mss. *Εικοστάγωνος, Jambl. V. P. 247. τὸ
εἰκ, i. e. τὸ δωδεκάεδρον. *Εικοσῶνης, Arrian. Epict.
4, 1. "Mær. 165. et n., Thom. M. 654." Schæf. Mss. *Εικοσῶτης, Gl. ὁ τὰς εἰκοστὰς ἀπαιτῶν, Vice-
simarius: leg. εἰκοσῶνης.] "Εικοσταῖος, Vigesima-
"nus: Qui τῇ εἰκοστῇ, Vigesima die, aliquid facit:
"ut qui vigesima die nascitur s. provenit."

EIKΩ, Similis sum. Aristoph. N. (1000.) Εἰ ταῦτ',
ὦ μεράκιον, πείσει τούτῳ, Τοῖς Ἰπποκράτους νιέσιν
εἴξεις, Similis eris, Idem tibi, quod Hippocratis filiis
accidet. Exp. tamen ὁμοῖω ab Etym. Eust. || Εἴκε,
Videbatur, Consentaneum erat, II. Σ. (520.) Οἱ δ' ὄρε
δὴ ρ' ἵκανον, ὅθι σφίσιν εἴκε λοχῆσαι: sic enim ibi ac-
curatiora exemplaria scriptum habere tradit Eust.,
exp. ἐφκει, ἐπρεπεν: si vero ἦκε scribatur, esse καθῆκε.
A pass. sunt, II. Ψ. (379.) Αἰεὶ γὰρ διφροῖς, [διφρούς]

ἐπιβησομένοις ἐίκτην, Similes erant rhedam consensuris, Videbantur consensuri. Eod. libro Eust. citat, ἐίκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ, exp. ὁμοίωτο, ἐφκει. Od. Δ. (27.) de Nestoride et Telemacho, γενεῇ δὲ Διὸς μεγάλοιο ἐίκτον. || "Εοικα, pr. med. ab Εἴκω, Similis sum. Od. Ζ. (242.) Πρόσθεν μὲν γὰρ δὴ μοι ἀεκέλιος δόατ' εἶναι, Νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε. Il. Γ. (158.) ἀθανάτοισι θεῆς, εἰς ὧπα ἔοικεν, Od. Α. (208.) κεφαλὴν τε καὶ ὄμματι καλὰ ἔοικας Κεῖνῳ. Hæc de formæ habitusque corporis similitudine ap. Hom. præcipue exempla sunt: ap. Eund. reliquosque scriptt. ad alia quoque transfertur: ut ἔοικας βασιλῆϊ, Od. Ω. (252.) ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας, Θ. (166.) Sic ap. Xen. Σ. "Ἰνα μὴ καὶ σὺ λοιδορουμένῳ ἔοικῃς, [cf. Σ. 6, 8.] Dem. Ol. 2. Δαιμονίᾳ τινὶ καὶ θεῷ παντάπασιν ἔοικεν ἐνεργείᾳ. Quibus in Il. modis duobus vocab. hoc Lat. exprimi potest: nam βασιλῆϊ ἔοικας reddere potes, Regi similis es: item, et quidem frequentius, Videris rex esse. Sic illud Xen. "Ἰνα μὴ καὶ σὺ λοιδορουμένῳ ἔοικῃς, Ne et tu convitianti similis sis; convitianti videris. Sic ap. eund. Xen. (Ap. 1, 6, 10.) "Εοικας τὴν εὐδαιμονίαν οἰόμενῳ τρυφῇ καὶ πολυτέλειαν εἶναι, Videris existimare. || "Εοικα, Videor. Aristoph. Ἀγῶν ὅτι τῶν χρηστῶν τις, ὡς ἔοικας, εἰ, Ut videris. Et nonnunquam cum infin., ut ap. Plat. de LL. "Εοικα τυχεῖν, Videor mihi consecuturus. Synes. "Εοίκασιν ὑπάρ μοι δώσειν κακόν. At Xen. Ap. 1, (4, 6.) Ὅδ' δοκεῖ σοι καὶ τόδε προνομίας ἔργον εὐοικεῖν; redditur, Nonne videtur tibi fuisse? Ubi tamen aut εὐοικεῖν videtur mendosum, aut potius ἔργῳ legi debere. At "Εοιγμεν pro εὐοίκασιν. Soph. Aj. (1239.) Videmur: sicut Εἴξαι pro εὐοίκασιν Plat. dixisse annotat Suid. citans et Aristoph. N. (343.) εἴξασιν γοῦν ἐρλοῖσιν πεπταμένοισι. Item in altera signif. pro Videtur, Eur. Iph. A. (848.) μνηστέρῳ γάμουσιν Οὐκ ὄντας, ὡς εἴξαι, Quæ nullæ sunt, ut videntur. Et "Εφκει plusquamperf. Similis eram. Il. Β. (57.) Νέστορι δῖῳ Εἰδός τε, μέγεθός τε, φύην τ', ἀγχιστα. ἐφκει. SED et Οἴκα pro εὐοικα dici annotat Eust.: imo ἔοικα ex hoc, præfixo ε, fieri. Sic et J. Poll. 1. pro εὐοικεῖν et προσοικεῖν scribit dici posse οἰκεῖν et προσοικεῖν. UNDE esse ap. Herod. Ionice οἰκὸς pro εὐοικός: nam εὐοικός Att. esse. || "Εοικε imperson. sumtum, Videtur. Plato de LL. Τὰ μὲν τοίνυν ὑμέτερα ἀκούειν, ὡς ἔ., εἶτομα ἂν εἴη, Vos quidem igitur audire, ut videtur, parati. Plut. de Primo Frig. Ὁ δὲ ἄρ' ὡς ἔ. συνελαύνων τὰ σώματα, Ut conjicere licet, videtur. || Consentaneum est, Par est, Æquum est. Od. Θ. (358.) Οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε, τὸν ἔπος ἀρνήσασθαι. Il. Α. (118.) ὄφρα μὴ οἶος Ἀργείων ἀγέραςτος ἔω· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε. Sic etiam nonnunquam reddi potest, ὡς ἔοικε, Ut par est, æquum est, dignum est, consentaneum est. Thuc. 1. Ἀδικούμενοι δὲ, ὡς ἔ., οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον ὀργίζονται ἢ βιαζόμενοι. || Aliquando cum dat. construitur, significatque Decet. Il. K. (440.) τὰ μὲν οὔτι κατὰ νηυσὶν ἔοικεν Ἀνδρεσσιν φορέειν, Apoll. Rh. 2, (11.) ἴδμενα ὕμιν ἔοικε, Scire vos decet. Plato de LL. 9. "Εοικε δὲ νέῳ παντὶ ὑπὸ γέροντος πληγέντι, ῥαθύμως ὀργὴν ὑποφέρειν, Decet juvenem, Par est juvenem etc. || "Εοικὼς, Similis. Od. Τ. (380.) Ἄλλ' οὐπω τινὰ φημι εὐοικότα ὧδε ἰδέσθαι Ὡς σὺ, δέμας, κεφαλὴν τε, πόδας τ', Ὀδυσσῆϊ ἔοικας: Α. (605.) ἐρεμνῇ νυκτὶ εὐοικός. Xen. K. Π. 6, (2, 7.) Πάνν εὐοικόςτας πεφοβημένοις ἀνθρώποις. Plato Pol. 2. Γραφεὺς μὴδὲν εὐοικότα γράφειν, οἷς ἂν ὁμοία βουλευθῇ γράψαι, Nulla e parte similes iis, quorum formam exprimere velit. Plut. Numa, Μύθοις εὐοικότες τὴν ἀγορίαν λόγοι, Fabulis simillimi. At εὐοικός ἀλλήλοις, in VV. LL. exp. Inter se convenientes. || Consentaneus, Conveniens, Meritus. Od. (Γ. 125.) οὐδέ κε φαίης Ἄνδρα νεώτερον ὧδε εὐοικότα μυθήσασθαι, Consentanea, Convenientia, Decentia, Od. Α. (46.) Καὶ λίην κεῖνός γε εὐοικός κεῖται δλέθρῳ, Merito interitu occubuit. Herodian. 4, (9, 10.) Ταύταις αὐτοῦ ταῖς ὑποσχέσεσι πιστευόντες οἱ νεανῖαι πάντες, εὐοικότα τε ἐλπίσαντες διὰ τὴν προῦ- πάρχασαν παρ' αὐτοῦ ἐς τὴν πόλιν τιμὴν, Eaque, quæ consentaneum erat, sperantes; Verisimili spe adducti, Polit.: Greg. Εἰ δ' ἄγε σὺ, καὶ μῦθον εὐοικότα μυθολογήσω Αἰσχεῖν ὑμετέροις, Consentaneum, Convenientem. "Εἴκε ap. Hom. per sync. pro εὐοικε: in- terdum et pro συνεχέει, ab εἴκω. At εἴκε s. εἰ κε,

A "est εἰάν πως, Hes." "Εἴκτην, Similes erant: ὁμοίως. "θησαν, per sync. pro εἰκείναι, dissoluta diphth. "præt. plusquamp. ab εἴκω. Il. Α. (104.) ὕσπερ δὲ οἱ "πυρὶ λαμπετόντι ἐίκτην." "Εἴκτο, poet. dial. "pro εἴκτο: præt. plusquamp. pass. ab εἴκω. Epigr. "ἀλλ' ἐτι βουλὴν Σκεπτομένῳ ἔικτο, Similis erat. || Vi- "debatur, ἐνομιζέτο, ἐδόκει. Apoll. Rh. 2, (39.) "Γαίης εἶναι εἴκτο πέλωρ τέκος." "Εἴξαι, Similes "sunt, pro εὐοίκασιν. Vide in Anomal." "Εοιγμεν, "per sync. Att. ap. Soph. pro εὐοίκασιν, verso simul "κ in γ." "Οἰκὼς, i. q. εὐοικός, sed hoc magis Att. "est. Signif. autem Similis. Herod. οἰκὼς μάλιστα τὸ "εἶδος, Corporis habitu quam simillimitas. Idem "εἰκότα, ut εὐοικότα, vocat Probabilia, Verisimilia, "Consentanea." ["Εἴκω, ad Herod. 519. Thoma M. 269. 329. Εἴκε, Heyn. Hom. 7, 538. Εἴξαι, Barnes. Hel. 504. Εἴξ., εὐοίκασιν, Mær. 147. et n., ubi et de εἴκασιν. Εἴξ., εἴκασιν, Timæi Lex. 98. et n., Idem. A. 848. et Musgr. Εἴκειν conf. c. ἡκειν, ad Charit. 681. 765. ἡκειν, ἡκειν, Dawes. Misc. Cr. 295. "Εοι- B Valck. Phœn. p. 475. Musgr. Cycl. 99. Heracl. 1428. 681. Lobeck. Aj. p. 404. "Εφκει, Dawes. Misc. Cr. 179. "Εἴκτην, Heyn. Hom. 4, 47. "Εἴκτω, 8, 380. "Ἡκτο, 7, 145. Wakef. Alc. 1084. Εἴξεναι, Wakef. Trach. 313. "Εοικα, ad Il. O. 90. Boiss. Philostr. 352. De constr., ad Lucian. 1, 552. Jacobs. Anth. 10, 317. (ad v. 245.) Paus. 3, p. 238. Heyn. Hom. 7, 25. "Εοικα, sc. εἶναι, Heind. ad Plat. Gorg. 98. Butt. 513. Similis sum, ib. Phryn. Ecl. 189. "Εοικα ad Well. Gr. Gr. 3, 397. "Εοικα ἐποικτεῖν, i. e. ἐποι- κτεῖω, Soph. Phil. 317. Jacobs. Anth. 9, 430. (ordo verborum mutandus.) Abresch. Æsch. 2, 200. "Εοικα, ad Od. 8, 146. Cleric. Præf. ad Philarg. 34. Par est, Theocr. 22, 180. Decet, ad Xen. Mem. 4, 4, 24. Il. X. 440. Heyn. Hom. 6, 567. Cum dat. pers., Theocr. 22, 154. Similis est, cum dat., ad Xen. Mem. 1, 4, 6. (cf. 1, 4, 7. ubi duplicem vim habet,) 1, 6, 10. ad 4, 3, 8. De constr., ad 4, 5, 8. An cum nominat. pro dat.? Schneid. ad Demetr. 121. Lexicon 2, 1021. cf. ad Diod. S. 1, 126. De usu Att., ad Xen. Eph. 188. Ὡς εὐοικε, Timæi Lex. 281. et n., Eur. Hec. 756. Wyttenb. Sel. 429. Dionys. H. 1, 364. Valck. Hipp. p. 281. Mær. 426. et n., Wolf zu Plat. Gastm. p. 14. Wyt. ad Plut. de S. N. V. 10. Jacobs. Anth. 6, 206. Heind. ad Plat. Lys. 49. ad Gorg. 114. Lu- zac. Exerc. 151. T. H. ad Plutum p. 92. De re certa, ad Phalar. 316. "Εοικέ τοι, οὔτοι ἀεικὲς, Heyn. Hom. 4, 463. "Εοικε δὲ τοῦτο βούωσθαι, Jacobs. Anth. 11, 83. Οὐ γὰρ εὐοικε, Wakef. Ion. 94. Simonid. 85. Leon. Tar. 37. "Εοίκης, Musgr. Ion. 441. Ἄν εὐοικός, An- stoph. Fr. 252. Plato Pbædr. 330. "Εοικεῖναι, de re certa, ad Lucian. 1, 179. Amst., Brunck. Aristoph. 3, 179. Abund., ib. Brunck., ad Bacch. 1273.: "προ- σοικεῖναι. Vulgo legitur, contra sermonis Att. usum, προσοικεῖναι. Mæris: εἰκὼς, Ἀττικὴς εὐοικός, Ἑλλη- νικὴς. "Εοικὼς, Dawes. Misc. Cr. 184. Ileyn. Hom. 5, 469. Jacobs. Anth. 9, 391. Conveniens, Aptus, 7, 180. Heyn. Hom. 5, 65. More, Ut solent, 318. "Εο- κὼς ἐς, Boiss. Philostr. 435. Εἰοικός, Heyn. Hom. 6, 469. "Εοικῦα οἶονεῖ ἔντερον, Aristot. H. A. 33. Schn. "Εοικός, Rationi consentaneum, Kuhn. ad Paus. 126. Οἰκὼς, ad Herod. 12. 21. 214. 320. 475. 573. Οἰκὼς, οἰκότα, οἰκάω, Ion., Wessel. Diss. Herod. 145. Schæf. Mss.] "Εοικότως, Similiter, Sinilli modo. || Convenienter. ["Εοικάζω, ad Hesych. 1, 1103. n. 9. Dahler. Mss.] "Εἴγμα, αἶος, τὸ, Imago, Si- militudo." "Ἀνοικη, Etym. et Lex. meum vet. afferunt pro "τὸν παρὰ τὸ εἶδος εἰρημένον, Non verisimilem et con- sentaneum: ab εἴκω. Dicitur ἀνοικεῖν etiam hoc "significatu." "Ἀνοικηδέα λόγον, Hes. affert pro "τὸν παρὰ τὸ εἶδος εἰρημένον: qua signif. ἀνοικη- ἡ- buimus." Ἀπέοικα, Absimilis s. Dissimilis sum. Aphthon. π. Στάσεων 2. Ἀπέοικε δ' οὐδὲν τοῦ ἐπὶ ἡ- ματος τούτου καὶ ὁ ἄσωτος ὁ ἐπὶ τῷ πατρὶ ἀφαιρέσει- μένῳ φόνου φεύγων. Et ἀπεοικεῖναι pro Dissimile esse, Differre, cum gen. junctum, citat Bud. ex Areop. 6. Ἀπέοικε, imperson., Dissentaneum est; A re est, Non deoet, par est. Plut. Pericle, Καὶ συνδραμεῖν οὐδὲν ἀπέοικεν ἀπὸ πολλῶν πρόσοντων αὐτῷ δόξαν, Non a re est, Bud. ["Callim. 1, 457. Schæf. Mss.] UNDE

Ἀπεικός, Absimilis, Dissentaneus, Absonus, Absurdus, Incongruus: cum gen. Bud. ex Areop. 4. 5. 6. Idem Bud. ap. Polyb. (6, 26, 12.) p. 181. Τίς γὰρ οὕτως ἐστὶν ἀπεικός πρὸς τὰ καλὰ καὶ σπουδαῖα τῶν ἔργων, ὃς οὐκ ἂν βουλευθείη κ. τ. λ. interpr. Quis sic dissentaneus est et refractarius et absurdus, [Alienus ab, Ern. "Heyn. Hom. 4, 44. Ἀπεικός, Moschus 2, 136." Schæf. Mss.] Ἀπεικότως, Absimili modo, Non verisimiliter, A re. ["Thom. M. 86." Schæf. Mss. "Dionys. Alex. ap. Euseb. H. E. 7, 11." Boiss. Mss. "Ἐπείκω, Opp. K. 2, 490." Wakef. Mss.] Ἐπέοικα, Videor, i. q. ἔοικα. Il. I. (391.) ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθω, "Ὅστις οἷ τ' ἐπέοικε, καὶ ὃς βασιλεύερος ἔσται, ὅστις sibi eligendus esse videtur. At ἐπέοικε impers. Decet, Par et æquum est. Il. Ω. (595.) Σοὶ δ' αὐτὸ ἐγὼ καὶ τῶν δ' ἀποδώσομαι, ὅσ' ἐπέοικε. Sic Od. Ω. (480.) ἐρέω δέ τοι, ὥς ἐπέοικε. In qua signif. interdum cum dat. construitur: ut Il. Δ. (341.) Σφῶν μὲν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοιισιν ἐόντας ἑστάναι. At in illo Il. A. (126.) Λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλλέλογα ταῦτ' ἐπαγγεῖρειν, λαοὺς, non cum ἐπέοικε, sed cum ἐπαγγεῖρειν construitur, Non decet, æquum est ut populus &c. ["Heyn. Hom. 4, 619. 5, 615. 8, 253. Antip. S. 87. Damaget. 3. Marc. Argent. 22. Valck. Diatr. 287. 293. ad Od. 6, 193. ad Charit. 430." Schæf. Mss.] ὙΠΕΡ Ἐπεικός, partic. Decens, Conveniens. Arrian. (7, 15; 9.) Οὐδὲ τῷ Ῥωμαίων πολιτεύματι ἐπεικός ἦν ἄλλως τε καὶ ἐς τοσόνδε ἀπὸ τῆς οἰκείας πρεσβεύσαι. "Ἐπεικάδες, αἱ, Dies nefasti, et qui "inauspiciores ceteris existimabantur. VV. LL." ["Etym. M. 131, 15." Wakef. Mss.] Παρέοικα, Aliqua e parte s. aliquantulum similis sum. Et παρέοικε, Aliqua e parte similis est, Assimilis est, Æmulatur. At παρέοικε imperson. sumtum, Aliqua e parte consentaneum et conveniens est; nam παρὰ hic aliquid de signif. diminuit: ut in παρόμοιος. ["Tib. Rhet. 190. Gale, ubi nunc γὰρ εἶκε, sed leg. παρ., quam lect. inveni in Cod. Ms." Boiss. Mss.] ὙΠΕΡ Παρέοικα, Aliqua e parte similis, Hes. παρόμοιος, Aliqua e parte consentaneus s. conveniens. ["Schol. Aristoph. N. 179." Boiss. Mss.] Προσέοικα, Assimilis sum. Plut. Τῷ γὰρ ὄντι γλαφυρὸς ὁ Παρράσιον γέγραπται καὶ πεποίηται, καὶ τι πρ., de Thesi effigie a Parrhasio expressa, quam cum sua Euphranor confers, dicebat rosas comedisse, at suam carnes bubulas. Plato Epist. 7. Εὐχῇ πρ. ἡ τοσαύτη ξυμβουλή, Votoassimile est tale consilium. || Videor. Dem. (505.) Τοιοῦτους δέ τισι πρ. ὁ γράφων τὸν νόμον χρῆσθαι, Videatur, Bud. Προσέοικε, impers., Consentaneum et conveniens est. Greg. Pr. τῷ παρόντι, Præsenti considerationi convenit. VV. LL. [Πρόσεικα, Aristoph. Eccl. 1161.] ὙΠΕΡ Προσεικός, Assimilis. Aristot. Πρ. τοῖς γανεύσιν. Plut. Numa, Καθαρμῷ πρ., Lustrationi assimilis. || Consentaneus, Conveniens, Decens. Soph. El. (618.) Ἐξωρα πράσσω, κ' οὐκ ἐμοὶ προσεοικότα, [rectius προσεοικότα, Br.] Bud. ["Planudes Ovid. Met. 3, 680." Boiss. Mss.] ΕΤ Προσεοικέναι pro προσεοικέναι dioi posse annotat J. Poll. 9. ["Προσεοικότως, Dio Chrys. 1, 402." Wakef. Mss.] || Εἰκός, Similis. Il. (Φ. 254.) Τῷ εἰκός, ἦξεν, de Achille, quem aquilæ comparat. Et in fem. gen. Il. T. (286.) γυνὴ εἰκνία θεῇσι: sic Il. Z. (389.) Μαινομένη εἰκνία. || Verisimilis, Probabilis. Εἰκόρες λόγοι ap. Plat. Cicero interpr. Oratio, quæ similitudinem veri consequitur. Vide ap. Eund. in meo Cic. Lex. alias interpr. Aristoph. cum dat. dixit λόγους οὐδὲν εἰκότας τῷ πράγματι, quod quidam interpr. Verba nihil attinentia ad rem; sed cum additur dat., videtur potius esse, Nullam cum re similitudinem aut affinitatem habentia. || Exp. alicubi et Decens. || Εἰκος, Verisimile, Probabile, Consentaneum, Rationi consentaneum. Thuc. 3, (10.) Οὐ γὰρ εἰκός ἦν αὐτοὺς, οὓς μὲν μεθ' ἡμῶν ἐνσπόνδους ἐποίησαντο, καταστρέψασθαι, Non probabile erat: 6, (55.) Εἰκός γὰρ ἦν τὸν πρεσβύτατον πρῶτον γῆμαι, Rationi consentaneum erat, Par erat. Et statim post, Οὐδὲ τοῦτο ἀπεικοίως, pro eod. Sic autem sæpe in narrationibus, ὥς εἰκός, ὥσπερ εἰκός, οἷα εἰκός, veluti per parenth. interjectum, redditur, Ut verisimile est, Ut credibile est, &c. Xen. K. II. 8, (7, 1.) Καὶ ὁ μὲν πατήρ καὶ ἡ μήτηρ

αἵματα δὲ, ὥσπερ εἰκός, ἐτελελευτήκεαν: 2, (1, 2.) Πρῶτον μὲν, ὥσπερ εἰκός, ἡσπάσαντο ἀλλήλους. Alicubi autem ὥς εἰκός, redditur etiam Ut æquum est. Sed et iis nonnunquam adhibetur Il., ubi Lat. adhibent, Ut assolet, fit; alioqui n. hæc signif. ὥς εἰκός, dicere non ausim; et Galli, Comme il se fait, et, Comme vous pouvez penser: quod posterius loquendi genus ad signif. Gr. vocis propius accedit: et interpretando huic Thuc. loco 4, (26.) convenientissimum esse arbitror, Ἀλλὰ διαμώμενοι τὸν κάχληκα οἱ πλείστοι ἐπὶ τῇ θαλάσῃ, ἐπινον οἶον εἰκός ὕδωρ: ubi tamen οἶον non ponitur adverbialiter, ut alibi cum dicitur οἷα εἰκός. Illa vero interpr. Ut assolet, fit, illi posteriori Xen. I. quadrare possit. Bud. ὥς εἰκός non solum esse ait Ut par est, erat, ap. Xen. identidem: sed interdum etiam Ut decet, decuit. Dicunt vero pro Verisimile, Æquum est, etiam ὥς τὸ εἰκός, κατὰ τὸ εἰκός, ἐκ τοῦ εἰκότος, ἐκ τῶν εἰκότων, quæ duo interdum et per Merito redduntur, quinetiam τῷ εἰκότι ap. Thuc. pro eod. legitur. Et illi κατὰ τὸ εἰκός opp. παρὰ τὸ εἰκός, ut Thuc. 2. Εἰ μὴ καταπεπληγμένους ἡμᾶς παρὰ τὸ εἰκός ἐώρων, ubi quidam reddunt Præter æquum; sed malim, Contra quam rationi consentaneum sit. Interdum vero additur gen.: ut a Greg. Enc. Macc. Παρὰ τὸ εἰκός τῆς φύσεως: ubi verti itidem posse arbitror, Ultra quam naturæ consentaneum sit. Alii tamen, Præter solitum naturæ. Alicubi autem εἰκός per subst. verti debet Probabilitas. Sed et argumenta Cic. dixit, quæ Plato εἰκότα, Cic. Lex. 30. "ἰκός s. Εἰκός, Hæsychio τάχα, ἴσως, Forsan, Forsitan. Idem ἰκόσι affert pro εὐπρεπέσι, "Decoris, Decentibus." ["Εἰκός, Brunck. Aristoph. 2, 73. 81. 140. 187. 3, 169. Εἰκός, εὐκότως, Mær. 148. et n., Ammon. 54. Eran. Philo 166. Εἰκός, οἰκός, Heyn. Hom. 5, 469. Εἰκός, εἰκός, Toup. ad Longin. 349: Acta Traj. 2, 316. Coray in Thuc. par Levesque 3, 263. Xen. Eph. 28. Valck. Diatr. 84. ad Herod. 582. Ὁ εἰκός λογισμός, Dionys. H. 3, 1330. 1334. et n., Εἰκός, Wytt. ad Plut. de S. N. V. 83. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 327. ad Diod. S. 1, 662. Heind. ad Plat. Phædr. 221. Quod decet, Wakef. Phil. 903. Pro εἰκόν, Ernest. Obs. in Aristoph. N. p. 23. De constr., Valck. Hipp. p. 232. Ὡς εἰκός, Zeun. ad Xen. K. II. 23. Villos. ad Long. 103. Ὡς τὸ εἰκ., Boiss. Philostr. 402. Ὡσπερ εἰκός, Dionys. H. 1, 419. Ὡσπερ εἰκός ἦν, Longus 4. Vill. Εἰκός ἦν pro ἐστὶ, Wolf. ad Leptin. 221. κατὰ τὸ εἰ., Wytt. ad Plut. de S. N. V. 22. Εἰκ. ἐστὶ, cum infin., Thom. M. 165. ad Lucian. 1, 674. Τῷ γὰρ εἰκός —, Aristoph. A. 703. Τό γε εἰ., Plato Phædr. 346. Μετὰ τοῦ εἰ., Athen. 1. p. 34. Ἐξ εἰ., Plato Phædr. 225. Heind. Ἀπ' οὐδένης ἦν εἰ., Plut. 6, 325. Hutt. Εἰκότι, ad Phalar. 142. 339. Τὰ εἰ., Abresch. Lectt. Arist. 84. Ἐκ τῶν εἰ., Plato Charm. 69. Παρὰ τὰ εἰ., Dionys. H. 1, 61." Schæf. Mss. * Εἰκότερον, Antiphon p. 631. * Εἰκοτολαλέω legit Niclas Antigon. Caryst. ap. Strab. 12. p. 495. Cor., cf. Schn. Lex. v. Εἰκοτολογέω, et Supplem. * Ἀνεικοτολαλέω, Antigoni Carystii c. 141.: ἂν * εἰκοτολαβεῖν, Cod. Ms. Coraius emendavit ἂν ἀπεικότα λαλεῖν, Bastius Ep. Cr. 92. ἂν κομπολακεῖν. * Εἰκοτολόγον, * Εἰκοταλόγον, Jambl. V. P. 184. Kiessl. falsæ lectt. pro εἰκότα λόγον.] Εἰκοτολογέω, Similitudinem veri consequor in iis, quæ dico. Hes. εἰκοτολογῆσαι exp. * ἐστοχασμένως εἰπεῖν, quod alii reddunt E conjecturis dicere. [Strabo 921. (12. p. 495. Cor.) Philo. J. 2, 554. * Εἰκοτολογία, Jambl. I. c. (§. 86.) Archytas Stobæi Phys. p. 724.] Εἰκότως, Ut rationi consentaneum est, par est. Sed redditur sæpius, Merito, Jure. Thuc. Οὐκ ἂν εἰκότως ἦν γε τοῦ ἀδικεῖν αἰτίαν φερόμεν. Idem, Πως οὐκ εἰκότως ἠθύμουν; Plut. de Def. Orac. Ἐκεῖνον μὲν οὖν εἰκότως ὁ θεὸς ἡμύνατο. Interdum ponitur in fine orationis, pro Et merito quidem. ["Bergl. Alciphri: 22. ad Lucian. 1, 174. 2, 53. Toup. ad Longin. 284: Wytt. Sel. 419. Porson. Or. 727. E conjectura, Strabo 13. p. 907." Schæf. Mss.]

Ἀπεικός, Absimilis, Dissentaneus, Absurdus, Vero non similis. Plut. de Def. Orac. Οὐ γὰρ ἀπεικός ἐστι, Cum incredibile non sit, Turn. Sic Bud. ἀπεικός interpr. Non verisimile, citans Arrian. 202. Apud

Basil. autem, Ἀρχὴν μὲν φιλίας λαμβάνειν ἐν μακρῇ καὶ χρόνιου ὁμιλίας, οὐκ ἀπεικός, Non indecens, Par, Congruum, Bud.: Chrys. Οὐδὲν ἀπεικός, Non a re. ["Fisch. Palæph. p. lxxi. ad Phalar. 374." Schæf. Mss.] Ἀπεικόςως, Absimili modo, Non verisimiliter, probabiliter, Absurde. || Isoer. (Panath. 88.) Οὐκ ἂν τοῦτο γίγνεσθαι δόξειεν, Non a re, [al. ἂν εἰκότως,] || Immerito. Thuc. 1, (73.) Δηλώσαι, ὥς οὔτε ἂν ἔχομεν, ἂν κεκήμεθα, Non injuria, immerito. ["Ad Mær. 148. Valek. Hipp. p. 161. Plut. Mor. 1, 10. Thom. M. 86. Wakef. S. Cr. 3, 165." Schæf. Mss.] Ἐξαικός, Verisimilis. VV. LL. Sed fortasse pro ἀπεικός. [* Ἐπεικός, Consentaneus, Decens, Æsch. Choëph. 667. "Wakef. S. Cr. 4, 4." Schæf. Mss.] Ἀεικός, Non consentaneus, Indecens, Indecorus, Fœdus: ut ἔργον, ἔργα, Hom.; præcipue autem, ubi ἔργον appellat Adulterium, et λοιγόν, Il. A. (341.) Sic autem B. (264.) πληγῇσιν redditur Fœdis verberibus. Sed multis Il. apte videtur Lat. voce Indignus reddi: cum etiam copulet Cie. hæc tria, Indignus, Indecentius, Inhonestius: ut in illo loco A. (436.) Ἡδὴ νῦν Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἄμυνον. Sic enim Indignam mortem dixit Virg. Et ipse Hom. εὐκότα ἔλεθρον videtur opponere τῷ ἀεικεῖ, Il. A. Sed ut latius interdum patet τοῦ Indignus signif., sic etiam τοῦ ἀεικός. In quibusdam tamen Il. aliud expositionis genus diversum ab omnibus præcedentibus excoGITatum est: ut πῆρα, Pera, quam quis peram non esse conjiciat. Quam expositionem sequendo, explicare vellem peram ἀεικῇ, peram in qua quis peræ formam non agnosceret: i. e. adeo attritam et perforatam, ut omnem peræ formam amisisset. Sed nugatoria esse videtur hæc exp.: et nugatorium quoque in ἂν πῆρα afferre expositionem hujus vocis ἀεικός, quæ illi non conveniat, nisi juncto cum hoc aut simili subst. Etym. autem ait significare σκληρός, Durus et asper: ὁ μὴ εἰκὼν, Non cedens: nam ex εἰκὼ, Cedo, fieri εἰκός, et præfixo α priv. ἀεικός: unde, inquit, dictum est ἂν λοιγόν. Hes. quoque ἀεικὲς inter cetera vult esse i. q. σκληρόν, Durum et asperum, s. Immite. Sed nihil necesse est, meo quidem iudicio, non hujus quidem signif. gratia novam hanc etym. quærere: ac fortasse etiam una quapiam earum interpr. quas protuli, contenti singulis in Il. esse possumus: nam quam late patet Indignum Latine, tam late patere potest ἀεικός, quod, quamvis proprie, Non consentaneum significet, aut Indecens, Indecorum; tamen et Indignum interpr. possumus: cum tam affinem signif. habeant Indecens et Indignum, ut Cic. hæc conjungat, uti dixi; locus autem extat in Verr. 6.: quare nihil vetat, quominus ἂν πότμον s. λοιγόν cum Lat. poetis dicamus Indignam mortem, necem. Soph. autem Schol. mihi videtur astipulari, dicens, Αἰκία ὕβρις, ἀπὸ τοῦ μὴ εὐκέναι, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἀεικός: sed a partic. εἰκός aut εἰκός facilius videtur esse deductio, utpote cum minori mutatione quam ab εὐκα aut εὐκέναι. Quod autem dicit αἰκίαν dici itidem ἀπὸ τοῦ μὴ εὐκέναι, in eo vero nequaquam ei assentior; fit enim ἀεικός ab εἰκός, ex ἀεικός autem ἀεικία, unde αἰκία, ut infra ostendam. [H. M. 435. "Wolf. ad Hesiod. 74. Brunck. ad Æsch. Pr. 265. Harles. ad Theocr. 355. Toup. Opusc. 1, 218. Hesiod. Θ. 166. Musgr. Hipp. 653. Dawes. Misc. Cr. 311. Mitsch. H. in Cer. 139. Heyn. Hom. 4, 245. 6, 96. 349. (ubi et de * Ἀεικός,) 520. 7, 82. 234. ad Charit. 457. Antip. Sid. 18. Jacobs. Anth. 11, 376. Boiss. Philostr. 295. A fide abhorrens, Herod. 211. 483. Conf. c. ἀειδής, Heyn. Hom. 4, 628." Schæf. Mss. * Ἀεικός, αἰκός, i. q. ἀεικός, Æsch. Pr. 481. Bl., Soph. El. 206. 215. "Boiss. Philostr. 295. Toup. Opusc. 1, 218. Brunck. ad Æsch. Pr. 265." Schæf. Mss.] "Ἀμφαικός, Hes. "affert pro κύκλῳ σειομένης: sed forsitan scr. ἀμφαῖ- "κός, ut 'sit Quæ undique exagitur αἰκίῳσι." Ἀεικία, s. Ἀεικία, nam utramque scripturam Eust. agnoscit. Apud Suid. habetur ἀεικία, ap. Hes. ἀεικία. Eust. ait usitatorem esse scripturam cum diphthongo, ut sit ἀεικία ab ἀεικός, sicut ἐπιτεκία ab ἐπεικός: non carere tamen omnino ratione alteram scripturam cum simplici, quod αἰκία fiat ab

ἀεικία. Est autem ἀεικία proprie Indecentia, sicut ἀεικός Indecens: sed accipitur pro Contumelia, pro Turpi et contumelioso facto in aliquem: quare substantivo Indignitas, ut ἀεικός adject. Indignus, com- modissime reddetur. Od. Υ. (308.) μὴ τις μοι ἀεικίας ἐνὶ οἴκῳ Φαιέτω, Indigna facinora: nam ipsemet paulo post pro eod. dicit ἀεικέα ἔργα. Sic et Lat. Indignitates appellant indigna facinora, facta: Il. Ω. dicitur Apollo omnem ἀεικίην prohibuisse ab Hectoris corpore, i. e. prohibuisse, ne ejus corpus fœde concideretur et dilaceraretur: ut ἀεικίη sit, quod postea fuit appellatum αἰκία. Herod. 1, (115.) Βρο- μήσας τὸν τοῦδε παῖδα ἐόντος πρώτου παρ' ἐμοὶ ἀεικίῃ τοιγδε περισπεῖν: quem l. Valla videtur optime, contra suum morem, interpretatus esse ita, Turpiter es hujus filium viri ap. me primarii tam indignis concidere verberibus? nam et αἰκία non simpliciter Verbera significat, sed Indigna verbera, i. e. Verbera, quibus aliquis indigne afficitur. || Ab Hes. ἀεικία exp. etiam Punizio, Peccatum, Infortunium, κάκωσις, λύπη. ["Ἀεικία, ad Herod. 57. Heyn. Hom. 8, 588. Ἀεικία, 7, 234. 8, 428. 588." Schæf. Mss.] Ἀεικός, Indecenter, Turpiter, Fœde, Indigne, Indignis modis, Contumeliose. Soph. El. (102.) in Ἀεικός, οἰκτρὸς τὲ θανάτος, [αἰκός,] ubi et ἀδίκως οἰκτρὸς τε legitur. ["Ἀεικός, ad Herod. 259." Schæf. Mss.] Apud Hom. αὐτὴν αἰκίῳ cum simplici habetur, propter versum, Il. X. (335.) σὲ μὲν κύνας ἡδ' οἰωνοὶ Ἐλκήσουσ' αἰκίῳ. ["Heyn. Hom. 8, 311. Brunck. El. 102. 216." Schæf. Mss.] Ἀεικίῳ, Indecenter aliquem tracto, s. potius Indigne, Indignis modis aliquem tracto, Indigna in aliquem exempla edo, ut Comicus loquitur. Non male exp. etiam, Contumelia afficio. Il. Ω. (54.) Κωφὴ γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίῳ μενέων: Π. (545.) ἀεικίῳσι δὲ νεκρόν: T. (26.) ὅπου ἀεικίῳσι de muscis dictum videtur posse exp. simpl. Fœdent, Deformant, Dehonestant: si licet Dehonesto dicere, ut dicitur Dehonestamentum, "Ἀεικίῳ, Att. πρὸ ἀεικίῳ." ["Heyn. Hom. 7, 234." Schæf. Mss.] "Ἀεικίῳσι, i. q. αἰκίῳσι s. ἀεικίῳσι." Ἀεικίῳσι, easdem signif. habet, quas ἀεικός, unde et derivatur. Od. I. (503.) ἀλαωτός, Cæcitas indigne il- lata et contumeliose: (Δ. 244.) πληγαί, Verbera, quibus aliquis indigne conciditur, (Ξ. 32.) ἀλγὸν, Indigna calamitas, Grave malum s. infortunium. || At ἂν μισθός, ap. Eund., ut et ἀεικός μισθός, Vilis merces. Ita Il. (Ξ. 84.) στρατός, Vilis exercitus et contemtus. Itidem Od. Υ. (259.) Διόφρον ἀεικίῳσι πα- ράβεις, ὀλίγην τε τράπεζαν, Sedile vile. Sic χιτών, Od. Ω. (226.) et ipse Ulysses, N. (402.) ἀεικίῳσι, Vilis et contemtus: aut Fœdus: quamquam Eust. exp. Quem aliquis non conjiciat Ulysses esse, μὴ ἂν πρὸς Ὀδυσσεά εἰκασθησόμενος: qualia et in Ἀεικίῳ supra retulimus. ["Ad Charit. 729. Bacchyl. 16. Brunck. Aristoph. 1, 236. Jacobs. Anth. 12, 288. Boiss. Philostr. 295. Heyn. Hom. 6, 96. 537." Schæf. Mss.] "Ἀεικίῳ, ap. Hes. legitur exp. εὐτελεῖν, "εὐκαταφρονήτου: sed cum diphth. potius scr. ἀει- "κίῳ." [* Ἀεικίῳ, Ἀεικίῳ, Boiss. Philostr. 295." Schæf. Mss. * Ἀεικίῳ, Theogn. 1344. παῖδι.] "Ἀεικίῳ, Hes. exp. αἰσχρά, Turpia." Ἀεικίῳ, Indecenter, Indigne. Od. Θ. (231.) λίην γὰρ ἂν ἐδε- μάσθην Κέρμειν ἐν πολλοῖς.

"Ἀεικίῳ, Hesychio ἀκούσια, χαλεπὰ, ἂν οὐκ ἂν τις ἐκὼν πάσχει, Invita et involuntaria, Gravia et diffi- cilia, Quæ quis non nisi invitatus patitur. Sed ἀει- κίῳ, rectius exp. posse τὰ τετραγαμμένα καὶ οὐκ εἰρη- κά, κατὰ στέφον τῆς ἡσυχίας καὶ εἰρήνης: innuens, "in priore sig. derivatum esse ab ἀεικίῳ, vel saltem ejusd. cum eo esse originis: in posteriore, comp. "ex α priv. et εἰρηλος, Quietus. Eust. quoque me- minit utriusque hujus signif., exp. itidem non so- lum τὰ μὴ ἐκός, καὶ ἂν ἄκων πάσχει τις, sed etiam "τὰ μὴ ἡσυχαστικά. Itidemque Suid. et Etym., "qui post οὐχ ἡσυχὰ οὐδ' εἰρηναῖα, ἀλλὰ παραχρῆ, "addunt etiam, ἐφ' οἷς οὐχ οἶόν τε ἡσυχάζεσθαι, ἀλλὰ "τὸν ἀντὶ τὸν παράσσεσθαι, Propter quæ non possumus "quiescere, sed turbamur. Verum magis mihi pla- cet cum Suida ἀεικίῳ accipere pro ἀεικίῳ, b. e. "ἀπεικίῳ, Indecentia, Indigna, et Minime conve-

"nientia: ideoque δεινὰ, ut Schol. Hom. quoque
"præter alias duas expos. accipit Il. Σ. (77.) παθεῖν
"ἀεκήλια ἔργα." ["Heyn. Hom. 7, 438." Schæf.
Mss.] "Ἀέλια, Non pacifica, Irrequieta, Turbu-
lenta. Ita VV. LL. e Varino, afferente ἀέλια pro
"οὐκ εἰρηναία οὐδ' ἤσυχια, ἀλλὰ ταραχώδη. Sed per-
"peram et hic et illa pro ἀεκήλια."

¶ **Aikía, Plaga, Verbera, Pulsatio, Cruciatu;** ge-
neraliter Injuria, quæ fit alicui eum cædendo. Ita
enim exprimere volo, quod ait Suid. aikía, ὕβρις
ἡμιπληγός. Cædimus autem quempiam multis
πληγῇ, ὕβρις, βάσανος, μάστιγι, Plagá, aut Verbera,
Injuria, Cruciatu, Flagellum, s. potius Flagellatio:
nam Hes. ita videtur usurpare μάστιγι itidem in exp.
nominum αἰκισμα et αἰκισμός. Dicitur αἰκίας δίκη,
inquit Bud., Actio injuriarum ob verbera: ut, βλάβης
δίκη, Actio damni dati. Utrumque babes in Isocr.
c. Eoch. (7.) Νῦν δ' οὐχ ὑπὲρ τῆς βλάβης τῆς ἐκ τῶν
πληγῶν γενομένης, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς αἰκίας, καὶ τῆς αἰ-
τίας, ἥκω παρ' αὐτοῦ δίκην ληψόμενος: ibid. Τῆς δ' εἰς
τὰ σώματα αἰκίας ὁμοίως πάντες κοινοῦμεν. Plato
de LL. Βλαίον καὶ τὸ τῆς αἰκίας πᾶν γένος, Omne ver-
berationis s. pulsationis genus. Idem ibidem, Αἰ-
κίαν περὶ πρεσβύτερον ὑπὸ νεωτέρου, Pulsari s. Cædi
senem ab juniore. Ibid. Αἰκία γονέων, Pulsatio pa-
rentum: ut Virg. Pulsatusve parens. Sed notandum
est aikían esse Contumeliosam quandam pulsationem.
Nec, ut opinor, pulsatio, quæ fit ab aliquo ira com-
moto, αἰκία dicatur, sed quæ fit per injuriam et
contumeliam: unde et Aristot. Rhet. 2. ὑβριστικὸν
ἀδίκημα facit aikían. Sed et hoc addo, ex iis, quæ
observavi, non posse aikían esse, quin simul sit ὕβρις,
at ὕβριν esse posse, ubi nulla sit aikía: unde Greg.
ait, Μιγνυμένης αἰκίᾳ τῆς ὕβρεως: q. d. Mixtis cum
alio injuriæ s. contumeliæ genere etiam plagis. Dem.
c. Everg. et Mnes. ait aikían esse χεῖρας ἀδίκους, Vim,
quæ manu infertur, s. Injuriam: ita enim ait, (1141,
7.) Τὸν ἑλεγχον γενέσθαι ἐκ τῆς ἀνθρώπου περὶ τῆς αἰ-
κίας, ὁπότερος ἤρε χερῶν ἀδίκων τοῦτο γὰρ ἐστὶν ἡ
αἰκία. ¶ Fit autem aikía ex ἀεκία: siquidem, ut ex
ἀείρω et φαίνω fiunt αἶρω et φαίνω, ita ex ἀεικίζω et
ἀεικία fiunt αἰκίζω et aikía, Eust. At contra Schol.
Soph. vult aikía, itidem ut ἀεικίης dici ἀπὸ τοῦ μὴ εὐ-
κέναι: nam in Soph. El. (486.) "Α νιν κατέπεφθεν αἰσχί-
σται ἐν αἰκίαις, exp. αἰκίαις, ὕβρεσιν, subjungit, αἰ-
κία, ὕβρις, dicta ἀπὸ τοῦ μὴ εὐκέναι. Sed putandum
est potius ἀεικίης dici ἀπὸ τοῦ μὴ εὐκέναι, vel, ut ego
supra docui, ab εἰκὼς partic.: ab ἀεικίης autem ἀεικία,
unde aikía: ut aikía non dicatur derivari directe et
immediate a ν. εὐκέναι. Ceterum observandum est
in hoc Soph. l. αἰσχίσταις junctum cum αἰκίαις, veluti
ad etym. ipsius vocis alludere: nam cum ἀεικία fiat
ab ἀεικία, quod Indecentiam, Fæditatem, Indignita-
tem sonat, necesse est aikían esse non simpl. Verbe-
ra, sed Verbera indigna, et indigne inflictæ: aut
Pulsationem indignam, fædam et contumeliosam.
["Musgr. Bacch. 1371. Brunck. 1362. Casaub. A-
then. 141. Timæi Lex. 15. et Ruhnk., ad Thom. M.
19. Ammon. 9. et Valck., ad Herod. 57. Dawes.
Misc. Cr. 311. Wakef. S. Cr. 1, 93. ad Charit. 456.
Brunck. Aristoph. 2, 39. Heyn. Hom. 8, 588." Schæf.
Mss.] "Apud Suid. divisa ὑπὸ πηφθ. scribitur
aikía, exponiturque πληγῇ, ὕβρις, βάσανος, μάστιγι."
"Aiakela, Hesychio ὕβρις, Injuria, Contumelia, s.
"Injuria contumeliosa: οἶονε, inquit, aikía. Supra
"ἀεικία eod. significatu habuimus." ["Aikela,
Dawes. Misc. Cr. 311. ad Charit. 456." Schæf. Mss.
cf. Opp. A. 4, 651.] Αἰκίον, Cæsis, Damnum, ap.
Herod. (5, 89.) Bud. Lex. ["Αἰκίον, Etym. M.]
Αἰκίζω, Verberibus indigne afficio, Pulso, Crucio.
Bud. Lex. αἰκίζω s. αἰκίζομαι, act. signif., in qua
potius usurpatur, ait poni pro Contumeliose tracto,
Sævio in aliquem; Contumeliose mutilo et trunco;
Flagris cædo. Synes. Ἐκείνης αὐτὸν τοῖς ἀποροπαίοις
κολαπτηρίοις ἠκίζετο, Cruciabatur, Torquebatur. Xen.
(Ec. 1, 23.) de voluptatibus loquens, Αἰ δὲ τοιαῦτα
δέσπομαι, αἰκίζομαι τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων, καὶ
τὰς ψυχὰς καὶ τοὺς οἴκους. Tales autem dominæ cor-
pora hominum et animos ac domos contumeliose

tractantes. Plut. Πᾶσαν αἰκίαν αἰκισάμενος ἀπέκτεινε,
Omni eruciato afflicto, Omnibus modis excarnifi-
catum. Isocr. Paneg. Οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν οὕτως αἰκίζε-
ται τοὺς οἴκτας, ὥς ἐκείνοι τοὺς ἐλευθέρους κολάζουσι:
ad Phil. Εἰ μὴ βούλοιο καταλελυσθαι αὐτὴν τὴν ἀρ-
χὴν τὴν αἰκισαμένην μὲν τὸν ἀδελφόν, πολεμήσαντα δὲ
πρὸς αὐτόν. Pro Flagris cædo, Soph. Aj. (65.) Καὶ
νῦν κατ' οἴκους ξυνδέτους αἰκίζεται: nam hic αἰκίζεται
est μαστίζει. Apud Eund. ibid. αἰκίζει Schol. ait
dictum pro αἰκίζεται, i. e. μαστίζει, (401.) Ἀλλὰ μ'
ἂ Διὸς ἀλκίμα θεὸς Ὀλέθριον αἰκίζει: ubi tamen, si μα-
στίζει exp., videtur accipiendum metaphorice. Ob-
servandum autem quod ait αἰκίζει esse positum pro
αἰκίζεται: tanquam sc. minus recepta sit vox hæc
act. ¶ Αἰκίζομαι item in pass. signif., Pulsor, Cru-
cior, etc. Apud Athen. 13. αἰκίζομένη pro βασανι-
ζομένη, h. l. Αἰκίζομένη ὑπὸ τῶν περὶ Ἰππῖαν τὸν τύ-
ραννον, οὐδὲν ἐξείπουσα ἐναπέθανε ταῖς βασάνοις.
Strabo, Ἡκισμένοι τὰς ῥίνας, Truncati s. Mutilati na-
ribus, Deformati s. Deformes amputatis naribus.
Sic et Lysias αἰκίσματα refert ad Mutilationem cor-
poris, ut paulo post dicitur. ["Ad Herodian. 472.
Thom. M. 19. et n., Toup. Opusc. 1, 212. 442.
Lennep. ad Phal. 25. ad Charit. 322. Koen. ad Greg.
Cor. 257. Wakef. S. Cr. 1, 91. Musgr. Med. 1130.
Diod. S. 2, 528. 529. Schneid. Anab. 138. Wakef.
Trach. 838. Porson. Med. p. 80. Heyn. Hom. 7,
741, 8, 589." Schæf. Mss.] "Αἰακίζω, Verbero,
"VV. LL. Pro quo supra ἀεικίζω, et infra αἰκίζω.
"Similiter paulo ante habuimus αἰακέλα pro ἀεικία
"s. aikía." "Αἰκιδνός, ita ab αἰκίζω fieri tradit
"Etym., ut ἀλαπαδνός ab ἀλαπάζω, non tamen exp."
Αἰκισμός, Plaga, Verbera, Pulsatio, Dem. (102.)
Πληγαί, καὶ ὁ τοῦ σώματος αἰκισμός. Ab Hes. exp.
etiam μάστιγι: ubi μ. pro Ipsa flagellatione accipi
videtur. ["Abresch. Lectt. Arist. 334. ad Charit.
287. (570)." Schæf. Mss.] Αἰκισμα, i. q. αἰκισμός.
A Lysia pro Mutilatione corporis ponitur, (224.) Καὶ
οὐ μόνον ἐφοβεῖτο τὸν θάνατον, ἀλλὰ καὶ τὰ καθ' ἡμέ-
ραν αἰκ., οἰόμενος τὰ ἀκρωτήρια ζῶντος ἀποτμηθίσε-
σθαι. [Eur. Phæn. 1527.] Αἰκίστρια, Quæ cruciat:
Αἰκίστρια, ἡ αἰκίζουσα, καὶ Αἰκίστριος, Suid. Signi-
ficabit autem αἰκίστριος ead. ratione ὁ αἰκίζων,
"ὕβριζων": sed ab αἰκιστῆς novum non est formari
αἰκίστρια: at vero αἰκίστριος innovatum esse videtur.
["Αἰκιστός, Brunck. Antig. 206." Schæf. Mss.]
Αἰκιστικός, Ad pulsandum proclivis; eadem forma,
qua ὕβριστικός: et ab J. Poll. conjunguntur: diffe-
runt tamen secundum discrimen, quod inter aikían
et ὕβριν positum est. ["Schol. Il. A. 341. * Αἰ-
κιστικῶς, Schol. Il. X. 336. Hes." Wakef. Mss. Brunck.
"El. 216. Heyn. Hom. 8, 311." Schæf. Mss.] Αἰ-
κικός, Contumeliosus, ὕβριστικός, VV. LL. forsap ex
"eo, quod ap. Hes. legerunt Αἰκίκα, * ὕβρικα: quod
"tamen verbum est præteriti perfecti, ab αἰκίζω.
"Vel potius corruptum est ex Αἰκιστικός." "Καται-
κίζω, Defædo, Contumeliose injurieque fædo:
"unde ap. Hes. Κατῆκισατε pro εἰς σῶμα ὕβρισατε:
"et Κατῆκισται pro αἰκία καὶ βλάβη συνέχεται: quod
"Κατῆκισται legitur Od. T. (9.) initio, de armis
"Ulyssis fumo fædatis vitiatisque s. corruptis."
["Ad Thom. M. 19. Brunck. Aristoph. 3, 170.
Diod. S. 2, 293." Schæf. Mss. * Προκατακίζω, Eu-
seb. H. E. p. 129.]

Ἐπεικὴς, Decens, Consentaneus. Sic ἐπεικὴς ap.
Hom. sub. ἐστὶ, Consentaneum est, Decet, Par, Æ-
quum est. Item τὸ ἐπεικὴς, Æquum et bonum. Ari-
stoph. N. (1438.) Κάμοιγε συγχωρεῖν δοκεῖ τοῦτοισι
τάπεικῃ, Consentanea, VV. LL.: sed malim Ea, quæ
jus et æquum postulat. Aristot. Eth. (6, 11.) Τὸν
γὰρ ἐπεικὴ μάλιστ' ἀγαπᾶμεν εἶναι συγγνωμονικόν, καὶ
ἐπεικὴς, τὸ ἔχειν περὶ ἕνια συγγνώμην. Quo pertinet
τοῦ ἐπεικροῦς τυχεῖν, ap. Dem. pro Non tractari ad
juris rigorem, ut vulgus loquitur. Alicubi etiam τὸ
ἐπεικὴς redditur Honestum: ut Synes. Οὐδὲν οὔτε
φρονεῖν περὶ ἡμῶν οὔτε λέγειν ἐπεικὴς. Sic autem
et ap. Thuc. Πρόφασις ἐπεικὴς videtur reddi posse
Honesta occasio: nisi quis malit Justa. Idem vero
4, (19.) Πρὸς τὸ ἐπεικὴς et μετρίως pro eod. dicere
videtur: sic autem ἐπεικὴς cum μετρίως committitur

docebo mox. Itidem ap. Herodian. (2, 14, 5.) Ἐπιεικῆς λόγοι esse possint fortasse μέτριοι. Ex Aristoph. affertur etiam ἐ. γνώμη, pro Mollis animus. || Qui æquum bonum amat, Qui æquitatem stricto juri præfert. Aristot. Ethic. 5, 10. Ὁ μὴ ἀκριβοδίκαιος ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἀλλὰ ἐλαττωτικὸς καί περ ἔχων νόμον βοηθόν, ἐπιεικὴς ἐστίν. Huc pertinet Aristot. l. c., in quo ἐπιεικῇ vocari scribit Bud. Clementem veniæ concessorem. In VV. LL. redditur etiam Lenis, Mitis; Modestus. Ibid. Ἐπιεικὴς τὸν τρόπον affertur pro Eo, qui miti est ingenio. Item Ἐπιεικὴς ἦθεσι pro Præditus probis moribus, e Plat. de LL. Et cum πρὸς e Plut. Ἐπιεικὴς πρὸς τὰς ἐχθρας, Clemens ad inimicitias. Copulantur a Dem. c. Mid. ἐπιεικὴς et μέτριος, Bonus et modestus. Bud.: qui alibi scribit ἐπιεικῇ dici ab Aristot. Eth. 9. p. 78. Virum bonum, i. e. σπουδαῖον: cui μοχθηρὸν et φαυλὸν opp. Sic autem et alibi sæpe uti. Idem ἐπιεικῇ οἰκείῃ, dicit ab Isocr. vocari Frugis bonæ servum, Areop. (18.) Ἐν κατηλείῳ δὲ φαγεῖν ἢ πιεῖν, οὐδεὶς οὐδ' ἂν οἰκείῃς ἐπιεικὴς ἐτόλμησε. ["Munck. ad Anton. Lib. 110. Verh., Ruhnck. ad Longin. 262. Plut. de S. N. V. 85. Coray in Thuc. par Levesque 3, 264. Valck. Diatr. 187. Koen. ad Greg. Cor. 246. Plut. Mor. 1, 579. Græven. Lectt. Hes. 584. ad Phalar. 250. (334.) Luzac. Exerc. 155. Brunck. Soph. 3, 477. Boiss. Philostr. 296. Dionys. H. 2, 1037. Heyn. Hom. 7, 600. 8, 403." Schæf. Mss. Ἐπιεικέστερος, Schleusn. Lex. in V. T.] Ἐπιεικεία, Æquitas, Æquum bonum, Summi juris moderatio. Hermog. opp. τῷ βιαίῳ. Isocr. Kar' ἐ. ψηφίσασθαι, Decernere ex juris æquitate, ex æquo et bono, nec summo jure agere. Dem. c. Mid. Μῆτε συγγνώμης, μῆτε τοῦ λόγου, μῆτε ἐ. τυχεῖν μηδεμιᾶς. Item Clementia, Lenitas: cum quis demisse cum eive agit. Plut. Artax. Μέλλουσιν ἐν τῇ φύσει, ἐ. φαινομένη τοῖς πολλοῖς: Pericle, Ἐ. καὶ πρᾶσιμος ἀνὴρ θαυμαστός: Cæsare, Ἐπιεικείας ἱερὸν, Clementiæ fanum Cæsari dedicatum, Bud. interpr. qui itidem ap. Thuc. 36. pro Clementia accipi amotat. Idem in Comm. exp. illud Aristot. Eth. 8. Κατὰ πίστιν συναλλάξαντες, addit, bonam fidem esse ἐ. et χρηστότητα. Philo de V. M. 1. Διὰ τὴν σύμφυτον ἐ. καὶ φιλανθρωπίαν, Instita sua bonitate. Lucian. in Vita Soph. Αἰδῶς δὲ καὶ ἐ. καὶ μετρίτης. ["Ad Corn. Nep. 61. Stav., Valck. Diatr. 188. ad Phalar. 286. Phryn. Ecl. 124. Luzac. Exerc. 156. 160." Schæf. Mss.] Ἐπιεικῶς, Non absurde. Plut. Symp. (6, 560.) Ὁ δ' Αἰγύπτῳ σκελετὸς, ὃν ἐ. εἰσφέροντες εἰς τὰ συμπόσια, προτίθενται, Quem non absurde inferunt in convivia. Apud Suid. Κομιδῇ ἐ. ἀνατίθαι τῷ ἐπὶ πάντων θεῷ τὰς ἡνίας τῆς ἀποδράσεως, Admodum decenter. || Moderate. Plut. Ἡκιστα δὲ φθονεῖσθαι τοὺς τῇ τύχῃ χρωμένους ἐ. καὶ μετρίως. Lucian. Salat. Err. Ἐ. ἠνεγκας τὸ γεγονός. Auctor Axiochi, Δεῖ ἐ. διαγαγόντας, εὐθύμως μονονοχὶ παιανίζοντας, eis τὸ χρεὼν ἐπιέναι, Acta cum æquitate animi vita, Ubi æquo bonoque animo hanc vitam transegerimus. || Clementer, Ex æquo et bono, Benigne, 2 Macc. 9, (27.) Ἐ. καὶ φιλανθρώπως συμπεριενεχθήσεσθαι ὑμῖν, Comiter vobiscum et indulgenter acturum. Herodian. 8, (3, 16.) Ἐ. τε αὐτῶν προσεσῶς, Miti modesteque imperio: (8, 7, 21.) Τοῦ ἔθνους ἐ. πρότερον ἄρξας. || Valde. Plato de LL. Ἐ. οὐ μικρὰ συμβάλλονται, Valde opitulantur. Theophr. Ἐ. καρποφορεῖ, Admodum fructificat. Lucian. (1, 356.) Πίνει ἐ. Et cum nominibus ap. Dem. (450.) Ἐ. ἀνάρκεις: Naz. Ἐπιεικῶς μάταιον. Huc referri etiam potest illud Aristoph. Σφ. (1249.) Τοῦτ' ἐ. σὺ γ' ἐξέπιστασαι, Istuc quidem oppido tu calles. Quod et Lat. Probe calles dicunt. Plaut. dixit etiam Probe appotus, percutere: ita ut hoc adv. Probe quidam præcedentes ll. non male reddi posse videantur. At illud Dem. (1364.) Ὡς ἀνέστη ἐξ ἀσθενείας, καὶ ἀνέλαβεν αὐτὸν, καὶ ἔσχεν ἐπιεικῶς τὸ σῶμα, Bud. interpr. Simulac' convalescere ab infirmitate seseque recreare contigit, et corpore esse valenti. || Suidæ præter μὲν ἐπιεικείας καὶ χρηστότητος, μετρίως ἦτοι συμμέτρως, πάνν, est etiam παραδόξως καὶ παρ' ἐλπίδα, iκανῶς. ["Schol. Greg. Naz. 444. Montac." Boiss. Mss. "Athen. 1, 50. Bergl. Alciph. 13. 68. 434. 444. ad Lucian. 1, xxxiv. 356.

A Plut. Mor. 1, 165. Valck. Callim. 222. Phryn. Ecl. 194. Luzac. Exerc. 156. ad Lucian. 2, 22. Jacobs. Anth. 12, 117. Dionys. H. 1, 532. 2, 889. Heind. ad Plat. Gorg. 130. 160. Fere, Bergl. Alciph. 163. Plut. Mor. 1, 91. Brunck. Soph. 3, 515. Plut. 6, 84. Hutt. Admodum, Tzsch. ad Strab. 5, 592. Ἐπιεικέως, Dionys. H. 4, 2072. ὑψηλός." Schæf. Mss. Modice, Herod. 2, 92.] Ἀνεπιεικὴς, Æquum bonum non colens, Inclemens, Immitis. Thuc. 3, (66.) Εἰ ἄρ' ἀκατέδοκον μὲν τι ἀνεπιεικέστερον πράξει, Schol. ἀπ' ἀνθρώπου, Inhumanus. Ἀνεπιεικεία, Iniquitas, Inclementia, Duritas. [Dem. 845.] "Φιλεπιεικεία, Amor τῆς ἐπιεικείας, Animus æqui bonique amandi, "Æqui bonique studium." Ἀνεπιεικῶς, Inclementer, Inique. Ἐπιεικέω, Ex æquo et bono ago, Mitis sum. [LXX. Esdr. 9, 8.] Ἐπιεικῆσι, Pietas, VV. LL. Hieron. in Amos. 5. [Rectius * ἐπιεικίσι, Schn. Lex.] Ἐπιεικίζω, E fide bona statuo, ap. antiquos, Bud. Annot. in Pand. Κατεῖχης, i. q. ἐπιεικῆς. Hes. [* Πρῶτος, Nicander Θ. 292.] B Ἐικάζω, Assimilo, Effingo ad imitationem exemplaris, Bud. ex Aristot. Item, Comparo. Aristoph. N. (350.) Κενταύροις ἠκασαν αὐτὰς. Lucian. Ἄλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν, [cf. 1, 27.] Plut. Galba. Εἰκάζε τὴν Μακεδόνων στρατιὰν τῷ ἐκτετατωμένῳ Κίρκλῳ. Thuc. 4, (37.) Ὡς μικρὸν μεγάλῳ εἰκάει, Pro quo dicit Aristot. alia constr., Meteor. 2: p. 192. Ὡς εἰκάσαι πρὸς μικρὸν μεῖζον. Ead. constr. Plut. Romulo, Εἰκάζων πρὸς τὴν ὕψιν τὸν χρόνον: quod redditur Conferens tempus cum viso. Hinc partic. pass. εἰκασμένος, Assimilatus, Effictus, Expressam imaginem habens: eis τὸ ἀκριβέστατον, Expressus ad vivum. Et Εἰκασμένη γραφὴ εἰκὼν, Depicta imago, Sic et sine adjectione. Lucian. (1, 836.) Μεσοεικασμένον γάμον, προσλαβὼν ἀληθῆ γάμον. || Figuro, loquor, Dico εἰκόνα, quæ similis est: metaphorice Bud. ex Aristot. Rhet. || Conjiicio, Conjecto. Thuc. 3, (32.) Ἄλλ' ἐν ἀπὸρρ' ἦσαν εἰκάσαι τὸ γινώσκον: 6. Ὅσῳ τὰ μὲν Ἀθηναίων οἶδα, τὰ δ' ὑμέτερα εἰκάσω. Æschin. autem (76.) τῷ εἰκάζων opp. itidem εἰδὼς, sed adjungens σαφῶς. Et εἰκάσω τούτῳ, ἐκ τούτου, Ex hoc conjecturam facio: e Plut. Popl. Εἰκάζειν τοῖς πραχέειν. Thuc. 3. Ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλῆθους εἰκάσαντες τὸ μέτρον, Cum e crassitudine lateris conjectassent mensuram, vel, ut quidam, Ratiocinati essent. Interdum cum infin. K. H. 6, (3, 6.) Εἰκάζομεν ἐλάττωεν αὐτοὺς. Nonnunquam etiam ὥς εἰκάσαι sine adjectione, ὅσον εἰκάσαι, pro Ut conjicere licet, licet, licuit, Quantum conjicere licet. Utrouque utitur Synes. ["Ad Herod. 42. 208. 294. 709. Wesset. Diss. 134. Valck. Diatr. 57. Phœn. 423. Mss. 182. et. n., ad Timæi Lex. 95. Timæi Opusc. 1, 521. 2, 92. Heyn. ad Apollod. 545. Phryn. Ecl. 202. Thom. M. 679. ad Charit. 620. Markl. Iph. p. 118. Platonius, Diod. S. 2, 453. Boiss. Philostr. 495. Adsmalo, Longus 20. Comparo, ad Lucian. 1, 266. De augm., Valck. Phœn. p. 4. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 433. Phœn. 431. El. 662. Brunck. Aristoph. 2, 80. 3, 13. 46. Kuster. 106. Duker. Præf. ad Thuc. p. 1. Εἰκάσω, Valck. ad Rōv. 61. Εἰκάσω πρὸς, Aristoph. Ἀ. 783. Εἰ τὰ μὲν εἰκάσω τοῖς θεοῖς, Lucian. 3, 79. cf. 94. Αἰετὸς εἰκασμένος, Herod. 3, 28." Schæf. Mss. * "Εἰκαστέος, Comparandus, Max. Tzsch. Schol. Theocr." Wakef. Mss.] Εἰκασμα, Simulacrum, Effigies, Imago, Plut. ad Col. || Conjectura. ["Anton. Lib. 26. Verh." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 508.] Εἰκασμός, Conjectura, Plut. [Lucian. 284. Schol. in Aristoph. Θ. 788. A. 806. * "Εἰκασος, Archil. in Schol. Theocr. 2, 49." Wakef. Mss. unde * Εἰκασμός, Gl. Estimabilis.] Εἰκασία, Assimilatio, Representatio imaginis. || Comparatio: distinguitur tamen ἀπὸ τῆς παραβολῆς ab Auctore libri, qui Demetrio Phal. tribuitur: qui etiam esse dicit μεταφορικὰ λέοντάζουσιν. || Conjectura, Lucian. (2, 406.) Redditur et Imaginatio ap. Plat. Pol. 6. ubi quatuor animi πάθηματα enumerat, νόησιν, διάνοιαν, πίστιν, εἰκασίαν. Bud. tamen Simulationem et Simulacri offensionem interpr. 116. ["Jacobs. Anth. 12, 384." Schæf. Mss. Callixenus Athenæi 5, p. 258. Schw.] Εἰκαστής, Conjector, Thuc. 1, (138.) Ἀτ Εἰκαστοὶ λόγοι,

Verisimiles atque Opinabiles, Bud. 184. [Soph. Trach. 699.] Εἰκαστικός, q. d. Assimilatorius. Plato Soph. τέχνην εἰκαστικὴν esse dicit τὴν εἰκόνας ἀπεργάζομένην, i. e. μιμητικὴν. Quidam εἰκαστικὰς τέχνας interpr. Similium representativas. || Conjecturalis. Item εἰκαστικά adverbialia, quæ Dubitativa s. Dubitandi vocantur, ut ἴσως, e Gaza. ["Wakef. S. Cr. 4, 156. ad Lucian. 2, 229." Schæf. Mss. * Εἰκαστικῶς, J. Poll. 4, 10. 7, 127.] Ἀνεἰκαστος, Qui nulla imagine adumbrari potest, Quem nulla conjectura assequi possis: ὁ εἰκασμῶ τινὶ μὴ ὑποβαλλόμενος, Suid. [3 Macc. 1, 28. βοή. "Ad Dionys. H. 2, 800. (1, 252.)" Schæf. Mss.] Ἀνσεἰκαστος, Infeliciter expressus, Conjectu difficilis. VV. LL. Ὁ ἀπρεπῶς εἰκασθεὶς, Suid. ["Valck. Anim. ad Ammon. 25. Thom. M. 216." Schæf. Mss.] "Εὐεἰκαστος, Conjectu facilis: εὐκολος εἰς τὸ εἰκασθῆναι, Hes."

* Ἀνεἰκασσάσθαι, Hesychio ἀνασκόψαι: si tamen "ita scripsit." [Bekk. Anecd. 396. * Ἀντεἰκάζω, Plato 4. p. 639. Aristoph. Σφ. 1302. * Ἀντεἰκαδία, Schol. Ven. ad Il. O. 556.] Ἀπεικάζω, Assimilo, Effingo, Exprimo. Isocr. ad Dem. τοὺς μὲν γραφεὺς ἀπεικάζουσιν τὰ κατὰ τῶν ζώων. Lucian. (1, 534.) Εἰκόνας αὐτῶν ἀπεικάζουσι. Cic. in Plat. Τιμῶν ἀπεικασθὲν interpr. Imitatam et effictum. || Comparo, Dem. Ἐσθίμ. ["Ruhn. ad Xen. Mem. 226. Valck. Diatr. 269. ad Herod. 707. Wessel. Diss. 134. ad Lucian. 1, 195. Markl. Suppl. 145. Jacobs. Anim. 262. Fischer. Descr. Lect. 795-6. Diod. S. 2, 53. Coray in Herod. Larcher 3, 443. Plato Phædr. 311. Heind. Fut., med., Xen. Mem. 3, 11, 1. * Ἀπεικασθῆναι, Plato Phædr. 330." Schæf. Mss.] Ἀπεικάσμα, Simulacrum, Imago, εἰκάσμα. ["Jacobs. Anim. 261. Fischer. Descr. Lect. 1795-6." Schæf. Mss. Suid. 1, 261. Phav. 100.] Ἀπεικάσας, Assimilata et expressa figura, e Plat. de LL. [2. p. 91. * Πρῶτα ἀπεικάζω, Insuper assimilo vel comparo, Anon. Vita Chrys. 361, 43." Seager. Mss. * Διεἰκάζω, Philostr. Icon. 1. p. 793.] Ἐξεἰκάζω, Effingo, Effigiem alicujus exprimo. Aristoph. (I. 230.) Μὴ δεῖδιδθ'. Οὐ γὰρ ἔστιν ἐξηκασμένος: i. e. πεπλασμένος πρὸς ὁμοιότητα, Suid. addens, ποῖος fuisse Comici personas histrionibus induere similes τοῖς κωμωδοποιουμένοις ὑπ' αὐτῶν. || Assimilo, Ad similitudinem alicujus facio, ἔξομοιῶ, Suid. expr. illud adespoton, Θεραπεύοντι τὸν νῦν καὶ γεραίροντι πᾶν ὁτιοῦν ἡγάδιμα ἔξεικασμένον αὐτῷ καὶ τετιμημένον. || In pass. accipitur interdum simpl. pro Similis sum. Xen. K. H. 1, (6, 19.) Καὶ τὸ κεκνημένον χωρὶν ἐξεἰκαστο τῷ ἀκινήτῳ, Et quem locum moveras, erat immoto persimilis: [Hier. 1, 38. "Kuster. Aristoph. 106. De augm., Valck. Phœn. p. 54. Brunck. 431. * Ἐξεἰκάσμα, Porson. 164." Schæf. Mss. Julian. Or. 8. p. 247.] Ἐπεικάζω, Conjiecto, Conjector, Conjectura assequor, στοχάζομαι. Soph. El. (663.) Ἡ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ Κείνον; [Trach. 1224. "Wessel. Diss. Herod. 134. ad 707. Heind. ad Plat. Gorg. 90. Brunck. Soph. 3, 510. Porson. Hec. p. xxix. Ed. 2." Schæf. Mss.] Κατεἰκάζω, Suspector: κατεἰκάδων, Interpretabantur, VV. LL. ["Soph. CEd. C. 338." Seager. Mss. Herod. 6, 112.] Παρεἰκάζω, Assimilo, Comparo, cum accus. et dat., VV. LL. [Schol. Lycophr. 87. 395. Athen. 38. 402.] "Προεἰκάζω, Conjectura præsentio, Aristot. Rhet. 1. Tὰ γινόμενα ἀναμνησκόντες, καὶ τὰ μέλλοντα προεἰκάζοντες." Προσεἰκάζω, Assimilo, Comparo. Plut. Nutra, Οὗς τὰ μὲν ἄλλα σατύρων ἄν τις γένει προσεἰκάσειε, Satyrorum generi assimilarit. ["Æsch. c. Ctes. 639." Seager. Mss. * Συνεἰκάζω, Aristot. ap. Athen. 391. cf. Abresch. Add. ad Aristæn. 133." Boiss. Mss. * Ἀσυνεἰκαστος, Schol. Soph. Trach. 707.] "Ἀντεἰκαστος, Hesychio ἀνυπερβλητον. Σοφ. nat tamen potius Quem non est * ὑπεικάσασθαι." ΕἰΚΕΛΟΣ, Similis Il. X. (134.) ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο ἐκέλος ἀνγῇ Ἡ πυρὸς αἰθομένοιο, ἥ ἥελος ἀνιόντος: est vero poetis tantummodo usitatum hoc vocab. ["Ad Il. Δ. 253. N. 53. E. 386. ad Herod. 623. Jacobs. Anth. 7, 250. Brunck. Apoll. Rh. 110. 163. 240. Heyn. Hom. 6, 381. 490. More, ut solet, 5, 318. Ἡμετέλλωνος, Philipp. 18." Schæf. Mss. "Εἰκέλιος, Manetho 3, 237." Wakef. Mss.] Ἐπεικέλος,

Assimilis. Hesiod. 'A. (182.) ἐπεικέλον ἀθανάτωσι. ["Ἐπεικέλος, Opp. K. 2, 167. * Μακροεἰκέλος, Eriphan. 1. p. 457.] Πατεἰκέλος, Omni e parte similis, in Epigr.: Opp. K. (1, 433.) Τὸν μὲν γὰρ τε πυνεσσι πατεἰκέλον ὠπῆσαι Μείζοσι ποιμενικοῖς. [Orph. Lap. Galact. 12. Anthol. 4. p. 504. 5. p. 521. * Πανεικέλιος, Manetho 2, 494.] Προσεἰκέλος, Assimilis. ["Herod. 2, 12." Wakef. Mss.]

* Ἴκελος, Similis Il. Λ. (467.) Τῷ ἱκέλῃ, ὥς εἰ ἐ βιώατο μῶνον ἐόντα, Hesiod. 'A. (198.) Τῇ ἱκέλῃ, ὥσπερ τε μάχην ἐθέλουσα καρύσειν: "E. (1, 70.) Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς Ἀμφιγυγέης Παρθένω αἰδοίῃ ἱκέλον, sc. πλάσμα. Apoll. Rh. 2, (600.) Ἡ δ' ἱκέλη πτερόεντι μετῆρος ἔσσον' οἶστον. ["Ad Il. Δ. 253. ad Od. Λ. 206. Brunck. ad Poet. Gr. 329. Græv. Lect. Hes. 518. Valck. Callim. 296. ad Herod. 623. Jacobs. Anth. 7, 250. 12, 16. Brunck. Apoll. Rh. 110. 240. Heyn. Hom. 4, 606. 6, 381. 490. 599. 7, 306. 451. 668. 8, 98. 266." Schæf. Mss. * Ἴκέλιος, Hippocr. 272.] Ἴκελῶ, Assimilo, Epigr., VV. LL. ["Philipp. 72." Schæf. Mss.]

ΕἰΚΩΝ, ὄψις, ἡ, Simulacrum, ut Cicero ap. Plat. vertit, Imago, Effigies, proprie hominis aut animalis, aliusve rei corporeæ. Isocr. Ἡγοῦμαι μὲν εἶναι καλὰ μνημεῖα καὶ τὰς εἰκ. τῶν σωμάτων. Æschin. c. Ctes. Αὐτῷ χαλκῇν εἰκ. σταθῆσεσθαι. Plat. Pol. Præc. Γλυφάμενος εἰκόνα. Lucian. (1, 534.) Εἰκ. πύλων ἀπεικάζουσι. Herodian. 7, (2, 15.) Τῷ δῆμῳ ἐδήλωσεν, ἀλλὰ καὶ γραφῆναι κελεύσας μεγίσταις εἰκ. ἀνέθηκε πρὸ τοῦ βουλευτηρίου, Maximis imaginibus ante curiam publicavit. Ad Col. 1, (15.) de Christo, Ὅς ἔστιν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, In quo incarnato Deus, suapte natura inconspiciuus, conspiciendum se hominibus præbet. || Metaph. quoque accipitur. Demetr. Phal. dicit unumquemque Εἰκόνα τῆς αὐτοῦ ψυχῆς γράφειν ἐπιστολήν. Herodian. 7, (6, 4.) Ὡς ὄψιν καὶ τύχην ἔχεν πρὸς ὀλίγον, ὥσπερ ἐν εἰκόνι, τῆς Ῥώμης τὴν Καρχηδονίων πόλιν: (7, 9, 21.) Ἐν εἰκόνι τε βασιλείας τελευτήσας. Sic ap. Lat. somnus dicitur Mortis imago, i. e. aliquid mortis simile. || Figura orationis, qua exprimitur rerum aut personarum imago, Quintil. 5, 11. Auctor libri ad Herenn. 4. Imaginem Lat. nomine appellat, dicens esse Formæ cum forma cum quadam similitudine collationem. At Ciceroni de Inv. est Oratio demonstrans corporum aut naturarum similitudinem: cujus figuræ exempla Il. cc. reperies. ["Valck. Phœn. p. 168. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 561. Longus 4. Vill., qui laudat Aristophanis γεγραμμένην εἰκόνα. An igitur Longus scripsit εἰκόνα γραπτήν? Nam quod textus Villosi habet, εἰκόνα, γραφήν, durius est: (cf. Herod. 192, 92.) In idem incidit Brunck. ad Hipp. p. 374.: Ruhn. Ep. Cr. 112. Toup. Opusc. 1, 171. Emendd. 1, 258. Ammon. 46. Fisch. Ind. Palæph. Jacobs. Anth. 6, 328. 9, 316. Dionys. H. 1, 388. λίθινος, ad Lucian. 1, 197. μορφῆς, Paul. Sil. 27. γεγραμμένη, Boiss. Philostr. 295. λόγος τῶν πραγμάτων εἰκὼν, ad Phalar. 260. Ἐν εἰκόνι γράψεν, Epigr. adesp. 314. Toup. ad Longin. 307. Γραφαὶ καὶ εἰκόνας, Lucian. 2, 225. Εἰκόνας ἀγαλμάτων, Plut. Alex. 53. Schm." Schæf. Mss.] SED ET Εἰκὼν, (ἡ) dicitur pro eod. Aristoph. N. (659.) Τὰς εἰκόνας πᾶν ἐγγέλεων τὰς ἐμὰς μιμούμενοι. Eur. Med. (1161.) Δαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην, Ἀψυχον εἰκὼν προσγελωσα σώματος. ["Ad Charit. 696. Epigr. adesp. 186. Porson. Phœn. 466." Schæf. Mss. * Εἰκονογράφος, Aristot. Poet. 15.] Εἰκονογράφος, verbum rhetoricum, Rerum Personarumve imaginem oratione exprimo, Iconice describo. Longin. (10.) τοὺς ἀεὶ καὶ μονοὺς κατὰ πᾶν κύμα πολλάκις ἀπολλυμένους εἰκονογραφεῖ. ["* Εἰκονογράφημα, Const. Manass. Chron. p. 86." Boiss. Mss. * Εἰκονογραφία, Gl. Imaginatio, Strabo 1046. Dionys. Areop. Cael. Hier. 2, 5. p. 173. * "Προσεἰκονογράφος, Prius iconice describo, Pseudo-Chrys. Serm. 27. T. 7. p. 321." Seager. Mss. * Εἰκονοκλάστης, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 135. 142. 143. * Εἰκονολογία, Plato Phædr. s. 114. * Εἰκονομανία, Const. Manass. Chron. p. 5. (* Εἰκονομάχος, unde *) Εἰκονομαχία, p. 90. 101. * Εἰκονομαχικός, Anon. ap. Wolf. Anecd. Gr. 4, 113." Boiss. Mss.]

* *Εικονόμορφος*, Manetho 4, 343. * *Εικονοποιός*, Aristot. Poet. 26. * *Εικονοποιέω*, Just. Mart. Apol. 2. * *Εικονώδης*, Gl. Imaginosus.] *Εικονικός*, Omnibus lineamentis ad exemplar expressus, Bud. [*Εικ. ἀγαλμα*, Imago ad vivum expressa, Callixenus ap. Athen. 205." Schw. Mss.] Ut Iconicum simulacrum ap. Suet. Calig. Sic Plin. 35, 8. scribit, tempore Panæi fratris Phidiae adeo colorum usum percrebuisse adeoque artem pictoriam perfectam fuisse, ut in prælio ap. Marathona facto, iconicos duces pinxerit. Idem 34, 4. narrat, eis, qui ter Olympico certamine superiores evasisent, statuas dicari solitas, e membris ipsorum similitudine expressa, quas Iconicas vocarint. Metaph. vero Epigr. *Φαῖδρος ἔγραψε λαβὼν εἰκονικὴν ἀποχὴν*, pro Expressam s. Exactam, accurateque ad formulam redactam accepti lationem. ["Toup. Emendd. 1, 261. Jacobs. Anth. 6, 432. 9, 504." Schæf. Mss. * *Εικονικώς*, Ad imaginem, Cyrill. Hier. 289." Wakef. Mss.] *Εἰκόνιον*, Imaguncula, Ecuncula s. Icuncula, ut Suet. Ner. dicit Ecunculam puellarem. Plut. Erot. (9, 17.) *Ἐπὶ θύρας ἔδειν τὸ παρακλανσίθυρον; ἀναδεῖν τὰ εἰκόνια*; ["Lucill. 17." Schæf. Mss.] *Εἰκονίζω*, Effingo, Imaginem omnibus lineamentis ad exemplar exprimo, Iconice exprimo. Imaginem repræsentō. Aphthon. *Λόγος ψευδὴς εἰκονίζων ἀλήθειαν*. ["Ad Charit. 512. Jacobs. Anth. 11, 144. * *Εἰκόνισμα*, 7, 247. Thom. M. 464. ad Herod. 598." Schæf. Mss. "Eust. 3, 27." Seager. Mss.] *Εἰκονισμός*, Effictio, Iconica repræsentatio. || *Figura orationis*, quam Auctor ad Herenn. Effictionem vocat, cum sc. exprimitur et effingitur verbis corporis ejusdam forma, quoad satis sit ad intelligendum: Od. T. (245.) *καὶ τὸν τοι μυθήσομαι, ὅλος ἔην περ, Γυρὸς ἐν ὤμοισιν, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος*: nam ibi Schol. scribit esse *τρόπον εἰκονισμοῦ*. [I. q. *χαρακτηρισμός*, Seneca Epist. 95. * *Εἰκονιστός*, unde * *Ἀνεἰκόνιστος*, Clem. Alex. 418.] *Ἀπεικονίζω*, Effingo ad imaginem, s. ad exemplar. Philo de Mundo. *Ἀνάγκη πρὸς τὸν ἐκπέμποντα τὸν δεχόμενον ἀπεικονίζειν*. ["Ruhn. Ep. Cr. 219. Abresch. Lect. Arist. 120. Jacobs. ad Anth. 1, 1. p. 27. 47." Schæf. Mss.] *Ἀπεικόνισμα*, Adumbratio, Imago, Effictio ad imaginem s. exemplar, Effigies. Citatur a Bud. ex Areop. pro Imagine, Adumbratione, Effigie. ["Abresch. l. c. Jacobs. Anth. 6, 417." Schæf. Mss. Epist. Socr. 20.] *Ἐνεἰκονίζω*, Specto s. Comparo in imagine. Plut. pass. voce usus est, (6, 146.) *Ὡς γὰρ ἐν τοῖς ὀμμασι τῶν πλησίον ἐλλάμποντα τὰ ἐαυτῶν ὀρώμεν, οὕτως ἐπὶ τῶν λόγων δεῖ τοὺς ἐαυτῶν ἐνεἰκονίζεσθαι τοῖς ἑτέρων*. *Ἐξεἰκονίζω*, Ex exemplari iconice exprimo s. effingo, Omnibus lineamentis ad exemplar effingo: unde est partic. pass. *ἐξεἰκονισμένος*, quod Suid. exp. *μεμορφωμένος*. ["Abresch. Lect. Arist. 119." Schæf. Mss. Plut. Mor. 750. * *Ἐξεἰκόνισμα*, Effigiei formatio ad exemplar, Chrys. in Esai. c. 2. T. 1. p. 1037." Seager. Mss. * *Ἀνεξεἰκόνιστος*, Basil. Cæsar. Ep. in Zonar. Exp. Can. 55." Boiss. Mss. * *Καρεἰκονίζω*, Gl. Imaginor.] ¶ *ΕἰΚΩ*, i. q. *εἶκω*. Unde in pass. *ἔεικται*, Similis est, *ὁμοίωται*. At *Ἡκτο* Od. Δ. (796.) *Εἰδῶλον ποιήσῃ, δέμας δ' ἦκτο γυναικί*, est ab *εἶσκω*. "*Ἡκτο*, Hes. exp. *ἐφέλετο, ὁμοίωτο*: quorum illud est ab *αἶσσω*, hoc ab *εἶσκω*. UNDE *Προσῆξαι δέμας*, Corpore es similis, a *προσεῖσκω*, ap. Eur. [Alec. 1084. *Προσῆκται, Προσῆκται*, ad Mær. 300." Schæf. Mss.] "*ΑἰΓΙΚΙΟΣ*, Similis, *ὁμοιος*. Il. Z. (401.) *Ἐκτορὶ δὲ γὰρ ἀγαπητὸν, ἀλγικίον ἀστέρι καλῶ*. Alibi comp. voce "*ἐναλγικίος* dicit. || Hes. *ἀλγικίον* exp. *nou solum ὁμοιον*, sed etiam *καλὸν, ἀγαθόν*." ["Brunck. Apoll. Rh. 240. Coray in Herod. Larch. 3, 522. Christod. Ecphr. 200." Schæf. Mss.] "*Ἀναλγικίον* Hes. affert pro *ἀνόμοιον*, Dissimile." "*Ἐναλγικίος*, i. q. *ἀλγικίος*, Similis. Od. N. (89.) *Ἀνδρα φέρονσα θεοῖς ἐναλγικία μῆδε' ἔχοντα*. Idem et cum accus. rei "*præter dat. personæ*, A. (371.) *ἀοιδοῦ Τοῖουδ' ὅλος ὅδ' ἐστὶ θεοῖς ἐναλγικίος αὐδὴν*. Hesiod. A. (88.) *οὔτε φῦν ἐναλγικίον οὔτε νόημα Γεινόμεθα*. ["Ad Charit. 666. 785. Brunck. l. c. Coray l. c. More, Ut solet, Heyn. Hom. 5, 318." Schæf. Mss. * *Παναλγ-*

A *κιος*, Nicander Θ. 739. ubi Schneid. * *Προσαλγικίον* dedit.]

EIKΩ, Cedo, Non repugno, quod et *ὑπείκω*, cum dat. pers. Isocr. ad Dem. *Θυμουμένους μὲν εἰκείν*. Dem. pro Cor. (272.) *Θρασυνομένῳ, καὶ πολλῶν ῥέοντι καθ' ὑμῶν, οὐκ εἶξα, οὐδ' ὑπεχώρησα*. Ut autem in duobus illis ll. dicitur aliquis cedere irato, ita in Thuc. 1. Cedere iræ, *Εἶξαι τῇ ἡμετέρῃ ὀργῇ*. Item *εἰκεῖν τινι* et *δέχεσθαι τινα* opp. ap. Eund. A quo etiam dicitur libro 1: et 2. *Εἰκεῖν ταῖς συμφοραῖς*, Cedere calamitatibus, s. potius Succumbere. At vero ap. Xen. *Εἰκεῖν ταῖς ζημίαις*, Bud. vertit Multæ metu cedere. Apud Hom. cum datt. *θυμῷ, μένει, κάρτει*, aliisque nonnullis, redditur itidem Succumbere a quibusdam, ab aliis Cedere. Bud. certe, *εἰκεῖν* vertit Cedere, Non resistere, Vinci, in Od. E. (362.) *Ἐνθ' [Οἱ δ'] ὕβρει εἰζάντες, ἐπιστόμενοι μένει σφῶ*. Ad dit vero et interpr. hanc, Incontinentia et improbitate acti. At ego hujusmodi in ll. lubentius verterim *εἶκω*, Morem gero, Indulgeo. Quinetiam quod a Lat. dicitur Impotens iræ et Impotens animi, Impatiens iræ, non puto aptius Græce reddi posse quam *εἶκω θυμῷ, ὀργῇ*. Quod dicendi genus, quamvis alioqui poet. sit potius, observavi cum ap. alios prosæ Scriptt., tum ap. Philon. de V. Mos. 1. *Εἰζάντες δ' αὐθαδεῖα τῇ συνήθει*. In VV. LL. *εἶκω* ὀκνῶ, ap. Hom. redditur Pigritia detentus; *πενίῃ εἶκω*, Paupertate victus, ubi malim Paupertate impulsus. || *Εἶκω σοι τῆς ὁδοῦ*, Cedo tibi via. Tale est, *εἰκεῖν δὲ γέροντιν ἔδρης*, e Carm., VV. LL. ["Ruhn. ad H. in Cer. 191. Valck. Hipp. p. 215. Mær. 147. et n., Brunck. ad Theogn. 913. ad Tyrtæum 3, 42. ad Antig. 718. ad Herod. 140. ad Il. 9, 594. Od. E. 221. Wakef. Ion. 237. Heyn. Hom. 8, 341. 426. Morem gero, Toup. in Schol. Theocr. 219. ὁδοῦ, Musgr. Ion. 637. θυμῷ, Heyn. Hom. 5, 668. 732. 6, 409. 540. Pro διδόναι, Wakef. Phil. 465. An et *εἰκεῖν*? Brunck. Apoll. Rh. 114. *Ἐλκεῖν*, Heyn. Hom. 4, 89. 6. 430." Schæf. Mss. *Εἰζασκε*, Od. E. 332. * *Εἶξαι*, Cessio. Epicurus Diog. L. 43. Sext. Emp. adv. Math. Iō, 222. 223. olim *εἶξαι*, Plut. 2, 447. Schol. Il. E. 269.] *Εἰκτικός*, Ad cedendum aptus, Facile cedens. Themist. 42. *εἰκτικὸν* opp. *τῷ ἀντιτύπῳ*. ["*Ἀεῖκτος*, Basil. Seleuc. V. Thecl. 251." Boiss. Mss. * *Ἀνσεῖκτος*, Qui non facile cedit, Pervicax, Intractabilis, Chrys. in Esai. c. 5. T. 1. p. 1061." Seager. Mss.] *Ἐνεῖκτος*, ὁ, ἡ, Facile cedens, Obsequens, Morigerus. [Alex. Aphrod. Probl. "Theod. 4, 437." Polem. 302." Wakef. Mss. "Toup. in Schol. Theocr. 219." Schæf. Mss.] *Εὐεἰκτως*, Cum prompto obsequio, Prompte. [Etym. M. * *Διείκω* pro *διήκω* reponi vult Abresch. ap. Paus. Lacon. 264.] "*Διείξαι*, *εὐς, ἡ*, "*Hesychio διάστασις*: forsitan qua duæ res a se invicem discedunt." ["Abresch. Lectt. Thuc. 838." Kall. Mss.] "*Ἐπεἰκω*, Concedo: unde *ἐπεἰζομεν*. Hes. *συχίῳ ὑπεἰζομεν*. "*Ἐπεικτός*, Cedens, Proclivis ad cedendum, Tolerabilis, Bud. ex Hom. et Greg. Hes. quoque *ἐπεικτὰ* exp. *φορητά*. Vide et Eust. ["Heyn. Hom. 5, 167. 419. 497. 7, 235." Schæf. Mss.] *Κατεῖκς*, Cedens, Obsequens, Morigerus, VV. LL. [Hesych.] *Παρεἰκω*, Cedo. Plut. Camillo, *Χωρίῳ ἀποτόμοις καὶ χαλεποῖς, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ μάλλον ἢ προσεδόκηθαι πειρωμένων αὐτῶν προσιεμένοις καὶ παρείκονσι*, Cedentibus conatui scandentium militum, Bud. Exp. et Concedo, Permitto, Facultatem do, ut, *Ὀσπερ ἂν ὁ θεὸς παρείκοι*, Plato Theæt. Sic ap. Eund. de LL. 11. *Ἀπὸ τοῦ ὅπως ἂν ἡμῖν παρείκωσι θεοί*. Et ap. Eund. de Rep. 2. "*Ὅσον γ' ἂν δυνάμει παρείκη*. Sed dicitur et impers. *ὅπη παρείκοι*, Cum daretur occasio. Et *οὐκέτι παρείκει* cum infin. e Plat. Non jam natura comparatum est, jam facile est et promptum. Et, "*Ὅσον ἂν δυνάμεθα καὶ ἐκάστῳ παρείκη*, Prout cuique promptum fuerit, Pro facultate, quam quisque adeptus fuerit. Bud. 550. ["Wakef. Phil. 1048. Brunck. ib. Schmied. ad Lucian. 1. p. xlv. Plato Theæt. 309. Bast üb. Plat. G. p. 120. Toup. Opusc. 1, 326." Schæf. Mss.] "*Παρείκω*, Qui remisit. Greg. *Τοῦ στρατοῦ παρείκτος τὰς χεῖρας καὶ τὰς ἐλπίδας*, Cum exercitus manus et spem remisit.

“set, h. e. Manibus languidis et spe collapsus es-
 “set.” [* *Συνείκω*, Cedo, Obsequor, 4 Macc. 8, 5.
 Polyb. 5, 71, 10.] *Υπέικω*, ET *Υποείκω* etiam ap.
 poetas, Cedo. Thuc. 1, (127.) *Ἦσαντιοῦτο πάντα τοῖς*
Λακεδαιμονίοις, καὶ οὐκ εἶα ὑπέικειν. Soph. (Aj. 670.)
Τιμαῖς ὑπέικει. Exp. et Obsequor, ut Apoll. Rh. 2,
 (23.) *Ἐσθμοῖς γὰρ ὑπέιζομεν.* Sic vero et *ὑπέιζομαι*, II.
 A. (294.) *Εἰ, δὴ σοι πᾶν ἔργον ὑπέιζομαι,* Si tibi in
 omni re obsequar, Morem geram: ubi accus. regitur
 a sub. prap. eis, κατά. In Eur. (Iph. A. 139.) *Μη-*
δὲν ὑπέικων γῆρα. redditur Locum dans. Sic apud
 Xen. (Ap. 2, 3, 16.) *Υπεῖξαι λόγῳ.* Ab Eod. di-
 cuntur *υπέικειν* quæ sunt χαλαρὰ et ὑγρὰ, Cedere tac-
 tui, Non resistere tactui, Bud. || At *Υπέικω* σοι
 τῆς ἐδρας, Cedo tibi sede, e Plut. Apoph. || *Υποείκω*
 dicitur interdum a poetis, ead. signif., ut II. Δ. (62.)
ταῦθ' ὑποείζομεν ἀλλήλοισι. || At quod affertur ex
 Apoll. Rh. 2, (1268.) *Καχλάζων ὑπόεικε* de fluvio,
 pro Manabat strepitans, suspectum est. [*“Υπέικω,*
 Valck. ad Xen. Mem. 243. ad Hipp. p. 215. ad Herod.
 140. 579. ad Od. II. 42. Plut. Mor. 1, 908. Timæi
 Lex. 52. Jacobs. Anth. 7, 8. Brunck. Apoll. Rh. 153.
 Wakef. Phil. 1046. Abresch. Æsch. 2, 27. *Υποείκω,*
 Heyn. Hom. 7, 46. 191. ad Greg. Cor. 112. Valck.
 Adoniaz. p. 245. Ruhnk. ad H. in Cer. 191.” Schæf.
 Mss.] *Υπεῖξαι*, Cessio, Obsequium, e Plat. de LL. [5.
 p. 203. “* *Υποεικτός*, (Facilis ad audiendum,) Opp.
 A. 1, 526.” Wakef. Mss.] *Ἀνυπέικτος*, Non cedens,
 Inobsequens, Immorigerus, “Non cedens nec re-
 mittens: ἀνένδοτος Suidæ: * *ἀνυποχώρητος* Hesy-
 “chio.” [“Eust. 159, 53.” Seager. Mss. * *Υπε-*
ικτικός, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] *Ἀνθυπέικω*, Vicissim
 cedo, do locum, e Plut. Pol. Præc. [p. 488.] “*Ἀν-*
θυπέεις, Ipsa τοῦ ἀνθυπέικειν actio: cum sc. alicui
 “vicissim cedimus s. concedimus. Exp. etiam Sub-
 “missio, Obsequium: item Modestia.” [“Plut. So-
 lone 4. * *Καθυπέικω*, Eumath. 242.” Boiss. Mss.]
Εἰκάθω [“Ad Mær. 118. 147. ad Timæi Lex. 87.
 Valck. Phæn. p. 746. Jacobs. Specim. 25. Brunck.
 Soph. 3, 508. * *Εἰκαθέω*, ad Mær. 147.” Schæf. Mss.
 * *Παρεικάθω*, Soph. Antig. 1114. CEd. C. 1397.”
 Schæf. Mss.] ET *Υπεικάθω* Attica censetur pro
εἰκω et *υπέικω*, sicut *δικαίθω* pro *διώκω* Apoll. Rh.
 1, (505.) *ὁ μὲν Κρόνῳ εἰκαθε τιμῆς.* Soph. El. *οὐκ ἂν*
δώροισ ὑπεικάθοιμι. [* *Υποεικάθω*, Orph. Arg. 704.]
 ¶ *Ἐκὼν* etiam sunt qui dictum putent tanquam
εἰκὼν. Dicitur autem aliquid facere *ἐκὼν*, qui sponte
 illud facit, Sciens prudensque et certo proposito,
 non coactus, aut tenere. II. N. (234.) *Ὅστις ἐπ’ ἡματι*
πῶδε ἐκὼν μεθήσει μάχεσθαι. Dem. in Mid. *Ἄν μὲν*
ἐκὼν βλάβη, διπλοῦν ἂν δ’ ἄκων, ἀπλοῦν τὸ βλάβος
μελεουσιν ἐκτίειν. Soph. Aj. (455.) *Ἐμοῦ μὲν οὐκ*
ἐκόντος, Me non volente, invito. Plato, *Ἐκούσης τῆς*
πόλεως, Non invita civitate. Dicitur et *ἐκὼν εἶναι*,
ἐκόντες εἶναι, vacante hoc infin., qua de re lege Bud.
 395. [“Ita ap. Herod. 8, 30. 116. 7, 104. 164.”
 Schw. Mss. “Clark. ad II. Γ. 66. Markl. Iph. p.
 52. Thom. M. 270. Participium dicit Steph. Dial.
 26. Conf. c. ἔχων, ad Anton. Lib. 167. Verh., Bast
 Lettre 122. *Ἐ. εἶναι*, ad Phal. 64. Toup. Emendd. 3,
 61. Phryn. Ecl. 118. Thom. M. 271. 290. *Ἐ. γε*
εἶναι, Toup. Opusc. 1, 214. 2, 196. *Ἐ., οὐχ ἔ.*,
 Brunck. Or. 612. *Ἀντὸς ἔ.*, Apoll. Rh. 241. *Ἐ. ἀέ-*
κοντί γε θυμῷ, Valck. Hipp. p. 232. Wakef. Trach.
 585. 1262. S. Cr. 4, 189. Huschk. Anal. 72. Heyn.
 Hom. 4, 562. *Ἐ. ἀέκοντα*, 5, 343. Boiss. Philostr.
 462. *Ἐξ ἐκόντων*, Polyb. 2, 355. * *Ἐκοντής*, (i. q.
 ἐκὼν,) Thom. M. 285.” Schæf. Mss. “*Ἐκοντὴς εὐ-*
εργεῖται, Ultro benefacit, Epictet. Or. 88. T. 3. p. 95.
 Schw., sive ap. Stob. Tit. 44. p. 315=317.” Schw.
 Mss.] *Ἐκόντι*, Ultro, Sponte, Voluntarie. Phocyl.
 (14.) *Μῆτ’ ἐπιორκεῖν, μῆτ’ ἀγνοῖη, μῆτε ἐκόντι.* [“Ad
 Phryn. Ecl. 4. Thom. M. 285. Macedon. 39.” Schæf.
 Mss.] *Ἐκοντὴν* pro eod. ex Arriano, *τὴν μέσσην τῶν*
ποταμῶν γῆν ἐκοντὴν ἐκιδόντων τῶν ἐποικούντων κατέ-
σχευ. [“Ruhnk. ad Tim. 11. Phryn. Ecl. 4.” Schæf.
 Mss. * *Ἐκοντηδόν*, Lobeck. Phryn. 6. Apollon. de
 Adv. 612. * “*Ἐκόντως*, Ultro, Sponte, Voluntarie,
 Chrys. in Matth. Hom. 84. T. 2. p. 522.” Seager.
 Mss.] *Ἐκῆτι* dat., qui a poetis adverbialiter ponitur
 cum gen. Hesiod. *Ἐ. (4.) Διὸς μεγάλῳ ἐκῆτι*, Volun-

tate Jovis, Ita volente Jove. Exp. vero et *ἐνεκα* ap.
 Hom. [“Valck. Phæn. p. 8. 468. ad Herod. 269.
 Baxter. Præf. ad Anacr. lii. Græv. Lectt. Hes. 627.
 Ilgen. Hymn. 322. ad Lucian. 1, 474. Eur. Cycl.
 651. ad Charit. 689. Jacobs. Anth. 6, 67. Brunck.
 Aristoph. 1, 26. Apoll. Rh. 40. 118. 130. 181. Auto-
 medon 9. Porson. Or. 26. Strabo 5, 526.” Schæf. Mss.]
 ET *Ἐκατι*, itidem pro *ἐνεκα*: ut Eur. Med. (1235.)
ἔκατι γάμων τῶν Τάσσονος, Nuptiarum causa, Propter
 nuptias. [“Brunck. ad Æsch. Pers. 335. Aristoph.
 1, 26. Valck. Phæn. p. 8. 397. Eur. Hec. 1184.
 Wytt. ad Plut. 1, 594. Markl. Iph. p. 121. 135.
 Suppl. 888. Hel. 1198. Wakef. Herc. F. 113. Por-
 son. Or. 26.” Schæf. Mss.] *Ἐκούσιος*, Nomen utris-
 que Scriptt. commune est, pro Spontaneus, Volunta-
 rius, Consulto factus, non per imprudentiam. Aristot.
 Eth. 5. *Ἀέγω δὲ ἐκούσιον, δ’ ἂν τις τῶν ἐφ’ αὐτῷ ὄντων*
εἰδὼς καὶ μὴ ἀγνοῶν πράττη. Apud Philon. *κίνησις*,
 Spontaneus motus, voluntarius: *συμμαχία*, ex Ari-
 stide, Auxilium, quod sponte fertur. Et *ἀδίκημα*,
 Platonī, itidemque *φόνος*, Isocr. et Dem. de iis, quæ
 sponte quis perpetrarit. E Diosc. autem *Ἐ. γνώμη*
προσφέρεται, pro Suapte sponte. Item, *Τὸ ἐκούσιον*
 subst. pro Libero arbitrio ap. Philon. Dicitur et de
 persona: ut *Ἐκούσιος ἀπέθανε*, Thuc. pro Sponte
 obiit. Sic *σύμμαχοι*, Qui sponte auxilium ferunt.
 [“Bentl. Opusc. 36. Valck. ad Eran. Phil. 169.
 Phæn. p. 162. Hipp. p. 218. ad Diod. S. 1, 302.
 Ἐξ ἐκουσίου, Brunck. Ind. Soph. Toup. Opusc. 2,
 264. Ἐξ ἐκουσίας, Soph. Trach. 727. *Οἷς ἦν ἔ. συνάρα-*
σθαι, Dionys. H. 4, 2061.” Schæf. Mss.] *Ἐκουσίως*,
 Sponte, Ultro. [“Ad Phryn. Ecl. 4. ad Diod. S. 1,
 302.” Schæf. Mss. * *Ἐκουσιότης*, Memnon c. 32.]
 “*Καθεκούσιος εὐχή*, Votum voluntarium s. sponta-
 “neum, Num. 15,” [3. καθ’ ἐκούσιον, Ed. Bos.] *Ἐ-*
κουσιάζομαι, Sponte offero. [1 Macc. 2, 42. Aqu.
 Cant. 6, 11. “Aqu. Theod. Prov. 8, 16: *ἐκουσιαζό-*
μενοι sunt Qui pro arbitrio agunt et agere possunt,
 Principes, Tyranni.” Schleusn. Lex. in V. T.] *Ἐ-*
κουσιασμός, Spontanea oblatio, LXX. Interpr.
 [Schleusn. Lex. in V. T. “Apost. Const. 281.” Wakef.
 Mss.] *Ἀέκων*, Ε QUO Ἀκων, in prosa usitatum, In-
 vitus. II. A. (301.) *ἀνελὼν ἀέκοντος ἐμεῖο*, Me invito.
 Sed dicitur etiam aliquis facere quidpiam *ἀέκων*, *ἄκων*,
 pro Imprudens facere, Per imprudentiam facere. Dem.
 (317.) *Ἀδικεῖ τις ἐκὼν; ὀργὴ καὶ τιμωρία κατ’ αὐτοῦ.*
Ἐξήμαρτέ τις ἄκων; συγγνώμη ἀντὶ τῆς τιμωρίας τούτω.
 Femin. *ἀέκουσα*, et *ἄκουσα*. [“*Ἀέκων*, Valck. Phæn.
 p. 162. Heyn. Hom. 4, 91. 5, 32. 72. 143. 6, 104.
 169. 210. *Ἐκὼν, ἀέκοντί γε θυμῷ*, Jacobs. Anth. 1,
 1. p. 39. *Βλέπ’ ἄέκουσαν ἀνάγκη*, H. in Cer. 124. et
 Mitsch., cf. Herod. 609. *Ἀκων*, Bentl. Opusc. 37.
 Jacobs. Anth. 10, 260. Brunck. Soph. 3, 494. Heyn.
 Hom. 5, 72. 143. 6, 104. 169. 210. Propr. particip.,
 Cattier. 19. Conf. c. *ἀκούων*, ad Charit. 311. “A. et
ἐκὼν conjuncta, Valck. Phæn. p. 162. “A. ἀναγκά-
ζομαι, Lucian. 2, 200. cf. Paus. 11, 434. Aristoph.
 A. 225. *Τὸ ἄ.*, Wakef. Ion. 759.” Schæf. Mss.]
 “*Ἀκουσα*, interdum aor. 1 act. carens augm. pro
 “*ἤκουσα*. Interdum particip. fem. e masc. *ἄκων*, In-
 “vita, Nolens. || Ex Hippocr. autem Gal. in suo
 “Lex. *ἄκουσα* affert pro *πεπληρωμένη*, Impleta.”
 “*Ἀκων*, pro *ἀκούσιον* affert Hes. e Soph. CEd. T.
 “Est autem neutr. a masc. *ἄκων*. In Lex. meo vet.
 “et ap. Etym. *ἄκων* exp. etiam *θεραπευτόν*.” “*Ἀε-*
 “*κοντάζεσθαι*, Hes. exp. *μὴ θέλοντα ἀναχωρῆσαι*, No-
 “lentem retrocedere, Invitum regredi.” *Ἀκοντί*, In-
 vite, Ingratis, [“Abresch. Lectt. Arist. 95.” Schæf.
 Mss.] *Ἀέκητι* dat., qui opp. præcedenti *Ἐκῆτι*, et
 adverbialiter itidem ponitur, sed cum gen., ut *ἀέκητι*
θεῶν, Od. Γ. (28.) *Invitjs Diis.* [“Wolf. ad Hesiod.
 111. Ilgen. Hymn. 322. Brunck. Apoll. Rh. 40.
 Heyn. Hom. 6, 236. 273. 7, 124.” Schæf. Mss.]
 Huc referendum videtur *Ἀεκάδω*, poeticum pro
 Cogo: cujus pass. *Ἀεκάζομαι*, Cogor: unde partic.
ἀεκαζόμενος ap. Od. Σ. (134.) *Καὶ τὰ φέρεαι ἀεκαζό-*
μενος τερλῆότη θυμῷ. Alii tamen contra volunt ab
ἀεκάδω esse *ἀεκασί*, deinde *ἀεκατί*, e quo *ἀέκητι*. Sed
 ubi *ἐκάδω* invenient, e quo itidem *ἐκῆτι* formare pos-
 sint? [“Hom. H. in Cer. 30. 344. Bergl. Alaphr.
 113. Jacobs. Specim. 6.” Schæf. Mss.] “*Ἀεκαπεί*,

“ap. Hes. legitur, exp. στερείται, Privatur. Pro quo ap. Varin. ἀεκάσσει.” At Ἀεκάσσιος, ET Ἀεκάσιος opp. præcedenti Ἐκούσιος: significant enim Non voluntarius, ultroque, E voluntate nostra non proficiscens. Herod. Ἀεκούσιον ἐγένετο αὐτῷ τὸ ποιεῖν μενόν. Sic Lucian. de Syria Dea, quod opusculum Iou. itidem lingua scriptum est, Οὐ γὰρ ἐθέλων ταύτην συμφορὴν ἔσχετο, ἀλλὰ οἱ νοῦσος ἀκούσιῃ. At communi usu ἀκούσιος dicitur. Isocr. ad Nic. Πόνοι ἐκούσιοι ἐπὶ ἀκούσιοι. Sic φόνος α., cui opp. ἐκούσιος. Apud Lucian. autem κατὰ τὸ α., Per imprudentiam, Non consulto, (1, 581.) Γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ α., ἐύρων περιδέραια χρυσᾶ. [“Ἀκούσιος, Wakef. Trach. 1262. Ἀκούσιος, Fisch. ad Pallæph. 168. Brunt. Opusc. 37. ad Lucian. 1, 358. Paus. 344. Brunck. Soph. 3, 495. Fem., ad Dionys. H. 1, 497.” Schæf. Mss.] Ἀκούσιως, Invito, Præter voluntatem, Per imprudentiam, Non consulto. [Eur. Tro. 1011. Plato de Rep. 3. p. 412. * “Ἀκούσιότης, Heyn. Hom. 6, 273.” Schæf. Mss. “Schol. Soph. Ant. 79.” Boiss. Mss. Lex. Apollon. 37.] Ἀκουσιάζω, Cogo et adigo aliquem ad faciendum “aliquid οὐκ ἐθέλοντα ἢ ἀκόντα: unde ἀκουσιασθεῖς, “Qui coactus est facere aliquid invitum et contra voluntatem: ap. LXX. Numi. 13, (26.) Ἐξιδάσθαι “ὁ ἱερεὺς περὶ τῆς ψυχῆς τῆς ἀκουσιασθείσης καὶ ἀμαρ- “τούσης ἀκούσιως ἐναντὶ Κυρίου.”

EIAEO, Coarcto, Cogo, Concludo, In angustum redigo. Bud. Il. Φ. (7.) de Trojanis Achillem fugientibus, ἡμίσεις δὲ Ἐς ποταμὸν εἰλεύντο βαθύρροον. Il. B. (293.) παρὰ νῆϊ πολυζύγῳ, ἥνπερ ἄλλαι Χειμερίαι εἰλέωσιν, ὀρινομένη τε θάλασσα, Schol. exp. συγκλείωσι, i. e. (In portu) conclusam detinuerint, quominus navigari possit: unde in ἀποδόσει subjicit, Ἐνθάδε μὲνόντες. Bud. hic interpr. Coegerint in angustum et progressu arcuerint. Arrian. (6, 9, 5.) p. 160. Καὶ εἰληθεῖς ὑπὸ τῇ ἀσπίδι, ἀνέβαινε, Conditus sub scuto, Bud. Erotian. εἰλεῖν dicit Att. esse, et signif. συγκλείειν, συνέχειν. || Eust. exp. σύστρεφω ὡς ἐν ᾗθει στρεβλώσει. Pausanias enim εἰλάειν esse στρεβλοῦν, πείθεσθαι, maximeque id dici de liquidis, ut uvis αὐτὸς οἰεῖς: et εἰλεῖν Eidem esse τὸ συνάγειν εἰς ταυτὸ σταφυλὰς, alium autem τεχνικὸν dicere εἰλεῖν esse ἐκπέθεσθαι ἐλαίας ἢ στέμφυλα. || Verso, Circumago. Apoll. Rh. (2, 571.) Νῆα δ' ἐπεὶ περὶ εἰλεῖ ῥόος, i. e. περιστρέφε, Schol. || Involvo, Circumvolvo. Athen. 7. de pisciculis, Ὅριοις ταύτην εἰλησ', ἐλαδίῳ διέλι, Σπαργάνωσα περὶ πάσας ὀρίγανον, Ἐνέκρυψά τε ὥσπερ δαλὸν ἐν πολλῇ τέφρῃ. Scribitur vero in his duobus ll. aspero spiritu, contra quam in exemplis ante citatis: adeo ut in VV. LL. εἰλέω cum spiritu aspero, exp., Verto, Volvo: item, Implico, Insinuo: at εἰλέω cum tenui, In arcum cogo, In angustum redigo, στενοχωρῶ. PRO QUO Ἰλέω quoque ap. Hes. scribitur: Ἰλέοντο enim exp. ἐστρέφοντο: at Ἰλέωσιν, Ἰσχωσιν: prius nempe aspero, posterius tenui spiritu ap. eum notatur: || Εἰλούμαι, Circumplexus sum et involutus, ut terra circum axem mundi. Bud. e Plat. Tim. Εἰλούμενη περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον τέταμένη. || Versor. Herod. 2. de altera Ibis specie, Τῶν δ' ἐν ποσὶν μαλλον εἰλευμένων τοῖσι ἀνθρώποισι, Earum vero, quæ hominibus magis obversantur. At Valla, Earum, quæ pedes humanis similes habent. Apud eund. Herod. Εἰλεύνται κῆρες ἀμφὶ exp. in VV. LL. Circum fata feruntur. || Εἰλείται, κρύπτεται, κακούργεῖ, Hes. [“Εἰλέω, Mær. 204. et n., ad Timæi Lex. 69. 93. ad Herod. 106. ad Od. T. 200. ad Charit. 348. Valck. Adoniaz. p. 247. (ubi et de * Εἰλῶ,) 251. Brunck. Apoll. Rh. 77. 85. Heyn. Hom. 4, 252. 5, 455. 8, 116. Philostr. 78. Boiss. Runtk. ad Vell. p. 3. ad Dionys. H. 2, 1257.: Wakef. Ion. 1525. Phil. 800. Jacobs. Anth. 6, 167. 9, 282. 12, 153. Thom. M. 473. et Add., ad Charit. 439. 664. Εἰλῆμαι et εἰλῆμαι conf., T. H. ad Plutum p. 385. Εἰλοῦμαι, Theocr. 1, 31. Heyn. ad Virg. 1, 54. Mursgr. Or. 358. περὶ τὴν τόπον, ad Timæi Lex. 168. Ἰλέω, Thom. M. 472. Valck. Adoniaz. ll. cc. Ηεἰλῶ Obs. 218, 220. * Εἰλῶ, Valck. Adoniaz. p. 251. Schæf. Mss. Εἰλῶνται ὀφθαλμοί, Aret.

* Εἰλάσσω, Suid. v. Εἰλλεῖν.] Εἰλῆμα, Involucrum, Integumentum. Athen. 12, (46.) ex Anacr. de Artemonē, Καὶ ψιδὸν περὶ πλευρῇσι βοὸς νεόπλουντον Εἰλῆμα κακῆς ἀσπίδος. [“Ad Charit. 427. Heyn. Hom. 4, 582. * Εἰληθμός, Valck. ad Il. 22. p. 67.” Schæf. Mss.] Εἰληθμός, Hesychio σὺστροφή, φυγή, Con- “versio, Fuga.” Εἰλήσις, i. q. περιστροφή, Schol. Apoll. Rh. [“Ad Mær. 196. Valck. Phæn. p. 426. Phryn. Ecl. 176.” Schæf. Mss.] Εἰληδόν, Saïda * συνέστραμμένως. “Εἰλιδόν pro Convolutum et Im- “plicatum affertur ex Epigr.” [“Εἰληδόν, συνε- “στραμμένως, Anthol. p. 61. HSt. (Antiphris 23.), de Polyπο, qui disceutheis ἐπὶ θάμνον ἐς οἰκία δειλά λα- γώου Εἰληδὸν ταχινού πτωχὸς ἔδῃσε πόδας: ubi in editis et in libro quodam Ms., qui fuit olim Jo. La- scaris, quem vidi, male scriptum est εἰλιδόν, quæ vox Græca non est, et hic Epigrammatis l. in fraudem induxit Stephanum, qui ex eo εἰλιδόν citat in Ind.” Brunck. Mss.] “Εἰληδός, Convolutus, vel Convolutus, “bilis: ut cum Aristoph. Schol. dicit, ἡ εἰληδὸς ἡ τῶν “ἐντέρων, ἐστὶ χορδή, ἣν εἰλητὴν καλοῦμεν.” [“Pseu- do-Chrys. Liturg. T. 6. p. 993.” Seager. Mss. * Εἰ- “λητος, Heyn. Hom. 7, 180. * Πολυεἰλητος, Valck. tortus, Ruf. Eph. 61.] “Εἰλητικός, Qui sese eileit: ut “Ἐῶα dicuntur Ἀνιμαντία, quæ tractim ambulant, “i. e. quæ sese volvunt et trahunt inter incedendū.” [Aristot. H. A. 1, 763.] Ἀειλέω, Evolve, i. e. Invo- lutum explico: ut ἀνελήσαντα γραμματεῖς, Plut. (416.) Vel pro εἰλέω, Volvo, Voluto. Sic et ἀνελήσαντα utramque signif. habet. A Lat. Revolve etiam dicitur interdum pro Evolve, i. e. Involutum explicare. Ἀνελιέσθαι pass. Evolvor, vel Volvor. Hes. αὐτὴν ἀνελιθέντες exp. ἄνω εἰληθέντες. [“Ad Timæi Lex. 34. 71. Phryn. Ecl. 12.” Schæf. Mss.] Ἀνελήμα fit ab h. v., i. e. Evolutio, Involutio, Involucrum: unde ἀνελήματα dicuntur στροφοί, [Galen. Gloss. Hippocr. 18.] Tormina, ab Hippocr.: non ἀνελήματα per μμ, ut legitur ap. Varin., et in VV. LL. [“Ἀνελήσις, Hippocr. 1086. * Ἐπανελέω, Epist. 2. p. 699. Lind. * “Διελέω, (Evolve,) Plat. de Stoic. Repugn. 1039.” Kall. Mss.] Διελήσις, Turbo: sic enim Ficiniū ap. Plat. de LL. 5. (p. 747.) verissime annotat Bud. πνεύματα παντοῖα καὶ διελέσεις. Idem tamen Ficinius εἰλησις vertit Æstus ap. eund. Plat. Videtur autem hoc verbale esse tanquam a Διελέω. [“Ad Timæi Lex. 97.” Schæf. Mss. * Εἰσελέω, Xen. K. 5, 16. falsa lect. pro eis εἰλυοῖς.] Ἐνείλω, Implico, Involvo. Philo de Mundo, Τῆς συνεχῆς αὐτὰ δυνάμεως, ὅφ' ἥς καὶ διανίσταται, μάλα πλαγίως καὶ κραταιῶς ἐνείλουμένης, Firmissime in eis atque validissime implicata sit. Synes. Epist. 105. Ἐνείλου μένον τοῖς πρὸς τὰ γεώδη μετέλκουσι, Implicatum et involutum negotiis ad terrena trahentibus. Artemid. Onirocr. 1. Ἀργὰ γὰρ τὰ βρέφη καὶ ἐνείλουται τὰς χεῖρας τυγχάνει. Apud Plut. vero in Cæsare eadē Cæsaris loquentem, Διελανόμενος ὥσπερ θηρίον ἐνείλειτο ταῖς πάντων χειρῶν ἀπαντὰς γὰρ εἶδε κατὰρξασθαι καὶ γέυσασθαι τοῦ φόνου, Versabatur Bud. [“Ad Timæi Lex. 72. Boiss. Philostr. 565.” Schæf. Mss.] Ἐνείλημα, Volumen, Involucrum. Joseph. Tῶν βιβλίων ἀποκαλύψαντες τὰ ἐνείλ. [Artemidori 1, 76.] Ἐνείλέω, Explico, Evolve, ut ἐνείλειν τὴν βίβλον, Revolvere Ibrum, ἀνελίττειν, Bud. Idem, Ἐνείλουσαι τὰ ἵχνη, ὡς πέφυκε, δέπλῃ καὶ τριπλᾷ, Evolvere vestigia, e Xen. (K. 6, 15.) affert, de canibus leporis vestigia explicantibus sagaciter. || Ἐξείλω, ἐκβαλεῖν, Hes. || Ἐξείλῃσαι Alexandrini dicunt ἐπὶ τοῦ ἐκφυγεῖν, Etyim.: fortasse, ut addit, ἀπὸ τῶν ἐν τῇ παλαίῃ ἀνακύνοντων ἑαυτοῖς: sic enim Plat. de LL. 7. (p. 796=336.) loqui de lucta, τὰ δὲ ἀπ' ὀρθῆς πάλῃ, ἀπ' αὐχένων καὶ χειρῶν καὶ πλευρῶν ἐξείλῃσεως μετὰ φιλονεικίας τε καὶ καταστάσεως διαπονούμενα. Ubi Ἐξείλῃσαι a Ficino et Corn. vertitur Motus. [“Ἐξείλω, ad Mær. 145. ad Timæi Lex. 71. Wakef. Herc. F. 979.” Schæf. Mss. Theocr. 24, 17. “Ἐξείλῃσαι, Clem. Alex. 284.” Wakef. Mss. * Δυσείλῃτως, Schol. Theocr. 14, 51. * “Ἐπειλέω, Involvo, Diog. L. 3, 25.” Wakef. Mss. * Ἐπειλῃσαι, Math. Vett. p. 246.] Κατελέω, In orbem conglobo et colligo in arcum. Bud. e Plut. Camillo, Ὡστε τὸ μὲν πλείστον ἐκυράττεσθαι, τὸ δ' ὀρώμενον δόκειν ὑπὸ θεοῦ εἰς χωρία πρᾶσθαι κα-

τελειῶσθαι. || Involvo. Idem Bud. e Luciano (3, 450.) Κατελκόμενος ταινίαις τὴν κεφαλὴν. Apud Herod. (3, 13.) Κατελκόμενος ἐς Μέμφιν exp. Cum se recepissent Memphim. ["Potius Intra Memphim compulsi et inclusi; et sic frequenter ap. Eund. 1, 80. 8, 27. 9, 31. alibi." Schw. Mss. "Wessel. Diss. Herod. 205. ad Thom. M. 87. Casaub. Athen. 1, p. 20. Fac. ad Paus. 3, 287. Bast Lettre 206. Jacobs. Anth. 9, 428." Schæf. Mss. "Κατελκόμενος, In orbem conglobatio, Convolutio, Volubilitas, Epicurus in Ep. ad Pythoclem." Lex. Latino-Lat. ap. Pet. Baldwin. 1611.] Ἐγκατελκώ, Involvo, Implico. Πνεῦμα ἐγκατελκθήτης τῆς γῆς κοιλώμασι, Ventus se insinuavit in terræ cavernas. VV. LL. ["Wessel. Diss. Herod. 205. ad Herod. 500." Schæf. Mss.] Περιελκώ, Circumplico, Circumvolvo. ["Ad Charit. 664. T. H. ad Plutum p. 112. 385. Valck. Adoniaz. p. 405. Koppiers. Obs. 103." Schæf. Mss.] Περιελκόμενος, Involucrum. [Schol. Aristoph. N. 10. J. Poll. 7, p. 752.] Περιελκόμενος, Circumvolvo, q. d. Circumvolutio, VV. LL. ["Sic olim ap. Herod. 2, 123. ubi nunc περιήλυσεν." Schw. Mss. J. Poll. 4, p. 433. * Συμπεριελκόμενος, Gl. Comprehensum.] Προσελκώ, i. q. συστρέφω, Suidæ. [Il. K. 347.] Προσελκώ in prosa dicitur. ["Wakef. Eum. 44. Musgr. Hel. 452. Heyn. Hom. 6, 72." Schæf. Mss. Apud Eur. Hel. 1. c. pro vulgato προσελκώ, a * Προσελκώ, Matthiæ legit πρόσσειε: quod in duobus Codd. extat, προσελλει, sc. χεῖρα, Heath. venit Ne pugnum comprimam.] Συνελκώ, Coarcto, Cogo. Theophr. de C. Pl. 3, 19. "Ἡ τὴν περιούσα τροφὴν ἐλκόμενα ἐπὶ ταῖς οἰνάνθαις αὖξιν τὸν βότρυ, Alimentum alimentum, Gaza. ["Congrego, Compello et Includo, Herod. 3, 45. Τὰ τέκνα καὶ τὰς γυναῖκας ἐς τοὺς νεωσοῖκους συνελκόμενα." Schw. Mss. "Thom. M. 373. Valck. Phoen. p. 558. Heringa Obs. 220. Tourp. Opusc. 1, 226. Heyn. Hom. 8, 700." Schæf. Mss.] * Συνελκόμενος, Ælian. N. A. 6, 64. Ὑπελκώ, 9, 57. "Ad Timæi Lex. 71. ubi et de * Ὑπελκώ, Valck. Diatr. 193." Schæf. Mss.]

Ἐλκός, ὁ, Volvulus, Convolutus, ut quidam interpr. Hæus Plinii Morbus est intestinorum, in quo flatus frigidus in intestina insinuatus, nec per superiora, nec per inferiora egredi potest, sed μίμνει ἐπιπολὺν ἀκίνητος ἐν ὀλίγῃσι τῶν ἀνὰ ἐλκίσει, τούνεκα καὶ τὸ πάθος ἐπὶ κλῆσιν ἔσχευεν εἰλεόν, Aret.: seu quoniam anfractus intestinorum εἰλοῦνται, Actuar.: Scrib. Larg. interpr. Inflationem tenuium intestinorum: at Marcell. Empir. Inflationem omnium vel plurimorum intestinorum. Celsus 4, 3. Diocles Carystius, inquit, tenuioris intestini morbum χορδαψόν, plenioris εἰλεόν νομίζαντι. A plerisque video nunc illum priorem εἰλεόν, hunc κωλικόν nominari. Gorræo est Tenuis intestini obstructio peracuta et dolorifica, nihil sinens ventrum descendere: addit vero idem, nihil vetare etiam in crassiore intestino obstructionem ejusmodi fieri, ut scribit Gal. Comm. 2. in Epidem. 3. Alio autem nomine vocari χορδαψόν. Aret. tamen a chordapso distinguit. || Vitis species, quam Hippias Rhegus βιβλίαν nominari tradit ap. Athen. 1, [56. Aet. 9, 48.] Valck. Adoniaz. p. 247. ad Il. 22, p. 67. ad Mær. 195." Schæf. Mss.] Ἐλκός, Hesychio εἰλεός, γος, Vertigo s. Vortex." Ἰλεός, i. q. εἰλεός, seu, ut Hes. exp. ὁ τῶν ἐντέρων παραγωγός. || Ὑνὰ species quædam, eid. Hes. ["Valck. l. c., ad Il. 1. c., ad Mær. l. c." Schæf. Mss.] "Ἰεός, Hesychio est ὁ τῶν ἐντέρων παραγωγός, Intestinorum turbatio et tor-
"mēna: quod potius scr. εἰλεός s. Ἰλεός." Εἰλεώδης, Hæus: οἱ εἰλεώδεις ab Aret. vocantur Qui ileo laborant. ["Thom. M. 373." Schæf. Mss.]

Ἐλκώ, seu Ἐλλω, i. q. εἰλέω, i. e. In angustum cogo. Il. O. (214.) Πληθεν ὁμῶς ἵππων, τε καὶ ἀνδρῶν ἀποσιπῶν Εἰλομένων, εἰλεῖ δὲ θοῶν ἀτάλακτος Ἀρηῖ Ἐκαστοῖσι διαμίδης, i. e. Coactorum, Conferctorum, ut Bud. interpr., seu, ut Hes., συστρεφόμενων, περιελκόμενων, συγκεκλεισμένων, συνηθροισμένων. || Verso, στρέφω. Aristoph. N. (761.) Μὴ νῦν περὶ σμυτῶν εἰλεῖσαι [ἢ Br.] τὴν γνώμην αἰεὶ Ἀλλ' ἀποχάλα, τὴν φροντίδα ἐς τὸν ἄερα, Ne tecum verses s. agites; ἀπό-
κλινε, ἔκλινε, Suid. || Arceo, Prohibeo: unde εἰλε-
λκόμενος Hes. exp. ἐργόμενος, citans ex Æsch. Bas-
ταῖς: et εἰλεῖν ap. Eund. εἰλεῖν, κωλύει. ["Ἐλκώ,

A Valck. Adoniaz. p. 251. ad Timæi Lex. 70. 94. Dawes. Misc. Cr. 174. Ilgen. Hymn. 329. Brunck. Antig. 340. Aristoph. 2, 98. 3, 204. Heyn. Hom. 5, 37. 146. 435. * Ἐλκώ, ad Timæi Lex. 71. Ἐλλω, Valck. Adoniaz. p. 250. ad Timæi Lex. 94. Brunck. Aristoph. 2, 98. Soph. 3, 517." Schæf. Mss.] "Ἐλ-
"κώ, i. q. ἔλλω s. κατέχω." "Ἐλσαι, putatur per
"sync. dictum pro ἐλάσαι, ideoque exp. συνελάσαι,
"συγκλείσαι, συσχεῖν: possit tamen esse etiam ab
"ἔλλειν, ut κέλσαι a κέλλειν: nam et ipsum ἔλλειν
"exp. ἔλλειν, κατέχειν, συνέργειν. Il. A. (409.) πρὶν
"ἀμφ' ἄλα ἔλσαι Ἀχαιοὺς, Compellere, Concludere."
["Ἐλλω, Valck. Adoniaz. p. 247. Callim. 278. 281.
ad Timæi Lex. 71. Tourp. Opusc. 1, 438. Emendd.
4, 472. Ruhnk. ad Vell. 3. Pro ἔρρω, Callim. 1, 488.
541. * Ἐλκώ, Fischer. Palæph. 163. ad Timæi l. c.
Callinus 11. Dawes. Misc. Cr. 174. (Hinc ἔλσαι, Ind.
s. v.) ad Herod. 117. Valck. Adoniaz. l. c. Heyn.
Hom. 4, 111. 6, 193. Ἐλκόμενος, 281. 466. Christod.
Ecphr. 154. 249. Musgr. Bacch. 703." Schæf. Mss.]
"Ἐλλάσαι, Hesychio συγκλείσαι, κωλύσαι." ["Ἐλλάς,
i. q. δεσμός, Maxim. 560. Menophilus Stobæi Serm.
63. p. 407. λύθεν δέ μοι ἄψα πάντα Ἐκ κεφαλῆς εἰς
ἵχνος, ἀπώλετο δ' ἑλλάς ἅπασα, ita Cod. Ms. pro ἐλα-
σα πᾶσα. Cf. Ἰλλάς.] "Ἐλλεδανός, Vinculum, Re-
"stis: Funiculus tortilis e vimine aut alia re, quo
"stringuntur mergites et manipuli. Il. Σ. (553.) Ἀλ-
"λα δ', intellige δράγματα, ἀμαλλοδετήρες ἐν ἑλλεδα-
"νόσι δέοντο. Sic Hesiod. A. (291.) ἀε μессορίβους,
"Οἱ δ' ἄρ' ἐν ἑλλεδανοῖσι δέον, καὶ ἐπεπλον ἀλώην:
"quod exp. δεσμοῖς. Apud Hes. legitur etiam Ἐλ-
"λεδαμοί, exp. δεσμοί, σχοῖνοι: sed vereor ne men-
"dosa sit ea scriptura. Dicitur παρὰ τὸ ἔλλειν s.
"ἔλλειν, quod idem exp. ἔλλειν, κατέχειν." ["H. in
Cær. 456. ubi v. Ruhnk. Heyn. Hom. 7, 548." Schæf. Mss.] "Ἐλλεδανός, Εἰλεδανός, Suidæ ὁ δε-
"σμός, Vinculum." "Ἰλεδανοί, Suidæ οἱ δεσμοί, Vin-
"cula, Ligamina." Ἀνεῖλλω, i. q. ἀνεῖλεται: unde
ap. Suid. ἀνεῖλεται exp. ἀνεῖλεται: item ἀνεῖλε-
σθαι ap. Eund. συστρέφεται, καὶ ἀλλήλους τοῖς δό-
"ρασι τύπτειν. ["Ad Timæi Lex. 34. 71. Phryu. Ecl.
12." Schæf. Mss. * Ἀπειλλω, Lysias 179. "Ad
Mær. 145. Brunck. Aristoph. 3, 198." Schæf. Mss.]
"Ἀπέλλω, Excludo, Secludo, Arceo: unde ἀπέλ-
"λειν, quod Hes. exp. ἀποκλείειν. Posset et ἀπειλ-
"λειν scribi et ἀπῖλλειν: nam et ἔλλειν dicitur, ὅτ
"ἔλλειν et ἔλλειν." ["Ad Timæi Lex. 71. * Ἐξέλ-
"λω, ib., ad Mær. 145. Wakef. Herc. F. 39. 561. Alc.
687." Schæf. Mss.] Ἐνεῖλλω, Implico. Thuc. 2, (76.)
"Ἐν ταρσοῖς καλάμου πηλὸν ἐνεῖλλοντες ἐσέβαλλον ἐς τὸ
"διηρημένον, ὅπως μὴ διαχεόμενον, ὥστε ἡ γῆ, φοροῖτο,
i. e. ἐμπλεκοντες, Schol. ["Ad Timæi Lex. 71.
* Ἐνεῖλλω, ib. ad Herod. 84." Schæf. Mss.] Ἐνεῖλλω,
Ejicio possessione. Bud. e Dem. (976.) Οὐκ οὐκ ὁ μὲν
"νόμος, εἰς τὴν εἰρήνην τὴν ἐκ τῆς ἐργασίας, ἀποδοικῶν
"ποιεῖ: posset tamen hic etiam exp. εἰρηγ, κωλύει, ut
"ἔλλω supra. ["Ad Mær. 145." Schæf. Mss.] Κα-
"τελλω, Coarctatum et quasi conclusum tepeo, In an-
"gustum cogo: unde, neutraliter tamen, secus quam
"superiora, φωνὰ κατελλοῦνται, Erotian. ex Hippocr.
quod exp. κατεχόμεναι: addens, Bacchium non recte
"explicuisse, παρεχόμεναι: Phacam autem Diose-
"tradem, κατελλοῦν, sic n. ibi scribitur, esse τὸ καθεῖ-
"γειν καὶ κατακλείειν: ut signif. τὸ βραχὺ τῆς φωνῆς
"καὶ μόλις ἀκαυόμενον. [* Κατελλας, ad Timæi Lex.
71. * Περιελκώ, Ind. Aristoph. (B. 1066.) * Περιελκας,
Jacobs. Anth. 7, 313. * Συνελκώ, ad Timæi Lex. 72." Schæf. Mss.]

Ἐλινδέρμαι, Verso, Bud. ex Alciph. (1, 26.)
Μέγα τι κακὸν οἱ περὶ τὰς ψήφους καὶ τῶν δακτύλων τὰς
κάμψεις εἰλινδούμενοι, Versantes. ["Bergl. Alciph. 95.
109. ad Lucian. 1, 278. Bast Lettre 174." Schæf. Mss. Plut. Agide 3. * Ἐλινδέρμαι, Aqu. Ps. 54. 6.
Schleusn. leg. censet δεινῆσι.] Ἐνεῖλινδέρμαι, Volvo,
Voluto. Synes. Ἐνεῖλινδέρμαι σιγῇ τῆς ψυχῆς καὶ
πράξεως, Involvi, Volvuti, Cic. de Arusp. Resp. Bud. [Joseph. B. J. 4, 9. 10.] Ἀλινδέρμαι, pro εἰ-
λινδέρμαι dicitur, i. e. κυλίωμαι, κυλινδούμαι, Volvo,
Voluto. Cujus act. est Ἀλινδέρμαι, i. e. κυλίω, Valck. Plut. (7, 550.) Ἐλινδέρμαι, ἄλλ' ἄλινδέρμαι
ἐπαινετο. ["Ad Mær. 52. Bergl. Alciph. 95. 109.

Acta Traj. 1, 231. Bast Lettre 174." Schæf. Mss.] A "Ἀλινδῆσις, Volutatio, ap. Hippocr. de Dieta "(2, 11.) quam dicit παραπλήσια τῇ πάλῃ διατρέσσει- "σθαι." [Isomn. 4.] Ἀλινδήθρα, Volutabrum, Lo- cus, in quo equi volutantur, τόπος, ἐν ᾧ ἵπποι ἐκκυ- λιώνται, Aristoph. Schol. exp. in h. Ran. l., ἀλινδή- θρας τε καὶ *ἐγκυλίσματα. Idem Schol. itidem ib. (904.) Συσκεδῶν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπὶ, exp. συνα- γωγὰς, στροφὰς, λεπτολογίας, πλοκάς. ["Bast Lettre 174." Schæf. Mss. Bekk. Anecd. 4.] AT Ἀλινδὸς, Hesychio δρόμος, Cursus. [* "Ἀλινδομαι, ad Mær. 52. Toup. Opusc. 1, 555." Schæf. Mss. Nicand. Θ. 156.] Ἐναλινδέω, Involvo, Hippocr. Ἐναλινδέονται πολλῇσι συμφορῇσι. [Hes. Suid. "Bast l. c. *Ἐπα- λινδέω, Brunck. Apoll. Rh. 192. *Ἐπαλινδομαι, ib." Schæf. Mss. Nicand. Θ. 266.]

[* Ἀλίω, Volvo, Volut, J. Poll. Hes. "Segaar. in Daniel. p. 5." Schæf. Mss. unde *Ἀναλίω, Em- pedocles Macrobian 1, 17. Οὐνεκ' ἀναλισθεὶς μέγαν οὐρανὸν ἀμφιπολεῖ, quod Macr. exp. συναλισθέντος πολλοῦ πυρός: de qua v. dubitat Schneid.] "Ἐξαλίω, B Evolvero, Volvendo ejicio s. emoveo. Item E volu- "tabro excito. Utroque in utraque signif. utitur "Aristoph. N. init. Ibi enim Strepsiades filio suo in "somnia dicenti, Ἀπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἰκαδε, "respondet, Ἀλλ' ὦ μέλε', ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν "ἐμῶν: nimirum hoc ἐξήλικας accipiens pro Evol- "visti et evertisti, et alludens ad τὰς τῶν ἵππων ἐξα- "λίσσεις: dicuntur enim τοὺς ἵππους ἐξαλίσαι, qui eos "e volutabro excitant, vel etiam eos ἐκκυλισθῆναι "ποιουσι, ut Aristoph. Schol. exp. Et sic usus est "h. v. Xen. quoque Cæc. (11, 18.) p. 496. Ὁ παῖς "ἐξαλίσας τὸν ἵππον, οἰκαδε ἀπάγει, E volutabro do- "mum ducit, i. e. Postquam eum sese in voluta- "bro evolvere seu volvere sivit." ["Kuster. Ari- stoph. 51." Schæf. Mss. * "Ἀλίω, Mær. 51. et n." Schæf. Mss. UNDE] "Ἀλίστρα, i. q. ἀλινδήθρα et "κυλίστρα, Volutabrum, Locus ubi sese volutant equi "aut alia animalia." "Ἀλίστρια, Hesychio παρα- "ποτάμιον ἀμμιωδες χωρίον: pro quo forsitan scr. ἀλί- "στρα, et intelligendum de Loco arenoso ad flumen, C "in quo equi sese volutant, cum adaquantur." [* Ἐ- ναλίω, i. q. ἐξάλιω, Hes.] "Ἐξαλίσαι, Poll. idem "esse tradit quod ἀλίσαι s. κυλίσαι: itidemque Ἐξα- "λίστρα eod. Auctore estidem ac ἀλίστρα s. κυλίστρα, "i. e. χωρίον οὐ ἀλίονται, sive ἐξαλίονται, οἱ ἵπποι. "Vide Ἐξάλω. ["Ad Mær. 52." Schæf. Mss.]

¶ Εἰλῶ, seu Εἰλῦμι, Verso, Volvo: ut εἰλῶ βί- βλον, in Epigr. Volve librum, sc. legendo. || Εἰλύο- μαι, Volvor, Repto, de bomine, qui cum incedere nequit, repit: ut Soph. Phil. (289.) ὅμοι βάλοι Νευ- ροσπαδῆς ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας Εἰλύομην δύστηνος, ἐξέλεων πόδα Πρὸς τοῦτ' ἂν: (701.) Ἐρπει γὰρ ἄλλοτ' ἄλλω, Τότ' ἂν εἰλύομενος, Παῖς ἄτερ ὥς φίλας τιθήνας. || Intego, Induo. Il. E. (186.) νεφέλῃ εἰλυμένος ὦμους, Σ. (522.) εἰλυμένοι αἰθοπι χαλκῷ. Od. E. (479.) σάκεσιν εἰλυμένοι ὦμους. || Involvo, Occulto. Il. Π. (639.) βε- λέεσσι καὶ αἵματι, καὶ κονίησιν, Ἐκ κεφαλῆς εἰλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους, i. e. ἐκεάλυπτο, Abscondi- tus et obrutus erat. Sic Od. E. (135.) ὅστέα δ' αὐτοῦ Κεῖται ἐπ' ἡπείρου, φαρμάθω εἰλυμένα πολλῇ. Apoll. Rh. 3, (296.) Τοῖος ὑπὸ κραδίῃ εἰλυμένος αἰθερο λάθρη Οὐλος ἔρως, Ardebat occultus sub pectore. Notan- dum vero alicubi vocab. hoc aspero spiritu, alicubi, et quidem frequentius, tenui notatum reperiri. ["Ad Herod. 106. ad Od. E. 403. Brunck. ad Or. p. 199. Musgr. 171. Ilgen. Hymn. 407. Valck. Adoniaz. p. 247. ad Charit. 664. Wakef. Phil. 291. 702. Brunck. Apoll. Rh. 85. T. H. ad Plutum p. 112. Boiss. Philo- str. 469. Heyn. Hom. 6, 151. 323. 7, 246. 8, 174. 700. Jacobs. Anth. 6, 167. 12, 153. Εἰλυμένος cum gen., Musgr. Iph. A. 1072." Schæf. Mss.] Εἰ- λῦμα, Involucrum, Integumentum, Indumentum. Od. Z. (178.) δὸς δὲ ράκος ἀμφιβαλέσθαι, Εἰ τι πον εἰλῦμα σκεῖρων ἔχες ἐνθάδ' ἰούσα, i. e. περίβλημα, ἢ κάλυμμα ἱματίων. Apoll. Rh. 2, (1129.) ὑμέας γονναζόμεθ', αἴκε πίθοισθε, Δοῦναι ὅσον θ' εἰλῦμα περὶ νροός. ["Ad Charit. 427. Heyn. Hom. 4, 582." Schæf. Mss.] Εἰ- λῦσι, i. q. πορεία: ut Schol. Soph. l. c. annotat. Fuerit tamen potius Reptatio, cum quis quasi volvi- tur et reptat, quod incedere nequeat. Εἰλυθμός, La-

tibulum, κατάδυσις, φῶλεος, Etym. citans Nicandr (Θ. 283.) "Ὅστε κατ' εἰλυθμούς πετρώδεας ἐνδυνέας αἶε Τρηχὺν ὑπ' ἄρπεξαν θάλαμην * ὀλιγῆρεα τεύχων," Ἐνθ' εἰλυθμὸν ἔχεσκεν. ["Valck. Adoniaz. p. 248. ad Il. 22. p. 67. Toup. Opusc. 2, 197." Schæf. Mss.] Εἰ- λνός, idem Apoll. Rh. 1, (1144.) Θῆρες δ' εἰλνούς τι κατὰ ξυλόχους τε λιπόντες, Οὐρῇσιν σαίνοντες ἐπὶ λυθόν ["Valck. Adoniaz. p. 247. ad Il. l. c." Schæf. Mss.] Εἰλεός, pro eod. ap. J. Poll. et Hes. Scribit J. Poll. εἰλεούς sicut et χεῖας, proprie serpentium esse, κατὰ χρηστικῶς autem de aliarum etiam ferarum Latibulis dici. "Hesychio ἡ τοῦ θηρίου κατάδυσις et στρόφος: "Etymologo ἡ μαγειρικὴ τράπεζα: pro quo infra "ελεός." Ἴλεος, pro eod. ap. Hes. "Εἰλύσιος, Hesy- "chio θηρίον ἀπὸ φρυγάνων σκοληκοειδές, ᾧ χρῶνται "πρὸς δέλεαρ." [* Διεξέω, Clam Evolvero. Pass. Clam abeo, Apoll. Rh. 4, 13. διεκλυσθεῖσα δόμοιο. * Ἐξεἰλῶ, unde ἐξεκλυσθέντες, Theocr. 24, 17. "Wakef. Trach. 654. * Ἐπειλῶ, ad Timæi Lex. 118. Toup. Opusc. 1, 138. Ἐπειλῶ, Ἐπειλέω, ad Paus. 343." Schæf. Mss.] Κατεἰλῶ, Intego, Occul- to. Il. Φ. (318.) καδδῆμιν αὐτὸν Εἰλύσω φαρμάθοισι, i. e. κατακρύψω, Eust. ["Ad Herod. 106. ad Charit. 665." Schæf. Mss.] Εἰλύσσω, deriv. ab εἰλῶ, si- gnif. itidem Intego, Involvo. Scribitur vero aspero spiritu, Gaza et Chrysol. [Cf. Εἰλῶ εἰλάσσω, Ἐλῶ ἐλύσσω.] Εἰλυσπῶ, Volvendo traho; volunt enim hoc vocab. compositum esse ex εἰλῶ et σπῶ. Εἰ- λυσπᾶσθαι vero proprie dicuntur vermes et serpentes, qui sese in arctum colligentes et posteriora attrahen- tes, progrediuntur. Quod eleganter Virg. expressit de serpente loquens, tractu se colligit anguis. J. Poll. 5. tit. π. τοῦ συστρέψαι τὸ σῶμα καὶ ἀπλωσαι, postquam veluti synonyma enumeravit ἀναγαγεῖν, συνελκῆσαι, συναθροῖσαι, συστῆλαι, συσπειράσαι, συσπειρᾶσθαι, συγκάμψαι, addit, τὸ εἰλυσπᾶσθαι simile aliquid νοεῖν. ["Wakef. Phil. 291." Schæf. Mss. Aristot. de In- cessu Anim. 9. Aelian. H. A. 8, 14. 9, 32.] UNDE Εἰλυσπῶμα, Ejusmodi motus, Eust. Scribitur vero ET Ἰλυσπᾶσθαι per ι simplex, Eust. e Rhet. Lex. multa vocabula ejusmodi duobus modis scripta fuisse ap. antiquos, ut εἰστέον et ἰστέον, sic εἰλη et ἰλη. "Ἀνεἰλυσπῶ, Suid. affert pro ἀνέβαινε, Ascende- "bas: a th. ἀνεἰλυσπᾶμαι. Itidemque Hes. ἀνεί- "λυσπᾶσθαι pro ἀναρρίχῃσθαι: item ἀνελείτο, pro "ἀνέβαινε: propria autem hæc serpentum sunt, qui "se se sinuosis trahunt voluminibus in ascensu." Κατεἰλυσπᾶσθαι, i. q. εἰλυσπᾶσθαι. ["Ad Mær. 205." Schæf. Mss.] Εἰλυφῶ, Verso, Torqueo. Il. A. (156.) Ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀτὶ δῆλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ πλῆ, Πάντη γ' εἰλυφῶν ἀνεμος φέρει. Hesiod. Θ. (690.) οἱ δὲ κεραυ- νοὶ ἴκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέοντο Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, ἱερὴν φλόγα εἰλυφῶντες. "Εἰλυφεί, "Hesychio τινάσσει τὴν φλόγα: item στρέφει, Ζητεῖ. "AT Εἰλυφῶν, poet. et Ion. pleonasmo τοῦ ο, vel "dialysi τοῦ ω, dicitur pro εἰλυφῶν, ab εἰλυφῶν." ["Timæi Lex. 97. et 9., Ilgen. Hymn. 217. Jacobs. Anth. 9, 345. Heyn. Hom. 6, 150." Schæf. Mss.] Εἰλυφᾶω, pro eod. Il. Υ. (492.) Πάντη τε κλονέων ἀνεμος φλόγα εἰλυφᾶζει. || Neutr. pro pass. Hesiod. A. (275.) Τῆλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαδῶν σέλας εἰλῶ- φαζε Χερσὶν ἐνὶ δμῶν, Eminus versabatur, torque- batur. ["Ruhnck. Ep. Cr. 33. Ilgen. Hymn. 217. Heyn. Hom. 6, 150. 8, 107." Schæf. Mss.]

"Ελῶ, s. Ἐλῶ, Involvo, Implico: unde ἐλύσθη, "Hesychio συνειλήθη, ἐνεποδίσθη. Participio ἐλν- "σθεις usus est Hom. Il. Ω. (510.) de Priamo, Κλαῖ "ἀδινὰ προπάρειθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἐλυσθεις, Advolu- "tus ad pedes: εἰληθεις, Schol.: Hesychio ἐλυσθεις. "Significat ἐλῶ etiam Intego: καλύπτω, Proclo et "aliis Grammat." ["Valck. Adoniaz. p. 247. Il- gen. Hymn. 328. Heyn. Hom. 6, 353. 7, 364, 539. 8, 439. 700. Wolf. Prol. 212. Jacobs. Anth. 6, 166. Εἰλῦτο, Heyn. Hom. 7, 233." Schæf. Mss.] "Ελῶ- "σει, Hesychio εἰλεῖται, Volvitur."

"Ελῦμα, s. Ἐλῦμα, ατος, τὸ; dicitur μέρος τι ἀρύ- "τρου ἐν τῷ μέσῳ ὄν, ἐνθα συμβάλλεται ὁ γῆης τῷ ἰσο- "βοεῖ, ut annotat Procl. ap. Hesiod., derivans παρὰ "τὸ ἐλύνειν, quod est κλύπτειν. J. Poll. 2. ἐλῦμα esse "dicit ᾧ ὁ Ζυγὸς ἐνέρμυσται. Utitur autem eo vo- "cab. Hesiod. E. 2, (49.) Εἴτ' ἂν Ἀθηναῖς δμῶς ἐν

“ἐλύματι πήλας, sc. τὸν γύην, Γόμοφοισιν πελάσας
 “πρόσαρῆται ἰστοβοῆι. Et mox, Δάφνης δ’ ἡ πτε-
 “λέης ἀκίωτατοι ἰστοβοῆες, Δρυὸς ἔλυμα, πρίνου δὲ
 “ἄλῃην. Sunt qui existiment esse Burim s. Būram. Ea
 “tamen esse dicitur Pars aratri posterior decurvata.
 “Hesychio ἔλυμα est τοῦ ἀρότρου τὸ * πτέρνιον, ita enim
 “repono pro πέριον, item νύσσα ἐτὶ τὸ ἱμάτιον: quem-
 “admodum a Suida quoque exp. σκέπασμα, Tegū-
 “mentum, Opèrimentum.” [“Ad Charit. 270.
 (427.) Brūnck. ad Poët. Gnom. 330. Græv. Lectt.
 Hes. 559. Heyn. Hom. 4, 581.” Schæf. Mss.]
 “Ἐλυτρόν, SIVE Ἐλύτρον, Involucrum, Integu-
 “mentum. Utriusque meminit Hes. Affert enim
 “non solum ἔλυτροις pro καλύμμασι, σκέπασμασι,
 “sed etiam ἔλυτρον pro ἐνεύλημα, σκέπασμα, κάλυμ-
 “μα, λέπυρον, δέσμα, θήκη: atque adeo annotat, ἔλυ-
 “τρα esse τὰ ἐνεύληματα ἢ καλύμματα, Involucra, O-
 “pèrimenta et integumenta, i. e. Ea quibus res ali-
 “quæ involvuntur et operiuntur. Sic sane Pellicula
 “illa quæ oculus integitur, ἔλυτρον dicitur. Tradit
 “enim J. Poll. 2. ἔλυτρα vocari Partes illas e quibus
 “enascuntur αἱ βλεφαρίδες. Et Hipp. de Artic. di-
 “cit τὸν νοτιαῖόν τισιν ἔλυτρώσθαι ἔλυτροις: ubi iti-
 “dem annotat Gal. τὰ σκεπάσματα τε καὶ περιελήμα-
 “τά τινων ab antiquis dici ἔλυτρα: ipse ea vocans
 “μήνιγγας et χιτῶνας. Itidem in insectis volatilibus
 “ἔλυτρον dicitur Crusta illa quæ pennis supervenit,
 “easque veluti vagina claudit. Aristot. H. A. 4.
 “Ἐλυτρα τοῖς πεποῖς ἔχει, Pennas crusta intectas ha-
 “bent. Necnon seminum folliculi s. utriculi vo-
 “cantur ἔλυτρα, quoniam hisce involucris integuntur.
 “Diosc. 2, 111. de zea, Ἡ δὲ, δίκκοκος καλεῖται, ἐν
 “δυσὶν ἔλυτροις ἔχουσα συνεζευγμένον τὸ σπέρμα. Et
 “4, 167. Καρπὸν, ἐν ᾧ τρία σπερμᾶτια διεργόμενα
 “ἔλυτροις ἀπ’ ἀλλήλων. Pro quibus Plin. 27, 11. di-
 “cit, In quibus semen tuniculis continetur, ut cap-
 “saris. Sunt qui ἔλυτρα proprie esse velint τὰ τῶν
 “κυκλοτερων σκεπάσματα, ut nucum. Hes. vero exp.
 “etiam πηγὰς et σωλῆνας,” [“nempe σωλῆνας A-
 quæductus dicens spectansque, ut videtur, Herod. 4,
 173. ubi tamen τὰ ἔλ. τῶν ὑδάτων, a ventis exiccata,
 nec Fontes sunt, nec Canales, sed Cisternæ, Aqua-
 rum receptacula. Estque omnino ἔλυτρον, Aquæ
 receptaculum, Excavatus alveus aquæ recipiendæ,
 Herod. 1, 185. 186. Paus. 2, 27. 7, 27. 8, 14.”
 Schw. Mss. “Ammon. 81. Valck. Anim. 125.
 Græv. Lectt. Hes. 573. Lex. Herod. 174. Fac. ad
 Paus. 1, 282. it. Sylb. et Kuhn. Casaub. Athen. 20.
 ad Herod. 87. 358. Jacobs. Anim. 208. Anth. 9,
 410. Brūnck. Lex. Soph. ad Diod. S. 2, 413. Vagi-
 na, Apoll. Dysc. 42. Teuch. ubi vide Meurs. “Ἐλυ-
 στρον, Græv. Lectt. Hes. 573.” Schæf. Mss. “Ἐλυ-
 τρον, Involucrum, Integumentum, Platō de Rep. 9.
 p. 461. Bas. 1.” Seager. Mss. * Ἐλυτροειδής, sc. χι-
 τῶν, Ruf. Ephes., Celsus 7, 18. Paul. Æg. 6, 61. cf.
 Schn. Lex.] “Ἀνέλυτρος, ὁ, ἡ, Involucro nullo te-
 “ctus, Non habens ἔλυτρον: ut ἀνέλυτρα insecta ap.
 “Aristot. (H. A. 1, 5.) quod interpr. Pennas nulla
 “crusta tectas habentia.” “Ἐλυτρώσαι, Obvolvere;
 “Obtegere. Bud. Simplicis tamen nullum exemplum
 “affert, sed tantum comp. προσελυτροῦν.” [Hippocr.
 810. Foes. “Casaub. Athen. 20.” Schæf. Mss.
 * Ἀμφελυτρώ, Lycophr. 75. * Ἀμφελύτρωσις, 845.]
 “Προελυτροῦν, Involucro præmunire. Athen. 1. (p. 6.)
 “de Pithyllo, qui cognomento Τένθης dictus fuit, οὐ
 “περιγλωττίδα μόνον ὑμένινην φορεῖν, ἀλλὰ καὶ προ-
 “ελυτροῦν τὴν γλώσσαν πρὸς τὰς ἀπολαύσεις. Ita
 “enim leg. censent quidam pro προσελυτροῦν.”
 “Προσελυτρώω, Insuper circumposito involucro mu-
 “nio et intego: ut voluptarius ille Pithyllus ap. A-
 “then. (l. c.) dicitur οὐ περιγλωττίδα μόνον ὑμένινην
 “φορεῖν, ἀλλὰ καὶ προσελυτροῦν τὴν γλωτταν πρὸς τὰς
 “ἀπολαύσεις. Ubi tamen quidam maluut προσελυ-
 “τροῦν: sed iis non assentior.” [“Casaub. p. 20.”
 Schæf. Mss.]

EILAAP, Propugnaculum, intra quod nos conclu-
 sos continemus ad vim extrinsecus arcendam, ἀλέ-
 ξημα, ἔρυμα, φραγμός, φυλακή, ἀσφάλεια: sic nempe a
 Gramm. exp. derivantibus ab εἰλέω s. εἰλω, i. e. συγ-
 κλέω, εἰργω, κωλύω. Il. Ξ. (55.) Τείχος μὲν γὰρ δὴ

PARS XII.

A κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν, Ἀρόρηκτον νηὼν τε καὶ αὐτῶν
 εἶλαρ ἔσεσθαι. Il. H. (338.) Πύργους ὑψηλοὺς, εἶλαρ
 νηὼν τε καὶ αὐτῶν. Et alibi ap. Eust. κύματος εἶλαρ,
 quod exp. τὸ περὶ τοὺς τοίχους τῆς νεὸς ἄνω πλέγμα.
 Apud Suid. scribitur εἶλαρ, spiritu aspero. [“Dorv.
 Vann. Cr. 578. Heyn. Hom. 5, 366. 6, 532. 7, 746.”
 Schæf. Mss.] “Ἴλαρ, Hesychio ἀσφάλεια, φυλακή,
 “κάλυμμα, per diphth. frequentius scribitur.”

EIAAMIS, ἰδος, ἡ, Plut. Numa, εἰλαμίδες, J. Pol-
 luci (2, 44.) dieuntur μήνιγγες, Membranæ duæ ce-
 rebrum ambientes, inde vocatæ, quod περὶ μυελὸν εἰ-
 λοῦνται.

EIAH, Agmen, Grex, ab εἰλέω, quod est In ar-
 ctum cogo, Congrego: ut κατὰ εἶλας, Gregatim,
 Herod. Et εἶλαι ἵππέων, Agmina equitum. Eust. est
 ἡ τάξις, Suidæ ἡ ἐπὶ τοῦ τάγματος καὶ τοῦ πλήθους συ-
 στροφῇ, citanti Xen. Sunt qui turmam exp. || Eidem
 est etiam σπη, i. e. Foramen. Scripturam vero hanc
 τοῦ εἰλη usurpati ἐπὶ τοῦ τάγματος καὶ πλήθους, ap.
 antiquos usitatam fuisse tradit e Lex. Rhet. Eust.

B [“Ad Herod. 36. Toup. Emendd. 4, 421. Dawes.
 Misc. Cr. 269. Musgr. Bacch. 1155. T. H. ad Plu-
 tum p. 393. ad Diod. S. 2, 184. 204. 206. 278. 338.
 382.” Schæf. Mss.] simul annotans ET Ἴλη pro eod.
 scribi: quæ scriptura præcedente longe usitatior est:
 sed alteram etymologiæ causa præposui. Plut. Ly-
 curgo (6, 881.) de adolescentibus Spartanis, Ἐκάθεν-
 δον δὲ ὁμοῦ κατ’ Ἴλην καὶ ἀγέλην ἐπὶ στιβάδων, ἃς αὐ-
 τοὶ συνεφόρουν, τοῦ παρὰ τῷ Εὐρώτᾳ πεφυκῆτος καλάμου,
 Gregatim, Agminatim. Callim. L. P. (33.) “Ἐξίθ’ Ἀ-
 θανάλα· παρὰ τοι καταθύμιος Ἴλα, Παρθενικαὶ μεγάλων
 παῖδες Ἀκεστοριδᾶν, Nympharum φρατρία et ἄθροισις,
 Schol. Soph. Aj. (1406.) μία δὲ ἐκ κλισίας Ἀνδρῶν
 Ἴλη τὸν ὑπασπίδιον Κόσμον φερέτω, i. e. σύστημα,
 Schol. dicens proprie esse φρατρίαν. Peculiariter
 vero Ἴλη vocab. militare est, i. e. agmen 64
 equitum, ut in Ord. Mil. exp. Alam alii interpr., alii
 Turmam. [“Ruhnk. Ep. Cr. 135. ad Charit. 242.
 ad Herod. 36. Lex. Herod. 173. Diod. S. 2, 176.
 184. 204. 278. 338. 382. Schneid. Anab. 16. Wakef.
 Alc. 266.” Schæf. Mss.] “Εἰλάρχαι, i. q. ἱλάρχαι,
 C “Turmarum præfecti: Suidæ ταξίαρχαι, Ordinum
 “præfecti.” Ἰλάρχης, Præfectus agmī equitum 64;
 Turmarius, VV. LL. [Polyb. 6, 25, 1.] Ἰλάρχαι ibi-
 dem, Præfecti elephantis octo, h. e. Turmæ princi-
 pes. [“Ad Diod. S. 2, 204.” Schæf. Mss. * “Εἰ-
 λαρχία, Athan. 1, 452.” Kall. Mss.] Ἰλαρχία, Fun-
 ctio illa. ET Ἐπιλαρχία, Duæ turmæ, s. Agmen
 militum 128, ut in Ord. Mil. annotatur. Ἰλαδόν, Tur-
 matim, Catervatim, Confertim, Magno agmine. Il. B.
 (92.) ἐστιχόωντο Ἰλαδόν εἰς ἀγορὴν. Hesiod. E. (1,
 285.) Τὴν μέντοι κακότητα καὶ Ἰλαδόν ἐστὶν ἐλέσθαι
 Πηϊδίωσι. [“Ruhnk. Ep. Cr. 135. Heringa Obs. 219.
 ad Herod. 720. ad Diod. S. 2, 184. Heyn. Hom. 4,
 685.” Schæf. Mss.] “Εἰλαδόν, Catervatim, Turma-
 “tim: pro Ἰλαδόν. Hesychio ἄθροως, κατὰ συστρο-
 “φὴν, Confertim, More eorum, quæ conglobata sunt.”
 [“Heringa Obs. 219. 220. ad Diod. S. l. c.” Schæf.
 Mss. * Ἰληδόν, Quint. Sm. 1, 7, 2, 396. cf. Εἰληδόν,
 Ἀληδόν. * Εἰληδά, Arati Dios. 185. “vera lect. est
 * Ἰληδά.” Wakef. Mss.]

D “ΑΕΛΛΑ, ἡ, Procella, Turbo. Ex ἄειν, Spirare,
 et εἰλεῖν, Convolvere, Intorquere. Unde et exp.
 ἄημα συνεστραμμένον: i. e. ad verbum, Flatus con-
 volutus, intortus: et a Suida ἄελλα exp. ἀνέμων συ-
 στροφή. Il. N. (795.) Οἱ δ’ ἴσαν, ἀργαλέων ἀνέμων
 ἀτάλαντοι ἀέλλη: Λ. (297.) ὑπεράει ἴσος ἀέλλη: B.
 (293.) ἦν περ ἄελλαι Χειμέριαι εἰλέωσιν. In q. l. for-
 mam etymologiæ esse vult Eust., quod ἄελλα derive-
 tur ab εἰλεῖν. Sed tenendum tamen, quod dixi, ex
 ἄειν et εἰλεῖν fieri, non ex εἰλεῖν duntaxat. Secun-
 dum autem hanc etym. ἄελλα esset Turbo velut cri-
 spans mare; nam et observavi auram dici Crispare
 mare, pro εἰλεῖν, unde fit ἄελλα, sicut et Crispus di-
 citur capillus, εἰληθεῖς, συνεστραμμένος. Quod et
 Recrispo dicitur: ut in hoc versu, quem Marcus Ser-
 vius citat in Centimetro, Tenera recrispat aura tre-
 mulos sinus freti. Nam errorem esse in vulg. Edd.
 contendo, quæ habent, Tremulo sinu freti. [“Ad
 Il. Π. 374. T. 404. ad Lucian. 1, 498. Ruhnk. Ep.

Cr. 245. Ammon. 4. Wolf. Proleg. 226. Musgr. Hel. 1514. Brunck. Soph. 3, 492. Heyn. Hom. 4, 252. 7, 200. 201. 8, 474. 'Αέλλη, Ilgen. Hymn. 492. Wolf. l. c. Heyn. Hom. 4, 453. 694. 7, 201." Schæf. Mss. * 'Αελλόδρομος, Tzetz. Carm. Il. 187. ap. Heer. 4. p. 23. Carm. in St. Theodor. 127.] " 'Αελλη, Hes. " πνοή, Flatus s. Ventus: forsā idem cum ἀελλα." 'Αελλόθριξ, Densos habens capillos, Soph. Fortasse signif. Habentem capillos varie intortos et crispatos. Quæ signif. eo magis mihi arridet, quod itidem Lat. Crispus capillus dicatur, et Tortus s. Intortus, pro ελληθεις: et aura Crispare mare, pro ελλειν: unde et ἀελλα. [" Valck. Adonias. p. 243. Toup. Opusc. 2, 43. Ep. de Syrac. 328. Brunck. Lex. Soph." Schæf. Mss.] 'Αελλομάχος, Cum procellis s. procellis pugnans, ut κέρδος ἀελλομάχον, Lucrum cum procellis certans: i. e. Lucrum, cuius gratia cum procellis certandum est. Anthol. ἐκ δὲ θαλάττης Ἀλλοισιν μελέτω κέρδος ἀελλομάχον. [" Ad Charit. 252. Jacobs. Anth. 10, 388." Schæf. Mss.] 'Αελλόπους, ad verbum Procellipes, Turbinipes, i. e. Velox tanquam procella. Philodemus in Anthol. Κύπρι πόθων μήτηρ ἀελλοπόδων. [" Valck. Diatr. 187. ad Callim. 1, 115. Brunck. (Ed. T. 467. Jacobs. Anth. 8, 264. Heyn. Hom. 8, 606." Schæf. Mss.] 'Αελλόπος metri causa dicitur interdum pro ἀελλόπους, ut ἀρτίποις pro ἀρτίπους. Il. Ω. (77.) Ὡς ἐφατ' ἄρτε δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα. Eod. sensu alibi ποδὴνενος ab eo vocatur, q. d. Ventipes, i. e. Pedes habens similiter vento celeres. || Sed Nonn. declinavit ἀελλοπος: nam secundum hanc declinationem puto accentum collocandum in antep. ἀελλόπου, ἀελλοπον: cum ἀελλοπον πορείην dixit. [" Heyn. Hom. 5, 487. 8, 606." Schæf. Mss. * 'Αελλοπόδης, Opp. K. 1, 413. 3, 184. Quint. Sm. 10, 189. * 'Αελλοπτέρυξ, Procellosuspenna, Athen. 617.] 'Αελλώδης, Procellosus. || 'Αελλώδεις ἵπποι, Veloces equæ, ταχέϊαι, Suid. addens hoc esse tragicum. Hes. autem vult, si mendo caret ejus exempl., ἀελλάδων ἵππων esse ap. Soph. (Ed. T. 467.) pro ταχέων, Velocium. Apud Eund. paulo ante est ἀελλάων expositum ταχέων, fortasse pro ἀελλάδων: alioqui ἀελλάων gen. esset ab ἀελλα, ut μουσῶων a μουσα. [" 'Αελλᾶς, Brunck. Lex. Soph., (Ed. T. 467. Valck. Hipp. p. 291. Diatr. 107." Schæf. Mss.) " 'Αελλός, Furens: " μαινόμενος Hesychio: qui et ὄρνεόν τι, Avem quamdam, esse dicit." [* 'Αελλαῖος, Soph. (Ed. C. 1081.) " 'Αελλῶ, nomen uuius ex Harpyis, inde ei " inditum, quod pernicitate sua æquet ἀέλλας et " ventos rapidissimos, ἀελλόπους οὔσα. Hesiod. Θ. " (267.) 'Αελλῶ τ' Ὀκυπέτην τε." [" Heyn. Hom. 7, 281." Schæf. Mss.] 'Αελλῆς, Procellosus, Turbinis in morem convolutus. Il. Γ. (13.) κονίσσαλος ὄρνυ' ἀελλῆς: i. e. δίκην ἀέλλης συνεστραμμένος, Eust. h. e. In morem turbinis convolutus s. conglobatus pulvis. Virg. autem Pulveream nubem dixit. " 'Αελλῆς Hesychio est etiam συστροφή ἀνέμου, subst. pro ἀελλα." [" Wolf. Proll. 226. Heyn. Hom. 4, 453. 7, 201." Schæf. Mss.] 'Αελλῆεις, idem: unde ἀελλήεσσα fem. Procellosa. Apud Nonn. (Paraphr. 51.) ἀελλήεσσα πορείη, Cita via et velox: ut ἀελλώδεις exp. ταχέϊαι a Suida. [" Wakef. Herc. F. 864. Trach. 12." Schæf. Mss.] " 'Αέλλομαι, Flo, Spiro. Etym. enim ἀέλλεται " exp. πνεῖ." 'Αελλέω, Convolveo, Vario: ἀελλῶν, στρέφων, ποικίλλων, ὀπτων. Et ἀελλήσας, κακοπαθήσας, Hes. " || 'Αελλεῖ, Hes. exp. etiam φιλεῖ, κολακεύει: " quo significatu et 'Αελλεῖν: et forsā hic quoque " paroxytonus scr. ἀέλλει. Sublatum autem i est e " vocali, ut in ελλη pro εἰλη." " 'Αελλεῖν, Etymo- " logo θωπεύειν, αἰκάλλειν, Blandiri, et Abblandiendo " decipere. Itidemque in Lex. meo vet. legitur. " Αἰλεῖν, Hesychio θωπεύειν, Blandiri, Blanditiis de- " mulcere." [" 'Αελλέω, 'Αελλῶ, * 'Αεἰλω, Ruhnk. Ep. Cr. 136. Αἰλέω, ad Mær. 37." Schæf. Mss.]

EIMI, Sum. Præt. imperf. ἦν, Eram. F. ἔσομαι, Ero. Cetera partim e seqq. exemplis, partim e Gramm. pete. Hom. Il. Ω. (397.) Μυρμιδόνων δ' ἔξ εἰμι πατὴρ δέ μοι ἐστὶ Πολύτωρ. 'Αφνειὸς μὲν οὐδ' ἐστὶ, γέρον δέ μοι [δη], ὥς σύ περ ὦδε. 'Εξ δέ οἱ νῆες

ἄσιν· ἀγὰρ δέ τοι ἑβδομὸς εἰμι. Sed pro ἔξ εἰμι scribitur et conjunctim ἔξειμι. Od. I. (19.) Ἐμ' Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδῃ, δὲ etc. Il. Φ. (154.) Ἐμ' ἐκ Παιονίης ἀρβύλλον: quibus in Il. retrahitur in priorem syll. accentus, ob elisum i: in hoc tamen posteriore l. sunt et qui pro εἰμι accipiant, de quo infra. (Ω. 368.) Οὐτ' αὐτὸς νέος ἐσσι, poet. pro εἰς, quo ipso utitur alibi: ut Il. Φ. (150.) Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; Est et infin. ἔμμεναι, ἔμεναι, ap. Eund. itidem poeticus, sicut et ἔμεν, aliaque multa, quæ docebunt Gramm. Ceterum observandum est Il. Ω. (373.) hoc loquendi genus, Οὕτω πῃ τάδε γ' ἐστὶ, φίλον τέκος, ὡς ἀγορεύεις: ad verbum Hæc ita sunt, pro Hæc ita se habent. Est autem in soluta etiam oratione frequentissimum hoc verbum, et variis modis. Ac simpl. quidem pro Sum, ut πλούσιος, πένης εἰμι. Sic ἀγαθός, κακός εἰμι: quæ etiam invertuntur, ut εἰμι πλούσιος etc. Et cum neutro nomine, ἀσφαλές ἐστι λέγειν. Dem. de Chers. Tutum est dicere. Hunc autem aliosque vulgares hujus verbi usus passim ap. Auct. lector inveniet, adeo ut afferre exempla minime necesse sit. At de ceteris dicam, ea exemplis probans. Primum igitur ut Lat. dicitur cum gen. Non cuiusvis est hoc facere: ita puto dixisse Thuc. (6, 22.) Οὐ πάσης ἐστὶ πόλεως ὑποδέξασθαι: 1. Τὸ δὲ ναυτικὸν τέχνη ἐστὶν, ut Lat. dici solet, Hæc res est artis, pro Artem requirit, Arte opus habet. At quod ex Eod. affertur, Ἔστιν ὁ πόλεμος ὅπλων, redditur, Constat bellam ope armorum. Utuntur hoc verbo cum gen., et ubi Lat. verbo Sum, cum abl., Aristoph. Πλ. (246.) τοῦτον τοῦ τρόπου πῶς εἰμ' αἰ, Hoc sum ingenio, Præditus sum hoc ingenio, his moribus. Aliquando vero εἶναι cum gen. reddi ad verbum non potest: ut εἶναι ἐαυτοῦ, Sui juris esse, Mentis suæ potestatem habere, Bud. 84. e Basil.: huic autem opp. ἔξω ἐαυτοῦ εἶναι, pro Extra se esse, Mente alienatum esse, Bud. 77. Interdum vero inter hoc v. et gen. sub. εἰς, ut Aristoph. εἰ γὰρ τῶν φίλων, Es enim amicorum: sub. Unus. Vel, Es de numero amicorum. Idem, εἰμι τῶν πονηρῶν. Gallice eod. modo loquimur, Tu es des amis, Tu es des bons. Sic et Greg. Κάγω τῶν ἐπαινούντων εἰμι τὸν νόμον. Ut autem in his loquendi generibus subintelligitur εἰς, ita puto subintelligi vides, cum dicitur ab Isæo εἶναι Θρασυμάχου Νικοστράτον, et a Dem. Πασίγνωστος εἶναι. Interdum vero additur πατρός. Quod si subaudiri ibi vides dixero, itidem δούλος sub. esse ap. Dem. dicam in Νικαρέτης ἦν, καὶ ἠκολούθει ἐκείνῃ. Bud. tamen 103. scribit, εἶναι illic quidem esse pro γεγονέναι, at hic pro δουλεύειν. Vide et 84. At vero quo dicunt Græci modo εἰμι τῆς πόλεως τῆςδε, quo utitur Plato, eod. Galli Je suis de cette ville: nobis enim De gen. est nota. Item, ut τοῦ γένους εἰμι a Xen. dicitur pro Agnatus sum, ita Galli Je suis de la parenté. Bud. autem hoc loquendi genus figuratum esse vult 84. sicut et illud εἶναι ἐαυτοῦ. Denique, ut legimus ap. Lucian. πόσον ἐστὶ τοῦτο, quo utuntur et alii, pro Quanti pretii est, æstimatur, sic Galli, De combien est-il? cum De gen. nota, uti dixi. || Εἶναι cum dat. periphrasi servit aliis linguis non usitatæ: ut ἦν μοι βουλευμένη, pro Volebam, de quo alibi dictum est. Sic et ἦν αὐτῷ προσδεχομένῳ, pro προσεδέχετο. At e Philostr. Her. afferunt VV. LL. Εἰμὶ κατὰ τὸν Αἰνείαν ταῖς μάχαις, pro Haud secus atque Æneas in pugnis versor. || De constr. autem infin. εἶναι cum dat., itidemque cum accus., lege Bud. 57-8. ubi et subaudiri aliquando docet. || Servit porro periphrasi hoc verbum non solum cum illo dat., sed et cum partic., ut εἰμὶ πεποικώς pro πεποικίω: de quo lege Bud. 136. Alicubi vero infin. εἶναι vacat etiam omnino, ut in ἐκὼν εἶναι, τὸ νῦν εἶναι, τὰ νῦν εἶναι, de quibus scribit Bud. 394-5. || Nonnumquam ponitur in indic., sequente partic., ut, Φανερός ἦν δημοτικὸς καὶ φιλόανθρωπος ὢν, Xen. (Ap. 1, 2, 60.) || Dicitur et τυγχάνω ὢν pro εἰμι, de quo vide in Τυχάνω. || Utuntur præterea præt. imperf. pro præs., dicentes ἦν pro ἐστὶ: et ap. philosophos, τὸ τί ἦν εἶναι, pro τί ἐστὶ: quorum exempla Bud. habet 102. || Εἰσὶν οἱ, Sunt qui, pro Αἱκεῖ. Sic εἰσὶ δ' οἱ. Item ἔστιν εἰς, ἐστὶν οὗς, necnon ἐστὶν ὡς, et ἔστιν ὡς τὸ

πον, præterea οὐκ ἔστιν οἵτινες, οὐκ ἔστ' ἐφ' ὧν, vide A ap. Bud. 1098-9.

Eimi autem cum præp. varias interpr. accipit. Cum enim interdum reddi potest ad verbum Gall. sermone, ut εἶναι ἐν πενίᾳ, Etre en pauvreté, q. d. Esse in paupertate, pro Pauperem esse. Tale est ap. Xen. Ἐν πολλῇ γε εἰμὶ ἀπορία. Nonnunquam redditur Versor, Eimi ἐν τοῖς κακοῖς, Isocr. Versor in malis, Constitutus sum in malis. Alicubi vero observavi præsertim ap. vett. Scriptt. εἶναι cum ἐν habente nomen verbale, reddi debere verbo: ut ἐν δυνάμει εἶναι per δύνασθαι, ἐν διανοίᾳ εἶναι pro διανοεῖσθαι, Thuc. Sed alicubi cum verbali resolvitur in pass. verbum, ut ἐν εἰσαγγέλλεσθαι εἶναι, Dem. in εἰσαγγέλλεσθαι, Deferri. Stæpe vero εἰμὶ cum ἐν signif. Occupatus sum: ut Xen. K. Π. 3. et 6. Ὁ Κύρος ἐν τούτοις ἦν, In his occupatus erat; Hæc agebat, Hæc accurabat, Bud. Eimi autem cum ἐπὶ et πρὸς, aliisve præpp. vide in illis: itidem vero et ἐν εἰναυτοῦ εἶναι, vide in Ἐν.

Ἔστι, Licet, ἦν, Licebat. II. E. (212.) Οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε, τὸν ἔπος ἀρνήσασθαι. Od. O. (391.) ἔστι μὲν εὐδαιν, Ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκούμεν. Exempla autem hujus signif. e prosa, vide ap. Bud. 102-3. ubi et Latini Esse talem ostendit usum.

Eis, Es, ὑπάρχεις, ab εἰμί, Sum. Item Is, Vadis, Venis: πορεύει. II. Φ. Od. H. E. Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; Quisnam et undenam gentium es vel venis? Accipiunt etiam pro Ibis, Venies, ap. Hesiod. "E. ubi accipiter lusciniæ captæ dicit, Τῇ δ' εἰς ἦσ' ἂν ἄγω. Ibi tamen et pro Is s. Vadis accipere nil vetat." "Μοῦσῳ τινι, Att. synalæphe pro μοῦ ἔστιν." Εἰμὲν, poet. pro ἐσμὲν, Sumus. Od. O. ἀτὰρ καὶ ὁμήλικες εἰμὲν. At εἰμεν, est ὑπάρχομεν, Simus, teste Hes.: sc. per sync. pro εἴημεν, ut τιθεῖμεν pro τιθεῖσθαι. "Ἔστω, Sit, Sit ita." "Ἦρω, Sit, pro ἔστω, ex ἔω. Plato de Rep. 2. Ἄλλ' ἦτω ἄμε- τίστατος μέχρι θανάτου. Refertur ad εἰμί." "Ἦν, Erat: a th. εἰμί, Sum. || Interdum pro ἐστὶ usurpatum reperitur: ut ap. Aristot. Topic. Ἔστι δὲ σπρος μὲν, λόγος δὲ τὸ τί ἦν εἶναι σημαίνων. Ubi et Alexand. exp. τὸ τί ἐστὶ, Quid res sit. Alia exempla ex eod. Philosopho, necnon Platone, Aristophane, et Joanne etiam Evang., vide ap. Bud. Comm. 101. 102. || Ponitur etiam pro ἐξῆν, Licebat. Æschin. Ὡς ἦν ὑστερον ἀκούειν. Alia ap. Bud. habes ibid. 102. 103. || Invenitur ἦν usurpatum etiam pro ἦσαν, ut ἦδεν pro ἦδεισαν, inquit Scholiast. Apoll. Rh. Cujus hoc exemplum extat ap. Hesiod. Θ. (321.) Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί, Tria erant capita. || Ἦν, ponitur etiam pro ἔφην, ut ἦμι, pro φημι, Att. aphæresi: velut ap. Plat. passim, ἦν δ' ἔγω, Dicebam ego. || Affertur et ἦν ἰδὸν pro En ecce, ex Aristoph. Pro quo ἦν ἰδὸν, vel potius ἦν ἰδὸν, item ἦνι et ἦνιδε." "Ἦς, Eras: ab εἰμί. Aristoph. N. ἦνικ' ἦς." || Dor. etiam pro ἦν ponitur, ut ἦμες pro ἦμεν. Theocr. 2, (90.) ἀτὰρ δὲ λοιπὰ, Ὅσ' ἔρ' ἦς καὶ δέρμα. Et mox, Ἄλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν. Ἦς autem, est Sis: ab eod. th. At ἦς, Mittas, ab ἦμι s. ἔω, in eod. modo, tempore præes. Ἦς vero, Cujus: item Suæ, pronom. fem. e masc. ὅς." "Ἦσθα, Æol. paragoge pro ἦς, Eras: Atticis etiam usitatum. Aristoph. Πλ. Οὐκοῦν μετὰ ταῦτ' ἦς ἀθλιός. Apud Plut. Themist. Ἐμοῦ μὴ γενομένης σὺ οὐκ ἂν ἦσθα, Tu non extitisses, s. Tu non forees, Tu non esses." "Ἦστην, pro ἦτην, Erant: ab εἰμί. Aristoph. I. (981.) εἰ μὴ γένοιθ' οὗτος ἐν Τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ἦ-Στην σκεῦη δύο χρησίμω, Non essent, Non forent. Sic Hesiod. A. (50.) κασιγνήτω γε μὲν ἦστην, Erant: pleonasmo τοῦ σ pro ἦτην. At ἦστην, Sciebant pro ἦδελτην, de quo fusius in Anomalis. Aristoph. Τῷ δ' οὐκ ἂρ ἦστην οὐδὲν ἄλλο πλὴν δακεῖν." "Ἦμεθα, ap. Matth. 23, 30. nonnulli Codd. habent pro ἦμεν, quod in aliis legitur: ambo sunt a th. εἰμί: sed illud, præter. plusquam. hoc autem imperf." "Ἦμεν, interdum est Erasmus: de quo in Ἦμεθα paulo ante. Interdum pro ἔμεν, poet. ἐκτάσει: hoc autem pro εἶναι, Esse, itidem ab εἰμί. Theocr. 2, (40.) ὅς με τάλαιναν Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν. At ἦμεν, Att. pro ἦμεν, ab εἰμί, Ibamus. Aristoph. Ἐπειτα

πρὸς τὸ τέμενος ἦμεν τοῦ θεοῦ. Plato de Rep. 1. "Ἦμεν οὖν οἵκαδε εἰς τοῦ πολεμάρχου. Ibid. Ἄλλ' ἡμεῖς ἂν παρὰ σε ἦμεν, Ad te iremus." "Ἔμεν, Ion. dialysi pro ἦν, Eram. At ἐν, Suam, est pronom. accus. fem. a masc. ἑός." "Ἐσθα, poet. pleonasmo τοῦ ε pro ἦσθα: hoc autem Æol. paragoge pro ἦς, Eras, ab εἰμί. At ἔσθα est subj. præes. pro ἦς, Sis, ab eod. ut in h. l. qui ex Hesiodo affertur, Δαίμονι δ' οἶος ἔσθα, pro Cujuscunque sis conditionis." "Ἔσαν, Erant: poet. pro ἦσαν. Od. O. "Ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι. At ἔσαν, Miserunt: aor. 2 act. ab ἦμι, ut ἔθεσαν a τίθημι." "Ἦν, pleonasmo alterius ἦ pro ἦν s. ἦμην, Erat vel Eram. Hes." "Ἦα, pro ἔα, κατ' ἑκτασιν Ἰωνικήν: aor. 1 verbi εἰμί ex ἔω, teste Eust. qui exp. ἦν, ὑπῆρχον, ὑπῆρξα, Ἔram, Fui. Od. E. 206. ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιος ἦα." "Ἔσκον, Eram vel Erant: Ion. pro ἦν ἔτ' ἦσαν: ab ἔω s. εἰμί." "Ἔω, Ion. dialysi a poetis usurpatur pro ὦ, Sim: a th. εἰμί, vel ἔω. II. A. (118.) ὄφρα μὴ οἶος Ἀργεῖων ἀγέραςτος ἔω. Alioqui ἔω est etiam inus. th. a quo εἰμί et derivatum est et tempore quædam mutuatur. Rursum ἔω interdum est subj. modi præes. temporis, Ion. dialysi pro ὦ, Mittam, ab ἦμι: interdum inus. th., e quo ἦμι et factum est et tempora quædam mutuatur. Interdum nom. est accus. casus, a nomin. ἔως, Aurora. Circumflexum ἔω, signif. συγχωρῶ, παραχωρῶ, contr. ex ἔάω. At ἔω pronom. dat. casus, e nom. ἑός, Suus." "Ἐν, Ion. dialysi pro ἦ, Sit, ab εἰμί. At ἐν, pronom. est fem. a masc. ἑός, Suus." "Ἐρσι, pro ἦ, itidem ab εἰμί, dicitur poet. pleonasmo τοῦ ε, et Ion. paragoge τοῦ σι. Od. A. (433.) Ω. (201.) ἦ κ' ἐνερ- γὸς ἔρσι." "Ἦσι, Sit: poet. paragoge pro ἦ. Hesiod. τὰ κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ἦσιν ἀμείνω. At ἦσι, Mittat, pro ἦ, ab ἦμι s. ἔω. Item Ion. pro αἷς, Quibus, vel Suis: e masc. ὅς." "Ἐοι, Hesychio εἶη, γένοιτο, ὑπάρχοι: ab inus. th. ἔω, pro quo εἰμί dicitur. Utitur autem eo Hom." "Ἐσομαι, Ero: fut. 1 med. verbi εἰμί, ex inus. th. ἔω. Ἐσεῖ, Att. pro ἔση. Ἐσοῦνται, Dor. pro ἔσονται, Erunt." "Ἐμί, Fisch. Ind. Palæph. Vivo, ad Charit. 558. Wakef. Trach. 1146. Phil. 420. 422. 445. Munck. ad Anton. Lib. 17. Verh., Brunck. ad Hec. 312. Phil. 421. Aristoph. 3, 139. An de motu? ad Herod. 10. Subaud., ad Charit. 520. Musgr. Herc. F. 628. Porson. Phæn. 983. Koen. ad Greg. Cor. 66. Particip. pro verbo finito, ubi subaud. εἰμί, ad Charit. 347. Cum particip., Wakef. ad Bion. 7, 5. S. Cr. 2, 17. 4, 16. Phil. 420. (460.) Diod. S. 2, 278. 324. et var. lect. Monthly Review, Apr. 1799. p. 442. P. Abresch. Paraphr. 115. Hermann. Hec. p. 169. Porson. p. 84. Ed. 2. ad Lucian. 2, 351. Heyn. Hom. 5, 162. Periphrasis participii cum v. εἰμί, Chalcidicum schema, ad Xen. Eph. 172. Markl. Iph. p. 330. Particip. a verbo subst. per aliud vocab. in- jectum dirimi posse negatur in A. L. Z. 1790. N. 311. (in recens. Tom. 2. Herodiani Irm.) Cum infin., ad Lucian. 1, 430. Οὐδὲν εἰμι εἰ μὴ, seq. infin., Bergl. ad Arist. 2, 1100. Conf. c. εἰμί, ad Phalar. 282. Wakef. Herc. F. 247. Brunck. Aristoph. 1, 135. 3, 124. ad Dionys. H. 2, 1101. Cum adv., i. q. ἔχω cum adv., Musgr. Or. 74. Heracl. 189. 1055. Hel. 1269. Bast. ib. Plat. G. p. 115. S. Jacobs. Anth. 9, 412. Herod. 366. Erf. ad Antig. p. 305. et in Add., Heyn. Hom. 4, 558. 5, 380. 656. Εἰμί τούτων, h. e. εἰς τ., Markl. Suppl. 292. I. q. πάρεμι, ad Charit. 654. Εἰμ', Parmenio 13. 14. Οὐκ ἔρ' εἶναι, οὐκ εἶναι, de vita functis, Valck. Phæn. p. 453. Εἶναι, opp. καλεῖσθαι, λέγεσθαι, Eldik. Suspici. 5. Exempla omissi verbi εἶναι, habet Villos. ad Long. 22. 68., v. Long. 19.: ad Xen. Mem. 1, 4, 6. 2, 1, 23. 2, 6, 25. 4, 4, 2. ad Cæc. 1, 16. ad Anton. Lib. 28. Verh., Fisch. ad Palæph. 93. ad Corn. Nep. 119. Stav., ad Xen. Eph. 223. De pleonasmo τοῦ εἶναι post verba dandi, Villos. ad Long. 41. ὥπασεν ἐκ Μοισῶν ξεινήιον εἶναι, Bergl. Alciph. 3. 9. De εἶναι superfluo, ad Herod. 134. T. H. ad Lucian. 1, 321. ad Xen. Cæc. 9, 2. Zeun. ad K. Π. 60. Schell. Præf. ad Æl. 26. Pierson. ad Mær. 62. Bergl. Alciph. 3. ad Timæi Lex. 258. Toup. Opusc. 1, 213. Emendd. 1, 323. Wolf. ad Hesiod. 116. Koen. ad

Greg. Cor. 30. ad Diod. S. 1, 302. Differentia inter εἶναι et γένεσθαι, Valck. ad Ammon. 106. Εἶναι dicuntur, qui florent; μὴ εἶναι, qui perierunt, Jacobs. Anth. 1, 1. p. 41. 9, 325. ad Lucian. 2, 148. Εἶναι, i. e. σωθῆναι, μὴ εἶναι, i. e. ἀπολέσθαι, ad Herod. 443. Εἶναι et εἶστιν conf., Mitsch. H. in Cer. 142. Diod. S. 1, 474. Lucian. 2, 196. Εἶναι περί τι, Valck. Phoen. p. 522. Boiss. Philostr. 342. 384. Heind. ad Phædr. 301. περί τι, ἐν τινι, ad Il. 22. p. 105. ἐν τινι, Boiss. Philostr. 310. 643. τινός, Bergl. Alciph. 56. 175. Abresch. Æsch. 2, 104. Coray Theophr. 313. παρ' ὑμῖν, Valck. ad Phal. p. xiv. πρὸς τινι, Boiss. Philostr. 310. 437. πρὸς τι, ad Phalar. 302. 303. πρὸς τι, τινι, εαυτὸν, εαυτῶ, Wytt. ad Plut. de S. N. V. 21. γένους, ἐκ γένους, ad Charit. 206. τοῦ λέγοντος, Brunck. CEd. T. 917. σὺν τινι, μετὰ τινος, Adjuvare, Zeun. ad Xen. K. II. 221. ἐν εαυτῶ, ad Xen. Eph. 228. ἐξ ἀνθρώπων, Mori, ad Diod. S. 1, 24. Σέ γε εἶναι, Quod ad te attinet, Toup. Opusc. 1, 214. Πρότερον εἶναι, Herod. 502. credo genuinum: abundat εἶναι. Ὀνομάζω εἶναι, Herod. 295. Ἔστι, Licet, ad Diod. S. 1, 368. Achill. T. 29. Xen. Mem. 2, 1, 16. 20. 2, 10, 4. 3, 12, 8. Toup. Opusc. 1, 256. Markl. Suppl. 436. Jacobs. Anim. 230. Boiss. Philostr. 444. De constr., Zeun. ad Xen. K. II. 159. ad Lucian. 1, 539. ad Charit. 307. Phalar. 298. 354. Brunck. Aristoph. 1, 249. 3, 195. Heyn. Hom. 6, 286. Pro ἔσται, 5, 585. ad Dionys. H. 4, 2201. Pro ἔξεστι, Heyn. Hom. 6, 567. Conf. c. δέ, Bast Lettre 215. cum ἔσται, ad Dionys. H. 4, 2236. ; cum ἔστω, ad 3, 1760. Ἔσται, ἔστω, ἔστιν, conf., Porson. Hec. p. 56. Ed. 2. Ἔστι, cum gen., Phryn. Ecl. 212. Subaud., Steph. Dial. 55. A librarr. illatum, Porson. Hec. p. 75. Ed. 2. omisum, Brunck. Aristoph. 1, 38. De acc., Heyn. Hom. 6, 655. 7, 779. 8, 389. Τοῦτ' ἔστι, cum inf., ad Phalar. 209. Οὐκ ἔστιν, Wakef. Ion. 353. Musgr. 341. El. 1059. Trach. 449. Post interrog., Bæckh. in Plat. Min. 175. Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ, Toup. Opusc. 1, 268. Οὐκ ἔστιν ὅστις, ad Lucian. 1, 188. Burm. ad Phædr. 96. Mitsch., Alciph. 338. Ἔστιν οὐ, ἔστιν ὅπου, ἔστιν ὅτε, ἔσθ' ὅτε, Bergl. 49. Ἔσθ' ὅτε, Toup. ad Longin. 281. Ἔστι τῇ, Ion., Quodam modo, Schell. Præf. ad Æl. xi. τί ἔστιν; Toup. App. in Theocr. 43. Οὐκ ἔτ' ἔστιν, i. q. τέθηκε, ὅλῳλεν, Valck. Hipp. p. 287. Musgr. Heracl. 793. Ἔστιν ἀνδρὸς, παντὸς, ad Herod. 575. Τοῦτ' ἵ τ' ἦν; τοῦτ' ἵ ἔστιν; Valck. Diatr. 286. De talibus, ἡ γῆ, οὐσα πεδιάς, εὐνδρὸς ἔστι, Valck. ad Herod. 542. Τὸ δέ ἦν, Hoc autem eo valebat, Hoc autem idem erat ac, Bibl. Crit. 3, 2. p. 11. ubi omnino de hoc usu verbi substantivi, etiam subintelligendi, Soph. Trach. 1174. Erf., ad Diod. S. 2, 294. Παναθηναία ἦν, ἐσπέρα ἦν, Toup. Opusc. 1, 336. Ἦν ὁ συνάψας, Herod. 1, 18. Ὅτ' ἦν, Jacobs. Anth. 12, 342. 374. Ἦν, Foret, Dionys. H. 5, 233. ad 2, 1086. Pro ἔστι, Heind. ad Plat. Gorg. 268. Apol. p. xix. Theæt. 328. Theocr. 5, 79. Anacr. 29, 40. Muriā ad Æsop. 89. Lips. Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 242. ad Econ. 8. Greg. Cor. 221. Lips. (coll. 200.) Heyn. Hom. 7, 149. Ἦν, ὅτε ποτὲ ἦν, Sturz. de Dial. Alex. 10. Ed. alt. Ἦν σύμπαν ἐόν, Herod. 591. (1, 56.) Εἰ ποτ' ἦν γε, ad Od. Ω. 288. Ἦσαν ὄντες, ad Charit. 295. Herod. 220. Vauvill. ad Soph. 2, 29. Brunck. Aristoph. 1, 251. Boiss. Philostr. 522. 660. Simon. Dial. 89. Ἦσαν ἔχοντες etc., ad Herod. 541. Ἦν ἐξαρκέσας pro ἐξήρκεσε, Markl. Suppl. 195. Ἔστω, Lucian. 3, 318. Abresch. Lectt. Arist. 185. 267. Ἔστω οὕτω, Heind. ad Plat. Gorg. 231. Ἔσο, Alciph. 60. Εἴμεν, infin., Brunck. ad Poët. Gnom. 281. Differentia inter ἔσται et γενήσεται, Ammon. 60. Eran. Philo 167. Ἰσθι, Valck. Hipp. p. 196. Diatr. 177. Brunck. CEd. T. 917. (Herod. 578. ubi male cepit interpr.) Dawes. Misc. Cr. 276.: 'Poetis Att. verbo ne ἔσεται quidem, nedum ἔσεται, uti permissum est.' Οἱ ἐσόμενοι, Heyn. Hom. 8, 302. Ἔσόμενοι, 4, 513. Εἰσὶ γὰρ, εἰσὶ, Bernard. ad Pepagom. 3. Εἴατο, Heyn. Hom. 8, 610.: Od. Ω. 376. οἶος Νήρικον εἶλον, h. e. οἶος ἦν, ὅτε Ν. εἴ. cf. 320. 327. Ἄν εἴη, Plato Charm. 78.: Demosth. 751. Ὡν ὑπομνήματα ἦσαν ὄντες οἱ στέφανοι,

A Quorum monumenta erant, dum erant (durabant) coronæ. Xen. K. A. 7, 3, 16. Ἐπεὶ δ' ἦσαν, ἦν τις Ἡρακλείδης—οὗτος προσιὼν—ἔλεγεν, pro, Ἡρακλείδης τις—προσιὼν—ἔλεγεν. Similis constr. Eur. Cycl. 454. Musgr., Iph. T. 249. 1416. Seidl., Xen. Apol. 2. Symp. 1, 2. (Il. 6, 152. 11, 722.) Plut. Ages. 3, 4. 24, 3. Num. 134. Cor., Herod. 8, 12. init." Schæf. Mss. * Ἐμὶ, i. q. εἰμὶ, Inscr. Sigea, ap. Schn. Lex.]

AT Εἶεν in naturam adverbii transiit. Εἶεν, inquit Bud., ap. Dem. identidem, pro Age vero, Jam vero: ut Εἶεν, εἰ δέ σε ἔροισι τις. Idem, Εἶεν, ἀλλὰ νῆ Δία τὸν παῖδα τὸν Χαβρίλου περιίδωμεν. Addit signif. ap. Eund., ut et ap. Plat. interdum, Præterea. Affert hunc Ejusdem l. Εἶεν, τῶν δὲ χρόνων διὰ τί; Perinde, inquit, ac si dicat, Esto ut præteritorum ratio reddenda sit; Hoc concedo. In VV. LL. exp. etiam Sit ita, Sic fiat: vocaturque adv. concedentis et permittentis: afferturque e Plat. de Rep. 1. Ἐγὼ δέ σοι ὥσπερ παῖς γραυσὶ τοὺς μύθους λεγούσας; εἶεν ἔρω, καὶ κατανέεσμαι καὶ ἀνανεύσομαι. Et ex Aristoph. Εἶεν, πάρεμι' ἐντεῦθεν εἰς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας. Dicitur et εἶεν δὴ a Plat. Symp. ["Wolf. zu Plat. Gastm. p. 13. ad Charit. 210. Brunck. ad Hipp. 298. Mær. 138. Timæi Lex. 94. et n., Græv. Lectt. Hes. 506. ad Xen. Mem. 2, 6, 8. Eur. Hec. 313. Phalar. 6. Jacobs. Exerc. 1, 85. Dawes. Misc. Cr. 283. Zeun. ad Xen. K. II. 368. Alciph. 282. Lucian. 1, 113. D. W. ad Plut. 1, 618. Markl. Suppl. p. 129. 175. (1094.) Iph. p. 165. 339. Musgr. Suppl. 772. Barnes. Tro. 945. Wakef. Herc. F. 450. (1217. El. 596.) Alc. 306. Phil. 1308. Eum. 244. Abresch. Æsch. 2, 34. Brunck. Aristoph. 1, 179. ad Lucian. 1, 620. Fisch. ad Plat. Euthyphr. 48. Heind. ad Lys. 7. 34. 42. ad Gorg. 67. 88. 109. 144. Schæf. Anab. 4. Herm. Suppl. p. 57. Extra versum, Porson. Hec. p. 7. Ed. 2. Valck. Phoen. p. 61. Hermann. Obs. Cr. 108. Seq. γὰρ, Heind. ad Plat. Lys. 357. Schæf. Mss.]

Ων, ET Ἐὼν poet., Qui est, Ens, non Existens. Interdum vero ὁ ὦν dicitur peculiariter de Deo, ut ostendit Naz. Ὡν pro ὄντος, ut ἀδελφον ὦν, pro ἀδελφὸς ὄντος, Thuc. Sed talia e Gram. petenda sunt. || Οὐκ ὄντες νόμοι, Leges nullæ et irritæ; ἢ μὴ οὐσα δίκη, Judicium nullum. At vero δικῶν οὐκ οὐσαν alio sensu dicunt, Justitium signif. Vide Bud. 24. 110. In VV. LL. ἡ οὐσα πόλις e Dem., Salva et incolumis. In iisd. ἡ οὐσα ἀρχὴ pro Vera, e Plat.; ut ἡ οὐκ οὐσα, pro Falsa, e Soph. Huc pertinet τὸ ὄν, pro Vero, pro Veritate ap. Plat. Ἡ ἀληθὴς δόξα, τοῦ ὄντος ἔστιν ἐξεύρεσις. Sic τὰ ὄντα, Paus. Cor. Φῶκα δὲ οὐκ ἐκ τῆς αὐτῆς, ἀλλ' ἐκ τῆς Θετίδος, εἰ δὴ τὰ ὄντα λέγουσιν Ἕλληνες, Si veritatem dicunt Græci, Si vera loquuntur Græci. Xen. autem dixit, Λευκότερα τοῦ ὄντος, (Ec. pro Albior quam revera esset, [cf. 10. 2.] "Ἐὼν, Ion. pro ὄν, Existens, Quod est. At "ἔὼν, Suum, Proprium, pron. e masc. ἐός." Hinc ὄντι, ET Τῷ ὄντι, et Τῷ ὄντι etiam, ut alicubi scriptum reperitur. ["De conjunctione participii ὦν cum alio participio, omnino Porson. Hec. p. 25. Ed. 2. Dionys. H. 2, 865. Usus necessarius participii ὦν, cum in altero membro item participium est, v. gr. ἀπορῶν καὶ γυμνὸς ὦν, (non simpliciter γυμνός;) Porson. Hec. p. 49. Ed. 2. Ὡν, ὄν, nihil hoc participio facilius omittitur, p. 50. Heind. ad Plat. Phædr. 324. Gorg. 167. 190. Num initio senarii? Luzac. Exerc. 22. 24. Abund., Brunck, Aristoph. 1, 271. Οὐκ ἔτι ὦν, Mortuus, Bergl. Alciph. 43. Ὡν post adj. neutr. a librariis male omisum, Wytt. ad Plut. S. N. V. 36. Τὸ ὄν, ad Xen. Mem. 2, 1, 22. Rerum universitas, 1, 1, 14. Τῷ ὄντι, 2, 1, 27. Casaub. Athen. 1. p. 14. Heind. ad Plat. Phædr. 342. Τὰ ὄντα, τῷ ὄντι, Valck. ad Xen. Mem. 243. Οἱ ὄντες, οἱ νῦν ὄντες, ad Phalar. 241. ubi et de τὰ ὄντα. Ἄνθρωπος ὦν, ad Charit. 394. Τὸν ὄντα εἶση. μυθον, Eur. El. 346. cf. Aristoph. B. 1052. ὄντα et ἀπόντα opp., Eur. El. 568. Musgr., Soph. El. 305. Τὰ ὄντα, ἀγαθὰ, Wakef. Alc. 511. S. Cr. 4, 6. Τὰ μὴ ὄντα, Coray Mus. Ox. 2, 7. Τοῦτον ὄντος, Cum hoc ita sit, ad Dionys. H. 5, 329. Ἡ εὐστα γνῶμη, Vera

animi sententia, ad Herod. 649. 'Εχόμενοι—οὔσαι A
—Diod. S. 1, 418." Schæf. Mss.] "Οὔσα, Exi-
stens: fem. participii ὄν, ab εἶμι: ut δικῶν οὐκ
οὔσων, Cum est justitium. Et οὔσα πόλις ap. Dem.
Urbs quæ adhuc stat, nec eversa est. At ἡ οὔσα
ἀρχή ap. Plat. Principatus qui revera principatus
est, Verus principatus: ut contra ap. Soph. οὐκ
οὔσα, Falsa: ἡ μὴ οὔσα s. οὐκ οὔσα δίκη, Judicium
nullum, s. irritum: unde τὴν μὴ οὔσαν ἀγχιλαγχά-
ναι, Judicium quod irritum factum est, resortiri.
At οὔσα, τὰ, vide in Οὔσον." ITEM "Ὀντως adv.
pro Vere, Revera. Plato de Rep. 1. 'Ὁ τῷ ὄντι ἀλη-
θινὸς ἀρχὼν: Tim. "Ὀντως δὲ οὐδέποτε ὄν, quod Cic.
interpr. Nec unquam esse vere potest. Dicitur et
ὄντως ποῦ, quod exp. etiam Nimirum, Utique.
[Wakef. S. Cr. 4, 6. T. H. ad Plutum p. 272.
Plato Phædr. 253. Valck. Phæn. p. 31. Jacobs.
Exerc. 2, 40. Valck. ad Xen. Mem. 243. (2, 1, 27.)
Toup. Emendd. 2, 400. Wytt. ad Plut. 1, 434. 448.
Musgr. Or. 84. Conf. c. ὄντος, Jacobs. Anth. 9,
469.; cum οὕτως, Abresch. Æsch. 2, 99. T. H. ad
Plutum p. 272. Porson. ad Odys. 47. Lips., Opp.
vñν εἶναι, Plato Phædr. 254. 259." Schæf. Mss.] || Τὰ
ὄντα, Bona, Facultates: ut et τὰ ὑπάρχοντα, Plut.
Antonio, Ἀφαιρεῖτο γὰρ εὐγενεῖς ἀνθρώπους τὰ ὄντα:
quod postea dicit οὐσίαν. ["Zeun. ad Xen. Mem. 1,
2, 1." Schæf. Mss.]

Οὐσία, Essentia; et secundum quosdam etiam
Substantia. Quintil. 3, 6. Ac primum Aristot. ele-
menta decem constituit, cetera quæ versari videatur
omnis quæstio: οὐσίαν, quam Flavius Essentiam vocat:
nec sane aliud esse ejus nomen Lat.: sed ea
quæritur An sit. Hæc ille. || Pro Ente et Uno ap.
Plat. de Rep. 7. p. 95., Bud. Alii Substantiam iu-
terpr.: quod tamen distinguendum nonnulli puta-
runt. Sic et Bud. ap. Philon. de Mundo, οὐσίαν
vertit Essentiam; at ὑπαρχῶν, Substantiam. Idem
Bud. Comm. 137. οὐσίαν esse scribit Rationem sub-
stantiæ, ubi ἀπὸ τῆς ὑπάρξεως discernitur. Cic. in
Plat. Timæo οὐσίαν vertit Materiam, p. 21. Cicero-
niani Lex. Sic autem ap. Philon. de Mundo, οὐσία
ἀρακτος redditur Mundi materia incondita, et rudis
indigestaque moles. Cicero tamen alioqui pro οὐσία
dixit potius Natura, Bud. Apud Aristot. vero de
Mundo, Πνεῦμα λέγεται ἢ τε ἐν φντοῖς καὶ ζώοις καὶ
διὰ πάντων διήκουσα ἐμψυχὸς τε καὶ γόνιμος οὐσία,
exp. Vis vitalis. Ceterum quot modis dicatur οὐσία,
docet Aristot. Metaph. 4. Cujus Interpr. de h. v. in-
terpr. consule. Hoc certe constat, in interpretandis iis,
quæ derivata sunt ab h. v., receptas esse a nomine
Substantia derivatas voces. ["Thom. M. 904.
Wakef. Ion. 1307. Trach. 911. S. Cr. 3, 27. 4, 6.
Fisch. ad Well. Gr. Gr. 2, 116. Heind. ad Plat.
Phædr. 229. Gorg. 86. Schol. ad Plutum 657. Diod.
S. 1, 50. 2, 550. Fisch. Ind. Palæph. v. Βίος, Plut.
de S. N. V. 13. Mær. 297. et n., Toup. Opusc. 2,
115. Emendd. 4, 491. Jacobs. Exerc. 2, 67. ad He-
rod. 611. Conf. c. θυσία, Jacobs. Anim. 286. Æsopus
F. 109. Schn." Schæf. Mss. * Οὐσιομετρία, Stobæi
Phys. 1098.] Οὐσιοποιός, Substantificus, Bud. ex
Areop. ET Οὐσιαρχία, Principium substantiæ, sub-
stantiarum, Dominium s. Imperium in substantias s.
essentias. Areop. Τὴν εἰς τὰ πάντα τῆς θεαρχικῆς οὐ-
σίας παράδοτον. Sed et de Deo ab Eod. dici testatur
Bud. [* Οὐσιωνυμία, Essentiæ nominatio, e Suicero
affertur.] Οὐσιώδης, Substantialis, Essentialis. In
VV. LL. τὸ οὐσιώδες, Pars essentialis, e Gazæ in-
terpr., at vero e Polit. Essentiæ ratio. [Trall. 12.
p. 219.] ET Οὐσιωδῶς, Substantialiter, Essentialiter.
Ἐσοσιωδῶς, Ad substantiam accedens, Substantiæ
adjunctus, quidam e Porphy. [Isagoge 16. Draco
p. 12. Jambl. Protr. 3.] Οὐσιώω, Essentiam do, Esse
facio. At pass. οὐσιούσθαι, q. d. Substantiari. Sed
οὐσιωθῆναι τὸν λόγον ἐξ ἡμῶν Bud. interpr. Verbum
Dei e nobis substantiam sumsisse. Idem οὐσιώται
vertit Substantia est: ap. Philop. in Proclum, Ἐπειδὴ
μὴ ἐν τοῦτῳ οὐσιώται ὁ οὐρανός, ἐν τῷ εἶναι τῆς πολι-
τικῆς εὐδαιμονίας παράδειγμα. Greg. Πῶς γὰρ καὶ
ὑπέστη τόδε τὸ πᾶν ἢ συνέστη, μὴ Θεοῦ τὰ πάντα καὶ
οὐσιώσαντος καὶ συνέχοντος; [Simpl. ad Epict. 486.]

Οὐσιώσις, q. d. Essentiatio, Substantiatio, Substanti-
ficatio. Ad exprimenda enim hujusmodi verba,
fines linguæ Lat. egredi necesse est. [Cyrill. in Jo.
4, 36. Theophyl. ad Ep. ad Hebr. 11, 1.] Συνο-
σιούσθαι, q. d. Consubstantiari. Pro Cohærere et
conjunctum esse substantiali ratione. Bud. ex Aphr.
(Probl. 1, 121.) e quo affertur in VV. LL. Συνοσιού-
ται μουσική τῇ ψυχῇ pro Essentiæ animi est indita.
["Greg. Nyss. 3, 191. * Συνοσιώσις, Hes." Wakef.
Mss.] Ἀνούσιος, Essentia carens. Quod de Deo
dicitur a Damasc., sicut et ὑπερούσιος. Bud. ex Areop.
Ἀλλ' εἰ μὲν ἀνούσια καὶ ἄζώα τις ὑπερίθετο τὰ νοερά,
καλῶς ἂν εἶχεν ὁ λόγος. [Nemes. * Προανούσιος,
Synes. H. 2, 72. 3, 152. * Ἀνοσιόλαστος, (Substan-
tia carens,) "Hermes Poemand. p. 12." Boiss.
Mss. * Αὐτοούσιος, Epiphan. 1, 840. Αὐτοούσία,
828. 841. * Αὐτοουσιώσις, Dionys. Areop. 262.]
Ἐνούσιος, q. d. Insubstantialis, i. e. Substantiæ in-
hærens, conjunctus. Quidam Innatus interpr., quia
Hes. συμφυῆς reddit. In VV. LL. vertitur etiam,
Cum omnibus substantiæ propriis consistens. Bud.
autem ἐνούσιος exp. ἐννόστας, Et Lat. Essentia
subsistens, Substantialis: eique opp. dicit ἀνούσιος.
[Vide Amyraldum in Orat. Domin. p. 153. * Ἐνον-
σιώω, Hierocles p. 30. Lond.] Ἐπιούσιος ἄρτος Matth.
6, (11.) ὁ ἐπὶ τὴν ἡμῶν οὐσίαν καὶ τροφὴν ἐπαρκῶν: vel
ὁ ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ ἡμῶν ἀρμόζων, Suid. Panis sustentandis
nobis idoneus. Quæ interpr. aptissimum quidem
sensum habet, meo judicio, sed similis signif. τοῦ οὐ-
σία exemplum desidero. Quidam Substantivum,
alii et Supersubstantialem reddiderunt cum vet. In-
terpr. s. Superessentialem. Fuerunt et qui Eximium,
Egregium verterint: q. d. non vulgarem, sed eximium
illum, qui de cælo mittitur: tanquam ἐπιούσιον idem
sonante, quod περιούσιον Ep. ad Tit. 2, (14.) nam
ibi λαὸν περιούσιον quidam reddiderunt etiam Popu-
lum egregium, et quasi reliquas substantias antecel-
lentem: cum tamen alioqui plures Peculiarem ver-
terint. Sed hæc omnia coacta sunt. ["Toup. O-
pusc. 2, 114. Emendd. 2, 575. * Ἐπιουσία, Was-
senb. ad Hom. 36." Schæf. Mss. "Ἄρτον ἐπ., του-
τέστιν, ἐπὶ τὴν οὐσίαν τοῦ σώματος διαβαίνοντα, καὶ
συγκροτῆσαι ταύτην δυνάμενον, Chrys. Serm. 30. T. 5.
p. 187." Seager. Mss.] Ἐρεπούσιος, Alterius, Diversæ
essentiæ: cui opp. ὁμοούσιος, Greg. "Bud. scribit
"ἐρεπούσιος, ut ὁμοούσιος, e Naz. afferens." ["Petr.
Alex. ap. Theodoret. H. E. 4, 22. p. 182. Theod.
Rhaët. de Incarn. 237." Boiss. Mss. * Ἐρεπουσία,
Epiphan. 1, 976.] ET Μονοούσιος, Cujus substantia
sola est, i. e. Solus in suo genere et nihil suæ sub-
stantiæ simile habens: ut sol, luna, cælum, VV. LL.
["Toup. Opusc. 2, 115." Schæf. Mss.] Ὁμοούσιος,
Ejusdem essentiæ, Consensualis, Consubstantialis ap.
Greg. ["Toup. l. c." Schæf. Mss. * "Ὁμοουσιό-
της, Acta S. Petri Archiep. Alex. 193. 195. Combef."
Boiss. Mss. * "Ὁμοουσιαστὴς, Scriptt. Eccles." Schn.
Lex. * Ἀνομοούσιος, Epiphan. 1, 222.] ITEM Ὁμο-
ούσιος pro eod., VV. LL. Sunt tamen qui distinguenda
putent. [* "Ὁμουσία, Cod. Theodos. p. 1150. Be-
rol." Schæf. Mss.] UNDE Ὁμοουσιότης, Consubstan-
tialitas. [* Ὁμοιομοούσιος, Similis et ejusd. essentiæ.
* "Προούσιος, Synes. Synes. H. 3, 221. * Ὑπερού-
σιος, 1, 62. 67. 2, 35. Dionys. Areop. de Myst. Theol.
c. 1. 2. 3. * Ὑπερουσιώω, ib. c. 1. 2." Boiss. Mss.
* Ὑπερουσιότης, Idem p. 375. 382.]

Οὐσία, et interdum plur. οὐσίαι, Substantia, Facul-
tates, Bona: quæ simili appellatione, τὰ ὄντα etiam,
nec non τὰ ὑπάρχοντα dicuntur. Dem. ad Phæn.
Ἦμοσε τὴν ἀπόφασιν δοῦναι μοι τῆς οὐσίας. Et plur.
Idem, Οἱ τὰς οὐσίας κεκτημένοι. Et ἔγγυος οὐσία,
vide ap. Bud. Vertitur et Patrimonium: alicubi vero
et Pecunia. ["Ad Herod. 447. Bergl. Alciph. 182.
Diod. S. 1, 339. et n." Schæf. Mss.] HINC Ἐνού-
σιος pro πολυκλήμων, Opulentus, Hes. ET Ἀπουσιό-
ζω, Partem substantiæ meæ do: ut, Ὁ δὲ εἰς τὴν θυ-
γατέρα αὐτοῦ ἀπουσιάζει, i. e. μέρος τῆς οὐσίας δώσει,
Bud. ["Toup. Opusc. 2, 177." Schæf. Mss.] Οὐ-
σία, i. q. συνοσία, κοίτη, ut Schol. Soph. Tr. (913.)
exp. Καὶ (ἐκλαίει) τὰς ἀπαιδας ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας.
[* Πολυούσιος, Gl. Peculiatius.] "Οὐσιδίων, diminu-

“tīve pro οὐσία, Substantia, Bona, q. d. Substantio-
“iam. Nicom. ap. Athen. (58.) Οὐσιδίον,” [Οὐσιδίων
Schw.] “γὰρ καταλιπόντος μοι τοῦ πατρὸς, Οὕτω συνε-
“στρογγύλισα κάζεκόκκισα Ἐν μηνὶ ὀλίγοις, ὥσπερ
“ὥν τις ὁφών.”

“Ἀπειμι, Absum. Plut. Numa, Ὡ δὲ μηδὲν ἀπεσι-
τῶν ἱκανῶν. Et cum gen. Aristoph. N. (705.) ὕπνος
δ’ ἀπέστω Γλυκύθυμος ὁμμάτων. Et inserta præp.
ἀπὸ. Aristot. Ec. 2. Ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀπειναι. UNDE
partie. Ἀπὼν, Absens, fem. est Ἀποῦσα. “Dici τὴν
“ἀποῦσαν ajunt etiam Terram peregrinam : quia sc.
“a nostra dissita est et remota, ab eaque longè
“abest.” “Ἀπὼν, Suidæ non solum τὸ μὴ παρὼν,
“sed etiam τὸ ἀπρεπὲς, Indecens.” “Ἀπεὼν, Ion.
“et poet. pro ἀπὼν, Absens : item Mortuus, ut ἀπελ-
“θὼν quoque : et contra περιὼν, Vivus s. Super-
“stes.” “Ἀπόειμι, Absum : poet. pro ἀπειμι : unde
“imperf. ἀπόεσαν, quod Hes. exp. ἀπῆσαν, poet. iti-
“dem. ut ἔσαν pro ἦσαν.” [“Ἀπειμι, Zeun. ad
Xen. K. Π. 23. ad Herod. 461. Thom. M. 308. Ἀ-
πειναι, ad Charit. 468. “Ἀπεσιν, E vivis excessit,
Brunck. ad Hec. 312. Steinbr. Mus. Tur. 178. Ἀπέ-
σομαι, ad Mær. 17.” Schæf. Mss.] Ἀπουσία, Absen-
tia, Defectus, ἀπόλειψις. Hes. || Ἀπουσία in foro
s. judicio dicebatur Actio quædam intentata a litiga-
torum parte adversaria iis, qui suos ἀντιδίκους per
causam invaletudinis vel absentię excusarent, aut
aliquam soticam causam habere causarentur, VV.
LL. : J. Poll. 8. ἀπουσίαν fieri solitam scribit παρὰ
τῶν ἀντιλεγόντων πρὸς τοὺς ἐξομνυμένους ἐπὶ προφάσει
ἀρρώστίας ἢ ἀπουσίας. [“Toup. Emendd. 4, 427.
Opusc. 2, 99. 177. Dawes. Misc. Cr. 124. 425. De-
trimentum, ad Diod. S. 1, 183. Conf. c. παρουσία,
ad 2, 274.” Schæf. Mss.]

“Διέσομαι, Usque ero. s. Perseverabo esse, Per-
gam esse, Constante ero. Xen. Ἀπ. 2, (1, 24.)
“Σκοπούμενος διέσει τί ἂν κερχαρισμένον σίτον ἢ ποτὸν
“εὖροισ, Considerare perges, σκοπῶν διατελέσεις.
“Thema est δίειμι.” [“Ad Lucian. 1, 393.” Schæf.
Mss.]

“Ἐνειμι, Insum. Aristoph. Πλ. (1207.) Τῆς γραδὸς
ἐπιπολῆς ἔνεισιν [ἐπεισιν Br.] αἰ χύτραι. Thuc. 2, (20.)
Στάσιν δὲ ἐνέσεσθαι τῇ γνώμῃ. Interdum additur ἐν,
ex abundanti : ut Xen. (Ἀπ. 2, 6, 31.) Οὐκ ἔνεστιν
ἐν τῇ ἐμῇ ἐπιστήμῃ. Tale est ap. Aristoph. (Πλ. 763.)
ἄλφιτ’ οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ. Et in Prov. “Ἐνεστι
κὰν μύρμηκι χολή. Affertur et ἐνέσομαι ἐν τούτοις pro
Inter hos ero. Sed sine dat. et sine ἐν, ut ἐνέσται
χρόνος, Intererit tempus, pro Interjicietur. Et ἐνι
pro ἔνεστι. Aristoph. Πλ. (348.) Ἐνι γὰρ τις, ἐνι
κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Et partic. Ἐνὼν, Qui inest.
Xen. Οὐκ ἐνούσης αὐτῷ κακίας. Plato, Ἐνὼν ἐν τῇ ψυ-
χῇ. || Ἐνεστι, Licet, ἔξεστι. Dem. Καὶ ταῦτα οὐκ
ἔνεστιν εἰπεῖν τούτῳ ὥς οὐκ εὖ ᾔδει. Lucian. (1, 527.)
Ἐνεστι πρίασθαι. Et ἐνι pro ἔνεστι, ut, Ὡς ἐνι μά-
λιστα περᾶσθαι, Lucian. (1, 190.) Et, Συγγράσασ-
θαι ὥς ἐνι μάλιστα εὐτελέστατα, Herod. Ab hujus
partic. pl. τὰ ἐνόντα signif. Quæ facere licet, in no-
stra potestate sunt, Quæ sunt nostrarum virium. Un-
de ἐκ τῶν ἐνόντων, Synes. Totis viribus, Quantum
fieri potest. Sic autem accipi posse arbitror τὰ ἐνόν-
τα, Luc. 11, 41. nisi adjiciatur πάντα, quod ex ali-
quot exempl. annotatum est in Edit. patris mei. Di-
citur pro eod. τὸν ἐνόντα τρόπον ab eod. Synes. || At
vero ἐνὸν imperson. Cum liceat, liceret, fieri possit
ut. Lucian. (2, 888.) Ὡς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπο-
ρῆσαι. Herod. 8. Ἐνὸν αὐτοῖς τε σώζεσθαι καὶ τὴν πα-
τρίδα σώζειν. “Ἐνῆεν, poet. pro ἐνῆν, Inerat, II. A.
“θυμὸς ἐνῆεν.” “Ἐνὼν, Qui inest : particip. præ-
“a th. ἔνειμι : cujus fem. ἐνούσα, neutr. ἐνόν. Af-
“fertur et τὸν ἐνόντα τρόπον pro Quam fieri potest
“maxime : malim Qua ratione licet.” [“Ad Corn.
Nep. 93. 182. Stav. Zeun. ad Xen. K. Π. 396. Koen.
ad Greg. Cor. 18. Dawes. M. Cr. 211. 457. ad He-
rod. 687. Musgr. Med. 219. Thom. M. 307. Markl.
Iph. p. 81. 351. Luzac. Exerc. 31. Brunck. Ari-
stoph. 1, 290. 3, 49. ad Dionys. H. 1, 273. De
constr., ad 1, 445. 2, 714. Lollius Bass. 7. et Ja-
cobs. Conf. c. ἔπειμι, T. H. ad Plutum p. 348. Ἐνε-
στι, Eur. Ion. 1539. Soph. Phil. 1270. Cattier. 77.

ad Dionys. H. 2, 1004. “Ἐνι, Hæyn. Hom. 8, 62. Τα
ἐνόντα, ad Lucian. 2, 193. Heind. ad Plat. Phædr.
212. Ἐκ τῶν ἐ., Dionys. H. 1, 116. 118. : Dionys.
H. 3, 1402. Πολλῶν ἐνόντων καὶ ἄλλων λέγεσθαι, in-
terpr. Licet et alia multa afferri possint.” Schæf. Mss.]

“Ἐξεστι, Licet : cum infin., ut, Ἐξεστι ᾗμιν ἀρ-
γοῖς. Dem. Ἐξεστιν εὐδαίμοσι γενέσθαι : ut dixit
quidam Lat. poetæ, Nobis non licet esse tam diset-
tis. Xen. (Ἀπ. 2, 6, 26.) Ἐξῆν τοῖς κρᾶτιστάσι συνθε-
μένους ἐπὶ τοῖς χεῖρους ἰέναι. Interdum et sine in-
fin. : ut Isocr. Evag. Τοῖς περὶ τοὺς λόγους οὐδὲν ἔξεστι
τῶν τοιούτων, Nihil tale licet, conceditur. Et ἐξέστω,
Liceat, ap. Dem. Et infin. Ἐξεῖναι, Licere. Item
Ἐξόν, Cum liceat, liceret. Pro quo ἐξόν ap. Herod.
“Ἐξόν αὐτῷ καταλαβεῖν τὴν μάχην, itidemque alibi,
“Ionice.” “Ἐξῆν, Licebat. Sæpe pro ἔξεστι, Li-
“cet, ap. Plat. et Thuc.” “Ἐξέμεν, et Ἐξέμεναι,
“Dor. et poet. pro ἐξεῖναι : ἐξέμεν autem et ἐξέμε-
“ναι, pro ἐξεῖν : illa, a th. ἐξέμι vel ἐξήμι, hæc ab
“ἐχω.” “Ἐξέμεναι, poet. duplicato versus gratia
“μ dicitur pro ἐξέμεναι, ab ἐξέμι : ut θεᾶς ἐξέμε-
“ναι, (II. Z. 100.) pro ἐξεῖναι vel ἐκγεγονέναι, Esse s.
“Natum esse ex.” “Ἐξείη, Hesychio est. ἐξόδος, κέρ-
“δος, Exitus, Lucrum. Alioqui signif. etiam Liceret,
“a v. impers. ἔξεστι.” [“Ἐξεστι, Acta Traj. 1, 227.
Diod. S. 1, 399. ad Lucian. 1, 539. Barnes. Alc.
890. Thom. M. 307. ad Charit. 657. Musgr. Hel.
449. De constr., ad Xen. Mem. 1, 9, 10. Oec. 1, 4.
K. Π. p. 159. 649. Wtt. Sel. 410. Diod. S. 1, 291.
399. Eur. Tro. 51. Alc. 904. et Schol., Æsch. Æam.
893. Brunck. Aristoph. 3, 150. ad 1082. ad Dionys.
H. 2, 1101. Cum inf., Thom. M. 165. Subaudi,
Wakef. Eum. 991.” Schæf. Mss.] Ἐξουσία, ut a
Licet fit Licentia, Potestas, Auctoritas, Jus. Quod
Stoici dicunt, Ἐλευθερία ἐστὶν ἐξουσία αὐτοπραγίας,
Cic. vertit, Libertas est potestas vivendi ut velis.
Plut. et Herodian. ἐξουσίαν et δύναμιν copulantes.
Et ap. hunc legitur etiam 2, (13, 10.) Πρόκεισθε ἡδὴ
θύματα τῆς ἡμετέρας ἐξουσίας, Imperii, Polit. Thuc.
ἐξουσίαν cum gen. πλούτου jnnxit, ubi Licentiam
commodius quis verterit quam Potestatem. Inter-
dum cum infin., Ἐξουσίαν ἔχω κλέπτειν, Xen. (Ἀπ.
2, 6, 24.) Ἐξουσίαν δίδωμι λέγειν, (2, 6, 35.) quod et
ἐξουσίαν παρέχω dicitur. Cetera vide ap. Bod. 1040.
[“Valck. Phæn. p. 564. Abresch. Lectt. Arist. 137.
139. ad Charit. 311. 348. Wakef. S. Cr. 2, 16. 4, 17.
Lennep. ad Phal. 110. 236. Diod. S. 1, 68. 256.
368. 726. 728. Cattier. 75. Conf. c. οὐσία, Jacobs.
Exerc. 2, 36. 67. : cum συνουσία, Brunck. Aristoph.
2, 10. : cum ἀρχή, ad Dionys. H. 4, 2139. I. q. κά-
λυμμα in N. T., Beck. Var. Lect. Aristot. 12. Cum
infin., Diod. S. 1, 437. 472. Brunck. Soph. 3, 396.
Diod. S. 2, 317. 321. ad Dionys. H. 3, 1338.
Schneid. ad Xen. (Ec. (5, 6.) p. 31. (seq. τοῦ, aut
non seq.) Ἐπὶ πολλῆς ἐ., Dionys. H. 3, 1749. Ἐπ’
ἐ., 4, 225 f. 5, 131. Lucian. 3, 389. Demosth. 559.
24. * Ἐξουσίος, Bonis orbatu, Segaar. in Daniel. p.
25.” Schæf. Mss. “Philo 976. Etym. M. v. Ἐκτω-
σις.” Boiss. Mss.] “Ἐξουσιότης, Potestas, Arbitrium,
“VV. LL.” Ἐξουσιάζω, Potestatem habeo. Cum
gen. ap. Lucan 22, (25.) Οἱ ἐξουσιάζοντες αὐτῶν,
εὐεργέται καλοῦνται, Qui potestatem habent in eas.
Et pass., 1 Cor. 6, (12.) Ἀλλ’ οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσο-
μαι ὑπὸ τινος, Non redigar sub ullius rei potestatem.
Sed ἐξουσιάζω affertur et pro Potestate do, ex Ec-
clesiaste. At neutrius usus verbi hujus affertur e
classicis Scriptt. exemplum. [“Fisch. ad Palæph.
199.” Schæf. Mss. Schol. Soph. (Ed. T. 401.) Ἐ-
ξουσιαστός, Dominus, itidem ex LXX. ap. Esai.
[* Ἐξουσιαστής, 9, 6. Symm. 25, 7. Hes. v. Ἀθρόν-
της. “Is, cui potestas commissa est, Chrys. in Genes.
Or. 8. T. 1. p. 47. 88. in Ps. 44. T. 1. p. 641.”
Seager. Mss.] Ἐξουσιαστικός, E potestate procedens,
s. auctoritate, Auctoritatem præ se ferens : ut λόγος.
Gramm. autem ἐξουσι. verba appellarunt, ἀρχή, κυ-
ριεύω, βασιλεύω, et cetera id genus. [Schleusn. Lex.
in V. T.] Ἐξουσιαστικῶς, Cum potestate, Imperiose,
Licenter : unde ἐξουσιαστικώτερον pro Licentius,
[Gl.] : Maiore cum licentia, e Polyb. affertur,
(5, 26, 3.) Συνέβαινε τὸν Ἀπελλῆν πεποιθήσθαι τὴν

ἐν Χαλκίδι διατριβὴν. ἐξουσιαστικώτερον τοῦ καθήκοντος αὐτῷ. ["Wakef. S. Cr. 2, 16." Schæf. Mss. * Ἀνεξούσιος, Gl. Imros, 1. Impos. * "Ἀπεξουσία, * Ἀπεξουσιάζω, ad Hesychi. 1, 1287. n. 5." Dahler. Mss. * Ἀντεξουσία, Eust. in Il. A. p. 335.] Ἀντεξούσιος, Sui potestatem habens, Qui sui juris est et suæ potestatis. Cui opp. ὑπεξούσιος. Et τὸ ἀντεξούσιον, quod Lat. Theologi Liberum arbitrium appellarunt. Bud. Comm. [Joseph. Ant. 4, 6, 11. Herod. 7, 17, 3. Diod. S. 450. * Ἀντεξουσίως, Joseph. B. J. 5, 13, 5.] "Ἀντεξουσιότης, Libera potestas, "Potestas quæ sui juris est suique arbitrii. Joseph. "Maccab. (3. p. 500.) ἀντεξουσιότητι κομήσας." [Schol. Eur. Hec. 1129.] "Ἐνεξουσιάζω, Mibi potestatem sumo s. usurpo in. Vel, Abutor licentia in. Dionys. H. de Thuc. Ἐν τοῖς διαρθροῦσι τὰς τῶν νομμάτων δυνάμεις ποιητοῦ τρόπον ἐνεξουσιάζων." ["Proclus in Alcib. 1. T. 1. p. 310." Boiss. Mss. * Ἐξουσία, Euseb. Laud. Const. p. 544.] "Ἐπεισιός, Lihere, VV. LL. e Syn. sed perperam. "ser. enim ἐπ' ἐξουσίας, ut Bud. habet: cujus in scribendo compendiaris notas non intellexerunt: "Κυνηγέσια δ' ἐκείνα τὰ πρᾶσω, οἷς ἐπ' ἐξουσίας ἐχρῶμεθα, πάντα ἔρρει." ["Saracen. Sylb. 62." Boiss. Mss. * Ἐπεξουσιάζω, unde * Ἐπεξουσιαστής, ad Greg. Cor. 906.] Κατεξούσιος, Qui suæ potestatis est: quod tamen affertur sine exemplo. ["Wakef. S. Cr. 4, 203." Schæf. Mss.] Κατεξουσιάζω, Potestatem exerceo. Matth. 20, (25.) Κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν. [Marc. 10, 42. Cf. Gatakeri Advers. Misc. Posth. 1. c. 3. * Κατεξουσιαστικός, Clem. Alex. Pæd. 1. p. 134. * Παντεξουσία, Greg. Naz. 2, 30. * Ὑπερεξούσιος, Gl. Filiusfamilias.] Ὑπεξούσιος, Alterius potestati subjectus, q. d. Qui est sub potestate. Cui opp. ἀντεξούσιος, ut dictum est. ["Schol. Eur. Andr. 412." Wakef. Mss.] Ὑπεξουσιότης, Subjectio: quo utitur Theophilus in Instit. sicut et præcedente. Ἐπειμι, Sum super, Supersto. Il. B. 259. Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσσεὺς κάρη ὤμοισιν ἐπέη. Ab aliis tamen accipi pro operamēno non ignoro. Aristoph. (Il. 1206.) Ἡ γραῦς ἔπειτ' ἀνωγάτω. Herod. Ἐπεισι ἐπὶ ταύτησι ἐπὶ τὰ χιλιάδες, Sunt insuper, Adduntur, VV. LL. Et, Ἐπ' ὧ πύλαι ἔπεισι ex Eod. (5, 52.) pro Cui imminent portæ. ["Non vertendum, Cui imminent portæ, sed Ad quem (fluvium) est porta. Cf. 1, 180. et 7, 176. Similiter comp. v. pro simpl. in phrasi οὐκ ἐπέην ἀριθμὸς, 7, 170. 191. Sic in Orac. ap. Herod. 6, 85. οὐκ ἐπὶ (αὐτῷ) χεῖρες, Non sunt ei manus, Non habet manus. Sed et ἐπείναι, Præesse, Præfectum esse, 8, 71. Σφὶ ἐπὴν στρατηγὸς Κλεομένης. Sic 7, 96. Ἐπὴσαν ἐκάστοισι ἐπιχώριοι ἡγεμόνες. Porro, insuper, præterea esse: Χιλιάδες ἔπεισι ἐπὶ ταύτησι ἐπὶ τὰ, 7, 184. 185." Schw. Mss.] E Dem. autem (517.) Ἐπεστιν ὁ γὰρ καὶ κίνδυνος pro ἔνεστιν, Discrimen inest. Sic et Hes. ἐπὶ, quod ita dicitur pro ἔπεστι ut ἐν pro ἔνεστι, exp. ἔνεστιν: ut exp. potest in aliquibus Hom. Il. vel Adest: aut etiam simpliciter Est. Il. A. (515.) οὐ τι [τοῖ] ἐπὶ δέος. Od. E. (92.) οὐδ' ἐπὶ [ἐν] φειδώ. || Pro Sum post: unde ἐπέσσομαι, Qui futuri sunt post, Pasteri. "Ἐπέσσομαι, pro ἐπέσομαι, ab ἐπειμι. "Sonat poet. autem Superero, vel Post ero: ut et ἐπέσσεται exp. μετὰ ταῦτα ἔσται." "Ἐπέσται, per sync. pro ἐπέσεται, Aderit, Inerit, Posthac erit. "Soph. τίς ἔτ' οὐν τέρψις ἐπέσται; Est fut. med." "Ἐπεστι, Superest, Extat, Existit. Aristoph. ἔπεστ' ἀνωγάτω, In suprema parte existit, s. Omnium maxime supra est et extat. Soph. ἔν' ὑλαῖον ἐπεστι πόντου πρόβλημα. || At ἔπεστί μοι signif. In me est, In me situm s. positum est, Licet mihi: ἐνν. "πάρχει καὶ ἐξουσία ἐστὶ: ut ἔπεστί μοι τοῦτο ποιῆσαι." "Ἐπὴν, Inerat, Apud Hesiod. autem, οὐδέ τι δουλὸν Γῆρας ἐπὴν, redditur ἐπὴν Imminebat, Impendebat." "Ἐπείων, pro ἐπὼν, sicut ἐὼν pro ὦν, "Qui inest: ut καρπός, Fructus qui inest." ["Koen. ad Greg. Cor. 184. ad Herod. 581. Thom. M. 307. A. J. Aesch. 2, 82. Brunck. Aristoph. 1, 290. T. H. ad Plutum p. 477. Heyn. Hom. 8, 73. Ἐπὼν, ad Charit. 293. ubi omnino de h. v. Ἐπείναι, Bast Lettre 115. Ἐπεσσομένοι, Gesn. ad Orph. 51. et Ind., Valck. Adoniaz. p. 350. Theocr. 12, 11. He-

ringa Obs. 14. ad Charit. 587. Jacobs. Anth. 7, 298. 9, 254. 11, 375. 12, 295. Ernest. ad Callim. 324. Epigr. adesp. 359. Ruhnck. Ep. Cr. 234.:—"Sed pro ἐπεσσομένοις, divisim vocibus, scribe ἐπ' ἐσσομένοις. Sæpe sic in Orpheo peccatum esse, docet Adr. Heringa Obs. c. 2. p. 15." Cf. ad Herod. 474." Schæf. Mss. * Ἐπουσία, Fabr. B. Gr. 3, 429. ἢ κατὰ τὸ ἔπος.]

Μέτειμι, Intersum, Sum inter, Versor inter. Il. A. (316.) κουροτέρωσι μετέιναι, E. (85.) ποτέροισι μετέλη: Od. E. (487.) Οὐτὶ ἐνὶ ζωῶσι μετέσσομαι. At vero Il. B. (386.) Οὐ γὰρ πανσὼλὴ γε μετέσσεται redditur Intercedet. || Μέτεστί μοι τοῦτον, Sum particeps hujus rei. Aristoph. Πλ. (630.) ὅσοις μέτεστι τοῦ χρηστοῦ τρόπου. Dem. (633.) Μέτεστι τούτῳ των ὁσίων καὶ ἱερῶν. Isocr. Ἐκείνων τοῖς φαύλοις μέτεστι. Et Aristot. Pol. 2. Μετὴν αὐτοῖς ἀρχῆς οὐδεμίας: ubi redditur, Illis nullum jus assequendi magistratus erat. Et in partic. μετόν: pro quo Ion. μετέον, Herod.: Thuc. 1, (28.) Ὡς οὐ μετόν αὐτοῖς Ἐπιδάμνου, Tanquam nullum jus haberent in Epidamnium. ["Et seq. infin., Soph. El. 538. οὐ μετὴν αὐτοῖσι τὴν γ' ἐμὴν κτανεῖν." Schw. Mss.] Dicitur etiam μέτεστί μοι τοῦτο. Plato Ap. Socr. Τῶν τοιούτων οὐδέν μοι μέτεστι. Et cum μέρος, ac tum in μέρεσι dici potest vacare præp., nt Eur. (Iph. T. 1299.) Μέτεστιν ὑμῖν τῶν πεπραγμένων μέρος. Sic et Isocr. Ἀρετῆς οὐδέν μέρος τοῖς πονηροῖς μέτεστι. Et Mera ap. poetas et Herod. pro μέτεστι: ut Eur. (Iph. A. 494.) τί δ' Ἑλένης παρθένῳ τῇ σὴ μέτα; ubi redditur, Quid rei, aut negotii, est tuæ virgini cum Helena? Ex Herod. autem, Τούτοις δὲ οὐ μέτα pro His non est communis, [cf. 1, 88.] "Με- "τέλω, pro μέτειμι, dici tractant. Dixerim potius esse "pro μετῶ, Ion. dialysi et epenthese: ab eod. th." [Il. 23, 47. Μετέω, 22, 388. "Thom. M. 307. 606. Anton. Lib. 16. Verh. Eur. Phæn. 256. 415. et Valck. Heyn. Hom. 8, 324. Dionys. H. 4, 2146-7. Μέρεσι, Thom. M. 606. Iph. A. 498. Markl. p. 393. Musgr. Heracl. 665. Ion. 1316. Valck. Hipp. p. 210. μοι τοῦτον, Musgr. ad Phæn. p. 190. Toup. Opusc. 1, 484. Emendd. 2, 258. Mera, de constr., Iph. A. 494. (498.) Markl. p. 394." Schæf. Mss.] Μετουσία, Participatio, Communicatio, Consortium. Xen. K. Π. 8, (5, 12.) Πεποίηκε Πέρσαις καὶ πεδίων εἶναι μ. ["Jacobs. Anth. 11, 189." Schæf. Mss.] HINC Μετουσιαστικά nomina ap. Gramm. Quæ participationis signif. inclusam habent: a nonnullis Materialia dicta: ut λίθινος, ξύλινος, σάρκινος. ["Toup. Emendd. 2, 36. Greg. Cor. 151. 201. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 2, 8. Boiss. Philostr. 384." Schæf. Mss.]

Πάρειμι, Adsum, Præsens sum, Præsto sum, Intersum. Il. B. 485. Ὑμεῖς γὰρ θεαὶ ἐστε, πάρεστέ τε, ἵστε τε πάντα, A. (213.) Καὶ ποτέ τοι τις τόσσα παρέσσεται. Et παρέμμεναι ap. eund. Dem. (10.) Παρέσται τοῖς πράγμασι. Isocr. Panath. Περὶ πραγμάτων, οἷς οὐ παρίστατο, Quibus non intereram. Sic autem redditur et Παρεῖναι τῷ στρατεύματι ap. Dem. (10, 42.) Item Πάρεστι τοῖς κινδύνοις. Et cum dat. pers. πάρεμί σοι μάρτυς, VV. LL. pro κατὰ σοῦ. ["Herod. 1, 118. Πάρισθι μοι ἐπὶ δειπνον, Adesto mihi ad cœnam, ubi alii πάριθι, minus recte quidem." Schw. Mss.] Xen. autem præp. addidit dativo rei, παρεῖναι ἐπὶ πᾶσι, (K. Π. 4, 5, 15.) Sed et πράγματα dicuntur παρεῖναι a Dem. (20.) Πάρεστι πρὸς τοῦτο καιροῦ τὰ πράγματα: quod vertitur Res in ea sunt temporis conditione. Ut autem Lat. Adesse alicui dicitur pro Patrocinari, sic et παρεῖναι. Dem. (911.) Τοῖς νῦν παροῦσιν αὐτῷ καὶ συνδικούσιν. Lys. (734.) Εἰπόν τινες τῶν τούτῳ παρόντων. Item πάρειμι pro In promptu sum. Plut. Antonio, Ὡς τοιαῦτα πάρεστι χρυσὰ χαρίσασθαι: ubi tamen magis mihi placet πάρεστι imperson. accipi. Bud. 546. Et partic. Παρών, Præsens, Qui adest: ut Aristoph. (Πλ. 1127.) Προθεῖς τὸν οὐ παρόντα, Non præsentem: i. e. Absentem. Et παρών χρόνος, Præsens tempus. Sed sæpe omittitur subst., et dicitur ἐν τῷ παρόντι, cui Thuq. opp. ἐν τῷ ἔπειτα, et ἐπὶ τοῦ παρόντος, pro In præsentī, In præsentia. Sed ἐν τῷ παρόντι alicubi exp. etiam E vestigio, tempore. Dicitur et μέχρι τοῦ παρόντος, pro Ad hoc usque tempus. At cum dicunt, eis, πρὸς τὸ

παρὸν, non potest sub. χρόνος. Est autem Thuc. frequens hoc loquendi genus: ut 2. Ὅρων μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸ παρὸν χαλεπαίνοντας: 3. Μαλακισθέντες πρὸς τὸ παρὸν. Isocr. autem τὸ πρὸς τὸ παρὸν συμφέρον; Alicubi redditur etiam E tempore, ut et in illo posteriore Thuc. 1. accipi potest. Item, E præsenti rerum conditione. Pro quo tamen dicitur potius ἐκ τῶν παρόντων, ut Thuc. 6. Καὶ ὡς ἐκ τ. π. συνταξάμενοι, al. E præsenti copia. Sunt et qui, Pro re nata. Nonnulli, E conditione præsenti, E præsenti statu. Sic vero τὰ παρόντα et sing. interdum τὸ παρὸν appellant Præsenter rerum statum: ut Dem. Phil. 2. Ὅς διὰ μὲν πλεονεξίαν τὰ π. ἀγαπήσειν οἴεται. Interdum vero τὸ παρὸν aliter, eod. tamen sensu, redditur, Thuc. 1. (25.) Ἐν ἀπόρῳ εἶχοντο θέσθαι τὸ π., Hærebant dubii quid de re præsenti statuerent. Bud. autem ap. Lucian. (1, 485.) τὸ π. εὐ θέμενος interpr. Cum composueris quod instat. || Πάρεμι motus signif. habens, ut Adsum interdum, cum eis, πρὸς; ἐπὶ; vel certe adv. ad loc.: ut Thuc. 3. Ὡς αὐτοῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι εἶπον Ὁλυμπίαζε παρεῖναι. Xen. (K. Π. 6, 2, 11.) Παρεῖναι εἰς τὴν συντεταγμένην χώραν: (8, 3, 1.) Παρεῖναι ἐπὶ τὰς θύρας: ubi redditur Adesse. At παρεῖναι πρὸς τὰ ἱερὰ, vertitur Interesse sacrificio. HINC παρὸν non est solum Præsens, sed et Adveniens, Veniens, Æschin. Φίλιππον ἐκ Θράκης παρόντα, Venientem, Bud. 547. || Πάρεστι, Licet, Datur, Facultas est. Aristoph. Πλ. (638.) Πάρεστι χαίρειν. Dem. Fals. Leg. Τῇ πόλει τὰ βέλτιστα ἐλέσθαι παρῆν. At vero πάρεστι στένειν, Eur. Flendi occasio adest, vel præbetur. SED πάρα sæpe dicitur in hac signif., Soph. Aj. (904.) αἰάζειν πάρα. Ponitur tamen πάρα et pro πάρεσι, ut Hesiod. ("E. 2, 72.) πάρα δ' ἔργα βόεσσι, Il. A. (174.) πὰρ' ἔμοι γε καὶ ἄλλοι. Affertur vero et pro πάρεi ex Aristoph. Retinet et partic. παρὸν hanc signif. ut ἐξὸν, pro Cum liceret, Facultas adesset, liceat, Dem. Παρὸν αὐτοῖς συμμαχεῖν, Plut. Fabio, Τὸν λόφον ἐκ τοῦ ῥάστου κρύφα κατασχεῖν παρὸν, οὐκ ἠθέλησεν ὁ Ἀντίβας. "Πάρεi, "Ades: interdum redditur etiam Advenisti: ut et ap. Cic. Ex Africa jam affuturi videntur, pro Adventuri: et ap. poetas, Huc ades pro Veni huc. "Soph. Aj. (1317.) Εἰ μὴ ξυνάψω, ἀλλὰ συλλύσω πάρεi. Et in Evang. ἐταῖρε ἐφ' οὗ πάρεi; pro παρέγον. Regulariter πάρεis dicitur. In imperativo "etiam πάρεi reperiri ajunt pro πάρηθι." "Παρεῶ, "Ion. pro παρῶ, Præsens fuero. Herod. Παρεῶν, Ion. "itidem pro παρῶν, Præsens: ambo a πάρεμι: ut "ἐς τὸ παρὸν, et ἐν τῷ παρόντι, In præsens, In præsentia. Herod. ἐς τὸ παρὸν ἡμῖν εὐ ἔχει, Bene nobiscum in præsens agitur. Idem, ἐν τῷ παρόντι ἄγειν ἡσυχίαν. Ex Eod. affertur παρεῶν τοῦ πάθεος pro Qui cladi adest. Παρεῶν absolute etiam "nonnunquam ponitur pro παρόντος, Cum adesset, "h. e. Cum copia et potestas esset, Cum liceret. "Herod. Παρεῶν τῆς Ἀσίας ἀρχεῖν. Item παρεῶν εὐπετέως μιν αὐτὸ ἐλεῖν. Et rursum, Παρεῶν ἵσι "ἀποκτείναι ἐκείνους." "Παρέασι, Ion. pro παρείσι, "Adsunt, in Epigr." "Παρέσσεται, poet. pro παρέσεται, Aderit, vel Dabitur. In prosa pro eo potius "dicitur παρέσται, per sync." "Παρέμμεναι, Od. (Δ. 640.) Ion. et poet. pro παρεῖναι, Adesse." ["Thom. M. 307. ad Charit. 585. Musgr. Rhes. 169. El. 641. Brunck. Aristoph. 2, 150. Herod. 628. Zeun. ad Xen. K. Π. 23. 212. Toup. Opusc. 1, 325. Bergl. Alciph. 185. Valck. Hipp. p. 250. Wessel. Herod. 242. Motum ad locum indicat, (ut παραγίνομαι, cf. omnino Valck. ad Herod. 10. it. Wessel. 59.) Verh. ad Anton. Lib. 56. 217. LB., Xen. K. Π. 14. ubi v. Zeun., ad Charit. 4. Enr. Iph. T. 65. eis, ad Dionys. H. 2, 1101. Schneid. Anab. 9. Dawes. M. Cr. 44. Πάρεστι, Licet, Phalar. 302. Suppl. 707. 723. 730. Wakef. Trach. 992. Eum. 870. Abresch. Æsch. 2, 38. Brunck. Soph. 3, 525. Dionys. H. 3, 1832. ad Mær. 2. ad Timæi Lex. 207. Eur. Phœn. 1125. ad Herod. 395. Brunck. Œd. T. 766. Subaud., Jacobs. Anth. 12, 380. Huschk. Anal. 74. Cum infin., Lobeck. Aj. p. 329. De constr., Schneid. Anab. 419. Dionys. H. 2, 738. Ὅπως παρέσῃ, Heind. ad Plat. Hipp. 136. Παρεῖναι, ad Charit. 467. τινι, Cœtare

A ap. aliquem, Kuster. Aristoph. 189. Ἐπὶ τὴν βουλὴν παρήσαν, Dionys. H. 4, 2080. mox παρελθόντες. De participio παρὸν cum aliis verbis juncto, Toup. App. in Theocr. 16. Valck. Phœn. p. 176. Abund., Lobeck. Aj. p. 227. 276. Soph. Aj. 1156. Erf. p. 7. Παρὸν πρὸς παρόντας, Markl. Suppl. 649. Παρὸν δαίμων, Wakef. Georg. p. 4. Παρὸν, Lennep. ad Phal. 31. Valck. Diatr. 82. Herod. 502. τὸ παρὸν, Plato Lys. 39. Phalar. 106. Nunc, 242. Eis τὸ π., 364. Bergl. Alciph. 353. Κατὰ τὸ π., Diod. S. 1, 268. 661. 686. Πρὸς τὸ π., Jam nunc, Plut. Mor. 1, 632. τὸ π. εὐ ποιεῖν, Heind. ad Plat. Gorg. 179. τίθεσθαι, etc. ad Lucian. 1, 485. τοῦ παρόντος, In præsenti, Phalar. 12. Ἐπὶ τοῦ π., Julian. 15. Diod. S. 2, 236. Ὅρμον π., Aristoph. Fr. 220. Ἐν τῷ τότε π., Crus. ad Sueton. 2, 36. τὰ παρόντα, Jacobs. Anth. 6, 294. Kuster. Aristoph. 104. Hoogev. Part. 770. Sch. 1. Lobeck. Aj. p. 393. Wytt. Sel. 387. ad Lucian. 1, 437. 485." Schæf. Mss.] Παρουσία non solum Præsenti, sed etiam Adventus. Pro præsenti, Synes. Παρεχομένην ἐν ἀπουσίᾳ σωμάτων φαντασίαν τῆς π. Et Herodian. (6, 7, 6.) Δεῖσθαι τοίνυν τῆς αὐτοῦ π. At pro Adventu Thuc. 1, (128.) Βυζάντιον γὰρ ἔλθον τῇ πρότερά π. Plut. Cam. Πυρὰ πολλὰ καύσας διεσθαι μὲν τὴν ἑαυτοῦ π. Et π. ἔχειν pro παρεῖναι, Sopb. Aj. [540. "Dawes. M. Cr. 124. 425. Phalar. 302. Porson. Med. 22. Brunck. Soph. 3, 525. Mær. 297. et n., Toup. Opusc. 1, 432. Ammon. 115. Eur. Alc. 609. Adventus, Verh. ad Anton. Lib. 217. LB. eis, Dionys. H. 1, 113." Schæf. Mss. * Παρουσία, Zonaras ad Can. 13. Trull. p. 142. * Ἀπαρουσία, Schol. in Plat. 69. Ruhnk. * Ἐμπαρουσίασμός, Gl. Representatio.] Ἐπιπάρεμι, cujus partic. ἐπιπαρὸν pro Superveniens, e Luciano affert Bud. Ἄλλων τινος αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος. [Thuc. 1, 61. 4, 108. 5, 10. 7. 76. Xen. K. A. 3, 4, 18. 6, 3, 12. Polyb. 5, 83, 1.] Συνπάρεμι, Simul adsum, Una adsumi. "Συμπαρεῖ, "μὴν αὐτῷ, Una cum eo aderam, e Prov. 8." [Toup. 12, 12. cf. Schleusn. Lex. in V. T.] "Συμπαρεῖ, "Συμπαρὸν, Una præsens: vel potius simpli. Præcens. Sed θεοῦ συμπαρόντος e Luciano affertur pro "eo quod dicitur Instinctu divino. Item συμπαρὸν res exp. etiam Fautores." [Diod. S. 354. 355.] Περῖεμι, Superior sum, Supero, Antecello: ut Il. A. (258.) Οἱ περὶ μὲν βουλῇ Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι. Sic Πελοποννησίων περιέσσεσθαι. Thuc. 8. [cf. 1, 144.]: itidemque alibi pro Victorem esse. Herodian. (1, 10, 10.) Τέχνη καὶ σοφία ἡλπισε περιέσσεσθαι || Περιεῖναι, Superesse; ut Terent. Cui tanta erat res et supererat; Abundare. Plut. Lycurgo. Τοσοῦτον περιῖν ἐννομίας τῇ πόλει. Basil. de Timoth. Ὡς γε τοσοῦτον περιῖν τῆς τέχνης. Dem. (160.) in malam partem, Τοσοῦτον ὑμῖν περίεστι μίσους. Hinc ἐκ τοῦ περιόντος, Ex abundante, Facultate superiore. || Περιεῖναι, Superesse, pro Reliquum esse, Restare. Οὐ περιῖν τὰ χρήματα, Dem. Sic Thuc. (2, 79.) τὸ περιὸν τοῦ στρατοῦ pro Reliquiis exercitus dixit. At vero ap. Plut. Κάτωι δὲ περιῖν δυσκόλου καὶ πολὺν πρᾶγμανος λαβεῖν δόξαν, Bud. 430. vult esse, Reliquum hoc fuit tantum, Ad extremum contigit. Idem ap. Dem. ἐνίοις περίεστι sequente infin. reddit, Superest facultas, Salvum est et integrum, Abunde licet. || Περιεῖναι, Superesse, i. e. Superstitem esse, Unde περιῶν, Superstes, Herodian. 4, (9, 3.) Καὶ τὸν ἀδελφοῦ περιόντος, καὶ μετὰ τὸν ἐκείνου φόνον. "Περιόν, Quod superat s. superest, Quod superstes est: "ut ap. Isocr. τὸ περιὸν τοῦ στρατοῦ, Superstes exercitus pars, Reliquiæ exercitus. Item Quod est supra s. ultra: ut τὰ περιόντα τοῦ κλήρου, Quæ sunt extra sortem, Quæ sortem excedunt. Item Abundans, Quod est supra id quod requiritur: ut ἐκ τοῦ περιόντος, Ex abundantia: quod et ἐκ τοῦ περιόντος dicitur. Præterea τὰ περιόντα dicuntur "Quæ suppetunt, Opes et copię: ut in Epist. Phalar. ἐκ τῶν περιόντων, E rerum mearum copia. "Itidem περιόντα κτήματα et περιόντα χρήματα dicuntur Quæ suppetunt: alias παρόντα." "Περιεῶν, "Qui superest, Superstes: Ion. pro περιῶν. Περιεῶσαι, Ion. pro περιεῶσαι, Superstes." ["Thom. M. 308. ad Charit. 585. Jacobs. Anim. 247. Brunck.

Aristoph. 2, 56. Apoll. Rh. 113. ad Diod. S. 2, 346. A. Heyn. Hom. 4, 81. 87. 5, 417. 6, 479. 497. ad Dionys. H. 1, 401. 2, 662. 5, 10. Boiss. Philostr. 304. 399. Toup. Opusc. 1, 35. 342. Coray in Thuc. par Levesque 2, 296. Abresch. Lectt. Arist. 326. Vinco, Boiss. Philostr. 406. 573. Xen. K. A. 1, 9, 24. Dawes. M. Cr. 211. ad Od. A. 66. Sum, Suppeto, Dionys. H. 3, 1516. Valck. Diatr. 82. Supersum, Bibl. Crit. 3, 2. p. 52. ad Herod. 411. Opp. Morior, Heringa Obs. 9. Conf. c. περιέναι, ad Diod. S. 2, 214. Fisch. ad Plat. Euthyphr. 40. Schneid. Anab. 75. Cum gen., Plut. Alex. 136. Schm. Περιέναι, Dionys. H. 2, 722. 1057. 1173. 1194. 1220. 3, 1381. 1409. 1867. Heyn. Hom. 8, 143. Demosth. 1280. Τοσοῦτον περιέναι αὐτῷ, seq. gen., Kohler. Obs. Philol. 120. Ἐκ τοῦ περιόντος, Wolf. Herodian. p. xvi. ad Diod. S. 2, 450. Τὰ περιόντα, Phalar. 254. : Sylb. ad Paus. 244. : περιόντι. Leg. περιόντι. Nam περιών est Superstes, aut Reliquus : hoc a verbo περιέναι, illud a περιέναι : nec περι vel in hoc vel in aliis compositis abjicere solet finalem i. Cf. Wessel. Diss. Herod. 166. Οἱ περὶ μὲν βουλῇ Δαναῶν, περὶ δ' ἐπὶ μάχεσθαι, Il. A. 285., ad N. 728." Schæf. Mss.] Περιουσία, Abundantia, Copia, Exuperantia, Præstantia. Π. χρημάτων οὐκ ἔχοντες. Et Π. νεῶν. Et Π. τῆς εὐτυχίας, Aristid. At Polyb. plur. dixit Τὰς μὲν ἐν ταῖς ἐπιτυχίαις π. οὐ δύνασθαι φέρειν ἀνθρωπίνως, [cf. 6, 18, 5.] Item Π. δυνάμεως, Synes. Et Π. ρώμης καὶ τόλμης, Philo. Et in malam etiam partem interdum, Dem. (358.) Τοσαύτη π. πονηρίας χρῆσασθαι. At cum sine adjectione ponitur, de Abundantia opum dicitur, ut Herodian. Sic et ap. Aristoph. (N. 50.) περιούσιος exp. πλούτου : Ὁζων τρυφῶς, τρασιῶς, ἔριων περιουσίας. E Xen. quoque affertur π. ποιεῖν pro Rem facere. Augere rem familiarem. Interdum vero est Luxus : ut Polyb. (4, 21.) Οὐ τρυφῆς καὶ π. χάριν. Idem, Π. χάριν τὰ κατὰ μόνουικὴν ἐπὶ πλεῖον ἀσκεῖσθαι. || At ἐκ π. pro Ex abundanti, Abunde. Dem. (226.) Οὗτος δ' ἐκ π. μου κατηγορεῖ, Tantum est otii tactus, ut ei abunde vacet me accusare, Bud. 52. || Περιουσία, Incolumitas : ut, Τίς οὖν ἡ ταύτης π. ; Dem. (366.) Hanc incolumem esse, superesse. Bud. 53. ["Thom. M. 308. ad Lucian. 3, 624. ad Mær. 297. Eran. Philo 172. Wakef. S. Cr. 2, 46. Diod. S. 1, 257. Alciph. 22. Xen. Eph. 29. 87. Ἐκ π., ad Lucian. 1, 579. ad Diod. S. 1, 488. 2, 450. Dionys. H. 5, 391. Heind. ad Plat. Theæt. 324. Reisk. Appar. Dem. 2, 453. Bibl. Crit. 3, 2, p. 28. ad Lucian. 1, 262. ad Phalar. 218. Π. et παρουσία conf., Heind. ad Plat. Gorg. 138." Schæf. Mss.] Hinc Περιούσιος λαός ap. LXX. Interpr. Peculiaris populus : atque ita redditur et Ep. ad Tit. 2, (14.) Hæc autem hujus signif. ratio esse putatur, quod περιουσίαν vocent Græci Ea, quæ, cum supersint, a nobis reconduntur, et pro maxime propriis ac gratis facultatibus habentur. Existimaturque fictum ab iisd. LXX. vocab., quod postea Gr. Theologi, sicut et Paulus, retinuerunt. ["Toup. Opusc. 2, 115." Schæf. Mss. Cf. Schleusn. Lex. in V. T. Περιουσιώ-τερος, Gl. Abundantior. * Περιουσιώ, Bergl. ad Alciph. 200. * Περιουσιακῶς, Tzetz. Exeg. in Il. p. 49." Schæf. Mss.] "Περιουσιάζω, Suppetunt mihi "opes et copiæ." ["Phalar. 20. 300. 330. Dionys. H. 2, 1212. ad Charit. 571. Diod. S. 2, 550. Bergl. ad Alciph. 200. Koen. ad Greg. Cor. 69." Schæf. Mss.] "UNDE Περιουσιασμός, Possessio opum et copiarum. Hes. περιουσιασμοῦ exp. πλήθους, Multitudinis, Copiæ. Suidæ vero περιουσιασμός est "non solum πλήθος, sed etiam ὑπαρξίς φυσική." [Eust. in Il. A. p. 74.] "Affertur ET Περιουσιαστικός pro "Affluens, ex Hermog." ["Apoll. Con. 8." Wakef. Mss.] "Καταπεριέμι, Longe supero, Longe excedo "et superior sum : plus enim est quam περιέμι. "Polyb. 5, (67, 2.) Ἐπὶ τῶν ἐννεύξεων καταπεριεῖναι τῶν ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας. Bud. Comm." "Προεόντα, Quæ ante sunt, vel facta fuerunt : exp. "enim προγεγονότα, ap. Il. A. (70.) ubi Calchas dicitur novisse τὰ τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσόμενα πρό τ' ἐόντα." ["Πρόεμι, Ante sum, Manetho 1, 332. ad Herod. 575." Schæf. Mss. Clem. Alex. Protr. 7.]

PARS XII.

Πρόσειμι, Insum. Aristot. Eth. 5, 8. Ὡστε ἀδικόν τι ἔσται μὲν, ἀδίκημα δὲ οὐδέπω, ἐὰν μὴ τὸ ἐκούσιον προσῇ. Sic Philo de Mundo, Τῷ τελειοτάτῳ ἡγεμόνι τέτταρα δεῖν προσεῖναι, Quatuor oportere inesse. Xen. (Ap. 1, 2, 16.) Τῇ μὲν βίᾳ πρόσσειν ἐχθραί. Et in partic. ap. Isocr. Panath. Οὔτε τῶν κακῶν, οὔτε τῶν ἀγαθῶν τῶν προσόντων ἐκατέρα τῶν δυνάμεων. Dem. (315.) Οὐ γὰρ ὅς' ἂν δεῖξαιμι προσόντ' αἰσχροῦ τούτω, πάντ' οἶμαι δεῖν εὐχερῶς λέγειν. Et sic sæpe Sallust. ut Prorsus multæ facetiæ multusque lepos inerat, Bud. || Πρόσεστι, Etiam est, h. e. σὺν τούτοις ἐστί, Bud. citans hoc exemplum, Ἐκεῖνο δὲ μὴ προσῇ, Non etiam illud erat. Sic in VV. LL. πρόσσεστιν ἡ ὕβρις, Insuper accedit injuria. Eid. Bud. πρόσσεστι est σὺν τοῖς ἄλλοις, οἷς ἔχω, ἔστι μοι καὶ τούτο, Superest : ut, Διανέμω τοῖς πτωχοῖς τὰ προσόντα : sic Dem. titulur. Idem τὸ προσόν pro Excurrense summa accipit, Τὰς δισχιλίαις δραχμαῖς καὶ τὸ προσόν. Bud. "Πρόσεσται, Aderit, s. Insuper erit. Interdum etiam "redditur Accedet, Addetur. Est a πρόσσειμι, per "sync. pro προσέσεται." "Προσών, Qui adest. "Item Qui suppetit." "Προσόν, Quod adest. Et "τὰ προσόντα, Bona quæ suppetunt, Bona quæ nobis peperimus. Προσόν dicitur etiam τὸ περιόν, "Quod est præter s. ultra, Quod superest. Demosth. "Τὰς δισχιλίαις δραχμαῖς καὶ τὸ προσόν, Quodque integre summæ superest, s. Quod est ultra integram "summam." ["Thom. M. 307. ad Charit. 502. Abresch. Æsch. 2, 34. Kuster. Aristoph. 115, ad Lucian. 2, 46. Πρόσεστι, Dial. 87. bis, ad 1, 294. Πρόσειναι pro προσεῖναι, Ruhnk. Ep. Cr. 84. Ἀπὸ τῶν προσόντων, Dionys. H. 5, 245." Schæf. Mss.] Συμπρόσεστι, Simul etiam est. Ps. (93, 20.) Μὴ συμ-προσέστω, [al. συμπροσέσται,] σοι θρόνος ἀνομίας, ὁ πλάσσω κόπον ἐπὶ πρόσταγμα, Ne tibi simul etiam sit, particeps sis. Seu, ut interrogative vulg. Hebr. textus versio habet, Nunquid particeps erit tui thronus insidiarum?

Σύνειμι, Una sum. Herod. 6. Ἦν δὲ καὶ αὐτῷ δέος τῷ Ἀλεξάνδρῳ καὶ τοῖς συνοῖσι φίλοις, Et amicis, qui cum eo erant. In qua signif. dicitur et σύνειμι συνουσία : ut Xen. (Ap. 3, 7, 3.) Ταῦτα καταμαθὼν ἐν ταῖς συνουσίαις, αἷς σύνειμι τοῖς τὰ τῆς πόλεως πράττονσι, In conventibus, quibus intersum una cum iis, qui repub. administrant ; In cætib, quos celebri una cum, etc. || Conversor, Consuetudinem habeo. Eur. (Hipp. 948.) σύνει τοῖς θεοῖς. Aristoph. (Pl. 504.) μετὰ σοῦ τε τὰ πλεῖστα σύνεισι. Plut. (6, 32.) Ἐπὶ τοίνυν οἱ παῖδες ἀμισεῖς γίγνοντ' ἂν τοῖς συνοῖσι, Sodalibus : nam οἱ σύνόντες sunt Qui nobiscum conversantur. Dem. (1360.) Σύνειναι ἐκατέρω ἡμέραν παρ' ἡμέραν, In utriusque contubernio alternis diebus futuram. Bud. || Σύνειναι, Disserere, Sermocinari, In conventu, convivio disceptare, Disputare, Commentari, ut philosophi inter se faciunt. Bud. e Plat. Prot. ὅτι τὰς μὲν τοιαύτας συνουσίας ἔωσι χαίρειν αὐτοὶ σπεύδουσιν σύνεισι, δι' ἐαυτῶν ἐν τοῖς ἐαυτῶν λόγοις πρὸς ἀλλήλων λαμβάνοντες. || Σύνειναι de mare et femina dictum, est Rem s. Consuetudinem habere, Consuescere. Xen. K. Π. 3, (1, 22.) Ταῖς ἐαυτῶν γυναιξὶ συνόντας ἀνδρας ἀλλοτρίους. || Cum aliquo facere, A partibus alicujus stare. Thuc. 4, (84.) Ἀδίκησεν εἰ αὐτοῦ τρέφοντος τὸ ἥμισυ τοῦ στρατοῦ, ξυνέσται Ἀρήμβαίῳ : (18.) Μὴ καθ' ὅσον ἂν τις αὐτοῦ μέρος βούληται μεταχειρίζειν, τούτῳ ξυνεῖναι, ἀλλ' ὥς ἂν αἱ τύχαι αὐτῶν ἡγήσονται. || I. fere q. προσεῖναι, Prætereā s. Insuper esse ; sic enim accipit Soph. Schol. illud Aj. (609.) Καὶ μοι δυσθεράπευτος Αἴας ἔρχεσθιν ἐφεδρος, i. e. ὥσπερ δεύτερόν μοι ἐστί κακόν, Et prætereā mihi Ajax est tanquam imminens athleta, s. Prætereā instat et imminet mihi Ajax tanquam insurgens athleta. || Copulatur interdum cum rebus inanimatis, et tunc interdum verti potest Consuetudinem habeo, Versor : interdum commodius per verb. Naz. Σύνειναι τοῖς ὀνόμασι, Circa nomina versari : σύνειναι ταῖς βίβλοις, Commercium et consuetudinem habere cum libris, Versari inter libros, Legere libros. Synes. de Insomn. Οἱ μετὰ φιλοσόφου φύσεως αὐτῷ συνεσόμενοι, Qui ingenio philosophico eum legunt. Idem, Καὶ σύνεσο γλυκεῖαις ἐλπίδαῖς, In bona spe sis,

10 T

Bona spe fovearis. Aristoph. Πλ. (321.) *ἐννεῖναι* A κῶπῳ, Labores adire. Lucian. Τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεσο-
μένους, Honestē victuros. Et in malam partem ap.
 Eund. (1, 721.) *Συνεῖναι* φαύλῳ βίῳ, Turpem et sor-
 didam vitam agere. Sic ap. Eund. *Συνὼν* μυρίαῖς
ἀνίας. Dicitur et *ὀνείρῳ*, λιμῷ, νόσῳ *συνὼν*, pro
 Somnians, Esuriens, Ægrotans. ["Thom. M. 307.
 478. Kuster. Aristoph. 115. ad Lucian. 2, 339. Xen.
 Mem. 1, 1, 10. 1, 2, 9. Casaub. Athen. 114. Wyt.
 ad Plut. de S. N. V. 36, ad Xen. Eph. 197. ad Cha-
 rit. 315. ad Herod. 550. Lego, Lucian. 2, 53. Col-
 loquor, Acta Traj. 2, 305. *μετά τινος*, Aristoph. Fr.
 225. Bast Lettre 125. *Σύνειμί τε καὶ εἰμί*, ib. *Σύνε-
 στί τε καὶ ἔστι*, Jacobs. Anth. 7, 26. *Συν. αὐθαδεῖα*,
 Æsop. 68. Schn., Liebel. Archil. 226. *Συνὼν*, Jacobs.
 Exerc. 2, 135. Brunck. CEd. C. 7. 'Ο *συνὼν*, Ma-
 ritus, Valck. Hipp. p. 270. Diatr. 243. *Συνὼν* et
συνιών conf., ad Dionys. H. 2, 662," Schæf. Mss.]
Συνουσία, Conversatio, Consuetudo familiaris. Isocr.
 Paneg. Φίλιππος εὐρεῖν πιστοτάτας καὶ σ. εὐνυχεῖν πα-
 τοδαπαῖς. Plut. (6, 558.) *Χρῶμενος* ὁμιλίαις ὑγιειναῖς,
 ἄχρι τε νῦν καὶ σ. ἀνδρῶν νοῦν ἐχόντων, Adhibens
 consuetudinem hominum prudentum. || Congressus,
 Colloquium, Cætus, Conventus. Synes. Ep. 137.
 Πλεῖστοις μὲν *συνὼν*, ἐπ' ἀνθρωπικαῖς δὲ κοινωνίαις
 τὰς σ. ποιούμενος, Congressus instituens : Σ. ποιεῖσθαι
 πρὸς τινα, 57. Plato Gorg. Διαλέσθαι τὰς σ., Colloquia
 et conventus dirimere. Isocr. ad Phil. Toῖς συμβου-
 λεύειν ἐπιχειροῦσι πολὺ διαφέρει μὴ διὰ γραμμάτων
 ποιεῖσθαι σ., ἄλλ' αὐτοὺς πλησιάσαντας, Non per lite-
 ras colloqui, sed coram. Aristot. Pol. 5. Τοὺς ὠτα-
 κουστὰς ἐξέπεμπεν ἱέρων ὅπου τις εἴη σ. καὶ σύλλογος,
 Cætus, Conventus. || Disputatio. Bud. e Plat. Pro-
 tag. Οὐδ' ἐγὼ λιπαρῶς ἔχω παρὰ τὰ σοὶ δοκούντα σ.
 ἡμῖν γίγνεσθαι. Unde mox subjicit, Ἀλλ' ἐπειδὴν
 σὺ βούλει διαλέγεσθαι, ὡς ἐγὼ δύναμαι ἔπεσθαι, τότε
 σοὶ διαλέξομαι. || Convivium. Bud. e Plat. Symp.
 Μὴ διὰ μέθης ποιήσασθαι τὴν ἐν τῷ παρόντι σ. Plut.
 Symp. Σ. ποιοῦνται μετ' ἀλλήλων ἐν ἀφθόνοις πᾶσι,
 Cætus instituunt convivales. || Consuetudo venerea,
 Coitus. Xen. K. Π. 6, (1, 18.) Προσενεγκεῖν λόγους
 αὐτῇ περὶ σ. Herodian. 1, (17, 12.) de Marcia Com-
 modi concubina, Ἐπὶ συνουσίᾳ αὐτοῦ διεβάλλετο.
 Plut. de Def. Orac. Συνουσίας ἀγνὸν τὸ σῶμα, A re-
 bus venereis castum. Aristot. Pol. Σ. ἡ πρὸς τοὺς ἀρ-
 ρένους. Plut. de Garrul. (8, 4.) Πρὸς τὰς σ. εὐκατά-
 φοροι, Proni et proclives ad res venereas : Probl.
 Πρὸς τὰς σ. παρορμῇ, Ad res venereas incitat : Symp.
 de salibus, Ὡς ἐπὶ σ. ἄγοντας ὑπὸ θερμότητος. || Ἀντὶ
 τοῦ οὐσία. Theophr. H. Pl. Ἡ μὲν οὖν σ. καὶ ἡ ὅλη
 φύσις ἐν τοῖς τοῖς. VV. LL. ["Soph. Phil. 936. A-
 bresch. Æsch. 2, 41. Jacobs. Anim. 295. Porson.
 Med. 28. Toup. Opusc. 2, 177. ad Xen. Eph. 197.
 Ruhnk. ad Xen. Mem. 235. ad Charit. 325. Plut.
 Mor. 1, 262. Συνουσίαν ποιεῖν, ποιεῖσθαι, ad Diod. S.
 1, 247." Schæf. Mss.] *Συνουσία* ζω, In eundem cætum
 convenio, Coeo. Athen. 12. Ἐπειδὴν δὲ συνουσία-
 ζωσι καθ' ἐταιρείας. ["Thom. M. 298. T. H. ad
 Plutum p. 396. ad Xen. Eph. 197. ad Anton. Lib.
 275. Verh." Schæf. Mss.] *Συνουσιασμός*, Coitus. Suid.
 ["Plut. Mor. 1, 4. Ox., ad Xen. Eph. 198." Schæf.
 Mss.] *Συνουσιαστής*, Qui familiariter cum aliquo
 congregatur, aliquo utitur, discipulus. Plut. (6, 26.)
 Ὡς ἐκότερος Πλάτωνος ἐγένετο σ. Xen. (Ἀπ. 1, 6, 1.)
 Βουλόμενος τοὺς σ. αὐτοῦ παρελθεῖν, Ab eo volens
 avertere discipulos. *Συνουσιαστικός*, Facilis ad con-
 gressus familiares, cætus convivales. Aristoph. Σφ.
 (1208.) Παῦ, ἀλλὰ δευρὶ κατακλινεῖς προσμάνθανε ἔνυ-
 ποτικός εἶναι καὶ *συνουσιαστικός*. ["Jacobs. Anth. 6,
 385. Callim. 1, 565. Brunck. Aristoph. 3, 56. Tzetz.
 Exeg. in Il. 98. Casaub. Athen. 1. p. 57. Valck. ad
 Herod. 188." Schæf. Mss.] "Ἀσυνουσιαστος, Com-
 mercium et consuetudinem non habens, Cum ne-
 mine versans, Chrys. de Sacerd." [6. T. 6. p. 51.
 * "Φιλοσυνουσιαστής, Diog. L. Platone p. 134. HSt."
 Seager. Mss. * "Υπέριμι, Superior sum, Etym. M. 664,
 20." Wakef. Mss. "Dionys. Areop. de Myst. Theol.
 c. 1. 2." Boiss. Mss.] "Υπερίων, Superior, VV. LL."
 "Υπειμι, Subsum. Hesiod. (A. 266.) μακροὶ δ' ὄνυ-
 χες χεῖρεσσιν ὑπῆσαν. ["Markl. Suppl. 611. Musgr.

El. 1036: Heyn. Hom. 5, 573. 6, 239: ad Lucian. 1,
 49. 268." Schæf. Mss. * Προσπείμι, Olympiod. in
 Ecclesiast. 627. Basil. 3, 633.]

EIMI, Eo. Et sæpe Ibo. Il. A. (426.) Καὶ τότε
 ἐπειτὰ τοὶ εἰμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ, Ibo. Sic Il.
 (92.) Εἰμι, καὶ οὐχ' [μέν' οὐδ'] ἄλιον ἔπος ἔσσεσθαι. Sic
 Od. P. (277.) ἐγὼ δ' εἰμι προπάροιθε. Itidem Thuc. 2,
 (36.) Ταῦτα δηλώσας πρῶτον, εἰμι καὶ ἐπὶ τὸν τῶνδε
 ἔπαινον. Est etiam Venio : et ita quidam Od. A.
 (170.) interpr. εἰς, Venis, Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, ποῦ
 τοὶ πόλις ἦδ' ἐκ τοκῆς ; ubi tamen et pro εἰς sunt qui
 accipiant : sicut et Il. Φ. (154.) Εἰμ' ἐκ Παιονίης ἐρι-
 βόλον, utroque modo reddi docui in Eimi. Et εἰς
 pro It : Γ. (61.) "Ὅστ' εἰσιν διὰ δούρῳ. Et εἰς
 Ibo, Veniam, Hom. Infin. ἰέναι, Ire, utrisque Seneca
 usitat. Sed ἰέναι εἰς λόγους vide in Ἀόγῳ : ut ἰέναι
 εἰς φιλίαν, in Φιλία : itidemque in ceteris. Ibo par-
 ticip. usitat. et ipsum utrisque Scriptt. Videtur au-
 tem Plut. Numa, Ἰόντες ἐκ τοῦ στόματος λόγος dicitur
 pro ἐξόντες. Ceteram conjug. e Gramm. petendam
 relinquo, quorum quidam exempla quoque usus sin-
 gulorum temporum afferunt, simul etiam inus. the-
 mata, a quibus unumquodque formandū est pro-
 ferentes. Sed hoc præterea sciendum est, tam hujus
 verbi, quam ejus compositorum partic. tria tempora
 signif., Bud. 100-1. Sed iis, quæ a Bud. dicuntur,
 addo, ipsum etiam infin. futuri interdum signif. acci-
 pere. "Εἰμι, Hesychio πορεύομαι, Eo, Proficiscor."
 "Εἶσθα, pro εἰς, Is, vel Ibis, (Il. K. 450.) εἰσὶ θοῶς
 "ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν." "Εἶω, Vado, sed dicitur
 "εἰμι." "Εἴσομαι, Ibo, s. Veniam : ab εἶω. Od. O.
 (213.) Ἀλλ' αὐτὸς καλέων δεῦρ' εἴσετα. Sic Il. O.
 (462.) Ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι." "Εἴη,
 præter. opt. interdum ab εἰμι, ut Od. E. 496. ἀλλὰ
 "tis εἴη Εἰπεῖν Ἀτρεΐδῃ, Est dictum : πορεύεσθαι. In-
 terdum ab εἰμι, et signif. Sit vel Esto. Hes. esse
 "ἄφεςιν dicit." "Ἢιον, aor. 2. a th. εἶω, Eo, dialysi
 "Ion. et τροπῇ poet. pro εἶον." "Ἢια, Ivi : Ion.
 "dialysi et τροπῇ pro εἶα : præter. med. ex εἰμι s. εἶα.
 "Od. Δ. (571.) αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας Ἢια. Et (455)
 "παρὰ θῖνα θαλάσσης εὐρυπόροιο Ἢια, πολλὰ θεῶν
 "γουνόμενος. Et Il. A. (47.) ἦτε νυκτὶ εὐκλῶς. Herod.
 "ἦτε ἐς λόγους ἐκείνῳ, Cum illo in colloquio esset. E.
 "Eum convenit. Idem, τὸν ἦα λέξαν λόγον. Teatur
 "ap. Plat. quoque : ut in Apol. Socr. ἐντεταμένῃ
 "ἄλλον ἦια. At ἦια, τὰ, vide Ἢιον." "Ἢια, pro
 "ἦια. Ac interdum quidem nom. est : quod alii m-
 "terpr. Leguminum stipulæ, alii Edulia itinefi ne-
 "cessaria. Pherecr. Τὴν γαστέρ' ἦων κἀχρύων σπύ-
 "γμένους. Od. E. (368.) Ὡς δ' ἄνεμος εἴση ἡν-
 "μῶνα τινάξῃ. Interdum verbum est, itidem pro ἦια :
 "ex εἶω enim, pro quo εἰμι potius dicitur, fit præter.
 "med. εἶα : inde dissolutione Ion. εἶα, et ἐκράσθη
 "ε, ἦια, unde per contr. ἦα, subscripto ι. Meminit
 "et Snid. nam ἦα δισυνλλάβως signif. ait τὸ ἐκράσθη
 "ὄμην : scribi autem συν τῷ ι, utpote factum ex Ion.
 "ἦια. Apoll. Rh. 2. ἦε θύραζε, Ibat foras." "Ἢ-
 "ειν, Iveram : præter. plusquamp. e perf. ἦδ'. Inter-
 "dum pro imperf. ponitur, Ibam. Plut. Camillo, πει-
 "ἐπὶ τοὺς ἀρχοντας." "Ἰασι, Eunt : ab εἰμι. Il. II.
 "(160.) Καὶ τ' ἀγγελὸν ἴασι ἀπὸ κρήνης μελανίδῃ.
 "At ἴασι, Mittunt : Ion. pro ἴεισιν, ab ἴημι." "Ἰ-
 "σάσθην quoque, quod Hes. exp. ὤρμησαν, ἐπῆλθον,
 "pleonasmo τοῦ ε dicitur pro εἰσάσθην : ut et εἰσά-
 "σθην pro εἰσάτην, in aor. 1, a th. εἰμι, Eo, Vado.
 "Itidemque εἰσατο et εἰσάμενος, pro εἰσατο et εἰσά-
 "μενος, ab εἶδω, ut docui in Ἐεῖδω." "Εἰ, interdum
 "signif. πορεύον : interdum ὑπάρχεις, teste Hes. Il-
 "lud, ab εἰμι, Vado, Eo : hoc, ab εἰμι, Sum, pro
 "quo et εἰς dicitur. At Εἰ Suid. esse dicit εἰκταφ,
 "et κατ' ἐπέκτασιν dici etiam εἶθε : ut ap. Pisidem,
 "εἰ γὰρ ἂν τὸ Περσίδος εἰσεστο θράσος. Sic Hes. εἰ
 "γὰρ affert pro εἶθε γὰρ. Sunt qui sine accentu scri-
 "bant." "Εἶν, Ibam, præter. imperf. At εἶν, Hes.
 "teste, pronomen est, i. q. εκείνος." "Ἰθι, I,
 "Vade : metaplasmo pro ἴε ab εἰμι. Il. B. (8.)
 "Βάσκ' ἴθι οὐλε ὄνεψε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 "|| Aliquando adverbialiter ponitur pro εἶα, ut ἄγε
 "quoque aliquando esse adv. hortandi scimus.

"Xen. Ἰθι. ὁδὸν ἐπισκεψώμεθα, Agedum igitur consideremus. Interdum seq. alio imperativo, idque vel immediate, ut ap. eund. Xen. Ἰθι εἰπέ, Age dic. Et Aristoph. Ἰθι πέρανε, Agedum expedi. Vel interjecta particula aliqua aut pluribus verbis: ut ap. eund. Aristoph. Ἰθι νῦν κατὰβηθι, Agedum descende. Et Plato de Rep. 1. Ἰθι δὴ μετὰ ταῦτα τόδε πρᾶξαι, Agedum hoc deinde considera et perpende. Cum duali etiam et plur. ap. Aristoph. legi tradunt. "Ἰω, Eam, vel Ivero: aor. 2 subj. a th. εἰμι vel εἶω. Od. O. (510.) "Ἡ ἰθὺς σὴς μητρὸς Ἰω." Ἰὼν, Iens, Vadens, ab eod. εἰμι s. εἶω. "Ἰεσσα, Hesychio βαδίζουσα, Iens." "Ἰτω, Eat, Abeat, Greg. Naz. ἀλλ' ἴτω μὲν ἡμῖν ἥλιος, Sol hinc abeat, s. Hinc concedat." "Ἰον, 1 pers. aor. 2, indic., a th. εἰμι s. εἶω, signif. Ivi, vel Ibam: cujus 3 pers. 1e, Il. B. (872.) πόλεμόνδ' ἰεν ἤτε κούρη. Plur. ἰομεν, Ivimus, vel Ibamus: item poet. systole pro Eamus, (440.) prima producta. Ac ut in opt. facit ἰομεν, sic in opt. ἰοιμεν: cujus 3 pers. plur. ἰοιεν, ap. Plat. de Rep. 2. ἐπὶ ταυτὸν ἰοιεν, Eodem irent, s. tenderent. At ἰὼν, Iens: particip. praes. vel aor. 2, ab eod. th. "Ἰτε, Ite, Vadite: πορεύεσθε, ab εἰμι. Sicut vero Ἰθι supra dictum est esse hortandi adv.: ita et ἴτε δὴ sciendum est ap. Plat. de LL. usurpari, pro Agite so. Affertur et εἰ ἴτε μετ' αὐτῶν et Thuc. pro Si ab eis steteritis: sed ea scriptura suspecta est. "Ἰμεν, ET Ἰμεναι, per syno. pro ἰέμεν et ἰέμεναι: hæc autem Ion. s. Dor. pro ἰέναι, Ire, a th. εἰμι: ut ap. Hom. passim, Βῆ δ' ἰμεν, et Βῆ δ' ἰμεναι. Alioqui ἰμεν signif. etiam Imus, et Ibamus: interdum etiam Ibimus, ab eod. th. Pro quo Iinus s. Ibimus, ap. Od. K. (431.) Ἄ δαυλοὶ πόσ' ἰμεν;" [Eἰμι, Heyn. Hom. 6, 523. 7, 398. 473. 8, 140. 241. I. q. ἐρχομαι, Il. 14, 304. coll. 301. Conf. c. εἰμι, Wessel. Diss. Herod. 166. ad Herod. 75. 79. 256. 400. 648. Mitsch. H. in Cer. 197. Brunck. CEd. T. 1517. ad Charit. 337. ad Diouys. H. 2, 1200. 1205. 1240. 3, 1331. 1510. 4, 2272. 2306. In fut. signif., Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. vi. ad Charit. 221. Burgess. Præf. ad Dawes. M. Cr. p. xxxviii.: M. Cr. 82. 277. Valck. Hipp. p. 279. Bergl. Alphr. 259. Zeun. ad Xen. K. II. 303. 334. 394. ad Diod. S. 1, 52. Phryn. Ecl. 13. Brunck. CEd. T. 637. Inf. εἶναι, Heyn. Hom. 6, 541. Ruhnk. Ep. Cr. 84. De ἰέναι cum partic. fut., ἰὼν cum alio verbo, ad Xen. Mem. 3, 9, 9. Scheller. Præf. ad Æl. p. xvi. De quant. τοῦ ἰέναι, Musgr. Phæn. p. 223. Bergl. Aristoph. 3, 27. De quant. τοῦ ἰμεναι, Heyn. Hom. 8, 88. Ἰέναι subaud., Valck. Adonias, p. 415. Ἰέναι ex, Bibl. Crit. 1, 1, p. 50. ἐπὶ τὸ φρονιμώτερον, ad Herod. 516. ἐπὶ πῖνα, Aliquem arcessere, Valck. Diatr. 94. Invadere aliquem, ad Herod. 74. διὰ τὴν ἐγκυκλίαν μαθημάτων, Ammon. 35. τινὶ διά τινος, Aliquem aliquo modo tractare, Wytt. Sel. 388. ἐς τι, Valck. ad Herod. 20. eis s. πρὸς μάχην τινὶ, Bast. Lettre 181. Πάλιν ἰέναι, Heyn. Hom. 6, 366. Ἰθι, ad Timæi Lex. 282. ad Charit. 297. ad Herod. 465. Heyn. Hom. 6, 629. Ἰθι δὴ αὖ, Toup. ad Longin. 336. Ἄλλ' Ἰθι, Ilgen. Hymn. 565. Ἰτω, T. H. ad Callim. 170. Toup. Emendd. 2, 542. Brunck. Med. 700. Musgr. Iph. T. 116. Βάν ρ' ἰμεν, Mitsch. H. in Cer. 188. 203. Ilgen. Hymn. 544. Εἰσατο, εἰσατο, Heyn. Hom. 4, 583. 6, 403. 643. Ἰὼν, 5, 618. Zeun. ad Xen. K. II. 176. ad Charit. 297. Redux, Mitsch. H. in Cer. 197. Abund., Heyn. Hom. 8, 403. Conf. c. εἶω, 7, 269. 8, 255. Ἰόντες ᾤσαν, ad Herod. 450. Schæf. Mss. *Ἰτω, adv. clamandi s. incitandi, Aristoph. O. 229.] "Ἰτη, Hesychio συριγμός, ροῖζος, Sibilus, Strepitus." "Ἰτέον, Eundum: πορευτέον, Hesychio et Suidæ. Plato de Rep. 2. ταύτη Ἰτέον, Hæc via eundum." [Dio Chrys. Or. 33. p. 5. Boiss. Mss.] "Ἰτητέον, Eundum, Suid. ex Aristoph. N." [131. Bergl. Alciph. 96. *Ἰτήριος, ad Mær. 222. Schæf. Msa.] "Ἰτηλον, Hes. ex Æschyli Glaucō. affert pro ἔμμονον καὶ οὐκ ἐξίτηλον, Constans nec evanescens." "Ἰθμα, atos, τό, Gresus. Hes. et Suid. ἰθματα exp. βήματα, ἵχνη, ὁρμᾶς: παρὰ τὸ ἰέναι." [Callim. H. in Cer. 59.] "Ἰθορος, Suida teste est παροιμιώδες ἐπὶ τῶν παρακελεομένων. Erasm. Chil. translatum opinatur a

A "nautia, quos remigantes naucleri vox animat ad gnayiter laborandum: vel ab equorum cursu: viderique comp. ex ἰθι, Vade, et ὀρεῖν, Incitare, *Ἰταπρόθορος, aliud est."

"Ἰτιον, Viaticum, Cibus itineri accommodus. Proprie enim ἦτια esse volunt τὰ πρὸς ὁδὸν ἐπιτήδεια μρώματα καὶ πρὸς τὸ ἰέναι χρήσιμα, ἢ τοῖς ἰούσιν ἐπιτήδεια, Etym. Sic sane Od. M. (329.) Ἄλλ' ὅτε δὴ νηὸς ἐξέφθιτο ἦτια πάντα. Et E. (266.) ἐν δὲ καὶ ἦτια Κωρύκῳ, ἐν δὲ οἱ ὄψα τίθει μενοεικέα πολλά. Et (B. 410.) Δεῦτε, φίλοι, ἦτια φερώμεθα. Et Il. N. (103.) αἶτε καθ' ὕλην Θῶων παραδάλιον τε λύκων τ' ἦτια πέλονται. In quibus duobus posterioribus ll. nota τὸ ἰ produci, in præcedenti autem absorberi s. coalescere cum η. || Ἰτια dicuntur etiam τὰ ἄχυρα s. αἰτῶν ὀσπρίων καλάμαι, Acera, Paleæ s. Stipulæ legumimum. Od. E. (368.) Ὡς δ' ἄνεμος ἕλης ἦτιον θημῶνα τινάξῃ Καρφαλέων. || Ἰτιον, Hes. exp. etiam παρεῖαν, γνάθον, Maxillam." ["Ad Mær. 300. Toup. Opusc. 1, 160. 199. Ilgen. Hymn. 230. Ernest. Ind. Hom. v. Ἰτια, Ἰτίσεις: ad Od. B. 289. Heyn. Hom. 6, 388. 7, 65. Schæf. Mss. Nicander A. 412. Hinc ap. Hes. *Ἰτιώμεθα exp. ἐπισσεῖσι-σμεθα.] "Εἰαί, Leguminum purgamenta, ut Hes. innuit." [Cf. Εἰα.] "Εἰλά, Hesychio ὀσπρίον, καλάμη, Legumen, Stipula, Culmus." "Εἰλεσῖας, Eid. εἶδος καλάμων." "Εἰσι, Hesychio ὀσπρίων τὰ καθάρσια: cui supra εἰαί fuerant τῶν ὀσπρίων τὰ ἀποκαθάρματα, Purgamenta leguminum, ut sunt glutinæ et acera: et εἰλαί pro eod."

"Ἀνειμι, Rursum eo, Sursum eo, i. e. Redeo, Ascendo. Aristoph. N. (1058.) Ἀνειμι δὴ ἐντεῦθεν εἰς τὴν γλωτταν, Redeo hinc. Ἀνεισιν εἰς οὐρανούς, Naz. Ascendit in cælos. Citatur et e Plut. Romulo, Ἀνεισιν ἐκεῖ, pro Ascendit illuc, Redit illuc. Item ex Aristide, Ὑπὸ σοφίαν ἀνεισιν, pro Redit sub sapientiam. Aperte autem ἀνέμεν pro Ascendimus capitur, sicut κατέμεν pro Descendimus, in Alex. Apbr. Probl. 1. Διὰ τί μᾶλλον κλίμακα κατέμεν ἢ ἀνέμεν: verum ab ἀνειμι et κάτειμι quidam volunt hæc deduci, ut sint pro ἀνιμεν et κάτιμεν, sed ab ἀνίημι habente simplex ἴημι tenuatum: unde sit Ἰέμενος ap. Hom., de quo partic. dicam infra, ubi de ἴημι tenuato agam. At ἀνίασι, Ascendunt, sicut κατίασι, Descendunt, ab ἀνειμι deducta esse Ἰωνικῶς inter omnes Gramm. constat. Infin. itidem est ἀνιέναι, Ascendere. Partic. ἀνιὼν, itidem pro Rediens, Ascendens: unde ἀνιὼν ἥλιος, ap. poetas et Herod., Sol oriens, quasi ascendens. In h. autem Plat. l. e princip. Symp. Ἐπύγχανον εἰς αὐτὸν οἶκον ἀνιὼν *Φαληρόθεν, Bud. ait ἀνιὼν vel pro Ascendens, vel pro Rediens posse accipi. Apud Hom. autem ἀνιούσαν aperte est pro Redeuntem, Od. Θ. (568.) Ἐκ πομπῆς ἀνιούσαν ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ: ubi de nave loquitur. || Ἀνειμι, Scateo, Scaturio, Paus. non semel, Bud. citans tamen h. unum ejus l. Ἦς τὸ ὕδωρ οὐκ ἀνεισιν ἐκ γῆς, ἀνιέρει δὲ ἐκ τοῦ ὀρόφου. Sciendum est autem aquam scatentem veluti ascendere. In VV. LL. citatur Ἀεισι τὸ φυτὸν ὑπὸ γῆς, pro Succrescit, Exorescit. "Ἀνησι, Hes. affert pro ἀνέρχεται, itidemque VV. LL. ex Aristoph. ἀνησι καὶ ἀνέρχεται, quasi ab ἀνημι: per diphth. tamen potius scribitur ἀνεισι, ab ἀνειμι." [Musgr. Heracl. 210. Wakef. Trach. 767. Sursum eo, Redeo, Ruhnk. ad H. in Cer. 403. ubi et de fut., Mitsch. ib. Burgess. Præf. ad Dawes. M. Cr. p. xxxviii. Toup. Opusc. 1, 511. ad Lucian. 1, 240. ad Herod. 677. Schæf. Mss. Πόντον ἀνήιον, Apoll. Rh. 4, 238.] "Ἀντάνειμι, Ex adverso insurgo, s. surgo: ἀντανήει αὐτῷ, Ex adverso surgebat, vel E regione ejus surgebat, VV. LL. e Thuc." [2, 75. *Εισάνειμι, Il. 7, 423.] "Ἐξάνειμι, Exeo, Egredior: unde ἐξανιὼν, Egredus, Apoll. Rh. (3, 69.) cum gen." [Wakef. Phil. 705. Schæf. Mss.] "Ἐπάνειμι, Redeo, Revertor. Plut. Lycurgo, Οὐδὲν μετακινεῖν ἕως ἐπ' ἀνέεισιν ἐκ Δελφῶν αὐτὸς, Quoad Delphis ipse redierit: Probl. Rom. Κᾶν ἀπ' ἀξένης ἐπανίωσιν. Item adoptivus ἐπανιέναι dicitur, cum e familia ascititia ad suam naturalemque revertitur. Demosth. Τοῖς ποιηθεῖσιν οὐκ ἐξὸν διαθέσθαι, ἀλλὰ ζῶντας ἐγκαταλιπόντας τοὺς γνήσιον, ἐπανιέναι, Sed viventes in fami-

liam suam redire, si tamen filium legitimum e se
 genitum in adoptiva familia relinquunt. Bud. 109.
 "In sermone etiam et disputatione aliquis ad aliquid
 ἐπάνειμι, ut et Lat. Redit, Revertitur. Dem. pro
 Corona, Ἐπάνειμι δὴ πάλιν ἐπὶ τὰς ἀποδείξεις: ibid.
 "Ἄλλ' ἐκεῖσε ἐπάνειμι. Sic Xen. E. 7. (4, 1.) Ἐγὼ
 "δ' ἐνθεν εἰς ταῦτα ἐξέβην, ἐπάνειμι: ut et 6. (1, 7.)
 "Ἐγὼ δὲ πάλιν ἐπάνειμι, ὅθεν εἰς τὰς περὶ Ἰάσονος
 "πράξεις ἐξέβην. || Etiam Rursum disputo, Denuo
 "disputo, vel etiam Ad disserendum redeo. Gal.
 "Περὶ μὲν τούτων αὐθις ἐπάνειμι, De his rursus dis-
 "seram, Ad disserendum de his revertar. Sic Plato
 "de LL. Ἐπανίων περὶ φύσεως. At alibi idem
 "Plato, ἐπανίων τοὺς λόγους, pro Repetens, Recen-
 "sens. Bud. 547. || Idem Plato in Symp. usus est
 "pro Ascendo, ut et Xen. K. Π. 1. p. 4. Ἰνὰ δὲ
 "σαφέστερον δηλωθῇ πᾶσα ἡ Περσῶν πολιτεία, μικρὸν
 "ἐπάνειμι, Aliquantum ascendo et rem altius repe-
 "to." ["Ad Lucian. 1, 239. ad Diod. S. 1, 273.
 "εἰς αὐτόν, Valck. Oratt. 383." Schæf. Mss.] "Ἐ-
 "πανίων, Rediens, Revertens." "Ἐπανιτέον, s. Ἐ-
 "πανιτήτεον, Redeundum." [Plato de Rep. 7, 532.
 "Ἀντέπανεμι, Andr. Cr. 447." Kall. Mss.]
 "Προσανήγει, e Thuc. pro Ascendebat, a th. προσ-
 "άνειμι." [* Συνάνειμι, Una progredior, Elian. N.
 "A. 6, 63. * Ἀντιτέον, Dionys. Hal. de Jud. Lys. s.
 "13." Kall. Mss.]
 "Ἀπειμι, Abeo, Proficiscor; Abibo etc. Et inter-
 "dum Redeo. Plut. de Sibyll. Ἀπίσι τοῦ θεοῦ κατα-
 "γνόντες, οὐχ ἡμῶν. Plato de Rep. 1. Θεωρήσαντες
 "ἀπῆμεν πρὸς τὸ ἄστυ. Dem. Ἀπιέναι τοὺς πρέσβεις τὴν
 "ταχίστην, Ut primo quoque tempore legati profici-
 "scerentur, Bud. Et ἀπιών, Abiens, Proficiscens.
 "Sed ἀπιόντα, Profectum etiam interpr. Idem ap.
 "Dem. "Ἀπει existimatur non solum esse Abes, vel
 "Abis, Discedis, s. Abibis, Discedes, sed etiam in
 "imperativo usurpari pro ἀπιθι, Abi, Discede. Sic
 "certe ἔξει pro ἐξελθε, ex Aristoph. affertur. Cui si-
 "mile est δει pro διελθε. Esse autem Atticorum et
 "Æolum hanc terminationem Grammatici quidam
 "annotant." "Ἀπήϊα, Abii, præf. med. Plato Apol.
 "ἀπήϊα οὐκ ἐντεύθεν." ["Fisch. Ind. Palæph. v.
 "Ἀπιέναι, Thom. M. 478. 895. Villos. ad Long. 125.
 "Abibo, Kuster. Aristoph. 3. Brunck. Soph. 3, 500.
 "Plato Phædr. 333. (ἐπὶ?) Ἀπιθι, Toup. Opusc. 1,
 "24. ad Longin. 286. Ἀπιέναι ἐξ ἀνθρώπων, Boiss.
 "Philostr. 503. Ἀπιών ἡλιος, Occidens, Musgr. Phœn.
 "p. 188." Schæf. Mss. * Ἀπιτέον, Athen. 13, 1,
 "Ἀπιτήτεια, ἡ, Lucian. Lexiph. 2." Kall. Mss.
 "Προάπειμι, Lucian. 703.] "Συναπίσι, Simul
 "abeunt, s. discedunt," ["Greg. Naz. Stel. 1. p. 3.
 "Montac." Boiss. Mss.] "Ὑπαπιέναι, in VV. LL.
 "redditur simpliciter Abire: cum tamen ibid. ὑπαπ-
 "ῆσαν reddatur Paulatim abibant. In iisd. est
 "ὑπαπιόντες, Discedentes. Hes. habet Ὑπαπτεῖ,
 "quod exp. ὑποστρέφει." [Thuc. 5, 9.]
 "Δίειμι, Transeo, Permeo; Transibo etc. Thuc. 3.
 "Ἀλλὰ δι' αὐτῶν μέσων διήσαν, [cf. 4, 78.] 5, (56.)
 "Διὰ τῆς αὐτῶν ἐκάστου μὴ ἔαν πολεμίους διέναι. Et
 "δίεισιν ἔξω, Theophr. pro Erumpit: et δίεισιν εἰς βά-
 "θος, pro Alte descendit. || Percurro oratione, Narro,
 "Ὅπως ἡσκήσθαι χρὴ, ἥδη σοι δίειμι, ubi tamen fut. si-
 "gnif. habet: sicut εἰμι interdum habere dictum est.
 "Διέξειμι hac in signif. frequentius est: quod et Edis-
 "sero exp. et Mente revolvo. Interdum et Recito.
 "Sed nonnunquam ponitur et in prima τοῦ δίειμι si-
 "gnif., ut Paus. (El. 6, 4.) Καὶ τὴν γῆν τὴν Σκιλλουν-
 "τίαν Σεληνοῦς [al. Σιλινούς] ποταμὸς διέξεισιν. Vide
 "Bud. 100. 332. ["Toup. Opusc. 2, 18. Ammon.
 "87. ad Lucian. 1, 243. Wytt. Sel. 354. Wessel. ad
 "Diod. S. 1, 52. 79. 148. ad Herod. 341. 385. Reisk.
 "ad Dion. Chrys. 2, 275. Thom. M. 478. Epigr.
 "adesp. 496. Boiss. Philostr. 635. Repræsentō per-
 "sonam aliquam, Valck. Adoniaz. p. 390." Schæf.
 "Mss.] "Δίει, Att. pro διέθι, i. e. διελθε, ab inus. th.
 "διέω, pro δίειμι. Διήιον, Percurri, Percurrendo ex-
 "posui et explicavi, aor. 2. ab eod. inus. th." "Διέ-
 "ναι, Pertransire, Percurrendo exponere: unde parti-
 "cip. διών: ambo a th. δίειμι. At Διέναι, Transmit-
 "tere, est a διήμι, unde particip. διέις." ["Thom.
 "M. 478. Brunck. Aristoph. init., Kuster. 124. Boiss.

A Philostr. 353. 396. 478. 524. 570. 582. 589. 610.
 Plato Phædr. 324. τὸν λόγον, Heind. ad Gorg. 204.
 Δίειμεν, διήμεν, ad Phædr. 323." Schæf. Mss.]

Εἰσειμι, Introeo, Intro, Ingredior; Introibo etc.
 Unde εἰσιθι Xen. Ingredere: Et εἰσιέναι εἰς τινα;
 Ingredi ad aliquem, pro Ingredi domum ejus, quod
 Bud. interpr. Convenire domi, ap. Lys. Hebraice au-
 tem loquendi consuetudine accipitur et aliter v. In-
 gredi. At cum Dem. dicit εἰσιέναι περὶ γραφῆς pro
 Postulari et Causam dicere, sub. δικαστήρων. Sed
 et εἰσιέναι γραφὴν, ἀγῶνα: item εἰσιέναι εὐθυδικίαν,
 εὐθυδικίαν: de quibus lege Bud. 110, ubi ex εἰσιέναι
 εἰσιέναι et εἰσελθεῖν commiscet. Et res quæpam di-
 citur aliquem εἰσιέναι, pro Eum subire, Ei occurrere.
 Et Δεινὸν εἰσθῆι Dem., Metus vehemens incessit.
 Item τὸ εἰσιὼν λέγειν, Quicquid in mentem venit.
 Bud. 121. 218. Item τὰ εἰσιόντα, Cibus et potus;
 Aristot. de Gen. Animal. 4. "Εἰσιέναι, Ἐσιέναι,
 "Inire: ἐς σπονδας, In fœdera concedere s. ire. Sic
 "ἐσιή, Ineat, Incessat. Herod. Ἐπεὰν σφέας ἐσιή-
 "στρος." ["Ad Herod. 299. Abresch. Lectt. Arist. 118.
 "Thom. M. 272. Wakef. Alc. 933. Callim. 1,
 "472. ad Corn. Nep. 93. Stav. Repræsentō per
 "aliquam, Valck. Adoniaz. p. 391. Ingrediar, p.
 "279. De coitu, ad Anton. Lib. 279. Verh. 1.]
 "gitationibus mentem subeuntibus, Valck. Phœn. p.
 "464. T. H. ad Lucian. 1, 206. ad Herod. 58. De
 "constr., ad Charit. 494. Markl. Iph. p. 214. Musgr.
 "Iph. A. 1580. ad Plut. 6, 199. Hutt. Εἰσιέναι εἰς
 "τὴν ἀρχὴν, ad Herod. 613. Ἐσιέναι ἐς θαῦμα, Musgr.
 "Dan. 36. Εἰσιὼν, Sequens, Dionys. H. 3, 1693-4."
 "Schæf. Mss.] "Εἰσιθμῆ, Introitus angustus s. ingres-
 "sus, Hes. At Suidæ est ῥύμη." ["Valck. ad Ro-
 "p. xliii." Schæf. Mss. Od. Z. 264. * Εἰσιτέον, Jambl.]
 "Εἰσιτήτεον, Ingrediendum est, Introeundum est."
 ["Lucian. 1, 815. * Εἰσιτόν, Bergl. Alciph. 96.
 "340." Schæf. Mss.] Εἰσιτήτος, Ad quem ingressus pa-
 tet, q. d. Ingressibilis, Accessibilis. Naz. de Fatuis
 Virg. Μηκέτι ὁ νυμφὼν αὐταῖς εἰσιτήτος ἦ. ["Toup.
 "Opusc. 1, 217. ad Charit. 767. Εἰσιτήτόν, Bergl. l.
 "cc." Schæf. Mss.] Εἰσιτήριος λόγος, Oratio quæ ha-
 betur in alicujus ingressu, et qua ille velut excipitur
 s. salutatur, ut ἐξιτήριος, Quæ habetur in digressu.
 A Snida exp. ὁ εἰσιόδιος λόγος. At Εἰσιτήρια, Dies
 ejus festi, in quo magistratus omnes accedunt, Suid.
 Alii rectius meo judicio sacra fuisse tradunt, quæ
 Jovi Βουλαῖω fierent, cum senatores judicium ingres-
 suri essent. ["Ad Mær. 222. Koen. ad Greg. Cor.
 "206." Schæf. Mss.] "Ἐσιτήρια, τὰ, Sacra quæ initio
 "anni fiebant, ut felix totius anni ansipioium foret:
 "Romæ Calendis Januariis, Athenis νουμηνία τοῦ
 "ἐκατομβαιῶνος. Dem. (400.) Ἡ βουλή τὰ ἐσιτήρια
 "ἔθυσεν, συνεισιτάθη, σπονδῶν; ἱερῶν ἐκούωντος οἱ
 "στρατηγοί, σχεδὸν, ὡς εἰπεῖν, αἱ ἀρχαὶ πᾶσαι; Dion
 "Cocceius, Τοῦ Ἰουλίου τὰ ἐσιτήρια τῇ νουμηνίᾳ θύ-
 "οντος, ραβδοῦχος τις αὐτοῦ ἔπεσεν. Hesychio. εἰ-
 "τήριον est τὸ ἐν μέσῳ ἀνλημα." [* Ἀντεῖσαι, Sy-
 "nes. 64.] Ἐπεισειμι, q. d. Superingredior, Invado;
 pro ἐπεισερχομαι, Bud. ["Thom. M. 281. Ἐπεισε-
 "ναι, In mentem venire, ad Coru. Nep. 65. Stav.
 "Schæf. Mss. * Συνπεισειμι, Athen. 615.] Παπεισε-
 "μι, Subeo, Subingredior, Irrepto. Bud. [Athen. 118.
 "262. Polyb. 5, 75, 8. * Συνελπειμι, Nicet. Paphl.
 "in Hyacinthi Laud. p. 10." Boiss. Mss.] Ὑπεισειμι,
 i. q. παπεισειμι. Item ὕπεισιέναι, In mentem venire,
 Bud. [Gl. Surrepere.]

Ἐξειμι, Exeo, Exibo. Lucian. Τὸν ἐρωτήσαντα
 πηνίκα ἔξεισι. Dem. in Mid. Καὶ καταλαμβάνει τοὺς
 ἄρχοντας, καὶ τὸν Σπράτωνα ἀπώντα, Offen-
 ditque eos conclavi suo exeuntes, et Stratonem jam
 profectum, Bud. "Ἐξει, Att. pro ἐξίθι, Exi. Fre-
 "quens ap. Aristoph. Ἐξίσσι, Exeunt; ἐξίσσι, E-
 "mittunt, ab ἐξίημι." ["Abresch. Lectt. Arist. 80.
 "Fischer. Ind. Palæph. Brunck. ad Or. p. 177. ad
 "Herod. 470. Abresch. Æsch. 2, 110. Egrediar, ad
 "Mær. 16. Dawes. M. Cr. 82. 277. Valck. Hipp. p.
 "279. Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. vi. Brunck.
 "Soph. 3, 500. Aristoph. 3, 30. De constr., Eur. Alc.
 "185. Musgr. Herc. F. 109. Ἐξέναι, Thom. M. 478.
 "ad Charit. 481. Ἐξέναι, Cattier. 75. Ἐξένων, sensu
 "futuri, Aristoph. Elp. 1182." Schæf. Mss. * Ἐξίραι,

pro ἐξίεται, Machon Athenæi 580.] “Ἐξίθη, Hesychio ἐξοδος, Exitus.” “Ἐξίθη, Hesychio est ἐξοδος, κέρδος, Exitus, Lucrum. Alioqui signif. etiam Licet, a verbo impers. ἐξεστί.” HINC Ἐξίτον ap. Hesiod. (Θ. 732.) Τοῖς οὐκ ἐξίτον ἐστί, Quibus exeuudi facultas non est. [“Bergl. Alciph. 95. 340.” Schæf. Mss.] * Δυσέξίτος, Diod. S. 526. * Ἐξίτεον, Wytt. Select. 340. Schæf. Mss.] Ἐξίτητέον, Exeuundum, Prodeundum, e Xen. (Ἀπ. 1, 1, 14.) εἰς ἀνθρώπους, Prodeundum est in hominum cœtum. AT Ἐξίτητος, Hes. ἐκπορευόμενος, Egrediens. [“Bergl. Alciph. 96.” Schæf. Mss.] “Ἀνεξίτητος, ὁ, ἡ, E quo exiri nequit, Exitum non habens: ut Hes. quoque ἀνεξίτητον exp. ἀνεξέλευστον, μὴ ἔχον ἐξοδόν, ἀδιάβατον.” “Δυσέξίτητος, Difficilis exitu: ut Hes. quoque δυσέξίτητα exp. δυσκόλως ἐξοδενόμενα.” [Eust. II. A. p. 15. Polit.] Ἐξίτηριος, ut λόγος, Basil.: Bud. ap. Greg. ἐξίτηριος λόγους interpr. etiam Sermones valedicentium in discessu. Unde et εὐχαὶ ap. Suid., ἡμέρα, Hes. [“Ad Mœr. 222.” Schæf. Mss.] “Ἐξίτηλος, παρὰ τὸ ἐξίεναι dicitur Evanidus s. Evanesceus, Exolescens, Fugiens: vel etiam Qui evanuit et exolevit: et præteriti enim et præsentis signif. habet, Xen. (Ec. 10, 3.) Εἰ ἐπειρώμην σε ἐξαπατῶν, ἐκείνους ἀργύριον κίβδηλον καὶ ὄρους ὑποξύνους, καὶ πορφυρίδας ἐξίτηλας [al. ἐξίτηλους] φαίην. ἀληθινὰς εἶναι, Evanidas jam et exoletas, i. e. Quæ verum nativumque et vivum colorem amiserunt, vel etiamnum amittunt vetustate. Item dicitur aliquis aliquid ἐξίτηλον ποιεῖν vel ἀπεργάζεσθαι, pro Abolere, Delere, itemque Evanidum ex exoletum reddere, i. e. Facere ut evanescat et exolescat. Diosc. 2, 94. de adipe viperino, Τὰς ἐν μασχάλῃ τρίχας ἐξίτηλους ποιεῖ, Abolet: pro quo c. 97. dicit ψιλοῖ. Theophr. Ep. 80. Ἀπόλλυσιν ὁ νότος ἡμᾶς τοὺς ἀσάχυνάς μοι ἐξίτηλους ἀπεργάσατο, τὴν ἀμπελον ἐλυμήνατο, καὶ τὰς ῥάγας διέφθορεν, Evanidas reddidit, i. e. Fecit ut grana in eis evanescerent et exolescerent. Sicut vero aliquis aliquid ἐξίτηλον ποιεῖ, ita ipsum ἐξίτηλον γίνεται, pro Evanidum fit, Aboletur, Exolescit. Plut. Cæsare, Οἰόμενοι ταχὺ τῶν ἀναλωμάτων ἐπιλιπόντων τὴν δύναμιν ἐξίτηλον γενέσθαι, Fore ut evanesceret. Diosc. 5, 13. de lora, Χρῶ δὲ αὐτῷ μετ’ ἐνιαυτὸν ταχέως γὰρ ἐξίτηλος γίνεται, Celeriter enim exolescit et vappescit. Idem alibi in Præf. de collectione et repositione pharmacorum, Παρὰ γὰρ δὴ τούτους, sc. τοὺς καιροὺς, ἢ ἐνεργεῖ ἡ ἐξίτηλα γίνεται, καὶ φάρμακα, Ex iis fit ut pharmaca vel strenuam vim accipiant vel inertem et flaccidam. Greg. Naz. “Ἰνα μὴ ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένηται τὰ καλὰ, Temporibus iniuria aboleantur et obliterentur. Sic Philo V. M. 1. Χρόνῳ καθάπερ γραφὴν ἐξίτηλον γενομένην, Veluti tabulam vetustate exoletam. Et Synes. de Insomn. Μέχρις ἂν ὑπὸ χρόνου πλήθους ἀμνηνὰ καὶ ἐξίτηλα γένηται, Exilia et evanida vel obscura reddantur. Sed et est vel non est aliquid ἐξίτηλον quod jam ἐγενήθη. Isocr. ad Philipp. Ὡστε μηδέπω γὰρ ἐξίτηλους εἶναι τὰς συμφορὰς τὰς δι’ ἐκείνων τὸν πόλεμον ἐν ταῖς πόλεσι γεγενημένας, Ita ut ne nunc quidem abolitæ sint et exoleverint. Notandus porro dativus instrumentalis χρόνῳ in superioribus II.: cujusmodi est et in hoc Plutarchi Lycurgo, Καὶ τῷ φιλεῖν αἰεὶ, καὶ αἰνοῦς καὶ προσφάτους ἦγεν ἐπὶ τὴν κοινωνίαν, οὐδὲ διακορεῖς οὐδ’ ἐξίτηλους ταῖς ἀνέδην κοινωνίαις, Exoletos et flaccidos: διερρυνκότες, Hesychio quoque ἐξίτηλα sunt ἑξάλλα, ἀσθενῆ, ἐγγὺς ἀφανισμοῦ, afferenti et ἐξίτηλος pro βλάξ, διεφθαρμένος: sed addenti etiam ἀνόητος et ὑπερήφανος. INDE Ἐξίτηλια, as, ἡ, eid. Hes. μωρία, Fatuitas.” [“Ἐξίτηλος, Plut. de S. N. V. 9. ubi v. Wytt., ad Herod. 390. ad Phalar. 282. Phryn. Ecl. 60. 134. Abresch. Æsch. 2, 40. Wakef. S. Cr. 4, 74. Paus. 3, 302. Dionys. H. 1, 432. Boiss. Philostr. 387. Wytt. Select. 340.” Schæf. Mss.] * Ἀνεξίτηλος, J. Poll. 1, 44. * Ἀντέξειμι, Xen. Ἐ. 4, 4, 16.] “Ἀπεξίεναι, Vindicare: si non mentiuntur VV. LL. nam eo significatu dicitur potius ἐπεξίεναι, nimirum pro Exire adversus aliquem ad sumendas de eo pœnas.” “Δυσέξίτηλος, Qui difficulter dilabitur s. evanescit, Diosc. 7.” [Diod. S. 128. Διέξει-

μ, vide supra.] “Διέξιμεν, per sync. pro διεξήκει-
μεν, Percurrendo euarrabamus. Plato Epist. 7.
Πλεονάκεις οὐ δ.” “Διέξιμεναι, s. Διέξιέμεναι, Ion.
s. Dor. pro διεξίεναι, q. e. διεξέρχεσθαι, Pertran-
sire.” “Διέξιτέον, Pertranseundum s. Percurren-
dum. Item Percurrendo exponendum.” [“Aristot.
Rhet. ad Alex. 3. p. 170.” Kall. Mss.] * Διέξιτητος,
Oribas. Mosq. p. 244.] “Ἀδιέξιτητος, Qui percursus
non est, s. Qui percurrendi nequit, oratione nimirum
aut cogitatione: cui opp. διεξίτητος, synonymum
est * ἀδιεξέλευστος, teste Suida. Philopon. in Procl.
Φύσει γὰρ τὸ ἀπειρον ἀδιέξιτητόν ἐστι. Sic Themist.
in Physic. 1. Τὸ μὲν γὰρ ἀπειρον, ποσὸν ἀδιέξιτητον·
τὸ δὲ πεπερασμένον, ποσὸν ὠρισμένον.” “Δυσδιέξι-
τητος, Qui difficulter transiri vel percurrendi potest.
Item Qui percurrendo vix exponi potest et expli-
cari. In priore signif. Synes. Καὶ γὰρ εἰσελθόντες
λαβυρινθώδεις ἐστί καὶ δυσδιέξιτητον.” [“Ad Diod.
S. 1, 211.” Schæf. Mss.] * Ἀντιδέξειμι, Æsch. c.
Tim. 73. Tauchn. Boiss. Mss.] * Ἐπιδέξειμι, Po-
lyæn. 329. Plut. 9, 304. * Προδέξειμι, Cyrill. c.
Julian. 332. * Συνδέξειμι, Xen. Mem. 4, 7, 8.] Ἐ-
πέξειμι, Egredior adv. aliquem, potius Erumpo. Bud.
interpr. Erumpo infesto exercitu, exemplum tamen
ex Isocr. afferens, in quo est ἐπεξεληθόντες: sed cum
ap. alios, tum præsertim ap. Thuc. invenire potuit
huius ipsius vocis exempla, hac in signif. 4, (130.)
Ὅτι οὐκ ἐπέξεισιν, οὐδὲ δέοντο πολεμεῖν. 2. Πείραν
ἐποιεῖτο εἰ ἐπέξιασιν. Sic ἐπεξίεναι eod. l. et ἐπέξε-
σαν, 8. Et cum dat. 3. Ἐπέξιών τοῖς Ἀθηναίοις. In-
terdum vero addit eis μάχην. Redditur autem ap.
eum et Occurrere, In certamen prodire. || Ἐπεξίεναι
τινὶ pro Reum peragere et convincere, unde, Ἐπέξει
τῷ μιᾶρῳ, in fut. ap. Dem. (583.) || Ulcisci, cum
dat. rei, Herodian. || Excurro et percursio popula-
bunde; Persequor stylo, Commemoro, Edissero;
Perlego. Bud. 99. 100. Sed invenio et aliam signif.
ap. Thuc., cujus ille mentionem non fecit, quod
sciam: 1, (84.) cum dat. pro Operam navare, Exe-
qui; Τὰς τῶν πολεμίων παρασκευὰς λόγῳ καλῶς μεμψό-
μενοι, ἀνομοίως ἔργῳ ἐπέξιασιν. [“Reisk. ad Dion.
Chrys. 2, 275. Ammon. 44. ad Charit. 15. Fischer.
Ind. Palæph. Phryn. Ecl. 80. Thom. M. 337. 338.
Luzac. Exerc. 82. Heind. ad Plat. Lys. 33. Dionys.
H. 3, 1436. Accuso, Bergl. Alciph. 89. Toup. O-
pusc. 1, 326. 527. Diod. S. 1, 88. Ulciscor, 310.
Herod. 689. Phalar. 216.” Schæf. Mss.] “Ἐπέξι-
τέον, s. Ἐπεξίτητέον, Exeuundum adversus. E Bud.
affertur pro Prosequendum.” Ἀντεπέξειμι, Inva-
denti hostiliter occurreo. Bud. e Paus. [Xen. K. II.
3, 3, 30. Thuc. 7, 37. 42.] “Παρέξειμι, affertur pro
Prætereo, Præcurro: unde παρεξίη, quod exp.
Præterit: et παρεξίειν, Præterirent. Inde et par-
ticip. παρεξίων, Præteriens, Prætergrediens. Plut.
Camillo, de Gallis, Τὰς πόλεις ἐγγὺς παρεξίοντες
ἐβόων ἐπὶ τὴν Πώμην πορεύεσθαι, Urbibus vicinis
perirentis.” [Eur. Phœn. 1254.] Ἀντιπαρέξειμι,
Hostium exercitum captans, cum exercitu adequito:
quam interpr. dat Bud. verbo ἀντιπαρεξάγω, in Po-
lyb. Ὁ δὲ Φάβιος, ταῖς μὲν παρωρεῖαις ἐπιφαινόμενος,
ἀντιπαρῆγε τοῖς πολεμίοις, εἰς δὲ τὸ πεδίον οὐ καθέ-
την δύναμιν, [cf. 3, 90, 1.] ego vero idem de eod.
Fabio cunctatore voce ἀντιπαρεξίεναι dici a Plut.
existimo, (6, 737.) Ἐπηκολουθεῖ διὰ τῶν τραχέων καὶ
ὀρεινῶν ἀντιπαρεξίων. || Invicem decedere via. Bud.
540. e Plut. (1618. HSt.) ap. quem tamen legitur
ἀντιπαρεξίοντες tanquam ab ἀντιπαρεξίημι, [“Sed ἀν-
τιπαρεξίοντες merito receperunt recentiores Editores,
præeunte probato Cod. Ms. Plut. Cicerone c. 43. p.
369. Hutt.” Schw. Mss.] “Ἐπιπαρέξειμι, Sensim
exeo. Unde ἐπιπαρεξίων, Paulatim evadens, s. ex-
cedens, VV. LL. e Gaza.” [“Περίξειμι, Appian.
B. C. 813. sed v. Ed. Par. 248. Προέξειμι, Thuc. 3,
1. Joseph. Ant. 19, 4, 5. * Συνέξειμι, Xen. K. II. 1,
4, 15. Thuc. 3, 113. * Ὑπέξειμι, Retrogredior,
Herod. 4, 120. Ὑπεξίοντες καὶ ὑπεξελαύνοντες.” Schw.
Mss.] * Ὑπερέξειμι, Athan. 2, 569.]
Ἐπειμι, Invado, Ingredior hostiliter. Thuc. 6. Τὸν
γὰρ προύχοντα οὐ μόνον ἐπιόντα τις ἀμύνεται, ἀλλὰ
καὶ μὴ ὅπως ἔπεισι προκαταλαμβάνει. Idem 3. Τὸν
ἐπιόντα πολέμιον, ὅσιον εἶναι ἀμύνεσθαι. Et ap. He-

rodian. (7, 4, 10.) Ἐπίοιεν αὐτοῖς, Invaderent eos, A
 Irruerent in eos. Alia etiam constr. e Thuc. (1, 86.)
 Ἐπίωμεν ἐπὶ τοὺς ἀδικούντας. Et metaph. ap. Il. A.
 (29.) πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, Priusquam senectus
 eam invadat, adoriatur, Senectus ei superveniat. Ἐπ-
 ειμι, Post venio, Succedo, Sequor: unde, Τοῦ ἐπι-
 όντος χρόνου, Plato, Sequentē tempore, i. e. futuro.
 Sic Τὸν ἐπίοντα ἐνιαυτὸν Idem dixit: et Dem. Ἐπι-
 ούσαν ὥραν τοῦ ἔτους. Huc pertinet ἐπιούσα ἡμέρα
 Synes. pro Crastinus dies. ["Sic ἡ ἴσιος λαμπάς,
 Crastina lux, Eur. Med. 354." Schw. Mss.] Apud
 Dem. vero ἐπίοντα πράγματα exp. Futuræ res, In-
 stantes res: sicut ἐπὶ μὴν ap. Eund. Mensis im-
 stans. Apud Plut. autem Solone ἔπεισι redditur Im-
 minet, Ἐπεισι γὰρ ἑκάστω ποικίλον ἐξ ἀδήλου τὸ μέλ-
 λον. || Item Ἐπὶ τῇ μνήμῃ ἑκάστα Bud. e Luciano
 (1, 740.) Percurrens, Repetens. || Et ἔπιτε, Disserite,
 VV. LL. "Ἐπῆειν, ab Ἐπειμι, interdum pro Obi-
 bam, Peragrabam, vel Obivi, Peragravi: E Plu-
 tarcho Pericle, Ἐπῆσαν τοὺς τόπους τοὺς ἐν Θράκη.
 Sic ἔπεισι πολὺ μῆκος γῆς, Longam viam peragit, s.
 peragrat, ut Bud. vertit. Apud Eund. vero The-
 mistocle legitur, Ἐπῆει στρατηγούς, ἐπὶ τὴν μάχην
 παροξύνων: ubi redditur Adibat. Sic ap. Thue.
 Ἐπῆει τὸ στράτευμα, Adibat exercitum. Ex Eod.
 affertur, Ἐπῆσαν τοὺς ἄλλους pro Tendebant in
 alios. Ex Æschine autem, Ἐπῆει ὁ χρόνος, pro Ad-
 veniebat tempus, s. Aderat tempus. Ἐπῆει, im-
 personaliter etiam, cum infin. Plato, Ἐπῆει μοι εἰ-
 πείν, In mentem mihi veniebat ut dicerem. Vel,
 Venit in mentem. Sic ap. Plut. Lycurgo, Ἐπῆει
 αὐταῖς λέγειν: ubi ἔπῆει quidam male interpr. Li-
 cebat. Apud Eund. cum infin. ἀπιστεῖν, in Ca-
 millo, Ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἔπῆει τῷ Καμίλλῳ τὴν προ-
 δοσίαν. Apud Lucian. cum γελᾶν legitur, Ἐπεισί
 μοι γελᾶν: ubi redditur, Subit me risus. Tale est
 ap. Eund. Ἐπῆει ἀνακαγχᾶσαι: ubi non satis apte
 redditur, Cachinnari veniebat in mentem. At vero
 ap. Aphthon. Ἐπῆει τοῖς μύρμηξι πονεῖν, redditur,
 Formicæ laboribus intentæ erant. Fortasse autem
 rectius, Ad labores animum appellebant. Vel, De
 laborando cogitabant." "Ἐπιτον, Accedite, ex A-
 ristoph. B." [1107.] "Ἐπὶόν, όντος, τὸ, Quod irruit,
 Quod invadit: ut τὸ ἐπὶόν ἀμύνασθαι, vel φυλάσ-
 σθαι, ap. Thuc. Interdum Quod supervenit s.
 ingruit, vel Quod venit post, s. paulo post ven-
 turum est, aut futurum. Q. d. Quod imminet: ut
 τὸ ἐπὶόν θέρος, Thuc. Et τῶν ἐπιδόντων ἕνεκα, Futu-
 rorum causa, e Dem.: ἐπὶόν σέλας, Crastina lux,
 Eur. (Rhes. 331.) Interdum vero ἐπὶόν Quod in
 mentem venit." [Wakef. S. Cr. 1, 137. Valck.
 ad Herod. 299. Fisch. Ind. Palæph. Koen. ad Greg.
 Cor. 184. Musgr. Tro. 119. Jacobs. Anth. 9, 467. ad
 Diod. S. 2, 384. Heyn. Hom. 7, 395. 8, 478. Sequor,
 Valck. Phœn. p. 63. Perlego, ad Charit. 694. De
 cibis in mensam illatis, Valck. Phœn. p. 66. Conf. c.
 ἔπειμι, Immineo, ad Charit. 511.; cum ἔσειμι, Dionys.
 H. 2, 689. Ἐπιέναι, de cogitationibus mentem sub-
 euntibus, Valck. Phœn. p. 464. Beck. p. 225. ad
 Lucian. 1, 206. De lacrymis, Wakef. ad Bion. 7, 24.
 Invadere, ad Herod. 74. 577. Ἐπεισι, Lucian. Ep.
 21. Wakef. Trach. 383. Ἐπεισί μοι δάκρυα, Musgr.
 Phœn. p. 225. Θάνατος ἐπῆει, Brunck. Aristoph. 3,
 128. Ἐρως ἐπῆει, Bast Lettre 195. Ἐπεισομαι, Heyn.
 Hom. 6, 183. 379. Ἐπὶόν, ad Lucian. 1, xxxiii. ad
 Herod. 581. I. q. ὁ τυχών, ad 575. Soph. Œd. C.
 752. Τῇ ἐπιούσῃ, Herodian. 472. et n., Phryn. Ecl.
 210. Thom. M. 352. Porson. Phœn. 1651. Aristoph.
 Ἐκκλ. 105. Diod. S. 2, 454. ad Lucian. 2, 125. Ἐπι-
 ούσα μηνιῶν, Valck. Hipp. p. 267. Τὸ ἐπὶόν, Koen.
 ad Greg. Cor. 87. ad Lucian. 1, 429. Heind. ad Plat.
 Phædr. 225. 308. Ἐς τοῦπιδόν, Thom. M. 371. Lu-
 cian. 2, 124. 127. Εἰς τοῦπιδόν ἔτος, Dionys. H. 4,
 2134." Schæf. Mss. "Ἐπιθὶ δὴ, M. Anton. 4,
 42." Gataker. Mss. * Ἀνέπειμι, Basil. 3, 587.]
 Ἀντέπειμι, Invadenti hostiliter occurro. Paus. Ἀν-
 τεπῆσαν δὲ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι σπουδῇ καὶ οὔτοι.
 [Thuc. 2, 91. Arrian. 1, 15, 4. * Συνέπειμι, Thuc.
 3, 63.]

Κάτειμι, Descendo. Lucian. (1, 213.) Ἐπὶ τὴν γῆν
 κάτει μοιχεύσων, Descendis. Item pro Descendes,

Bud. Κάτεισιν εἰς ἄδον, Naz. Hinc et κατεῖναι dicitur
 navis pro κατάγεισθαι, Schol. Hom. Sed et ventus di-
 citur κατεῖναι a Thuc. (2, 25.) Ἀνέμου δὲ κατεῖναι ἡ μα-
 γάλον, χειμαζόμενοι ἐν ἀλιμένῳ χωρίῳ. Ubi quidam
 vertunt, Ingruente ingenti vento, Coortor. Tale est
 autem, quod e Plut. affertur, Ἀνέμου κατεῖναι ἐν
 πελάγει. || Revertor: ut κατεῖναι αἰκάδε, Plato. Apud
 Hom. autem εἰς ἄστυν κάτειμι utroque modo reddita.
 "Κατῖασι, Descendunt, κατέρχονται. "At κατεῖναι,
 "Ion. foret pro καθῖασι, Demittunt. Κατεῖναι, De-
 "scendit vel Descendebat: ab inus. th. κατεῖναι, pro
 "quo κάτειμι dicitur. Hesiod. ψυχὴ δ' αἰδόσθ' ἐκατέ.
 "Κάτει, Descende. Luc. Ἐπὶ τὴν γῆν κάτει μοι μὲν
 "σων. Κατεῖναι, Descendere. Alex. Apbr. Probr.
 "Μάλλον κλίμα κατεῖμεν ἢ ἀνέμεν, Per scalam
 "loca declivia facilius descendimus quam ascende-
 "mus. Sic et κατῖναι, Descenderit. Interdum vero κα-
 "τεῖναι Ion. dicitur pro καθῖναι, Demittere, a κατῖ-
 "ναι, Ion. itidem posito pro καθῖναι. Unde ap. He-
 "rod. κατεῖντες, Demittentes: et Κατεῖναι, De-
 "missa." [Ad Mær. 223. Abresch. Leett. Arist. 60.
 ad Herod. 578. Brunck. Aristoph. 3, 35. Diod. S. 2,
 299. Antip. S. 107. Redeo, ad Phalar. 216. Porson.
 Med. p. 74. Diod. S. 2, 33. De vento, Paus. 1,
 308. ad Lucian. 2, 131. Boiss. Philost. 520. Κα-
 τῖναι, Wassenb. ad Hom. 130. Κατεῖναι, γὰρ
 Heyn. Hom. 6, 182." Schæf. Mss.] "Ἐπικατεῖναι,
 "Descendens, Desidens. Thuc. (2, 49.) Ἐπικατεῖναι
 "τοῦ νοσήματος εἰς τὴν κοιλίαν." [* Πάρακατεῖμι,
 Schol. Theocr. 1, 4. Schol. Eur. Hec. 524. 529.
 Schol. Æsch. Pers. 2, 47." Boiss. Mss. Συγκάτεῖμι
 Aristæn. Ep. 1, 11. 19. Lucian. 1, 441.] "Συνκατεῖ-
 "ναι, Qui una reversus est, aut descendit. Eund.
 "mosth. affertur in præsentī signif., Una descen-
 "dens." [* Ὑποκάτειμι, i. q. κάτειμι, Tractat. Eccles.
 de 70 Domini Discip. ap. Cav. Hist. Liter. p. 107.]
 Μέτειμι, Eo post, postea, μετὰ ταῦτα ἐρχομαι
 Hom. Sed pro Eo post redditur Persequor, ut dicitur
 venator feras μετεῖναι, Ovidio Feras persequi: i. e.
 quasi post eas s. pone eas ire. Sed multo usitatius
 est metaph. signif., qualis et verbi Persequor, ut με-
 τεῖναι τὴν σοφίαν dicitur Socr. a Xen. pro Persequi,
 Bud. addens etiam διώκειν, item Affectare. Sic autem
 dixit Isocr. ad Nic. "Ο,τι ἂν ἀκριβῶς εἶδέναι βούληται
 ἐμπειρία μετέθι. Itidem vero qui ambit magistratum
 dicitur μετεῖναι. Plut. Ὑπατείαν μετεῖναι συμπαρά-
 τειναι. Et, Ἐπαρώτησεν εἰ καὶ αὐτὸς ὑπατείαν μετεῖναι
 αὐτὸν et μετελθεῖν usurpat. Gallice hoc quoque vo-
 camus Poursuivre, quod est Persequi. Interdum
 vero μετεῖναι conatus signif. habet: ut sc. qui rem
 aliquam affectant, vires et conatum ei impendunt.
 Sic Synes. quoque utitur, ap. quem tamen exp. non
 solum Conari, sed et Moliri. Polit. autem ap. Hero-
 dian. μετεῖναι eum accus. rei vertit etiam Tractare.
 || Μέτειμί σε, Persequor injuriam a te mihi illatam,
 pœnas abs te, Ulciscor te: qua etiam in re Gallicum
 Poursuivre locum habet. Tale est, Μέτεισθαι Ἀθη-
 ναίους ὑπὲρ τῶν ἀθέσμων φόρων ἡ δίκη. Et e Plat. Pol.
 Καὶ σε ἀντὶ τούτων εἰσαυθὶς μέτειμι. Synes. Νεμέσας
 Ῥουφῖνος, καὶ μέτεισι ζημίαν χρυσῶν λιτρῶν πενήντα
 δεκά. Apud Eund. Μετῆλθε τὴν Ἀνδρονίκου μάχην
 pro Ultus est, Puniit. || Solicito: ut Gall. dicimur
 Aller après quelqu'un, cujus opera indigemus, et a
 quo aliquid impetrare volumus. Sic autem utuntur
 Thuc. Aristoph. ["Herod. 9, 33. ubi etiam reddi
 potest Accersere, Vocare; sicut 3, 19." Schw. Mss.]
 || Transeo, Lucian. (1, 201.) Ἡδὴ δὲ ἐπὶ τὸ πῦρ μέ-
 τεμι, Ad ignem transeo, i. e. Ad crimen de igne. Po-
 lit. ap. Herodian. (5, 4, 11.) Μετεῖντες πρὸς τὸν Ἀν-
 τώνιον vertit Transfugientes. Sic autem μετελθὼν et
 αὐτομολῶν pro eod. ab eo ponitur. Μέτειμι, Redeo,
 ex Aristoph. (N. 1408.) Ἐκεῖσε δ', ὅθεν ἀπέσχεσθαι
 με, τοῦ λόγου μέτειμι. [Wyttenb. Sel. 438. Lucian.
 1, 315. 419. ad Herod. 589. Valek. ad Phal. p. xvi.
 Musgr. Ion. 1091. Stanl. Eum. 188. (an Simmias
 Ovo? v. Jacobs.) Antip. Th. 64. Heyn. Hom. 3,
 256. 263. 6, 422. Conor mente assequi, Plut. de S.
 N. V. 10. Arcesso, Valck. Diatr. 104. ad Lucian. 1,
 384. ad Herod. 203. 709. Bast Lettre 208. Lego,
 Tracto, Jacobs. Anth. 10, 310. Punio, Markl. Iph.
 p. 59. Μετεῖσάμενος, Heyn. Hom. 6, 386." Schæf.

Mss. * "Μουσίου, Diog. L. 6, 105." Boiss. Mss. A

* Ἀντιμέτειμι, Plut. 2, 609.]

Πάρεμι, sunt tamen qui παρείμι malint ad differentiam alterius πάρεμι, Prodeo, Procedo, Progredior, Bud. e Xen. : Dem. in Mid. Παρίασι δεησόμενοι, In medium prodibunt pro isto deprecatores, ut Idem interpr. Sic et παρελθεῖν sæpe ponitur. Ita etiam Παριών eis ἐκκλησίαν, τὸ πλῆθος, Plut. Apud Aristoph. autem πάρτε eis τὸ μέσον. A Bud. vertitur etiam Advenio ap. Lucian. Vide in Πάρεμι ab εἰμι, quæ dixi de eo signif. motus habente. || Transeo, Aristoph. πάρεμι ἐντεῦθεν eis τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας. Sic παρίοντες, Lucian. Transeuntes, Prætereuntes. * Παρίη, Advenit, Præteriit, Herod. ["Xen. K. Π. 13. 625. Xen. Eph. 52. 246. Valck. Hipp. p. 250. Wessel. ad Herod. 242. 415. ad Lucian. 1, 479. Bast Lettre 108. ad Charit. (25.) 650. 700. Cattier. 84. Jacobs. Anth. 8, 401. Wakef. Georg. 26. T. H. ad Plutum p. 121. Prætereo, Valck. Adoniaz. p. 356. Wytt. Select. 380. Lucian. 1, 274. Supero, Xen. K. Π. 54. ubi v. Zeun. Lennep. ad Phal. 15. Vinco, Brunck. Aristoph. 3, 16. Bast Lettre 201. De populo in ecclesiam coeunte, ad Charit. 213. Π. et παρήμι, Bast Lettre 108. Παρήμι et παρήμι conf., Schneid. Anab. 83. Πάρει, ἡλθες, Valck. Phœn. p. 33. Lucian. 1, 404. Παρίεναι ἐς τὰ πλῆθη, Lucian. 1, 19. T. H. 219." Schæf. Mss.] Παριτητέον, et pro eo παριτητέα, Thuc. (1, 72.) Παριτητέα ἔδοξε ἐς τοὺς Ἀακεδαιμονίους εἶναι, Proeundum esse in conspectum Lacedæmoniorum. ["Ad Lucian. 1, 702. * Παριτητέον, ib." Schæf. Mss. * "Παριτητέος, Accedendus, Orig. c. Cels. 7. p. 343." Seager. Mss. * Παριτός, Adendus, Callim. L. P. 90.] "Δυσπάριτος, Prægressu vel Transitu difficilis : ut δ. χωρίον ap. "Suid. e Xen. quod exp. *δυσπάρειτον." ["Xen. Π. A. 4, 1, 18. δύσβατον χωρίον. Cod. Eton. δυσπάρειτον. Num voluit δυσπρόσιτον? Suid. videtur legisse δυσπάρειτον." Lex. Xen. v. δύσβατος. * Ἀντιπάρεμι, Xen. K. 'A. 4, 3, 17.] Ἐπιπάρεμι, Supervenio, Subsequor a latere, Bud. ap. Xen. [K. 'A. 3, 4, 18. 6, 3, 12. Thuc. 1, 61. alibi.] "Συμπαρήμι, Una accedebat." [Xen. 'E. 2, 1, 17.]

Περίεμι, Circumeo : unde περίεσι, Aristoph. quod redditur non solum Circumit, sed et Circumfertur. Thuc. 4. Περιέναι κατὰ νότον αὐτοῖς. Hinc et παρήμι, περιών, Circumiens, Oberrans : ut Plato de Rep. 1. Παρὰ τῶν ἄλλων περιών μανθάνει. E Thuc. (1, 30.) affertur Περιόντι τῷ θέρει, pro Circumacta æstate, Redeunte æstate : ἐνισταμένῳ, Schol. "Περίεμαι, Circumire, Peragraré, Lustrare : ut περιέναι τὴν Ἰταλίαν, Plut. Numa. Sequentē eis signif. "Pervenire s. Devenire. Herod. Οὐ μὴν οὐδὲ ἡ βασιλεὺς ἐς Ἀλέξανδρον περιήϊε." "Περίεμι affertur pro "Circumeo : item pro Supero, Superstes sum : sed "scr. περίεμι." ["Ad Charit. 32. (700.) ad Herod. 60. Χρόνου περιόντος, ad 349." Schæf. Mss. * "Ἀντιπερίεμι, Aret. M. A. 2, 2." Kall. Mss.]

"Ἐκπερίεμι, Circumeo, Ambio. Xen. K. (8, 5.) "de venatore implicita et perplexa leporis vestigia "persequente, Ἐπειδὴν δὲ τὰ ἵχνη πρὸς τοιαῦτα φέρη, "μὴ προσιέναι, ἵνα μὴ ὑποκινή, ἀλλὰ κύκλῳ ἐκπεριέναι, Ambire et usquequaque cingere." [* "Συμπερίεμι, Diog. L. 6, 97." Boiss. Mss.]

Πρόεμι, Prodeo, Procedo. Herodian. (1, 17, 7.) Πρόεσι του οἴκου. At eis τὸ εἶναι προιέναι, In naturam rerum prodire. Herodian. 5, (5, 8.) Προῖε τε ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, Procedeabat identidem ad tibias et tympana. || Progredior, Proficiscor, ut προιέναι τοῦ πρόσω, Progredi ulterius : προιέναι ὁρεινήν, Montanam viam capessere. Thuc. 2, (21.) Ἐλπίδα εἶχον ἐς τὸ ἐγγυτέρω αὐτοὺς μὴ προιέναι, Propius urbem non venturos. Et metaph. ap. Plut. Numa, Πλούτῳ προιέναι μέχρι παντός, Ad summum divitiarum progredi. || Orior, Provenio. Aphth. in fine, Εἰ δὲ γῆς τε καὶ ὕδατος, ἔπαν δ' γίγνεται, πρόεσι, Nascitur, γίγνεται, Bud. Hinc partic. προιών, Prodiens. Herodian. (3, 11, 4.) Προιών δὲ φοβερός ἦν. Et, Οἱ προιόντες αὐτοῦ, ibid. Anteambulones, Politian. || Progrediens. Thuc. 1, (64.) Κατὰ βραχὺ προιών καὶ κελύων, ἅμα τὴν γῆν, Paulatim contendens. Plut. Αἰ

σκιαὶ πολὺ τῶν ὁμμάτων προιούσαι, τοῖς πολεμίοις ἐπέβαλλον, Umbrae longius projectæ vergebant in hostes : Symp. Προιών ὁ χρόνος πολὺ σκότος ἐπάξει τοῖς πράγμασι, Progressus temporis. Dicitur et προιόντος τοῦ χρόνου, Progressu temporis, Προιόντος τοῦ λόγου, Progressu orationis, Aristot. Rhet. ad Alex. Προιών sic dicitur etiam Tandem ut τελευταῖον. Aristot. Probl. 102. Μικρῷ μὲν πλείω ποθεῖς, λαλιώτερος ποιεῖ, ἐπεὶ δὲ πλείω, ῥητορικὸν καὶ θαρσαλέον, προιόντας δὲ, πρὸς τὸ πράττειν ἱταμούς, Processu potandi, i. e. Tandem, Gaza, Bud. ["T. H. ad Lucian. 1, 217. Abresch. Lectt. Arist. 24. ubi et de conf. c. πρόσειμι, ad Diod. S. 1, 431. ad Charit. 705. Villos. ad Long. 195. 238. Diod. S. 2, 216. Conf. c. πρόσ., ad 1, 255. Wytt. ad Plut. 1, 778. Brunck. Aristoph. 2, 6. 106. Jacobs. Anth. 11, 324. (Ed. T. 351.; cum περί., Heind. ad Plat. Phædr. 189. De legendo, ad Charit. 694. Cum gen., Bredow Ep. Par. 101. Προιέναι τῆς ὁδοῦ, Xen. Eph. 80. τοῦ καιροῦ, Longius intro progredi, Schneid. ad Xen. K. Π. 469. Ed. alt. eis τὸ πρόσθεν, Heind. ad Plat. Gorg. 171. Προιόντος τοῦ χρόνου, Xen. K. Π. 82. ad Herod. 349. 598. τοῦ λόγου, Bæckh. in Plat. Min. 153. Ἐντεῦθεν προιών, Diod. S. 2, 526." Schæf. Mss.] "Ἀπρόιτος, Non prodians : "ὁ τῆς οἰκίας μὴ ἐξερχόμενος, Suid." ["Chrys. de Sacerd. 6. T. 6. p. 51." Seager. Mss.] "Ἀπρόιτως, Hes. exp. *ἀνεξόχως, Non excellenter, Non magnos "faciendo progressus." [* Προϊτητικός, Eust. ad Il. Z. 157.] "Διαπροείσατο, Pertransibat etiam disjunctim." "Συμπρόεμι, Simul procedo, Simul progredior. Synes. Ep. ad Heliod. Ἐμοὶ μὲν συμπρόεσι τοῖς ἐνιάντοις καὶ ἡ τοῦ φίλτρον προσθήκη, Una cum annis procedit, i. e. Augetur, Una cum annis fit et amoris progressus. At συμπρόεμι pro Congredior accipi vix credibile est : quam tamen interpret. illi tribuunt VV. LL." [Herodian. 1, 16, 8.] Ἀντιπρόεμι, Ex adverso prodeo s. progredior : unde αντιπροσέσαν, Obviam prodierunt, VV. LL.

Πρόσειμι, Adeo, Accedo. Xen. (Aπ. 1, 2, 47.) Σωκράτει οὐκ ἐτι προσέσαν, Non amplius Socratem adibant. Thuc. 1. Τῇ ὀργῇ οὕτω χαλεπῇ ἐχρήτο ἐς πάντας ὁμοίως, ὥστε μηδένα δύνασθαι προσιέναι, Ut nemo adire eum posset. Apud Æschin. c. Tim. cum accus. construitur, si emendate legitur, Ἐπειδὴν προσίω τὸ δικαστήριον καὶ ἀκροάσασθαι τῶν ἀγωνιζομένων, Cum ingredior iudicium auditurus oratores. Bud. Comm. 124. Apud Thuc. vero additur πρὸς, ut (1, 90.) Προσῆι πρὸς τὰς ἀρχάς, Adibant magistratus. Προσιέναι τῇ βουλῇ, Adire consilium, i. e. Referre ad consilium, Agere cum consilio. Et ap. Andoc. sine casu, Προσῆι ὁ βασιλεὺς περὶ τῶν γεγενημένων ἐν Ἐλευσίνι, Retulit ad Prytaneis. Vide plura ap. Bud. Comm. 124. Apud Christianos Auctt. est Religiose adire ad sacrosanctum epulum, cum populus ad Eucharistiæ sacrum convenit : tunc enim supplicantes προσέρχεσθαι et προσιέναι dicuntur. Chrys. Οὐκ ἔστι τόλμα τὸ πολλάκις προσιέναι, ἀλλὰ τὸ ἀναξίως. Est enim προσιέναι Obsecrare et supplicare. Chrys. 1 Tim. 2. Οὐ γὰρ ἐξῆν τοῖς Ἰουδαίοις τῷ Θεῷ προσιέναι ἀλλαχού καὶ θύειν. Bud. Comm. Dicitur et προσιέναι τῷ λέγειν, ut Lat. Ad dicendum accedere. || Accedo, i. e. Partes, a quibus stabam deserendo, ad alios accedo, i. q. προσχωρῶ. Thuc. 4. p. 149. Ἀλλὰ καὶ οἱς ἂν ἐπὶ, ἥσόν τις ἐμοὶ πρόσσεισι. Herodian. 6, (9, 10.) Καταλιπεῖν μὲν γύναιον μικρολόγον, προσιέναι δὲ ἀνδρὶ γενναίῳ. Sic Tacit. Societatem nostram accesserant, Sacramento Vitellii accessisse, Accedebat sententiæ Paulini. || Προσιέναι etiam Quotannis redire et obvenire : ut Herod. (3, 96.) Προσῆι φόρος, Tributum obvenit. Hinc Προσιών partic. Adiens, Accedens. Hesiod. "E. (1, 351.) Τὸν φιλέοντα φιλεῖν, καὶ τῷ προσιόντι προσεῖναι. Plato Apol. Ἰδίᾳ ἐκάστῳ προσιών, Ad singulos privatim adiens. Plut. Fab. Προσιόντες τῇ Ρώμῃ, Romæ appropinquantes. Et de tempore, Herodian. 5, (4, 12.) Ἐσπέρας ἤδη προσιούσης. Plut. Camillo, Προσιόντος Ἰουλίου μηνός. At, Προσιών μὲν τῇ βουλῇ, προσιών δὲ τῷ δήμῳ περὶ τούτων, Dem. Ad consilium et curiam referens, Cum populo ageus. Bud. Comm. 1. c. Sic ap. Dinarch. Προσιόντας ὑμῖν (τοῖς δικα-

σπῆις.) Qui ap. vos causas actitant, in iudicio dicunt. A Μετὰ φόβου προσίων τῷ λέγειν, Plut. de Cic. Ad dicendum timide accedens. Προσιόντες τοῖς ἄλλοις, Ad alios se conferentes: sicut προσιέναι paulo ante. Προσιών, Quotannis rediens s. obveniens. Aristoph. Σφ. (657.) Τὸν φόρον ἡμῖν ἀπὸ τῶν πόλεων ἐλλήβδην τὸν προσιόντα, Tributum, quod nobis obvenit. Thuc. 2. Προσιόντων μὲν ἑξακοσίων ταλάντων, ὡς ἐπιτοπολὺ, φόρου κατ' ἐνιαυτὸν ἀπὸ τῶν ἐνυμμάχων τῇ παλει, Cum quotannis redirent fere sexcenta talenta tributi e sociis. Dicitur et neutr. τὰ προσιόντα pro πρόσσοδοι, Redditus, s. Reditus. Dem. c. Aphob. Ἐξὸν τοῖς καὶ εἰ μισθοῦν τὸν οἶκον ἐβούλοντο, ἀπὸ μὲν τούτων τῶν προσιόντων ἡμᾶς τρέφειν, Ab his obventionibus et redditibus. Bud. "Πρόσει, Accedes, Adibis, ap. Epict. "Προσῆι, Adibat, Accedebat. Pro eod., Ion. προσ- "ῆειν. Aristoph. Πλ. ὁ θεὸς ἡμῖν προσῆειν. Et in "plurali προσῆσαν τῷ Σόλωνι, Solonem Adibant, ap. "Plut. Solone. Ion. dialysi Herod. προσῆι φόρος, "Tributum obvenit." ["Casaub. Athen. 114. Abresch. Lectt. Arist. 24. Æsch. 2, 33. ad Herod. 294. ad Diod. S. 1, 431. Coray Theophr. 311. De coitu, ad Charit. 241. Diod. S. 1, 220. Cum dat., Toup. Opusc. 1, 318. πρὸς τὰ κοινὰ, ad Dionys. H. 3, 1469. Νυκτὸς πρόσσοδος, Nocte ingruente, Heringa Obs. 124. Τὰ προσιόντα, Paus. 3, 179. * Προσιτέον, Thom. M. 890. (sed leg. προσετέον, ut bene Wolf. et Reisk. p. 64.) ad Lucian. 1, 702." Schæf. Mss. Plato Theæt. 1, 179. * "Ἀπροσιτέος, Schol. Eur. Hipp. 132." Kall. Mss. * "Προσιτητέον, ad Lucian. 1, 702." Schæf. Mss.] Προσιτός, Qui adiri et accedi potest, Accessu facilis, Greg. Λεόντειον βρυχώμενος καὶ μὴ προσιτὸν τοῖς πλείοσι, Ad quod accedere plures non sustinerent. ["Dawes. M. Cr. 360." Schæf. Mss.] Ἀπρόσιτος, Inaccessus. Philo de V. M. 3. "Ὁρος ἀπρόσιτον καὶ ἄβατον, Inaccessus et inivius, Greg. ἀρετὴ, Quam nemo æquare potest, Bud. Et alibi ἀπρόσιτος τὴν ἀρετὴν, Quem virtute æquare nequeas. [Schol. in Il. A. 567. Polyb. 3, 49, 7. 5, 24, 4. * Ἀπροσίτως, Plut. 45.] Δυσπρόσιτος, Qui difficile adiri s. accedi potest. J. Polluci i. q. δυσπρόσσοδος, C δυσπρόσηγορος, Qui affabilis non est. Unde et δυσπρόσιτος adv. eod. sensu ap. Eund. [Onosand. Strat. c. 11. Schleusn. Lex. in V. T.] Εὐπρόσιτος, Accessu facilis, Affabilis, Facilis, i. q. εὐπρόσσοδος, εὐπρόσηγορος. [Strabo 12, 821.] Εὐπροσίτως, ap. J. Poll. (5, 139.) i. q. εὐπροσηγόρως, εὐπροσόδως: et opp. τῷ δυσπροσίτως, Humaniter, Affabiliter, si dici possit. [Lucian. 407. * Προσιτέομαι, Geop. 5, 3, 1. * "Ἀπρόσιτητος, Manetho 5, 267. ad Charit. 345." Kall. Mss. * Ἀντιπρόσειμι, Thuc. 6, 66. Xen. K. Π. 3, 3, 24, 7, 1, 5.]

Συνειμι, Coëo, quod et Ad arma coëo, Congredior, Infesto marte congredior s. concurro. Il. Ζ. (120.) Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι. Hesiod. Θ. (686.) οἱ δὲ ἐνίσσαν μεγάλῳ ἀλαλήῳ. Et Congredior colloquendi causa. Dem. (272.) Τῷ ὑπὸ πολεμίων πεμφθέντι μόνος μόνῳ συνῆι καὶ ἐκοινολογεῖτο. Et συνῆσαν ἐς λόγους, In colloquium ventitabant. Unde partic. Συνιών, Concurrens, In unum conveniens, ut συνιόντος ὄχλου. || Congrediens et concurrens infesto animo, Hom. Et συνιόντες μάχονται, Pugnam inter se conserunt. || Συνιόντα χρήματα, Proventus pecuniæ, VV. LL. "Συνιέναι, Convenire, "Congredi: ut συνίτην, σύνισαν, Congrediebantur. "Apud Hesiod. (Θ. 831.) συνιέμεν pro illo συνιέναι, "signif. Congredi: θεοῖσι συνιέμεν. Affertur et συνιέναι πρὸς τὴν γῆν ex Aristot. Probl. pro Corruere "in terram. At Συνιέναι, Intelligere, a Συνίημι." ["Thom. M. 478. Abresch. Diluc. Thuc. p. 2. De coitu, Diod. S. 2, 220." Schæf. Mss.] Ἐπισυνειμι, Insuper convenio in unum: unde ἐπισυνιόντες, Supervenientes. ["Ad Dionys. H. 1, 160." Schæf. Mss. * Προσυνειμι, Orph. Arg. 497.]

Υπείμι, Subeo. ["Et ut υποδέσθαι, sic et ὑπείναι vel ὑπείναι τινὰ est Submittere se alicui, Insinuare se in benevolentiam alicujus. Sic Plut. Cic. 45. p. 883. Οὕτω γὰρ ὑπῆει τὸ μεράκιον αὐτὸν, Adeo enim eum subiit, In benevolentiam ejus sese insinuavit, adolescens. Nam, quod vulgo ibi legitur, ὑπῆει πρὸς

τὸ μ., mendosum est, et importunam præpos. merito damnant meliores libri. Signif. vero etiam ὑπείμι, Retrocedere, Paulatim recedere, Herod. 4, 120. ὁ δὲ ἔάγειν ὑπιόντας, Retro ducere agmen, et paulatim se recipere. Cf. Ὑπέξειμι." Schw. Mss. "Recedo, Toup. Opusc. 2, 2, 228. Subeo, Thom. M. 272. De constr., Bibl. Crit. 2, 1. p. 44." Schæf. Mss.]

ἢ Ὑπερίων, ονος, ὁ, Hyperion: Cæli et Terræ, seu, ut alii, Thix, filius, pater Solis: quo nomine signif. volunt τὴν ἄνω κίνησιν, ἀπὸ τοῦ ὑπεράνω ἵεναι. Unde Ὑπεριονίδης, patronym. Filius Hyperionis, i. e. Sol. Citat Eust. e Pind. ET Ὑπερίων, pro eod. per sync. pro ὑπεριονίων, Eust.: dicens similem sync. factam esse in illo, Ἀκτορίωνε Μολίονε, a nomin. Μολιονίων: nisi quis adj. esse velit, quasi ὁ ὑπὲρ ἡμᾶς ἰών: et tunc acui quidem ultimam oportuisse, sed διὰ ἀποφυγὴν * συνεμπτώσεως μεταπεπτωκέναι εἰς καθαρὸν ὄνομα, ut iā Ἀμφίων, Εὐέλθων, et similibus. Il. T. (398.) Τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἡλέκτωρ ὑπερίων. Od. A. (8.) de sociis Ulyssis, οἱ κατὰ βόυς ὑπερίονος ἡελίοιο Ἥσθιον. ["Heyn. Hom. 5, 498. 7, 693. Wolf. Præf. ad Od. p. xxviii. Ed. 2. Clark. ad Il. A. 43. Voss. Myth. Br. 1, 66. Toup. Opusc. 1, 314. Ilgen. Hymn. 229." Schæf. Mss.]

ΙΣΘΜΟΣ, Isthmus: i. e. στενόπορος γῆς ἀνὰ ἢ μεταξὺ δύο θαλασσῶν, seu στενὴ γῆ ὑπὸ θαλάσσης "περιεχομένη, ἀμφιθάλασσος γῆ, Terra bimaris; h. e. "Terra angusta duplici interclusa mari. Aristot. "de Mundo, Καθ' ἣν στενώτατος ἰσθμὸς εἰς τὸν πόντον διίκει. Et paulo post, Μέχρι θατέρου ἰσθμοῦ, "ὅς μεταξὺ κεῖται τοῦ Ἀρράβικου κόλπου καὶ τῆς "ἑσῶ θαλάσσης, περιεχόμενος ὑπὸ τε ταύτης καὶ τοῦ "πéριξ ὠκεανοῦ. Sic Plin. 4, 4. Angustix unde "procedit, isthmus appellantur. Et c. 11. Alius "namque ibi isthmus angustia simili est, eod. "nomine et pari latitudine. Et c. 10. Faucesque "alteræ isthmi. Ubi quem Isthmum vocavit, appellat "etiam Angustias: ut 4, 4. post verba paulo ante "allata, In eo loco irrumpentia e diverso maria, ejus "omnem ibi latitudinem vorant, donec contrario in "cursu æquorum tantorum exesis utrimque lateribus "angusta cervice Peloponnesum contingat Hellas: "Lechæum hinc, Cenchreæ illinc, angustiarum ter- "mini. Unde et Pomp. Mela 2. de Isthmo loquens, "Hoc illi, inquit, cognomen est quia quinque mil- "lium spatio Ægeum mare ab Ionio summoφέναι, "angusto tramite Helladi Peloponnesum annectit. "Et Martian. Cap. libro 6. Ab ipsius isthmi angustis "Hellas incipit, a nostris Græcia dicta. Rursus "Plin. ibid. Perfodere navigabili alveo angustias "tentavere Demetrius rex, Dictator Cæsar, C. prin- "ceps, Domitius Nero, infausto, ut omnium patuit "exitu, incepto. Ex quo Proverb. Isthmum fodere. "Porro licet plures memorentur isthmi, ut isthmus "Thraciæ Cherronesi et Athónis, κατ' ἐξοχὴν tamen "de Corinthiaco s. Peloponnesiaco isthmo dici so- "let." ["Ammon. 76. Eran. Philo 169. ad Diod. S. 1, 300. 511. Brunck. Soph. 3, 401. ad Charit. 766. Peloponnesi, Jacobs. Anth. 6, 249. Schneid. Anab. 129. Fem., Musgr. Or. 270. Pind. N. 5, 69. (O. 8, 64.) Sine articulo, Thuc. T. 2. p. 92. Bav." Schæf. Mss. Apud Hes. * Εἰσθμός· εἰσόδος ὕδατος στενῆ: item * Ἰθμός· εἰσίθμη, Schn. Lex. * Ἰσμός, Strabo 8, 596. not. Cf. δύω, δυσμή, δυθμή, δυσμή.]" UNDE "Ἰσθμιος, ET Ἰσθμιάτης, dicitur ejus isthmi incolæ, "Et Neptunus Ἰσθμιος, quoniam in eo isthmo fanum "habebat et lucum. ET Ἰσθμία, τὰ, sub. ἱερὰ, Sa- "cra Isthmia, in honorem Neptuni, s. Ludi Isthmil. "Strabo 8. p. 165. Ἐπὶ δὲ τῷ Ἰσθμῷ καὶ τὸ τοῦ "Ἰσθμίου Ποσειδῶνος ἱερὸν, ἅλσει πιτυώσκει συνιρέφει, "ὅπου τὸν ἀγῶνα τῶν Ἰσθμίων Κορίνθιοι συνετέλλον. "Thuc. 8. p. 267. Πρὶν τὰ Ἰσθμία, ἃ τότε ἦν, διεορ- "τάσσωσι. Sic Plut. Γέγονεν Ἰσθμίων ἀγωνιστῆς, "Isthmia certavit. De his vero ludis in Isthmo cele- "brari solitis, plura vide ap. Plut. Thes. et Paus. Co- "rinth." ["Ἰσθμιος, Toup. Opusc. 1, 486. Emendf. 4, 423. Markl. Snppl. 1212. et Add., Musgr. ib. Ἰσθμία, Valck. Adoniaz. p. 195. Heyn. ad Apol- lod. 452. ad Diod. S. 1, 710. 2, 967." Schæf. Mss.] "Ab iis [sc. Plut. et Paus.] DICTATUR Ἰσθμιακὸς ἀγὼν,

“ΕΤ’ Ἰσθμιάς νίκη: quorum hoc ap. Steph. legitur, illud ap. Strab. in I. paulo ante cit. Ibi enim de Corintho loquens dicit, Ὁ Ἰσθμιακὸς ἀγὼν ἐκεῖ συντελούμενος, ὁχλους ἐπήγετο: quanquam ibi Vet. Codd. habeant Ἰσθμικὸς, Isthmicus. Veruntamen Ἰσθμιακὸς quoque retineri potest, cum ap. Stat. legamus Portus Isthmiacus. Quod vero ad illud Ἰσθμιάς attinet, idem valet q. Ἰσθμιακή s. Ἰσθμική: ac ut dicitur Ἰσθμιάς νίκη, Isthmiaca victoria, Palma Isthmicis ludis reportata: ita et Ἰσθμιάδες σπονδαί, Isthmiacæ induciæ, h. e. Induciæ et fœdera quæ tantisper durabant dum Isthmiaci ludī celebrati essent. Præterea ut in isto Strab. l. dixi, quosdam Vet. Codd. habere Ἰσθμικὸς ἀγὼν, ita ap. Suid. reperio Ἰσθμική πίνυς, Isthmica pinus, qua coronari solebant qui Isthmicis ludis vicissent: unde et ipse dicit esse ἄθλον ἐπινίκιον: quod fusius docet Plut. Symp.” [“Ἰσθμιακὸς, Aristoph. Fr. 267. ad Diod. S. 2, 142. Ἰσθμικὸς, ib. Ἰσθμιάς, Appollod. 150. Heyn. 452. Philodem. 27. Callim. 1, 475.” Schæf. Mss. * Ἰσθμιονίκης, Eust. Il. A. p. 49.] “Ab iisd. ludis Isthmiacis est VERB. Ἰσθμιάζειν, Proverbialiter solitum dici ἐπὶ τῶν κακῶς βιούντων, quoniam ὁ τῶν Ἰσθμίων κάρος erat ἐπίνοςος, teste Suida. Unde cognoscimus proprie quidem Ἰσθμιάζειν esse τὸ τὰ Ἰσθμια ἀγεῖν, Isthmiacum festum agitare, Isthmiacos ludos celebrare: translate autem et Proverbialiter, Male habere, Parum commode salubriterque vivere, quod ludi isti Isthmiaci morbis essent obnoxii ob frequentem populorum hinc inde confluentium colluviem.” [“Heringa Obs. 222.” Schæf. Mss. I. q. καταπίνω, Phot., ideoque ad Ἰσθμια, Angustiae faucium, referendum. * Ἰσθμιαστής, Schn. Lex. ἀμαρτύρω.] “Præterea a Corinthiaco Isthmo κατ’ ἐξοχὴν sic nominato, est ADV. LOC. Ἰσθμοί, In Isthmo, ap. Plut. Themist.” [“Bergl. Alciph. 41. Aristoph. Fr. 258. Jacobs. Anth. 10, 7. Ἐν Ἰσθμοῖ, Simonid. 65. * Ἰσθμόθι, Toup. Opusc. 1, 437. Thom. M. 806. * Ἰσθμόςθεν, Jacobs. Anth. 6, 398. Alcæus MESS. 9.” Schæf. Mss.] “A generali autem Isthmo DICITUR Ἰσθμός, Isthmo similis, Isthmi formam s. speciem gerens.” [“Pont. Eux. Peripl. 7.” Wakef. Mss.] “ΕΤ’ Ἰσθμῶδης, pro eqd. ut ap. Thuc. 8. p. 271. Τὸν περιτειχισμὸν, Ἰσθμῶδους ὄντος τοῦ χωρίου, οἱ Ἀθηναῖοι παρεσκευάζοντο, Cum locus esset isthmo similis, s. Isthmi in modum angustus, pro quo. l. i. dicit, ἔστι δὲ Ἰσθμὸς τὸ χωρίον, Est autem isthmus locus ille, i. e. Isthmi in modum angustus. || Transfertur porro Ἰσθμός et ad alia: dicitur enim et iu homine: veluti Gal. Comm. 3. in Aphorism. Hipp. παρίσθμια esse dicit φλεγμονὰς τῶν κατὰ τὸν Ἰσθμὸν χωρίων: subjungens, Ἰσθμὸν hic accipiendum esse τὸ μεταξὺ τοῦ στόματος τε καὶ τοῦ στομάχου μῆριον, Partem illam quæ inter os et gulam s. guttur est interjecta: metaphorice, inquit, ἀπὸ τῶν κυρίως λεγόμενων Ἰσθμῶν, αἱ δὴ τινες εἰσὶ στεναὶ γῆς διέξοδοι μεταξὺ δυοῖν θαλατῶν. Schol. Hom. τὸν τράχηλον vocari Ἰσθμὸν tradit, ἀπὸ τοῦ εἰσιέναι τὴν τροφὴν δι’ αὐτοῦ: ut Eust. quoque annotat, Ἰσθμὸν dici τὸν τράχηλον, veluti Ἰσθμὸν, utpote δι’ οὗ ἵενται τὰ στήθια: indeque παρίσθμια dici τὰ περὶ τὸν τοιούτον Ἰσθμὸν. Quibus subjungit, Ὅτι δὲ ἐκ τοῦ ἵεναι προὔπαρχει τοῦ Ἰσθμοῦ παράγωγον Ἰσθμός, δίχα τοῦ πρώτου σίγμα, δῆλον καὶ ἐκ τῆς παρὰ τῷ Ὀππιανῷ εἰσιθμης: innuens, Ἰσθμὸν dici Viam, Tramitem, s. Angustam viam, Angustum tramitem: in homine quidem, Eum per quem cibus et potus in ventrem demittuntur: in mari autem, Fauces et angustias, s. Angustum intervallum inter duo maria.” [“Ἰσθμῆ, Ἰσθμῆ, Angustiae, Schol. Opp. 1, 738.” Wakef. Mss.] “Ἰσθμῆν, Hesychio, περιστόμιον, περιτραχήλιον, vel στεφανίς.” “Ἰσθμιον, eod. Eust. auctore dicitur, τὸ περὶ τὸν Ἰσθμὸν, Quod circum collum est, Collum cingens: et quidem peculiariter περιτραχήλιος κόσμος, Collare ornamentum, Ornamentum quod collo circumdatur: eo differens ab ὄρω, quod hic κεχάλασαι ἐκκρεμάμενος, illud autem τῷ τραχήλῳ προσέχεται, ut idem refert e veteribus. Atque adeo Hom. manifestum inter hæc

ponit discrimen Od. Σ. (299.) Ibi enim Eurymacho affertur ὄρμος πολυδαίδαλος, χρυσεός, ἡλέκτροισιν ἑρμένος: Eurydamanti ἔρματα δύο Τρίγλῃνα μόρνετα: Pisandro autem Ἰσθμιον ἥνεικεν θεράπων, περικαλὲς ἄγαλμα: ut ὄρμος sit Monile: dicente Ovidio, dat longa monilia collo: vel Catena e collo dependens: παρὰ τὸ εἶρεσθαι: Ἰσθμιον autem, Torques collum s. fauces cingens: ut ap. Propert. Torquis ab incisa decidit unca gula. Rursum anotat Eust. ap. antiquos ferri, Ἰσθμιον appellari etiam μέρος τι τοῦ σώματος περὶ τὸν τράχηλον: unde κόσμον παρίσθμιον denominari: item Poculum quoddam Cyprium vocatum fuisse Ἰσθμιον. Hesychio quoque Ἰσθμιὸν est περιτραχήλιον κόσμημα, et αὐτὴν τε καὶ τράχηλος: unde τὰ τοῦ ἀνθρώπου παρίσθμια dici ait, μεταξὺ ὄντα κεφαλῆς καὶ κοιλίας. Verunt Ἰσθμιον esse dicit et στενὸν χωρίον μεταξὺ δύο θαλάσσης: seu γῆς στενὰ μεταξὺ δύο θαλάσσης. Præterea et aliam ei signif. tribuit, exp. etiam περιστόμιον. Quo modo Ἰσθμός ap. Aristot. accipiendum videtur, H. A. 4, 8. ubi nimirum cum dixisset, piscatores siquando velint προκαλέσασθαι εἰς ἄγραν τοὺς ἐν σπηλαίοις διατρίβοντας ἰχθύς, eos τὸ στόμα τοῦ σπηλαίου περιλαβεῖν ταριχηροῖς ὄσμασι: et sic pisces statim prodire: subjungit, eod. modo anguillas quoque capi: nam τιθέασιν, inquit, τῶν ταριχηρῶν κεράμιον, ἐνθέντες εἰς τὸ στόμα τοῦ κεραμίου τὸν καλούμενον Ἰσθμόν. Videtur enim ibi intelligere quoddam πλέγμα quo orificium vasis testacei obstruitur: et id quidem in angustas quasdam fauces desinens, per quas anguilla in ipsum vas sese insinuat: qualia in nassis esse solent et in muscipulis e ferreo filo confectis. Itidem vero ex Eiusdem Probl. affertur Ἰσθμός κλεψύδρας, pro Collum clepsydræ, i. e. Inferiora foramina. Præterea e Diosc. 2. affertur ἀναρῆσθαι τὸ ὑψιστάμενον πίτυρον Ἰσθμῶ, pro Eximere furfures innantes incerniculo s. cribro. Verum ibi sunt qui potius scr. censeant Ἰσθμῶ, sine σ: accipientes eo nom. Cribrum multis foraminulis pertusum, per quæ decidunt sordes, ut supra ap. Suid. monui legi Ἰσθμός πολύτρητος ex Epigr. pro Colo s. Incerniculo: utrumque enim foraminibus tenuibus est perforatum: illud tamen multo tenuioribus.” [“Ἰσθμιον, Mær. 193. et n., ad Charit. 766.” Schæf. Mss. Ἰσθμια, τὰ, Angustiae faucium, Hippocr. 267.] “Παρίσθμια, τὰ, Tonsillæ, h. e. Glandulæ faucium: quæ fauces nominantur Ἰσθμός, utpote isthmi in modum inter os et gulam interjectæ. Diosc. 1, 181. de mori succo, Ποιεῖ πρὸς ρεύματα καὶ παρίσθμια φλεγμαίνοντα, Ad tonsillas inflammatas. Et 184. de decocto ficus, Ταῖς περὶ ἀρτηρίαν καὶ παρίσθμια φλεγμοναῖς ἀρμόζει, Tonsillarum inflammationibus. Quin et ipsas τὰς φλεγμονὰς τῶν κατὰ τὸν Ἰσθμὸν χωρίων nominari παρίσθμια, auctor Gal. Comm. in Aphor. 3. Synon. ἀντιάδες.” [“Jacobs. Anth. 10, 7.” Schæf. Mss.] “ἸΤΕΑ, as, ἡ, ET Ἰτέη, ης, ἡ, Salix: παρὰ τὸ ἵεναι, si Etymologo credimus, quoniam sc. cito in altum excrescit, inter primas etiam germinans, ut et populus et alnus. Od. K. (510.) Μακρὰ τ’ αἰγεφοὶ καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι. Unde Plin. 16, 26. Ocyssime salix amittit semen, antequam omnino maturitatem sentiat, ob id dicta Homero Frugiperda. Et 24, 9. Salicis fructus ante maturitatem in araneam abit. Eur. (Heracl. 376.) ἰτέαν pro Hasta usurpasse dicitur: procul dubio saligna, i. e. Confecta e salice: ut Hom. μελίαν vocat Fraxineam hastam: synecdochice posita materia pro re inde confecta. Apud Hes. vero reperio, Ἰταῖαι, αἱ ἀσπίδες διὰ τὸ πρῶτας ἐκ ταύτης τῆς ὕλης κατασκευασθῆναι. Rursum Ἰτέα, Urbis nom. est: cujus civis, Ἰτεαῖος, dicitur, teste Suida. Steph. Ἰτέαν fuisse dicit δῆμον τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς: et δημότην ejus vocari Ἰτεαῖον, ab Androtione trisyllabως Ἰταῖον.” [“Ἰτέα, Markl. Suppl. 695. Musgr. ib. * Ἰτεῖν, Apoll. Rh. 4, 1428.” Schæf. Mss.] “A planta autem ἰτέα est materiale NOMEN Ἰτεῖνος, Salignus, Qui e salice est, ap. Theophr. Ex Herod. verò (4, 67.) affertur ἰτεῖνσι ῥάβδοισι, itidem pro Sali-

“*ignis virgīs*.” [“*Ἰρέϊος*, Markl. l. c. **Ἰρέϊος*, *Ἰρέϊνος*, Toup. App. in Theocr. 28. Wessel. Diss. Herod. 311.” Schæf. Mss.] “Item *Ἰρεὼν*, *ἄνος*, ὁ, Salice-
tum s. Salictum, i. e. Locus consitus salicibus.” [Geop. 8, 6, 6.]

“*ἸΤΥΣ*, vos, ἡ, Circumferentia, et Umbo: *ἄμβων*, i. e. Ora curvaturaque in extremo ambitu rotæ vel clypei. Ac τροχοῦ quidem περιφέρειαν sic nominat Hom. Il. Δ. 486. de alno, τὴν μὲν θ' ἄρματο-
πηγὸς ἀνὴρ αἰθωνι σιδήρῳ Ἐξέταμ', ὄφρα ἵτυν κάμψῃ
περικαλλεῖ δίφρῳ. Et E. 724. τῶν, sc. τροχῶν, quos
καμπύλα κύκλα vocat, ἦτοι χρυσή ἵτυσ ἀφθιτος
αὐτὰρ ὑπερθεν Χάλκε' ἐπίσσωτρα προσαρηρότα. De
Clypei autem circumferentia s. Umboe, ap. Hesiod. A. 314. Ἀμφὶ δ' ἵτυν ῥέεν ὠκεανὸς πλήθοντι
ἐοικώς. Sic vero Hesychio quoque ἵτυσ est ἡ ἐσχάτη
ἄψις, ἡ περιφέρεια τῆς ἀσπίδος καὶ τοῦ τροχοῦ καὶ
παντὸς περιφεροῦς τὸ τελευταῖον μέρος. Suid. et ipse
“*περιφέρειαν* esse dicit, afferens hæc exempla. Ex
Xen. *ὅς ὅρα αὐτὸν παριόντα, ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ
τῆς ἵτυος*. Et ex Epigr. Γηραλέα μὲν ἵτυν πολέμων
ὑπο, γηραλέα δὲ Ὀμφαλόν' ἀλλ' ἀρεταῖς λάμπομαι
αἷς ἔνυχον: verba ἀσπίδος de se. Et rursum, Ἀλλ'
ὄλετ' ἀμφ' ἐτάρων σχῶν κυκλῶσσαν ἵτυν. Item,
Γυρῶν γ' ἀγκίστρων καμπυλῶσσαν ἵτυν. Ubi nota
tribui ἀγκίστροις quoque.” [Jacobs. Anth. 6, 398. 435. 10, 374. 405. 12, 49. Huschk. Anal. 230. Villos. ad Long. 191. Heyn. Hom. 4, 644. 5, 130. Thom. M. 676. ad Charit. 759. Wakef. Ion. 213. S. Cr. 3, 56. 58. Musgr. 210. Timæi Lex. 211. Ammon. 109. ad Herod. 546.” Schæf. Mss.] “*Ἰτυσ*,
vos, ὁ, Itys: filius Terei et Prognēs, a matre et
Philomela matertera occisus, et Tereo epulandus
præbitus, ut fuse describit Ovid. Met. 6. Aristoph.
itaque O. (212.) dicit, Χρυσὸν δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων,
οὓς διὰ θεῖου στόματος θρηνεῖς, τὸν ἐμὸν καὶ σὸν
πολύδακρυν Ἰτυν Ἐλελιζομένην διεροῖς μέλεσι. Et
Ovid. rursum, Desit Threicium Daulias ales Ityn.
Homerus hunc Ityn vocat Itylum. Od. T. 521.
Ἦτε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυχηέα φωνήν, Παιδ' ὀλο-
φυρομένη Ἰτυλον φίλον, ὃν ποτε χαλκῷ Κτεῖνε δι'
ἀφραδίας κοῦρον Ζήθοιο ἄνακτος. Quanquam id
quidam appellative accipi putarint pro ὄφρανον,
νέον, ἀπαλόν: perperam: ut et Schol. docet et
Etym. et clarius his Aristoph. ac Ovid. ceterique
poëtæ. Ἰτὺς autem, Suidæ est ἱτέα, Salix.”
[“*Ἰτὺς*, *Ἰτυλος*, Verh. ad Anton. Lib. 76. Munk. 81.
Valek. Phœn. p. 513.” Schæf. Mss.] “*Ἰτυλος*, Suidæ
est ὄφρανος: itidemque Hesychio, a quo exp. præ-
terea *μόνος*, *νέος*, ἀπαλός, Solus, Juvenis, Tener.
Vide *Ἰτὺς*.” [Schol. Theocr. 3, 7. hinc Lat. Vi-
tulus.” Wakef. Mss.]

“*ΕΙΝΑΤΕΡΕΣ*, ut refert Æl. Dionys. ap. Eust.
648., suut αἱ τοῖς ἀλλήλων ἀδελφοῖς γεγαμημέναι,
quas *συννύμφους* dicunt: ut et J. Poll. 3. εἰνάτηρας,
sic enim apud eum scriptum est, vocari tradit τὰς
ἀδελφοῖς δυο συνοικούσας. Il. Z. (378.) Πῆ ἔβη Ἀν-
δρομάχη λευκώλενος ἐκ μεγάροιο; Ἡέ πη ἐς γαλῶν,
ἡ εἰνατέρων εὐπέπλων; Et X. (473.) de Androma-
che itidem, Ἀμφὶ δέ μιν γαλῶν τε καὶ εἰνάτερες ἄλῃς
ἔσαν, i. e. Fratriæ. Nonio enim teste, Fratriæ
vocantur fratrum inter se uxores: ut et Festus tra-
dit Fratriam esse uxorem fratris. Apud Eust. legi-
tur nomin. sing. Εἰνάτειρ, p. 648. Ἡ δὲ εἰνάτειρ
τὴν σύννυμφον δηλοῖ ὅποια ἡ Ἐλένη τῇ Ἀνδρο-
μάχῃ. Ubi etiam addit, γίνεσθαι παρὰ τὸ εὐνάζειν,
ut sit οἰονεὶ ἡ συνευνάτειρα πρὸς ἄλλην. Apud Suid.
vero Εἰνάτηρ.” [Heyn. Hom. 5, 268. Reiz. Acc. 122. Il. Ω. 769. Uxor fratris mariti (δαέρος): ad Cal-
lim. 1, 120. (3, 135.)” Schæf. Mss.] “*Ἰνατέρων*, Hes.
affert pro *συνμύωνων*: addens, dici *ἰνατέρας* etiam
τὰς τῶν ἀδελφῶν γυναικας, Fratrum uxores: quæ
ap. Hom. εἰνάτερες.”

ΕΙΠΩ, ἐρῶ, Necto. Uude *εἶπας*, Exerens, Ex-
trahens, Bud. ex Herodiano. Et in pass. ap. Aristot.
Rhet. τὴν δὲ λέξιν ἀνάγκη εἶναι ἢ εἰρομένην καὶ τῷ

συνδέσμῳ μίαν, ὥσπερ αἱ ἐν τοῖς διθυράμβοις ἀναβολαί,
Dictionem necesse est aut tractam esse et conjuncti-
one unam, ut dithyrambicorum cantica, Turn. Vide
et p. 190. mei Lex. Cic. ἥ Eustathio est τὸ ἐς μάχην
συμπλέκω, derivanti inde ἐρέθω. Notandum vero
Etym. velle εἶρω i. e. λέγω, tenni spiritu notari, at
cum signif. συμπλέκω, aspirari: quæ tamen scriptura
non observatur. “*Ἐερτο* poet. pro ἔρτο s. εἶρω, ab
εἶρω, Nexus erat: aliis συνεῖληπτο, συνεπέπλεκτο.
Od. O. (459.) Χρῦσεον ὄρμον ἔχων μετὰ δ' ἡλέ-
κτροισιν ἔερτο, [al. ἔερκτο.] Itidemque Σ. (295.) ὄρμον
Χρῦσεον ἡλέκτροισιν ἐερμένον, Nexus s. consertum
Hes. ἔερτο exp. ἐκρέμνα.” “*Ἰρω*, idem quod εἶρω,
Necto, Connecto: unde ap. Hes. ἵπεται, exp.
συνάπτεται: qui et ipse per diphth. εἵπεται scribi
monet. At ἰρῶ, idem exp. et ἐρῶ, Dicam, et λέγω,
Dico.” [Ad Phalar. 308. Brunck. Apoll. Rh. 125. Schneid. ad Demetr. 123. 126. Ἐερμαι, Heyn.
Hom. 4, 532. Ἐερμένος, Ilgen. Hymn. 223. 504.
Dawes. M. Cr. 185. 431. Valck. Callim. 289. ad
Diod. S. 1, 7. Εἰρμένος, Callim. 1, 497.” Schæf. Mss.]
“*Ἐρῶ*, Æol. pro εἶρω, unde fut. ἐρῶ: nt φθέρῶ
pro φθείρω, unde φθέρσω.” [Koen. ad Greg. Cor. 275.” Schæf. Mss.] Εἰρμός, Nexus, Series, Philo-
V. M. 3. τῆς κατὰ τὸν ἐν χρόνῳ εἰρμὸν ἀκολουθίας
καὶ τάξεως, Consequentia et ordinis in serie tem-
poris. Cic. quod Græci dicunt εἰμαρμένην esse εἰρ-
μὸν αἰτίων, Lat. vertit, Ordinem seriemque cau-
sarum. [Toup. Opusc. 1, 397.” Schæf. Mss.]
“*Ἰρμός*, Hesychio ἀκολουθία, Series.” Ἐρσις, Nexus.
Plexus, Religatio, πλοκή, ἀνάδεσις, VV. LL. Apud
Suid. vero scribitur Ἐρσις, et exp. *πλεξίωμα
[Thuc. 1, 6. ἐν ἔρσει, al. conjunctim ἐν ἔρσει]
Ἀνείρω, Annecto, Necto, ut τοὺς σπινθῶνας, Ari-
stoph. (A. 1006.) Necto coronas. ἥ Transfigo,
ἀναπείρω, Hes. “*Ἀνέρσει*, Hes. exp. ἀναρτῶ,
κρεμάσει, Suspendet: fut. 1 verbi ἀνείρω, Ἀν-
necto: Æol. habens formam, ut φθέρσει et κερ-
σει a φθείρω et κείρω: pro quibus Æoles primum
φθέρῶ et κέρῶ in præf. dicere aiunt, deinde in
fut. φθέρσω et κέρσω.” [Οἰκήματα ἐξ ἀνθερίων
ἐνευρημένων περὶ σχοίνους, Herod. 4, 190. Ex aspe-
delorum caulibus intertextis juncis.” Schw. Mss.]
De fut., ad Timæi Lex. 35.” Schæf. Mss. *Ἀν-
ερσις, Bekk. Anecd. 396. 401.] Διείρω, Trajicio.
Insero, Bud. e Luciano (2, 550.) Διὰ τῶν ὁδόντων τὸν
θηρίον μεταξὺ δ. τοὺς δακτύλους, Inserens, Trajiciens.
Ex Eod. (2, 541.) Ἀποπρίει τὴν ἄλυσιν, ἢ ἐδέδεντο
ἐξῆς, τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν δ., Deinceps tractorum
et insutorum. Sic Xen. K. II. 8, (3, 5.) Διειρύνει
τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων, ὥσπερ καὶ νῦν ἐτι οὐ-
ρουσι ὅταν ὀρᾷ βασιλεύς. Apud Theophr. C. Pl. 2.
Δ. τοὺς παττάλους interpr. Adigentium paxillos. Idem
Bud. ap. Gal. Διεκβάλλειν καὶ δ. τὴν βελόνην ἐν τῇ
γαστρορραφίᾳ. Διεκβάλλειν δὲ διὰ τοῦ πλησίον, ἐκείθεν
δ' αὖ πάλιν διείρειν, interpr. Introrsus extrorsusque
penetrare, i. e. ὥθειν ἐξωθεν ἔσω καὶ ἔσωθεν ἐξω. ἴσως
Διείρειν exp. alibi Transadigo, Transsuo, Insuo, In-
subulo. Diosc. 5, 25. Κατατεμὼν καὶ διείρας λίγν,
ὥστε μὴ θιγγάνειν τοὺς τόμους ἀλλήλων, Trajiciens
ligno segmenta modicis intervallis, ne se contingant.
Ruell. [Thom. M. 638. Cattier. 71. Heringa O. 109.
Toup. Opusc. 1, 551. Zeun. ad Xen. K. II. 744.” Schæf. Mss. *Διέρσις, Aristot. Probl. 16, 8.]
Περιδιείρω, Circumquaue trajicio et insuo. Unde
partic. περιδιείρας, quod exp. Implicans. [Philostr. 819.
*Εἰσερσις, Schol. Thuc. 1, 6.] Ἐνείρω, Innecto,
Insero, Infibulo, Implico, Diosc. 5, 81. Τοῦ φλοιῷ
τῆς ρίζης κατατεμὼν ἐνείρον εἰς λίγον ἡμιμυῖον. Ἐν-
νευρημένος πέδαῖς ap. Suid. i. e. συμπλεγεμένον, Im-
plicitus. ἥ Consero, Apto, ut Lorica hamis conserta.
Et ἐνειρόμενον, Consertum et aptum. Bud. [Heliod. 408.]
Ἐνερσις, Innexio. Thuc. (1, 6.) Χρυσῶν τε-
τίγων ἐνέρσει κρωβύλων ἀναδόμενοι τῶν ἐν τῇ κε-
φαλῇ τριχῶν, Aurearum fibularum serie cincti-
nos colligentes; Aurearum fibularum nexu con-
serto. Bud. [Wyttenb. Select. 360.” Schæf. Mss.
*Ἐνερμα, Schol. Pind. O. 2, 135.” Boiss. Mss.]
Παρενείρω, Infibulo. Signif. etiam Trajicio et pene-
tro, Intromitto. Bud. ap. Plut. An seni admin. Resp.

Eis πάντα π. καὶ εἰς πάντα καταμιγνύς εαυτὸν ἀπλησίᾳ A δόξης, Omnibus sese inserens et per medios actus intromittens et insinuans. Greg. de Bapt. Λαθὼν εαυτὸν π., κεναῖς ἐλπίσιν ἐξαπατῶμενος, Sese intro insinuat, penetrat, ut Plantino more loquar. Bud. || Inro, Intersero, Interjicio. Athen. (190.) Ἄλλ' ἐπιχαρίως παρενείρας [παρείρας Ms.] ὁ Μενέλαος, ἐπειδὴ ἤκουσε τῶν ἐπαίνων, τὸ μὲν πλουσίους εἶναι οὐκ ἀρνεῖται, Venuste sermonem excipiens et interfatus, Bud. : h. e. Sermonem medium intercipiens, et verba sua interserens, et veluti intercalans. [Liban. 4. p. 831. Opp. 'A. 5, 485. * "Προσενείρω, Schol. Lucian. Icar. 33." Boiss. Mss.] Ἐξείρω, Exero, opp. τῷ ἐνείρω. Aristoph. 'I. (377.) εἶτα γ' ἐνδοθεν τὴν γλώτταν ἐξείραντες αὐτοῦ, σκεψόμεσθ' εὖ κἀνδρικῶς Κεχρηνότες Τὸν πρωκτὸν εἰ χαλαρῶ, Extrahentes, Eximentes, Suid. πρ. quem pro σκεψόμεσθ' perperam legitur ἐκκλῆμεθα. Alludit autem ad eos, qui porcorum venarum linguas extrahunt, ut explorent an grandinosi sint : sed παρ' ὑπόνοιαν Comice pro στόμα dixit πρωκτόν. Προεξείρω, Ante extraho s. exero, ut προεξεραμένης τῆς γλώττης, i. e. προεκκυσθείσης. [* Κατείρω, unde * κάθερμα, "Anacr. Athenæi 534. χρύσεια φορέων καθέρματα, non est cur dubitemus ab Anacr. ead. notione dici, ac ἔρματα Il. E. 182. Od. Σ. 296." Schw. Mss.] "Κατεῖρα, Hesychio ἀσπίς, πέλις, "Scutum, Pelta, Cetra." [* "Παρείρω, i. q. παρενείρω, Insero, Intersero. Sic παρ. τὴν χεῖρα, Polyb. 18, 1, 13. (Excerpt. Antig. e lib. 17. c. 14.) Apud Athen. 190. in verbis supra citatis, pro παρενείρας, optimus Cod. Ms. παρείρας habet. Apud Soph. Ant. 368. quid sit νόμους παρείρων, haud satis constat." Schw. Mss. * Πάρερμα, Hippocr. 745. cf. Schn. Lex.] "Περείρω, Circum annecto s. appendo." ["Herod. 2, 96. vide Schn. Lex. v. Γόμφος." Schw. Mss.] Περύρμα, Lignum quod navibus supponitur, Thuc. 7, (25.) ubi Valla vertit Pedicam, VV. LL. [Dio Cass. 52, 16.] Προσεῖρω, Annecto ; προσάπτω, Suid. "Προσεῖρων, Hesychio συνάπτω : potius προσείρων." Συνείρω, Connecto, Cohærenti serie continuo : ut λόγους, Continuo sermonem, Continua oratione utor, Bud. Dem. (328.) Καὶ πεφωρασκηκώς, καὶ συνελοχῶς ῥήματα καὶ λόγους, συνεῖρει τούτους σαφῶς καὶ ἀπνευστί. Cui simile e Xen. affert Bud. Συνεῖραι ἀπνευστί περιόδους : addets, Quintil. id dicere Connectere et continere verba, Declamare, Ciceronem. Lucian. (1, 47.) Τὰ μὲν ἀτάκτως σ., ἐνίστε δὲ καὶ αὐτὸν τὸν νόον διαφθεῖρων, Male continuans : quod alibi, Δοκεῖ ἐκείναι πάντα, σ. ἀμυστί. Interdum sine casu ponitur pro Continua orationis serie dissero, Perpetua oratione declamo : ut ap. eund. Lucian. (1, 189.) Σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς σ., Orationem perpetuam ordire. Aristot. de Gen. Anim. (1, 2.) Λεκτέον κατὰ τὸν ἐπιβάλλοντα λόγον καθ' ἑκάστον αὐτῶν ἀπὸ τῶν εἰρημένων συνεῖροντας, Sermonem continuato. In quibus Il. accūs. λόγους aut λόγον sub. potest. Συνείρομαι pass. Continuor. Aristot. de Gen. et Corr. 2. scribit Deum ἐντελεχῇ ποιῆσαι τὴν γένεσιν, quoniam ita maxime συνεῖροιο τὸ εἶναι, i. e. Continuari possit et perpetua esse generatio. || Συνείρω neutr. quoque accipitur, ut συνάπτω, pro Cohæreo. Aristot. Meteor. 2. de partibus Indiæ exterioris, Διὰ τὴν θάλατταν οὐ φαίνονται ἀρνεῖν, ὡς συνεχῶς εἶναι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, Ita conjungi non possunt, ut continuus sit terræ habitabilis ambitus : cui opp. est διωρίσθαι, Definitum et terminatum esse. Idem de Gen. et Corr. 1. Ὑποτίθεσθαι τοιαύτας ἀρχὰς αἱ ἐπιπολὺ δύνανται συνεῖρειν, Hujusmodi principia statuere et ponere, quæ diu consentanea esse possint et cohære : Τί τὸ αἴτιον τοῦ σ. τὴν γένεσιν, Quæ causa sit generationis continuæ, ut nihil sit intercapedinis μεταξὺ φθορᾶς καὶ γενέσεως, h. e. συνεχῶς ἔχειν. Hæc et alia Bud. Comm. 538. 539. ["Toup. Opusc. 1, 397. Emendd. 2, 70. T. H. ad Lucian. Dial. 102., Zeun. Ind. Xen. K. Π. * Συνείρεσις, Herodian. 459. Piers." Schæf. Mss.] Συνείρμος, Continuata series, Cohærentia, Continua deductio, Demetr. Phal. Ἐν τῷ σ. τῶν λόγων. "Συνεῖρτικός, a verbo συνεῖρειν, ut quidem vult Schol. Aristoph. 'I. (1378.) Συνεργτικὸς γάρ ἐστι καὶ περαντικός, scribens, συνεργτικὸς ἐσσεὶ ὁ συνεῖρειν τοὺς λό-

γους καὶ συντιθέναι δυνάμενος εὐκόλως. Ideoque interpret. quidam, Facile orationes connectens et componens. Sed aptior afferri potuit interpr. sumpta ex signif. τοῦ συνεῖρειν, si modo hinc deduci putandum est, quod vide." [* Ἐπισυνείρω, Socr. H. E. 3, 203.]

¶ Ἐρμα, Fulcrum, Stabilimentum, ὑπέρεισμα. Il. B. (154.) ὑπὸ δ' ἤρεον ἔρματα νηῶν : A. (485.) Νῆα μὲν οὔγε μέλαιναν ἐπ' ἡπείρῳ ἐρυσσαν Ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθου [ψαμάθοις] ὑπὸ δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσσαν. Latini Phalangas s. Palangas vocant : i. e., ut Nonius exp., Fustes teretes, qui navibus subjiiciuntur, cum attrahuntur ad pelagus, vel cum ad littora subducuntur. Similiter in VV. LL. scribitur ap. Hippocr. de Artic. ἔρματα, auctore Gæl. esse fulcimenta, et i. q. ἐρμάσματα, quod ipsum Erotian. quoque confirmat. In hac signif. metaph. etiam capitur : ut Od. Ψ. (121.) Ἡμεῖς δ' ἔρμα πόλῃος ἀπέκταμεν, οἱ μέγ' ἄριστοι Κούρων εἰν Ἰθάκῃ. Il. Π. (549.) σφίσις ἔρμα πόλῃος ἔσκε. Columen civitatis Lat. interpretari possumus, ut Terent., Columen familiæ. Id imitatus est Plut. (9, 244.) Ὡς περ ἔρμα τῆς πολιτείας βέβαιον. Eod. sensu Pind. Athenas dixit esse ἔρεισμα Ἑλλάδος. Hom. Il. Δ. (117.) ἰὸν quoque, Sagittam, vocat μελαινῶν ἔρμ' ὀδυνῶν, i. e. ἔρεισμα, Fulcrum dolorum, Quo dolores ut fundamento niterentur. || Exp. et ἀσφάλισμα ab Eust. et ἀσφάλεια a Suida h. in l., Ἀσύλους εἶναι τοὺς χώρους διὰ τὰ ἔρματα τοῦ ὄχυνώματος. Quo pertinere videtur, quod ab Hes. exp. etiam περιφραγμα. || Apud Theogn. (401.) pro Confidentia, Incæpto, Proposito poni videtur, Bud. : Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος Ἐρμασί [al. Ἐργμασί] ἀνθρώπων : (380.) Ἀνθρώπων ἀδίκους ἔρμασι [al. ἔργμασι] πειθομένων. At Plut. Solone, Ἐρμασι γὰρ ἐν μεγάλοις ἀδεῖν χαλεπὸν, exp. In rebus magnis administrandis difficile omnibus placere. Vide Ἐργμα. || Est etiam Saburra, i. e. Sabulum crassius, quo naves ad certam usque mensuram onerari solent, ut stabiliiores sint. Aristot. de apibus, Ὅταν δ' ἄνεμος ἡ μέγας, φέρουσι λίθον ἐφ' εαυταῖς, ἔρμα πρὸς τὸ πνεῦμα. Simile quid de gruib. scribit Solin., eas volaturas, devorare arenas, sublatisque lapillis ad moderatam gravitatem saburrari. Ad quem gruuum morem respexit Aristoph. ('O. 1429.) Ἀνθ' ἔρματος πολλὰς καταπεπωκώς δίκας. Plut. (9, 127.) Ἐξὴν οὖν φιλοσοφοῦντα, καὶ τῇ διαθέσει γίνεσθαι Διογένην, ὡς πρὸς τύχην μεγάλην πολὺ πνεῦμα καὶ σάλον ἔχουσιν, ἔρματος πολλοῦ καὶ κυβερνήτου μεγάλου δεόμενον, Multa saburra. || Scopulus, Saxum in mari, ut Eust., seu, ut Hes. exp., πετρώδης καὶ ἐπικυματιζόμενος, ὥστε μὴ βλέπειν, τόπος τῆς θαλάσσης, et ὕφαλος πέτρα. Anacr. ἀσήμων Ὑπὲρ ἐρμάτων φορεῦμαι. Plato de Rep. 8. Ὅταν αὐτὸν ἴδῃ πταίσαντα, ὥς περ πρὸς ἔρματι, πρὸς τῇ πόλει. Plut. (6, 621.) Ὅταν ἔρματι πλέοντες προστύχωσιν, Ubi venissent ad scopulum, saxum. Lucian. (2, 68.) Εἰ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἔρματα. Suid. in illo a se cit. l., Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἔρματα μεγάλα ἔβαλεν εἰς τὸ στόμα τοῦ ὠκεανοῦ, ὡς ἂν ἐμπόδια εἴη τοῖς ἐπιφοιτῶσι θηρίοις, exp. Saxa ingentia. Nonnulli Saxeas pilas e Virg. interpr. et Crepidines atque obices in portus ostiis. Idem Suid. h. in l., Τοῦ δὲ πίθου ἔρματι περιπεσόντος καὶ συντριβέντος, exp. κωλύματι, ἐρείσματι. || Hesychio σκήνωμα νηός. || Inauris. Od. Σ. (294.) Ὅρμον δ' Εὐρύδαμαντι δύνω θεράποντες ἔνεικαν : Il. E. (182.) ἔρματ' ἐνήκεν [al. ἔρματα ἤκεν] ἐντρήτοισι λοβοῖσι, i. e. τὰ τοῖς ὠτίοις ἐνειρόμενα κόσμια, Eust. etymol. ibi exponens hujus v., quod in aures ornatus causa auribus innecti solerent. ["Ad Charit. 434. 673. Wakef. Trach. 993. Eum. 567. A-bresch. Æsch. 2, 77. Jacobs. Anth. 6, 259. 8, 162. 181. ad Diod. S. 1, 387. 2, 230. Heyn. Hom. 4, 132. 575. 681. 700. 6, 560. 7, 235. Heind. ad Plat. Theæt. 289. ad Lucian. 1, 267. 341. Toup. Emendd. 2, 623. Scopulus, Lucian. 3, 387." Schæf. Mss.] "Ἐρμα-kes, Hesychio αἱ ὕφαλοι πέτραι, et αἵμασιαι, Saxa mari latentia, Sepes. At Ἐρμακον, Idem esse dicitur Avem quandam. Apud Nicandr. δασέως legitur ἔρμακες, O. 150. Τῶν οἱ μὲν λίθακάς τε καὶ ἔρμακας ἐρναλόντες. Ubi Schol. annotat ἔρμακας dici

“posse λίθους σεσωρευμένους εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ.” A p. 91. Jacobs. Anth. 12, 328. * Ὀρμαθῆς, Bruck. Aristoph. 2, 137.” Schæf. Mss. Suid. v. Μασχαλίσματα.] “Ἑρμᾶς quoque dicitur ὕψαλος πέ-
“τρα, ab Antiphonte, Anacreonte, et Aristoph.
“(Fr. 233.) teste Harpocr. Pro quo perperam ap.
“Suid. Ἑρμαῖος.” [Opp. A. 4, 427.] “Ατ Ἑρ-
“μᾶς, Dor. pro Ἑρμῆς, Mercurius.” Ἑρμάζω, Ful-
cio, Stabilio. Unde in pass. ap. Gal. Gloss. est
ἡρμάσθαι, i. e. ἐρρεῖσθαι. Ab Eod. ἐρμάζειν act.
exp. ἐδράζειν et στηρίζειν. || Saburro, i. e. Sa-
burra onero et stabilio. || Ἑρμάζει Hesychio præ-
ter στηρίζει est etiam μαλάσσει. Et ἐρμάσαι Eid. est
ἐλαφρῶς περιελίξαι. [* Ἑρμάω, i. q. ἐρμάζω, Lex.
Hippocr. Wakef. Mss.] Ἑρμασμα, quod Erotian.
exp. τὸ τὸν ἰσθὸν τῆς νεῶς διακρατοῦν, οὐ φορτίου τάξιν
ἐπέχον, ἀλλὰ τοῦ στηρίζειν μόνον. Id autem i. esse
videtur q. ἔρμα, Saburra, Quod saburræ loco carinæ
ad stabiliendam navim ejusque pondus æquandum
imponitur. || Dicitur ab Hippocr. Partis ægræ ful-
cimentum chirurgi industria adhibitum, injecta fascia
et vinculo: quod convenit iis modo partibus, quæ
moventur, Gorr.: addens, differre ἀπὸ τοῦ στηρίγμα-
τος, Firmamento, quod hoc et sine vinculo et partibus
illis, quarum motus necessarius est, a quo cessatio
non est in nobis, adhibeatur: dici autem alio nomine
ἔρμα, Gal. Comm. 3. εἰς τὸ Ἰητρεῖον. [Hippocr.
749. Galen. 12, 95. * Ἑρμασμός, Hippocr.] Ἑρμα-
σις, i. q. ἔρμα et ἔρμασμα, Erot. Videtur tamen po-
tius exponendum Fultura s. Saburratio: ut signif.
Ipsam actionem fulciendi aut saburrandi. [* Ἑρμα-
τίτης, Lycophr. 618.] Ἑρματίζω, Saburro: i. q. ἐρ-
μάζω. Plut. (10, 30.) Ἀνεμῶδες τι μέλλουσαι κάμ-
πτειν ἀκρωτήριον, ἐρματίζουσιν ἑαυτὰς, ὑπὲρ τοῦ μὴ
παραφέρεσθαι, μικροῖς λιθιδίοις: de qua apum solertia
simile quid habes in Ἑρμα ex Aristot. Idem (74.)
de echinuis, Ὅταν αἰσθωνται μέλλοντα χειμῶνα, ἐρμα-
τιζόμεναι λιθιδίοις, ὅπως μὴ περιτρέπωνται διὰ κουφό-
τητα. Plin. 8, 35. eod. sensu, Echini affigentes sese,
aut arenas saburrantes, tempestatis signa sunt. [Eur.
Stobæi Serm. 60. p. 420.] Ἀνερμάτιστος, Non sa-
burratus, Saburra non stabilitus: ut πλοῖον ap. Basil.
et ap. Eust. ἀνερμάτιστος ναῦς, ἡ μὴ ἔχουσα ἐντιθέμε-
νον βάρος πρὸς ἰσορροπίαν. Et metaph. ap. Plut.
(7, 953.) de homine animi fluctibus agitato, Ἀκυβερ-
νητος καὶ ἀνερμάτιστος ἐν ταραχῇ καὶ πλάνῃ δρόμοις
ὀλεθρίοις καὶ παραφόροις διατραχηλιζόμενος, εἰς τι ναυ-
άγιον φοβερόν ἐξέπεσε. In sequent. autem ll. si nolis
Non saburratus interpr., exp. potes secundum alte-
ram τοῦ ἐρματίζω s. ἐρμάζω signif., Non stabilitus,
firmatus, fultus. Philo V. M. 3. Ἐνιοι τῶν πρὸς εὐ-
σέβειαν ἀνερμ., Nonnulli ad pietatem minime obfir-
mati. Longin. (2, 2.) Ἀστήρικτα καὶ ἀνερμάτιστα
ἐαθέντα. [Boiss. ad Nicet. Eugen. 9, 35.]
¶ Ἡ Ἑρμὴν σευ Ἑρμῆς, ἵνος, ὁ, Fulcrum tori, Pes
lecti, κλινόπους. Od. Θ. (278.) de Vulcano Venerem
et Martem in thalamo suo implicare volente, Ἀμφὶ
δ' ἔρ' ἐρμῖσιν χέε δέσματα κύκλῳ ἀπάντη: Ψ. (196.)
Κορμὸν δ' ἐκ ρίζης προταμῶν, ἀμφέξεσα χαλκῷ Ἐὺ καὶ
ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνα, Ἑρμῖν ἀσκήσας
τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρω. Ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λέχος
ἔξεον, ὅρ' ἐτέλεσσα. Tradit Eust. deductum esse
hoc v. vel ab ἔρμα, quoniam ἔρμα κλίνης sit, Fulcrum
et stabilimentum tori s. lecti: vel ab εἶρω, παρὰ τὸ
ἐνεῖρεσθαι τρήμασι κλίνης, Quod tori foraminibus n-
seratur: vel ab Ἑρμῆς, qui sit δοτὴρ ὕπνου, et cujus
eam ob rem imago in ipsis ἐρμῖσιν effingi soleret.
[“Heyn. ad Apollod. 1064.” Schæf. Mss.]
¶ Ἡ Ὀρμαθὸς, οὗ, ὁ, Ordo, Series, Catena, s. Se-
ries catenata: nt μελῶν, Ordines carminum, Ari-
stoph. (B. 914.) Et κριβανιῶν, Series panum cli-
bano incoctorum, Πλ. (765.) Sic Xen. K. Π. (6,
“3, 2.) Πολλοὺς ὀρμαθοὺς ποιούμενος τῶν ἀμαξῶν,
“Multos ordines, Multas series. Et in Proverb. ὁρ-
“κακῶν, Catenata malorum series, ut Ovid. Catena-
“tos labores: ap. Suid. Τοσοῦτον ὀρμαθὸν κακῶν
“συνειληφώς, ἐκρυψε τὰ τοῦ Τιβερίου μειονεκτήματα.
“Affertur et VERB. Ὀρμαθίζω pro In modum cate-
“næ connecto. || Hesychio ὀρμαθὸς est non solum
“στῖχος, et χορὸς, sed etiam φώκεον, Latibulum, Lu-
“strum.” [“Casaub. Athen. 16. Bibl. Crit. 3, 2.

p. 91. Jacobs. Anth. 12, 328. * Ὀρμαθῆς, Bruck. Aristoph. 2, 137.” Schæf. Mss. Suid. v. Μασχαλίσματα.] “Ἡ Ὀρμιά, Hesychio, σχοινίον λεπτὸν, Tenuis fu-
“niculus: proprie is quo piscatores e seta equum
“contexto pisces venantur, Linea piscatoria.” [“Mær.
42. et n., Harles. ad Theocr. 326. Wessel. ad Herod.
247. Jacobs. Anth. 8, 370. Musgr. Hel. 1631. * Ὀρ-
μειὰ, Harles. l. c.” Schæf. Mss.] “UNDE Ὀρμιά, ὁ
“λος dicitur Piscator in Epigr. quoniam τὴν ὀρμῶν
“in aquam jactat ad capiendos pisces.” [“Apollonid.
26. Statyll. Fl. 5. * Ὀρμιάομαι, * Ὀρμεύω, Ὀρμευ-
“της, Wessel. l. c.” Schæf. Mss.] “Ὀρμευτής, Hesy-
“chio ἄλιεὺς, Piscator.” [Male pro * “Ὀρμευτής,
Mær. 42. et n.” Schæf. Mss.]

¶ Ὁ Ὀρμος, ὁ, Monile, περιτραχήλιος κόσμος. Il. Σ.
(401.) Πόρπας τε, γναμπτάς θ' ἔλικας, κάλυκας τε, καὶ
ὄρμους. Od. O. (459.) Χρύσειον ὄρμον ἔχων: μετὰ δ'
ἡλέκτροισιν ἔεργο. Athen. 6. (Αἱ γυναῖκες αὐτῶν ἑλ-
βον) καὶ τὸν τῆς Ἑλένης ὄρμον Μενελάου ἀναθέντος,
Helenæ monile a Menelao Apollini dedicatum, Apol-
lini inquam, qui Menelao ultionem in Paridem peten-
ti, oraculo respondit, Πάγχρυσον φέρε κόσμον ἑλάν-
ἀπὸ σῆς ἀλόχου Δειρῆς. Derivat Eust. hoc ὄρμος
sicut et præcedens ἔρμα, ab εἶρω, eo quod innedatur
et inseratur collo: sicut a κείρω-κέρμα et κορμός at-
que adeo ad differentiam alterius ὄρμος acui ὑπὸ σὴν
a quibusdam annotat. || Saltationis species, Luciani
de Salt. Κοινὴ ἐφήβων τε καὶ παρθένων παρ' ἐπὶ χορέυ-
όντων, καὶ ὡς ἀληθῶς ὄρμῳ ἐοικότων, Alternis succe-
dentiis, alternantium, et ὄρμον repræsentantium
hæc dicta quod sit ὄρμος ἐκ σωφροσύνης καὶ ἀνδρείας
πλεκόμενος, quæ quomodo perageretur, ibid. docet.
|| At ὄρμοι: ut ap. Hes. scribitur, sunt Calceamentorum
ligulæ s. corrigiæ, οἱ τῶν ὑποδημάτων ἱμάντες.
[“Ilgen. Hymn. 223. Valck. Diatr. 281. Koen. ad
Greg. Cor. 248. ad Diod. S. 1, 205. Thom. M. 656. 925.
Jacobs. Anth. 8, 364. 9, 15. 10, 227. Philostr. 188.
Boiss. Ὀρμος, ὄρμος, Reiz. de Acc. 112. 113. ad Mær.
289. Bibl. Crit. 1, 1. p. 76. Abresch. Lectt. Arist. 154.
Toup. Opusc. 1, 314. Ammon. 104. Valck. Anim. 183.
Saltatio, ad Lucian. 2, 274. Sensu nequam, Jacobs. Anth. 6, 64.
Schæf. Mss.] Καθόρμιον, Monile, VV. LL. ex Osea 2,
(13.) καθόρμια Suidæ sunt * περιθέματα. Ατ Καθόρ-
μα ap. Hes. sunt τὰ * ἐννορμα περιθέματα * ἀρραβαν-
ακά, ἡ κόσμια περιτραχήλια. Ὑφόρμιον, dicebatur
antiquos, ut e Lex. Rhet. annotat Eust., κοσμητικὸν τι
χρυσῶν. Ὀρμίσκος, Monile. Bud. e Canticis, He-
sychio ὀρμίσκοι præter περιτραχήλιοι κόσμοι γυναῖκεσι
ἡ περιδέραια, sunt etiam μανιάκης, ἡ κλοιοί, ἡ δακτύ-
λαιοι. [“Chares ap. Athen. 3, 93. Παρασκευάζει δ'
ἐξ αὐτῶν (e margaritis) ὀρμίσκους τε καὶ ψέλλια.”
Schw. Mss.]

¶ Ὁ Ὀρμος, ὁ, Statio navium, Bud. e Plut. Arrian.
(7, 19, 9.) Λιμένα τε πρὸς Βαβυλῶνα ἐποίησιν ὀρμῶν,
ὅσον χιλίαις ναυσὶν ὄρμον εἶναι: (20, 5.) Λιμένες μὲν
πανταχοῦ τῆς χώρας ἐνεῖναι, οἱ παρασχεῖν μὲν ὄρ-
μους τῇ ναυτικῇ. Thuc. 4. Τῶν νεῶν οὐκ ἔχουσιν ὄρ-
μον. Eust. in Od. N. (96.) Φόρκυνος δὲ τις ἐστὶ λιμὴν
ἀλίοιο γέροντος, Ἐν δὴμῳ Ἰθάκης, cum mox subjun-
gat, ἐντοσθεν δὲ ἀνευ δέσμοιο μένουσι Νῆες εὐσσελμῆ
ὅταν ὄρμον μέτρον ἴκωνται, aperte a λιμὴν, Portus,
distingui annotat, sicut et in superioribus duobus a
Bud. cit. ll. clare differentiam hanc videre licet: esse-
que τὸ τέλος τῆς ἐν θαλάσῃ καταγωγῆς, et: partem
τοῦ λιμένος, ἐνθα ἡ ναὺς ὄρμεϊ: alicubi vero et πρὸ
λιμὴν ποιὶ synecdoch., ut ἐστὶ pro αἶκος, δίφρος pro
ἔρμα. Unde et Cic. ap. Arat. (346.) Ὀρμον ἐσερχό-
μενοι venit, cum ceptant constringere portus, mei
Lex. Cic. 84. Proprie igitur Statio navium est:
unde et ab ἔρμα, i. e. ἀσφάλισμα, ἔρμασμα, derivatur
quod navis ibi tanquam in fulero et stabilimento con-
sistat: quam etym. et Aristot. in Ὀρμῷ respicere
videtur. [“Ruhnck. Ep. Cr. 156. Clark. ad Il. A. 435.
“O. αἰγιαλοῦ, Heyn. Hom. 4, 295. * Ὀρμοδοτή,
Theætet. 2.” Schæf. Mss.] Ἀνορμος, Stationem na-
vium non habens, Stationi navium incommodus, Im-
portuosus. [“Huschck. Anal. 277.” Schæf. Mss. In-
felix, Soph. (Ed. T. 430.) Ἀνύορμος, Stationem

navium difficilem et incommodam habens, ut αἰγιαλὸς Plut. Litus, in quo statio est malefida carinis, naves difficulter subsistere possunt. ["Ruhn. Ep. Cr. 157." Schæf. Mss.] Ἐνορμίτης, Qui in portu stationem habet, VV. LL. ["Husch. Anal. 228. Jacobs. Anth. 8, 43. 9, 306." Schæf. Mss.] Ἐξορμος, Qui e statione solvit, ὁ ἔξω τοῦ ὅρμου ἐν τῷ ἀναπλεῦσαι γεγὼνός, Eust. || Apud Aristot. de Part. Anim. 4. Ἐξορμον καὶ γεῶδες ἐν τῷ σώματι, Gaza vertit Pro-cax et terrenum in corpore, VV. LL. [Eur. Hipp. 156.] Εὐορμος, Stationem navium opportunam et commodam habens, Hesiod. (A. 207.) Ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος. ["Husch. Anal. 226. Jacobs. Anth. 9, 293. Ruhn. Ep. Cr. 157. 225. Piers. Veris. 116. ad Diod. S. 1, 211." Schæf. Mss.] Ἐφορμος, Qui in statione est: ut νῆες, Thuc. Quæ in statione steterant, Bud. e Vallæ interpr. || Ἐφορμος subst. pro Locus stationi navium aptus, Budæo Locus, in quo naves subsistere, aut in quem subduci possunt, Statio navium, ναυτικὴ ἐφοδος, ut Schol. Thuc. 3. exp., Καὶ τοὺς ἐφόρους ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς λιμέσιν ἐποιοῦντο. Suid. B ihi exp. ἐφορμήσεις. Strabo 3. Νησιδία ἐφόρους ἔχοντα μετρίους. ["Thom. M. 399." Schæf. Mss.] Πάνορμος, Stationem navibus omnibus et omni tempore commodam habens, ut Gramn. exp. Od. N. (195.) Ἀτραπτοὶ τε διηγεκέες, λιμένες τε πάνορμοι, i. e. ἀγχιβαθεῖς. || Panhormus ap. Plin. Portus nomen est. At Panhormum, Siciliæ et Cretæ oppidum: UNDE Πανορμίτης, gentile nomen, Panhormita, Qui e Panhormo est: et Πανορμίτις fem. ap. Athen. sub. γῆ, Ager Panhormitanus: ut Σπαρτιάτις. ["Πάνορμος, Jacobs. Anim. 273. Nom. propr., Anth. 8, 300. ad Diod. S. 2, 296. 506." Schæf. Mss. * Πρόσορμος, Strabo 14. p. 982.] Ὑφορμος, Locus stationi aptus, J. Poll. Strabo 6. Μετὰ δὲ ταύτην αἱ Οἰνωτρίδες νῆσοι ἔνο ὑφορμούς ἔχουσαι, Bud. Idem Strabo idipsum supra ἐφορμούς dixit. ["Musgr. Hel. 411. ad Charit. 246." Schæf. Mss.]

Ὀρμέω, Stationem habeo, Bud. e Thuc. (2, 4.) Ὀρμον ἐν τῇ Μαλέα: 1. Λιμένα, ἐν ᾧ οἱ Κορινθιοὶ ὀρμον. Et ὀρμεῖν ἐπὶ δυεῖν, Duabus in statione niti ὀρμησθαι. Aristot. de Poet. Νῆς δὲ μοι ᾧδ' ἔστηκε· τὴν γὰρ ὀρμεῖν ἐστὶν ἐστάναι τι, ubi etym. respicere videtur. Dem. metaph. usus est 132 (=319.) Ὁ δὲ ἀφ' ᾧν ἡ πόλις προορᾶται τινα κίνδυνον· εἰ αὐτῇ, τούτους θεραπεύων, οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὀρμεῖ τοῖς πολλοῖς, ubi intelligitur νεὺς: sequitur enini, Οὐκ οὐδὲ τῆς ἀσφαλείας τὴν αὐτὴν ἔχει προσδοκίαν. Hæc Bud. addens sic accipi videri ab Aristide 215. || Appello, Herod. Ὀρμεον πρὸς γῆν. Navis etiam ὀρμεῖν dicitur, Stationem subire, In stationem se recipere. Dem. (932.) Καὶ τὰ πλοῖον ὀρμεῖ ἐν ταῦθα. || Dicitur etiam ὀρμῶ τὴν ναῦν, pro ὀρμίζω, Paus., Bud. Comm. ["Thom. M. 656. 748. Markl. Iph. p. 397. Porson. Or. 68. ad Diod. S. 2, 505. Bast Lettre 71. Boiss. Philostr. 334. Heyn. Hom. 6, 535. Toup. Opusc. 1, 381. ad Charit. 271. 318. Ruhn. Diss. de Longino §. 14. Toup. ad 401. ad Herod. 673. 682. cf. Alciph. 436." Schæf. Mss.] Ἀνθορμέω, Sto contra in statione. Proprie dicuntur naves in statione ad resistendum hostibus et iueundum prælium paratæ, quasi stantes in procinctu: et secundum Schol. Thuc. αἱ ἐναντία οὔσαι ἐπὶ τοῦ ὅρμου: ita enim exp. in 7. Ἀγγέλλων ὅτι αἱ πέντε καὶ εἴκοσι νῆες τῶν Κορινθίων, αἱ σφίσιν ἀνθορμοῦσαι, οὔτε καταλύουσι τὸν πόλεμον κ. τ. λ. Idem, Ἀνθώρμουν πρὸς τὰς Ἀττικὰς. Sed et ipsi hostes ab Eod. dicuntur ἀνθορμεῖν ἀλλήλοις, Habere naves in statione inter se adversas, et ad conflictum paratas. Reperitur et Ἀντεφορμέω. [Thuc. 8, 87.] Ἀφορμέω, E statione navium discedo, Solvo, Enavigo, Polyb. 1, (39, 1.) Διφράντες εἰς τὴν Σικελίαν, ἀφώρμησαν ἐν τεύθεν εἰς τὴν Λιβύην. Ἐφορμέω, pro eod., Eur.: J. Poll. 1. τὸ * προεκπλεῦσαι ποι scribit dici ἐφορμεῖν et προορμεῖν. Et metaph. Paus. (4, 1.) Κλεομένης δὲ ἐξώρμει τὰ πολλὰ ἐκ τοῦ νοῦ, Bud. ["Bast Lettre 71. ἐκ τοῦ νοῦ, Kuhn. ad Paus. 1, 343. Valck. ad Herod. 276." Schæf. Mss.] Ἐφορμέω, Applico, Appello, In statione sum, Stationem habeo, Thuc. 4, (24.) Τὰς Ἀθηναίους τε οὐκ ἀνεῖναι ἐφορμεῖν, καὶ τοῦ πορθμοῦ κρατεῖν. Xen. (E. 1, 6, 14.) Ἐπειδὴ μέσον ἡμέρας ἦν,

A καὶ οἱ ἐφορμοῦντες, [al. ἐφορῶντες] ὀλιγώρως εἶχον, καὶ ἐνιοὶ ἀνεπαύοντο, ἐξέπλευσεν ἔξω τοῦ λιμένος. Polyb. 1; (46, 5.) Τῷ στόλῳ τοὺς Ῥωμαίους ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸν εἰσπλουν στόματος ἐφορμεῖν. || In statione me continendo immineo alteri; nam J. Poll. 1. tit. π. Ναυμαχίας, scribit, τὸ φυλάττειν τινὰς, esse ἐφορμεῖν et ναυλοχεῖν, sicut ἀνθορμεῖν et ἀντεφορμεῖν, τὸ ἀντικαθεστηκέναι πρὸς ναυμαχίαν, quod et * πολιορκητικῶς προσκαθίσαι νῆσω ἀπὸ νεῶν dici. Bud. exp. Navibus insidere et obsidere portum: ut, Ἐφορμοῦντα τῷ στόματι τοῦ λιμένος. Dem. (444.) Ἐφ' ἣν αἱ πεντήκοντα τριῖναι ὁμόσε ἐφώρμουν, In statione erant imminentes in occasionem, et transitum ὑποτεμούμεναι. Thuc. 1, (116.) Περικλῆς δὲ, λαβὼν ἐξήκοντα ναῖς ἀπὸ τῶν ἐφορμουσῶν, Schol. τῶν πολιορκουσῶν τὴν Σάμον, τῶν εἰς ἐπίθεσιν οὐσῶν. Xen. (E. 1, (6, 25.) Τὰς δ' ἄλλαις (ναυσὶν ἐδόκει ἰέναι) ἐπὶ τὰς μετ' Ἐτεονίκου τῇ Μιτυλήνῃ ἐφορμούσας. Et metaph. ead. signif. ap. Dem. (30.) Πολὺν μεγάλην ἐφορμεῖν τοῖς ἐναντοῦ καιροῖς. Suid. quoque ap. Eund. in Phil. ἐφορμεῖν exp. ἐφεδρεῖν. ["Phryn. Ecl. 151. Thom. M. 400. 656. Jacobs. Anth. 10, 22. Diod. S. 2, 355. ad 412. 496. Bast Lettre 71. Bibl. Crit. 3, 2. p. 37. Abresch. Lectt. Arist. 320. Wassenb. ad Hom. 36. ad Charit. 317." Schæf. Mss.] Ἐφορμήσεις, Suidæ i. q. ἐφορμος subst. [Thuc. 2, 89. 3, 33. "Thom. M. 399. et Add." Schæf. Mss.] Ἀντεφορμέω, In statione naves habeo ad prælium paratas, Prælio navali mihi imminentibus occorro. J. Poll. 1. tit. π. Ναυμαχίας scribit, Ἀνθορμεῖν et ἀντεφορμεῖν esse τὸ ἀντικαθεστηκέναι πρὸς ναυμαχίαν. [Heliod. 8, 16.] Παρορμέω, Juxta in statione sto. Bud. ex App. B. C. 5. Ἀτ νῆες αὐτοῖς παρῶρμον, καὶ οἱ φύλακες περιεστῆκεσαν. Paus. (Att. 44, 5.) Μίνως ἐν ταῦθα ἐν τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς Νίσον παρῶρμι. Plut. Antonio ἀμεταβάτως, Πομπήν μὲν τοῦ στόλου παρορμοῦντος, Ἀντωνίῳ δὲ καὶ Καίσαρι τῶν πεζῶν παρακεκριμένων, Classe a mari Pompeium stipante. Bud. ["Xen. Eph. 23. 17. Diod. S. 1, 681. 682." Schæf. Mss.] Περιορμέω, Classem circumago, Plut. Antonio (35. Schæf.) Οὐ δεξαμένων δὲ τῶν Βρεντεσηνῶν τὸν στόλον εἰς Τάραντον περιόρμησε. J. Poll. 1. tit. π. Ναυμαχίας, scribit Περιορμεῖν esse ἐν κύκλῳ περιπλεῖν νῆσον καὶ προσκαθίσαι * πολιορκητικῶς νήσῳ ἀπὸ νεῶν. Προορμέω, Ante enavigo e statione, vide Ἐξορμέω. Προσορμέω, Stationem habeo. J. Polluci i. q. προσεδρεῖν, 1. tit. π. Ναυμαχίας. ["Ad Xen. Eph. 171. Thom. M. 748." Schæf. Mss. * Συνορμέω, Polyb. 5, 68. 6. 110, 2. alibi, cf. Lex. Polyb.] Ὑφορμέω, Bud. Comm. scribit ὑφορμεῖν dici ληστρικὴν ναῦν ap. Polyb. 42. || Ibid. exp. ὑποπτεῖν, Sum formidolosus alicui, metaph. sumta ἀπὸ τῶν ὑπὸ τοῖς ὕρμοις κρηπτομένων πετρῶν καὶ ὑποπτενομένων. Synes. tamen ita scrihere, Ὑφώρμει δέος οὐκ ἐλαττον (ἐν νυκτὶ πελάζειν τῇ γῇ,) Suspectum nobis erat periculum non minus, Terrebat nos non minus metus ille. ["Thom. M. 656. Bibl. Crit. 3, 2. p. 38. ad Charit. 246. 249. 317." Schæf. Mss.]

|| Ὀρμίζω, Navem in stationem subduco et appello, stabilio et fulcio. Od. Γ. (10.) Οἱ δ' ἰθὺς κατὰ γοντο, ἰδ' ἰστία νηὸς εἴσης Στεῖλαν ἀείραντες· τὴν δ' ὥρμισαν· ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί, In stationem subducebant. Il. Ε. (76.) πάσας δὲ ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν, Ὑψι δ' ἐπ' ἐνάντων ὀρμίσσομεν, εἰσόκεν ἔλθῃ Νῆξ, Stabilimus super anchoris tanquam in statione. Thuc. Ὀρμίζοντες ἐπ' ἀγκυρῶν, Anchoris stabilientes: (7, 30.) Ὀρμίζω πλεῖον ἔξω τοξέυματος, [al. τοῦ ζεύγματος] Navem retraho extra teli jactum. Unde 1. Ἐν ταῦθα ὀρμίζονται τε καὶ στρατόπεδον ἐποιήσαντο, Appelluntur: 3. Ὀρμισάμενοι ἐς λιμένα. Bud. ὀρμίσασθαι exp. Applicare, κατασχέιν, καταπλεῖν, citans e Xen. (E. 5, (1, 22.) Ὀρμισάμενος δὲ ἐν Περσῶν, ἡσυχίαν εἶχε. ["Ad Mær. 304. Acta Traj. 1, 75. ad Charit. 271. Phryn. Ecl. 36. Thom. M. 656. 748. Markl. Iph. p. 397. Musgr. Herc. F. 203. Wakef. 1099. 1289. Cat-tier. 62. Alpheus 10. Julius Polyæn. 2. Brunck. Aristoph. 1, 139. Boiss. Philostr. 334. Heyn. Hom. 6; 535. Sic leg. Paus. 3, 100. Conf. c. ὀρμῶν, Porson. Or. 346. ad Diod. S. 1, 680. 718. ad Dionys. H. 1, 433. * Ὀρμιστέον, Stob. Serm. 852, 46. Wechel." Schæf. Mss.] "Ὀρμισις, εὖς, ἡ, Ipsa actio τοῦ ὀρ-

“μίζειν s. ὀρμίζεσθαι, Quies in statione navium. Aelian. Ἀναπανομένων καὶ ὀρμίζομένων τὴν τελευτὰν ταῖαν ὀρμισιν.” [* Καθορμίσια, Anal. 2, 122. * Ὀρμισμα, Heraclid. Alleg. 61. * Ὀρμιστήρ, unde * Ὀρμιστήρια, Mathem. Vett. 91. ita leg. ap. Diod. S. 17, 44. pro ὀρμιστήρια. * Φιλορμιστεία, Anal. 2, 89. * Δυσόρμιστος, J. Poll. 1, 101. * Εὐόρμιστος, Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 606. * Ἀνορμίζω, Dio Cass. 189. 386. * “Ἀφορμίζομαι, vox inus. Schol. Plat. 204. ἀφορμισθεῖς, corrigendum est ἀφορμηθεῖς, ubi etiam τιμαιογραφεῖν extat pro τιμαιογράφειν.” Bast. de VV. dub. ad calc. Scap. Oxon. * Διορμίζω, Hierocles Stob. S. 65. Longus 2, 57. Sch. * Εἰσορμίζω, J. Poll. 1, 101. * Ἐνορμίζω, In stationem navem appello, Applico. Synes. Τὴν ναὺν ἐνορμίζει * λιμενισκίῳ τινὶ χαρίεντι. Et pass. ap. Strab. 5. “Ὅστ’ ἀσφαλῶς ἐνορμίζεσθαι τὰς μεγίστας ὀλκάδας. [“ Thom. M. 927. Wakef. Phil. 571.” Schæf. Mss. * Ἐνόρμισμα, Appian. B. C. 4. p. 651.] * Ἐξορμίζω, E statione deduco navem, Solvo. Dem. (895.) Ἐπιβουλεύει οὕτοσι τὴν ναὺν ἐξορμίσαι ἐκ τοῦ λιμένος, Deducere e portu. Et pass. ap. Demetr. Phal. e Sophrone, ubi dicit quidam senex, Ἐνθάδε ὦν κήγῳ παρ’ ὕμνε τους ὁμότριχας ἐξορμίζομαι, πλοὸν δοκάζων, alludens ad Charontis naviculam, expectansque tempus, quo ex hac vita transmigraret. [“ Wakef. Phil. 571. Cattier. 62. Valck. Phæn. p. 318. ad Lucian. 1, 341.” Schæf. Mss. * Ἐξορμιστός, Piscis, qui alias μύρος s. μύρινα, Cassiodor. 12. Epist. 4.] * Ἐφορμίζω, Ad stationem appello navem, Applico. Unde ἐφορμίζομαι ἐς λιμένα, Portum subeo, In portum applico. [“ Apollonid. 15. Jacobs. Anth. 9, 194. ad Mær. 383. Coray in Thuc. par Levesque 1, 364. ad Charit. 271. * Ἐφόρμισις, Thom. M. 399. et Add., ad Thuc. T. 2. p. 74. Bav.” Schæf. Mss.] Καθορμίζω, Idem: s. καταπλέω, κατὰ γω τὴν ναὺν. Polyb. 1, (53, 10.) Καθώρμισαν πρὸς τι πολισμάτων τῶν ὑπ’ αὐτοὺς παπτομένων, Applicuerunt ad oppidum quoddam. Unde Καθορμισαμένου αὐτοῦ, Thuc. 3. Cam appulsus esset: 6. Ταῖς πλεονασίαν ἐς τὴν Θάψον καθορμισάμενοι. [“ Thom. M. 657. ad Charit. 597. Boiss. Philostr. 433. 444. Heyn. ad Apollod. 201. ad Anton. Lib. 251. Verh., Argum. Eur. Hec.” Schæf. Mss.] “Ἐγκαθορμίζομαι, Subeo portum: vel “etiam In portum me contineo. Bud. sane ἐγκαθορμίζεσθαι afferens e Basilio p. 245. exp. et In portum “ἀγρεδι, et In portu stare.” [“ Aster. Homil. 55. Rub.” Boiss. Mss. * Ἐγκάθορμισις, Arrian. Exp. Alex. 1, 39. * Συγκαθορμίζω, Polyb. 5, 95, 3.] Μεθορμίζω, Transmitto, Trajicio, Xen. E. 2, (1, 16.) Οὐκ ἐν καλῷ ἔφη αὐτοῖς ὀρμεῖν ἐν αἰγιαλῷ, ἀλλὰ μεθορμίσαι εἰς Σηστόν παρρηγεῖ: qui tamen l. Budæo suspectus est, dubitatque an leg. sit μεθορμῆσαι. Apud Plut. vero Alcibiade, de quo et hic Xen. loquitur, habetur, Καὶ παραινόντος εἰς Σηστόν μεθορμίσαι τὸν στόλον, addito accus.: ita ut hic l. illum exp. [“ Porson. Med. p. 40. Wakef. Alc. 810. 1179.” Schæf. Mss.] “Μεθορμίζομαι, Ion. pro μεθορμίζομαι. Herod. (2, 115.) Μεθορμίζομαι ἐς γῆν ἄλλην, In aliam terram “transfretor.” [“ Παρορμίζω, Lysias 5, 460. ubi cf. Tayl.” Boiss. Mss.] Περιορμίζω, In stationem circumago. Citat J. Poll. e Dem. (1229.) Π. τὴν ναὺν περὶ [ἐπὶ] τὸ χῶμα. [Apud Eund. 1208. Παρακομίζειν (τὰς ναὺς) ἐπὶ τὸ χῶμα. “Ad Charit. 271.” Schæf. Mss.] Προσορμίζω, Appello, In stationem navem applico. Et προσορμίζομαι, Appellor, Applicor, s. neutr. Appello, Applico. Arrian. 6, (4, 3.) Προσορμισάμενος δὲ ὅπῃ τύχοι ταῖς ὁχθαῖς. Ubi Budæo προσορμίζομενος leg. videtur: (20, 7.) Προσορμισθεῖς τῷ αἰγιαλῷ. [“ Thom. M. 748. Mær. 304. et n., ad Charit. 271.” Schæf. Mss.] Προσόρμισις, Appulsus ad litus. Bud. e Synes. Τῆς πρ. αὐτῷ γενομένης οὐ πρὸς ἄνδρας χαρίεντας, Cum appulsus fuerit. [“ Boiss. Philostr. 312. Heyn. Hom. 6, 535.” Schæf. Mss. Thuc. 4, 20. et Schol. ad 53. * Προσορμισμός, Schol. Ven. ad Il. A. 434. * Ἀπροσόρμιστος, Diod. S. 20, 771. Εὐπροσόρμιστος, 5, 205. J. Poll. 1, 100.] Συνορμίζω, Simul in stationem applico, s. appello. [Dio Cass. 48, 47.] Ὑφορμίζω, In stationem subduco, Thuc. 2, (83.) Οὐκ ἔλαττον νεκρὸς

ὑφορμισάμενος οὕτω δὴ ἀναγκάζονται ναυμαχεῖν κατὰ μέσον τὸν πορθμόν. Philostr. Her. Ὑφορμίζοντες αὐτὴν πηγή, Fons ei adhæret, VV. LL. [“ Boiss. Philostr. 34. Coray in Thuc. par Levesque 1, 364. * Ὑφορμισις, Epigr. adesp. 396.” Schæf. Mss. * Ὑφορμιστήρ, Opp. A. 4, 421.]

¶ Εἰρῶ, i. q. εἰρω, poet. redupl. literæ initialis, ut in εἰκῶ et similibus. Unde in pass. Od. Σ. (295.) ἡλέκτροισιν ἐερμένον ἡέλων ὥς. At Ἡερεν Il. Σ. (499.) Σὺν δ’ ἥερεν ἱμάσι, Eust. deducit ab Ἀεῖρω, i. e. ὁμοῦ εἰρω καὶ συμπλέκω.

ΕΙΡΗΝΗ, παρὰ τὸ εἰς εὐ εἰρεῖν, alii vero ab εἰρεν, Dicere, Pax. Il. B. (797.) “Ὡς ποτ’ ἐπ’ εἰρήνης πόλεμος δ’ ἄλιστατος ὄρωρεν. Xen. E. 7, (4, 10.) Οὐκ εἰρήνη, ἀλλὰ πόλεμον μεταλλαγὴ. Lucian. (1, 52.) Καὶ μὴ εἰρήνη γε μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖο. Ἀσκληπ. Εἰρήνην ποιήσασθαι, Pacem facere: Dem. πράττειν. Xen. addidit etiam dat. (K. Il. 3, 2, 6.) Εἰρήνην ποιεῖν Ἀρμενίοις καὶ Χαλδαίοις, Pacem facere inter Ἀρ. Εἰρήνην ἄγω πρὸς σε, Pacem ago tecum. ¶ Εἰρῶ, τῶν τοιούτων, Plato de Rep. 1. Quies ab hujusmodi rebus. Quidam tamen hic quoque vertunt Pax, [“ Ab εἰρω, Phornut. 81.” Wakef. Mss. “Ad Phalar. 308. ad Diod. S. 2, 595. Thom. M. 217. Luzac. Præf. ad Valek. Callim. 31. Salutandi formula. Jacobs. Anth. 11, 326. Εἰρ. ποιῆσθαι, ποιεῖν, Kallim. V. M. 46. 78. 97. τίθεσθαι, Ruhnck. Hist. Or. 49. ἀγειν, ἔχειν, ad Diod. S. 1, 544. Jacobs. Anth. 10, 202. Schneid. Anab. 131. De digammatō in h. v., Burgess. Præf. ad Dawes. M. Cr. p. xxiii. Ἀνδρ. εἰρ. Dionys. H. 3, 1844.” Schæf. Mss. * Ἀνδρ. εἰρ. Dionys. Areop. 209. 258.” Kall. Mss.] Εἰρηνόδοκος, Dionysio H. (4, 2322.) Feciales, ea forma, quæ dicitur ἑλλανοδίκαι. Legitur tamen et Εἰρηνόδοκος. Vide Εἰρηνοποιός. [“ Dionys. H. 2, 1245. 4, 2322.” Schæf. Mss. * Εἰρηνόπατρις, Alexand. Eclog. Legat. 155.] Εἰρηνοποιός, Pacificator, Pacis conciliator, Lucian. B. 6, (3, 4.) “Ὅταν δὲ ἡσυχίας ἐπιτημῆσθαι, εἰρηνοποιὸς ἡμᾶς ἐκπέμπει. Plut. (7, 127.) Feciales ait esse velut εἰρηνοποιούς. At Matth. 5, (9.) εἰρηνοποιὸς nove, ut opinor, dicuntur Pacifici, i. e. Qui sunt pacifici in genio et pacis amante. Εἰρηνοποιῶ, Pacifico, Plut. ad Col. 1, (20.) unde sumsit et Basil. [Stob. Phys. 984. * “Εἰρηνοποιήτης, Clem. Alex. 581.” Wakef. Mss. * Εἰρηνοποιία, Basil. Epist. 3, 191. 245. * Εἰρηνόπολις, Suid. v. Μελχισεδέκ. * Εἰρηνόφθαλμος, Pacificus.] Εἰρηνόφθαλξ, Pacis custos. Ἀσκληπ. τὸν refert Demosthenem a populo Εἰρηνόφθαλκα χειρὸς ἔλασθαι, Pacificatorem, VV. LL. [“ Εἰρηνόφθαλμος, Philo de Decalog. 769. * Εἰρηνάγωγος, Clem. Alex. Pæd. 1, 8.] Εἰρηνάρχης, Magistatus quidam, inquit Bud., ap. Jctos. [“ Locella ad Xen. Eph. Præf. p. ix. not. p. 207.” Schæf. Mss. * “Εἰρηνάρχης, Euseb. Eccl. Smyrn. de Morte Polycarpi §. 6.” Kall. Mss.] Εἰρηναρχία Bud. e Dionysio affert, de Deo dictum, ut θεαρχία. [“ Εἰρηναρχικός, Schol. Aristot. B. 1103.] Εἰρηναρχῶ ibid. exp. Fungor irenarchia. Putantur autem, ut ille addit, dicti εἰρηνάρχαι Qui corrigendis moribus præfecti erant, quasi Pacis præsidēs. Εἰρηνάιος, Pacificus, Ad pacem pertinens, Pacatus, Thuc. 1, (29.) “Ὡς δὲ ὁ κήρυξ τοῦ ἀπὸ πηγῆς οὐδὲν εἰρηνάιον παρὰ τῶν Κορινθίων. [“ Toup. Opuscul. 1, 456. ad Herod. 136. * Εἰρηνάιος, Fabric. B. Gr. 1, 326.” Schæf. Mss. Templum Pacis.] Dio Cass. 829.] Εἰρηνάιος, Pacificus, Placidus [Suid. * Εἰρηνεῖον, i. q. Εἰρηνάιον, Dio Cass. 1224.] Εἰρηνικός, Pacificus, Pacatus. Polit. ap. Herodian. non semel εἰρ. σχῆμα vertit Pacatorum habitum. Can. 7. Concilii Antioch. “Ἀνευ εἰρ. δέχεσθαι, pro Sine literis pacificis, VV. LL. Eadem nos ad Can. 11. Concilii Chalced. remittunt de differentia inter ἐπιστάδια εἰρηνικά et συστατικά. ¶ Isocr. λόγος, Oratio de pace. ¶ Pacis studiosus, Eid. [“ Ad Charit. 658.” Schæf. Mss. Hippocr. 611, 14. εἰρηνικός, falsa lect. pro ῥηνικός, Galei Gloss.] Εἰρηνικός, Pacificus: cui Isocr. opp. πολεμικός. [“ Fisch. Paterph. 153. Conf. c. τυραννικός, ad Diod. S. 2, 315.” Schæf. Mss. * “Εἰρηνέω, Otior, Tranquillitate fruor, Dio L. Anaximene p. 50. HSt.” Seager. Mss.] Εἰρηνέω, In pace ago s. vivo, Pace fruor, ad Rom. 12, (18.)

Μετὰ πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες: ad Hebr. (12, 14.) Εἰρήνην δώκετε μετὰ πάντων. || Paco, In pace continēo, Bud. e Basil. 296. || Εἰρηνευομένη χώρα, Bud. ap. Polyb. 5, (8, 7.) interpr. Quæ bello non infesta est, a bello tranquillitatem habet. Appian. εἰρηνευομένην Ἰταλίαν et πολεμουμένην inter se opposuit. Apud Aristot. autem cum πρὸς junctum, Εἰρηνεύεσθαι πρὸς τοὺς κρείττους. ["Diod. S. 2, 491. Toup. Opusc. 2, 238." Schæf. Mss. * Εἰρηνεύσεις, Pacificatio, Iambl. V. P. 57. * "Ἀνειρήνευτος, Hesych." Wakef. Mss. * Προειρηνεύω, Joseph. B. J. 4, 8, 1.]

EIPΩ, Dico, Interrogo, Eust. 780. Nullum tamen huius præs. exemplum affertur, sed futuri ejus ἐρῶ; Dicam, extant passim plurima. Pro quo ἐρῶ Hom. et ceteri poetæ per dialysin sæpe usurpant ἐρέω: ut Od. E. (463.) ἔπος ἐρέω. Et alibi, "Ὡς ποτὲ τις ἐρέει. Sed et pro Interrogo, (Il. H. 128.) Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεὴν τε τόκον τε. AT A. (62.) ἐρελομεν ead. signif. interjecto ἢ, Ἄλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρελομεν. Interrogemus. || Nuntio, ἀγγέλλω. "Ἐρῶ; Dicam: et ἐρῶν, Dicturus: fut. a th. εἶρω. In "Epigr. σὲ κακῶς ἐρεῖ, Male tibi dicet. Et ap. Eur. ἐρεῖ με τάδε, Hæc in me dicet. At Plut. ἐρῶν προήλθε, Prodiit ad dicendum, i. e. ad orandum, sc. causam. Εἶρῶ, Dico: unde particip. Ion. εἰρεῦσαι, signif. λέγουσαι, ap. Hesiod. Θ. 38. de Musis, Εἰρεῦσαι τὰ τ' ἐόντα, τὰ τ' ἐσόμενα, πρὸ τ' ἐόντα. Signif. etiam Interrogo. Hes. enim εἰρεῦντα, quod Ionicum itidem est pro εἰροῦντα, exp. ἐρωτῶντα. Idem εἰρεῖς affert pro πνίγει, Suffocas, Strangulas. Εἰρημαί, eidem Hes. est ἐρωτῶ, Interrogo. Derivatū igitur ex εἰρέω, quod itidem ἐρωτῶν signif. dictum est. Ἐρημαι, Hesychio βούλομαι ἐρωτῆσαι, Volo interrogare. Ἰρέω, Dico. Hes. enim ἰρεῖν affert pro λέγειν: quod et εἰρεῖν. Paulo ante enim dixerat, Ἰράων, ἐκκλησιῶν: ἀπὸ τοῦ ἐν αὐταῖς εἰρεῖν, ὅ ἐστι λέγειν. Sed alii εἰρεῖν scribunt pro hoc εἰρεῖν. Ἐρέω, pro ἐρευνῶ ponitur, si Eustathio credimus, in Il. H. (127.) "Ὡς ποτὲ μ' εἰρομένως μέγ' ἐγήθεον ὦ ἐνὶ οἴκῳ, Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεὴν τε τόκον τε. Hic enim annotat, ἐρέων et ejus th., ἐρέω sc., πρωτότυπα esse τοῦ ἐρευνῶ et ἐρευνῶν: quemadmodum enim ex ἰκῶ fit ἰκνῶ, ex οἰχῶ fit οἰκνῶ, sic ex ἐρέω fieri ἐρεῖω, et per pleonasmum literæ ν Dor. ἐρευνῶ, secundum usum communem. Plura apud Eund. vide ibid. Sunt tamen et qui ἐρωτῶν exp. Brevium Scholiorum auctor et per ἐρευνῶν et per ζητῶν exp. || Est alioqui et ἐρέων, tanquam ab εἶρω, quod per fut. exp., ἐρωτήσων, ζητήσων, ab Hes.: quibus præfigit μαντευσόμενος. Idem, ἐρέω exp. λέξω, et ἀπαγγεῶ. Sed addit et expos. per præs. σημαίνω, atque ἐπερωτῶ. Il. Φ. (30.) Ἰάπων δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροις, Τὰς ἐρέων Ὀδυσσῆϊ σνήνντερό: ubi non solum per fut., sed et per præs., posse exp. videtur. Sed Eust. vult hic itidem esse pro ἐρευνῶν. Habet alioqui ἐρέω quibusdam in Il. certam fut. signif., præsertimque ubi ponitur pro Dicam: ut Od. Ω. (247.) Il. Ψ. (82.) et aliis plerisque Il., Ἄλλο δέ τοι ἐρέω. Sic Od. Η. (243.) et alibi, Τοῦτο δέ τοι ἐρέω. Et Il. Ζ. (462.) Ὡς ποτὲ τις ἐρέει. Sic φῶς ἐρέων exp. possumus φῶς ἀπαγγεῶν, Il. Ψ. (226.) Ἥμος δ' εὐσεφῶρος εἰσι φῶς ἐρέων ἐπὶ γαῖαν: sicut φῶς ἐρέουσα idem Schol. exp. ἀπαγγελοῦσα. Qui tamen alioqui in illo ipso versu Il. Φ. præsentis potius signif. participio illi tribuit: quippe qui dicat εἰς εἰρεῖν i. esse q. φῶς ἐρεῖν, i. e. ἀγγεῖλαι: ut antea dixerat ἀγγέλλων φῶς ἡριγενεῖς. Itidemque in ταῦτα παρέξ ἐρέουσα particip. ἐρέουσα exp. per præs. ἀγγέλλουσα. Vide Εἶρω. Ἐρεῖω, pro ἐρέω usurpatum afferunt VV. LL. Sed sine exemplo. Hes. vero affert ἐρενε pro ἐρεῖνα: et ἐρεῖσμεν pro ζητήσμεν: a quo ἐρεῖν exit ἐρευνῶ. ["Εἶρω, fut. εἰρήσω, Probl. Anithm. 44. Εἰρομένη λέξις, Ruhnk. ad Rujl. 158. Ἐροειν, Demosth. 1443. Εἰρέω, Eur. Phœn. 935. Ἐρέω, Heroic. adesp. 30. Lobeck. Aj. p. 287. Heyn. Hom. 4, 203. 5, 331. 8, 400. Jacobs. Anim. 305. Antb. 6, 171. Callim. Ep. 37. Antip. Sid.

32. Philipp. 36. Callim. 1, 466. Valck. 210. ad Herod. 3. 445. Dieam, Theogn. 22. I. q. Ζητῶ, Brunck. Apoll. Rh. 57. Schol. Nicandri Θ. 143. Ἐρεῖν conf. c. αἰρεῖν, ad Charit. 645. Ἐρῶ νῦν, Heind. ad Plat. Gorg. 24. 57. 135. Ἐροῖην, Thom. M. 366. Εἰρηται, εἰρέεται, ad Herod. 461. Εἰρηται λόγος, Abresch. Æsch. 2, 102. Εἰρήσθαι, Eur. Hec. 236. ubi v. Brunck., qui de formulis solennibus, εἰρηται λόγος, εἰρηται, it. Musgr. Εἰρήσεται γὰρ, ad Lucian. 1, 389. Dial. 87. Μισθὸς εἰρημένος, Promissus, Herod. 6, 23. Ἐρρήθην, ἐρρήθην, Heind. ad Plat. Gorg. 46. Ἐρρήθη, ad Herod. 350. 591. 676." Schæf. Mss. "Aor. 1 ἦρσα, Suid. (* Ἐνήρσεν, Hes.) Perf. pass., ἦρμαι, Hippocr. Εἶρμαι, Suid." Wakef. Mss.] UNDE Aurora ap. Il. B. (49.) et alibi, Ζηνὶ φῶς ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν, i. e. ἀπαγγελοῦσα, Eust. Qui tamen alioqui Od. Ψ. (16.) Ταῦτα παρέξ ἐρέουσα, exp. per præs. ἀγγέλλουσα. Sic autem Εἰρεῖσαι Hesiod. l. c. per præs. exp. Narrantes, Memorantes, licet pro εἰρέουσαι dictum putetur: et addit, HINC Ἰρις deductum esse, sicut et Ἰρος. Est vero Ἰρις, Arcus cœlestis. Sed ab Hom. fingitur Dea, Thaumantis et Electræ filia, teste Hesiodo, quæ a Diis nuntia mitti solet, utpote ποδήγεμος et ὠκέα. Hinc etiam Fama ita vocatur. Sed et alia hanc appellationem sibi vindicarunt. Est enim et Placentæ genus, Avis quædam, necnon, Herba quædam aromatica. E qua Ἰρινὸν μύρον, Diosc. ["Jacobs. ad Meleagr. p. 5." Schæf. Mss. * Ἰρίνεος, Ad herbam Iri pertinet, Nicand. A. 203. 241." Wakef. Mss. Et] "Ἰρινομίκτης σμήγμασι, ap. Athen. 9, [77. e Philoxeno,] "Smegmatibus irino oleo s. unguento" mixtis, aut etiam irina radice: odorata enim est "et medicata." ["Jacobs. Anth. 8, 32. Ἰρις, (sic,) ad Diod. S. 1, 164. 2, 67. 168. Boiss. Philostr. 603. Toup. Emendd. 1, 282. Valck. Diatr. 194. Jacobs. ad Meleagr. p. 5. ad Od. Σ. 7. Iris, Dea, Heyn. Hom. 5, 485. 6, 121. Lobeck. Aj. p. 351. Ἰρις et Ἥρη conf., Mitsch. H. in Cer. 191. Ilgen. Hymn. 545. * Ἰριοειδής, ad Lucian. 2, 27." Schæf. Mss. * Εἰρις etiam, Herba aromatica, item * Εἰρινός, Ex herba Iri confectus, vulgo leguntur ap. Athen. 195. 201. Ἰρις, ap. Eust. Il. Γ. p. 296, 34.] "Ἰρις dicitur etiam Circulus ille in oculo qui circa pupillam est, inter eam et album oculi medius: nomine indito ab arcus cœlestis similitudine: ambæ enim hæ ἱριδες sunt versicolores. Alio nom. στεφάνος et στεφάνη dicitur, teste Gorr. Multas signif. huic v. tribuit Etym. Nec enim solum esse dicit τὴν ἀγγεῖλαν τῶν θεῶν, et τὴν φήμην, sed etiam τὴν φιλοσοφίαν et ἔριν: signif. et ποπάνου τι εἶδος, et τοῦ σφθαλμοῦ τὸν περὶ τὴν κόρην κύκλον, et τῶν λίθων τοὺς κρυσταλλώδεις: item ἀρωματικὴν πόαν: de qua Theophr. H. Pl. 1. et 6, 7. 7, 12. Diosc. 1, 1. Ex eaque est ἱρινὸν μύρον s. ἱρινὸν ἔλαιον ap. eund. Diosc. 1, 67. cujus Plin. quoque meminit, vocans ipsum et Unguentum irinum, et Oleum irinum. Inde autem nomen sortita est hæc iris, quoniam floret diversi coloris specie, sicut arcus cœlestis, teste eod. Plin. 21, 7. Idem 37, 9. iridis gemmæ meminit: Proximum, inquit, cerauniæ nomen ap. eos habet quæ appellatur ex argumento iris: nam sub tecto percussa sole, species et colores arcus cœlestis in proximos parietes ejaculatur, subinde mutans, magnæque varietate admirationem sui augens: sexangulum esse ut crystallum constat. || Dicitur et Avis species esse iridis nomine. Apud Apoll. Rh. (2, 963.) est et Fluvii nom. Inde enim Etym. affert ποταμὸν ἀγγιζέσθων Ἰριν. Dicitur porro in gen. et ἱριδος, et ἱριος s. ἱρεως: ap. Hom. vero reperio etiam ἱρισσιν, Il. Λ. (27.) ἱρισσιν εἰσὶ κόρες, ἃς τε Κρονίων ἔν νεφέῃ στήριξε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων: pro quo ἱρισσιν ap. Hes. scriptum ἱρεσσιν." AT DE Ἰρος appellativo pro ἀπαγγελεῖς, et de Ἰρος nom. propr. Mendici, quod ap. Hom. habetur, lege Eust. [Od. Σ. 6.] "Ἄϊρος, Perperam nominatus Irus, Cui perperam Iri nomen impositum est: vel etiam Cui malo omine et inauspicato inditum est nomen Iri: ἐπὶ κακῷ Ἰρος ὀνομασθεῖς, ut Hes. et Schol. Hom. exp. Od. Σ. (72.) Ἡ τάχα Ἰρος αἶρος ἐπίσπαστον κακὸν ἔξει. Ubi annotat Eust.

“*ἄϊρος* vel i. esse q. *κακόϊρος*, ut (Od. T. 597.) κα-
“*κοῖλιον οὐκ ὀνομαστὴν*, et Soph. *ὑπνον αὔπνον* : vel
“*accipi pro ὁ μηκέτι ἐσόμενος*” *Ἴρος*, ἀλλὰ *τεθνηξόμε-*
“*νος*.” [“Kuster. Bibl. Chois. 92. Ruhnk. Ep. Cr.
138. Hemst. Auct. ad Hes. 2, 112.” Schæf. Mss.]

[“*Εἶρα*, ad Paus. 323. 327. Ruhnk. Ep. Cr. 99.
Εἶρα, ad Phalar. 308.” Schæf. Mss.] “*Εἶρη*, Hesy-
“*cbio ἐρώτησις, φήμη, κληδών* : ab *εἶρέω*.” [Il. 18, 531.
εἰράων, al. *ιράων*, *ιράων*. I. q. *λόγος*, Cornut. c. 29.
“Heyn. Hom. 7, 541.” *Ἰραι*, *ιραι*, *ιράων*, *ιρων*, Wolf.
ad Hesiod. 127.” Schæf. Mss.] “*Ἰρη*, Ion. pro *ἶρα*,
“h. e. ἐρώτησις, Interrogatio, Hes.” [Apud Arcad.
p. 97. * *Ἡρά*, ἡ ἐκκλησία.] “*Ἰρες*, Hesychio *λόγοι*.”

[* *Εἰρητής*, Eid. *λόγιος*.] “*Εἰρέα*, exp. Concio, Cætus,
“ap. Hesiod. Θ. 801. *Ἐννέες δὲ θεῶν ἀπαμειβεταί*
“*αἰὲν ἐόντων, Οὐδὲ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται, οὐδ'*
“*ἐπὶ δαίτας, Ἐννέα πάντ' ἔτεα δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται*
“*αὐτὶς Εἰρέας ἀθανάτων*. Ubi etiam e præcedenti-
“bus sub. *ἐπὶ*.” [Corrigendum *εἶραις*. “Wolf. ad
Hesiod. 127. Ruhnk. Ep. Cr. 99.” Schæf. Mss.]

* *Εἰραμάγγης*, Præstigator, Lucian. 1125.] “*Ἀειρός*, B
“*Suidæ ὁ ἀπειρος, Imperitus*. Pro quo Hes. habet
“*ἄειρος*, proparoxytonus : affert enim *ἀείροις* pro
“*ἀπειροις*. Forsan ex *ἀ. priv.* et *εἶρω* s. *εἶρομαι*, In-
“terrogo : interrogando enim doctiores fimus. Rur-
“sum oxytonus *ἄειρος* eid. Hes. est *δυστυχής*, Dif-
“ficili utens fortuna, Infortunatus, Infelix. Idem

“*ἄειρόν* affert pro *ἄρρητόν*, *ἀπαραίτητον*, *ἐπὶ κακῷ*
“*ὀνομασμένον* : pro quo in Lex. meo vet. et ap.
“Etym. habetur proparoxytonus *ἄειρον*, exp. non

“solum *ἄρρητόν*, *ἀπαραίτητον*, sed etiam *ἀθώπεντον*.
“Paulo infra *Ἀείρων*, ab *εἶρων*.” [“Ruhnk. Ep. Cr.
138.” Schæf. Mss.] “*Ἀῖρρόν*, Hes. affert pro *ἄρ-*
“*ρητόν*, *ἀθώπεντον*, *ἀκολάκευτον*, pro quo supra ha-

“buimus *ἄειρόν*, cum diphth. *Ἀνείρετον*, Hes. affert
“pro *ἀπαραίτητον*, Inexorabilem. Idem *ἀνείρεσιαν*
“*οὐσίαν* affert pro *πολλήν*, et quæ forsân dicendo ex-
“primi nequeat : quo sensu *ἀνείρεσιαν* etiam dicunt.

“*Ἀνείρος*, Imperitus : i. q. *ἄειρος*. Hes. vero *ἀνείρων*
“exp. non solum *ἀπειρων*, sed etiam *ἀμαρτωλῶν*.”

“*Εἶρεον*, Hes. affert pro *δουλείαν*, *αἰχμαλω-* C
“*σίαν*, Servitutem, Captivitatem : afferens etiam *εἶ-*
“*ρερον* itidem pro *δουλείαν* : procul dubio ex Od.
“Θ. 528. *Κόπτοντες δούρεσσι μετάρρερον ἡδὲ καὶ*
“*ῥμους, Εἶρερον εἰσανάγουσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ*
“*οἰζύν* : nam et Schol. ibi *εἶρερον* exp. *αἰχμαλω-*
“*σίαν*, *δουλείαν* τὴν περὶ τὰ ἔργα : itidemque Eust.

“qui ab *εἶρειν* ipsum derivat, quoniam οἱ ἐν δουλείᾳ
“καὶ τοῦ εἶρειν, i. e. λέγειν, στέρονται, μὴ παρρησια-
“ζόμενοι.” [“Valck. Adoniaz. p. 360.” Schæf.
Mss. Alii scribunt * *ἶρερον*, post Lex. Apollon.
Ernesti deducit ab *εἶρω*, *εἶρέω*, unde Lat. Servio ; Etym.
M., et Scalig., ab *εῖρος*. * *ἔρεπος*, unde Eritudo, ser-
vitus, Festus : cf. Schn. Lex.]

COMP. autem ab illo *εἶρω*, sunt, [*Ἀνερῶ*,] *Ἀντερῶ*,
“*Ἀπερῶ*, *Διερῶ*, *Ἐξερῶ*, *Κατερῶ*, *Προερῶ*, *Προσερῶ*,
“*Συνερῶ*. SED notandum est, sicut *εἶρηκα* et *εἶρημαι*,
pro *Dixi* et *Dictus* sum, tanquam A VERBO *ἔρέω*
“*ἐρήσω* derivantur, licet aliter sentiat Eust., ita et in
compositione reperiri *διερήκα*, *ἀπερήκα*, &c. “*Ἀν-*

“*ερέω*, i. q. *ἀνέρομαι* s. *Ἀνερῶτάω*. Hes. enim *ἀν-* D
“*ηρήμεθα*, quod illius *ἀνερῶ* est præt. perf. pass.,
“affert pro *ἠρωτήθημεν*, Interrogati sumus. Alioqui
“idem est etiam quod *ἀναγορεύω* : unde ap. Suid.
“*ἀνείρηκε τὸν χρησμόν*.” *Ἀντερῶ*, Contradicam,
Respondebo contradicens. Aristoph. N. (1079.) τὰδ'
“*ἀντρεῖς πρὸς αὐτόν*. Et præt. *Ἀντερήκα*, Contra-

dixi. “*Ἀντερῶ*, aliquando fut. est Ion. habens
“resolutionem vocalis circumflexæ pro *ἀντερῶ*, Vi-
“cissim dicam, Contradicam : aliquando præsens, sed
“inusitatus, e quo præt. perf. *ἀντερήκα*.” [“Brunck.
Soph. 3, 499.” Schæf. Mss. Thuc. 3, 42.] *Ἀπερῶ*,
Vetabo, Interdicam. Et in præt. *ἀπερήκα*, ex Ari-

stot. Pol. 2. *Ἀπερήκασι τὰ γυμνάσια*, Interdixerunt
exercitationibus. Sic pass. τοῦτο ἀπερήται, Vetitum
est hoc, Interdictum est hac re. Et cum infin., ut,
“*Ἀπερήται αὐτοῖς τέχνην ἐργάζεσθαι* : et in plusquam-

perf., *Ἀπερήκα αὐτοῖς ναύταις εἶναι*. E Plat. de Rep.
1. cum ὅπως, *Ἀπερημένον αὐτῷ εἶη, ὅπως μὴδὲν ἐρεῖ*
“κ. τ. λ. || *Ἀπερήκα*, Defatigatus sum, Animum de-

A spondi, Bud. 50. e Xen. et Plut. in *Ἀπαγορεύω*. E

Dem. (80.) affertur etiam *Ἀπερηκότων χρήμασι Φω-*
“*κέων*, pro Phocensibus pecunia destitutis et exha-

stis. Sciendum est vero et hoc, in istis comp. infin.
sæpe exponi per præs. : quo et Cam. modo *ἀντε-*
“*ρεῖν* interpr. Contradicere ; *ἀπερεῖν*, Interdicere,
Deficere ; *κατερῖν*, Prodere ; *προερεῖν*, Prædicere,
&c. “*Ἀπερέω*, thema est in præs. inusitatum, usita-

“tissimum in præt. perf. act. et pass., et in fut. 2
“act. q. e. *ἀπερῶ*, et Ion. *ἀπερέω*, resoluta vocali cir-

“cumflexa in *εῶ*. Signif. porro interdum Denuntio
“Renuntio, Indico. Herod. (1, 152.) *Ἀπερέω*

“*Κύρῳ Λακεδαιμονίων ῥῆσιν*, Renuntiaturus Cyro
“quæ Lacedæmonii dixerant. || Item Dico non

“esse faciendum, Interdico, Veto. In qua signif.
“aliquando cum particula *μὴ* construitur : ut ap.

“Thuc. 1, (29.) p. 10. *Κήρυκὰ τε προέπεμψαν αὐτοῖς*
“*ἐν Ἀκαρίῳ ἀπεροῦντα μὴ πλεῖν ἐπὶ σφας* : nisi et

“hic malis simpl. accipere pro Renuntiaturus.
“Denuntiatum : Schol. exp. *ἀπαγορεύοντα, ἀπα-*

“*στρέφοντα, τὰ ἐναντία ἐροῦντα*. Frequentius accu-

sativo junctum reperitur : ut ap. Aristot. Polit. 2,
“3. *Τάλλα ταῦτὰ τοῖς δούλοις ἀφέντες, μόνον ἀπειρή-*

“*κασι τὰ γυμνάσια καὶ τὴν τῶν ὀπλῶν κτῆσιν*, Solis
“gymnasiis armisque eis interdixerunt. Itidemque

“aliquid vicissim dicitur *ἀπειρῆσθαι* : unde *ἀπειρή-*
“*μένος τόπος*, Locus vetitus, Locus ad quem acce-

“dere interdictum est : et τὰ ἀπειρημένα, Prohibita
“Dicitur vero et *ἀπειρηταί* seq. infin., aut ὅπως μὴ :

“Plut. Apophth. *Ἀπειρητο αὐτοῖς ναύταις εἶναι*, Veti-

tum eis erat nautis esse, Interdictum eis erat re-
“nautica. Sic alibi, *Ἀπερήται αὐτοῖς τέχνην ἐργά-*

“*ζεσθαι*, Vetitum eis est artem exercere. Cum par-

“ticula ὅπως, seq. μὴδὲν : Plato de Rep. 1. *Ἀπειρῶ*

“*μένον αὐτῷ εἶη ὅπως μὴδὲν ἐρεῖ ὧν ἡγείται περὶ τοῦ-*

“*των, ὑπ' ἀνδρὸς οὐ φαύλου*, Ei sit a viro non contem-

nendo prohibitum ne, quod de his sentit, proferat
“|| Dico me non facturum, s. Nego, Renuo, Recuso,

“Detrecto : aut etiam Contradico. Thuc. 1, (121.)

“p. 39. *Ἡ δεινὸν ἂν εἶη εἰ οἱ μὲν ἐκεῖνων ξυμμαχί-*

“*ἐπὶ δουλείᾳ τῇ αὐτῶν (χρήματα) φέροντες οὐκ ἀπερῶ-*

“*σιν, ἡμεῖς δ' ἐπὶ τῷ τιμωροῦμενοι τοὺς ἐχθρούς, ἔρκα-*

“*αὐτοὶ ἅμα σώζεσθαι, οὐκ ἄρα δαπανήσομεν* : nisi hic

“malis accipere pro Non despondent animum : de

“qua signif. mox dicam. Herod. *Ἀπερέουσι τὴν τῶν*

“*Ἑλλήνων ξυμμαχίαν*, Aversabuntur et renuent Græ-

“corum societatem. Et ap. Suid. *Διὰ τοι τοῦτο*

“*ἀπειρήκασι Μηδοὶ τῶν εἰρηναίων σπονδῶν, καὶ πάλιν*

“*αὐτοῖς ἀναξωπιρεῖται τὸ φιλοπόλεμον*. In pass. et

“voce et signif. Thuc. 5, (48.) p. 182. *Αἱ μὲν*

“*σπονδαὶ καὶ αἱ ξυμμαχίαι οὕτως ἐγένοντο, καὶ αἱ τῶν*

“*Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων οὐκ ἀπερήκον τοῦτον*

“*ἐνεκα οὐδ' ὑφ' ἐτέρων*. || Dicitur præterea aliquis

“*ἀπερηκέναι* pro Animo concidisse, Animum de-

spondisse : vel etiam Viribus concidisse, et fatiga-

tus esse. Xen. enim (K. 6, 25.) dixit *λαγῶν ἀπει-*

“*ρηκότα*, Leporem fatigatum et cursu exanimatum.

“Et Plut. *Ἐκομίζοντο ἐν φορείοις, ἀπερηκότες ὑπο-*

“*λύπης*, Animo præ tristitia collapsi. Frequentius

“addito dat. rei, pro Confectum s. fractum esse.

“Plato de LL. *Ἀπερηκότες γῆρα*, Confecti s. fracti

senio. Sic ap. Suid. *Ἐγεγῆρακε, καὶ ἀπερηκέναι*

“*τοῖς πόνοις ἐδόκει*. At Demosth. (30.) *Ἀπερηκέναι*

“*τῶν χρήμασι Φωκέων*, Phocensibus pecunia inopia

“fractis exanimatisque. In Thuc. quoque l. supra

“cit. *Χρήματα φέροντες οὐκ ἀπεροῦσιν*, accipi potest

“pro Animum non despondebunt in conferendis

“pecuniis : et in illo ap. Suid. *Ἀπερήκασι τῶν εἰρη-*

“*ναίων σπονδῶν*, Desperarunt fore ut pax et fœdus

“iniretur. Affertur vero et in pass. signif. *Ἀπερῶ*

“*μένον πειρᾶσθαι*, pro Desperatam rem tentare.

[“Ad Paus. 303. Boiss. Philostr. 403. 582. Daret.

M. Cr. 371. ad Il. Ψ. 82. *Ἀπεροῦμαι*, Posidipp. 12.

Ἀπερήται, Coray Theophr. 298. Thom. M. 88.”

Schæf. Mss. * *Προσαπερέω*, Elian. H. A. 14, 11. ubi

Jacobs. leg. censet *πάρος ἀπερεῖ*. * *Συναπερέω*, ibid.

αὐτῷ ἵππῳ.] *Διερῶ*, Disseram ; sed magis est usitatum

præt. *Διέρηκα*, tanquam a *Διερῶ*, qualis formatio et

in ceteris intelligenda est. Exp. autem *διέρηκα* Bud.

ap. Plat. Disserui, Enarravi, Discussi, Distincte com-

memoravi. Additque, *διεῖρηται* hanc sequi signif.; A
sed et *διήρηται* interdum pro ead. reperiri. “*Διεί-*
“*ρηκε*, Renuntiavit, Dixit: unde *διειρημένος*, Dictus.
“Est etiam Disseruit: unde est *διεῖρηται*, quod ex-
“ponitur Disputatum est.” [“Ad Charit. 645. Orell.
Suppl. in Nic. 13. Dem. 219, 23. *Διείρηκα*, Wolf. ad
Or. in Lept. 246. *Διείρηται*, Wakef. S. Cr. 1, 45.”
Schæf. Mss.] *Ἐξερῶ*, Eloquar, in carmine; sed fre-
quentius per dialysin *Ἐξερῶ*: ut Il. A. (212.) “Ὡς γὰρ
ἔξερῶ: (204.) Ἄλλ’ ἔκ τοι ἐρέω. || At Od. Ξ. (375.)
ἔξερῶσι signif. præs. pro Percontantur. “*Ἐξερῶ*,
“Eloquar, Enuntiabo, Dicam: ἐρῶ, λέξω. Il. A.
“Ὡς γὰρ ἔξερῶ: Ἄλλ’ ἔκ τοι ἐρέω. Itidem ex
“Apoll. Rh. 2, (148.) θεσμούς” Ἠλυθεν ἔξερῶν, affer-
“tur pro Memoraturus. Alioqui est etiam th. præs.
“temporis, signif. Exquiro, Sciscitor, Percunctor:
“ἔξερυνῶ. Od. Ξ. (375.) τὰ ἕκαστα παρήμενοι ἔξε-
“ρέουσι. Et passiva voce, signif. activa, Γ. (24.)
“Αἰδῶς δ’ αὖ, νέον ἄνδρα γεραττερον ἔξερῆσθαι, Inter-
“rogare senem, ἐπερωτᾶν. *Ἐξερῆειν*, Investigare,
“Perquirere. Od. Δ. (336.) de cerva, Νεβρούς κοιμή-
“σασα νηγενέας γαλαθνοὺς Κνημοὺς ἔξερῆσι καὶ
“ἄγκεια ποιήεντα Βοσκομένη, i. e. ἔξερυνᾶ. Sic T.
“(166.) Οὐκ ἔτ’ ἀπολλήξει τὸν ἐμὸν γόνον ἔξερῆουσα;
“Aliquanto ante voce pass. signif. act. ἐθέλω δέ
“μιν ἔξερῆσθαι, Volo ex eo quærere s. sciscitari.”
“Ἐξερῆτό σοι ταῦτα, Hæc abs te dicta fuerant, Soph.”
[“Jacobs. Anim. 282. Anth. 11, 98. Brunck. Apoll.
Rh. 32. 81. Callim. 1, 441. Agathias 67. Thom. M.
326. Wakef. Phil. 439. Il. B. 257. Toup. Opusc. 2, 37.
Dawes. M. Cr. 322. Valck. Callim. 206. Cum duplici
accus., Markl. Suppl. 436. *Ἐξερῆσεται*, Wakef. Trach.
1186.” Schæf. Mss. *Παρεξερῶ*, Apoll. Rh. 3, 978.]
Κατερῶ, itidem pro Eloquar, interdum: ut Aristoph.
N. (318.) κατερῶ πρὸς ὑμᾶς ἐλευθέρως Τάληθῃ. Ex
Eod. affertur κατεροῦσι pro Edisserent. Accusabo,
Deferam, Xen. (K. Π. 1, 4, 8.) Κατερεῖν αὐτοῦ τῷ
πάπῳ, q. d. Loquar adv. te. Sic ap. Herod. 3.
Κατερῶ πρὸς τὸν μάγον, exp. Accusabo ap. Magum.
Cam. tamen Indicabo interpr. Idem in Plat. Epi-
taph. Ἄλλ’ ὅπως οὐ μὴ κατερεῖς, vertit, Vide ne pro-
das me. “Κατερῶ, ἦσῳ, Dicam s. loquar contra,
“Obloquar, Accusabo, Deferam. Xen. K. Π. Κατε-
“ρῶ σου τῷ πάπῳ, Deferam s. accusabo te ap.
“avum. Et Herod. 3. Κατερῶ αὐτοὺς πρὸς τὸν μά-
“γον. Sic Plato de Rep. 10. Οὐ γὰρ με κατερεῖτε
“πρὸς τοὺς τῆς τραγωδίας ποιητάς. Ex Ejusd. Epi-
“taph. affertur, Ἄλλ’ ὅπως μου μὴ κατερεῖς, pro,
“Vide ne me prodas. Accipitur interdum etiam pro
“Dicam, s. Indicabo: aut Edisseram, Proloquar.
“Aristoph. l. c. Sic Synes. Ὁ δὴ παρὼν οὗτος λόγος
“αὐτοῦ κατερεῖ, Ipsum indicabit s. Indicatum it.
“Bud. Κατερεῖν, s. κατερεῖν, Dicturum esse. Kar-
“εῖρω, exp. Calumnior, Detraho. Κατερηκῶς, Qui
“denuntiavit, Bud. At κατερεῖται εἰς σε ex Herod.
“(6, 69.) affertur pro Tibi dicetur, Tibi exponetur.
“Ath. κατερῶ s. κατερῶ.” [“Aristoph. Eur. 189.
Anton. Lib. 156. Verh.” Schæf. Mss.] Προερῶ, Præ-
dicam, Præloquar, Prænuntiabo, Aristoph. Herod. 3,
(61.) Προερέοντα τῷ στρατῷ ὡς Σμέρδιος τοῦ Κύρου ἀκου-
στέα εἴη τοῦ λοιποῦ, Edicendi signif. habet, Cam. Has
autem signif. et præter. προεῖρηκα habet, ac pass. προ-
εῖρημαι. Sed προεῖρηκε sæpe etiam pro Prins s. Ante
dixit, et προεῖρηται, Ante dictum est. [“Ad Charit.
645. ad Herod. 227. ad Diod. S. 1, 275. Valck. ad
Ammon. 219. Προεῖρημένος, Valck. Callim. 45.
Diod. S. 2, 357. Conf. c. προηρ., ad Lucian. 2, 294.”
Schæf. Mss.] Προσερῶ, Alloquar, “Appellabo,”
Cam. Sed προσερέων affertur etiam pro Consulturus,
ex Herod.: et Προσερεῖν τὴν πόλιν ex Aristide pro
laudare. “Προσεῖρηκεν, Ahocutus est s. Appellavit.
“Item Insuper dixit.” [“Προσερεῖν, Abresch. Lectt.
Arist. 88. Προσεῖρησο, Vale, 152. Προσεῖρηκα, Thom.
M. 747. Boeckh. in Plat. Min. 76.” Schæf. Mss.]
Συνερεῶ, Patrocinator, Defendam, e Dem. “Συνεῖρη-
“κα, Patrocinator sum. Et συνερηκῶς, Patrocina-
“tus.” [“Bibl. Crit. 3, 2. p. 40. Dionys. H. 4,
2201.” Schæf. Mss. “Συνερούντες ap. Xen. K. Π.
8, 1. videtur esse præter. temporis, Adsentientes, Di-
cta comprobantes, Suffragantes, tanquam a th. Συνε-

ρέω.” Schw. Mss. * “Ὑπερῶ τὸν ὄρκον, Fr. Aristoph.
T. 3. p. 170. Br., ἀντὶ τοῦ προερῶ, Præibo jurisju-
randi verba. Ammonius v. Ὑπάγειν, emendatus a
Valck. Animadv. p. 218.” Seager. Mss.] Vide in
ῥέω quæ hic desunt, ut Ἀνάρρησις, Ἀντίρρησις, etc.
eorumque derivata.

¶ Εἶρομαι, Interrogo, Sciscitor, quam signif. et τῷ
εἶρω dat Eust., Il. A. (553.) οὐτ’ εἶρομαι οὔτε μεταλλῶ,
Od. (A. 284.) εἶρεο Νέστορα: (Θ. 549.) “Ὁ, ττι κέ σ’
εἶρωμαι. [“Porsou. Med. p. 30. 100. ad Lucian. 1,
666. Agathias 77. 88. Epigr. adesp. 565. ubi et
activ., Heyn. Hom. 4, 146. 5; 239. 331. 6, 225. 8,
676. Lucian. Epigr. 25. Brunck. Aristoph. 2, 7. Med.
283. Ammon. 57. Dawes. M. Cr. 300. Greg. Cor.
229.” Schæf. Mss.] “Ἀνείρω, Ion. et poet. τοῦ ἰ
“ἐπενθέσει, dicitur etiam pro ἀνέρω, Interrogo: unde
“imper. ἀνείρε ap. Hes. quod itidem exp. ἐρώτα,
“πύθου. Sed frequentior est passivæ vocis usus in
“hac signif., ut Il. Γ. (177.) Τοῦτο δέ τοι ἐρέω ὃ μ’
“ἀνείρειαι ἡδὲ μεταλλᾶς, Quod me rogas et percon-
“taris. Et Od. (N. 238.) γαῖαν ἀνείρειαι, De regione
“interrogas.” [“Ἀνείρομαι, Meleager 122. Jacobs.
Anth. 7, 295. Christod. Ecphr. 74. Paulus Sil. 5.
Brunck. Aristoph. 2, 7. Ruhnk. Ep. Cr. 27., H. in
Apoll. Del. 50. Dawes. M. Cr. 300.” Schæf. Mss.
Ἐπανεῖρομαι, Herod. 1, 91.] “Ἀντειρομαι, Vicissim
“interrogo.” [“Ἀντειρήσομαι, Wakef. Trach. 1184.”
Schæf. Mss.] Διείρομαι, Interrogo, Il. A. [550.
“Heyn. Hom. 4, 146.” Schæf. Mss.] “Ἐξείρομαι,
“Interrogo: unde ἐξείρειαι, Apoll. Rh. (3, 19.) Ion.
“pro ἐξέρη, Interrogas. Utitur et Hom.” [Od. N.
127. Il. Υ. 15. Ω. 361.] “Ἐπειρέομαι, et Ἐπείρομαι,
“Ion. pro ἐπέρομαι, i. e. ἐπερωτῶ, Interrogo, Scisci-
“tor, Percontor. Unde ἐπειρήσόμενος, ap. Herod.
“1, (67.) Interrogaturus, Consulturus. Ex Eod.
“affertur, Πρὶν ἂν ἐπείρεται, pro Priusquam explo-
“raverit.” [“Koen. ad Greg. Cor. 229. ad Herod.
229.” Schæf. Mss. * “Προσεῖρομαι, Interrogo, Hes.”
Wakef. Mss.] ITEM Ἐρομαι in prosa, ET Ἐπέρο-
μαι: quo tamen ἔρομαι utuntur et poetæ, Od. (Γ.
243.) Νῦν δ’ ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι
Νέστορ. At ἐρέσθαι aor. est sicut et Ἡρόμην in in-
dic., Xen. (K. Π. 1, 4, 19.) Ἡερο, ἡ οὐτοὶ πολέμοι
εἰσι; At vero fut. est Ἐρήσομαι tanquam a contr. th.
Aristoph. (N. 1409.) ἐρήσομαι σε τουτί. Ab Ἐπείρομαι
autem est ἐπήρετο ap. Xen. (Α. π. 1, 2, 33.) Σωκράτης
ἐπήρετο αὐτόν. “Ἐρεσθαι, infin. præs. ab ἔρομαι. At
“ἐρέσθαι aor. 2, ab eod., sicut in indic. habet εἰρό-
“μην. Ἐρεῖω, pro ἔρον, Interroga: ex ἔρεο factum
“per pleonasm. τοῦ ἰ. Il. A. 610. Ἄλλ’ ἴθι νῦν, Πά-
“τροκλε, Διὶ φίλε, Νέστορ’ ἐρεῖω. Apud Hes. autem
“ἔροιο legitur. Ἐρέομαι, sicut et ἐρέω, Interrogo:
“Il. A. οὐδ’ ἐρέοντο.” [“Thom. M. 424. Jacobs.
Anim. 108. Anth. 11, 95. Brunck. Aristoph. 1, 10.
Plato Phædro 343. Huschk. Anal. 23. Theætet. 6.
Heyn. Hom. 4, 136. 6, 225. Soph. Œd. T. 1166.
Herod. 531. 564. Brunck. Med. 283. ad Il. B. 496.
Ilgen. Hymn. 209. Lesbos. 182. Valck. Adonias. p.
291. Xen. K. Π. 68. Eur. Hec. 978. Plut. Mor. 1,
18. Toup. Opusc. 2, 92. 120. Ammon. 57. De
augm., Dionys. H. 1, 211. 215. 224. 2, 791. Heyn.
Hom. 4, 136. 5, 142. 8, 210. 670. ad Lucian. 1, 255.
530. ad Herod. 439. 631. Conf. c. ἐρωτῶμαι, Heind.
ad Plat. Hipp. 155. Apol. xxviii. Ἐρον, Plato Gorg.
53. Lucian. 3, 56.” Schæf. Mss.] “Ἀνέρομαι, In-
“terrogo. Plato Minoe, Ὡς περ εἰ ἀνηρόμην τί ἐστι
“χρυσός. Aliquando duplicem habet accus., et per-
“sonæ et rel, ut et ἀνείρομαι ap. poet., et Rogo s.
“Interrogo Lat. Ἀνήρομαι, i. q. ἀνέρομαι, Inter-
“rogo: si non mentitur Suid. qui ἀνέρειαι poet. dici
“ait pro ἀνερωτᾶς. Sed potius ἀνείρειαι scribitur, ut
“supra: ἀνηρόμην autem, ab ἀνέρομαι est.” [“Ja-
cobs. Antl. 7, 295. 11, 97. Heyn. Hom. 8, 630. Plato
Phædro 343. Ilgen. Hymn. 241. Dawes. M. Cr. 300.”
Schæf. Mss. * “Διανέρομαι, M. Anton. 3, 4.” Kall.
Mss.] “Ἐπανεῖρομαι, et Ion. s. poet. epenthese τοῦ ἰ,
“Ἐπανεῖρομαι, Rursus interrogo: vel simpl. Inter-
“rogo. Quorum hoc utitur Apoll. Rh., illo Ari-
“stoph. (B. 435.) μὴδ’ ἐπανεῖρη με, Neque interro-
“gas me.” [Æschines 590. Phryn. Bekkeri p. 11,

* Προσπανέρομαι, Dio Cass. 874.] Ἀντέρομαι, Vi-
cissim interrogo, Greg. [* Διέρομαι, Dio Cass. 152.
* “Ἐνέρομαι, Heyn. Hom. 8, 10. Ἐνερέομαι, i. q.
ἐξερεείνω, 676.” Schæf. Mss.] “Ἐξέρομαι, Inter-
rogo: i. q. ἔρομαι s. ἐρωτάω. Il. γ. (15.) Od. N.
(127.) Διὸς δ’ ἐξείρετο βουλὴν, Sciscitabatur. Ubi
“quidam Codd. habent ἐξήρετο, ut et ap. Sopb. (Aj.
“103.) reperitur ἐξήρου: sed alteri lectioni astipu-
“lantur Mss. etiam Codd.” [“Wakef. Phil. 439.”
Schæf. Mss.] “Διεξερέεσθαι, Hesychio διερωτᾶσθαι,
“Interrogare.” [“HSt. vitiosam lect. secutus est,
ad Hes. 1, 983. n. 12.” Dahler. Mss. Occurrit ta-
men ap. Apoll. Rh. 1, 327.] “Ἐπέρω, Suidæ τὸ
“ἐρωτᾶ, Interrogo: et Ἐπερόμενος, ὁ ἐρωτῶμενος.
“Rarior tamen usus est act. vocis, crebrior passivus in
“signif. act.” [Ἐπέρομαι, vide supra. “Kuster.
V. M. 119. ad Dionys. H. 1, 63. Boiss. Philostr.
612. Xen. K. Π. 36. Valck. Phœn. p. 344. ad Lu-
cian. 1, 415.” Schæf. Mss.] “Προσέρομαι, Insuper
“interrogo, προσερωτᾶ.” [“Boiss. Philostr. 612.”
Schæf. Mss.] “Συνέρομαι, Interrogo; συνερωτᾶ, Hes.”
“Ἐρεείνω, Interrogo, Od. H. (31.) Μηδέ τιν’ ἀν-
“θρώπων προτίσσεο, μηδ’ ἐρέεινε: ubi tamen Eust.
“vult προσφώνει signif., ὡς ἐκ μέρους εἰπεῖν τὸ πᾶν.
“In nonnullis autem Homeri l. cum gemino accus.
“legitur, ut Od. Δ. (137.) Αὐτίκα δ’ ἦγ’ ἐπέεσσι πόσιν
“ἐρέεινεν ἕκαστα. Et A. (220.) ἐπεὶ σὺ με τοῦτ’ ἐρε-
“εῖνεις. || Ἐρεεῖνομαι autem pass. Interrogor: sed
“pro act. ἐρεείνω ab eod. poeta usurpatur, Od. P.
“(305.) ἄφαρ δ’ ἐρεεῖνεντο μῦθον, [al. μύθω.]” [“Heyn.
Hom. 6, 147. Ilgen. Hymn. 463. 469. Plut. Mor. 1,
911.” Schæf. Mss.] “Ἐρίνω, Interrogo. Hes. enim
“affert pro ἐρώτα. A quo ἐρίνω deriv. ἐρινάσει,
“quod Idem exp. ἐρωτήσσει, ἐρευνήσσει. Alioquin
“ἐρεείνω hoc significatu dicitur. Ἐξερεείνω, i. q.
“ἐξερέω, et inde factum. Od. M. (259.) πόρους ἀλὸς
“ἐξερεεῖνών, i. e. ἐξερευνῶν, Perquirens, Perscrutans.
“Exp. etiam Interrogo, Sciscitor. Apud Hes. legi-
“tur aor. 1 ἐξερέηνεν, exp. itidem ἠρώτησεν: qui
“potius esse videtur e them. ἐξερεαίνω.” [“Jacobs.
Anth. 11, 98. Ruhnk. Ep. Cr. 114. Explico, ad
Charit. 229.” Schæf. Mss.]

EIPQN, Dissimulatio in oratione, Dissimulate lo-
quens, Qui aliter loquitur ac sentit, Cic. Offic. 1. Atque
in omni oratione dissimulatorem, quem εἰρωνα Græci
nominarunt, Socratem accepimus. Nam mendose
omnino in quibusdam exempl. Simulatorem ibi legi
existimo. Aristot. εἰρωνα opp. ἀλαζόνι, medium esse
dicens τὸν ἀληθῆ. [“Ad Phalar. 323. Kuster. Bibl.
Chois. 92. ad Lucian. 1, 204. 2, 319. ad Thom. M.
124. Bergl. Alciph. 212.” Schæf. Mss.] “Ἀείρων,
“Suidæ ἀθώπεντος: pro quo in Lex. meo vet. et ap.
“Etym. αἰερος. Alioqui ἀείρων est particip. ab ἀείρω.”
[“Kuster. l. c.” Schæf. Mss.] “Διειρώνοζενος, ὁ ἦ,
“Simulato hospitis fallens: s. Sub hospitalitatis
“specie fallens. Spartani hoc epith. notantur a
“Comicis, utpote ap. quos lex esset τῆς ξενηλασίας.
“Aristoph. Eip. (623.) de Laconibus, Οἱ δ’ αἶ’ ὄντες
“αἰσχροκερδεῖς καὶ διειρωνόζενοι, Τὴνδ’ ἀπορρίψαντες
“αἰσχροῦς, τὸν πόλεμον ἀνῆρπασαν: ubi Schol. quo-
“que exp. ἐξαπατῶντες τοὺς ξένους, καὶ ψευδόμενοι δι-
“ειρωνείας καὶ ὑποκρίσεως.” [“Toup. Opusc. 1, 85.”
Schæf. Mss.] Εἰρωνικός, Qui dissimulatione in lo-
quendo gaudet. Εἰρωνικός, Cum illa dissimulatione,
Dissimulate. [“Εἰρωνίζω, Philostr. 487.” Wakef.
Mss.] Εἰρωνεύομαι, Utor dissimulatione in loquendo,
Plato Apol. Οὐ πείσσεσθέ μοι ὥσπερ εἰρωνευομένω.
[“Acta Traj. 1, 230. Bergl. Alciph. 212. Valck. ad
Herod. 11. Dionys. H. 3, 1913.” Schæf. Mss. * “Εἰ-
ρωνεύμα, Lusus, Max. T. 24.” Wakef. Mss.] Εἰρω-
νευτής, i. q. εἰρων. [“Timo Phlias. 10. (Diog. L. 2,
19.) Bergl. Alciph. 212. ad Lucian. 1, 353.” Schæf.
Mss. * Εἰρωνευτικός, Schol. Aristoph. Θ. 852.] Εἰ-
ρωνεῖα, Dissimulatio in oratione, Cic. de Or. 2. Ur-
bana etiam dissimulatio est, cum aliter sentias ac lo-
quare. Et paulo post: In hoc genere Fannius in
annalibus suis Africanum hunc Æmilianum dicit
fuisse, et eum verbo Gr. appellat εἰρωνα. Sed uti
ferunt, qui melius hæc norunt, Socratem opinor in
hæc εἰρωνεύει dissimulantiaque longe lepore et huma-

nitare omnibus præstitisse. Vide et Acad. Quæst. 4
ubi de ea Socratis Ironia loquitur. [“Kuster. Bibl.
Chois. 92. ad Dionys. H. 3, 1432. ad Xen. Mem. 2
1, 26. ad Lucian. 1, 204. Bergl. Alciph. 213. Πᾶ-
σαν ἀφείς εἰρ., Dionys. H. 3, 1873.” Schæf. Mss.
* Εἰρωνία, Gl. Pellicatio, Cavillatio, Εἰρωνίας Blandi-
tix. * Ἐξειρωνεύομαι, Joseph. Antt. 15, 3, 6, 7, 4.
“Ἐπειρωνεύω, Ironice loquor super aliqua re. Ap-
“pian. Τοιαῦτα μὲν ὁ Κάσσιος ἐπειρωνευσάμενος, Ἀρ-
“χέλαον ἀπέλυσε: post Orat. Cassii ad Archelaum
“Rhodiorum legatum. Suid. ἐπειρωνευσόμενος, exp
“ἐπεγγεῶν, χλευάζων, in simili l.” [“Toup. Opusc.
1, 124.” Schæf. Mss.] Κατειρωνεύομαι, Per dissimu-
lationem deludo, Cavillor. Bud. ap. Synes. Σὺ δὲ ἀ-
κίει καὶ κατειρωνεύσει, interpr. Delicias facies, Simu-
labis te eam nihili facere. Et Æschin. Epist. Κατει-
ρωνευσόμενοι τῆς συμφορᾶς, Cavillari suum exilium ei
parvi pendere. Et ap. Plut. (6, 794.) Κατειρωνεύ-
σάμενος αὐτῶν, Cavillis eludens. Affert vero ex Eod.
et cum accus., ubi hæc de jocis Ciceronis in oratio-
nibus scribit, Πολλαχοῦ τῷ σκωπτικῷ πρὸς τὸ βωμολο-
χικὸν ἐκφερόμενος, καὶ πράγματα σπονδῆς ἀξία γέλωτι
καὶ παιδιᾷ κατειρωνεύόμενος, Cavillis permiscens et
eludens. [“Ad Charit. 562. ad Mær. 48. Acta
Traj. 1, 234. Bergl. Alciph. 166. Wyt. Sel. 331.
Heyn. Hom. 7, 284.” Schæf. Mss.]

EIPHN, εἰρος, ὁ, Qui jam fari potest, ab εἰρῶ: ut
μεῖραξ itidem ab εἰρῶ quasi εἰραξ. Sed dicti sunt
tamen εἰρeves [s. ἔρeves, Wessel. et Valck. ad Herod.
9, 85.] a Lacedæmonis, teste Plut. Lycurgo, (17.)
Qui jam secundum post pueritiam annum attigerant.
[“Wessel. Diss. Herod. 205. Lex. Herod. 177.
* Ἰρην, Valck. Anim. ad Ammon. 53. ad Herod.
730.” Schæf. Mss.] Et Μελλείρeves ab iisd. Graecis
dissimili pueri: ita enim leg. ap. eum pro μελείρην
unico λ.

MEIPAZ, ακος, ὁ, ἦ, Qui jam ea est ætate, ut fari
possit: quasi εἰραξ, [Koen. ad Greg. Cor. 277.] ab
εἰρῶ. Reddi tamen solet Adolescens, Puella. Sæpe
autem in fem. ut Aristoph. Πλ. non semel τὴν μ.,
Lucian. “Ὁς τότε ἠράσθη ἐκείνης τῆς Ἀργολικῆς μ.
[“Phryn. Ecl. 90. Thom. M. 604. Brunck. Ari-
stoph. 2, 35. ad Lucian. 3, 564. T. H. ad Dial. 9.
Ammon. 36. 93. Valck. Præf. xvi. Diatr. 163. Mær.
261. et n., Eran. Philo 165.” Schæf. Mss. * “Συμ-
μεῖραξ, Tzetz. Chil. 4, 673. Nicet. Eugen. Epist. 1,
2. p. 8. * Συμμεῖραξ, Lucilius A. Gellii 18, 6.”
Boiss. Mss.] “Φιλομεῖραξ, Adolescentum amator.
“Dicitur περὶ τοῦ παιδεραστοῦ.” [Athen. 603. * Φι-
λομεράκιος, Clem. Alex. Str. 346. Hesych. Miles. 8.
* Μερακικός, Lobeck. Phryn. 213.] Μερακίζω, Ad-
olesco, Bud. ex Arriano, [169. “Ὅσοι ἐς ἡλικίαν
ἐμερικίσαντο, Schn. Lex. a * Μειρικίζομαι, voce ni-
hili.] ET DEMIN. Μερακίσκος AC Μερακίσκη, Ari-
stoph. (B. 409.) Adolescentulus, Adolescentula.
[“Μερακίσκος, Phryn. Ecl. 90. Thom. M. 604. ad
Lucian. 3, 564. Heind. ad Plat. Phædr. 220. Ammon.
93. T. H. ad Lucian. Dial. 9. Μερακίσκη, Phryn. l. c.
Thom. M. 605.” Schæf. Mss. * “Μερακίσκος,
Puerulus, Chrys. de Sacerd. 6. T. 6. p. 53.” Seager.
Mss.] AT demin. Μεράκιον passim pro Adolescens,
tanquam diminutionis signif. non habens. Plut. de
Frat. Car. Ὁ δὲ Ἀθηνόδωρος ἦν μὲν ἔτι μ., οὐδέπω
γενεῶν. Cic. ἐκ μ. interpr. Ab adolescentia in Ep.
Epicuri ad Metrodorum. Gal. μερακίον ætatem post
ἡβῶντας nominat. [“Thom. M. 604. Boiss. Philo-
str. 392. Phryn. Ecl. 90. Ammon. 36. 93. Valck.
Præf. xvi. Mær. 26. et n., Eran. Philo 165. ad Cha-
rit. 371. Ἐκ μ., Thom. M. 284. Boiss. Philostr. 348.
Ἐν μ., ib. 379. Gataker. ad M. Anton. p. 7. Ed. 1.
Ἐς τὰ μ. προϊέναι, Boiss. Philostr. 582. * Μερακί-
πότης, Epigr. adesp. 110.” Schæf. Mss. Hegesander
Athenæi 162. * “Μερακίδιον, Theodoretus T. 5.
p. 2. al. μερακίλλιον.” Schæf. Mss. Athen. 59.]
HINC Μερακίζομαι, q. d. Adolescenturio, e Labe-
rio, Adolescentior, e Varr. ut Horat. Juvenari: A-
dolescentis more lascivio et exulto, Athen. [“586.
ubi commodè redditur Juveniliter me effero.” Schw.
Mss. “Bergl. Alciph. 208. ad Lucian. 1, 444.”
Schæf. Mss.] ET Μερακεύομαι pro eod., Plut., [Al-

ciph. 2, 2. Ed. Ald.] Ἀντιμεираκιεύομαι, Adv. aliquem adolescentis more, juveniliter me gero, Vicissim juveniliter ago. [“Plut. Sylla 830. HSt.” Seager. Mss.] Διαμεираκέυομαι, Bud. 934-5. ubi et Adolescentis more ago interpr.: ead. forma dicitur νεανιεύομαι. [“Plut. 4, 847.” Wakef. Mss.] AT vero Μεираκιδόμαι, Adolesco, Adolescens evado, Xen. A. [3, 2. Ælian. V. H. 12, 1.] NOM. autem Μεираκιώδης exp. Juvenilis: cum dici non possit Adolescentialis. Potest autem vel a μεираξ, vel a μεираκιδό formari. Dionys. H. de Isocratis stylo nimium curioso, Τὰ δὲ κομψὰ καὶ θεατρικὰ καὶ μ. ταῦτα, οὐκ οἶδα ἢν τινα δύναιτο ἂν παράσχειν ὠφέλειαν. Budæo Nitida hæc et ostentationis plena, juveniliterque exultantia, Juvenili ambitione redundantia. Alicubi vero redditur et Puerilia: veluti ubi copulatur cum γελάσιμα a Luciano [1, 7. “Boiss. Philostr. 460. Heind. ad Plat. Gorg. 131.” Schæf. Mss.] * “Μεираκιωδῶς, Dionys. H. 6, 760.” Boiss. Mss.] DEMIN. autem Μεираκύλλιον, ap. J. Poll. Adolescentulus, e μεираκιδό factum potius videtur: ut hoc e μεираξ. [“Anaxandrides ap. Athen. 227. ὦρατον μ. Epicrates ap. Eund. 262. ἀγεγείω μ., Ἰππὲρ βὶ ἀνδρὶ adolescentulo.” Schw. Mss. Aristoph. B. 89. N. 1373. * Μεираκυλλίδιον, Liban. 4, 884.] * ΕΡΜΗΣ, Mercurius, utpote nuntius Deorum, ab εἶρω, Nuntio, quasi εἰρέας, et per pleon. τοῦ μ, Ἐρμείας, deinde per synær. Ἐρμῆς: sed mutati tenuis in aspiratam ratio non redditur. Vide et alias derivatt. ap. Etym. Affertur ex Aristoph. accusat. Ἐρμῆ, si mendo carent exemplaria, τὸν Δία, τὸν Ἐρμῆ, τὸν Ποσειδῶ. || Ἐρμού κληῖρος, pro Prima carnum portione, ex J. Poll. Vide aliam expos. ap. Eust. || Ἐρμῆς, ex eod. J. Poll. pro Ultimo potu, quod Mercurio ut somni præsidii libarent a cæna surgentes. || Ἐρμῆς, Pars quædam Delphini, i. e. templi, quod Athenis dicatum fuit Apollini. In VV. LL. e Plut. Theseo. || Ἐρμῆς κοινός, vide Ἐρμαιον. || Ἐρμαῖ, Lapidæ statuæ Mercurii, quas mutilatas fuisse cum alii multi scribunt, tum Thuc. 6, (27.) Sunt vero qui capita et membra virilia eis abscissa fuisse tradant. ET Ἐρμοκοπίδαι hujus facinoris auctores appellati fuerunt, ut iidem illi scribunt. Vide Paus. et Plut. Alcibiade. Hinc esse opinor Gall. voc. Hermès, pro quo male plerique omnes dicunt Termes. Solitos quidem certe et Ἐρμαῖς. sculpi ἀχειρας atque ἀποδας e Plut. quoque discimus. “|| Ἐρμαῖ, Hesychio sunt etiam παραφνάδια δένδρων ἀχρόστα, “Inutiles arboreni fruticationes, Stolones: quibus ludentes * ἔρρομαχεῖν dici tradit.” HINC Ἐρμούλοφος, de quo alibi. [“Ἐρμῆς Πάριος, h. e. Statua Mercurii e marmore Pario, Fisch. Palæph. 57. Ἐρμού λόφος, Jacobs. Anth. 8, 385. λάτρης, 8, 129. Φοῖνερатор, Toup. Opusc. 1, 452. Οἱ παρὰ τοῦ Ἐ. σοφοί, Boiss. Philostr. 332. Τῶν Ἐρμων οἱ γεγυμνασμένοι, 377. οἱ δρομικοί, 378. Οὐ Ἐρμῆς ὑπὲρ ὀνείρων πίνει, 544. Κοινός Ἐ., ad Charit. 701. Jacobs. Anim. 272. Anth. 9, 284. ad Lucian. 1, 407. Schol. ad 1, 10. Timæi Lex. 121. et n. Ἐμὸς Ἐ., Callim. Epigr. 13. Ἐρμῆς, ἡ τελευταία πόσις, Casaub. Athen. 72. ad Mær. 72. Θεὸς κλέπτῃς, ad Anton. Lib. 106. Verh. Ἐρμείω, Heyn. Hom. 7, 44. Accus. Ἐρμεα, ad Charit. 767. Vocat. Ἐρμαῖ, Toup. Opusc. 2, 104. Contr. ex Ἐρμείας, Heyn. Hom. 7, 374. Ἐρμαῖ, ad Charit. 433. Jacobs. Anth. 6, 199. 7, 94. 8, 181. 184. 12, 5. Boiss. Philostr. 378. De hermis, Fac. ad Paus. 1, 60. T. H. ad Lucian. 1, 195. ad Corn. Nep. 186. Stav. Fabr. B. Gr. 1, 81. 94.” Schæf. Mss.] “Ἐρμείας, et Ἐρμείας, idem Mercurius dicitur a poet. “Od. O. (318.) Ἐρμείας ἐκῆτι διακτόρον. Interdum vero Ἐρμείας est nom. propr., de quo Suidas. “Etym. et Ἐρμίας scribi tradit.” [“Brunck. Apoll. Rh. 94. 117. 143. ad Diod. S. 2, 122. Heyn. Hom. 5, 76. 6, 466. 8, 664. 737. ad Charit. 607. Leon. Tar. 68. Wakef. S. Cr. 4, 33. Vocat. Ἐρμείη, Toup. Opusc. 2, 60.” Schæf. Mss.] “Ἐρμείων, ὠγος, ὁ, “Mercurius: ὁ Ἐρμῆς, Epigr.” [“Jacobs. Anth. Proleg. 57. * Ἐρμος, Anth. 11, 232.” Schæf. Mss.] * Ἐρμούκλιμαξ, Medicamentum, Trall. 1. p. 27. “Ἐρμοκοπίδης, Brimck. Aristoph. 1, 71. ad Diod. S. 1, 542. Lobeck. Aj. p. 367.” Schæf. Mss. * Ἐρμούλαος, Col-

lyrium, Trall. 2. p. 43. * Ἐρμολογέω, i. q. λιθολογέω, Brunck. Anal. 2, 234.] “Ἐρμόπαν, dicitur Pan, “quod Mercurio satus sit.” [Arcad. p. 8. * “Ἐρμοπιθηκιάδαι, Jacobs. Anth. 10, 221.” Schæf. Mss.] * Ἐρμοπεδιεύς, * Ἐρμοπεδιανός, Steph. B. 352. * Ἐρμοπολίται, * Ἐρμοπολιτικός, Strabo 17. p. 1167. * “Ἐρμαγέλη, Jacobs. Anth. 10, 138. 221.” Schæf. Mss. * Ἐρμαγόρα, Lucian. 6. p. 265. pro Ἐρμῇ ἀγοραῖε. * “Ἐρμάμων, Casaub. ad Inscr. Herod. 347. Cren. * Ἐρμανούβης, Hüsck. Anal. 267. * Ἐρμέρος, Casaub. l. c. Jacobs. Anth. 8, 238. 12, 302. * Ἐρμυρακλῆς, Casaub. l. c. ad Paus. 135.” Schæf. Mss.] “Δύσερμος, Suidæ δύσελπις: aliis Infelix. Δυσερμία, “Hesychio κακὴ εὐτυχία, Mala fortuna, Infortunium. “Ἐνερμῆς, Hesychio εὐτυχῆς, Fortunatus: cui sc. “favet Mercurius, mercatorum et furum Deus.” [* Ἐνερμέω, Phot.] “Ἐνερμία, eid. Hes. εὐτυχία, Felicitas, Bona fortuna, Prosper successus: ut contra δυσερμία dicitur ἢ δυστυχία. Eadem Suid. tra- “dit, addens etiam, inde τὰ ἀπὸ τῆς τύχης εὐρήματα B “dicta fuisse κοινὸν Ἐρμῆν: afferensque hæc ex Ἐ- “liano, Μιθριδάτης δὲ τὴν ἀποδημίαν Λουκούλου ἐαν- “τοῦ κατέγραφεν ἐνερμίαν εἶναι. Item, ἀσπαζόμενος “ἐνερμίαν καιροῦ, καὶ ἀνάγκης καλοῦσης μὴ εἶκων κάκη. “Ubi ἐνερμίαν καιροῦ vocat Prosperitatem temporis “s. occasionis oblata.” Ἐρμαιος, s. Ἐρμαῖος, ET Ἐρμαῖκός, ut Ἐρμαῖκή κύλιξ, Eust. Mercurialis. Ἐρμαιος s. Ἐρμαῖος λόφος ap. Hom., quod varie expositum habes ap. Eust. Et Ἐρμαῖα, Mercurii festa ap. Plat. Item Ἐρμαιον, Montis nomen, ap. Eust. Sed Ἐρμαιον frequentissimo in usu est pro Lucro insperato s. inopinato et adventitio, quod vulgo Bonne aventure, Rencontre: ut cum quis iter faciens aliquid forte fortuna invenit: quod etiam εὐρημα propterea appellatur, q. d. Inventum. Hinc autem factum, ut quicquid boni aut emolumenti nobis contingit, præsertim vero si præter spem, id ἔρμαιον vocetur. Plato Phæd. (57.) Εἰ μὲν γὰρ ἦν ὁ θάνατος τοῦ παντός ἀπαλλαγῇ, ἔρμαιον ἂν ἦν τοῖς κακοῖς ἀποθανοῦσι, τοῦ τε σώματος ἅμα ἀπηλλάχθαι, καὶ τῆς αὐτῶν κακίας, μετὰ τῆς ψυχῆς: Symp. 262. ἔρμαιον et εὐτύχημα copulat. C “Bud. ab illo ἔρμαιον poni ait pro Bono inexpectato, ac pro Sorte exoptanda, quæ forte fortuna nobis oblata sit: item alicubi pro Re opportuna et exoptanda. Plut. (6, 555.) Ἐρμαιον τὸ συμποσίον [al. τὸ βιβλίον] μοι γέγονεν. Ceterum ut dicitur κοινὸς Ἐρμῆς Prov., Communis Mercurius, ab eo, qui participem se fieri postulat lucri, quod favente Mercurio, qui πλουτοδότης etiam creditus fuit, sese nobis objecerit: sic et Κοινὸν ἔρμαιον dixit Lucian. (3, 492.) Synes. autem eodem, ut opinor, alludens, Ἡμῖν τὸ ἔρμαιον κοίνωσαι. [“Ἐρμαῖος, Wakef. Eum. 949. ad Lucian. 1, 507. λόφος, Jacobs. Anth. 12, 5. Ἐρμαιον, Rittersh. ad Isidor. l. 4. Ep. 22. (etiam de accentu.) ad Lucian. 1, 389. 407. 507. 792. Schol. ad 1, 10. T. H. 188. Boiss. Philostr. 654. Heind. ad Plat. Charm. 68. Timæi Lex. 121. et n., Koen. ad Greg. Cor. 112. Wakef. S. Cr. 3, 113. ad Diod. S. 1, 215. 350. Bergl. Alciph. 339. Ἐρμαῖα, Coray Theophr. 190. Ἐρμαῖα, Jacobs. Anth. 8, 385. 12, 6. Nicarchus 22. Heind. ad Plat. Lys. 6. 11. ad Timæi Lex. 216. Toup. Emendd. 1, 280. 2, 586. Ἐρμαῖκός, Boiss. Philostr. 510. * Ἐρμαιώνδας, Valck. Phæn. p. 764. * Ἐρμεῖος, Merrick Tryph. Angl. p. 131.” Schæf. Mss. * Ἐρμεῖα, Aræ et ædiculæ Mercurio consecratæ, Æschin. 2, 21. 34. * Ἐρμειονικός, Strabo 8. p. 517. * Ἐρμαῖζω, Mercurium imitor, Eust. II. A. p. 8.] “Ἐρμάδιον, Suidæ τὸ Ἐρμού, Mercuriale.” [* Ἐρμάριον, Etym. M. 147. * Ἐρμήδιον, Lucian. 168. * Ἐρμίδιον, Aristoph. Eip. 381. 923.] D “Ἡ Ἐρμηνεύς, Interpres, Xen. K. Π. 1. (6, 2.) “Ὅπως μὴ δι’ ἄλλων ἐρμηνέων τὰς των θεῶν συμβουλὰς συνείης. Ceb. Theb. Δι’ ἐρμ. συμβάλλομεν τὰ λεγόμενα. [“Thom. M. 364. Musgr. Iph. T. 1302. Herc. F. 1126. Valck. Hipp. p. 260. ad Herod. 682.” Schæf. Mss.] Ἐρμηνεύω, Interpretor, Synes. Sed sæpe etiam ponitur pro Explicare s. Explanare: ut ἐρμηνεύσαι τὸ νοηθὲν, Aristoph. διασαφῆσαι. Greg. Naz. autem pass. dixit, Τὴν παραβόλῃν ἐρμηνεύθητι pro Doceris expositionem parabolæ. Ita enim malo reddere quam cum

Bud., Audi interpretationem. Thuc. (2, 60.) Οὐδενὸς ἡσων οἶομαι εἶναι γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρμηνεύσαι ταῦτα, vertitur Explico. Sed malim hic Eloqui; quod Explicare latius pateat. ["Thom. M. 365, ad Diod. S. 1, 422. Musgr. Tro. 429. ad Lucian. 2, 290. Boiss. Philostr. 98. 114. 302. 486. 546. ad Charit. 212. Xen. Mem. 1, 2, 52. Valck. p. 240. Diatr. 201. Fisch. ad Demetr. 230. ad Timæi Lex. 65." Schæf. Mss., * 'Ερμηνεύτον, Schol. Æsch. Pr. 226.] 'Ερμηνεία, Interpretatio. Sed in Dionysio H. de Isocr. Ὑψηλότερος γὰρ ἐστὶ Λυσίου κατὰ τὴν ἐρμ., Bud. vertit Enuntiationem, Expositionem, Enarrationem; at ego in his multisque aliis similibus ll. malim reddere Elocutionem, sicut ἐρμηνεύσαι, Eloqui verito ap. Thuc. aut etiam Dictionem. ["Thom. M. 365. 705. ad Dionys. H. 5, 5. Schneid. Præf. ad Demetr. 12. Fisch. ad 230. ad Rhet. p. x. Gale ad Demetr. init. (vertitur Elocutio in Tit.) Hesych. Ep. ad Eulog. fin., Valck. Diatr. 130. Plut. Mor. 1, 22. ad Lucian. 1; 324. Genus orationis, Valck. Adoniaz. p. 199. 202. ad Mær. 76." Schæf. Mss.] 'Ερμηνεύμα, Interpretamentum, quo Gell. utitur, Interpretatio: ut Eur. Phœn. (473.) οὐδεὶ ποικίλων ἐρμ. [Herc. F. 1140. * 'Ερμηνεύσεις, Dio Cass. 745.] 'Ερμηνευτής, Interpretator, Plato, 'Ερμ. γὰρ πον νομίζονται παρὰ θεῶν ἀνθρώπων, de Vatibus et Fatidicis. ["Ad Charit. 212. * 'Ερμηνεύτρια, Valck. Hipp. p. 229." Schæf. Mss. Schol. 589.] 'Ερμηνευτικός, q. d. Interpretatorius, Ad interpretationem pertinens. Et ἐρμ. σύνδεσμος ap. Gramm. ἦτοι, sicut ἡγουν. Lucian. (2, 45.) autem Δύναμιν ἐρμ. vocavit Facultatem eloquendi, q. d. Facultatem elocutoriam. " 'Ανερμηνεύτος, Hesychio " i. q. ἀνέκφραστος: nam hoc per illud exp.: h. e. " Dicendo inexplicabilis, Ineffabilis, Qui ἐρμηνεύεσθαι καὶ ἐκφράζεσθαι nequit: ut cum Deus esse " dicitur οὐσία ἀθεώρητος, νοερά τε καὶ ἀνερμηνεύτος." ["Aristæn. 2, 5. p. 79. * 'Ανερμηνεύτως, Hieron. Dial. de S. Trin. 44." Boiss. Mss. * "Αὐθερμηνεύτος, Quod se ipsum interpretatur, Chrys. in Ps. 100. T. 1. p. 927." Seager. Mss.] 'Ανσερμηνεύτος, Explicatu difficilis, ad Hebr. [5, 11. * 'Ανσερμηνεύτως, Eust. in Il. I. p. 673.] " 'Αφερμηνεύω, Enarro, Explico, plano, Expono, Bud. e Plat. [de LL. 7. p. 363. Heind. ad Soph. §. 70.] 'Διερμηνεύω, pro Interpretor. [2 Macc. 1, 26. * 'Διερμηνεύσεις, Plato Timæo 285. * "Διερμηνευτής, Interpres, Chrys. in 1 ad Cor. Serm. 36. T. 3. p. 485." Seager. Mss. * 'Εξερμηνεύω, Dionys. H. 1. p. 53. 253. 505. * 'Εφερμηνεύω, Plato Soph. §. 67. 70. * " 'Εφερμηνεύσεις, Tzetz. Exeg. in Il. p. 142. * 'Εφερμηνευτικός, Schol. Theocr. 2, 48. Lex. π. Πνευμ. 225. * Προσεφερμηνεύτον, Psellus in Cantic. Cant. ad c. 2. v. 13." Boiss. Mss.] Μεθερμηνεύω, idem, Polyb. (6, 26, 6.) Τοὺς καλουμένους Ἐκτραordinαρίους, ὁ μεθερμηνεύμενοι ἐπιλέκτους δηλοῖ. Et Μεθερμηνεύεσθαι κατὰ λέξιν; Plut. Cat. Transferri ad verbum. [* Μεθερμηνευτός, Schol. Aristoph. N. 1235. e lect. Herm. * Μεθερμηνευτικός, Schol. Eur. Hec. 488.] "Παρερμηνεύω, Perperam " et male interpretor, in Pand. ["Schol. Greg. Naz. p. 29. Montac." Boiss. Mss.] "Παρερμηνεία, " Mala s. perversa interpretatio, Bud. Synonyma his " παρεξήγησις et παρεξηγοῦμαι." [* "Υφερμηνεύω, Euseb. V. C. 3, 13." Boiss. Mss.]

'ΡΕΩ, alioqui inus. et ipsum, format ῥήσω, ἔρρηκα, ἔρρημα: itidemque aor. 1. 'Ερρήθη, qui potius in usu est: ejusque partic. ῥηθείς. Eodemque in comp. modo, ut 'Απερρήθη, Vetitum est, Interdictum est: pro ἀπείρηται, de quo dictum paulo ante fuit. Vult autem Eust. εἶρημαι factum esse ex ἔρρημαι. SED 'Ερρήθη etiam dicitur, tanquam a ῥέω, ut vult idem Eust., qui et ῥέω thema ponit. Verum seqq. derivata, η, non e habent. " 'Ερρήθη s. 'Ερρέθη, Dictus " sum; aor. 1 pass. a th. ῥέω, Dico, unde et ῥῆμα et " ῥήτωρ et similia. ["Aor. 1 med. ἐρησάμην, partic. ῥησάμενος, Hes. * 'Ῥέσκω, Dico, Hes. Phot." Wakef. Mss.] " 'Ῥητός, Dicendus. Hermog. Κρίνω " εἶναι ῥητέα. [Plato de LL. 5. p. 730.] " 'Ῥητόν, Dicendum est. [7. p. 110. de Rep. 2. p. 595. * " 'Ῥήδην, Valck. ad Il. 22. p. 52." Schæf. Mss.]

'Ῥῆμα, Vocabulum, Verbum: ut Dem. pro Cor.

Tas αὐτὰς συλλαβὰς καὶ τὰ αὐτὰ ῥ. || Apud Gramm., Verbum, Una e partibus orationis. || Dictum, Sententia, ῥῆσις, Plato Pol. 1. Τὸ ῥ., τὸ φάναι δίκαιον εἶναι τοὺς μὲν φίλους ὠφελεῖν, τοὺς δ' ἐχθροὺς βλάπτειν. Cantus, Oratio, ut poema vel canticum, vel Hymnus, qui recitatur, Plato, Τὸ δὲ μελῶν αὐτῶν αὐ καὶ ῥῆμα τοὺς διδασκάλους καὶ ἃ δεῖ διδάσκειν, Bud. ["Thom. M. 781. Jacobs, Anth. 6, 220. ad Mær. 80. Bergli Ab. ciph. 164. Wakef. Diatr. 15. ad Herod. 612. Res. Wakef. Trach. 250. Opp. τὸ ἀληθές, Heind. ad Plat. Gorg. 16. Τὸ ῥ. λέγειν, ib. Demosth. 1457, 18. Μετὰ ῥημάτων, ad Charit. 482. Τα ῥ., Formæ et partes unius verbi, Schneid. Ind. ad Æsop. v. "Αμυνα." Schæf. Mss.] 'Ῥηματικός, Ad vocabulum pertinens, Verbalis ap. Gramm. ut ῥῆμα dixi illis esse Verbum partem orationis. ["Phryn. Ecl. 202. Steph. Dial. 32. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 41. 3, 9. Brunck. Soph. 3, 391. ad Dionys. H. 5, 8. 158. Fabr. B. Gr. 1, 477. Koen. Præf. ad Greg. Cor. 19. * 'Ῥηματικῶς, Brunck. Aristoph. 1, 211. Valck. Hipp. p. 252." Schæf. Mss.] 'Ῥηματίον, Aristoph. Vocula, Parva vocula ["Thom. M. 781. Musgr. Herc. F. 1346. Valck. Hipp. p. 269." Schæf. Mss.] 'Ῥηματισκίον, Plato Theæt. αἰνιγματώδη, Bud. e Themistio affert, Συσκευασάμενος ῥ. παμπάλαιά τε καὶ αἰνιγματώδη. Est autem itidem Vocula, vel q. d. Voculula. ["Jacobs, Anth. 9, 209." Schæf. Mss.]

["* 'Ῥῆμων, i. q. ῥήτωρ, Ll. Y. 886. quidem pro ῥ., ἡμῶνες legunt: ῥήμονες. Cf. Plut. Symp. 5, 2.] 'Αρρήμων, (ὁ, ἡ,) Tacitus, Mutus: ET 'Αρρημῶν, Taciturnitas, Silentium. 'Αισχρορρήμων, Turpiloquus, [unde * " 'Αισχρορρήμονος, J. Poll. 87. Kall. Mss. * 'Αισχρορρήμονέω, Stob. 291, 13." Wakef. Mss.] 'Αισχρορρήμοσύνη, Turpiloquentia, [Dem. 4, 119. * " 'Ακαιρορρήμων, Orig. e. Cels. 3563. Kall. Mss. * 'Βραχυρρήμων, Themist. 315.] 'Εὐθυρρήμων, Oratione utans recta et non aberrans a vero, ["T. H. ad Plut. p. 405. Brunck. Aristoph. 3, 110. Toup. Opusc. 2, 26. 119. * 'Εὐθυρρήμωνος, T. H. l. c. Jacobs, Anth. 6, 379. Eust. 119. * 'Εὐθυρρήμονέω, T. H. l. c. Jacobs, Anth. 6, 379. Eust. 119. * 'Εὐθυρρήμοσύνη, Recte loquens, [Schol.] "Aristoph." [Il. 1082. Eip. 267. A. 920. Toup. Opusc. 2, 119. Emendd. 4, 492." Schæf. Mss.] 'Εὐθυρρήμοσύνη, Oratio recta, ["T. H. ad Plut. p. 405. Toup. Opusc. 2, 26. 119." Schæf. Mss.] 'Εὐρήμων, Facundus, [J. Poll. 2, 128.] " 'Εὐρήμων, Hesychio καλλιπές: forsan ab εὐρήμῳ. " 'Εὐρημοσύνη, Facundia, [J. Poll. 2, 128. 4, 22. 9, 161.] * " 'Εχερρήμοσύνη, Jambl. V. P. 197. Kuster.: " Quid hoc vocis? (nempe ἐχερρημοσύνη.) Cum Arctorio et Obrechtio substituo ἐχερρημία, donec melius quid in mentem venerit. Male 'Εχερρημοσύνη est vox bonæ notæ, derivanda ab ἐχερρήμων. Sic dicitur αἰσχρορρήμων, αἰσχρορρημοσύνη, ταπεινορρημοσύνη, ubi recte notat Hedericus, quasi a ταπεινορρήμων." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calc. Scap. Oxon.] 'Κακορρήμων, Maledicus, [Æsch. Ag. 1163.] 'Κακορρημοσύνη, Maledicentia, [Galen.] "Καλλιρρήμων, Pulcrus, " gantibusque ornatus verbis: ut ap. Dionys. H. (5, 12.) Καθαρὰ καὶ καλλιρρήμων λέξις. ["Καλλιρρημονέω, Eust. in Il. A. p. 761.] " UNDE Καλλιρρημοσύνη, Pulcra et venusta dictio: vel Verba elegantia. [Dionys. H. 2, 238. * Καλορρημοσύνη, Schol. Hom., Hesych. * "Κενορρημοσύνη, Philon. Lex. 271. p. 118. * Μακρορρημονέω, Theodor. Studita ap. Sirmond. not. ad Goffred. 24." Boiss. Mss.] Μεγαλορρήμων, Magniloquus, [Hes., Schleusn. Lex. in V. T. * Μεγαλορρημόνως, J. Poll. 9, 147.] " Μεγαλορρημονέω, Grandibus verbis utor: ut μεγαλορρημονέω. Alii interpr. Magna loquor et jactitabo. [Strabo 13. p. 897. * Μεγαλορρημοσύνη, Schol. Aristoph. B. 1232.] Μεγαλορρημοσύνη, Magniloquentia, J. Poll. 9, 146. Schol. Eur. Hec. 624. * 'Ορθορρήμων, unde * 'Ορθορρημοσύνη, Themist. Or. 4. p. 113. Eust. " 'Ορθορρημονέω, Const. Manass. Chron. p. 136." Boiss. Mss. * Πολυρρήμων, Gl. Verbosus, M. Anton. 3. p. 73. * Πολυρρημονέω, Eust. in Il. K. p. 725. * "Υθορρήμων, Tzetz. Chil. 4, 375. ῥήματα. Elberling. Mss. * "Ψυχορρημονέω, Theod. Procl. in

Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 140." Boiss. Mss.] **Ῥῆσις**, Dictum, Sententia, Oratio, Aristoph. N. (1871.) Ῥῆσις ἡ δὲ Ῥῆσις οὐκ ἔστιν οὐδὲν τινα. Dem. (315.) Παρα-
νόμιον δὲ ἡμῶν καὶ σὺ τὰς Ῥ. ὡς ἐλνμῆνω. Themist.
de Anima 3. Τάχα γὰρ ἂν ὦν ἐκ πυρέων τριβομέ-
νων πολλάκις τῶν Ῥ. τοῦ φιλοσόφου, ἐκλάμψειεν ἡ διά-
ναα, E verbis Aristotelis obscurissimis emicabit sen-
sus, Bud. Apud Hermog. P. μακρὰν ἀπορρίπτειν, idem
interpr. Longum sententiæ ambitum. Sed et pro
Perpetua oratione, i. e. quæ differt a dialogo, accipi
a Luciano tradit. At Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν Ῥ., vide ap.
Eras. in Prov. Scytharum oratio. ["Toup. ad Lon-
gin. 312. Opuso. 1, 118. Timæi Lex. 228. et n., ad
Lucian. 1, 244. 2, 2. Herod. 657. Jacobs. Anth. 7,
290. 9, 330. Anim. 246. Heind. ad Plat. Phædr.
322. Valck. Herod. 157. Conf. c. χοῆσις, Jacobs.
Anth. 12, 63. Ῥῆσιν εἰπεῖν, ἀπορρίπτειν, ἄγειν, Coray
Toup. 549. * Ῥησιζῶ, Valck. Diatr. 93." Schæf.
Mss.] **Ῥῆσις**, HINC Ῥησκοπεῖν, Suidæ δημηγορεῖν: qui-
dam Ostentare eloquentiam interpr. [J. Poll., Phot.
* Ῥησκοπεῖν, Lucian. 2, 335.] AT Ῥησιάρχος, ap.
Hes. suspectum est. **Ῥησιδίον**, Sententiola.
[Etym. M. 507.] Hes. tamen habet Ῥησιδίον cum
solo in secunda, exp. λεξιδίον. ["Heyn. ad Apollod.
1166. Lobeck. Aj. p. 317." Schæf. Mss.] **ἈΒ ΗΟC**
Ῥῆσις fit Ἀρρήσις, Silentium, σιωπή, Antipho, J.
Poll. FIT ET Παρρησία, quæ dicitur quasi πανρη-
σία, male enim quidam παρὰ ei inesse putant, Liber-
tas loquendi, Licentia loquendi, qua sc. omnia di-
cuntur, etiam quæ tacenda videri possint. Oratio-
nem liberam, inquit Fabius 9, 2. Cornificius Licen-
tiam vocat, Græci π. Sed ibi hanc inter figuras
Ῥησιῶν numerat. Plato Symp. Γέλῳτα γενέσθαι ἐπὶ
τῇ π. αἰσῶ. Dem. (73.) Τάληθῃ μετὰ π. ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς,
καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι, ubi Libere reddi potest. Apud
Isocr. et Plat. δίδοναι, Libertatem loquendi dare.
|| Sed generalius etiam accipi pro θάρρος, Fiducia;
quidam annotant. || At Marc. 8. Jo. 11. 18. alibi,
παρρησία adv. Aperte, Palam. ["Toup. App. in
Theocr. 44. Valck. Phœn. p. 141. Diatr. 175. Acta
Traj. 1, 245. Ammon. 115. Jacobs. Exerc. 1, 40.
Diod. S. 1, 89, 2, 309. ad Charit. 348. Conf. c. πα-
ρρησία, Lobeck. Aj. p. 366., Erfurdt. p. 79. Π. ἄγειν,
ad Diod. S. 1, 693. 2, 354. 463." Schæf. Mss.]
* Ἀκαυποπαρρησία, Franchise bors de saison, indis-
crète, Eust. 1069, 10." Corai. Mss. * Παρρησιώδης,
unde * Παρρησιώδως, compar. Παρρησιώδεστερον,
Diod. S. 15, 6.] Παρρησιάζομαι, Libere loquor. In-
terdum et cum accus., Lucian. (3, 125.) ταῦτα πρὸς
σε. Sic et Greg. τὴν ἀλήθειαν, Libere et ingenue ve-
ritatem profitentes. Et pass. signif. Παρρησιασ-
μένον, Libere dictum. Bud. 278. ["Phalar. 298." Schæf.
Mss.] * Παρρησιασμένως, Vita S. Sylve-
stri 260. Combef., Schol. Lucian. Icar. 28." Boiss.
Mss.] Παρρησιαστής, Qui libere loquitur, [Diod. S.
14, p. 398. * Ἀκαυποπαρρησιαστής, cf. not. ad
Hesych. 2, 444. n. 11." Dahler. Mss.] Παρρησιαστι-
κός, Qui libere loquitur, s. loqui solet aut amat. Ari-
stot. Διὸ παρρησιαστικός ὁ μεγάλωνος καὶ ἀληθηνικός.
Et compar. Παρρησιαστικώτερος, Liberior in loquendo.
Παρρησιαστικῶς, Cum libertate loquendi, Libere lo-
quendo. [M. Anton. 6, p. 192. "Παρρησιαστικώτε-
ρον, Schol. Soph. Cœd. T. 416." Boiss. Mss.] **CONTR.**
Ἀπαρρησιαστος, Qui libere loqui non audet. [Plut.
084.] ET Ἀπαρρησιάζω opp. illi παρρησιαστικῶς.
[Theophyl. 3, 453. * Ἐνπαρρησιαστος, Aster. Homil.
p. 127. Rub., Const. Manass. Chron. p. 70. * Ἐνπαρ-
ρησιάζω, Jo. Damasc. Hist. Barlaam. p. 4. Cod.
Paris. 903." Boiss. Mss.] * Ἀντιπαρρησιάζομαι, Vi-
cissim et ipse liber sum in loquendo, Libertatem
"libertati oppono," [Plut. 72. * Διαπαρρησιάζομαι,
Auctor Vitæ Theodori Grapti 199." Boiss. Mss.]
* Ἐνπαρρησιάζομαι, Polyb. 38, 4, 7.]
Ῥῆσις, Dicendus, Fandus, ut Dem. (540.) P. καὶ
ἀρρήτα κακὰ ἐξείπον, Dicenda et tacenda effutierunt;
sicut Eur. (Iph. T. 938.) Ῥῆτον etiam et σιγώμενον
opponit, i. e. Quod tacetur; vel Digna et indigna
relatu, vel Fanda et nefanda. Alienbi etiam Ῥῆτὰ
opponuntur τοῖς ἀπορρήτοις: ut Isocr. Περὶ τῶν Ῥ. ὡς
ἀπορρήτων ἀνακόλουν, exp. Quæ in vulgus efferri

possunt. Dem. (10.) hæc copulavit, appellans Phi-
lippum Ῥ. καὶ ἀπορρήτων κύριον. Apud Soph. Phil.
(756.) dicitur non esse Ῥῆτον, Quod nullis exprimi
verbis potest. At vero Hesiodo mortales pro volun-
tate Jovis sunt vel Ῥῆτοι, vel ἀρῆτοι, Celebres vel in-
celebres. || Ῥῆτον, Dictum, Sententia, Bud. e Basil.
et Greg. Idem Ῥῆτὰ pro Oraculis ex Just. Mart. af-
fert. Sed et Ζήτησιν τὴν κατὰ Ῥῆτον καὶ διάνοιαν ἀπ-
pellaut Gr. Rhett., e quibus Hermog., quam Lat.
Quæstionem scripti et voluntatis, Bud. || Ῥῆτος, De
quo certis verbis convenit, Præfixus, Præstitutus,
Præfinitus, Constitutus, Certus: ut Il. Φ. (445.) Μι-
σθῶ ἐπὶ Ῥῆτῳ, Constituta mercede, VV. LL.: malim
tamen cum Horat. Pacta mercede. Thuc. 1, (13.)
Πρῶτερον δὲ ἦσαν ἐπὶ Ῥ. γέραςι πατρικαὶ βασιλείαι,
Erant patria s. avita regna certis honoribus definita:
2, (7.) Καὶ ἀργύριον Ῥ. ἐτοιμάζειν. Sic Æschin. (71.)
Ἐν Ῥ. χρόνῳ, Stato tempore. Sic etiam ἐν Ῥ. ἡμέρα,
et plur. ἐν ἡμέραις Ῥ., Thuc. 6. Xen. autem cum ac-
cus. E. 3, (5, 6.) Παρέσεσθαι ἐς Ῥ. ἡμέραν. || Dici-
tur quoque ἐπὶ Ῥῆτοις non adjecto subst. Thuc. 1,
(122.) Ἡκιστα γὰρ πόλεμος ἐπὶ Ῥ. χωρεῖ, Non certa
lege, certis legibus. Interdum vero Certis conditio-
nibus. Bud. 976. ubi et pro Non gratuito poni docet.
Apud Geometras item Ῥῆτῃ εὐθεία, Definita linea: et
Ῥ. τετράγωνον, Definitum quadratum. Cam. ["Bibl.
Crit. 3, 2. p. 49. Abresch. Lectt. Arist. 28. 329.
Valck. Hipp. p. 257. Diatr. 202. ad Herod. 22. ad
Charit. 304. 360. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 201.
283. 296. Dionys. H. 1, 567. ad 2, 1024. Cattier. 32.
Apud Mathem., Heind. ad Plat. Hipp. 179. Certus,
Paus. 1, 422. Ἐπὶ Ῥῆτοις, Valck. Hipp. p. 217.
Wytt. Sel. 361. Κατὰ Ῥ., Callim. 1, 434. Οὐ Ῥ.
αὐθάσθαι, Herm. ad Orph. 172." Schæf. Mss.] Ἀρ-
ῆτος, Indictus, Non dictus. Od. E. (466.) Καὶ τε
ἔπος προέηκεν, ὅπερ τ' ἀρῆτον ἄμεινον. Sic usus est
Plato Symp. Καὶ μοι ἔστω ἀρῆτα τὰ εἰρημένα. || In-
fandus, Ineffabilis, Soph. El. (203.) δειπνῶν. Herod.
Ἰρὰ εἰς ἄρσενά γόνον. Huc pertinet Ῥῆτὰ καὶ ἀρῆτα,
de quo paulo ante. Et Ἀρῆτος θεὰ, Plut. Cæs. Cu-
jus nomen fari non licet, ut Bona dea. || Ἀρῆτοι
ιδιότητες, Arcanæ, de quo in Ἰδιότης. ["Ad Charit.
476. Musgr. Hel. 1323. Jacobs. Anth. 6, 288. 9, 60.
10, 276. Brunck. Soph. 3, 502. Fischer. ad Weller.
Gr. Gr. 2, 319. 3, 111. Boiss. Philostr. 382. Wytt.
ad Plut. de S. N. V. 108. Piets. Veris. 202. Bibl.
Crit. 3, 2. p. 49. Acta Traj. 1, 98. Abresch. Lectt.
Arist. 28. 329. Brunck. ad Theogn. 797. Ernesti ad
Il. P. 37. Diod. S. 1, 334. Conf. c. ἀρῆτος, Brunck.
Apoll. Rh. 41. Boeckh. ad Plat. Sim. xxxvi. Apud
Mathem., Heind. ad Plat. Hipp. 179. Ἀρῆτη, Lo-
beck. Aj. p. 243. Ἀρῆτ' ἀρῆτων, Brunck. Cœd. T.
465. * Ἀρῆτολεπτόπνευστος, Jacobs. Anth. 11, 188." Schæf.
Mss.] Ἀρῆτοποιός, Nefanda s. Infanda per-
petrans, et obscæna. ["Ad Lucian. 2, 335. Toup.
Opusc. 1, 368." Schæf. Mss.] * Ἀρῆτοποιέω, Ore
morigeror, Orig. c. Cels. 4. p. 196. (202.) Seager.
Mss.] **UNDE** Ἀρῆτοποιία, Nefandum facinus, Quod
obscæne perpetratum est, [Suid. 1, 320. * Ἀρῆτο-
τόκος, Synes. H. 3, 202." Kall. Mss.] * Ἀρῆτότρο-
πος, Psellus in Cantic. Cant. ad c. 2. v. 3. sed leg.
* Ἀρῆτοτρόπος, cf. 6, 1." Boiss. Mss. Theod. Prodr.
Ep. 104. * Ἀρῆτοργός, Const. Manass. Chron.
5007. p. 194. Tatian. ad Gr. 143." Kall. Mss.] * Ἀρ-
ῆτοργικός, Schol. Lycophr. 738. * Ἀρῆτοργέω,
Const. Manass. Chron. 2022. Clem. de V. Petri c.
81. Homil. 4, 16." Kall. Mss.] * Ἀρῆτούργημα,
Tzetz. Exeg. in Il. 92.] Ἀρῆτοργία, i. q. ἀρῆτο-
ποιία, [Clem. Alex. Cohort. 13, 26. * Ἀρῆτοφόρος,
ad Dionys. H. 1, 280. * Ἀρῆτοφορέω, * Ἀρῆτοφο-
ρία, Schol. Aristoph. A. 643. * Πανάρῆτος, Synes.
H. 2, 91." Boiss. Mss.] * Ὑπερῆτος, Dionys. Areop.
418. * Ὑπερῆτης, 381.] **ADVERB.** autem sunt
Ῥῆτως ET Ἀρῆτως. Ac Ῥῆτως quidem est Certis
verbis, et quid vulgo dicunt Expresse: ut Bud. in-
terpr. in Themist. de Anima 3. P. γὰρ ταῦτά φησι περὶ
αὐτοῦ. Addit vero posse exp. Ad verbum. Idem
ap. Lucian. 181. exp. Plane, Certo, Nominatim.
["Valck. Præf. ad Ammon. p. xiv." Schæf. Mss.]
Ἀρῆτως autem Infande: vel, ut quidam, Ineffabili-

ter, Inenarrabiliter. Possumus etiam reddere per periphr., Ita ut indignum sit relatu. Sunt et qui interpr. Arcane. ["Schneid. Anab. 15. Wytt. ad Plut. 1, 405. Lips." Schæf. Mss.] "Δύσρητος, Qui ægre dici potest, vel Difficulter dicendus, Non facile dicendus: ut ap. Demetr. Phal. Ἐπὶ τὴν αἰσχρὰ καὶ δύσρητα ἀναφανδὸν λέγει. Pro Difficilis enuntia- tu s. prolato ap. Gal., ut δύσρητοι φωναί, quales sunt στράγγε, σφίγγε." [* Εύρητος, Qui bene dici potest, Ælian. N. A. 17, 23.] "Πολύρρητος, Hesychio * πολύφραστος, Multum dictus."

'Ρητήρ, ἥρος, ὁ, Orator: Il. I. (443.) Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρὸς κτήρ' τε ἔργων, Oratorem verborum et actorem rerum, Cic. interpr. ["Ad Mær. 116. T. H. ad Lucian. 1, 205. ad Charit. 302. Thom. M. 422. Wakef. S. Cr. 4, 112. Jacobs. Anth. 11, 136. 268. Leontius 18. 19. ἐπέων, Epigr. adesp. 754. et Jacobs." Schæf. Mss.] * Ῥήτεια, unde * Κακοῖς ῥήτεια, Carm. Sibyll. 3, 276.] Ῥήτωρ, itidem Orator; sed utrisque scriptt. in usu: ut Dem. appellatur ῥήτωρ. Sed nonnunquam etiam vilis aliquid sonat; ut cum junguntur ῥήτορες et δημαγωγοί, Isocr. Unde et Causidicus, Rabula vertitur. Et ῥήτορες φαῦλοι, Xen. et Æschin. ["Ind. Xen. Mem. s. v., et v. Δημηγόρος, Casaub. Athen. 103. ad Charit. 201. (503.) Valck. Diatr. 251. 254. 257. Thom. M. 781. Markl. Suppl. 243. Brunck. Soph. 3, 528. Heind. ad Plat. Phædr. 285. Ῥήτορα τέχνην, Tzetz. Exeg. in. Il. 41." Schæf. Mss.] * Ῥητορομάστιξ, Diog. L. 1, 200. * Ῥητορομύκτης, Timo Phl. ap. Eund. 2, 19. * "Ῥητορομύκτης, Bergl. Alciph. 212. ad Lucian. 1, 353." Schæf. Mss. T. H. ad Dial. Mort. 6. * "Ψευδοῖς ῥήτωρ, Matth. Camariota Compend. Rhet. p. 16." Boiss. Mss.] HINC Ῥητορικὴ, sub. τέχνη, Oratoria ars. Vulgo Rhetorica. Aristot. Rhet. 1. "Ὅστε συμβάλει τὴν ῥ. οἷον παραφύεσι τὴν διαλεκτικὴν εἶναι. Et Ῥ. δύναμις ap. Eund. Et Ῥητορικὸς, Oratorius, Ad oratorem pertinens, artem oratoriam: ut λόγοι, συλλογισμὸς, ἐπαγωγὴ, Aristot. Et ap. Eund. τὰ ῥ. Schol. exp. ἃ φεῖται ὁ ῥήτωρ λέγειν. || Qui artem oratoriam tenet, Eloquentes, Isocr. ad Nic. Καὶ ῥ. μὲν καλοῦ- μέν τοὺς ἐν τῷ πληθει λέγειν δυναμένους. ["Thom. M. 781. Huschk. Anal. 254." Schæf. Mss.] Et Ῥητορικῶς, Oratorio more, Artificio oratorio, Eloquentia oratoria, Æschin. (10.) Μάλα ἐπιστρέφω. καὶ ῥ. ["Thom. M. 424." Schæf. Mss.] Ῥητορεύω, Oratoria arte utor, Artem oratoriam exerceo: ut Πολιτεύεσθαι καὶ ῥητορεύειν, Isocr. Ep. ad Myt. Imp. p. 3. et Appian. de Cicerone, Ἀνὴρ ἡδίστος εἰπεῖν τε καὶ ῥητορεύσαι. Item Diog. L. de Socrate, Καὶ γὰρ πρῶτος ῥητορεύειν ἐδίδασκε. Bud. autem ῥητορεύειν exp. Orationem habere, i. e. Pronuntiare, in Luciano (1, 726.) ubi accusativo jungitur, Καὶ Ὀδυσσεὺς ὁπότε μετὰ τὸ δεῖπνον τὴν ἐπεσταλμένην αὐτῷ πρεσβείαν ἐῤῥήτορενε. Rursum Bud. ait ῥητορεύειν τὸν λόγον esse Ore pronuntiare rhetorico more; sed affert exemplum ex Isocr. ad Phil. (10.) ubi pass. ῥητορεύεσθαι habetur, Τοὺς μὲν περὶ σπουδαίων πραγμάτων καὶ κατεπειγόντων (λόγους) ῥητορεύεσθαι, τοὺς δὲ πρὸς ἐπί- δεῖξιν, γεγράφθαι. ["Valck. Oratt. 408. Hipp. p. 269. Bergl. Alciph. 212. ad Charit. 503. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 2, 90. Nugor. Heind. ad Plat. Gorg. 119. De augm. perf., Thom. M. 366." Schæf. Mss.] * Ἀρρήτορεύω, Tzetz. Chil. 11. p. 206.] Ῥητορεία, Oratio in qua rhetoricæ præcepta servantur, Oratio rhetorices artificio elaborata, Oratoria eloquentia. Isocr. Panath. 1. Καὶ τῶν ἄλλων ἰδεῶν τῶν ἐν ταῖς ῥ. διαλαμπουσῶν. Synes. Ἀπάσης ῥ. ἰσχυροτέραν ἀπέ- φηκε τὴν ἐξ οἰκείας γνώμης μετάνοιαν. ["Bergl. Alci- phr. 130. Diod. S. 2, 406. ad Charit. 405. 503. * Ῥητορία, 405. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 2, 227. ad Lucian. 2, 56." Schæf. Mss.] * Ἀντιῤῥητορεύω, Joseph. Macc. 6. p. 505. Max. T. 9, 3.] Ἐπιῤῥητορεύω, cum accus. et dat., Lucian. (2, 34.) Ὅς τοιαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπεῤῥητορεύουσιν αὐτῷ, Qui talem super ejus funere orationem habuit, Bud. Sed videtur significantius esse Gr. h. v. "Affertur ex Athen. (590.) pro Ora- torie dico et eloquenter." ["Ad Charit. 503." Schæf. Mss.] Et Καταῤῥητορεύω, Vi eloquentiæ demulceo, Bud. 1079.; sed illic male Herod. pro Lu-

ciano citari scito. ["Eumath. 446." Boiss. Mss, Gl. Peroro.]

'Ρήτρα, Dicendi locus, vices, Bud. ap. Lucian. 104. 236. || Dictio, i. e. Oraculum; ita enim Liv. Dictionem usurpat. Plut. Lycurgo eum dicit suas leges vocasse ῥήτρας, tanquam χρησμοὺς τινάς, Qua- dam oracula. Sunt tamen qui ῥήτρας Lacedæmonio- rum exp. Edictiones breves. || At ῥήτρα Homero. Pactum, Pactio, Conventio, Od. ε. (393.) Ἄλλ' ἄγε δὴ [νῦν] ῥήτην ποιήσομεθ' αὐτὰρ ὑπερθε κ. τ. λ. Pa- ciscamur inter nos. || Decretum, Psephisma Byzan- tiorum, Ἐκ τῆς βουλῆς λαβὼν ῥήτραν, Bud. Sunt vero qui generalius accipi dicant etiam pro σύγγραμμά, ["Valck. Adoniaz. p. 291. Timæi Lex. 228. et n., Hutchins. ad Xen. K. Π. 46. ad Herod. 612. Jacobs. Anth. 6, 220. 11, 107. ad Lucian. 1, 709." Schæf. Mss.] "Ῥήτρη, Ion. pro ῥήτρα." UNDE Ῥητροφύ- λακες, i. q. γραμματοφύλακες, [Etym. M., Suidæ et Phot. i. q. * συγγραμματοφύλαξ.] "Ῥητρεύω, i. q. "ῥητορεύω, VV. LL." [Lycophr. 1399.]

Præpositionibus autem junctum Ῥέω illud inus. formavit seqq. partim verba, partim verbalia.

"Ἀρρήσαι, Hesychio ἀβουλήσαι, ἀπαγορεύσαι: a "v. ἀρρέω, facto κατὰ στέρησιν ἐρέω, Dico s. Loquor." Ἀνεῤῥήθην ὑπάτος, Plut. Renuntiatus sum consul, Creatus sum consul: ut ἀνηγορεύθην, ab ἀναγορεύθην. Et partic. Ἀναῤῥήθεις, Renuntiatus. At Ἀναῤῥή- θεις στέφανος, e Dem. Proclamata corona. ["Diod. S. 2, 631. ad Lucian. 1, 429." Schæf. Mss.] "Ἀν- ἀρρήμα, atos, τὸ, παρὰ τὸ ἀναῤῥήθηναι dicitur κή- ρνγμα, teste Suida, h. e. Edictum voce præconis: enuntiatum: quod et ἀναῤῥήσις: vel Præconium. Apud Hes. Ἀνάρημα, κήρυγμα, pro quo rectius "ἀνάρρ." Ἀναῤῥήσις, Renuntiatio, Creatio, Procla- matio. Aristid. "A Suida exp. ἀναγορεύσις, affe- rente h. l., Τοὺς μὲν ἀναῤῥήσεων καὶ στεφάνων ἀρρῆ, τοὺς δὲ, διηγεκεῖ παραπέμπει τιμωρίῃ, Præconibus et renuntiationibus. Hesychio vero ἀναῤῥήσις est non solum ἀνακήρυξις, sed etiam προανακήρυξις, πρόρ- ῥησις, προαγορεύσις. Vide et Ἀναῤῥῶν." ["Ἀν- στεφάνον, ad Lucian. 1, 428." Schæf. Mss.] "Ἀν- τιῤῥέω, J. Poll. 1, 111. Polyb. 9, 29." Kall. Mss.] Ἀντιῤῥήσις, tanquam ab Ἀντιῤῥέω, Contradictio, Re- sponsio, qua contradicitur alicui et repugnatur, Re- futatio, Philo de Mundo, Καὶ ἀρκέον γε τῆς ἀντιῤῥή- σεως. ["Phryn. Ecl. 112." Schæf. Mss.] "Ἀντιῤῥή- ῥησις, Controversia, Altercatio, VV. LL. perperam "pro ἀντιῤῥ." Ἀντιῤῥητικὸς λόγος, Oratio, qua obje- ctionibus respondetur, Oratio refutatoria: ut Aristidis Πρεσβευτικὸς et Ἀντιῤῥητικὸς Libanii, quæ orationes hodieque extant. Sunt etiam Eusebii Cæsariensis Ἀντιῤῥητικὸς πρὸς τὰ Ἱεροκλέους. Dionys. Areop. Οἱ περὶ τούτων τῆς παρανοίας Σίμωνος ἀντιῤῥητικοὶ λόγοι. Et plur. neutro genere Ἀντιῤῥητικά dicti Libri Jo- sephi c. Appion. ["Isocr. 2, 162." Wakef. Mss.] AT Ἀναντιῤῥήτος, Cui contradici non potest, Irrefu- tabilis, Minime controversus, dubius. Acta 19, (36.) Ἀ. ὄντων τούτων. Plut. Themistocle, Ἀ. ἰκεσίαν, Supplicationem irrefragabilem dixit, Cam. Ἀναν- τιῤῥήτως, Citra contradictionem, Nullo repugnante, Extra omnem controversiam. ["Eust. 141, 52." Seager. Mss.] "Ἀναντιῤῥήτος, Cui ægre contradici potest." [Etym. M. Hes.] "Ἀναντιῤῥήτως, Ita ut vix contradici queat. Polyb. (9, 31, 7.) Τοιαῦτα "διαλεχθεῖς, καὶ δόξας δυσ. εἰρηκέναι, κατέπαυσε τὸν λόγον." Hæc autem verbalia cum Ἀντερῶ non posui, quod aliam deductionem habeant: sicut et simpl. ῥῆμα et ῥῆσις, &c. Sic vero et ab Ἀπερῶ separandum duxi ἀπεῤῥήθην, et inde deducta, ἀπὸ ῥ- ῥήμα, ἀπὸ ῥῆσις, ἀπὸ ῥήτος. Idem denique et in ceteris observavi. Ceterum ET Ἀντιῤῥήθηναι dici sciendum est pro Contradici: quod tamen supra non posui, quia exemplum non suppetat. Ἀπεῤῥήθην, Vetitum, inter- dictum est. Et partic. ἀποῤῥήθεις, Vetitus. Aristid. Ἀποῤῥήθην μὴ καταφεύγειν, Cum vetitum esset: va- cante particula μὴ. Apud Plat. de LL. 11. Ὑπὸ δὲ γένους παντὸς ἀποῤῥήθηναι, quasi A toto genere ab- dicari, Cam. ["Ἀποῤῥήθεις, Abdicatus, Repudiatus, ad Mær. 84. Toup. Opusc. 1, 49. Acta Traj. 1, 218. ad Timæi Lex. 44." Schæf. Mss.] Ἀποῤῥήμα, In-

terdictum, [Plato Polit. 2, 296. *'Απορρηματικός, Apollon. Lex. 322.] Et 'Απόρρησις, Interdictio, Renuntiatio, Defatigatio. De quibus signif. Bud. 49. 50. Vide et 'Απερῶ. ["Diod. S. 2, 626. ad Mær. 84. Toup. Opusc. 1, 48. Emendd. 1, 73. Timæi Lex. 44. et n., Argum. II. 19." Schæf. Mss.], Et 'Απόρρητος, Veritus, Lys. Item Arcanus: et ap. Eur. (Iph. T. (1331.) φλόξ, Arcana flamma s. Mystica: unde ἐν ἀπορρήτῳ, ἐν ἀπορρήτοις, δι' ἀπορρήτων, Secreto, Clam. E Plat. Them. Πρᾶξις ἄ. πρὸς τοὺς πολλοὺς, Res vulgo non divulganda. Sed Inenarrabile etiam sonat s. Ineffabile, ἀφραστον καὶ ῥηθῆναι μὴ δυνάμενον. Non nunquam vero Indignum relatu, ῥηθῆναι ἀνάξιον. Bud. 51. ["Ad Charit. 414. 552. Villos. ad Long. 228. ad Diod. S. 2, 161. 306. Boiss. Philostr. 309. Mær. 83. et n., Toup. Opusc. 1, 49. Wytt. ad Plut. S. N. V. 108. ad Timæi Lex. 44. Eur. Phœn. 1662. ibique Valck. p. 558. Jacobs. Exerc. 2, 135. Mnsgr. ad Hipp. 293. ad Herod. 713. Magnus, Terribilis, Dionys. H. 3, 1511. Compar., Jacobs. Anth. 8, 128. Ἐν ἀπορρήτῳ, Paus. 1, 420. Ἐν ἀπορρήτοις, Diod. S. 2, 420. 425. Schneid. Anab. 442. Dionys. H. 2, 774." Schæf. Mss.], "Ἀπειρρητον, Hesychio ἀρρητον, ἀνεκλάλητον, Infandum, Ineffabile. Sed suspecta "est ea scriptura." [Phav. 100.] "Ἀπορρήτως, Secreto, Occulte. Hesychio ἀφράστως: quod etiam signif. Ita ut dici nequeat." Διερρήθη, Discussum est, Distincte explicatum est, i. q. διεξηγῆται, de quo dictum est in Διερῶ. Διάρρησις, ET Διάρρηδην: quæ tria uno eodemque in l. habes ap. Plat. de LL. 11. p. 346. (163.) Ubi etiam pro διεξηγῆται repono διεξηγῆται, non quod nesciam alterum pro altero poni, sed quia διερρήθη in seq. linea pro eod. dicit. Et διάρρησις, ihid. est Explicatio distincta et q. d. expressa. ["J. Poll. 2, 128." Kall. Mss.] SIC Διάρρηδην, Explicate, Clare, Aperte, Manifeste, Bud. e Dem. et Archin. Idem vero alicubi ap. Plat. vel Non obscure vel Verbis conceptis, signif. scribit. ["Wolf. ad Dem. Lept. 246. Diod. S. 1, 295." Schæf. Mss.] Ἐπίρρημα, Adverbium, Una e partibus orationis ap. Gramm. ut ῥῆμα iisd. est verb. Item ἐπίρρημα, Certa quædam pars Comædiæ, de qua lege Hes. Suid. Ita vocabatur et Gestamen quoddam Comicum, J. Poll.: si modo ἐπίρρημα emendate ap. eum legitur. ["Fisch. ad Well. Gr. Gr. 3, 241. Jacobs. Anth. 8, 283. Platonices, Brunck. Aristoph. 2, 124." Schæf. Mss.] "Ἐπίρρηματικός, Adverbialis, Adverbii forma habens. Et aliquod vocab. poni ἐπίρρηματι- κῶς dicunt, i. e. Adverbialiter." ["Ἐπίρρηματικός, Schol. Aristoph. Πλ. 244. 404. Ἐπίρρηματικῶς, Schol. ad Pind. O. 12, 6. ad Theocr. 1, 60. 87. 2, 152. Phryn. Bekkeri p. 7. Etym. M. 31." Boiss. Mss. * "Ἐπίρρηματοπικῶς, Il. Δ. 186. Schol. Venet. perperam lectum pro ἐπίρρηματος τοπικῶς." Bast. de VV. nihili vel dub., ad calc. Scap. Oxon.] "Ἀντεπίρρημα, atos, τὸ, in comicis fabulis dicitur ultima τῆς παραβάσεως pars, opposita s. respondens τῷ ἐπίρρηματι, J. Poll. 4, c. 16.: quod περὶ χορικῶν φασμάτων inscribitur. Vide et Etym." [Schol. Aristoph. B. 686. 730.] AT Ἐπίρρησις, Camerario Vituperatio, [Plut. Mor. 1, 72." Schæf. Mss.] ET Ἐπίρρητος, Vituperabilis. Redditur et Infamis, in Xen. (Ec. 4, 2.) Αἱ βαναυσικαὶ καλοῦνται (τέχναι) καὶ ἐπίρρητοί εἰσι, καὶ εἰκότως μέντοι πάνν πρὸς τῶν πόλεων ἀδοξοῦνται. Vide de utroque Hes. et Suid.: Eust. certe in ἐπίρρητον ait ἐπὶ esse pro κατά. ["Jacobs. Anth. 12, 19. 219. Valck. Phœn. p. 302. Anim. ad Annon. 66. Toup. Opusc. 1, 475. ad Charit. 237." Schæf. Mss.] Ἐπίρρηδην, Palam, Aperte, διαρρήδην: ut exp. a Schol. Apoll. Rh. 2. In alio autem ejusd. libri l. φανερώτερον, παρρησιαστικώτερον: et addit, φανερὴ ἀναφανδόν: [2, 640. 847.] Eust. vero ap. Arat. ait esse ῥητῶς et ὀνομαστικῶς, (261.) ἐπὶ δ' ἐκείναι ἐπὶ ῥήδην καλεῖνται. Κατάρρησις, Accusatio, ut καταρῶ. Accusabo; Condemnatio. Nam ut κατάρρησις Hesychio est κατηγορία, itemque καταβόησις et καταλάλια, et κακολογία, quæ illi primæ signif. affinia sunt: ita Suidæ est κατὰ γνώσις, et quidem hanc solam ei signif. danti. [* Παράρρησις, Plut. 7. p. 232.] "Παράρρητος, Qui verbis flecti potest; παρα-

πειστός. Il. I. (522.) de priscis heroibus, ὅτε κέν "τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἴκοι, Δωρητοὶ τε πέλοντο παρῶντοί τ' ἐπέεσσι, muneribus verbisque flecti poterant. || Adhortatorius, Monitorius: παραινετικός, ut exp. Il. N. (726.) "Ἐκτορ ἀμήχανος ἐσσι παραρρή- τοῖσι πιθέσθαι. Suid. id exp. παρηγορικοῖς λόγοις, παραμυθήμασιν, ὑποθήκαις: item συμβούλοις: ut et Hes." Προερρήθη, i. e. προηγορεύθη, Prædictum est. Et Προρρηθεῖς, Prædictus, "Antedictus, qui et προ- ειρημένος." ["Thom. M. 56. ad Herod. 604." Schæf. Mss.], "Προρρητέον, Prædicendum, s. Prius dicen- dum, Ante dicendum. Plato, Προρρητέον περὶ τού- των, quod alii, De his proœmium faciendum," [de LL. 9. p. 854. 874. * "Πρόρρημα, Schol. Apoll. Rh. 1, 118." Boiss. Mss.] Πρόρρησις, Prædictio, Vati- cinium, Philo de Mundo. Et Epigr. Καί με τὸν ἡ- τρὸν προρρήσιος εἵνεκεν ἐσθλῆς. || Apud Thuc. 1. exp. Jussum. ["Thom. M. 910. Luzac. Exerc. 185. Stanl. Eum. 586. Lucian. 1, 535. 2, 244. Diod. S. 2, 173. 500. ad Mær. 382. Valck. ad Herod. 227." Schæf. Mss.] Πρόρρητος, Prædictus, Soph. Tr. [686.] Προρρητικός, q. d. Prædictorius. Unde βιβλία πρ. Hippocratis, Libri, qui prædictiones de morbis continet. Quid autem πρόρρησις differat ἀπὸ τῆς προ- γνώσεως, docet aliquot Il. Gal. ex aliorum etiam opi- nione. Προερρήθη, i. e. προσηγορεύθη, Appellatus est, Nuncupatus est, Salutatus est, ex Eur. [Alc. 193. 313.] "Προσηθεῖς, Appellatus, Compellatus, "Salutatus, Eur." [ib. 945.] "Προσητέος, Insuper "dicendus. Item Appellandus, Compellandus, Plato "de LL." [2, 812. Tim. 3, 50. 86.] Πρόσημα ET Πρόσησις. Aristid. in Panath. Οἵτε γὰρ ξένοι διὰ τοὺς ἄλλους πολίτας γνησίους ὄντας ἐνέχονται τῷ πρ., Hac appellatione continentur, Bud. Vide et J. Poll. Idem et Πρόσησις signif. Plato Epist. Ἀρ' ὁρθῶς ἂν τυγχά- νοιμι τῆς βελτίστης πρ.; Compellatio, ut οἰκέτον, Verba quibus compellatur servus, ex Eod. de LL. Salutatio, Synes. Μονονοῦκ' ἐγγχεάντος τὴν ψυχὴν τῇ πρ. ["Πρόσημα, Thom. M. 748. Plato Phædro 223. Heind. Πρόσησις, Thom. M. 910. Diod. S. 2, 199. ad Lucian. 1, 535." Schæf. Mss.] "Προσητὸς, Com- pellatus, Salutatus. Apud J. Poll. 5. c. 31. est "προσητὴ ἡμέρα, de ea in qua γίνεται ἀσπασμός: "quam et προσητέαν dici innuit, i. e. Diem in qua "salutationes fiunt, Diem qua clientes salutant "patronos: cui opp. ἀπρόσητος. Ἀπρόσητος, In- affabilis, s. Non affabilis ulli, ut Virgil. loquitur, "i. q. ἀπροσήγορος s. δυσπροσήγορος: ut J. Poll. testa- tur 5. c. 31. ubi et alia synonyma affert. Ibid. est "ἀπρόσητος ἡμέρα, In qua alloquiis et salutationibus "supersedetur: Καὶ ἡ μὲν ἡμέρα ἐν ἣ γίνεταί ἀσπα- σμός, προσητὴ καὶ προσητέα ἐν ἣ δὲ μὴ γένοιτο, "ἀπρόσητος." [* Εὐπρόσητος, J. Poll. 5, 138.]

EIS, VEL 'Es, Ad: ut "Ἠλυθον eis Τροίην, (Il. K. 28.) Veni ad Trojam; sed Lat. Veni Trojam. Hesiod. (A. 83.) "Ἰκετο δ' eis Κρείοντα. (Od. E. 127.) Ἐλθὼν ἐς δέσποιναν ἐμήν. Soph. (Aj. 1006.) Ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν; ἐς πόλους βοροῦς; Od. X. (435.) συμβῶτην Eis ἐ καλεσάμενος. Xen. (E. 6, (1, 1.) Ἐ- στράτεον καὶ eis τὴν Φωκίδα: et τὴν ἐπρέσβευον eis τὴν Λακεδαίμονα: et διαβιβάζουσιν eis Φωκέας: et ali- quanto post, Ἀφίκετο eis τὴν Λακεδαίμονα. Aristoph. (B. 85.) (ἀπολύεται) ἐς εὐχλάν: et eis ἐμὲ ἤκει, Idem. Sic cum verbo κομίζω, aliisque hujusmodi: ut Eis τοὺς Ἕλληνας χρυσὸν ἐκόμισε, Portavit ad Græcos, Apportavit Græcis, Importavit. Item Xen. (K. Π. 3, 1, 1.) Eis χεῖρας ἐλθεῖν, eo modo, quo Lat. Ad ma- nus venire. Interdum vero eis gen. jungitur, sed cum quo sub. accus., ut cum dicitur eis αἶδος s. αἰδός δε, αἰδοῦ, et in prosa eis ᾄδον, cum ἦλθεν, ἐπεμψεν, aut alio hujusmodi verbo, sub. οἶκον, τόπον. Tale est ἐς διδασκάλον, et ἐς μυσταγωγῶν. || Alicubi vacat eis, habens signif. motus, ut cum dicitur ab Hom. eis ἄλαδε: nisi quis malit otiosam esse partic. δε: ut sit eis ἄλα δε pro eis ἄλα. || Et ut Lat. dicitur prodesse aliquid ad hanc vel illam rem: sic et Xen. K. Π. 3, (3, 24.) Λόγος ὠφελήσειεν eis ἀνδραγαθίαν. || Item ut dicitur Ad quid? pro Cujus rei gratia, In quem usum, sic eis τί affertur in VV. LL. itemque Eis τούτῳ

ἐκκλησία, Marc. 1, (38.) Quibus addi potest ex 1 ad Tim. 4, (10.) Εἰς τοῦτο γὰρ καὶ κοπιῶμεν κ. τ. λ. || De eis pro Ad, i. e. Usque ad, pro Ad, i. e. Circiter, pro Ad, i. e. Apud, dicitur infra: necnon de τὸ εἰς ἐμὲ, pro Quod ad me attinet.

Eis, vel Es, In: ut Ἀγησίλαος ἀφίκετο ἐς τὴν Φρυγίαν, Xen. E. 4, (1, 1.) hic enim non dixeris Venit ad Phrygiam, sed in Phrygiam. Sic Ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, et in similibus ll. Quinetiam in superiorum exemplorum nonnullis ll. magis habere possit In quam Ad. Sic et in seqq. ll.: ut Od. K. (37.) ἰδὼν ἐς πηλοῖον ἄλλον. Quo dixit modo quidam Tragicus Εἰς ὄμματ' εὖνον φωτὸς ἐμβλέψαι. Lat. autem vel Intueri in aliquem, vel Intueri aliquem, sine præp. || Sic et Eis λόγους ἐλθεῖν, In colloquium venire, Plut. Sic et ubi eis pro ἐν ponitur, tunc vertitur In: ut Eis τὴν ἐκκλησίαν καθέζομαι, Æschin. In concione sedeo. Et Στὰς εἰς τὸ μέσον, pro ἐν τῷ μέσῳ, Xen. K. Π. 4, (1, 1.) Et Eis στήλην γράφειν, Dem. (121.) Affertur et Eis τὸ βουλευτήριον ἀναρρήθηναι ex Æschine pro In senatu pronuntiare. || Eis redditur In itidem, ubi jungitur quibusdam temporis adv. aut nominibus, quæ temporis et ipsa signif. habent: ut cum dicitur eis ἔπειτα s. εἰσέπειθε, et eis αὖθις s. εἰσαὖθις: sic eis ἀεὶ, et eis τὴν ἐπιούσαν: item eis τὸ παρὸν, ubi rursum eis pro ἐν accipitur; dicitur enim eis τὸ παρὸν, pro ἐν τῷ παρόντι: Lat. tamen In præsens, non In præsentī. Sic eis τὸ παραχρῆμα. Aliquando vero eis in hujusmodi ll. omnino vacat: ut cum adv. αὖριον jungitur, et dicitur eis αὖριον pro αὖριον simpl.: sicut ap. Plat. Critone, Καὶ ἀνάγκη δὴ εἰς αὖριον (vel εἰσαύριον) ἔσται, τὸν βίον σε τελευτᾶν. Sic et cum ἀεὶ sæpe vacat. Quinetiam ἐς πότε ap. Soph. legitur pro πότε solo. Sic eis ἀπαξ pro ἀπαξ, ἐς τρίς pro τρίς ap. Herod. Interdum autem eis cum nominibus temporis itidem signif. habentibus, non redditur In, sed adv. utimur in interpr.: ut ἐς ἑσπέραν, Vesperi: τὴν ὑστεραίαν, Postridie; τρίτην ἡμέραν, Perendie: ut Bud. interpr. in Luciano (1, 229.) Ὡς ἤλπε, μὴ ἐλάσῃς τήμερον, μὴδὲ αὖριον, μὴδ' ἐς τρίτην ἡμέραν. Sed tamen ἐς τρίτην ἡμέραν, quod et de similibus intelligendum est, non ita semper reddi potest; sed alicubi, Tertio ab hinc die, post die, Intra tertium diem. Sic et Eis τριακοστὸν ἔτος. Xen. K. Π. 8, (4, 12.) pro Tricesimo abhinc anno: quod tamen interpr. ad verbum reddidit, Ad tricesimum annum. || Eis redditur per In, etiam in aliis loquendi generibus, ut Eis πόλεμον παρέχειν χρήματα, Isocr. Suppeditare pecunias in bellum vel ad bellum. || Item In pro Adversus, Contra: ut Eis τὸν δῆμον, Adversus populum, ex Æschine. Sic dicitur Epigramma aut aliud quidpiam scribi eis τινὰ in aliquem, pro Adv. aliquem. Sed interdum eis bene sonat cum hujusmodi etiam verbis: ut Greg. Eis βασιλεὺς λέγειν, In laudem Basilii scribere. Nisi quis malit simpl. De Basilio scribere. Sic eis Εὐαγόραν, Isocr. pro De Evagora, Τῶν εἰς Εὐαγόραν πολλὰ μὲν οἶμαι παραλιπεῖν. Xen. autem E. 7. Καταφρονεῖσθαι εἰς τὰ πολεμικά, Contemni in rebus bellicis, [cf. K. Π. 8, 5, 4.] vel, Quod ad bellicas res attinet. Eis redditur et Ob in ll. illi similibus: ut Eis δικαιοσύνην ἐπαινέται, Aristot. Ob justitiam laudatur. Et in contrario loquendi genere, Eis δυσγένειαν λοιδορεῖσθαι τινι, Plut. (6, 709.) Ob ignobilitatem irridere. Sic Polyb. (9, 35, 6.) Eis ἀσέβειαν ὀνειδίζειν. At ego in illo quidem l. Eis δικαιοσύνην ἐπαινέται, eis verti posse Ob existimo: sed, cum dicitur Eis δυσγένειαν λοιδορεῖσθαι puto commodius reddi posse quam per Ob: sc. interpretando, Probra in alicujus ignobilitatem jacere. Sed et præp. omitiendo, ita, Ignobilitatem alicujus insectari. Quinetiam illud Eis δικαιοσύνην ἐπαινέται verti posse crediderim ommissa itidem præp. Commendatur ejus justitia. Aut certe, Commendatur ille ab justitia. Est autem hujus generis illud Xen. Καταφρονεῖσθαι εἰς τὰ πολεμικά, aliam tamen interpr. per In commodius admittens.

Eis, Circiter: quam signif. habet et Ad interdum. Thuc. Εἰς ἄνδρας διακοσίους καὶ εἴκοσι μάλιστα. Paus. Εἰς τριακοσίους ἐγένοντο συνωμόται, Circiter trecentos, Ad trecentos.

Eis, Thuc. Εἰς βελτίους μνησθέναι. Dem. pro Cor. Παρελθὼν εἶπον εἰς ὑμᾶς. Sic Plut. Λεκτέας εἰς πάντας, Apud omnes, Coram omnibus. Paus. Διαφραζόμενος εἰς τοὺς Μακεδόνας. Item, Εἰς πάντας γνώριμον, Apud omnes, vulgus, In vulgus notum & vulgum.

Eis, Usque ad, in qua signif. interdum et Ad sine adjectione ponitur, ut eis ἐμὲ, ἐς ἐμὲ, Paus. Usque ad me, i. e. Usque ad ætatem meam. Sic eis τὸδε αἰῶνον, Ad hoc usque tempus. Et eis τοῦτο, Hactenus. Item, ἐς ὃ, ὃ δὴ pro Usque dum, Donec. Vide Eore.

Eis, Quod attinet ad: Paus. Τὰ μὲν εἰς Μεδουσαν, Τολμίδην, Quæ ad Medusam, ad Medusæ historiam, ad Tolmiden, pertinent. Bud. 1041. Sic ap. Xen. Καταφρονεῖσθαι εἰς τὰ πολεμικά dixi posse reddi Contemni quod ad bellicas res attinet. At vero ex Eur. τὸ εἰς ἐμὲ affertur, pro Quod ad me attinet, Sors mea. Sed et illud Εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖσθαι, Bud. putat accipi posse pro Quod ad ignobilitatem attinet, afferens et eis ὅπως ἐφίκει ex Hom. et E. 7, 1, 1. v. 1. εἰς κακίαν ex Plut. tanquam similia, quæ Bud. p. 1040-1.

Eis eum adjuncto ei nomine, sæpe redditur per adv., ut eis ὑπερβολὴν, Summe. Æsch. (25.) Ἀγαθὸν εἰς ὑ. δυνατόν. Sic Eis τὸ ἀκριβέστατον pro ἀκριβέστατον, Lucian. Sic eis τὰ πρῶτα, et eis τὰ ἐνδοξότερα, et eis τὰ μάλιστα, quod et ἐν τοῖς μάλιστα, itidem pro Summe. Potest autem eis et in hujusmodi ll. videri accipi pro Usque ad, ea forma, qua dicitur Lat. aliquis. Et quens esse, Doctus ad mirabilem usque. Sic et eum dicitur eis βάθος, pro Profundum. Sed in multis ll., ubi itidem per adv. redditur, hanc habere non potest: ut cum dicitur eis κατὰ, pro Opportune s. Commode: ubi eis pro ἐν accipitur: cum valeat i. q. ἐν καλῷ. Sic eis δέον pro ἐν δέοντι. Quin et eis τάχος, κάλλος itidem adv. ab Att. dici quidam annotarunt eum verbo γράφειν pro ταχυνάφειν et καλλιγραφεῖν. Huc pertinet eis εἰς pro Omnino. Item ἐς δύναν, quod Bud. vult Quam potuit maxime. Sed redditur etiam Pro viribus, Totis viribus, Pro virili parte: sicut et ἐς τὸ δυνατόν. At eis μακρὰν et οὐκ eis μακρὰν, alia loquendi genera per eis, vide in iis vv., quibus hæc præp. præfixa est. || Sunt et qui eis εἶνα ap. Xen. K. Π. 2, (1, 13.) reddant adverbio Sigillatim, Εἰς εἶνα πορεύοιτο ἡ τάξις: et tamen (3, 9.) Εἰς δύο ἀγέας τὸν λόχον, reddunt Per binos: et ibid. Ὡς εἰς τέσσαρας τοὺς λόχους, Per quaternos.

“Εὐσθερον, vel potius ἐς ὅ, In posteram. Post-“ hac. Nonn.”

[“Eis, ad Phalar. 342. 368. Thom. M. 369. Markl. Snppl. 62. 838. Wakef. Herc. F. 1027. Antimachi Epigr. Coray Theophr. 319. Asclepiad. 22. Fischer. Ind. Palæph. Zeun. ad Xen. K. Π. 274. Quoad, Musgr. Heracl. 769. Propter, Hel. 685. ad Charit. 664. Soph. Trach. 403. ad Lucian. 1, 581. Ad, ad 2, 37. Circiter, Ferme, Propemodum, Bast Lettre 13. 184. Polyb. 1, 279. Contra, Adversus, Valck. Phæn. p. 28. Zeun. ad Xen. K. Π. 89. ὑπὲρ ἐν, Cattier. 73. Wakef. S. Cr. 5, 30. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 125. 2, 367. ad Diod. S. 1, 212. 551. 613. 629. 731. 2, 418. 490. 494. 561. Jacobs. Anth. 10, 20. 11, 321. 12, 248. Villos. ad 100. 155. 173. Callim. 1, 415. 444. 550. Athlet. Stat. 50. ad Dionys. H. 1, 270. 540. 2, 1099. 3, 1909. Lobbeck. Aj. p. 231. Heind. ad Plat. Gorg. 272. Kuhn. ad Paus. 12. Bergl. Alciph. 99. Toup. Opusc. 2, 387. Valck. Anim. ad Ammon. 93. Wolf. ad Heracl. 84. ad Xen. Eph. 47. 162. 203. 235. 271. 279. Bernard. Reliq. 33. Wakef. S. Cr. 2, 132. Pro ἐν, Heyn. Hom. 6, 586. ad Apollod. 302. Fischer. Palæph. 164. Pro πρὸς, Heyn. Hom. 8, 351. 352. 363. I. q. ἀνάλογον, Boiss. Philostr. 394. Conf. c. ἐπὶ, ad Diod. S. 2, 362. 404. 484.; cum πρὸς, ad 1, 664. 2, 299. 452.; cum ὡς, ad 2, 298. Cum gen., Tymnes 1. Aristoph. A. 1064. 1070. 1211. Kuster. 5. 70. 238. Phantias 6. Jacobs. Anth. 8, 405. Alciph. 240. Steph. de Dial. Att. Dedicat. it. p. 23. ad Charit. 345. 401. Cum infin., Simonid. 4. Cum nomine redditur adverbialiter, ad Charit. 250. Cum accus. personæ, Iph. T. 65. Maii Obs. Sacr. 2, 3. Hutsch.

Anal. 59. ad Diod. S. 2, 6. 75. 500. 542. Jacobs. Anth. 11, 74. Benth. Aristoph. 319. Dionys. H. 1, 210. Heyn. Hom. 5, 360. Subaud., Markl. Suppl. 73. Valck. Phœn. p. 41. Bernard. Rel. 25. Bergl. Alciph. 218. ad Corn. Nep. 341. Post verba divi-
dendi, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 72. *Eis* Ἀπόλλω
ἔρχεσθαι, Argum. Aristoph. Pluti. *Eis* διδασκάλου, ad
Lucian. 1, 167. 168. Koen. ad Greg. Cor. 18. Ca-
saub. Athen. 1, 51. Alciph. 434. *Eis* Διονυσίου,
Mær. 153. et n., ubi de talibus. *Eis* ἡμετέρου, ad
Herod. 18. *Eis* Ἀμμωνος, Ἀμμωνα, ad Diod. S. 1,
128. *Eis* Ἀφροδίτης, Ἀφροδίτην, ad Charit. 209. *Eis*
θεοῦς πέμπεσθαι, Thom. M. 436. 445. Valck. Anim.
ad Ammon. 92. Luzac. Exerc. 91. *Eis* διδασκάλου,
διδασκάλου, Thom. M. 899. Coray Theophr. 289.
Eis πύραν σφάζεσθαι, Musgr. Hel. 942. *Eis* εἶος, Theocr.
Epigr. 12. *Eis* ἄνδρα ἀφικέσθαι, Eur. Ion. 333. *Eis*
ἀγρόπους ἐκέναι, Xen. Mem. 1, 1, 14. *Eis* νύκτα,
Toup. Opusc. 1, 191. *Eis* ταῦτα, i. q. πρὸς τούτοις,
Toup. ad Longin. 370. *Eis* ἅπαντα, etc. εὐδαιμονεῖν,
ubi asperius sub. præp., Valck. Phœn. p. 234. *Eis*
τινα ἔρχεσθαι, Bergl. Alciph. 20. 319. Piers. ad Mær.
153. Valck. Oratt. 391. Koen. ad Greg. Cor. 19. ad
Herod. 161. 299. Reiz. Acc. 56. et Wolf. ib. Callim.
236. ad Charit. 401. Alciph. 376. Ἐρχεσθαι εἰς τι,
Valck. Hipp. p. 304. *Eis* τοὺς Ἕλληνας, pro ἐν τοῖς
Ἕλλησι, Bibl. Crit. 1, 1, p. 49. *Eis* ἐρχεσθαι εἰς τὸν
βασιλεῖα, Ingredi in regiam, Heyn. ad Apollod. 306.
Eis αἰρίον, Jacobs. Anth. 10, 32. Diod. S. 1, 632.
Eis ἐτέρωσε, Apoll. Rh. 4, 1315. Πραθῆναι εἰς, Lar-
cher Herod. 2, 272. Aristoph. Fr. 271. *Eis* τι,
Quare, Piers. Veris. 20. Valck. Phœn. p. 234. Κω-
μῶδειν εἰς —, διαβάλλειν εἰς —, Toup. Emendd. 1,
104. *Eis* ἅμα, τρις, ἄλτις, Valck. ad Theocr. x. Id.
p. 163. *Eis* — πρὸς —, Heyn. Hom. 5, 607. *Eis* ὅσον,
Donec, Xen. Epb. 50. Ἐς, Schw. ad Appian. 3, 110.
Jacobs. Anth. 7, 326. 11, 199. Thom. M. 267.
Dawes. M. Cr. 463. 485. Wakef. Alc. 327. Brunck.
Aristoph. 1, 4. 64. 178. 180. 204. Apoll. Rh. 114.
108. Steph. Dial. 26. Porson. Phœn. 1469. Verh. ad
Anton. Lib. 296. Greg. Cor. 142. Koen. 32. 182. ad
Herod. 194. 203. Brunck. ad Andr. 138. ad Oed. C.
1305. Ἐς et eis, Aristoph. 2, 57. 104. 3, 43. 54. 134.
135. 147. Duker. Præf. Thuc. 3. Lucian. 1, 743. Bast
Lettre 185. Boiss. Philostr. 461. 627. Heyn. Hom. 6,
24. 176. 185. 327. 554. Soph. Trach. 1167. Ἐς δις, ἔς
τρις, Probl. Arithm. 37. Ἐς τι, Jacobs. Anth. 6, 358.
7, 111. 8, 29. 9, 98. Posidipp. 13. Lucian. Epigr. 11.
Heyn. Hom. 5, 93. ad Anacr. 17. Fisch. Ἐς τοῦτο,
seq. geu., Valck. Phœn. p. 130. Ἐς ζώνας, υποδήμα-
τα δίδοναι, ad Herod. 147. Ἐς ἅπαξ, δις, τρις, Sylb. ad
Paus. 196. Fac. 1, 315. Theocr. 1, 25. Anton. Lib.
178. Verh. Ἐς ἅγαν, Toup. Opusc. 1, 217. Ἐς οὐ,
Rubnk. ad Tim. 4. ad Herod. 33. 286. 328. 352.
355. 361. 370. Ἐς ὁ, Fac. ad Paus. 1, 285. Wolf. ad
Reiz. Acc. 45. Koen. ad Greg. Cor. 223. ubi et de
ἐς οὐ, ἐς τὸ, Valck. Hipp. p. 236. ad Herod. 33. 181.
286. 299. 328. 352. 355. 361. 370. 670. Ἐς τὸ, ad
181. 286. Valck. Hipp. p. 236. Ἐς magis Atticum
quam eis, Brunck. Aristoph. 1, 4. Æsch. Pr. 478. —
Id autem usu percepisse mihi videor, Atticos poe-
tas eis et εἰσω fere non adhibuisse, nisi ubi metri
necessitas cogeret: alias ἐς et εἰσω prætulisse. Cf.
Eust. ad Æsch. Pers. 457. S. c. Th. 234. Eur. Med.
88. 1177. Hec. 244. Phœn. 594. 1278. 1464. Hipp.
957. 1237. Poet. Gnom. 307. Andr. 939. Porson.
Hec. p. liii. Ed. 2. — Præterea metro coactus εἰσο-
δον scribit, quod nunquam ap. Comicos, ut neque
quicquam aliud nomen ab ἐς compositum reperitur.
Barissime omnino, et vereor, ne in locis tantum men-
tiosis, ἐς ante vocalem usurpauit. Idem p. 58. Schæf.
Mss.]

ΕΙΣΩ, Intra. Et pro eis, Hom. In: cum accus. ut
Il. A. (71.) Ἴλιον εἰσω, Od. O. (40.) τὸν δ' ὑπὸ νῆαι
πάλιν εἰσω, Il. Γ. (322.) δῶναι δόμον Ἀἰδοῖς εἰσω: sic
alibi. In prosa autem cum gen., ut εἰσω τοῦ χάρα-
κος, Plut. Cam. Interdum vero sine casu, Intro, Intus,
Aristoph. (Πλ. 231.) εἰσω [al. ἔσω] μετ' ἐμοῦ δεῦρ'
εἰσθι. Et cum artic. ὁ εἰσω, Interior, Penitior. *Eis*
τὸ εἰσω τῆς χειρὸς, Plato de Rep. In partem interio-

PARS XII.

A rem manus. || Πρὶν εἰσω βέλους ἐλθεῖν, Synes. ut
Lat. Intra teli jactum. || εἰσω τριάκοντα ἡμερῶν,
Hermog. ut Lat. Intra dies triginta. Gall. itidem,
Dedans trente jours. || At εἰσω πέντε ταλάντων ex
Eod. pro Infra quinque talenta. ["Phryn. Eccl. 50.
Thom. M. 276. 771. Markl. Suppl. 1207. Brunck.
Apoll. Rh. 21. Argum. 2. in Aristoph. I. Wakef.
Eum. 107. Jacobs. Anth. 7, 193. Kuster. Aristoph.
72. Brunck. 1, 69. Bast Lettre 99. ad Herod. 82.
Koen. ad Greg. Cor. 213. Valck. ad Ammon. 202.
Wytt. ad Plut. 1, 315. Bergl. Alciph. 18. Theocr.
22, 202. Fisch. Ind. Palæph. Heyn. Hom. 7, 316. 8,
9. 134. 255. 621. 692. Usque ad, ad Lucian. 2, 36.
Pro eis, Valck. Phœn. p. 166. Pro eis vel ἐν, 53.
Conf. c. ἔσω, Brunck. ad Poet. Gnom. 276. Musgr.
Iph. A. 345. Cum gen., Valck. Anim. ad Ammon. 3.
De constr., ad Hipp. p. 223. Musgr. Or. 1472. Τὸ
εἰσω pro εἰσω, Bast Lettre 95. Τὸ εἰσω τινός, ad Lu-
cian. 1, 392. εἰσω ἄγειν, cum gen., Jacobs. Anth.
9, 409. εἰσω βαίνειν ἐλπίδων, Eur. Hel. 1539.
B εἰσω σπουδῆς, Boiss. Philostr. 524. Οὐρανὸν εἰσω,
Heyn. Hom. 6, 127. 7, 199. Schæf. Mss.] DIC-
TUR et ἔσω. Apud Bas. ὁ ἔσω ἄνθρωπος, et ὁ ἐνδο-
θεν pro eod. ["Thom. M. 276. Markl. Iph. p. 6.
286. Jacobs. Anim. 175. Huschk. Anal. 257. Brunck.
Aristoph. 1, 69. Apoll. Rh. 21. (ubi et de ἔσω.)
Lucilius 45. Porson. Med. p. 25. 99. Bast Lettre
99. Ruhnk. Ep. Cr. 126. 144. Eur. Phœn. 269. Am-
mon. 50. Valck. Anim. 75. Eran. Ph. 167. Pro ἐν-
δον, Valck. Hipp. p. 161. Toup. Opusc. 1, 437. Il-
gen. Hymn. 357. ad Hom. 5, 33. De constr., Valck.
Hipp. p. 223. Cum accus., Heyn. Hom. 8, 627. 630.
Οἱ ἔσω, Toup. Opusc. 1, 520. ἔσω ἐς —, Lobeck.
Aj. p. 334. ἔσω, εἰσω, Lobeck. Aj. p. 322. Valck.
Phœn. p. 273. Brunck. ad Or. 220. ad Med. 88."
Schæf. Mss. * Ἐσώτερος, Interior, Symm. 1 Reg. 6,
16. * Ἐσωτερικὸς, Lucian. 1, 566. * Ἐσώτεριον, * Ἐ-
σωφόριον, Græcis recentioribus i. q. χιτῶν et χιτωνί-
σκος, Interula. * Ἐσωτάτω, Hippocr. 276.] "Ἐσώτα-
τος, Intimus, Penitissimus," ["Schol. Pind. N. 1,
61. Tzetz. ad Lyc. 208." Boiss. Mss. * Ἐσώχας, Tu-
berculum in ano intus latens, opp. ἐξώχας, Foes.
Econ. e Gal. Paul. Ægin. 3. leg. tamen * ἐσώχας
et ἐξώχας.] UNDE Ἐσώθεν, Intrinsecus, et q. d.
Abintus. Interdum et simpl. pro Intus: ut Matth. 7,
(15.) Ἐσώθεν δέ εἰσι λύκοι ἀρπάγες, Intus. Nec enim
necesse hic Intrinsecus reddere. ["Markl. Iph. p.
212. Musgr. 1567. Cycl. 512. 589. Iph. T. 41. 1389.
Iph. A. 1576. Toup. Opusc. 1, 202. ad Herod. 636.
Pro ἔσω, Xen. K. A. 32. Schn. Heind. ad Plat.
Gorg. 6. * Ἐσώθε, Eur. Herc. F. 42. Tzetz. Exeg. in
Il. 120." Schæf. Mss.]

* ἘΣΤΕ, Donec, Quamdiu, Soph. (Aj. 1031.) εἶσ'
ἀπέψυξεν βίον. Ἐστε περ, Apoll. Rh. 2, (85.) vacante
περ, Ἐστε περ οὐλοῦν ἄσθμα καὶ ἀμφοτέρους ἐδάμασ-
σε. Xen. (Ap. 1, 2, 18.) cum præf. imperf. Ἐστε
Σωκράτει συνήστην. Sic Arrian. (2, 11, 8.) Ἐδιώξεν
εἶστε φάος ἦν. Cum præf. conjunctivi, Soph. Aj.
(1183.) ἀρήγει, εἶσ' ἐγὼ μολῶ, Donec venero, pro
εἶσ' ἂν ἐγὼ μολῶ: ut Ἐστ' ἂν πυρθάνηται, Herod. [cf.
7, 141.] Sic Xen. Ἐστ' ἂν δέ πολέμιους δεισῶσι, κε-
λευόμενα πάντα ποιῶσι, [cf. E. 3, 1, 12.] Synes. Καὶ
πάντα δρῶσιν εἶσ' ἂν τὰς ἀγκάλας διέρευνήσωνται.
Ἐστ' ἐπὶ, Usque ad, Apoll. Rh. 2, (789.) Ἐστ' ἐπὶ
Ῥηβαίου προχοῆς σκόπελόν τε Κολώνης. Arrian. (7,
25, 2.) Ἐστε ἐπὶ κνέφας, Usque ad diluculum. Et
sic identidem. ["Wakef. Alc. 344. Jacobs. Anth.
6, 193. 7, 253. Schneid. Scriptt. R. R. 3, 2, p. 63.
Brunck. Apoll. Rh. 160. Soph. 3, 512. Schneid. ad
Anab. 72. 126. 144. 251. Boiss. Philostr. 513.
627. Musgr. Or. 1284. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 4.
ad Hipp. p. 236. Phœn. p. 679. Toup. ad Longin.
355. Harles. ad Theocr. 84. Scr. ἐς τε, Schweigh.
Præf. ad Soph. CEd. T. Spiritu aspero notatum, Vil-
lois. ad Long. 241. Schneid. ad Xen. Ec. 49. Anab.
261. 291. 305. Lobeck. Aj. p. 399. Brunck. ad
Æsch. Pr. 662. — Ἐς τε, Glossæ, εἰς οὐ, εἰς οὐδον.
In Codd. semper istam v. aspero spiritu notatum re-
perio, tanquam si esset ex ἔως contracta, quod con-
firmat Eust. p. 162. Συγκοπὴν ἔπαθεν ἐκ τοῦ ἔως, διὸ

καὶ διασυνεῖται. Sed hoc Doribus proprium fuisse testatur Etym. M. 382. In Ind. Lucian. ab εἰμι derivatur. Ἔστε ἐπὶ, ad Herod. 361. Ἔς τ' ἐπὶ, Musgr. Iph. T. 1131. Wakef. Trach. 1100. Apoll. Rh. 2, 789. Brunck. 80. Ἔστ' ἄν, Jacobs. Anth. 8, 157. 9, 166. Apoll. Rh. 4, 1581. (Quamdiu:) ad Lucian. 1, 735. 787. Heyn. Hom. 5, 93. Boiss. Philostr. 513. 627. Heind. ad Plat. Lys. 47. Wytt. Sel. 171. ad Charit. 222. Brunck. El. 104. Ἔστε, ἔστ' ἄν, Dawes. M. Cr. 332. Koen. ad Greg. Cor. 223. 252. Brunck. Aj. 1117. ad Xen. Mem. 3, 5, 6. ad K. Π. 315. 338. Ἔστε πρὸς, Lucian. 3, 249. Ἔς κε, Toup. Opusc. 2, 180. Schæf. Mss.] Ἔσπερ, Dum, Donec. Exp. "etiam in posterum."

EIS, ἐνός, Unus. Neutr. ἐν, Unum. AT fem. Μία, Una. Prov. Eἰς ἀνὴρ, οὐδεὶς ἀνὴρ, Unus vir, nullus vir. Eur. itidem Proverbialiter, (Phœn. 752.) εἰς ἀνὴρ οὐ πάνθ' ὄρᾳ. Et Eἰς τῶν πολλῶν, Dem. Unus e vulgō. Interdum relinquitur sub., Τῶν τριάκοντα ὦν, Xen. || Ἔνα καὶ δύο dixit Hom., quod Lat. Unum et alterum. || Interdum vertitur εἰς geminatum per Alter, ut Eἰς ἀνθ' ἐνός ποίω, Alter alterius loco cedens, e Diosc. Sic Basil. Καὶ μὴ τῆς μῆς ἡρτηνται, Una alteri hæret, Bud. || At vero εἰς καθ' εἰς, Marc. 14, (19.) Ἦρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτῷ εἰς καθ' εἰς, Singuli, Singulatim, Sigillatim. Habebat autem idem loquendi genus Jo. 8, 9. Ἐξήρχοντο εἰς καθ' εἰς: ubi vet. Interpr. reddit Unus post unum exhibant; al. Singulatim unus post alium exhibant. At ad Rom. 12, 5. Ὁ δὲ καθ' εἰς pro Singuli, ei opp. πολλοί. Tale est quod affertur ex 3 Macc. (5, 34.) Ὁ δὲ καθ' εἰς τῶν φίλων, Unusquisque amicorum. At in Epigr. Ἐν καθ' ἐν ἀθρήσαι. Et Καθ' ἕνα τῶν οἰκετῶν ap. Plut. Singulos servos. Item Καθ' ἐν τι, Singula ap. Isæum. De quibus Bud. 772. Sed videndum num potius καθ' in his ll. sit e κᾶτα pro καὶ εἴτα: cum alioqui in εἰς καθ' εἰς non videatur locum habere κατὰ, at καθ' pro καὶ εἴθ' illi convenire. Alii autem, quod, ut opinor, hic laborarent, καθεὶς scripserunt: ut quam scripturam aliqua etiam e nostris exemplaribus N. T. habebant. || Item Ἐν παρ' ἐν pro Vicissim, Plut. ap. Bud. 242. || Et Ἐν πρὸς ἐν, Bud. e Thuc. (2, 97.) pro Unum cum uno comparando. Plato de Rep. 1. Ἐν ἀνθ' ἐνός itidem pro Si unum uni conferatur, VV. LL. Apud Lucian. (2, 275.) Παρ' ἕνα χορεύοντες redditur Per manus alternatim reste ducta. At cum dicitur παρ' ἕνα τοσοῦτοι, signif. Uno demto totidem. || Et εἰς ἐν, ut Lat. In unum. Sed e Philostr. affertur et pro Privatum. Ex Aristot. autem citatur Ἐφ' ἐν ἀμαρτάνει, pro Peccat uno modo. Ὑφ' ἐν e Diosc. pro Sigillatim, Ὑφ' ἐν προεκθέμενοι. Ex Alex. Aphr. Ὑφ' ἐν ἄλιν σήπεται, pro Simul omne putrescit; ἐξάπτεται, Simul omne accenditur. At vero a Gramm. dicuntur ὕφ' ἐν ἀναγινώσκεσθαι, Legi, quæ velut ununtur in pronuntiatione, cum alioqui divisa sint: ut Terent. Heri semper-lenitas. Sed et nota, quæ his ll. apponebatur, ὕφ' ἐν dicta fuit a quibusdam: reperiturque et ὕφ' ἐν scripta.

Eἰς ἀνὴρ, ap. Aristid. eo modo, quo Gall. dicimus Un homme, VV. LL. non addito exemplo. At in N. T. εἰς pro τῖς rarum non est, quale est et Συκὴν μίαν Matth. (21, 19.) Ibidem vero legitur et εἰς τῖς, ut Marc. 14, 47. Eἰς δὲ τῖς τῶν παρεστηκότων: ubi vertitur simpl. Quidam. Nam Cic. addit quidem et ipse Unus cum Aliquis, sed tum, cum incerta est persona. || At vero ap. Aristot. εἰς ὁστίσιν, est Unusquisque, Pol. 7. Ὁμοίως δὲ τοῦτο ὑπάρχει καθ' ἐνός ὁπουοῦν τῶν ἀνθρώπων. Sic de Cælo 2. Τῶν γὰρ πλανωμένων ἐν ὁτιοῦν πλεῖους φορὰς φέρεται. At εἰς ἕκαστος, ad verbum respondet Latino Unusquisque.

Μία autem vox fem. varium et ipsa usum habet, ob subaudita cum ea nomina varia subst. II. B. (379.) Εἰ δὲ ποτ' ἐς γε μίαν βουλευόμεν: ubi Eust. sub. αἰτ βουλῇ, q. d. In unum consilium consultabimus. Lat. tamen diceretur potius In unum, Una. Aristoph. μίαν δικάσαντες: ubi quidam μίαν exp. ἀπαξ, cum subaudiatur δίκην cum μίαν: ut ap. Eund. (B.

693.) subauditur ναυμαχίαν cum μίαν, μίαν ναυμαχίαν, et ap. Eund. γνώμην, cum κατ' ἐρήν μίαν. Apud Xen. (K. H. 4, 6, 2.) autem Μὴ δὲ εἰς ἐρεξῆς βέλγηκα, sunt qui cum μὴ sub. posse existiment vel ἡμέρα, vel χειρὶ. Eodem modo subaudiendum est subst. ap. Luc. 14, (18.) Ἦρξαντο ἀπὸ μῆς παρατεῖσθαι: cum autem eodem modo intelligi possit, φωνῇ, non male vertitur Uno ore. || Sed et cum præp. varias interpr. admittit: ut Κατὰ μίαν οἰκίαν e Plat. affertur pro Per singulas familias, pro quo ap. Herod. Κατὰ μίαν ἐκάστην, et Ταῖς κατὰ μίαν πόλεσι ex Aristide, pro Singulis urbibus. Apud Thuc. vero Κατὰ μίαν νῆα τεταγμένοι Schol. exp. μίαν ἔχοντες ὀπίσω τῆς μῆς: unde et in (2, 90.) Κατὰ μίαν παραπλέοντας exp. Navem navi sequente navigantes. At de παρὰ μίαν et ἐπὲρ μίαν, sub. subst. ἡμέραν, vide in Huph. Ὑπερ.

“Eἰς, Lascar. in Epigr. quodam pro εἰς, Unus, usurpavit. Aliud ejus exemplum non affertur. “Ἐνὶ, Uni. Dicitur ὡς ἐνὶ γε εἰρηνῇ sc. λόγῳ, ὥς “Ut uno verbo dicam; Ut semel dicam. “Ἐν ap. Nonn. εἰν ἐπὶ, Semel. Παρὲν, Hesycho κατὰ τὸ “ἐξῆς: quod et divisim παρ' ἐν. Μίαν affertur “pro Unus: sed sine exemplo: nam μίαν ad “εἰς refertur.”

[“Eἰς, Musgr. Suppl. 479. Herc. F. 220. Wakef. Eum. 200. ad Phalar. 257. Dawes. M. Cr. 510. Jacobs. Exerc. 1, 160. Anth. 7, 24. Valck. Hipp. p. 315. Primus, Zeun. ad Xen. K. Π. 413. ad Diod. H. 5, 83. Pro τῖς, ad 1, 391. Quidam, Villos. ad Long. 258. Jacobs. Anth. 12, 455. Heind. ad Plat. Phædr. 236. ad Xen. Mem. 3, 3, 12. Bergl. Alciph. 15. Valck. Oratt. 347. ad Xen. Eph. 219. Sic Ulls. v. Vorst. ad Sulp. Sever. 314. 342. Eἰς pro ὁ αὐτός, Eur. Phœn. 11. 158. ubi c. dat., Plut. Alex. 54. Schm. T. 6. p. 213. Hutt. Heyn. Hom. 7, 608. Ap. pro μόνος? Herod. 9, 33. ἐν πάλαισμα. Conf. c. τῖς, ad Diod. S. 2, 248. ad Dionys. H. 2, 909. Eἰς et ἕτερος, Heyn. Hom. 7, 502. Omissum, ubi debebat esse, Villos. ad Long. 31. Fisch. ad Palæph. 102. Valck. Phœn. p. 201. Markl. Suppl. 299. Jacobs. Anth. 12, 427. Fuit olim ἐνς, Heyn. Hom. 7, 171. Ὁὐχ εἰς, Wakef. Phil. 443. Brunck. Apoll. Rh. 156. Eἰς τῖς, Jacobs. Anth. 8, 58. 10, 72. 11, 292. Antip. S. 80. Porson. Med. 22. ad Diod. S. 2, 396. Eἰς τῖς, τῖς εἰς, ad 1, 440. 474. Valck. Oratt. 347. Toup. Opusc. 2, 92. 273. Ruhnck. ad Xen. Mem. 221. Schol. Ed. T. 248. 845. Lucian. 1, 55. Koen. ad Greg. Cor. 218. 219. Herod. 575. Villos. ad Long. 112. Tῖς εἰς, Huschk. Anal. 24. ad Diod. S. 1, 474. 2, 143. Abresch. Diluc. Thuc. Auct. 419. Soph. Antig. 269. (262.) Eἰς γέ τῖς, ad Charit. 115. Dnker. Præf. 171. Eἰς μόνος, Epigr. adesp. 494. 649. Dionys. H. 4, 572. 2, 818. 907. Eἰς καὶ μόνος, 1, 189. Eἰς ἕκαστος, Wilk. Sel. 401. Eἰς οὐδεὶς, Koen. ad Greg. Cor. 22. Eἰς ἀνὴρ, οὐδεὶς ἀνὴρ, Valck. ad Herod. 270. Ηλεκτὸν εἰς ἀνὴρ, ad 497. Τῶν εἰς γυναικῶν, Villos. ad Long. 196. ad Lucian. 1, 294. Eἰς καὶ ὁ αὐτός, Jacobs. Anim. 220. Timo Phil. 23. Diod. S. 2, 309. Unus idem, Plut. de S. N. V. 11. Eἰς καὶ δεύτερος, Nicol. Dam. 247. Orell. Eἰς ἡ δεύτερος, Alciph. 34. Valck. ad Ammon. 102. Eἰς ἐμοὶ μύριοι, Jacobs. Anth. 12, 153. Ἐνός τόν, Liban. 4, 723. Ἀφ' ἐνός, ad Lucian. 1, 720. 802. Ἐνὶ πρὸς ἕνα, Diourys. H. 1, 400. 441. Ἐνὶ γε ἀνδρὶ, Xen. K. A. 1, 9, 12. 22. cf. Soph. Ed. T. 1380. Ὡς ἐν ἐνὶ παραβλεῖν, Lucian. 2, 3. Πᾶς ἕνα, ad 2, 274. Ἐς ἕνα, Boiss. Philostr. 428. Ἐνα μὴ pro μηδένα, Xen. K. A. 5, 6, 12. ubi v. Schneid. Plut. Lucullo c. 29. f. Καθ' ἕνα, Bergl. Alciph. 218. Ἐνός μία, Jacobs. Anth. 8, 303. 12, 421. T. H. ad Plutum p. 265. Eἰς ἕνα, εἰς μίαν, εἰς ἐν τινὶ ἀμύνησθαι, καθένδειν, Huschk. Anal. 53. Ἐνα μὴ εὐγύνειν, de talibus, Toup. Opusc. 1, 221. 2, 246. E. inend. 1, 333. Eur. Tro. 498. διὰ γάμον μίαν ἕνα Γυναικός. Μίαν μίαν, Brunck. Soph. 3, 521. Ἐκ μίαν, Aristoph. Fr. 272. Eἰς μίαν, Jacobs. Anth. 12, 99. 388. Μίαν οὐκ pro οὐδεμίαν, Dionys. H. 5, 122. Ἐν τῇ μὲν τάξει καταλέγεσθαι, Toup. Opusc. 2, 263. Ἐν ἀνθ' ἐνός, Brunck. Soph. 3, 526. Ἐν ἀδίσκῳ, ἐν ἀ-

δύων, Bos. Animadv. p. 9. coll. Porson. in Maty p. 67. Ταῦτα ἐν τῇ γίνεται, εἰς ἐν συντιθέσθαι, Markl. Iph. p. 351. Musgr. Hel. 1551. Meleag. 128. Jacobs. Anth. 6, 146. "Εν τῇ, Eur. Ion. 872. Hero. F. 205. 1389. "Εν τῶν καλῶν, Musgr. El. 815. "Εν διὰ δυοῖν, Valck. ad Il. 22. p. 73. Wytt. ad Plut. S. N. V. 57. ad Diod. S. 1, 413. Coray Theophr. 261. Wakef. S. Cr. 5, 23. Alc. 159. (863.?) Trach. 764. Abresch. Fisch. 2, 76. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 3, 291. 294. Brunck. Aristoph. 3, 201. Eis ἐν, Apoll. Rh. 6. Onestes 7. Jacobs. Anth. 12, 410. Μηδὲ πρὸς ἐν, pro καὶ μηδὲν, Xen. Mem. 2, 6, 4. "Εν μηδὲν, Dem. 518, 26. "Εν οὐδὲ ἐν, Benedict. ad Thuc. 55. "Εν ἡμῶν ἀφαιρέτο, de talibus, Valck. Phœn. p. 564. "Εν μό- νον, Toup. Opusc. 1, 335. Emendd. 4, 421. 466. Casaub. Athen. 26. Eis ἐν ἐρχεσθαι, Valck. Hipp. p. 192. "Εν πρὸς ἐν, ἐν ἐν, Kœu. ad Greg. Cor. 121. ad Herod. 303. "Εν παρ' ἐν, Plut. Mor. 1, 422. "Υφ' ἐν, Heyn. Hom. 8, 245. * "Υφ' ἐν, (Gl. Una, Adunitas,) ad Mœr. 300. ad Timæi Lex. 226. Thom. M. 762. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 224. 247. Steph. Dial. 59. T. H. ad Plutum p. 38. Schæf. Mss.] "Εἰς, poet. pleona- σμο τοῦ εἰς pro eis, Unus. Hesiod. Θ. de Cy- clope, οφθαλμὸς εἰς. [Proclus Epigr. 6. Heyn. Hom. 6, 124. 7, 178. 8, 43. Toup. Emendd. 2, 388. ad Il. A. 35. Schæf. Mss.] "Καθεῖς, in "ἁποῖν nullis Codd. Ms. reperitur pro καθ' εἰς: nt 3. Maccab. (5, 34.) "Ο καθεῖς τῶν φίλων, Unus- quisque amicorum. Et præcedente eis, Marci 14, (19.) "Ἡρξαντο λέγειν αὐτῷ εἰς καθεῖς, Unus- quisque, Singulatim. Et Jo. 8, (9.) "Ἐξήρχοντο εἰς "ἑαυτοὺς, ἀρξάμενοι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων, Unusquis- que, Singulatim, Unus post alium. At καθεῖς, est particip. aor. 2 act. a th. καθήμι. [Schleusn. Lex. in N. T. "Wolf. Curæ 3, 240. ad Lucian. 3, 577. Thom. M. 483. Καθ' ἐν, κατὰ ἐν, Boiss. Philostr. 359, 478. Schæf. Mss. "Καθενὸς, Eur. Fr. Inc. 14. p. 406. Beck. Seager. Mss. * "Αἰτορὲν τὸ, Proclus in Plat. Theol. 1, 4, 2, 4, 3, 20. etc. Kall. Mss.] * "Ενοειδής, Jambl. Protr. 3. * "Ενοποιός, Dionys. Areop. de Cœl. Hierarch. 1, 2. * "Ενοποιῶ, Athen. 14, 8. "Ενόςωρα, γὰ, affertur pro Una hora digna, sed sive exemplum. At οὐδενόςωρα, Quæ nihil cu- rantur, [Opp. A. 2, 478. * "Ενοτίκροντες, Gens Indica, Scylax ap. Tzetz. Chil. 7, 639. Elberling. Mss.] "Ενότης, προς, ἡ, Unitas, Apoll. in Epist. [Synes. H. 1, 58. * "Ενοτήσιος, 2, 30. Boiss. Mss.] "Ενάς, ἄδος, ἡ, Unitas, μονάς, [Plato Philebo p. 15. Corai. Mss. * "Αἰτορὲν τὸ, Pappus Inst. Theol. c. 128. Kall. Mss. * "Εσένas, ad Mœr. 152. Schæf. Mss.] "Ενιαῖος, Aliquis, VV. LL. "Ενιαῖα, Suidæ ἡ μοναδική. [Didym. de Trin. 2, 5. * "Ενιαῖος, ibid. Routh. Mss.] "Ενικός, Ad unum pertinens, Singularis: ut ἀριθμὸς, Grammi. Singularis, numerus: cui opp. δυϊκός, πληθυντικός, Dualis, Pluralis, "Ενικῶς, Singulariter, Greg. Naz. Τὴν μίαν θεότητά τε καὶ δύναμιν ἐν τοῖς τρισὶν εὐρι- σσμενην εἰ. "Ενίῳ, Unum s. Unitatem pono, Bud. 348. e Plut. Apud Greg. Naz. Διελεῖν ἡ μετρήσαι τὸ φερόμενον vertitur, Unitum s. Adunatum lumen: "Ενώ, Unio, Aduno: ut quidam loquuntur, s. Coad- uno. Pass. partic. ἡνωμένος, Unitus, "et ἡνωσθαι, Unitum esse. [Thom. M. 821. Heind. ad Plat. Gorg. 210. Valck. Phœn. p. 547. Hipp. p. 203. Diatr. 56. Schæf. Mss. * "Ἠνωμένως, Procl. in Parm. 2. p. 87. "Ενωσις, Unitio, Aduuatio, [M. Anton. 6, 38. "Αἰτορὲν τὸ, Dionys. Areop. 224. Kall. Mss.] "Ενωτικός, Unitivus, Adunativus, Vim uniendi s. adu- nandi habens. [Horapoll. 152. Clem. Alex. * "Ενω- τικῶς, Etym. M. 54, 9. Wakef. Mss. * "Αυσένωτος, M. Antou. 11, 8. * "Αντιπαρεξενώ, Athan. 1, 158. * "Προσενώ, Eust. 17, 32. Seager. Mss.] Συνενώ: unde præter. pass. συνήνωται ap. Greg. Naz. Συνήνωται τῷ πατρί, Cum patre unitus est, Unione quadam cum patre junctus est. [Didym. ap. Schol. Pind. N. 11, 1. Boiss. Mss. * Συνηνωμένως, Tzetz. Chil. 12, 62.] Μηδεῖς pro μηδὲ eis, ut Οὐδεῖς, pro Οὐδὲ eis, Nul- lus. In fem. Μηδεμία, Οὐδεμία, Nulla. Neut. Μηδέν, Οὐδέν, Nullum. Et μηδεῖς quidem frequens est, i. e. Nullus, sicut et οὐδεῖς: at plur. μηδένες non item: cujus tamen exempla hæc sunt: Xen. E. 5, (4, 20.)

A Μηδένες ἄλλοι. Synes. Μηδέσιν ἄλλοις. At Soph. (Aj. 1114.) μηδένας vocavit Nullius pretii homines. Her- mog. vero cum μηδένα addidit ὄντινα, ut Aristot. dicit Eis ὅστισοῦν. Neutr. μηδὲν quod Lat. Nihil. Μηδὲν, οὐδὲν λέγειν, Xen. et Aristot. atque alii, Nihil dicere, pro Nihil afferre, quod alicujus sit momenti, ad rem faciat; aut etiam sufficiat ad probanda ea, quæ pro- bare volumus. Bud. exp. etiam Nugari. || Apud Soph. autem μηδὲν εἶναι, sicut οὐδὲν εἶναι, Nihil esse, pro Mortuum esse, Perditum esse. || At μηδὲν ἦτρον, Nihilo minus, Non minus. Isocr. "Ἀρχε σεαυ- τοῦ μηδὲν ἦτρον ἢ καὶ τῶν ἄλλων. Sed sæpissime ac- cipitur pro οὐ, Non, ut Lat. Nihil. || Affertur au- tem et μηδεῖν pro μηδὲν ex Aristoph. cum alioqui potius aut μηδὲν aut μηδὲ ἐν dicatur, ut μηδεῖς vel μηδὲ εἰς. [Phryn. Ecl. 78. Thom. M. 661. Conf. c. οὐδεῖς, Monthly Review, Aug. 1799. p. 434. Jacobs. Anth. 9, 448. (12, 311.) Heind. ad Plat. Gorg. 108. I. q. οὐδ', Soph. Phil. 253. Plato Apol. 143. Heiud. Vetantis, de constr., ad Charit. 238. Attice μηδὲ eis, ad Xen. Mem. 2, 6, 4. Zeun. ad K. II. 333. Heind. ad Plat. Hipp. 169. Μηδ' εἰς, Thom. M. 662. Brunck. Aristoph. 1, 69. Villos. ad Long. 128. 151. Duker. Præf. Thuc. 8. 9. ad Diod. S. 2, 291. Μηδ' ἂν εἰς, Thom. M. 662. Μηδεῖς μηδὲν, Boiss. Philostr. 446. Μηδεῖς μηδαμῶθεν, Dem. 562, 23. Μηδέπω μηδεῖς, Brunck. Aristoph. 2, 135. Μηδὲν pro μὴ, Wakef. Trach. 143. Musgr. Med. 153. ad Xen. Eph. 197. Pro τῇ, Palæph. 5. Sic Galli Rien. "Ἡ μηδὲν ἡ μικρά, ad Charit. 623. ad Lucian. 1, 794. Τὸ μηδὲν εἶναι, ad Herod. 719. Valck. Hipp. p. 267. Phœn. p. 30. Eur. Iph. A. 945. cf. Tro. 412. Heracl. 168. Wakef. Ion. 605. Musgr. 595. El. 370. Soph. Trach. 1107. et Wakef., ad Xen. Eph. 129. 143. Platon. Epigr. 3. Bianor 6. ad Lucian. 1, 677. Dionys. H. 4, 2111. 5, 371. 2, 715. Lobeck. Aj. p. 403. Lehmann. ad Lu- cian. Dial. 48. (mox leg. περιβαλόμεν.) Τὸ μ. ὦν, Cy- clop. 354. Μηδένες, Wakef. Ion. 605. ad Herod. 719. Μηδὲν μηδαμῶν, Ruhnck. ad Xen. Mem. 221. cf. Valck. ad Herod. 33. Μηδὲν τῇ, Heind. ad Plat. Apol. p. xxiv. Μηδὲν, de homine nullius pretii, ad Charit. 218. Valck. Phœn. p. 227. Τοῦ μηδένης ἄξιος, Diatr. 143. Μηδὲ ἐν, Jacobs. Anim. 227. 236. Alberti N. T. 206. Brunck. Aristoph. 1, 234. T. H. ad Plutum p. 23. Lucian. 1, 717. ad Diod. S. 2, 449. ad Dio- nys. H. 1, 175. Schæf. Mss.] "Μηθὲν, Nihil, s. "Nihil quicquam: ex μήτε et ἐν, ut μηδὲν ex μηδὲ "et ἐν. Legitur ap. prosæ etiam scriptt., Aristot. et "Plut., sed sæpius in carmine. [Phryn. Ecl. 78. Thom. M. 662. Eur. Ion. 1401. Coray Theophr. 60. ad Diod. S. 1, 557. 695. 2, 125. 420. Μηθὲν τῇ, ad Dionys. H. 4, 2210. Schæf. Mss.] Οὐδεῖς, pro οὐδὲ eis, uti dixi. In fem. Οὐδεμία, Nulla, neutr. Οὐδέν, Nullum. In plurali οὐδένες, Nulli, sicut et μηδένες modo posui, e Plat. Epist. 7. Οὐδένες τούτων μὴ ποτε μάθωσι. Ex Eur. βαρβάρους τοὺς οὐδένας, Barbaros nullius pretii. Atque ut cum μηδεῖς docui addi interdum ὅστισοῦν, ita et cum οὐδ- εῖς addi sciendum est. Dem. (297.) Περὶ ὧν οὐδένα κίνδυνον ὄντιν' οὐχ [al. ὄντιν' οὐχ] ὑπέμειναν οἱ πρό- γονοι. Interdum vero ὅστις sine οὐν, ut Lucian. Οὐ- δεῖς, ὅστις οὐ συνετίθετο, [cf. 2, 237.] Neutro autem genere οὐδὲν eos usus Græcis præbet, quos Lat. Ni- hil: præbet vero et alios: οὐδὲν εἶναι, vide paulo ante e Soph. in Μηδέν: et ap. Erasmi. Prov. Atque ut μηδὲν ἦτρον ibid. habes, sic et οὐδὲν ἦτρον dicitur a Xen. item οὐδὲν ἐλαττον ab aliis, pro Nihilo minus, Non minus. Cui opponitur οὐδὲν μάλλον, οὐδ. τι μάλ- λον, Xen. pro Nihilo magis, Nou magis. De hoc autem loquendi genere vide et in Μαλλον. Ut autem in illo οὐδὲν τι μάλλον vacat τῇ, sic et alibi sæpe οὐδὲν τι pro οὐδὲν dicitur: eodemque modo δ, τῇ post οὐδὲν vacat, cum dicitur a Thuc. Οὐδὲν δ, τῇ οὐ συνέβη. Item ut iu illo genere loquendi οὐδὲν μάλλον, vertitur οὐδὲν Nihilo: sic et παρ' οὐδὲν τίθεμαι redditur Nihili facio: et Acta 5, (36.) "Ἐγένοντο εἰς οὐδὲν, Redacti sunt ad nihilum. At οὐδὲν οἶον, vide in Οἶον, sicut οὐδ' ὅσον in "Οσον, οὐδὲν πλεον in Πλεον: idemque facito in ceteris. || Οὐδὲν sæpe et pro Non: ut οὐδ' φροντίζω σου, sicut Lat. Nihil curo, pro Non curo. Aristot. Eth. 5. "Ὡς οὐδὲν πρό ἔργου ὄντος πεισθῆναι.

“Οὐδὲν ἂν ἔφασαν, ex Aristoph. affertur pro Nega-
 runt. Οὐδὲν ἔργον, pro Nullius usus. Οὐδὲν ἔρερον
 ἄλλ’ ἢ, pro Tantumnon, Propemodum. Sceptici in
 suis ἐποχαῖς dicebant οὐδὲν μᾶλλον cum signif. vo-
 lebant se non magis in hanc quam in illam partem
 inclinare. Sext. Emp. Pyrrh. Οὐδὲν μᾶλλον ἔλεγον
 οὐ διαβεβαιούμενοι περὶ τοῦ πάντως ὑπάρχειν αὐτὴν
 ἀληθῆ καὶ βεβαίαν, ἀλλὰ κατὰ τὸ φαινόμενον αὐτοῖς οὐ-
 δὲν μᾶλλον ἂν ἢ κάτω : ut οὐ μᾶλλον ἐστὶ πρόνοια
 ἢ οὐκ ἐστὶν : et οὐδὲν μᾶλλον ἐστὶν ἢ οὐκ ἐστὶν : pro
 quo dicebant etiam οὐδὲν ὀρίζω. Οὐδὲν οἶον, Nihil
 vetat, Nihil impedit. Dem. (529.) Οὐδὲν γὰρ οἶον
 ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου. Sic Aristoph. (“O. 966.)
 “Ἀλλ’ οὐδὲν οἶον ἐστ’ ἀκούσαι τῶν ἐπῶν. Et Greg.
 “Οὐδὲν δὲ οἶον καὶ ἡδυσμαῖ τι προσθεῖναι τῷ λόγῳ μι-
 κρὸν ἀφήγημα. Οὐδὲν ὀτιοῦν, Nihil quidquam. Οὐ-
 δὲν πρᾶγμα, Nihil est incommodi. “Οὐδὲν τι μᾶλ-
 λον, Non magis, seu Nihilo magis : ut ap. Xen.
 (Cec. 3, 10.) interroganti, πωλοδαμνεῖν με κελεύεις ;
 “respondet Socrates, Οὐ μὰ Δῖ, οὐδὲν τι μᾶλλον ἢ
 “καὶ γεωργοῦς ὠνούμενον ἐκ παιδίων κατασκευάζειν.
 “Et rursum (15, 7.) Τοῦτο εἰδὼς οὐδὲν τι μᾶλλον ἐπι-
 “σταίμην γράμματα. Apud Eur. Hec. positum di-
 citur pro οὐδαμῶς, Nequaquam. Οὐδὲν τι pro οὐ
 seu οὐδαμῶς, Non, Neutiquam. Idem Xen. (Aπ. 1,
 “2, 42.) Οὐδὲν τι χαλεποῦ πρᾶγματος ἐπιθυμεῖς, Rem
 “haudquaquam difficilem flagitas. Οὐδέεν, ap. Ari-
 stoph. Πλ. pro οὐδὲ ἐν, s. οὐδέν.”
 “[“Οὐδεῖς, Phryn. Ecl. 76. Thom. M. 661. Porson.
 Hec. p. 34. Ed. 2. Nullius pretii, Bergl. ad Aristoph.
 “O. 800. Heind. ad Plat. Theæt. 399. Casaub. Athen.
 1, 70, Pro οὐχ εἰς, Abresch. Diluc. Thuc. 231. Quis-
 quam, post præmissam negationem, ad Anton. Lib.
 289. Verh. Οὐδ’ ἂν εἰς, Thom. M. 662. Wakef.
 Herc. F. 1356. Trach. 1072. Εἰς ἂν οὐδεῖς, Thom.
 M. 662. (Nullus unus, Cicero Brut. §. 216.) Εἰς
 οὐδεῖς, Abresch. Diluc. 230. Cattier. 78. Οὐδ’ εἰς,
 Jacobs. Anth. 9, 435. 12, 220. Villos. ad Long. 151.
 “Ὡς οὐδεῖς ἔτερος 265. Οὐδεῖς ἀνθρώπων, ἀνθρωπος,
 Boiss. Philostr. 519. Οὐδεῖς ἢ —, Meurs. ad Lycophr.
 1176. Pro οὐδέτερος, Heind. ad Plat. Lys. 44. Οὐδὲ
 εἰς, ad Hipp. 169. Οὐδεῖς οὐδὲν, Boiss. Philostr. 446.
 Οὐδεῖς οὐτε—οὐτε—, ad Diod. S. 2, 459. Οὐδεῖς ἂν,
 οὐδ’ ἂν εἰς, Hoogev. Præf. ad Partic. cf. ad Herod.
 643. Οὐδεῖς οὐκ, Nemo nou, ad Charit. 362. Παρ’
 οὐδὲν ἔλθειν, ad Diod. S. 1, 719. “θέσθαι, Iph. T.
 732. εἶναι, Eur. Or. 568. “Ὀλίγον ἢ οὐδὲν, ad Charit.
 623. Οὐδὲν pro κατ’ οὐδὲν, Markl. Iph. p. 75. De
 mortuis, p. 174. Οὐκ ἐστὶν οὐδὲν, Musgr. Heracl.
 298. Οὐδὲν τι, Helen. 1213. Cattier. 78. Οὐδὲν εἶναι,
 Wakef. Ion. 605. Eum. 38. Εἰς οὐδὲν ἵκειν, Lucillius
 102. Οὐδὲν οὐδενός, T. H. ad Plutum p. 108. 295.
 484. Οὐδὲν cum gen., Duker. Præf. Thuc. 6. Δι’
 οὐδενός ποιεῖσθαι, Brunck. Soph. 3, 507. Οὐδὲν εἰπεῖν,
 Plato Phædr. 307. Heind. Οὐδὲν et οὐδὲ conf., Zeun.
 ad Xen. K. A. 55. Οὐδὲν τι μᾶλλον, Xen. Cec. 3,
 8. 10. Οὐδὲν τοι, Boeckh. ad Plat. Sim. p. xvii. Οὐδὲν
 καὶ μηδὲν, Epigr. adesp. 79. 80. “Ο οὐδὲν, Lobeck.
 Aj. p. 403. Οὐδὲν δεινὸν μὴ πάθητε, Dem. 71, 28.
 Plut. Pyrrh. c. 26. Οὐδὲν pro οὐ, Heyn. Hom. 4, 679.
 7, 188. Οὐδὲν ἐστὶ, Non juvat, Boiss. Philostr. 373.
 Οὐδὲν et οὐ δεῖν conf., ad Dionys. H. 3, 1341. “Α-
 κούει δ’ οὐδὲν οὐδεῖς οὐδενός, Eur. Cycl. 120. Οὐδὲν et
 οὐθὲν, Ammou. 105. Οὐδὲν οὐδαμοῦ, Ruhnck. ad Xen.
 Mem. 221. Οὐδ’ οὐδὲν, ad Herod. 239. Τῶν δὲ οὐδένα
 ἄλλων οὐδὲν, Herod. 2, 101. Οὐδένας, Wakef. Ion.
 605. ad Herod. 719. Τους οὐδένας, Markl. Iph. p.
 53. Οὐδέσιν, Paus. 271. Οὐδένα, nomin. plur. neutr.,
 Paus. 364. Οὐδεμία, μία οὐ, ad Dionys. H. 2, 980.
 “Ἔνα μὴ pro μηδένα, Xen. K. A. 5, 6, 12. Οὐδὲ ἐν,
 Jacobs. Anth. 8, 407. 12, 124. Luzac. Exerc. 145.
 Alberti N. T. 205. Asclepiad. 19.” Schæf. Mss.
 ““Οὐδενίῳ, cf. Jacobs. ad Anthol. Pal. p. 80.”
 Boiss. Mss. “Εξουδενίῳ, Plut. 7, p. 228. “Εξου-
 δενισμός, Aqu. Ps. 122, 4.] Οὐδένεια, q. d. Nihili-
 tas, Plato Phædr., “Ἐπεὶ ἐμέ γε ἐλαθεν ὑπὸ τῆς οὐδ’
 τῆς ἐμῆς, Ut sum homo nihili et contemnendus, Bud.
 “[“Ad Charit. 406. Eldik. Suspici. 51. Τοῦτ’ Opusc.
 1, 293. Emendd. 1, 445. *Οὐδενία, ad Charit. l. c.
 Heind. ad Plat. Theæt. 399.” Schæf. Mss.] Οὐδε-
 νῶ, Ad nihilum redigo, VV. LL. “Εξουδενῶ, Ni-

hili facio, VV. LL. [Eust. II. A. 245. Etym. M.
 * “Εξουδένωμα, Just. Mart. Dial. 354, 21.] “Εξου-
 δένωσι. Contemtus, VV. LL. [LXX. Ps. 30, 23. ali-
 bi. ““Εξουδενώτεον, Phryn. Ecl. 78.” Schæf. Mss.]
 “Εξουδενῶ, pro eód., Eccles. (31, 25.) “Εξουδενῶ
 με, VV. LL. [Schleusn. Lex. in V. T.] “Εξουδενῶ,
 Contemtus; VV. LL. “Εξουδενήγη, Contemtus, Qui
 aliquid nihili facit.

¶ Οὐθεῖς, enōs, Nemo, Nullus : ex οὐτε et εἰς, per
 crasin. Quod quamvis Att. esse neget Phrynichus,
 et Æol. a nonnullis esse dicatur, in usu tamen ap-
 quosdam vet. scriptt. est. Gorg. pro Palam. Ταῦτα δὲ
 οὐθεῖς ἂν εἰπεῖν ἔχοι. Aristot. Eth. 4. Φέρεται δὲ οὐδὲν,
 Nihil refert. [“Phryn. Ecl. 76. Thom. M. 661. Cora.
 Theophr. 40. 48. 86. Wakef. S. Cr. 4, 106. Fisch.
 ad Well. Gr. Gr. 1, 166. ad Diod. S. 1, 557. Por-
 soni. Med. 20. Hec. p. xli. Ed. 2. Bast. Lettre 98.
 ad Diod. S. 1, 185. Senioris Atticis, Porson. Med.
 p. 99.” Schæf. Mss.] Οὐθένεια, i. q. οὐδένεια, Plut.
 (6, 427.) Τῶν ἀνθρωπείων τὴν ἀδελότητην καὶ οὐδὲν
 tamen quædam exempl. habent οὐθένεια. [“Phryn.
 Ecl. 78.” Schæf. Mss.] “Εξουθενῶ, Nihili facio,
 pendo, Pro nihilo duco, Aspernor, Luc. 23, (11.) “Εξ-
 ουθενήσας αὐτὸν ὁ Ἡρώδης σὺν τοῖς στρατηγόις de
 Jesu Christo : ad Rom. 14, (10.) “Τὶ ἐξουθενῶτε τὸν
 φόν σου ; Et in pass. 1 Cor. 1, (28.) Τὰ ἀγένητα καὶ
 μὴ καὶ τὰ ἐξουθενήμενα ἐξελέξατο ὁ Θεός. [*] Gl. Fastus.] “Εξουθένημα, Quod nihili ducitur,
 ctus. Contemtus. [Ps. 21, 7. * “Εξουθενήσας, Schol.
 Aristoph. Eip. 213. * “Εξουθενήτης, Gl. Obtreclat.
 * “Εξουθενητικός, Diog. L. 439.” Wakef. Mss. * “Εξου-
 θενόω, Hes., Suid., Clem. Alex. Præd. 3. p. 300.
 * Παρεξουθενῶ, (Euseb.) H. E. 322.] “Εξουθενῶ
 Pro nihilo duco, In nihilum redigo, VV. LL. “Εξουθε-
 νισμός, Extenuatio, Schema, Jul. Firm.
 ““ΙΟΣ, α, ον, Solus, α, um : item Unus, α, um,
 “vel Unus idemque, Una eademque, Unum et idem.
 “vel Unus solum, Una tantum, Unum duntaxat. In
 “qua posteriore signif. Il. Φ. (569.) Καὶ γὰρ θὴν τοῦτο
 “τρωτὸς χρώς ὀξεῖ χαλκῷ. “Ἐν δὲ ἰα ψυχῇ, Corpus
 “habet quod vulnerari ferro queat, et in quo misa
 “solummodo anima insit. Alibi dicit ἰψ’ ἡμῶν, pro
 “ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, Uno die. * Ubi nota hoc ἰψ’ circum-
 “flecti, et quidem ab Aristarcho : genitivos enim, et
 “dativos hujus nominis circumflecti aiunt, ita ut
 “μία facit μῖας et μῖα, translato in ultimam accentu.
 “Ἰη, Ion. pro ἰα, Sola, Una : μία, μόνη, Hesychio,
 “affertenti et ἰης pro μῖας, a masc. ios, Unus, Solus.
 “At ἰη, Venerit, ἐλθοι : ab εἶμι : ἰη autem, Mittat,
 “ab ἰημι. [“Heyn. Hom. 5, 593. 731. 7, 72. 171. ad
 Charit. 774. Wakef. Trach. 997. Brunck. Apoll. Rh.
 2, 211. Koen. ad Greg. Cor. 296. Il. II. 17, ad
 Lucian. 1, 520. ad Herod. 22. De spiritu, Heyn.
 Hom. 4, 575.” Schæf. Mss.]
 ““ΕΝΙΟΙ, Aliqui, Quidam, Nonnulli. Passim
 “obvium. Ab Hes. et Suida exp. non solum τινες,
 “sed etiam φανεροί. [“Fischer. ad Well. Gr.
 Gr. 1, 344. Ind. Palæph. ad Herod. 593. “Ἐνὶ
 τινες, Dem. 807. ad Lucian. 1, 299. Τους ἀνθρώπους
 ἐνίους, 3, 29. “Ὅσα ἔντα, Dem. 820, 25. Singul.
 Schneid. ad Xen. Pol. 354.” Schæf. Mss.] “Ἐνὶ
 “Interdum, Aliquando, Nonnunquam. Exp. etiam
 “Aliquoties. [“Æschin. 173. 446.” Seager. Mss.
 * “Ἐνίσκα, Dor., Stob. Sermon. 1. p. 34.] “Ἐνιαχῶς, Ali-
 “cubi : Hesychio εἰς τινας τόπους, Aliquo. [“Plato
 Phædr. p. 28.” Seager. Mss. * “Ἐνιαχῇ, Athen. 478.
 * “Ἐνιαχῶς, Philostorg. H. E. 11, 7.]

Εἴτα, Postea, Deinde, Tum, Dem. (12.) Τὸ πρῶ-
 τον Ἀμφίπολιν λαβὼν, μετὰ ταῦτα Πύδναν, πάλιν
 Πορίδαιαν, Μεθώνην αὐθις εἴτα Θερραλίαν ἐπέβη.
 Menander ap. Athen. (559.) “Ἐβόλῃς ἀπόλοιθι δάτις
 ποτὲ Ὁ πρῶτος ἦν ὁ γήρας, ἔπειθ’ ὁ δεύτερος, εἴθ’ ὁ τρίτος,
 εἴθ’ ὁ τέταρτος, εἴθ’ ὁ μεταγένης : quo in triplicatum
 est, Lucian. (2, 319.) Εἴτα περιδινησόμεθα ἐν Ἀ-
 κειῶν νῦν δὲ ἡδὴ καιρὸς ἐστὶ χρεῖσθαι, Postea, Demæ
 obambulabimus in Lyceo : nunc autem &c. Greg.
 Εἴτα τί ; Quid tum postea ? ¶ Itaque, Idcirco : ut
 Bud. accipit. Ilud Dem. ad Lept. Εἴτα μεγίστας δίδοτε
 ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου δωρεὰς τοῖς τοῖς γυμνακοῖς ἀγωνά-

νικῶσι: paulo ante tamen praecessit πρῶτον μὲν. || Εἴτα interdum est ἀπορηματικόν, i. e. dubitantis, pro Anne, Nūtkuid, Lucian. (2, 193.) Εἴθ' οἱ ἄνθρωποι ἐμὲ τῆς ἀμύθητος αἰνῶνται, οὐκ ἐτι λογιζόμενοι παρὰ ποτέρου ἡμῶν ἢ ἡ πρώτη τούτων ἀρχή; || Nonnunquam in interrogationibus indignantis est, pro Itane vero, Dem. (468.) Εἴθ' ὑμεῖς ἐτι σκοπεῖτε, εἰ χρὴ τοῦτον (τὸν νόμον) ἐξαλεῖψαι; Idem, Εἴτ' οὐκ αἰσχυρόμεθα, Et non ἐπισφισκίμεθα? Synes. Epist. quandam ad fratrem indignationis plenam, ab hoc adv. exorditur. || Εἴτα interdum vacat, sicut ἀρέλει quoque et ποτέ, Eust., qui sic accipit illud, Εἰ σοι μηδὲν μετὸν, εἴτ' ἀπεχόμεθα. Et Κῆτα per crasin, pro καὶ εἴτα: quod ἀπορηματικόν quoque esse Chrysoloras annotat. ["Phryn. Ecl. 49. Eur. Ion. 1428. Soph. Phil. 1365. Jacobs. Exerc. 1. 109. Anim. 95. Anth. 8, 332. 10, 89. Schol. ad Aristoph. Πλ. p. 33. Fisch. Ind. Palaeoph. ad Charit. 30. Atque tum, Heind. ad Plat. Apol. p. xi. Itane? Autemodon 8. Kuster. Aristoph. 3. Villosi. ad Long. 183. Valck. Phoen. p. 205. Hipp. p. 212. 316. Diatr. 158. 211. Wyt. Ep. Cr. 31. ad Lucian. 1, 408. Tamen, Kuster. Aristoph. 118. 120. 223. Post partic., Heracl. 1023. Jacobs. Anth. 6, 420. Brunck. Aristoph. 1, 46. 3, 140. Fr. 228. (Lysistr. 1016. leg. ζυνεῖς,) Porson. Hec. p. xlii. Ed. 2. Koen. ad Greg. Cor. 62. Brunck. Oed. C. 277. 393. Dawes. M. Cr. 279. Herm. ad Nub. p. 32. Zeun. ad Xen. Mem. 1, 1, 5. An post verba interrogandi ponatur? Toup. Emendd. 4, 468. Εἴτα μετα τοῦτο, Porson. Hec. p. xlix. Ed. 2. Plato de LL. p. 64. Ast. Εἴθ' et εἴθ' conf., Boeckh. in Plat. Min. 172. Εἴτα, ἐπειτα, εἴτεν, ἐπειτεν, Reiz. Praef. ad Herod. 16. Κῆτα, Toup. Opusc. 1, 355. Conf. c. κῆτα, Markl. Iph. p. 381. Post particip., Heind. ad Plat. Gorg. 37." Schæf. Mss.] "Επειτι, Deinde, Postea, Il. Ψ. (551.) Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελών δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον, Ἡὲ καὶ αὐτίκα νῦν. Dicitur et 'Es ἐπειτα, s. 'Es τὸ ἐπειτα, In posterum. Thuc. 2, (64.) Ἡ δὲ παραντίκα δὲ ἀπὸ τῆς τε καὶ ἐς τὸ ἐπειτα δόξα, Et in posterum gloria. Synes. Ep. 94. Καὶ νῦν καὶ εἰς ἐπειτα. Et c. ἐπειτα, sc. ἐσόμενοι, Posterī. Thuc. 1, (10.) Πολὺν ἂν οἶμαι ἀπιστίαν τῆς δυνάμεως τοῖς ἐπειτα εἶναι, Posterōs nunquam credituros. Et ὁ ἐπειτα χρόνος, Posterum tempus; τὸ ἔ., Posteritas. "Επειθ' οὕτω, Tum demum, Deinde, Bud. || Interrogantis est cum indignatione, ut εἴτα, Itane vero? vel sine interrogatione, sed increpative, Xen. (Ap. 1, 4, 11.) "Επειτ' οὐκ οἶει φροντίζεῖν; τοὺς θεοὺς τῶν ἀνθρώπων. Tu igitur non credis? Bud. || Est nonnunquam παραρηματικόν et ἀργόν, Eust.: quemadmodum et εἴτα vacare ex Eod. annotavimus, Il. K. (243.) Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσσεὺς ἐγὼ θελοῖα λαθοίμην; Sic N. (586.) Πριαμίδης μὲν ἐπειτα κατὰ στήθος βάλεν, dicit, ἀργόν κεῖσθαι ἀντὶ τοῦ δῆ, secundum vett. Dicitur ET "Ηπειτα pro ἐπειτα, metri causa, ε in η verso, Υ. (338.) Θάρσισας δ' ἡπειτα [al. δὴ ἐπ.] μετὰ πρῶτοις μάχεσθαι. "Κῆπειτα, Att. synalœphe pro καὶ ἐπειτα, Et "postea." ["Phryn. Ecl. 49. Thom. M. 764. Eur. Ion. 1305. 1319. 1547. Heyn. Hom. 5, 566. 6, 139. 7, 14. 488. 8, 467. Tamen, Kuster. Aristoph. 118. 121. 223. Heind. ad Plat. Gorg. 252. ad Apol. p. vii. Interrogantis cum indignatione, ad Gorg. 67. Kuster. Aristoph. 3. 55. Valck. Hipp. p. 212. Pro δῆ, Heyn. Hom. 5, 566. 6, 473. 495. 546. Membra connectit, Schneid. ad Xen. Hier. 251. Abund., Heyn. Hom. 7, 14. Post partic., Schneid. l. c. Aesch. Eum. 657. T. H. ad Plutum p. 358. Koen. ad Greg. Cor. 62. Τὸ ἔ., Jacobs. Anim. 90. Duker. Praef. Thuc. 9. Thuc. T. 3. p. 353. Bip. "Ε., ἔ. δὲ, Schneid. ad Xen. Oec. 3. Δ' ἔ., pro δὲ, Il. 15, 430. Δὴ π., Brunck. Aristoph. 3, 224. Lobeck. Aj. p. 391. Heyn. Hom. 7, 14. 34. 8, 85. ad Il. O. 163. Apoll. Rh. 2, 438. Πρῶτον ἔ., 6, 30. "Ε. μετὰ ταῦτα, Porson. Hec. p. xlix. Ed. 2. cf. Herod. 3, 86. Plato Phædro 289. Heind. Il. 15, 69. Reisk. ad Dem. 11, 1481. qui fallitur. "Επ. pro καὶ ἐτι, Heind. ad Plat. Apol. p. xi. "Επειτ' ἐπὶ τῇσιν, Apoll. Rh. 4, 566. Κῆπειτα, Atque tum, Heind. ad Plat. Apol. xi. Post particip., ad Gorg. 37. Καὶ — ἐπ. δὲ καὶ —, Schneid. ad Xen.

A. K. "A. 73." Schæf. Mss.] Εἰσέπειτα, seu Ἐσέπειτα sunt qui una voce scribant pro εἰς ἐπειτα, ἐς ἐπειτα: de quo jam in "Επειτα dictum est. ["Εισέπειτα, Thom. M. 371." Schæf. Mss.] Μετέπειτα, Postea, Deinde, Od. Ξ. (310.) ἅμα τ' αὐτίκα, καὶ μ. Plato Epist. 8. Τὸν μ. χρόνον ἢ τυραννὶς δωρεὰ κατακέχρηται, Postea s. In posterum tempus, In posterum. Dicitur et ἐς τὸ μ., sicut ἐς τὸ ἐπειτα, In posterum. ["Wakef. S. Cr. 2, 14. ad Herod. 497. Heyn. Hom. 6, 590." Schæf. Mss.]

¶ Εἴτεν ET "Επειτεν Ion. esse, et ab Herod. usurpari pro εἴτα et ἐπειτα, ex Ael. Dionysio annotat Eust. ["Phryn. Ecl. 48." Schæf. Mss.]

"EK, vel ΕΞ, Ex, A, E. Sed ἐκ seq. conson., ἐξ seq. vocali, Hesiod. "E. (1, 36.) Ἰθίησι δίκαις, αἴτ' ἐκ Διὸς εἰσὶν ἄρισται. Il. B. (197.) Τιμὴ δ' ἐκ Διὸς ἐστὶ: (69.) Τρῶεςσι δὲ κῆδε' ἐφῆπται Ἐκ Διὸς: quibus in Il. ἐκ Διὸς signif. Ab Jove. Utraque scriptura utitur hic, A. (269.) ἐκ Πύλου ἐλθὼν Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. Sic autem et in prosa dicitur ἔρχομαι ἐξ ἐκείνου τοῦ τόπου, ἐκεῖθεν. Thuc. Ἐξ αὐτῆς ἀνεχώρησαν: 2. Φυγὴ αὐτῶ ἐγένετο ἐκ Σπάρτης. Et in aliis loquendi generibus, ubi itidem utimur præp. Ex: ut, Ἐξ ἀκροπόλεως ἐξαλημμένον, Ex arce expuncti. Alicubi ἐξ et ἀπὸ in eod. loquendi genere locum habent: ut Xen. Λαμβάνομεν δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν, οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν, Percipimus e terra. Præp. ἐξ usus est et K. Π. (1, 1, 2.) ead. in re, Τοῖς καρποῖς τοῖς γιγνομένοις ἐξ αὐτῶν. Aristoph. (Πλ. 755.) ἐκ δικαίων τὸν βίον κεκτημένοι, Ex justo, i. e. iustitia: sunt et qui per adv. interpr. Quo pertinet istud loquendi genus, Ἐκ ταπεινῶν καὶ φαύλων πραγμάτων μεγάλας δυνάστεας κατεργασάμενους, Isocr. Evag. (22.) Sæpe ponitur pro ὑπό: ut Ἐκ φύσεως δοθεῖς, A natura datus. Et Ἐκ Πηξάσπεος προδεδοσθαι, Herod. (3, 62.) Sic ἐκ τῶνδ' ἄρχομαι, Soph. (El. 264.) || Ἐκ θυμοῦ φιλέειν, Ex animo amare, (Il. I. 343.) || Ἐκ μετοίκων, Ex inquilinis, i. e. Ex inquilinorum numero. Interdum ἐκ ad originem refertur, ut οἱ ἐξ ἐκείνου, Dem. Nepotes illius, Posterī. Nonnunquam una cum suo gen. Latine unico nomine, quod adject. est, redditur: ut Thuc. Ἐκ Λακεδαιμόνος Πανσανίας, Lacedæmonius Pausanias: οἱ ἐκ τοῦ περιπάτου, Peripatetici. Sic ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου Βουλὴ, Areopagiticus Senatus. || Ἐκ cum multis genn. ita ponitur ut Lat. A, Ab, cum dicitur Ab ævo, æterno. Et A pueritia, juventute, etc. Talia enim sunt ἐξ αἰῶνος, νέας, νεότητος, νέου, μερακίου, παιδός, πρώτης ἡλικίας. Jungitur vero et aliis genn. itidem in temporis signif., ut ἐκ πολλοῦ χρόνου, A longo, Jam a longo, tempore. Sed frequentius omittitur χρόνου, diciturque ἐκ πολλοῦ, ἥδη ἐκ πολλοῦ: potiusque per adv. redditur, Jamdiu, Jampridem. Sic et ἐκ παλαιού, Jam olim: τοσοῦτον, Ex illo, A tanto, tempore: ἐξ οὗ, ὅσου, E quo, quanto, sub. Tempore. Sed et cum adv., ut ἐκ τότε, ἐκ τότεθεν. At de ἐκ τούτου dicitur aliquanto post. Huc pertinet et ἐκ νυκτός, de quo tractabitur paulo post. || Interdum ponitur pro Lat. De, ea signif., quæ dicitur De meo, tuo, ut, Ἐκ τῶν ἰδίων χρημάτων λῶω, Dem. Sic, Ἐκ δὲ τῶν κοινῶν ταῖς ἰδίαις ἀπορίαις βοηθεῖν ζητούντων, Isocr. Ponitur ἐκ pro De et in ἐξ ὀνόματος εἰδέναι, Nosse de nomine. Interdum Lat. exprimitur participio: ut τὰ ἐκ τοῦ μέλιτος μῆλα, Mala e melle, i. e. Mala melle condita. Sic Gal. ad Gl. Ἐκ κοιλίας σπόγγον ἐπιτιθέναι. Interdum vero ἐκ cum suo gen. redditur solo ablat., ut Aristoph. ἐκ χειρὸς ἀπώλετο, Manu interiit: ἐκ χειρὸς κατεναρίξειν, Soph. Aj. (26.) Manu occidere. Ἐξ ὧν ἐφθεῖροντο, Thuc. Quibus peribant. Sic ἐκ παντός τρόπου pro παντὶ τρόπῳ, Omni modo, Quovis modo, Isocr. Sic ἐκ τρόπου τοιούτου, Lys. Hoc pacto. Et ἐκ τίνος τρόπου; Dem. Quoniam modo? Ἐκ τούτου τοῦ λόγου, Hac ratione, ap. Eund. Sic ap. Eund. Ἐκ ψυχῆς δικαίως γίνεσθαι, Animo justo fit, [cf. 325.] Itidem in isto Isocr. l. Ἐκ ταύτης τῆς ἐπιμελείας τὰς τῆς φύσεως ἀμαρτίας ἐπικρατεῖν, Hac diligentia. Est n. ἐκ pro διὰ, adeo ut sit ad verbum, Per hanc diligentiam. Sic e Soph. affertur ἐκ Τεύκρου, pro Per Teucrum: (Aj. 1241.) Εἰ πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί. Sic autem Ἐκ θαλάσσης

"Et Od. O. (199.) Μή με πάρεξ ἄγε νῆα, Extra na-
 "vem. Hes. πάρεξ ἐκρ. non solum ἐκτός, sed etiam
 "χαρὶς, Seorsum, Sine: quemadmodum Extra quo-
 "que interdum signif. Præter, Sine. In hac signif.
 "accipi potest ap. Ω. (433.) Πειρᾷ ἐμεῖο γερασὲ νεω-
 "τέρων, οὐ δέ με πείσεις, "Ὅς με κέλη σέο δῶρα πάρεξ
 "Ἀχιλλῆος ἔχεισθαι, [al. Ἀχιλλῆα δέχεσθαι,] utpote
 "qui verear eum συλέειν. Exp. etiam Secundum,
 "Post, non solum Præter: sed sine exemplo. Schol.
 "Hesiodi discrimen facit inter πάρεξ et παρέξ: nam
 "barytonon πάρεξ signif. ait ἐκτός, construique cum
 "gen. et communis linguæ esse: oxytonon vero πα-
 "ρέξ signif. non solum ἐκτός, sed etiam τὸ πλησίον,
 "Prope, ac cum accus. construi: ut παρέξ ἄλα pro
 "ἐκτός πλησίον τῆς θαλάσσης: essequie hoc poet."
 "[Fischer. ad Well. Gr. Gr. 1, 259. Brunck. A-
 "poll. Rh. 80. Villos. ad Long. 174. Heyn. Hom. 5,
 "527. 730. 6, 205. 313. 685. Ruhn. Ep. Cr. 206.
 "Wyt. Præf. ad Plut. Mor. p. lxi. ad Herod. 65. 164.
 "447. 301. 320. 653. *Υπέκ, Huschk. Anal. 235.
 "Leon. Al. 30. Tar. 68. 93. Jacobs. Anth. 8, 270.
 "Brunck. Apoll. Rh. 117. 137. 198. Leontius 10.
 "Heyn. Hom. 5, 157. 502. 584. 7, 104. 119. 325. 8,
 "368. Bergl. Alciph. 17. Wessel. Diss. Herod. 71. ad
 "Herod. 255. Theocr. 22, 144. Ilgen. Præf. ad Hymn.
 "29. ad Il. O. 504. O. 624. X. 146." Schæf. Mss.]
 "Ἐκτός, Extra. In qua signif. accipitur interdum
 "adverbialiter pro Exterior, Extrinsecus, Foris s.
 "Forinsecus. Od. E. (11.) Σταυροῦς δ' ἐκτός ἔλασσε
 "δαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα. Item τὰ ἐκτός, Exteriora,
 "Quæ foris sunt: ut ap. Athen. 2. quidam interro-
 "gatus πῶς ἂν θυγῶς τις διάγοι, respondet, εἰ τὰ μὲν
 "ἐντός μέλει βρέχει, τὰ δ' ἐκτός εἰλαίω. Itidem affer-
 "tur τὰ ἐκτός μόρια pro Partes exteriores: nec-
 "non et οἱ ἐκτός pro Exteri. Alioqui signif. etiam
 "Extra, i. e. Foras: ut ap. Eur. (Iph. A. 1117.)
 "χάρεϊ ἐκτός, Prodi foras, Exi. Itidemque ap. Suid.,
 "ἐκτός ἰόντας pro ἐξερχόμενους, Exeuntes, Egredi-
 "entes. Aliquando vero ἐκτός præp. est, signif. iti-
 "dem Extra: veluti cum dicitur ἐκτός πηλοῦ πόδας
 "ἔχειν, Habere vel tenere pedes extra lulum: Pro-
 "verbialiter pro Extra periculum constitutum esse.
 "Itidem aliquis ἐκτός τινος γίνεται, Extra quod manet
 "et quo abstinet. Dion. ap. Plat. Epist. Ἐκτός ἂν
 "πύγγοιτο τῆς περὶ ἐμὲ καὶ τὰ ἐμὰ ἐμβολῆς. Sed et
 "ἐκτός τινος εἶναι dicitur Qui extra aliquid constitu-
 "tus est, s. Qui sine eo est, Qui citra illud est, Qui
 "eo destitutus est. Plut. V. Homeri, Τοῦ δὲ πολιτι-
 "κοῦ λόγου ἔχειται καὶ ἡ τῶν νόμων ἐπιστήμη καὶ οὐδὲ
 "ταύτης ἐκτός τὸν Ὀμηρον εὐροίμεν αὖν. Ubi etiam
 "nota esse postpositum. Similiter οἱ ἐκτός λόγων
 "ὄντες dicuntur Qui sine bonarum literarum cogni-
 "tione sunt, i. e. Homines illiterati: quemadmodum
 "i vicissim οἱ ἐντός λόγων dicuntur Literati et eruditi.
 "Necnon ὁ ἐκτός αἰτίας, dicitur Qui extra culpam
 "positus est, Qui culpa caret. Rursum cum gen.
 "iunctum signif. Citra, Præter, Sine, Absque: ut
 "ap. Diosc. 5. Ἐκτός ὠδίνων τέξεται, Citra dolores
 "pariet, Sine doloribus. Ἐκτός εἰ μὴ, Præterquam
 "si, Nisi: ut, ἐκτός εἰ μὴ διερμηνεύει, Nisi interpre-
 "tetur. Sic Lucian. (2, 931.) Ἐκτός εἰ μὴ τὴν σποδὸν
 "ἡμᾶς σιτέσθαι πεπιστεύκατε, Nisi forte cinere nos
 "fesci creditis." [Thom. M. 328. Markl. Suppl.
 "1194. Wakef. Trach. 1235. Phil. 1260. Jacobs. A-
 "nim. 231. 248. Anth. 11, 150. Boiss. Philostr. 486.
 "Syll. ad Paus. 243. Coray in Thuc. p. Levesque 3,
 "263. Toup. Opusc. 2, 14. ad Herod. 688. Præter,
 "Heyn. Hom. 8, 559. Sine, Phot. c. 160. ad Hero-
 "dian. Phil. 450. ad Lucian. 1, 262. Conf. c. ἐντός,
 "Heyn. Hom. 5, 538. Ἐ. ἐρχεσθαι, Wakef. Trach.
 "1189. Ἐ. φρενῶν, Eum. 63. αὐτοῦ, Bast Lettre 186.
 "Ta ε., Bergl. Alciph. 410. Ἐ. εἰ μὴ, Phryn. Ecl. 196.
 "Thom. M. 329. 924. Lucian. 2, 17. 30. 149. ad 3,
 "570. Toup. Cur. post. in Theocr. 2. Wyt. Sel. 253."
 "Schæf. Mss.] "Ἐκτοσε, Extra, vel E: i. q. ἐκτός. Od.
 "E. (277.) δόρυ δ' ἐκβαλον ἐκτοσε χειρὸς, E manu. Ἐκ-
 "τασε, s. Ἐκτοθεν, itidem Extra, Citra, Præter, Sine.
 "Hesiod. E. (1, 115.) Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι κακῶν ἐκτο-
 "σθεν ἀπάντων." [Thom. M. 329. Jacobs. Anth.
 "12, 325. Heyn. Hom. 5, 656." Schæf. Mss.] "Ἐκ-

"τοσθι quotque eand. habere signif. dicitur: pro
 "quo ἐκτοθι, exento v. metri causa. Ἐκτόθεν, Extra:
 "i. q. ἐκτός, teste Schol. Apoll. Rh. (1, 1037.) ἀδεν-
 "κέος ἐκτοθεν ἄτης εἶναι. Dicitur igitur pro ἐκτοσθεν,
 "metri gratia ejecto σ ut in ὀπίθεν. Idem ἐκτόθεν
 "dicit pro Exinde, Deinde, Ex eo tempore, Postea,
 "ut (2, 531.) Ἐκ δὲ τόθεν μακάρεσσι δνῶδεκα δωμή-
 "σαντες Βωμόν, i. e. μετὰ ταῦτα." [4, 520. Brunck.
 "21. 76. ad Æsch. S. c. Th. 630. Luzac. Exerc. 49.
 "Ἐκ δὲ τόθεν, Apoll. Rh. 1, 1078. 4, 627. Ἐκ δ' ἄρα
 "τοιοῦ, 4, 634." Schæf. Mss.] "Ἐκτοθι, itidem Extra.
 "Nonn. Λάζαρον ἐκτοθι τρύβον Ἰησοῦς ἐκάλεσσε.
 "Apoll. Rh. vero (1291.) ἐκτοθι σου pro Absque te,
 "Citra te." [Brunck. 76. Heyn. Hom. 5, 599.
 "Valck. Phæn. p. 607." Schæf. Mss.] "Παρεκτός,
 "Foris, Formsecus, Extrinsecus. Item Extra, Præ-
 "ter. Matth. 5, (32.) Παρ. λόγον πορνείας, Præter-
 "quam scortationis causa."
 "ΕΞΩ, Extra, Foras: ut ποιῆσαι, Foras emittere
 "vel Ejicere. || Extra, Foris: nt διατρίβειν, Foris
 "agere, Aristoph. (N. 199.) Item ὁ ἔξω, Qui foris s.
 "forinsecus est, Exterior, Externus: ut τὰ ἔξω ἀγαθὰ,
 "Externa bona. Et οἱ ἔξω ap. Athen. Externi s.
 "Exteri. Necnon οἱ ἔξω σοφοὶ ap. Damasc. de pro-
 "fanis et ethnicis, qui sc. fuerunt vel sunt extra
 "ecclesiam Christi: qui et οἱ ἔξωθεν, ut infra do-
 "cebo. || Extra, cum præp. est, et cum gen. constr.,
 "ut ἔξω τῶν προκειμένων, Extra rem propositam,
 "Præter rem. Et ap. Greg. οὐκ ἔξω λόγον, Non extra
 "propositum, Non abs re. Et ἔξω τῶν τοιῶν μάλ-
 "λον, Magis extra muros, i. e. Longius a muris.
 "Item aliquis aliquem vel aliquid ἐκβάλλει vel ποιεῖ
 "ἐκτός τινος. Matth. (21, 39.) Ἐξω τοῦ ἀμπελῶνος
 "ἐξέβαλον, Extra vineam ejecerunt, s. E vinea ejece-
 "runt. Xen. K. Π. 4, (1, 2.) Ἐξω βελῶν τὴν τάξιν
 "ποιήσας, Extra teli jactum constituto agmine. Sicut
 "vero aliquis aliquid ποιεῖ ἔξω τινος, itidem aliquis
 "vel aliquid dicitur esse ἐκτός τινος pro Esse s. con-
 "stitutus esse extra aliquid, ibid. (3, 3, 26.) Ἐως
 "ἔτι ἔξω βελῶν ἦσαν. Dem. (519.) Ἐξω τοῦ πράγ-
 "ματος εἰμι, Extra rem constitutus sum, i. e. Res
 "ad me non pertinet. Idem (49.) Τοῦ πάσχειν αὐτοὶ
 "κακῶς ἔξω γενήσασθε. Isocr. vero εἰ καὶ τί με φήσου-
 "σιν ἔξω τῆς υποθέσεως λέγειν, Dicere aliquid quod
 "sit extra rem propositam, i. e. Non pertineat ad
 "quæstionem propositam. Dicitur etiam aliquis
 "esse ἔξω ἑαυτοῦ, Extra se, i. e. Non esse ap. se,
 "Non esse mentis compos: ut contra ἐντός ἑαυτοῦ
 "ὧν dicitur Mentis compos, Dem. 168. (403.) Ἐξω
 "αὐτῆς οὐσα ὑπὸ τοῦ κακοῦ. || Ultra. In qua signif.
 "itidem cum gen. constr. Xen. K. (4, 11.) Ἀγέ-
 "σθωσαν δὲ θέρους μὲν Μέχρι μεσημβρίας χειμῶνος
 "δὲ, δι' ἡμέρας μετοπώρου δ', ἔξω μεσημβρίας ἐντός
 "δ' ὁσπέρas τὸ ἔαρ. || Præter, Citra, Absque, Sine:
 "ut Thuc. Schol. 3. p. 104. Ἐξω τῶν ἄλλων exp.
 "ἀνευ τῶν ἄλλων. Et 5. p. 173. Ἐξω τούτων, itidem
 "ἀνευ τούτων. Eod. modo ἐκτός." [Jacobs. Arith.
 "9, 431. 11, 150. ad Diotl. S. 2, 355. Bast Lettre
 "99. Thom. M. 77. 328. Wakef. Phil. 904. Syll. ad
 "Paus. 243. Mter. 185. et n., Zeun. ad Xen. K. Π.
 "318. ad Lucian. 1, 201. 324. 514. T. H. ad Dial.
 "92. ad Herod. 537. 622. Sine, Porson. ad Odys.
 "p. 43. Lips. Præter, Herod. 2. p. 173. R., T. H.
 "ad Plutum p. 424. Dionys. H. 3, 1427. Excepto,
 "1, 167. Aristot. H. A. 373. Sclm., Herod. 7, 29.
 "180. Præp., Heyn. Hom. 7, 312. 317. 8, 65. 630.
 "Conf. c. ἐκτός, ad Diod. S. 2, 426.; c. ἔξωθεν, ad
 "437. 520. Cum gen., Boiss. Philostr. 552. Οἱ ε.,
 "Toup. Opusc. 1, 520. Wyt. Sel. 413. Ὁ ε. μῦθος,
 "Bast Lettre 145. Τὸ ε. τῶν ὁμμάτων, Heind. ad Plat.
 "Theæt. 287. Ἐ. τοῦ σπουδάζειν, Boiss. Philostr. 524.
 "552. Ἐ. ἦ, Jacobs. Anth. 6, 220. Ἐ. ἐκ —, Heyn.
 "Hom. 6, 200. Lobeck. Aj. p. 334. Ἐνδοθεν ἔξω,
 "ib. Ἐ. εἶναι, Lennep. ad Phal. 169. ad Herod. 276.
 "Ἐξοί, (Dor. pro ἔξω,) Valck. ad Rov. 49. Koen.
 "ad Greg. Cor. 168." Schæf. Mss.] "Ἐξώτερος, Ex-
 "terior, Qui magis extra est. Sicut vero Exterior
 "Lat. interdum positivi vicem gerit, ita et hoc. Matth.
 "8, (12.) Ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον,
 "Ejicientur in tenebras exteriores, i. e. Quæ sunt

“extra regnum Christi. ADV. Ἐξωτέρω, Exteriorius; vel etiam Extra, Ultra, Citra: cum gen. ut Ἐξω.” Aesch. Choeph. 1023.] “Rursum ab ἐξώτερος DERIV. Ἐξωτερικός, i. propemodum q. ἐξώτερος, h. e. Exterior, vel etiam Externus. Ita enim ἐξ. πράξεις dicuntur Externa negotia et forensia: ἐξ. ἀρχή, Externus principatus. Aristot. Polit. 7. Οἱ οὐκ εἰσὶν ἐξωτερικαὶ πράξεις παρὰ τὰς οἰκίας τὰς αὐτῶν. Idem Polit. 2. Οὐτε γὰρ ἐξωτερικῆς ἀρχῆς κοινωνοῦσιν οἱ Κρήτες. Rursum Polit. 7. ἐξ. ἀγαθὰ, de Bonis externis et fortuitis: quæ et τὰ ἔξω. Idem philosophus commentationes quasdam suas vocabat ἐξωτερικὰς, ad differentiam τῶν ἀκροαματικῶν: quoniam in his remotiorem philosophiam auditoribus certis tradebat, in illis quæ ad res externas et civiles spectabant, trivialia et pervulgata: unde et ἐγκύκλια φιλοσοφήματα et ἐγκυκλίου λόγους eas vocabat, quod in circulo docens ad eas quosvis admittebat. Commentationum suarum, inquit Gell. 20, 4., artium quas discipulis tradebat Aristoteles philosophus, regis Alexandri magister, duas species habuisse dicitur: alia erant quæ nominabat ἐξωτερικὰ, alia quæ appellabat ἀκροαματικά. Ἐξωτερικὰ dicebantur Quæ ad rhetoricas meditationes, facultatem argutiarum, civiliumque rerum notitiam conducebant: ἀκροαματικά autem, vocabantur in quibus philosophia remotior argutiorque agitabatur, quæque ad naturæ contemplationes disceptationesve dialecticas pertinebant. Huic disciplinæ, quam dixi ἀκροαματικὴν, tempus exercendæ dabat in Lycio matutinum: nec ad eam quenquam temere admittebat, nisi quorum ante ingenium et eruditionis elementa atque iu discendo studium laboremque explorasset. Illas vero ἐξωτερικὰς eod. in loco vesperi faciebat, easque vulgo juvenibus sine delectu dabat: atque eam δειλινὸν περίπατον appellabat: illam alteram supra, ἐωθινὸν: utroque enim tempore ambulans disserebat. Librosque suos earum rerum omnium commentarios seorsim divisit, ut alii ἐξωτερικοὶ dicerentur, partim ἀκροαματικοί. Quos cum in vulgus ab eo editos rex Alexander cognovisset, literas ad eum misit, non eum recte fecisse quod disciplinas ἀκροαματικάς, quibus ab eo ipse eruditus foret, libris foras editis invulgasset. Item Cic. de Fin. 5. Duo genera librorum sunt: unum, populariter scriptum, quod ἐξωτερικὸν appellabant, alterum limatius, quod in commentariis relinquebant. Dicit igitur Aristot. Polit. 3. Καὶ γὰρ ἐν τοῖς ἐξωτερικοῖς λόγοις διωριζόμεθα περὶ αὐτῶν πολλάκις. Et Ethic. 3. Καὶ περὶ μὲν τούτων ἅλως ἰκανῶς γὰρ ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις λόγοις εἴρηται. Rursum Polit. 1. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξωτερικώτερας ἐστὶ σκέψεις, Sed hæc fortassis potius in exotericis scholis disceptanda sunt. Bud. vertit, Verum ista fortasse pervagatoris sunt commentationis.” “Ἐξώτατος, Extimus, Qui maxime extra est.” [“Syntipas Fab. 39.” Boiss. Mss.] “Ἐξωτάτω, Extime, Maxime extra.” [*Ἐξωτάτως, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] “Ἐξωτερικός, i. q. ἐξωτερικός, Externus, s. Qui ad externos pertinet, aut ab externis proficiscitur: veluti cum Hes. ἐξωτερικὰς δίκας dici scribit τὰς ξενικάς: et Plaut. Exotica unguenta, quæ Cic. adventitia, i. e. Ab exteris importata. Idem Plaut. Exoticam Græciam dicit τὴν ἐξωτάτω, Extimam s. extremam: Istros, Hispanos, Massilienses, Illyricos, Ma superum omne, Græciamque exoticam, Orasque Italicas omnes sumus circumvecti.” [“Chrys. in 1 Cor. Serm. 16. T. 3., p. 343.” Seager. Mss. *Ἐξωφανής, Cyrill. Alex. in c. 1. Sophoniæ, p. 583. *Ἐξωφόρος, Divulgatus, Iambl. Pythag. §. 247. *Ἐξωφόρος, Stob. Ecl. Eth. p. 214. *Ἐξωχάς, Foes. Econ. ex Hippocr., cf. Ἐσωχάς, et Ἐξοχάς.] “Ἐξωθεν, Ab externo vel externis. Plato Tim. Πάν ὃ ἔξωθεν κινεῖται, Omne quod pulsu agitur externo, ut Cic. interpr. Alioqui ponitur etiam pro ἔξω, Extra, Exteriorius, Foris, Forinsecus, Extrinsecus: vel etiam Ab exteriore parte: ut cum Alexander ap. Plut. Apophth. dicit Antipatrum esse τὰ ἔξωθεν λευκοπάρμυρον, τὰ δὲ ἐνδον ὀλοπάρμυρον. Sic

“Xen. (Eccl. 7., 22.) Τὰ ἔξωθεν ἔργα καὶ ἐπιμελήματα, Negotia et studia forensia: quæ sc. foris et extra domum obeunda sunt: vel etiam foris nos occupant: quibus opp. τὰ ἐνδον, Domestica. Idem ap. philosophos, ὃ ἔξωθεν λόγος, Sermo foras prolatus: ut vicissim ὃ ἐνδον λόγος dicitur de Interiore mentis conceptu. Apud Theologos vero οἱ ἔξωθεν λόγοι dicuntur Studia externa et profana, quas vulgo Seculares disciplinas appellant: nihil sc. pertinentes ad sacras literas. Idem ἡ ἔξωθεν παιδεία dicitur, et οἱ ἔξωθεν φιλόσοφοι, quatenus extra septa Ecclesiæ Christianæ sunt, et ab ea alieni. Dicere itaque possis Disciplinam mundanam et ab Evangelio alienam, Philosophiam externam, illam rerum naturalium et profanarum disciplinam spectantes. Chrysost. Πᾶσαν τὴν ἡλικίαν ἐν τῇ τῶν ἔξωθεν λόγων ματαιοπονία καταναλώσαι. Greg. ad Basil. Οὐ ταύτην μόνον τὴν εὐγενεστέραν καὶ ἡμετέραν, ἢ πᾶν τὸ ἐν λόγοις κεκμηλὸν καὶ φιλοσοφικὸν ἀντιμαζουσα μόνῃς ἔχεται τῆς σωτηρίας καὶ τοῦ κάλλους τῶν νοουμένων, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔξωθεν, ἣν πολλοὶ Χριστιανῶν διαπτύουσιν ὡς ἐπιβουλάς καὶ σφαλεράς, καὶ θεοῦ πόρρω βάλλονσαν, κακῶς εἰδότες. Idem Basil. in Ep. ad Diod. Τῶν ἔξωθεν φιλοσόφων οἱ τοὺς διαλόγους συγγράψαντες, ut Plato, Aristoteles, Theophrastus. Idem in Hexaem. Hom. 3. Ἀλλὰ τὰ τῶν ἔξωθεν τοῖς ἔξω καταλιπόντες, ἡμῖς ἐπὶ τὸν ἐκκλησιαστικὸν μεταστρέψωμεν λόγον. Eosd. intelligit cum exponens initium Evangelii Joannis, ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, scribit, Ταῦτα αἰεὶ πολλὰ καὶ τῶν ἔξω τῆς ἀληθείας μέγα φρονούντων ἐπὶ σοφίᾳ κοσμικῇ, καὶ θαυμάσαντας καὶ τοῖς ἐαυτῶν συναγματοῖς ἐγκαταλεῖσαι τολμήσαντας. Ubi quos vocat ἔξω τῆς ἀληθείας μέγα φρονούντας ἐπὶ σοφίᾳ κοσμικῇ, paulo ante vocavit τοὺς ἔξωθεν φιλοσόφους. Idem Apost. τοὺς ἔξω σοφοὺς: qui itidem ad Col. 4. (5.) ait, Ἐν σοφίᾳ περιπατεῖτε πρὸς τοὺς ἔξω: quoniam sc., ut ibi annotat Chrysost., πρὸς τὰ μέλη τὰ οἰκεῖα οὐ τοσαύτης ἡμῖν δεῖ ἀσφαλείας ὅσης πρὸς τοὺς ἔξω. Appellat autem ibi generaliter τοὺς ἔξω omnes illos Qui erant extra ecclesiam, Christi et alieni a Christiana religione: ut et Christus Marci 4. (11.) Ἐκεῖνοι δὲ τοῖς ἔξω ἐν παραβολαῖς τὰ πάντα γίνονται. Idem Greg. rursum Invegt. in Jul. 2. “Τοὺς ἡμετέρους pro Orthodoxis dixit, et τοὺς ἔξω pro Gentilibus, quos etiam Ἕλληνας vocat.” [“Thom. M. 184. 402. 608. 630. 922. 930. Markl. Iph. p. 212. ad Diod. S. 2, 355. Extra, Foris, Longus 5. Vill. Grammatic., Schol. Aristoph. Ill. 506. 516. Ὁ ἔξ., Boeckh. in Plat. Min. 92. Οἱ ἔξ., Profani scriptores, Gronovii Examen post Geograph. p. 63. *Ἐξωθε, Tzetz. Exeg. in Il. 118. 120. ad Herod. 622. Piers. Veris. 80. Valck. Diatr. 227.” Schæf. Mss.]

“ΕΚΑΣ, Procul, vel De procul, e Plauto, Emilianus, E longinquo. Genitivo jungitur, Oti. (E. 496.) καὶ ἄν ἐκὰς ἦλθομεν: P. (72.) οὐδ’ ἄρ’ ἐτι δὴν Τηλέμαχος ἔλτοιο ἐκὰς τράπεζ’, ἀλλὰ παρέστη. Utitur hoc adv. et Herod., necnon Thuc. Sed minus usitatum usum habet in h. l. qui ex Herod. (8. 144.) affertur, Οὐχ ἐκὰς χρόνον παρέσται ἐσβαλεῖν, pro Non diu differet ingredi, In VV. LL. habetur et “Εκὰ, sed mendi suspicione ap. me non caret.” “Εκη, Longe, VV. LL. sed sine exemplo vel auctoritate.” [Inde tamen comp. Ἐκηβόλος. “Euseb. Wolf. Prol. 212. Heyn. Hom. 4, 14. 5, 147. 6, 389. Luzac. Exerc. 114. 151. ad Mær. 77. Valck. Diatr. 28. 33. Herod. 734. Ἐ. χρόνος, Wytt. Ep. Cr. 35.” Schæf. Mss. *Ἀφεκὰς, Nicander O. 674.] “Ἐκάργος, Procul arcens, s. expellens, aut abigens. A pollinis epith., qui sic dictus putatur quasi ἐκὰς ἔκαθεν εἴργων: quod suis telis seu sagittis procul arceat. Alii παρὰ τὸ ἔκαθεν ἐργάζεσθαι dictum putant. Quidam et ἀπὸ τῆς Ἐκάργης, quæ nutritrix ejus fuit. Vide Eust. Dicitur autem ἐκάργος Ἀπόλλων, vel ἐκάργος sine adjectione: ut A. (147.) “Ὅφ’ ἡμῖν ἐκάργον ἰλάσσεαι.” [“Wakef. Herc. F. 1093. Jacob. Anih. 7, 185. Villos. ad Long. 169. Ἐκάργος, Ἐκάργη, Kuhn. et Sylb. ad Paus. 104.

Clark. ad Il. A. 43. 'Εκαέρην, Diana, Anton. Lib. 10. 97. Verh. Callim. 1, 453." Schæf. Mss. Spanh. ad H. in Del. 292. Fischer. ad Eschin. Dial. Ind. v. Opiu. * 'Εκαέρην, Orph. H. 33, 7." Wakef. Mss.] "Εκαστέρω, Magis procul, Longius: aut Ulterius: "Εκαστέρω τῶν Περσῶν, longius a Persis. Apoll. Rh. 2, (855.) οὐδὲ οἱ ἦεν Μοῖρ' ἔτι ναυαλλεσθαι ἑκαστέρω." ["Valek. ad Theocr. x. Id. p. 169. 235. 238. ad Herod. 488. 645. 746. * 'Εκαστοτέρω, Valck. l. c. 169. 284." Schæf. Mss. Theocr. 15, 7.] "Sic autem 'Εκαστάρω, Maxime procul, Longissime. Ex Herodoto, ἑκαστάρω τῆς Λιβύης, in Africam longissime," [1, 134. 4, 204.] "Affertur et 'Εκάστω ead. signif. ex Herod. Τὸς ἐαντοῦ ἑκάστω οἰκημένους. "Sed suspecta hæc scriptura est, nisi sync. passum hoc adv. dicatur." ["Valck. Adoniaz. p. 238. Coray in Consp. Mus. Oxon. p. 18. ad Herod. 67." Schæf. Mss.] "Εκαθεν ab Ἐκῆς, formam habet adverbii e loco: significatque duntaxat De procul, quo quidam e Plauto utuntur: Eminus, E longinquo. Il. B. (466.) ἐκῆθεν δὲ τε φαίνεται αὐγὴ." ["Wolf. Prol. 212. Heyn. Hom. 6, 389. * 'Εκαθε, Tzetz. Bæg. in Il. 76, 19. 117, 17." Schæf. Mss.]

ΕΚΑΣΤΟΣ, Quisque, ἐκάστη, Quæque, neutr. ἑκάστον, Quodque. Dicitur vero et ἑκαστοὶ plur. Il. A. (306.) Οἱ μὲν κικκελοῖντες ἔβαν οἰκόνδε ἑκάστου, ut Lat. Iverunt domum quisque suam: Ψ. (203.) κάλειν τέ μιν εἰς ἑκάστου. Od. A. (232.) ἡ δὲ ἐκάστη ὄν γόνον ἐξαγόρευεν, ubi observa articulum: in neutro autem Od. E. (362.) Ταῦτα ἑκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάδες, ἢ δ' οἱ ἀλήθης. Thuc. 2. Θαρσύντες οὖν καὶ κυβερνήται καὶ ναῦται τὸ καθ' αὐτὸν ἑκαστος ἐπέσθε. Xen. K. II. 3, (3, 2.) Καὶ φέροντες καὶ ἄγοντες εἰ τι ἑκαστος ἀξίον εἶχε. Herodian. 4, (13, 16.) Καὶ οἱ μὲν ἑκατος εἰς τὰς ἑκκῆς ἐπαγγήσαν. Apud Thuc. sæpe ut præfigitur huic nomini, sequente verbo, ut 2, (17.) Κατεσκευάσαντο δὲ καὶ ἐν τοῖς πύργοις τῶν τειχῶν πολλοὶ, καὶ ὡς ἑκαστος πονέοντο. Et in 1. "Ἐπειτα δὲ καὶ τῶν ἄλλων ὡς ἐκάστη ξυνέβη. Rursum 2. Ὡς ἐκάστῳ ἐγγυχάει τε κ.τ.λ. Et 4, (25.) Διατάχοντες ἀπέλειπον ὡς ἑκαστοὶ ἔνυχον εἰς τὰ οἰκεία στρατόπεδα τότε: 7, (18.) Οἱ μὲν ἐπ' αὐτομολίας προφάσει ἀπέρχονται, οἱ δὲ, ὡς ἑκαστοὶ δύνανται. Sed sæpe etiam ὡς cum ἑκαστοὶ jungitur, non seq. verbo: quod an subaudi debet, ambigitur. || Οἱ καθ' ἑκάστον, ὁ καθ' ἑκάστον, Singuli: neutr. τὰ καθ' ἑκάστον, τὸ καθ' ἑκάστον, Singula, ex Aristot. Bud. 771. quem vide. Dicitur vero et καθ' ἑκάστον non præcedente articulo, quod et adverbio: Sigillatim reddi potest: ut Isocr. ad Nic. Καὶ τί δεῖ καθ' ἑκάστον λέγοντα διαρρίπτειν; At vero καθ' ἑκάστην dicitur pro Quotidie, subaudi. ἡμέραν. || Dicitur etiam εἰς ἑκαστος, ut Lat. Unusquisque, et πᾶς ἑκαστος, necnon αὐτὸς ἑκαστος, de quibus Bud. 770. Sed omittit ἑκαστός τις, quo utitur Thuc. 3, (45.) Ὡς ἐκάστη τις κατέχευται: 4. Καὶ ξυνέβησαν ὡς ἑκαστόν τι συμβαίνει. Alicubi vero et τις præponit, ut, ξυνέβη δὲ πρὸς τε σφᾶς αὐτοὺς ἅμα ἔριν παύεσθαι, ἢ τις ἑκαστος προσετάχθη. ["Markl. Suppl. p. 250. Iph. p. 303. ad Charit. 627. Jacobs. Anim. 279. Brunck. Apoll. Rh. 38. Lucian. 2, 300. 302. 312. ad Mær. 107. Zeun. ad Xen. K. II. 16. 572. 675. Proxiperos, ad Dionys. H. 1, 409. 2, 1133. Heyn. Hom. 4, 448. 5, 567. 681. De digammo in ἐκ., 7, 55. Plar. 5, 608. ad Diod. S. 2, 460. 'Εκαστος, ἑκαστοὶ conf., Heyn. Hom. 6, 291. 8, 359. 458. Cum articulo, Schneid. Anab. 62. 422. Heind. ad Plat. Cratyl. 137. ad Phædr. 258. 341. Cum plur., Porson. Phæn. 1263. ad Diod. S. 2, 108. 519. Boiss. Philostr. 587. ad Herod. 129. 720. Dawes. Misc. Cr. 273. ad Od. N. 76. Cum sing., ubi debebat esse plur., Heind. ad Plat. Gorg. 197. Seq. gen., T. H. ad Lucian. Dial. 101. Αὐτὸς ἐκ., ad Phalar. 322. Steph. de Dial. Att. Dedicat. ad Lucian. 1, 237. ad Herod. 240. 623. 702. * Ε. αὐτὸς, Boeckh. in Plat. Min. 117. * Ε. τις, Dionys. H. 1, 107. * Ε. πᾶς, Xen. de Rep. Lac. 13, 9. Ε. ἑ., Herod. 8, 138. Aristoph. Fr. 222. ad Lucian. 2, 305. Heringa Obs. 127. * Ο. ἑ., Thætet. 4. * Ε. ὡς, Wakef. S. Gr. 4, 157. Ὡς ἑ., Jacobs. Anth. 11, 176. Elóg. de Thuc. 16. ad Lucian. 2, 81. Dionys. H. 1,

PARS XII.

A 95. Herod. 9, 49. Παρ' ἑκαστόν, Diod. S. 2, 593. 605. Παρ' ἑκάστῳ, 1, 357. Ἐφ' ἐκάστῳ ἔβαν, Paus. 3, 75. Καθ' ἐκάστην τὴν ἡμέραν, Dem. 777, 27. Παραδέσφιν ἑκάστῳ, Il. 5, 195. Heyn. Hom. 5, 345. 7, 27. * Ε. πόλιν, Dionys. H. 2, 1079. * Εκαστα et ἀπαντα conf., Heyn. Hom. 6, 80. Brunck. Apoll. Rh. 241. * Ἐκάστη, Heyn. Hom. 7, 529." Schæf. Mss.] "Εκασταχῇ, Ubique, Ubilibet, πανταχοῦ, Suid. afferens, Ταῦτα μὲν ἐκασταχῇ ἐπράσσοτο. [Xen. K. II. 6, 2, 5.] Ἐκασταχόθι, Passim, Ubique gentium, Dio. [Plut.] Ἐκασταχόθεν, Undique, Undelibet, πανταχόθεν. [Xen. E. 3, 4, 3.] Ἐκασταχόσε, Quoocunque, Quoquoque, In quemcunque locum. [Xen. K. A. 3, 5, 11.] Ἐκασταχῶς, Ubilibet, Ubique. [Thuc. 3, 82. * Ἐκαστάκις, Valck. Adoniaz. p. 273. Koen. ad Greg. Cor. 80." Schæf. Mss.] Ἐκάστοτε, Semper et ubique, Athen. (146.) Ὁ δὲ μέγας Ἀλέξανδρος δειπνῶν ἐκάστοτε μετὰ τῶν φίλων, Cœnans semper et ubique cum amicis, Bud.: Suid. quoque exp. ἀεὶ: nec enim dici πάντοτε. Hes. præter ἀεὶ, etiam παρ' ἑκαστα: Herod. cum ἵνα adv. loci conjunxit pro Quoocunque, Quemcunque in locum: Ἐπιτάσσων τῇσι πόλεσι, ἵνα ἐκάστοτε ἐλαύνων, τρέφειν, Injungens civitatibus, ut in quamque veniebat, ut pascere. ["Phryn. Edl. 38. Thom. M. 278. Fischer. ad Plat. Cratyl. 5, 19. Mær. 319. * Ἐκάστοθεν, Anecd. Bekkeri T. 2. p. 945." Schæf. Mss.] "Ἐκάστοτε, Diog. L. 1, 93." Wakef. Mss.] "Ἀνθέκαστος, Hes. affert pro ἐξεναντίας ἑκαστον, Vicissim unumquemque. Ἀνθέκαστος, Pro se quisque," [Aristot. Nicom. 4, 6.] Ἀνθέκαστος, Rigidus, Budæo Severus natura, Rigidus, Exacte rectum verumque persequens. Aristot. Eth. 4, (7.) ait ἀνθέκαστον esse medium inter ἀλαζόνα et εἰρωνία. Plut. Cat. Ἀπαραιτήτος ὢν ἐν τῷ δικαίῳ ὀρθίος καὶ ἀνθέκαστος: at in Alcib. ἀπλοῦς et ἀνθέκαστος copulat: (6, 38.) Πατέρας ἀνθέκαστους καὶ τὸν τρόπον ὀμφακτὰς καὶ στρυφνοὺς. [Æsch. Pr. 950.] Ἀνθέκαστως, Rigide, Severe. Idem in Lys. Πρὸς τὸ τῇ Σπάρτῃ συμφέρων ἀνθέκαστως στρατηγούντος. Unde autem istam signif. acceperit a nemine annotatum reperio: quare nihil præter divinationem meam hac de re afferre possum. Ea autem est: inde ἀνθέκαστος signif., rigidum, quod qui hujusmodi est, ea, quorum sibi reddendam rationem putat, αὐτὰ ἑκαστα accuratissime recenseat et computet, timens nequid sibi e numero elabatur. Sic certe Gall. de homine, qui nihil omnino sibi vult de suo jure decedere, dicitur Il n'a garde de laisser passer treize pour douze. Hæc est, inquam, mea divinatio: quam qui non probabit, vicissim suam afferat. ["Const. Mauass. Chron. 6351. p. 246." Kall. Mss. * Ἀνθεκαστότης, Lobeck. Phryn. 349.] "Καθεκάστην, pro καθ' ἐκ. ἡμέραν, Singulis diebus." [Καθέκαστος, Strabo 11, 754. Καθέκαστα, Phalar. Ep. 119. * Παρέκαστα, Suidæ ἐκάστοτε, 2 Macc. 10, 13.]

ΕΚΑΤΕΡΟΣ, Alteruter, Alter e duobus, Thuc. 1, (1.) Καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ὄρων ξυνιστάμενον πρὸς ἑκατέρους, Cum alterutris se conjungere Pelop. et Athen. (22.) Οὐ ταῦτα περὶ τῶν αὐτῶν ἔλεγον, ἀλλ' ὡς ἑκατέρων τις εὐνοίας ἡ μνήμης ἔχοι, Non eadem de iisd dicebant, sed ut quisque alterutrius partis benevolentia affectus erat. Item Uterque, Uterlibet. Thuc. 3. Ὡς ἐκατέροις ἡσυχάσαντες τὴν νύκτα ἐν φυλακῇ ἦσαν. Utrique, Lucian. in Harm. Ἐκεῖνοι μόνον ἐκατέροις αὐτῶν δύο ἔφερον, Uterque, Utercunque ipsorum, Utervis ipsorum. Basil. Ἐκατέροι ἀρνοῦνται τὸν ἀγαθὸν ὁ μὲν, οὐκ εἶναι τὸ παράπαν λέγων ὁ δὲ οὐκ ἀγαθὸν αὐτὸν εἶναι, Uterlibet ipsorum, Uterque. Et sing. ap. Aristot. Eth. 6. Αἰπτέον ἐκατέρων τούτων τίς ἡ βέλτιστη ἔξῃ. Jungitur et cum præp. κατὰ et παρά. Synes. Epist. 44. Καθ' ἐκατέρον μοι προσήκει συμβουλευσαί σοι τὸ φαινόμενον βέλτιστον, In utroque. Philo V. M. 1. Παρ' ἐκάτερα βαθεῖα καὶ ἀριψῆς ἐρήμη, Ex utroque latere: de Mundo, Συνάψῃ τὰς παρ' ἐκάτερα, Ad utraque pertendatur et pertineat. Eust. ex Etym. tradit, comparativi formam obtinere, et ab ἑκάς derivari, quod, cum de duobus dicatur, ὡς οἱ αὐτοὶ τολμήσαν διάστασιν ἐκ δυασμοῦ, ἑκαθεν τῆς μονάδος ἐστὶ. ["Diod. S. 1, 255. 464. 2, 347. 467. Vilhois. ad Long. 164.

ad Charit. 453. Markl. Suppl. p. 250. Iph. p. 303. Lucian. 2, 255. 283. ad Dionys. H. 1, 588. 5, 213. Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 319. Xen. Œc. 6, 6. Ammon. 14. Valck. Anim. 55. Fischer. Ind. Palæph. Paus. 1, 331. Valck. Phæn. p. 280. Conf. c. ἀμφοτερος, ad Dionys. H. 2, 932. Schneid. ad Xen. Œc. 18. I. q. ἀμφ., Xen. Hier. 2, 13. Œc. 6, 11. Quomodo differat ab ἀμφ., K. Π. 7, 4, 4. Plato Hipp. 172. Plut. 3, 236. Cor. Conf. c. ἕκαστος, Fac. ad Paus. 3, 151. Uterque, ad Xen. Œc. 3, 8. Lucian. 1, 23. Ammon. 75. An articulus cum ἐκ. jungatur, Valck. ad Phalar. p. xvi. Xen. Eph. 92. Sing. et plur., Schneid. ad Xen. K. 'A. 68. Plur., Dionys. H. 1, 228. Παρ' ἑκάτερον, ad Lucian. 2, 14. Ἐκάτερός τις, Plut. 3, 181. Cor. Αἰντοὶ ἑκάτεροι, ad Herod. 702. Μηδὲ καθ' ἑκάτερα, Neutrubi, Thuc. 2, 234. 264. Bay. Schæf. Mss. * Ἐκατέρη, Inscr. Cret. in Marm. Oxon. p. 118. Κατὰ τὸς νόμος τὸς ἐκ. κειμένος, Schn. Lex. * Ἐκατερομάσχαλος, J. Poll. 2, 138. vide Ἀμφίμ.] Ἐκατεράκις, Alterutra s. Utraque vice, Xen. K. Π. 4, (6, 2.) Βέβληκα μὴ δις ἐφεξῆς, καὶ καταβέβληκα θῆρας ἐ. Ἐκατέρω, In utramque partem, Gal. de Oss. in Defin. συναρθρώσεως. Apud Herod. Ἐκατέρω τοῦ μεγάρου ἐστὶ, exp. Ex altera parte cœnaculi. Ἐκατέρωθεν, ab alterutra parte, Utrimque, Herodian. 1, (12, 19.) Πολλῶν ἐ. πιπτόντων, Multis utrimque occumbentibus. Geop. Χάρακας ἐ. ὀξύνειν. Pro quo Columella, Ridiculus dedolatas utraque parte exacuere. [“ Ad Charit. 655. Plut. Alex. 136. Schm. Ἐκατέρωθε, Tzetz. Exeg. in Il. 100, 23. Plut. 5, 15. Hutt. Heyn. Hom. 8, 265.” Schæf. Mss.] Et Ἐκατέρωθεν, metri causa exemta syllaba, pro eod. Il. Γ. (340.) ἐκ. ὁμίλου θωρήχθησαν, Ex utraque multitudinis parte Schol. ἐξ ἑκατέρου πλήθους. [“ Wakef. Ion. 1153. Huschk. Anal. 296. Heyn. Hom. 6, 72. 8, 39. 650. Il. Ψ. 813. Apoll. Rh. 2, 679. Brunck. ad Bacch. p. 415. Eichst. Quæst. 7.” Schæf. Mss. * Ἐξκατέρωθεν, Procl. Paraphr. Ptol. 3, 14. p. 188.] Ἐκατέρωθι, In alterutra parte, Utrobique. [Pind.] Ἐκατέρως, Alterutro modo, Utroque modo. [Plato de LL. 10, 895.] Ἐκατέρωσε, In alterutram partem, utramque partem, Utroque. [Plato Gorg. 264.]

¶ Ἐκατερῖς, ἰδὸς, ἦ, Genus saltationis, in qua manus alternatim movere assuescebant, VV. LL.: J. Poll. 4, (102.) ἑκατερῖδας ἐθέρμαστρίδας scribit esse ἔντορα ὄρχήματα: et ἑκατερῖδας quidem, τὸ χειρῶν κίνησιν ἀσκούν: θερμαστρίδας autem, πηδητικόν: unde Cam. ἑκατερῖδας, fortasse de vicibus jactationis et permutatione flexuum, ait χειρονομικὸν ὄρχημα fuisse cum manuum motu. [“ Ἐκατερόμαι, Hesychio πρὸς τὰ ἰσχία πηδῶν ἑκατέραις ταῖς πτέρναις.]

ἘΚΑΤΟΝ, Centum, Thuc. 6. Ὀκτὼ καὶ ἑκατόν: || Capitur interdum pro infinito πολλοί, sicut et μύριοι, Eust. qui sic intelligi posse existimat Il. B. (448.) Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρῦνσοι ἠερέθοντο: Hesiod. E. (1, 129.) ἑκατόν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ ἔτρεφετ' ἀτάλλων, (2, 74.) ἑκατόν δέ τε δούραθ' ἀμάξης. Sic quoque accipi posse ἑκατόμβη, ἑκατόγχειρ, ἑκατόγζυγος, et similia. [“ Multi, Heyn. Hom. 4, 276. In compos., Cattier. 100.” Schæf. Mss. * Ἐκατοντά-
 ρουρος, Arist. de LXX. Interpr. 270.] Ἐκατομπλάσιον, onos, ὦ, ἦ, Centuplus, Centuplicatus, VV. LL. Et Ἐκατονταπλασίον, s. Ἐκατονταπλάσιος, pro eod., Luc. 8, (8.) Ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλάσιον. [“ Ἐκατονταπλασίως, LXX. 1 Par. 21, 3. * Ἐκατονταπλάσιάζω, Orig. Exhort. ad Mart. p. 176. * Ἐκατονταπλασίασμός, 177.] Ἐκατόνσεμον, Augustum, Multum, Magnum, Hesychio πόλν, μέγα. [Cattier. 100. * Ἐκατοντεσσαράκοντα, Diod. S. 13, 335. * “ Ἐκατοντεσσαράκοστος, Tzetz. Chil. 6, 603.” Boiss. Mss. * Ἐκατομόφονια, τὰ, sc. ἱερὰ, Plut. Rom. 25.] Ἐκατοντάς, ἄδος, ἦ, Centuria, Centenarius numerus, Herodian. (3, 8, 15.) Θηρίων ἐ. ἀνεῖλε πολλάκις, Centenas sæpenumero occidit bestias: ἑκατοντάδες δύο, Ducenti: ἑκατοντάδες ἐκαίδεκα, Mille sexcenti. [“ Ἐκατοντάδες ἐξ, Herod. 7, 184. 185.” Schw. Mss.] Ἐκατοντάκις, Centies. [Gl.] Ἐκατοστός, Centesimus, Herod. Ἐπ' ἑκατοστά, Ad centena: ἡ ἑκατοστή, Centesima usura. Plut. Πρώτῳ μὲν ἑκατοστήν ἐκέλευσε

καὶ μὴ πλέον ἐς τοὺς τόκους λογίζεσθαι, ubi Bud. μέριδα subintelligit. Aristoph. Σφ. (658.) Κἄν τοῦτον τὰ τέλη χωρὶς, καὶ τὰς πολλὰς ἑκατοστὰς, ubi Schol. exp. δραχμὰς ὑπὲρ τοῦ τέλους χορηγουμένας ἀπὸ τῶν πόλεων. [“ Ἐκατοστεικοστόγδοος, Nicom. Arithm. p. 11. * “ Ἐκατοστιαῖος, Centesimus, Chrys. in Matth. Hom. 56. T. 2. p. 362.” Seager. Mss.] “ Ἐκατοστὲν οὐσα κριθῇ, Centuplicatum hordeum, LXX. Genes. 26, (12.) At in VV. LL. perperam. ἑκατοστὲν. Ἐκατοστὺς, ἦ, Centuria, Plut. Συλληλοχοριμένῳ ἑκατοστὺς: utitur et Xen. (K. Π. 6, 3, 11.) Bud. [“ Ἐκατοστναῖος, Hes. 1, 1127. n. 17.”] Diod. Mss.]

¶ Διακόσιοι, Ducenti, Duceni: ut, Οὐκ ἐλάττω διακοσίων καὶ πενήτηκοντα, Non pauciores ducentis et quinquaginta. Et in sing. num. Thuc. Διακοσίῳ ἵππος, Duceni equites. [“ Διηκόσιοι, Brunck. Aristoph. 3, 26. * Διακοσιοντάχους, (Ducentiplex), ad Diod. S. 2, 327. ad Herod. 91.” Schæf. Mss. * Διακοσιοσάσσαροντάχους, Strabo 17. p. 1187. * Διακοσιόχου, Suid. 2, 305.] Διακοσιοστός, Ducentesimus, [Dionys. H. 1, 527.] Cui similia sunt τριακόσιοι, τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, et quæ deinceps usque ad denarium numerum supersunt: quæ singula suis ll. reperies.

ἘΚΕΙΝΟΣ, Ille. Et varios usus præbet ut Lat. Ille. Xen. K. Π. 4. Εἰ μὲν οὖν ἄλλους ἔχετε, ἐκείνοις δίδοτε. Lucian. (1, 250.) Μόνῃς δὲ ἀπέχεσθαι Ἀθηναῖς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοὶ ἡ δῆς. Paul. post, Ὁ Ἀρης γὰρ οὐ φοβερώτερος ἦν, et paucior, interjectis, Ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκὼν προσίεται με. Et cum οὗτος ap. Eund. (1, 16.) Ὡστε τῶν ὀρώντων ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας, δείξει σε τῷ δακτύλῳ, Οὗτος ἐκεῖνος, λέγων, Hic ille est. Pro quo Aristoph. (N. 1167.) Ὁ δ' ἐκεῖνος ἀνὴρ. Lucian. (1, 851.) Οὗτος ἐκεῖνος Ἀρμονίδης ἐστὶν ὁ ἀριστος αὐλητής: (358.) Τοῦτ' ἐκεῖνο πὸ τῆς Παροιμίας, Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα, Hoc illud est, quod in communi Prov. versatur: (788.) Τὸ τοῦ Θεσέως ἐκεῖνο μμησόμεθα, Illud Thesei. Interdum emphaseως causa additur αὐτός. Plut. (8, 322.) Ἀρ' οὐ Χλιδῶνα λέγεις τὸν κέλῃτι τὰ Ἡραῖα νικῶντα; respondet alter, Ἐκεῖνον μὲν οὖν αὐτόν, Illum ipsum. || Interdum est φωνὴ ὑπεροχῆς ἐμφατικῇ, ut Thetis (Il. Ω. 90.) Τίπτε μ' ἐκεῖνος ἄνωγε μέγας θεός, Magnus ille Deus. || Volunt et pro reciproco accipi. ap. Thuc. Ὑπὲρ ἐκείνων ἄλλους κινδυνεύειν ἀκούσιν, Pro se. SED notandum amitti nonnunquam e initio seq. vocali, etiam ap. prosæ scriptt. Isocr. Pan. Ἀπὸ ἐγὼ φανείην εἰρηκῶς ἢ κείνοι πράξαντες, Aristoph. N. (195.) Ἀλλ' εἰσὶν, ἵνα μὴ κείνοις ἡμῖν ἐπιτύχη. Quæ tamen nota amissi e nou semper ascripta reperitur. Dicitur ET Ἐκεῖνοσὶ Att. pro ἐκείνους, sicut οὗτοσὶ pro οὗτος. Aristoph. Lucian. AT. Κάκεινος per, casum factum est e καὶ et ἐκείνος. [“ Ad Charit. 566. Casaub. ad Plaut. Cas. 4, 2, 11. Jacobs. Anth. 9, 361. Fischer. ad Well. Gr. Gr. 2, 200. Xen. Mem. 1, 2, 3. 60. 1, 4, 10. Wolf. ad Reiz. Acc. 76. Heyn. Hom. 8, 611. Quo referatur, Musgr. El. 251. ad Diod. S. 1, 705. Reisk. ad Plut. 4, 959. Heyn. Hom. 6, 629. Magister, Kuster. Aristoph. 54, I. q. αὐτός, Xen. K. 'A. 7, 3, 4. 'E. 1, 6, 14. 3, 42. Diod. S. 2, 441. Plut. Alex. 50. Schm. Heind. ad Plat. Lys. 19, 357. Müller. ad Lycophr. p. 433. Δεικτικῶς, Heyn. Hom. 5, 113. Sensu obscæno, ad Charit. 348. Jacobs. Anth. 10, 95. 11, 319. Lucian. 3, 25. Celebratatem indicat, Koppiers. Obs. 69. Ἐκείνῳ et οὗτος, Boeckh. in Plat. Sim. p. xxii. Iteratum, Plut. Galba. c. 20. Abund., ad Lucian. 1, 296. Post ὅς, Schell. Præf. ad Æl. 26. Ἐξ ἐ., Phryn. Ecl. 14. 206. Thom. M. 322. Dionys. H. 1, 131. Ecl. 2, 658, 3, 1308. Τοῦτ' ἐκεῖνο, ad Charit. 641. Wakef. Ion. 566. Med. 97. Lucian. 3, 55. Heind. ad Plat. Phædr. 234. Plut. Alex. 179. Schm. Heyn. Hom. 7, 566. Κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ, Phryn. Ecl. 122. Thom. M. 502. (sic leg. ap. Jacobs. Anth. Proleg. 51. it. ap. Matth. ad Dionys. H. 5, 458.) Duker. Præf. Thuc. 13. Euseb. H. E. 63. Marcell. de V. Thuc. 6. Ἐκείνω abund., ut μοι, Wakef. Phil. 267. Ἀπ' ἐκείνου, ad Paus. 338. Ἐκείνων, sc. Κορινθίων, quod sup-

plendum ex prægresso Κορίνθω, Diod. S. 1, 676. A 210. 337. 339. 8, 449. Fischer. Palæph. 59. Valek. Phæn. p. 480. Ammon. 47. Herod. 617. 757. Eur. Andr. 1128. Alciph. 424. Illic, Argum. Eur. Med., Diod. S. 2, 497. 563. Jacobs. Anth. 12, 118. Heyn. Hom. 4, 108. 5, 79. 607. 713. 7, 802. Boiss. Philostr. 450. Heind. ad Plat. Phædr. 191. Gorg. 276. 'Εκέισε κάκεισε, Musgr. Hel. 540. 'Ενθένδ' ἐ., 1155. Τὸ 'κέισε δεῦρό τε, Soph. Trach. 929." Schæf. Mss. * 'Απεκέισε, Lobeck. Phryn. 46.]

¶ Κείνος dicitur pro ἐκείνος ut plurimum ap. poetas, et Iones, interdum et ap. prosæ scriptt., præcedente dictione in vocalem desinente. Imo, si Eust. credimus, hoc magis regulare est quam ἐκείνος: cum cetera pronomina primitiva bisyllaba sint, ut ἐγώ, οὗτος, αὐτός. Il. E. (48.) Κείνος δ' ὡς ἀγόρευε. Xen. 'E. 1, (6, 9.) Ες τὸ κείνον δυνατὸν, Quantum per illum fieri potest. Isocr. ad Phil. (55.) Ταπεινοτέροις ὀνόμασιν ἢ κείνοι προσαγορευομένους. Quædam tamen exempl. in similibus ll. notam initialis literæ amissæ addunt, ut in 'Εκείνος admonui. ["Wolf. Prol. 245. ad Phalar. 271. Jacobs. Anth. 6, 59. Isocr. 258. Wolf. 389. Lang. Lobeck. Aj. p. 339. 393. 409. Heyn. Hom. 6, 579. 7, 14. 32. 36. Kiessl. ad Jamb. Protr. 237. Plato de LL. 51. 322. Ast. Polyb. 3, 597. Toup. Emendd. 4, 446. ad Herod. 331. 341. 685. 714. Brunck. Phil. 193. El. 427. Stephani margo ad Xen. p. 256. Ed. 2. K. ὄγε, Heyn. Hom. 4, 533." Schæf. Mss.] Κείνη, Illa ratione, Illa via, Eur. Vide 'Εκείνη. Κείως, Illo modo. Plato de Rep. 2. Οὕτω ῥᾶν ἢ κ., ubi tamen et κείως scribitur, ut amissa litera initialis signif. ["Ad Phalar. 271. Plato Hipp. 180." Schæf. Mss.] Κεῖθεν, Illinc, pro ἐκείθεν, (Od. N. 276.) κ. ἀπώσατο. Apoll. Rh. vero 2, (369.) Κ. δὲ προτέρωσε μέγας καὶ ὑπείροχος ἀγκῶν. Ἐξ-ἀνέχει γαίης, Schol. supplet προσελθοῦσιν. ["Soph. CEd. C. 1227. Illic, Brunck. Trach. 1012." Schæf. Mss.] Κεῖθι, Illic, pro ἐκείθι. ["Wolf. Prol. 245. Wakef. Herc. F. 123. Lucian. 1, 861. 864. Bast Lettre 149. Alciph. 398. Illuc, Ruhn. Ep. Cr. 114. Καὶ κ., Heyn. Hom. 4, 536. 6, 639." Schæf. Mss.] Κεῖσε, Illuc, Eo, pro ἐκέισε, Od. O. (119.) Κ. με νοστήσαντα. || Illic, ut ἐκέισε. Apoll. Rh. 2, (717.) τέτυκται Κεῖσ' ἱόν. ["Jacobs. Anim. 67. Valek. Phæn. p. 97. 418. Ibi, Apoll. Rh. 1, 1224." Schæf. Mss.]

¶ Τῆνος, Dor. pro ἐκείνος, Ille. Laco quidam in Plut. Apoph. cuidam invitanti se ad audiendum, qui lusciniæ imitaretur, respondit, αὐτὰς ἀκούκα τήνας, i. e. ἐκείνης. Apud Eund. Rhodius quidam ad Romani ducis ministrum, Οὐ μέλει μοι τί σὺ λέγεις, ἀλλὰ τί τήνος σιγῇ. Theocr. 1, (4.) Αἶκα τήνος ἔλη κεράδων τράγον, αἶγα τὸ λαψῇ: (10.) αἱ δὲ κ' ἀρέσκη τήναις ἄρνα λαβεῖν. || Una ex insulis Cycladibus, Suid. UNDE Τήνια σκόροδα, Aristoph. Πλ. (718.) Quæ ex illa insula feruntur, aut ibi nascuntur. ["Τῆνος, Valek. ad Theocr. x. Id. p. 46. Hipp. p. 267. Piers. Veris. 199. Heyn. Hom. 5, 322. Nom. propr., Koen. ad Greg. Cor. 234. ad Herod. 657." Schæf. Mss.] Τηνεῖ, Illic, ἐκεῖ, Theocr. 5, (33.) Ψυχρὸν ὕδωρ τηνεῖ καταλεῖβεται. Et Τηνεῖ pro eod., VV. LL. ["Τηρεῖ, Eichst. Quæst. 42. Valek. ad Röv. p. xxxi. Phæn. p. 183. Theocr. 2, 98. 4, 35. Harles. p. 86. Koen. ad Greg. Cor. 160. Valek. Callim. 237. Jacobs. Anth. 12, 6. Plut. Demosth. c. 19. * Τηνόθεν, Brunck. Aristoph. 3, 89." Schæf. Mss. * Τηνόθι, Theocr. 8, 44.] Τηνώθε, Illinc, ἐκείθεν, Theocr. 3, (10.) Ἥνιδέ τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνώθε [al. τηνώδε] καθεῖλον, Ὡ μ' ἐκέλευ καθελεῖν, Illinc, unde jussisti. ["Valek. Theocr. p. 46. 73. 326. cf. Wakef. S. Cr. 4, 4. Jacobs. Anth. 6, 418. * Τηνώ, Valek. Adonias. p. 326." Schæf. Mss.]

¶ "ΕΚΗΛΟΣ, δ, ἡ, Quietus, Nihil. Turbarum movens. Il. O. (194.) ἀλλὰ ἐκῆλος Καί, κρατερὸς περ ἐὼν μενέτω τριτάτη ἐνὶ μοίρᾳ. Od. N. (423.) οὐ τιν' ἔχει πόνον, ἀλλὰ ἐκῆλος Ἦσται ἐν Ατρεΐδαο δόμοις. Il. A. (75.) ἀλλὰ ἐκῆλοι Οἴσιν ἐνὶ μεγάροισι καθήγατο, Od. P. (478.) Ἔσθι ἐκῆλος, ξεῖνε, καθήμενος, ἢ ἀπιθ' ἄλλῃ. Et Φ. (289.) Οὐκ ἀγαπᾷς ὅθ' ἐκῆλος ὑπερφύλοισι μεθ' ἡμῖν Δαίνυσαι. Et Il. E.

plendum ex prægresso Κορίνθω, Diod. S. 1, 676. A 210. 337. 339. 8, 449. Fischer. Palæph. 59. Valek. Phæn. p. 480. Ammon. 47. Herod. 617. 757. Eur. Andr. 1128. Alciph. 424. Illic, Argum. Eur. Med., Diod. S. 2, 497. 563. Jacobs. Anth. 12, 118. Heyn. Hom. 4, 108. 5, 79. 607. 713. 7, 802. Boiss. Philostr. 450. Heind. ad Plat. Phædr. 191. Gorg. 276. 'Εκέισε κάκεισε, Musgr. Hel. 540. 'Ενθένδ' ἐ., 1155. Τὸ 'κέισε δεῦρό τε, Soph. Trach. 929." Schæf. Mss. * 'Απεκέισε, Lobeck. Phryn. 46.]

¶ Κείνος dicitur pro ἐκείνος ut plurimum ap. poetas, et Iones, interdum et ap. prosæ scriptt., præcedente dictione in vocalem desinente. Imo, si Eust. credimus, hoc magis regulare est quam ἐκείνος: cum cetera pronomina primitiva bisyllaba sint, ut ἐγώ, οὗτος, αὐτός. Il. E. (48.) Κείνος δ' ὡς ἀγόρευε. Xen. 'E. 1, (6, 9.) Ες τὸ κείνον δυνατὸν, Quantum per illum fieri potest. Isocr. ad Phil. (55.) Ταπεινοτέροις ὀνόμασιν ἢ κείνοι προσαγορευομένους. Quædam tamen exempl. in similibus ll. notam initialis literæ amissæ addunt, ut in 'Εκείνος admonui. ["Wolf. Prol. 245. ad Phalar. 271. Jacobs. Anth. 6, 59. Isocr. 258. Wolf. 389. Lang. Lobeck. Aj. p. 339. 393. 409. Heyn. Hom. 6, 579. 7, 14. 32. 36. Kiessl. ad Jamb. Protr. 237. Plato de LL. 51. 322. Ast. Polyb. 3, 597. Toup. Emendd. 4, 446. ad Herod. 331. 341. 685. 714. Brunck. Phil. 193. El. 427. Stephani margo ad Xen. p. 256. Ed. 2. K. ὄγε, Heyn. Hom. 4, 533." Schæf. Mss.] Κείνη, Illa ratione, Illa via, Eur. Vide 'Εκείνη. Κείως, Illo modo. Plato de Rep. 2. Οὕτω ῥᾶν ἢ κ., ubi tamen et κείως scribitur, ut amissa litera initialis signif. ["Ad Phalar. 271. Plato Hipp. 180." Schæf. Mss.] Κεῖθεν, Illinc, pro ἐκείθεν, (Od. N. 276.) κ. ἀπώσατο. Apoll. Rh. vero 2, (369.) Κ. δὲ προτέρωσε μέγας καὶ ὑπείροχος ἀγκῶν. Ἐξ-ἀνέχει γαίης, Schol. supplet προσελθοῦσιν. ["Soph. CEd. C. 1227. Illic, Brunck. Trach. 1012." Schæf. Mss.] Κεῖθι, Illic, pro ἐκείθι. ["Wolf. Prol. 245. Wakef. Herc. F. 123. Lucian. 1, 861. 864. Bast Lettre 149. Alciph. 398. Illuc, Ruhn. Ep. Cr. 114. Καὶ κ., Heyn. Hom. 4, 536. 6, 639." Schæf. Mss.] Κεῖσε, Illuc, Eo, pro ἐκέισε, Od. O. (119.) Κ. με νοστήσαντα. || Illic, ut ἐκέισε. Apoll. Rh. 2, (717.) τέτυκται Κεῖσ' ἱόν. ["Jacobs. Anim. 67. Valek. Phæn. p. 97. 418. Ibi, Apoll. Rh. 1, 1224." Schæf. Mss.]

¶ Τῆνος, Dor. pro ἐκείνος, Ille. Laco quidam in Plut. Apoph. cuidam invitanti se ad audiendum, qui lusciniæ imitaretur, respondit, αὐτὰς ἀκούκα τήνας, i. e. ἐκείνης. Apud Eund. Rhodius quidam ad Romani ducis ministrum, Οὐ μέλει μοι τί σὺ λέγεις, ἀλλὰ τί τήνος σιγῇ. Theocr. 1, (4.) Αἶκα τήνος ἔλη κεράδων τράγον, αἶγα τὸ λαψῇ: (10.) αἱ δὲ κ' ἀρέσκη τήναις ἄρνα λαβεῖν. || Una ex insulis Cycladibus, Suid. UNDE Τήνια σκόροδα, Aristoph. Πλ. (718.) Quæ ex illa insula feruntur, aut ibi nascuntur. ["Τῆνος, Valek. ad Theocr. x. Id. p. 46. Hipp. p. 267. Piers. Veris. 199. Heyn. Hom. 5, 322. Nom. propr., Koen. ad Greg. Cor. 234. ad Herod. 657." Schæf. Mss.] Τηνεῖ, Illic, ἐκεῖ, Theocr. 5, (33.) Ψυχρὸν ὕδωρ τηνεῖ καταλεῖβεται. Et Τηνεῖ pro eod., VV. LL. ["Τηρεῖ, Eichst. Quæst. 42. Valek. ad Röv. p. xxxi. Phæn. p. 183. Theocr. 2, 98. 4, 35. Harles. p. 86. Koen. ad Greg. Cor. 160. Valek. Callim. 237. Jacobs. Anth. 12, 6. Plut. Demosth. c. 19. * Τηνόθεν, Brunck. Aristoph. 3, 89." Schæf. Mss. * Τηνόθι, Theocr. 8, 44.] Τηνώθε, Illinc, ἐκείθεν, Theocr. 3, (10.) Ἥνιδέ τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνώθε [al. τηνώδε] καθεῖλον, Ὡ μ' ἐκέλευ καθελεῖν, Illinc, unde jussisti. ["Valek. Theocr. p. 46. 73. 326. cf. Wakef. S. Cr. 4, 4. Jacobs. Anth. 6, 418. * Τηνώ, Valek. Adonias. p. 326." Schæf. Mss.]

¶ "ΕΚΗΛΟΣ, δ, ἡ, Quietus, Nihil. Turbarum movens. Il. O. (194.) ἀλλὰ ἐκῆλος Καί, κρατερὸς περ ἐὼν μενέτω τριτάτη ἐνὶ μοίρᾳ. Od. N. (423.) οὐ τιν' ἔχει πόνον, ἀλλὰ ἐκῆλος Ἦσται ἐν Ατρεΐδαο δόμοις. Il. A. (75.) ἀλλὰ ἐκῆλοι Οἴσιν ἐνὶ μεγάροισι καθήγατο, Od. P. (478.) Ἔσθι ἐκῆλος, ξεῖνε, καθήμενος, ἢ ἀπιθ' ἄλλῃ. Et Φ. (289.) Οὐκ ἀγαπᾷς ὅθ' ἐκῆλος ὑπερφύλοισι μεθ' ἡμῖν Δαίνυσαι. Et Il. E.

"(789.) Ἐκκλησιάζωντες. Hes. ἔκκλης exp. non solum ἡσυχός, sed etiam ἡσυχία." ["Jacobs. Anth. 8, 204. Heyn. Hom. 5, 143. 603. Brunck. Phil. 769. Mitsch. H. in Cer. 217. 272. Hgen. Hymn. 562." Schæf. Mss.] NEUTR. Ἐκκλη, adverbialiter ponitur pro ἡσυχίᾳ s. ἡσυχία, Quiete. AT SUBST. Ἐκκλησία, ab Hes. exp. εἰρήνη, φιλοστομία." [Ἐκκλησία, Aol. pleonasmō dicitur pro ἡσυχίᾳ, ut αὐτὰρ pro ἀνὰ, teste Plut. de Dialectis Hom.] "Ἐκκληλος, ὁ, ἡ, Hesychio στάσιμος, ἡσυχός, ἡσυχία, Stans sine motu, Quietus, Mitis et lenis. Hesiod. "E. 2, (668.) Τῆμος δ' ἔκκλητος νῆες ῥ' αἶθραι, καὶ πόντος ἀπῆμων, Ἐκκληλος, τότε νῆα θοὴν, ἀνέμοισι πιθήσας, Ἐκκλέμεν ἐς πόντον. Il. A. (554.) Ἀλλὰ μὲν ἔκκλητος τὰ φράζεαι ἄσος ἐθέλησθαι." P. (371.) de Trojanis et Graecis, Ἐκκλητοὶ πολέμους ὑπ' αἰθέρι: pro quo paulo post dicit, μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο, Ἀλλήλων ἀλείνοντες βέλεα στονόεντα." ["Wakef. Eum. 828. Jacobs. Anim. 217. Anth. 9, 321. Brunck. Apoll. Rh. 152. Heyn. Hom. 4, 146. 5, 143. Toup. Opusc. 2, 87. Emeudd. 2, 533. 536. ad Od. Γ. 263. Ruhnk. Ep. Cr. 166. Brunck. Phil. 769. * Ἐκκληλή, Apoll. Rh. 2, 935. et Brunck." Schæf. Mss. * Ἐκκληλος, ib. 863.] "Ἐκκλησία, Hesychio ἡσυχία, Quies. Ab ead. origine demanasse putatur VERBALE Ἐκκλησιάζων. Exp. certē Quies conciliatrix, Placatrix: ab Hes. ἡσυχίαστρια, Suida etiam κατευνάστρια. Utitur autem hoc verbum Hesiod. ("E. 464.) Νεὶός ἀλεξιάρῃ, παίδων ἐκκλησιάζων. Ubi tamen nonnulli interpr. Demulcens liberos, acsi sit ἀκλέω." "Ἐκκαλος, pro ἡσυχίᾳ, Quietus. Hesychio etiam ὄσιος. UNDE Ἐκκαλία, Eid. ἡσυχία, Quies: ET Ἐκκαλεῖ, Eid. ἀτρεμίζει, Quiescit, Quietus est." [* Ἐκκαλεία, Phav. 326.]

"ΕΚΥΡΟΣ, οὐ, ὁ, Socer: i. e. Mariti pater: et fem. GEN. Ἐκυρά, seu, Ionice, Ἐκυρή, Socrus, i. e. Mariti mater. Helena ap. Il. Ω. (761.) in querimonia de Hectore occiso, Ἀλλ' οὐπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσφύλον. Ἀλλ' εἴ τις μὲ καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίσποι Δαῖρων, ἡ γαλῶν, ἡ εἰνατέρων ἐντέπων, ἡ ἔκυρη, ἔκυρος δὲ, πατὴρ ὡς, ἡ πῖος αἰεῖ, Ἀλλὰ σὺ τὸν γ' ἐπέεσσιν ἀπαρξάμενος κατέρυκε. Sic Il. X. (451.) Andromache dicit, Αἰδοίης ἔκυρῃς ὁπὸς ἔκλυον, vocem reverendae mæe socrus audivi. Et Plut. Connub. Præcept. Ὅπως ἀπ' ἀρχῆς ἐπισταμένη τὸ τῆς ἔκυρας μητριῶδες, ἦν ὑστερόν τι συμβαίνει τραχύτερον, μὴ ἀγανακτῇ. Alioqui et πενθερός dicitur Socer: et Πενθερά, Socrus: at Schol. Homeri superiora duo antiquiora esse inquit. ["Ad Callim. 1, 122. De quant., Jacobs. Anth. 12, 358." Schæf. Mss.]

ΕΛΑΙΑ, Olea, Oliva, Arbor, Od. Ω. (245.) οὐδέ τι πάμπαν Οὐ φυτόν, οὐ σукη, οὐκ ἄμπελος, οὐ μὲν ἐλαίη: Λ. (589.) ἐλαίαι θηλεθώσαι: Ν. (102.) τανύφυλλος ἐλαίη. Theophr. de myrrha, Φύλλον πρόσεμφορές ἔχει τῇ ἐ. πλὴν οὐλον, ἐξ ἄκρον δ' ἐπακτανθίζον, Folium olivæ, verum crispus et aculeatus, Plin. || Olea, i. e. Fructus Olivæ, Plut. (6, 86.) Ἐ. τὸν ἀπὸ τῆς ἐ., καὶ φηγὸν τὸν ἀπὸ τῆς φηγού καρπὸν ὁμωνύμως τοῖς φέρονσιν (ὀνομάζουσι.) Dem. (314.) Ἐπριταγωνίστεις, σὺκα καὶ βότρυς καὶ ἐ. συλλέγων. || Civitatis Aolicæ proprium nomen: UNDE Ἐλαϊτικὸς κόλπος, Eust. [{"Ελαία, Phryn. Ecl. 46. Thom. M. 37. 292. 328. 809. Musgr. Ion. 1436. Jacobs. Anth. 7, 76. 9, 253. 102, 356. Brunck. Aristoph. 1, 22. 2, 163. 221. Wakef. Georg. 41. Boiss. Philostr. 327. ad Mær. 51, 231. 381. Toup. Opusc. 1, 526. Plut. Mor. 1, 91. ad Diod. S. 1, 188. ad Herod. 413. Auger Discours Grecs 1, 544. Nævus, Bernard. ad Synes. 45." Schæf. Mss.] AT Ἐλαίος, οὐ, est ἡ ἄρρη καὶ ἀγρία ἐλαία, Mascula et agrestis oliva, ap. Iones, ut e Lex. Rhet. Eust. annotat, paulo ante ex Ael. Dionys. afferens, τὴν ἀγρίαν ἐλαίαν vocari ἔλαιον et non ἀγρί-ἐλαιον. || Ἐλαῖος autem translato accentu in ultimam, i. ap. Rhodios est q. φαρμακός, Hes. || Item, ut ap. Athen. 1. tradit Alexander Myndius, Altera species avis, quæ αἰγυβάλλος, Parus, secundum quos-

dam, vocatur: quam περίαν quoque a quibusdam ab aliis eo tempore, quæ ficiens florent vocalibus appellari, idem auctor annotat. ["Wakef. Trach. 1196. T. H. ad Plutarch. p. 183. Sylb. ad Paus. 177. 188. (ubi et de ἐλαίᾳ.) Fac. et Kühn. ad 1, 304. Canab. Athen. 135." Schæf. Mss.] ¶ Ἐλαῖον, Oleum, Olivum, Xen. Σ. (2, 24.) τὴν δὲ φιλοφροσύνην, ὥσπερ ὁ φλόγα, ἐγγίζει. Eust. annotat Hom. ἐλαία vocare μύρα, Unguentum. Unde est Od. B. (339.) εὐώδες ἐλαῖον. Il. Ψ. (286.) ἡρόδοτος δὲ χρῖεν ἐλαίῳ Ἀμβροσίῳ. Ubi possunt intelligi et Olea rata olea, quorum confectiones ap. Medicos plurimas reperiuntur. Callim. in Apoll. (39.) Αἰ δὲ κόμας θόοντα πέδιω λείβουσιν ἐλαία. Quo in d. Schol. notandum scribit ἐλαία plur. alibi non reperiuntur. || Ἐλαῖον recentioribus Atticis dicebatur Locus quoque, in quo oleum vendebatur: sicut ἰχθυῖες, Locus, ubi piscis. || Ἐλαῖον ὄσις, ap. Hippocr. dicitur pro βειον ὄσις, Adeps stullus: ut annotat, Erotian. [{"Jacobs. Anth. 6, 172. 7, 386. Heyn. Hom. 6, 587. 7, 564. Bernard. Reliq. 45. 51. Unguentum, Valek. Callim. 233. Locus, ubi venit, Cattiet. 54. Bentl. Ep. ad T. H. 110. Acta Traj. 1, 208. Wolf. ad Reiz. 76. ad Od. 8, 5. Græw. Lectt. Hes. 613. Mare tranquillat, ad Charit. 316. Acta Traj. 1, 207. Ἐλαία, Koppiers. Obs. 18. ad Callim. 1, 48. Ἐλαίαν ρεύμα, Heind. ad Plut. Theæt. 290. Στρίβειν ἐλαίῳ, ad Od. 7, 107. Χρησθῆναι ἐλαίῳ, ad Callim. 1, 105." Schæf. Mss.] [{"* Ἐλαῖοβαφῆς, Hes. (cf. Ἐλαῖοφ.) * Ἐλαῖοβροχτός, Phav." Wakef. Mss.] Ἐλαῖοβρόχος, Oleo imbutus, imbutus, rigatus, Athen. (393.) de coturnicibus, Διόπερ ἐλαῖοβρόχων γενομένων, ἡ τῶν περὶ αὐτοῖς συγκύλλησις αἰτία γίνεται τῆς ἀλώσεως. [{"Ad Charit. 723. ad Od. Γ. 441." Schæf. Mss.] Ἐλαῖοδεύτος, ὁ, ἡ, Idem, Epigr. [Phav.] Ἐλαῖοδόκος, Oleum capiens. Et Ἐλαῖοδόχος, idem: ut ἀγγεῖον, Vas olearium. [{"Herodian. Epimer. 78." Boiss. Mss. * Ἐλαῖοειδής, Aret. 19. * Ἐλαῖοθέσιος, Vitruv. 5, 11. * Ἐλαῖοθήκη, Schol. Aristoph. Θ. 429. * Ἐλαῖοκόμος, Methodius Photii Cod. 237. * Ἐλαῖοκόμος, Liban. 4. p. 139.] Ἐλαῖοκόμος, ὁ, ἡ, Qui olivæ colit, Olivarum cultor. [{"Jacobs. Anth. 11, 279." Schæf. Mss.] Ἐλαῖοκομέω, Olivæ colo. s. curo. Etym. [J. Poll. 1, 229. * Ἐλαῖοκόμιον, Inscr. Sicilia Gruteri p. 211. * Ἐλαῖοκομίς, J. Poll. 7, 140. * Ἐλαῖοκομία, Albarium, Eust. Il. Γ. p. 289, 39. * Ἐλαῖοκόμιον, Gl. Malta.] Ἐλαῖολόγος, Qui olivæ colligit, olivat, Aristoph. Σφ. (712.) Νυν δ' ὥσπερ ἐλαῖολόγος χωρεῖ ἅμα τῷ τὸν μισθὸν ἔχοντι, Veluti olearum leguli, olivantes. Ἐλαῖολογέω, Olivo, Olivæ colligo, quod Dem. divisus vocibus ἐλαίας συλλέγειν dicit. Deut. 24, (20.) Ἐὰν δὲ ἐλαῖολογήσῃς, οὐκ ἐπαναστρέψῃς καλαμῆσασθαι τὰ ὀπίσω σου. Pro eod. dicitur et ἐλαῖολογεῖν, de quo infra. "Ἐλαῖαλογεῖν, Olivæ legere, Olivare. Deut. 1. c. ἐὰν ἐλαῖαλογήσῃς. Suff. ἔλαῖαλογεῖν, existiment scr. potius ἐλαῖολογήσῃς vel ἐλαῖολογήσῃς." Ἐλαῖομελί, Elæomeli, q. d. Oleum melleum, quod in Syriæ maritimis sponte nasci, et ex arboribus manare tradit Plin. pingue, crassius melle, resina tenuius, sapore dulci, non sine nausea: sicut et Diosc. 1, 37. Κατὰ Παλμυρὰ τῆς Συρίας ἐκ τινος στελέχους ἔλαιον μέλιτος παχύτερον ρεῖν, γλυκὺ τῇ γεύσει: in hoc tantum discrepans, quod non ex ipso oleis, ut Plin., sed e quodam caudice profluere dicit. Gorr. tradit e vetustis arborum caudicihus manare perinde ac nunc e lapidibus quibusdam, quod πετρέλαιον nominant. [Cf. Colum. 5, 8; 7. p. 269. * Ἐλαῖομετρέω, Inscr. Iliensis in Clarke Reise II. P. 1. p. 86." Sohn. Lex. Suppl. * Ἐλαῖοπάλη, ad Charit. 723." Schæf. Mss. * Ἐλαῖοπότης, Hippocr. 338. * Ἐλαῖοπληθής, Phryn. Bekkeri p. 40. * Ἐλαῖοποιία, Gl. Olivatio. * Ἐλαῖοποδός, Pocock. Inscr. p. 16. * Ἐλαῖοπώρος, Aristot. Phys. 2, 8.] Ἐλαῖοπώλης, Olei venditor. [{"Dgm. 3, 176. Tauchn. Boiss. Mss.] Ἐλαῖοπωλείον, "Ἐλαῖοπώλιον," Locus, ubi oleum venditur. [Gl. Olearium. * Ἐλαῖοπώσιος, Porphyr. p. 138." Wakef. Mss. * Ἐλαῖοστέφανος, Geop. 9, 14. * Ἐλαῖοστέπτος, Method. Conv. 38. Routh. Mss.] Ἐλαῖοτριβεῖον, Locus, ubi olivæ teruntur, et oleum exprimitur. [{"* Ἐλαῖοτριβή, ad Forcu-

12. *Ἐλαιόριβον Tragetum. *Ἐλαιόριον, Geop. 5, 1.] *Ἐλαιόριον, Olei fæx, Amurca, ἀμόρη, Hes. ap. quem patrum scriptum est ἐλαιόριον. [*Ἐλαιόριον, Windemia olivarum. *Ἐλαιόφιλος, Casaub. Athen. 134. (2, 24.) Brunck. Aristoph. 2, 81.] Schæf. Mss. "Eust. 1394, 17." Boiss. Mss.] *Ἐλαιόφορος, Oliviferus: ut χώρα, Regio olivarum fertilis, olearum ferax, Theophr. C. Pl. 2, 5. Herc. F. 1178. *Ἐλαιόφορος, Gl. Olivitas. *Ἐλαιόφυς, Eur. Ion. 1501. *Ἐλαιόφυλλος, Diosc. 3, 140.] *Ἐλαιόφυτος, Oleis consitus, Diod. S. 36. Χώραν ἀμπελοφυτόν τε καὶ ἐλαιόφυτον. [Æsch. Pers. 884.] Et Ἐλαιόφυτον, neutr. Locus olivis consitus, Olivetum, Oletum. [*Ἐλαιόφυτεία, ad Timæi Lex. 270.] Schæf. Mss. "Olivarum plantatio, Steph. B. 694." Wakef. Mss.] *Ἐλαιόχριστία, Uctio olei, ut athletarum, Bud. e Diog. L. [5, 71. al. *Ἐλαιόχρηστία. *Ἐλαιόχρους, Eust. in Dionys. P. p. 99. *Ἐλαιόχρη, Hes. *Ἐλαιόχρη, Paul. Æg. 6, 74.] *Ἐλαιόγνος, ἡ, Oleagnus, Agni s. Viticis speciebus similis planta in Orchomenio lacu nascens: cuius descriptionem habes ap. Theophr. H. Pl. 4, 11. Marcellus Diosc. interpretes scribit Theophr. viticem, quod oleæ folia habeat, composito nomine ἐλαιόγνον vocasse. Apud Plin. certe 24, 9. altera agni s. viticis species, non multum huic oleagno dissimilis videtur. Pro quo Ἐλαιόγνος ap. Hes. scribitur. Ἐλαιόγριον; τὸ, Olivum agreste, ἐλαιον ἄγριον, Suid. Ἐλαιόμπορος, Qui oleariam mercaturam exercet, Olearius. [*Ἐλαιόμπορος, Cod. Theodos. *Ἐλαιουργός, unde] Ἐλαιουργία, Olei confectio. Ἐλαιουργεῖον, Locus, ubi olivum conficitur, Diog. L. 1. (p. 17.) de Thalete, Ἐμπεδόκω τὰ ἐ. [Aristot. Pol. 1, 11. *Ἐλαιώτης, Thom. M. 654.] Schæf. Mss.]

*Ἀγριέλαιος, ἡ, Agrestis oliva, Oleaster. Quod licet Æl. Dionys. usitatum esse neget, dicique pro eo ἔλαιος annotet, reperitur tamen ap. Theophr. cum alibi, tm H. Pl. 2, 3. Ἐκ τῶν τῆς ἐλαίας πυρήνων ἀγριέλαιον φυνέσθαι. || Adjective etiam ponitur pro Ex oliva agresti confectus, Oleastrinus, si dici potest: ut σκυτάλην, Scuticam ex oleastro, Epigr. SED ET Ἀγριέλαια dicitur subst., itidem pro Oliva agresti s. Oleastro. Diosc. 1, 138. Ἀγριέλαια, ἣν ἔμοι κότινον καλοῦσιν, οἱ δὲ Αἰθιοπικὴν ἐλαίαν: 126. de foliis tilia, Στυφάως ἂ. ποιοῦντα πρὸς τὰ στυφέως δάμνα. [*Ἀγριέλαιον, Gl. Oleaginarium. Ἀγριέλαιον, Oleagina.] Ἀνέλαιος, Olei expers, [Strabo 17. p. 1163. *Ἐνέλαιος, Olei ferax, 5. p. 372.] *Θυμελαία, as, ἡ, Thymelæa: herba quam nonnulli χαμέλαιαν et κνέωρον appellant, folia habens oleæ foliis assimilia et fructum similem myrto, qui Κνίδειος κόκκος, i. e. Granum Cnidium, nominatur, teste Diosc. 4, 173. et Plin. 13, 21. ubi et ipse dicit "esse similem oleastro, foliis angustioribus, gummosis si mordeantur, myrtil magnitudine. UNDE Θυμελαίτης οἶνος, Vinum e thymelæa, s. Vinum thymelæa conditum: conjectis nimirum in id ramulis, foliis et fructu: ut fusius docet Diosc. 5, 178." [*Ἐλαίον, Synes. de Febr. 102. 194.] Καλλιέλαιος, Frugifera olea, cui opp. ἀγριέλαιος, VV. LL. Apud Gorr. autem καλλιέλαια scribitur esse Oliva sativa, sicut sylvestris ἀγριέλαια dicatur. [Ep. ad Rom. 11, 24. *Κατέλαιος, Archestratus Athenæi 399.] "Κνίδελαιον, τὸ, ET Κνίδειον ἐλαίον, Oleum e Cnidio grano. Diosc. l. 1. c. 44. inscribit περὶ κνιδελαιον, quod docet διὰ τοῦ κνιδείου σκευάζεσθαι κόκκου λεπιοθέντος καὶ κοπέντος." [*Νηλοποκαμβεπέλαιος, Athen. 162. *Πολυέλαιος, Xen. de Vectigal. 5, 3.] "Ραφανέλαιον, Raphaninum oleum, e raphani semine: ραφάνινον ἐλαίον. Diosc. 1, 46." [*Σιναπέλαιον, 1, 45.] Ὑπέλαιον, Olei fæx s. sordes: γλοιός, [Hes.] "Φιλέλαιος, Olei s. olearum amans," [Jacobs. Anth. 7, 411.] Schæf. Mss.]

Ἐλαίων, ὦνος, ὁ, Olivetum, Oletum, Locus oleis consitus. || Cella olearia, ut οἶνων et μελιτῶν, Bud. e Theod. ap. Cic. [Geop. 3, 11.] Ἐλαών, Olivetum, Oletum, i. q. ἐλαίων, VV. LL.

Ἐλαίω, Olivo, Olivas colligo, δρέπομαι τὸν τῆς ἐλαίας καρπὸν, J. Poll. [7, 146.] "Ἐλαοῦν, veteribus

dicabatur τὸ δρέπεσθαι τὸν τῆς ἐλαίας καρπὸν, ut est ap. J. Poll. 7. Sed metuo ne perperam scriptum sit pro ἐλαοῦν, quod Lat. ad verbum dicunt "Oleare." Ἐλαοῦν, Oleo perungo. UNDE ἐλαοῦνται θρῖξ, Soph. Troilo, quod Aristarch. exp. ῥυπαίνεσθαι, et melius λαμπρύνεσθαι, Hes.: ἐλαοῦμενος, Oleo oblitus. Bud. Ἐλαωτός, Oleo perunctus, imbutus. Ἐλαωτῶ, Hesychio *ἐλαιοβαθεῖ. Sed forsitan scr. "ἐλαιωτῶ et *ἐλαιοβαφεῖ." Ἐλαωτῆρ, Legulus, Qui olivas colligit, olivat, [J. Poll. 7, 146.] "Ἐλεατῆρες, Qui oleas stringunt, Olivantes. Legimus enim ap. J. Poll. 7. τὸ δρέπεσθαι τὸν τῆς ἐλαίας καρπὸν δι-ctum fuisse olim ἐλαοῦν: et eos qui id facerent, "ἐλεατῆρας. Sed suspecta est hæc scriptura: potius enim per diphth. ai scribi hæc deherent, ἐλαοῦν et "ἐλαωτῆρες." Ἐξελαιώω, Oleo perungo: et imbuo. || In oleum verto, Theophr. C. Pl. 6. Καὶ τάγε κάρνα καὶ ὅσα γε τοῦτον τὸν τρόπον ἐλαϊώδη, χρονεζόμενα, μᾶλλον ἐξελαιοῦται, In oleum vertuntur: [cf. 6, 11.] Ἐλαῖνος, Oleaginus, Ex olea arbore factus, Il. N. (611.) εἴλετο καλὴν Ἀζίνην ἐνὶ χαλκῶν, ἐλαίῳ ἀμφιπέλε-κρ. Ἐλαῖνεος, Oleagineus, Oleaginus, i. q. πραεδενς, per epenth. τοῦ e. Od. I. (319.) Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σκῆψι Χλωρόν, ἐλαίνεον. ["Touρ. Opusc. 1, 450. 535. 2, 240." Schæf. Mss. *Ἐλαϊκός, unde *Ἐλαϊκῶς, More olivæ, Arrian. Epict. 2, 20. *Ἐλαϊκός, Gl. Olearis. *Ἐλαῖος, Oleaginus.] Ἐλαϊώδης, Oleosus, Oleaceus, Pinguis, Theophr. Τῶν δὲ χυλῶν οἱ μὲν ἐλαϊώδεις, ὥσπερ ἐλαίας, δάφνης, καρύας ἀμυγδάλης, Plin. Pinguis succus olivæ, lauro, nuci juglandi, amygdalis. Ἐλαϊηρός, Olearis, Olearius: ut ἐπίχρσις, sicut μυρηρὰ λήκυθος, et οἰνηρὸν ἄγγειον, ac ὑδατηρὸν. Sic δρόσος, Epigr. pro Oleo. ["Jacobs. Anim. 118. Anth. 11, 402. Philodem. 17. Huschk. Anal. 150. Touρ. Opusc. 2, 57." Schæf. Mss.] Ἐλαίης, Oleosus, Oleaceus, Nicander Θ. (676.) Ἀάξω φλοῖον ἐλαίηεντα κρότωνος. ["Jacobs. Anth. 9, 400. Brunck. Anal. 2, 303. Ruhnk. Ep. Cr. 152." Schæf. Mss.] "Ἐλαιάεσσα, ἡ, ἡδὺς ap. Soph. in Ulysse ἀκανθοπλήγι est ἀπὸ τοῦ "ἐλαίου, λιπαρὰ, teste Hes. Fem. est e masc. ἐλαία-eis, i. q. ἐλαίης." [Vide Brunck. Lex. Soph.] Ἐλαῖς, ἰδος, ἡ, Oliva, Olea arbor, Suid. αἰγίλωψ, Hes. [Aristoph. A. 998.] Ἐλαῖζω, Oleas colo, ἐλαίας ἐργάζομαι, Etym. ex Aristoph. Γεωργ. || Neutr. Oleagino colore sum: ἐλαῖζων, Hesychio *ἐλαϊόχρους. Ἐλαῖσθης, Qui oleas legit, Bnd. [J. Poll. 10, 130. *Ἐλαῖσθῆρ, unde *Ἐλαῖσθῆριον, Pocock. Inscr. p. 16. *Ἐλαῖτης, Jacobs. Anth. 8, 182." Schæf. Mss.] "Ἀμφελαῖς, Hesychio μάζα ἐλαίου "πλήρη, Maza oleo exsaturata: quæ nimirum veluti circumdata est oleo." Ἐλάδιον, Pauxillum olei; est enim Eust., teste demin. ab ἔλαιον. Archedicus ap. Athen. 7. Θρίοισι ταύτην εἰλησ', ἐλαδίῳ διέτς: [cf. 292.] Et 13. Ἄν γε ἐλαδίῳ τεταρτημόρια μοι (ψησί) προσενέγκης τρία. Est vero v. Comicum. ["Jacobs. Anim. 294. Alciph. 308." Schæf. Mss.] Ἐλάα, Olivæ fructus, Olea: quod esse Att. Eust. docet. Aristoph. B. (988.) Τίς τῆς ἐλάας παρέ-παιγεν; Athen. (138.) (ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ καὶ) ταῖς ἀλμάσιν ἐλάας, ἃς κολυμβάδας καλοῦσι: (56.) δριπυ-τεῖς ἐλάας a Rom. vocari δρύππας, Druppas. Annotat Æl. Dionys. ap. Eust. dici et ἐλάς duabus syllabis pro ἐλάas. || Ἐλάαν et ἐλαίαν, alterum pro altero ῥῆσι καταχρηστικῶς, Aristoph. Schol. tradit. ["Phryn. Et. 46. Boiss. Philostr. 327. Heyn. Hom. 6, 475. ad Mær. 51. 121. 231. ad Thom. M. 37. Ἐλάη, Jacobs. Anth. 9, 139. 163." Schæf. Mss.] Ἐλαολογέω, Olivo, Oleas colligo, i. q. ἐλαιολογέω. Att. id esse Æl. Dionys. ap. Eust. docet.

ἘΛΑΥΝΩ, ἄσω, κα, AB Ἐλάω, Agito, Il. E. (237.) de curru et equis, Ἀλλὰ σύ γ' αὐτὸς ἐλαύνει τέ ἄρματα καὶ τῶ ἵππῳ. Et ἄρμ' ἐλαύνει πρὸς πόλιν, Aristoph. (N. 69.) Sed et navem dicitur quis ἐλαύνειν, Agere: ut Od. O. (502.) ἄστνδ' ἐλαύνετε νῆα: ex Apoll. (2, 944.) affertur ἐλαύνειν ἐρετμοῖς, pro Incumbere remis: cum accus. δρόμον, Aristoph. (N. 25.) Dicitur vero et ὁδὸν ἐλαύνειν, Conficere iter quasi agitando.

Sciendum est autem omitti interdum accus., ut Lucian. (1, 229.) Μὴ ἐλάσῃς τήμερον, ubi sub. ἄρμα. Et pro Remigo sine accus., Xen. (E. 6, 2, 17.) Εἰ δὲ ἐλαύνειν δέοι, κατὰ μέρος τοὺς ναύτας ἀνέπαυεν. Sed frequentissime sub. habet accus. ἵππον, et accipitur pro Equitare, Bud. in Xen. (K. Π. 4, 1, 3.) Ἀναβάς ἐπὶ τὸν ἵππον, ἤλασε, καὶ πρὸς Κναζάρην ἦλθε: (1, 4, 8.) Καὶ ὡς εἶδεν ἐκ τοῦ ἐναντίου κάπρον προσφερόμενον, ἀντίος ἐλαύνει. HINC ἐλαύνειν sine adjectione et pro Expeditionem ago: ut Ἐλάσαι εἰς Αἴγυπτον, Herod. Affert et Bud. 883. exempla, sed non satis apta, cum in iis addatur dat. στρατῶ. Et pass. ἐλαύνεσθαι dicitur navis, sicut et ἐλαύνειν νῆα. In Il. A. (673.) ἐλαυνόμενος act. etiam signif., ῥύσι ἐλαυνόμενος.

Ἐλαύνω, Stimulo, Incito: inde quod qui agitat equos, eos stimulare soleat: unde et Calkari quadrupes agitare dicit Plaut. Et pass. ἐλαύνεσθαι, Stimulari. Herodian. (4, 7, 1.) Ὑπό τε τῆς τῶν ἔργων συνέσεως ἐλαυνόμενος; Cum a conscientia scelerum stimuletur. || Exerceo, Exagito, Paus. Lac. Τὸ γὰρ χροῶν ἦδη τοὺς Μεσσηνίους ἤλαυνεν. Esse autem indidem sumtam metaph. ostendit non solum comp. illud Exagito, sed et simpl. Agito, quod itidem pro Exerceo ponitur: ut Liv. His curis cogitationibusque animum agitarat. || Denique et pro Fatigo accipitur, Insequor, Vexo, Insector, a Dem. sæpe, Bud. || Sed et pro Persequi iudicio, s. Arcessere, invenitur ἐλαύνω: unde Ἡράκλειτος ἐλαύνεται ἀσεβείας, Impietatis arcessitur, Bud. 885. Sed addit et aliam expos. In exilium agitur. || Ἐλαύνω Verbero, Pulso, Ferio: sæpe ap. Hom. Sed et pro Executio, ac proprie Executio feriendo, ut Apoll. Rh. (2, 785.) χαμάδις δέ οἱ ἤλασ' ὁδόντας. || Excito, Cicio, Moveo, Il. A. (575.) Ἐν δὲ θεοῖσι κολῶν ἐλαύνετον, ubi tamen exp. et ἐπιτείνειν.

Ἐλαύνω, Abigo, Expello: quod potius ἀπελαύνω dicitur in prosa, s. ἐξελαύνω: unde Eust. in Il. A. (154.) Οὐ γὰρ πῶπορ' ἐμὰς βούς ἤλασαν, οἷδε μὲν ἵππους; vult esse pro ἐξήλασαν per elleipsin præp. Sic Chrys. Δαίμονας ἐλαύνων, Expellens. Hinc comp. ζηνηλατεῖν. Ἄγος ἐλαύνειν, Thuc. (1, 126.) Scelus expellere, pro Scelus expiare s. procurare: unde ἀγνηλατεῖν. Sic Ἐλαύνειν μήνιμα δαιμονίου, Plut. Romulo.

Ἐλαύνω, Ducō, i. e. Ductile opus facio: unde χρυσήλατος, et σφυρήλατος. Sic (Il. M. 295.) περὶ ἀσπίδος, ἦν ἄρα χαλκεὺς ἤλασεν. Dicitur et ἐλαύνειν τεῖχος, Ducere murum; τάφρον, Ducere fossam. Bud. 883. 884. E Plut. quoque in Cam. Λεπτῶς ἐληλαμένον σίδηρον. Et Diosc. 5. Ἐλαύνεται πέταλα χρυσᾶ. || Ἐλαύνω, Traduco, Transigo: ut in Axiocho, Ἄλλ' ἢ πολυτίμητος πολυτεία διὰ πόσων ἐλαύνεται δεινῶν; quo dicit modo Sallust. Per quot pericula traducitur. Ibid. autem, Ὅσοις δὲ τὸ εἶν διὰ κακουργημάτων ἡλάθη, Quibus vita traducta est vel acta per scelera.

Interdum etiam, et quidem non raro, neutr. est h. v. pro Promoveo, Progredior, Evado: Ἀντωνῖνος εἰς ἔκτον ἔτος ἐλάσας τῆς βασιλείας, Herodian. (5, 8, 19.) Ἐπ' ἄκρον παιδείας ἐληλακώς, Plut. (10, 651.) Sic Diog. L. Clitomacho, Ὁ δὲ εἰς τοσοῦτον ἤλασεν ἐπιμελείας. Et Πόρρω φιλοσοφίας ἐλαύνοντας, Plato. Bud. 884.

Ἐλάν, pro ἐλάσειν, Aristoph., Bud. ibid. || Alioqui invenitur et pro ἐλαύνω ap. poetas: unde est ἐξελαύνειν, Hesiod. (E. 1, 222.) pro ἐξελαύνοντι, et εἰσελαύνειν, Apoll. Rh. (2, 1267.) pro εἰσελαύνειν.

Ἠλῆλαντο, Ductæ erant, sc. malleo: poet. ἐκτάσει, pro ἐλῆλαντο, Hesiod. (A. 143.) κνάγον δὲ διὰ πύχες ἡλ. Ἐλάσασκε, Ion. pro ἤλασε: nisi malis esse imperf. ab ἐλασάσκω.

[“Ἐλαύνω, Thom. M. 293. 841. ad Charit. 511. Musgr. Iph. T. 198. Rhes. 480. Tro. 1114. Hel. 370. Bacch. 851. Wakef. Ion. 1325. 1641. Herc. F. 350. 403. Alc. 687. 718. 1175. Phil. 1094. Eum. 75. 607. Boiss. Philostr. 374. 430. Heyn. Hom. 5, 311. 6, 134. 273. 428. 7, 550. 788. 8, 66. 71. 464. Jacobs. Anim. 130. Anth. 7, 250. 8, 364. 387. 12, 163. 232. 244. ad Lucian. 1, 662. 2, 252. Gesn. Ind. Orph. Jacobs. Spec. 44. Fischer. Ind. Palæph. Stanl.

Eum. 55. Xen. K. Π. 68. Jacobs. Exerc. 1, 63. 2, 195. Valck. Hipp. p. 304. ad Od. 7, 86. Græv. Lectt. Hes. 601. ad Herod. 732. Vulnere, Heyn. Hom. 7, 221. De præda, ad Herod. 480. De aavi, Fischer. Palæph. 143. De cithara, Piers. Veris. 226. De ictibus, Harles. ad Theoct. 220. Ammon. 150. ad Callim. 1, 248. De coitu, Toup. ad Longin. 324. Jacobs. Anth. 10, 23. Kuster. Aristoph. 212. 213. Unde? Fischer. Palæph. 163. De part. ὁδόντας, Thom. M. 294. I. q. ἀπελ., Abresch. Æsch. 2, 41. ad Paus. 328. Ἠλάσεν et ἤγαγεν conf., Jacobs. Anth. 11, 395. Ἐλάσας et ὀλέσας, 6, 227. 236. ad Charit. 724. Κολῶν ἐλαύνειν, Lobeck. Aj. p. 250. ὁδύνη, Heyn. Hom. 7, 231. ἐπὶ τόσον μανίας, Jacobs. Anth. 9, 362. Dionys. H. 1, 46. 65. 403. Heyn. Hom. 4, 153. 6, 428. Λιμὸν ἐλαυνε θύρης, Antip. S. 94. Ἠλάσατο, Plato Gorg. 126. Thuc. T. 2, p. 176. Bæ et var. lect. Ἠλάθην, ad Mær. 13. Ἐλῶ, fut. 124. 146. 216. Zeun. ad Xen. K. Π. 69. Bergh. Alciph. 194. Brunck. CEd. T. 232. Aj. 504. Musgr. Alc. 533. Wakef. 965. Eum. 75. Thom. M. 293. T. H. ad Phil. 217. ad Herod. 225. Ἐλῶ, Fisch. Palæph. 163. Piers. Veris. 226. Zeun. ad Xen. K. Π. 73. Plut. Mor. 1, 49. Jacobs. Anim. 130. Anth. 7, 143. 250. 295. 8, 264. 12, 349. Callim. Ep. 37. Heyn. Hom. 6, 135. 645. 7, 474. 745. 8, 154. Thom. M. 293. ad Charit. 788. Musgr. Tro. 1114. Hel. 1363. Wakef. Ion. 1199. 1525. Phil. 1094. Eum. 456. 909. An Molo? Piers. ad Mær. 18. Ἐλάσκον, ἐλάσκω, Brunck. Apoll. Rh. 142. Ἐλάν, absolute, Heyn. Hom. 6, 104. 642. Ἐλώσι, 428. Schæf. Mss. Ἐλῆλαδατο, Ion. pro ἐληλαμένοι ἦσαν, Od. H. 86. Mss. ἐληλέδατο, et ἐληλέατο, v. Buttm. A. Gr. 1, 133. Ἐληλάμενος, 1, 444. cf. ἀκαχήμενος, ἀλαχήμενος. * “Ἐλάσω, Buttm. Schol. Od. A. 607.” Elber. Mss.]

Ἐλασμα, Lamina ductilis, Bud. 884. e Diosc. [“Heyn. Hom. 5, 350. 6, 326. Græv. Lectt. Hes. 601. Heringa Obs. 113. Cursus, Heyn. Hom. 8, 436.” Schæf. Mss.] * Ἐλασμάτιον, Diosc. Parab. 2, 164. [“Ἐλασμός, i. q. ἐλασμα, Lamina, s. Lamina ductilis. Nain ut ἐλασμα χροσίου legitimus ap. LXX. Habacuc 2, (19.) et ἐλάσματα καὶ πέταλα μολύβδου ap. Diosc. 5. ita ap. Suid. εἰς ἐλασμοὺς μολύβδων γράφοντες, In laminas plumbæ.” Toup. Opusc. 1, 138.” Schæf. Mss.] Ἐλασμα, Agitatio, sc. equorum, s. currus, Aurigatio, Equitatio, Xen. K. Π. 8, (3, 14.) Οὕτω δὲ ἡ τότε ὑπὸ Κρόνου καταθεῖσα ἔ., οὕτως ἔτι καὶ νῦν διαμένει ἡ βασιλεὺς ἐλασις. Et Expeditio, Arrian. (7, 16, 8.) Τὴν ἐξ ἐξηλασθέντων. Ex Herod. autem, Τὴν ἐξ ἐξηλασθέντων pro Quæ ad transmittendum pertinent. || Remigatio. || Expulsio, Abactio: ut, Ἐ. βοσκιμάτων: e Περὶ τῶν ἐναγῶν τῆς ἔ., Thuc. 1, (139.) Item ἔ. τῶν ἀγῶν, Expiatio piaculorum, VV: LL. [“Boiss. Philostr. 633. Heyn. Hom. 6, 134. ad Herod. 528. Schæf. Mss.] Ἐλασία Xen. (Ἰππαρχ. 4, 4.) I. q. ἐλασις, Equitatio, Bud. 885. [“Ἐλάσις, Plut. 7, p. 188. * Ἐλάσιππος, Pind. Π. 5, 115.” Ἐλασία, Expeditionem affecto et appar. Bud. 883-4. e Lucian. 1, 501. “Ad Mær. 14.” Schæf. Mss.] * Ἐλασία, nom. avis, Aristoph. O. 886. [“Ἐλασις, Hesychio “ικτῖνος,” [“Thom. M. 471.” Schæf. Mss.] “Ἐλασμός, Hesychio ὁδός, Via: forsā quia διὰ αὐτοὺς ἐλαύνεται τὰ ἄρματα καὶ τὰ ὑποζύγια.” Ἐλαστή, Impulsor, Agitator, Etym. Ἐλαστρον, Id quod im pellit s. quo impellitur aliquid. Legitur ap. Eivth. et ex eo derivatur Ἐλαστρέω, Agito, Impello: i. q. ἐλαύνω, s. ἐλάω, unde et factum est: sed est Ἰων. κώτερον. Herod. Ἐλαστρέομεναι ὁμοῦ νέες. Idem (7, 24.) ἐλαστρεόμενας τριήρεας, Triremes quæ aguntur s. aguntur. Itemque ἐλαστρηθεῖς, Agitatus. Actus, Impulsus. Usus est h. v. Hom. quoque, Σ. (543.) de aratoribus, Ζεύγεα δινεύοντες ἐλαστρέω. “ἐνθα καὶ ἐνθα, i. e. ἤλαυνον.” [“Markl. Iph. p. 342. Wakef. Eum. 75. 607. Jacobs. Anth. 8, 36. Philas. 7. Dionys. H. 1, 59. Wessel. Diss. Herod. 143. ad Herod. 181. 522. Koen. ad Greg. Cor. 181. Heyn. Hom. 7, 544.” Schæf. Mss. Cf. καλέω ἡλὶ στρέω, βοάω βωστρέω.] “Ἐλατρεὺς, Hes. testis ap

“metallicos dicitur ὁ τρίτην πέρωσιν ἔχων τοῦ σιδή-
 ρου Ἐλάτρεον ἐξέλαστρεον, Idem exp. ἐδίωκον.”
 Ἐλατήρ, Agitator, Auriga, Remex, ut Liician. (2, 404.)
 Καὶ ῥοβίῳ τῷ τῶν ἐ. — ἀπὸ γῆς ἀναχθέντες. || Im-
 pulsor, Vibrator: ut Ἐλατήρ ὑπέρτατε βροντᾶς, Pind.
 O. 4, 1.; λῦρης, Pulsator lyræ, ex Epigr. || Expul-
 sor, Abactor. || Placentæ latæ genus, Aristoph. [I.
 1182. “Jacobs. Anth. 8, 334. Heyn. Hom. 6, 245.
 8, 434. Ruhn. Ep. Cr. 125. Valck. ad Rōv. 72. De
 Iyra, Piers. Veris. 226.” Schæf. Mss.] Ἐλάτεια, Ex-
 pultrix, διώκτρια, ἀπελαστική, Bud. ap. Areop. Dionys.
 Ἐλατήριον, Quicquid deorsum ventrem purgat, Hip-
 pocr., teste Gal. || Succus e fructu cucumeris agre-
 ssus expressus et in orbiculos coactus. Ab Aetio in-
 ter venena numeratur. Sed fit etiam expressis radi-
 cibus et foliis, quibus tamen vis inest imbecillior.
 Gaza ap. Theophr., inquit Gorr., Agitatorium inter-
 pretatus est, quia commovet vehementer corpus, et
 purgationes inducit: sed hoc Latinis incertius
 quam si simpl. Elaterium dixisset. Ceterum non
 tantum Suocuni, sed et Ipsum cucumerem a quibus-
 dam dictum tradit Diosc. [“Koen. ad Greg. Cor.
 265. * Ἐλατήριος, Tzetz. Exeg. in Il. 43, 24.” Schæf.
 Mss.] “Ἐλάτης, Neptuni cognomentum Athenis,
 teste Hes.: forsitan quia primus docuit ἐλαύνειν
 τοὺς ἵππους καὶ τὰς ναῦς.” [“Ruhn. Ep. Cr. 125.”
 Schæf. Mss. Gl. Agitator, Auriga, Ductor: ἵππων
 Agitator: χρύσου ἢ ἀλλης ὕλης Cusor.] “Νηλάτης,
 Remex: ὁ ἐλαύνων τὴν ναῦν, Hes.” “Ἐλατικά κῦ-
 ρες, Hesychio θηρατικά, Venaticæ.” [Schol. Ari-
 stoph. B. 182. * “Ἐλατός, Abigendus, Philostr.
 234.” Wakef. Mss.] Ἐλατός, Ductilis. Ex Epigr.
 affertur γῶ ἐλατὰ νοήματα, pro Sensus mente tractan-
 di, quod mihi suspectum est. [“Cf. Eichstædt. et
 Jacobs. Auctar. ad Purgoldi Obs. Cr. 371.” Boiss.
 Mss.] Ἀνήλατος ἄκμων, Job. (41, 15.) Indomita in-
 cus. [“Ἀνέλατος, Aristot. Meteor. 4, 9.” Kall.
 Mss.] “Ἀνσήλατος, locus dicitur per quem diffi-
 culter agitari possunt equi: undæ ἀνσηλατώτερον
 πεδῖον, Campus equitatu difficilior. Curt. Ine-
 quitabilem locum dicit.” [J. Poll. 1, 186.] “Ἐνή-
 λατα, τὰ, Eurip. Schol. esse dicit τὰ ὀρθὰ ξύλα
 ἃ ἐνθα πηγνύνται καὶ ἐλαύνεται τὰ βάθρα τῆς κλίμα-
 κος, Ligna recta in quæ defiguntur et adiguntur
 gradus scalæ: Phæn. (1186.) de Capaneo murum
 scandente, Κλίμακος ἀμείβων ἔστ’ ἐνηλάτων βάθρα.
 Eust. vero non hæc ὀρθὰ ξύλα οἷς ἐνελήλονται τὰ βά-
 θρα appellat ἐνήλατα, sed ipsa βάθρα s. ipsas βα-
 θμίδας quæ ἐνελήλονται τοῖς ὀρθοῖς ξύλοις. Nam. p.
 782. πηκτὼν κλιμάκων ἐνήλατα esse dicit βαθμίδας
 αἱ τοῖς ἐκάτερον μуроῖς τῶν πολεμικῶν κλιμάκων ἐν-
 πηγνύνται: et 598. τὰ τῶν βαθμίδων ἄκρα ὡς ἐνερό-
 μενα τοῖς μуроῖς τῶν κλιμάκων τῶν τε πολεμικῶν καὶ
 τῶν αὐτῶν ὁμοίων: appellans μуроῦς bis in l. quæ
 Eurip. Schol. ὀρθὰ ξύλα, et ἐνήλατα quæ ille βάθρα.
 Rursum ἐνήλατα Schol. Eur. dici ait τοὺς πασσαλι-
 σκούς τοὺς πρὸς τῷ ἄξονι, s. τὰ ἐμβαλλόμενα πρὸς τῷ
 ἄξονι ὥστε μὴ ἐξίεναι τὸν τρόχον, Paxillos s. Clavos
 qui axi infiguntur ad retinendam rotam ne exeant: in
 Hipp. (1235.) σύριγγες τ’ ἄνω Τροχῶν ἐπήδων,
 ἰαζόνων τ’ ἐνήλατα. Hesychio ἐνήλατος est Pars
 ἰαζόνων.” [“Phryn. Ecl. 74. Suppl. 729. Brunck.
 Soph. 3, 509.” Schæf. Mss.] “Ἐξήλατον, Hesy-
 χio εὐποῖητον, συντετριμμένον: item ἐξέλασμα-
 τῶν καὶ πτυχῶν συγκείμενον. Aspiratum autem
 ἐξήλατον, ἐξέπτυχας ἔχον, ἐξάπτυχον.” [“Ἐπήλα-
 τος, vox corrupta? Pseudo-Diog. in Notit. Mss.
 T. 10. P. 2. p. 250. ubi v. nott.” Boiss. Mss.]
 Εὐήλατον (χωρίον,) Xen. (E. 5, 4, 54.) Equitabilis
 locus, ut Livio Equitabilis et vasta: et ita fuerit
 i. q. Hom. ἱππήλατος. [“Θερμήλατος, Joan. Mal.
 10. p. 308.” Routh. Mss.] “Ἀνκηλάτους, Hesychio
 τὰς ἐγγχεῖς, Anguillas. Νηλάτος, Recens mal-
 leo ductus, Recens cusus: νεοτευχής, Hes. || De-
 mosth. vero in Or. pro Ctesiph. (314.) νεήλατα
 per ellipsin dicit pro νεήλατα ἀλφίτα, h. e. τὰ νευ-
 σι ἀληθευμένα, Recens molitas farinas, teste Har-
 pocr. qui etiam subjungit, has farinas melle imbu-
 tas et subactas, iunctis simul uvis passis et ciceri-
 bus viridibus, sacra peragentibus distribui solitas

fuisse: easque a quibusdam ἀμβροσίαν vocatas
 fuisse, a quibusdam μακαρίαν. Verba oratoris hæc
 sunt, Μισθὸν λαμβάνων τούτων στρεπτοὺς καὶ νεή-
 λατα.” “Ὑπήλατα φάρμακα, Medicamenta quæ
 alvum subducunt. Ὑπήλατα τὰ φλέγμα κενοῦντα,
 Purgationes pituitam elicientes, Gal. ad Glauc. 1.
 “Ὑπήλατων τὶ τῶν ἐπικεικῶν, ap. Eund., Aliquod ex
 iis quæ blande purgant, Aliquod e blandis medi-
 camentis, quæ ventrem tantum, intestina et primas
 venas sine vebementia expurgant, non autem e
 toto corpore trahunt. VV. LL.”
 [* “Ἀμφιελαύνω, Il. M. 5. (ἀμφὶ δὲ τάφρον Ἥχα-
 σαν.)” Kall. Mss. * Ἀνελαύνω, lect. susp., Cod.
 Pseud. V. T. p. 688. * “Ἀντελαύνω, Heyn. Hom.
 7, 272. * Ἀντέλασις, 773.” Schæf. Mss.] Ἀπε-
 λαύνω, Equitando revertor, s. equitans, Xen. Σ. (9,
 7.) Οἱ δὲ γεγαμηκότες, ἀναβάντες ἐπὶ τοὺς ἵππους, ἀπέ-
 λαύνοντες πρὸς τὰς ἐαυτῶν γυναῖκας. Bud. 888. ap. Eund.
 interpr. Redeo, Refero pedem. Lucian. addidit adv.
 ὀπίσω. || Ἀπελαύνειν λείας, Herodian. (7, 2, 9.) A-
 bigere prædas, Agere prædas. Item cum gen. pro A-
 bigo, Expello, Repello, Arceo, Ἀπελαύνειν τοὺς βωμοῦ,
 Lucian. Et in pass. Ἀπελαύνεσθαι τῶν ἀρχῶν, Isocr.
 Repelli, quod et Repulsam pati dicitur: sic Ἀπελαύ-
 νεσθαι τὸν γάμον. Xen. addidit præp., (Ἀπ. 2, 6, 12.)
 Ἀπελαύνειν τοὺς ἀνθρώπους ἀφ’ ἐαυτοῦ. || Abduco,
 Avoco: ut, Ἀπελαύνω τῶν αἰσχυρῶν, VV. LL.
 [“Ad Charit. 511. Wakef. Herc. F. 63. Musgr. ib.
 Coray Theophr. 311. Jacobs. Anth. 11, 58. Exerc.
 2, 195. ad Corn. Nep. 322. Fut., Herod. 667. Ἀπη-
 λάσας, Antip. S. 102. Ἀπηλάθη, ἀπηλάσθη, ad Mær.
 13, 21.” Schæf. Mss.] “Ἀπελήλασα, Abegi, Profiga-
 vi: Att. reduplicatione duarum initialium præsentis
 literarum ab ἀπελαύνω dicitur pro ἀπήλακα: unde
 in pass. signif. ἀπεληλαμένοι τῆς πόλεως, Pulsi et
 profligati ab urbe. Ἀπελάω, i. q. ἀπελαύνω, sed
 inusitatus in præsentī. Xen. (K. Π. 8, 3, 13.) Καὶ
 νῦν μὲν ἀπέλα ἀναβάς ἐπὶ τὸν ἐμὸν ἵππον, Equo
 meo consenso, abi.” [* “Ἀπελατέον, Philostr.
 235. * Ἀπέλασις, Cyrill. Hier. 186.” Kall. Mss.]
 Ἀπελασία, Abactio, Profligatio. Hesychio διω-
 γμός. [Gl. Instigatio. * “Ἀπελαστικός, Bernard.
 Reliq. 34. Josephi Hypomnest. p. 361. Fabr. * Ἀπε-
 λατήριος, Tzetz. Exeg. 75, 28.” Schæf. Mss. * Ἀπε-
 λάτης, * Ἀπηλάτης, Gl. Abigeus, Abigator, Abactor.
 * “Ἐξαπελαύνω, Plut. Alex. 9. et Corai.” Boiss. Mss.
 * Προαπελαύνω, Geop. 15, 5.] “Συνάπελαύνω, Una
 expello.” Διελαύνω, Perequito, i. e. Equitando iter
 perago, Bud. Xen. (K. Π. 4, 4, 1.) Ἐπὶ νῦν θάνετο —
 πόσην ὁδὸν διήλασαν. Item Decurro in armis, ut
 idem Bud. interpr., Comm. 885. || Transfigo, Tra-
 jicio, Lucian. (1, 396.) Ὅν σὺ τῷ δορατῇ διελάσας.
 Vide Bud. 886. [“Markl. Suppl. 676. ad Heracl.
 788. Diod. S. 2, 495. Heyn. ad Hesiod. 152. Græv.
 Lectt. Hes. 601. ad Herod. 387.” Schæf. Mss.]
 Διέλασις ET Διελασία, Decursio militaris, ibid. e
 Xen. [Ἰππαρχ. 3, 4. * Συνδιελαύνω, Themist. p. 40.
 Ed. Maii.” Boiss. Mss.] Εἰσελαύνω, Invehor, In-
 gredior equo, curru, Bud. 887. e Plut. (9, 60.) Idem
 ex Herodiano (4, 11, 3.) Εἰσελάσας εἰς τὴν Παρθυαίων
 γῆν. Sed generalins etiam, pro Ingredior, Apoll.
 Rh. 2, (672.) λιμέν’ εἰσελάσαντες. Et εἰσελάαν ἀθήνην,
 Epigr. [Macedonii 23.] Sed et cum διά: ut Εἰσελάσας
 διὰ τῆς Κολλίνης πύλης, VV. LL. Ingressus per por-
 tam Collinam. Ibid. vero e Plut. Themist. affertur
 Εἰσελαύνει διὰ Σάρδεων, pro Incedit per Sardes. || Ἰν-
 τρυπο, Irruo, quocunque modo quis invehatur, Bud.
 ibid. e Plut. Phoc. [* Εἰσελάσις, Plut. 5. p. 458.]
 Εἰσελαστικός ἀγὼν, quo die athletæ Olympionicæ aut
 Hieronicæ patriam solenni pompa ingrediebantur,
 Bud. ibid. [Plin. Epist. 10, 118. not., Carm. Sibyll.
 2, 195. * Προεισελαύνω, Heliod. 9, 438. * Συνεισε-
 λαύνω, Plut. 5. p. 468. * Ἐνελαύνω, Dio Cass. 591.]
 Ἐξελαύνω, Expello, Abigo, Il. Θ. (527.) Ἐξελάαν ἐν-
 θένδε κύνας κῆρσαιφορήτους: Od. O. (146.) Ἐκ δ’
 ἔλασαν προθύροιο, ex p. Eduxerunt. Item ex Æschine,
 Ἐξελαύνω πόλεμον ἐκ τῆς χώρας. Et cum duplici
 constr. ex Aristoph. N. (123.) ἐξελάω σ’ ἐς κόρακας ἐκ
 τῆς οἰκίας, ubi est ἐξελάω pro ἐξελάσω. || Erumpo
 equo, Bud. Xen. Affertur et e Plut. Camillo, Ἴππον

ἐξήλασεν ἀντίος ἀνδρὶ μεγάλῳ. Et ex Herod. (4. 80.) Ἐξήλαυσε—ἐς ἡδὲ τὰ σκῆπτρον, pro Redit ad Lares suos; sed intellige Rediit equo vectus. “Ἐξ—ἐλῶ, Att. pro ἐξελάσῃ, ap. Aristoph. et alii. “Ἐξ—ἐλήλακα, Att. ab ἐξελαύνω, ἐξελάω pro ἐξήλακα, Ex—ῥυλι, Exegi. Aristoph. N. (828.) τὸν Δι’ ἐξήληλακα. “|| Pass. autem voce et signif. ἐξεληλαμένα ποιήματα “ex Herod. affertur pro Ductilia opera.” [“Ad Phalar. 279. Thom. M. 294. Musgr. Hel. 370. Jacobs. Anth. 7, 327. Boiss. Philostr. 430. Heyn. Hom. 5, 463. 6, 326. 7, 206. Musgr. Pben. 1197. Fisch. Ind. Palæph. Græv. Leett. Hes. 535. 601. ad Herod. 117. (de ἐξελάω,) 387. Fut., ad Mter. 146. Brunck. (Ed. T. 138. Musgr. Alc. 954. Ἐξελασθεῖς, ἐξελασθεῖς, ad Mter. 14. Ἐξελάω, Thom. M. 293. Wakef. Alc. 965. Kuster, Aristoph. 3. Xen. K. Π. 65. Valck. Hipp. p. 162. Ἐξελάω, ad Herod. 225. 387.” Schæf. Mss.] “Ἐξελασις, Expulsio. Item “Eruptio vel profectio quæ equo fit. Quo pertinet “ἐξελασιν ποιούμεαι, Ire pergo. Vide Xen. K. Π. 8, (3, 1.) p. 126. ubi dicit πρὸ τῆς ἐξελάσεως: et ἐξή—λασεῖς τῶν βασιλείων: de Cyro:” [Pompæ solennis regia ad sacrificium. “Boiss. Philostr. 315. ad Herod. 479. 528.” Schæf. Mss. * Ἐξελασία, Educatio pecoris ad pastum, Polyb. 12, 4, 18. “Ἐξελαστέος, Clem. Alex. 195.” Wakef. Mss.] * “Ἐξελατός, Expellendus, Abigendus. Hesychio ἐκδω—κτέος.” [“Jul. 300. Diog. L.” Wakef. Mss.] Ἀντεξελαύνω, Ex adverso, Vicissim erumpo equo, VV. LL. pro Repello, quæ signif. e suspecto l. affertur. [Plut. Eum. 3, 345. Othone 5, 405.] Διεξελαύνω, Trano: ut, Διεξελάσαι τὸν πόρον ἵππῳ, e Plut. Probl. Equo vectum s. insidentem transasse fluvium: [cf. 7, 27.] pro Transmitto per fluvium, Bud. e Greg.: Cum copiis perrumpo; Victis et fugientibus insto. Bud. 886-7. [“Διεξελασις, Heliod. 9. p. 434.” Boiss. Mss.] Ἐπεξελαύνω, Progredior, s. Provehor equo: ἐπεξελαύνειν, inquit Bud., de equitatu progrediente sic dicitur, ut ἐπεξάγειν de peditatu: male enim ap. eum 888. legitur Exercitu pro Equitatu. Idem vero alibi ἐπεξελαύνω interpr. Immitte, Erumpere jubeo, ap. Xen. E. 5, (3, 6.) Ἐν τούτῳ δὲ οἱ Ὀλύνθιοι ἐπεξελάοντο μὲν τὸν ἵππον. [“Ἐπεξελασις, ad Leon. Diac. 199.” Boiss. Mss.] Ἀντεπεξελαύνω, Ex adverso progredior, etc. Exp. etiam, In occursum progredior. [Thuc. 4, 72.] Παρεξελαύνω, Ultra progredior. Bud. παρεξελάσθητα interpr. Progrediari, Prævertas, Prætereas. In Ex Epigr. afferunt VV. LL. παρεξελάαν pro eo, quod Horat. dicit Præteragere equum. [“Prætergredior, Herod. 8, 126.” Schw. Mss.] “Προεξελάσαι, Ante alios equo erumpere s. prorumpere.” [Lucian. 986. * Προεξελαύνω, Dio Cass.] “Συνεξελάω, Simul expello.” [“Nicet. Papbl. Laud. S. Eust. 50.” Boiss. Mss.] Ὑπεξελαύνω, Clam progredior longius, ex Herod. [“Imo Retro ago, Retro duco, 4, 120. ὑπεξιώντες καὶ ὑπεξελαύνοντες: ubi prius verbum ad Pedites refertur, posterius ad Equites, et currus et greges.” Schw. Mss. * “Ὑπεξελασις, ad Leon. Diac. 199.” Boiss. Mss.] Ἐπελαύνω, Infesto incursu in aliquem feror, Xen. (E. 7, 1, 10.) de decursu equestri loquens, Ἀρὰ τάχιστα ἀλλήλοις ἐπελαύνειν. Alibi, Προσελαύνειν ἀντιπροσώπους ἀλλήλοις. Sic Lucian. (2, 37.) de equite, qui infesto equo incurrebat, Ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπὶ λαννε—πολὺ τῶν ἄλλων προὔπεξορμήσας, Hactenus Bud. In VV. LL. cum accus. ex Apoll. Rh. 2, (797.) ἐπελάσσαι ἄρῳ—Βέβρυξι, pro Intulisse bellum. Et ex Herod. Ἐπελαύνω τὴν στρατιάν, pro Admoveo copias s. promoveo. [“Musgr. Iph. T. 198. Tro. 1114. ἄρκους, ad Herod. 465. cf. 471.” Schæf. Mss.] “Ἐπέλασις, Ex—peditio adversum aliquem, Invasio, Lucian. de “conscrib. Hist. Πῶς δέονται τὴν τῶν ἐλεφάντων “ἐπέλασιν, Elephantorum adventantium impetum, s. “Elephantos adversum se agitados.” [“Ad Lucian. 2, 37. * Ἐπελασία, Diod. S. 2, 532.” Schæf. Mss. * “Ἀντεπελαύνω, Nonn. D. 31, 209.” Kalk. Mss. * Προεπελαύνω, Plut. 3, 464.] Κατελαύνω, Depello, VV. LL. sine exemplo. Et additur ex Exodo. 31. Κατάλασε μόσχον λεπταν, pro Vitalum duxit in minuta. [“T. H. ad Plutum p. 403. Villos. ad Long. 150.

A Aristoph. Eccl. 1092. Fr. 239. De coitis, Kuster Aristoph. 215. Brunck. 3, 139. Theocr. 100. Harless. Schæf. Mss. * Κατέλασμα, Elian. Tact. 44. αὐτὰ ταῦτα.] Παρελαύνω, Prætervehor, παρατρέφω, Cursum alium supero: unde et simpl. pro Supero s. Vinco ponitur: ut paulo post videbis: proprie autem cursum est; sed Od. M. (197.) de navi etiam dicitur || Obequito, Invehor, Irruo in hostes, Bgd. e Xen. Ἰππαρχ. (3, 21.) Προθύμῃς—παρελαύντας ἐπὶ τοῖς πολεμίοις. || Equo prævehor ante alios, Xen. K. Π. 1, (2, 16.) Παρελαύνω ἐφ’ ἄρμας, Provectus in medium. Et παρήλανον, In medium proventi sunt et prodierunt. || Dicitur et cum secus, pro Porro ago, Prodire facio, Xen. ibid. (17.) Ἐπει δὲ πάσας παρήλασε: (K. Π. 5, 3, 20.) Παρελαύνω τὸν ἵππον ἐπὶ τὸ πρόσθεν. || Progredior, Evado, Chrys. ad Cor. 1. Εἰ τὸ πρῶτον παρήλασας μανίαν, de Philosophiis loquens. || Supero, Vinco, υπερβάλλω, Basil. de Iejun. 2. Τοσοῦτον τῇ γαστριμαργίᾳ καὶ τὰ ἄλλα παρελαύνω. Hæc et alia Bud. 887. Diog. L. de Phalarco, Πλάτα βιβλίων σχεδὸν ἅπαντας παρελάκε, Superavit, Prestitit. [“Item Teudo, Eo, Hesiod. A. (353.) Τὰ χίνα δὲ τοὶ παρελαύνω Ἐκ Κρίως ἀνακτα, Trachinias tendo.” Brunck. Mss. “Toup. Add. in Theophr. 302. Jacobs. Specim. 44. Villos. ad Long. 184. Aristoph. 2, 243. 3, 40. Supero, Valon. ad Chrys. 43. Bergl. Alciph. 189. * Παρελάω, Villos. L. c.” Schæf. Mss. * Παρέλασμα, Aristæas de Lxx. Interpp. 255.] Περιελαύνω, Circumagito, e Xen. (K. Π. 1, 4, 24.) || Περιελαύνω, Circumagens, Circumdans, e Plut. Rom. || Abigo, Cogo, Polyb. 5, 49. 4.] Περιελαύμενος λείαν ἱκανῶν: (96, 10.) Τὴν περιελαύμενον λείαν. Bud. || Vexo, Violenter insto, περιβρίζω, Basil. Π. καὶ ἐξωθεν καὶ ἐκωθεν ἐκείνῳ στοράσσω, Bud. [“Wakef. Ion. 1325. Fursen. Phon. 531. Brunck. Aristoph. 3, 39. Dionys. H. 3, 1796. Abigo, Fischer. Palæph. 163. Vexo, Herod. 28. De bello, Achill. Tat. 15. De poculis, Bergl. Alciph. 87. ad Thom. M. 102. Περιελάω, fut., ad Mter. 146. * Περιελασις, ad Charit. 564.” Schæf. Mss. “Circumequitatio, Circumagitatio currus, Herod. 1, 170.” Schw. Mss.] Προελαύνω, Ante signa evehor, Bud. e Xen. (Ἰππαρχ. 4, 4.) μάλα χρήσιμον καὶ ἐν πολέμῳ καὶ ἐν φιλίᾳ προελαύνειν τῆς φυλῆς ἐκαστῆς τῶν ὑπάρχοντων. Quod ita de equitibus quidam dietam velint ut de peditibus προάγω. [“Ad Herod. 713.” Schæf. Mss. * Προελασις, Procursor, Xen. Ἰππαρχ. 18, 3.] Προσελαύνω, Advēhor, Xen. Ἰππαρχ. (3, 41.) Ἀντιμετώπους προσελαύνειν ἀλλήλους, de Exercitatione et Decursione equestri loquens: K. Π. 1, (4, 18.) Προσελάσας ἵππον, Equo adventus est. Bud. Comm. 887. Et in VV. LL. (4, 2, 9.) Προσελαύνει πρὸς τὸν Ἰππῶν, Ad Hypanios equo fertur. Plut. Poplic. Τῇ πόλει προσελαύνω, Impetum ad urbem facio. Dicitur et Προσελαυνούσης ἡμέρας a Lucian. pro Adventante s. Adventante die. [“Ad Diod. S. 2, 35. De navi, Fisch. Palæph. 143. Προσελάω, Musgr. Hel. 452.” Schæf. Mss. * Προσελασις, Dio Cass. 130. Προσελασία, Gl. Tractus. * Ἀντιπροσελασία, Dio Cass. 476.] Συνελαύνω, Astringo, Compello, Cogo, In angustum redigo, Plut. de Pr. Frig. Συνελαύνω τὰ σωματὰ τῷ ψυχρότητι, de aere loquens, i. e. Corpori frigore compellens: Phoc. Συνελαύνεται τὸ πλῆθος εἰς βραχὺ διάστημα τῆς νήσου, σφιγγομέναι ἐκ τῆς ταῖς θαλάσσαις: Cæs. Ἐν ὁδῷ ποτε συνελθόντες τὸ χειμῶνος εἰς ἐταυλιν ἀνθρώπου πάντας. Idem, Συνελαύνετο εἰς μάχην, Coactus est pugna decernere, Bud. || Neutr. pro Infesto animo couorro, Congrediamur infesto Marte, (Il. X. 129.) Βέλτερον αὐτῷ ἐρίδω συνελαυνόμεν, i. e. συνελθεῖν εἰς ἔργον. || Act. Committimus, (Od. Σ. 38.) ἐρίζετον ἀλλήλοισι Σαρπητὶ μαχέσασθαι ἀλλὰ συνελάσσομεν ἄκα. [“Ad Herod. 83. Alciph. 346. Musgr. Heracl. 379. Boiss. Philostr. 610. Συνελαυνόμενος, Toup. Opusc. 1, 304.” Schæf. Mss. Συνελαυνόμενος, Arat. 176. * Συνελασις, Gl. Committimus. * Ὑπελαύνω, Subigo, Subagito, Xen. K. Π. 1, 8, 11. vertitur Equum cognihil ineito. * Ὑπερελαύνω, Quint. Sm. 11, 330.] “Ὑπερελασις, Transmissio, VV. LL. Hes. exp. ὑπέρεσσι et ὑπερβάλω.” [Ἐλασι, Grammatici contractum esse aiunt ad

ελάσαι, quibus consentit Maitharius, repugnat autem Dawes. M. Cr. 174.] "Ελάσαι, poet. pleonasmo " τοῦ εἰ δicitur etiam ipsum pro ἔλσαι, Coercere, Concludere: vel etiam Compellere: volunt enim ἔλσαι alii esse pro εἰλῆσαι et συνεῖρξαι, alii pro ἐλάσαι per sync. Il. Φ. (295.) Πρὶν κατὰ Ἰλίοφιν κλυτὰ τεύχεα λαὸν ἐέλσαι Τρωϊκὸν, Antequam intra Ilii muros populum Trojanum compuleris s. concluderis. Unde præter. pass. "Εελμαι, Compulsus s. Conclusus sum. Il. Ω. (662.) Οἶσθα γὰρ ὡς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα: Σ. (287.) "Η οὐ πω κεκόρησθε ἐελμένοι ἐν δόθι πύργων: M. (37.) Διὸς μάστιγι δαμέντες, de Græcis, Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐελμένοι ἰσχανόωντο. "Metaph. vero quidam in Epigr. dixit, Ἀμφασίης "ἐελάγεσσι ἐελμένος, Conclusus s. compulsus intra habitationes, pro Nescius quid diceret. In iisd. Epigr. Lascaris dicitur ἐελμένον exp. Speratum, quasi ab ἐέλομαι. [Vide supra "Ελλω, "Ελω.] "ΕΛΑΤΗ, Abies, dicta παρὰ τὸ ἐλάῃν, ὃ ἐστὶν ἐς ἄψιν ἀνατέτασθαι. Unde et Od. E. (239.) dicitur ἀνατονομήκης. Plut. (8, 355.) Στεφάνους δασεῖς ἔχοντες, οἱ μὲν ἐ., οἱ δὲ πεύκης. Plin. 12. c. ult. Est præterea arbor ad eadem unguenta pertiuens, quam alii Elaten vocant, quod nos Abietem, alii Palmam, alii Spathen. Galeno est τὸ ἀπαλὸν ἐκβλάστημα τῆς φοίνικος, Tenerum palmæ germen: cum quo idem sentit Hes. Ut autem Diosc. ait, ὁ περιεχόμενος ὑπ' αὐτῆς καρπὸς, ἀπαιλεῖται, Gorr. || Eid. Diosc. 1, 151. est Involucrum fructus e palma nascentis, seu, ut Marcellus tradit, Corticosum palmæ adhuc florentis operimentum, quem Palmæ corticem Colum. vocat. Novi et jamjam nascentis in palma fructus involucrum et folliculus; ita enim scribit, Φοίνιξ, ἣν ἐνιοὶ ἐ. ἡ σπάθην καλοῦσι, περικάλυμμά ἐστι τοῦ καρποῦ τῶν φοινίκων ἀπὸ τῆς ἀνθοῦντων. Galeno Simpl. 8. φοίνικος ἀμφέσµα, ut ab Archigene ap. ipsum κ. Τόπ. 2. vocatur φοίνικος σεβένιον. Nonnulli exp. Corticosum illud, quod in summa palmula nascitur. || Palmula, h. e. Extrema remi pars, s. Remus, κώπη, (Il. H. 5.) ἐϋξέστης ἐλάτῃσι Πόντον ἐλαύνοντες. Apud Eur. (Alc. 444.) ἐλάτῃ δίκωπος exp. Cymba, synecd. || Hasta, Hastile ex abiete, sicut μελία: Hesiod. 'A. (190.) "Ερχεσθιν ἥδ' ἐλάτῃς αὐτοσχεδὸν ὀριγνῶντο. ["Musgr. Iph. A. 39. T. 1133. ad Diod. S. 1, 188. Remus, Eur. Phœn. 217. Valck. p. 74. 79. cf. Beck. p. 188. Musgr. p. 189. Conf. c. ἐλάτα, Jacobs. Anth. 7, 6." Schæf. Mss. "Est ætiam ἐλάτῃ, s. Dor. ἐλάτα, Oleris species quædam, ap. Epicharmum Athen. 2, 70. ubi vide Animadv." Schw. Mss. * "Ελατοφόρος Populifer, Planudes Ovid. Met. 1, 578." Boiss. Mss. * "Ελατῆς, Nicander 'A. 624.] "Ελάτινος, Abiegnus. Et ἐ. μύρον s. ἔλαιον, Unguentum s. Oleum ex elate. [Diosc. 1, 54.] AT "Ελατίνῃ, Herbæ nomen est, de qua Diosc. 4, 40. Plin. 27, 9. SED ET Εἰλάτινος pro ἐλάτινος poetæ dicunt, metri causa inserto ι, Od. O. (289.) ἰστὸν, et δοκοί, Od. T. (38.)

"ΕΛΑΦΟΣ, ὁ, ἡ, Cervus, Cerva, Od. K. (158.) ὑψιπερὶν ἐλαφὸν μέγαν: Il. Α. (475.) κεραόν: Θ. (248.) Νεφέρον σῖνον' οὐνχεσσι, τέκος ἐλάφοιο τάχεις, de aquila: Φυλάκινῃς ἐλάφοισιν, N. (102.): Xen. K. Π. 1, (6, 19.) "Ελάφους (δουλοῦν) ποδάγρας καὶ ἀρπεδόνας. || Est etiam, Πλακοῦς ὁ τοῖς ἐλαφηβολοῖς ἀναπλασσόμενος διὰ σταιτὸς καὶ σπασάμου, Athen. 14. Eust. addit et μέλιτος. Quod ad etymol. attinet, Eust. dicit esse vel ab ἐλεῖν τοὺς ὄφεις, aspero in tenuem mutato propter φ sequens, vel ab ἐλᾶν τοὺς ὄφεις. Plut. vero de Prud. Anim. scribit, "Ελάφοις τοῦνομα πεποιθῆσθαι παρώνυμον, οὐ τῆς ἐλαφρότητος, ἀλλὰ τῆς ἑλξεως τοῦ ὄφους, quoniam οἱ ὄφεις ραδίως ἄγονται ὑπ' αὐτῶν. [Heyn. Hom. 6, 387. 629. Jacobs. Anth. 7, 365. 375. 413. 8, 27. 9, 136. 501. Brunck. Soph. 3, 497. Cerva cornuta, Jacobs. Anth. 12, 38. Heyn. Hom. 7, 52. Apollod. 349. Brunck. Lectt. ad Anal. 103. Munck. ad Anton. Lib. 139. Verh., Tyrwh. ad Aristot. 199. ad Callim. 1, 111. Græv. Lectt. Hes. 616. ad Diod. S. 1, 258. Locella ad Marbod. 156. Pellis cervina, Villosus ad Long. 185. Placentæ genus, Valck. Adouiaz. p. 398. Nom. propr., ad Anton. Lib. 285. Verh. "Η ἐλ., Græv. Lectt. Hes. 616.

PARS XIII.

A Brunck. Lectt. ad Anal. 103. Munck. ad Anton. Lib. 138. Verh. 300. Zeun. ad Xen. K. Π. 56. (qui errat.) "Ε. κερούσσα, Musgr. Iph. A. init." Schæf. Mss.] "Ελαφόβοσκον, Elaphoboscon, Herba valens contra serpentium omniumque aculeatorum ictus; quippe fama est hoc pabulo cervos resistere serpentibus, Plin. 22, 22. Cujus descriptionem ibid. habes, et ap. Diosc. 3, 8. qui et ipse etym. e Plin. jam allatam habet, Ταύτην τὴν πόαν τὰς ἐλάφους νεμηθείσας ἀντέχειν τῶν ἐρπετων δῆγμασι. Officinæ et herbarii Gratiam Dei vocant, Gorr., addens etiam a quibusdam dictum esse τὸ ἐλελίσφακον, Diosc. auctore. ["Allium, Diosc. Notha 446." Boiss. Mss. Pastinaca sativa, Linn.] PRO QUO "Ελαφοβοσκὸς scribitur ap. Hes. "Ελαφογενῆς, E cervo ortus: ἐλαφογενῆς, Hesychio ὁ τοῦ ἐλάφου μυελός. [* "Ελαφοειδής, Strabo 4. p. 318. * "Ελαφώδης, Phot. Cod. 169. * "Ελαφόκρανος, Strabo 15. p. 1037. * "Ελαφοκτόνος, Eur. Iph. T. 1112.] "Ελαφασκόροdon, Genus allii, de quo Diosc. 2, 185. quod et ὀφιοσκόροdon dicitur, VV. LL. [* "Ελαφοσοῖη, Jacobs. Anth. 8, 385." Schæf. Mss. * "Ελαφόστοικτος, nom. propr., Lysias 456." Seager. Mss.] "Ελαφηβόλος, Qui cervos jaculis figit, ut "Αρτεμῖς, Plut. (10, 26.) Generaliter vero pro Quoquoque ferarum agrestium venatore, Eust.: Il. Σ. (318.) ὥσπερ λῖς ἡγένης, ἡ δὲ ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαβηβόλος ἀπάσῃ ἀνῆρ. ["Wakef. Trach. 214. Bœckh. in Plat. Min. 149. Heyn. Hom. 7, 479." Schæf. Mss.] "Ελαφηβολία, Cervorum jaculatio, venatio, Soph. A. j. (178.) "Ελαφηβόλια, τὰ, Festum ap. Phocenses in honorem Dianæ venatricis, Plut. de Virt. Mul. "Εορτὴν δ' ἐκ πασῶν μεγίστην τὰ ἐ. μέχρι νῦν τῇ Ἀρτέμιδι τῆς νίκης ἐκείνης ἐν Ὑαμπόλιδι τελουσι, Victoriæ sc. contra Thessalos. ["Ad Xen. Eph. 132." Schæf. Mss.] "Ελαφηβολίων, ὦνος, ὁ, Februarius, Mensis hybernus, Gamelione posterior, prior Munychione, quem a figendis cervis dictum volunt, qui illo mense Dianæ "Ελαφηβόλῳ immolarentur. [Thuc. 4, 18. 5, 19.] Annotat vero Eust. ἐλαφηβόλος et ἐλαφηβολία dici poetice PRO "Ελαφοβόλος ET "Ελαφοβολία, verso ὁ in η, metri causa, ut in σταχυολόγος, λαμπαδηφόρος. "Ελάφειος, Cervinus, ut μυελός, Gal. Medulla cervina, στέαρ, Diosc. Et neutr. ἐλάφειον, sub. κέρας, κρέας, Cervinum cornu aut caro, Suid. || "Ελάφειος ἀνῆρ, Metaph. a cervis sumta, Etymologo δειλός: pro quo perperam "Ελάφωνος ap. Suid. legitur. ["Ad Mær. 357. Jacobs. Anth. 7, 365." Schæf. Mss. * "Ελάφιος, Mensis ap. Eleos, Paus. 5, 13. 6, 20.] AT "Ελάφιον, Hesychio κώνειον. ["Ocimoïdes, Diosc. Notha 464. * "Ελαφικόν, Elaphoboscon, 455." Boiss. Mss.] ET "Ελάφια ap. Eund. οἱ τῶν ἐλάφων ἀστράγαλοι, Cervini tali. "Ελαφίνης, Hinnulus cervinus, νεβρός, Hes. "Ελαφέω, Fugito et pavito more cervi.

"ΕΛΑΦΡΟΣ, Levis et celer instar cervi; dictum enim volunt quasi ἐλαφρὸς, ab ἐλαφός. Il. Π. (745.) ἐλαφρὸς ἀνῆρ ὡς ρεῖα κυβιστᾷ: Od. Γ. (370.) ἵπποι ἐλαφρότατοι θείειν: Il. X. (139.) κίρκος—ἐλαφρότατος πετεηνῶν, Volucrum velocissimus. Sic dicitur a Plut. Fab. "Ἀνδρες ἐλαφροὶ καὶ ποδώκεις, de Iberis. Plato Pol. 2. "Ελαφρὸς πρὸς τὸ αἰσθανόμενον διώκειν. Et Xen. K. (2, 4.) Τὸ δὲ εἶδος ἐλαφρόν. || Oppositum τῷ βαρύν, Gravis, Ponderosus, quomodo Xen. (6, 11.) dicit venatorem, cum venatum exiturus est, debere habere ἡμελημένην ἐλαφρὰν ἐσθῆτα, Levem. Quo referendum videtur illud, "Ελαφρόν γενέσθαι, pro Allevvari, Leviolem reddi: ut ap. Plut. (6, 402.) Δῖστυς jubet Danaen "Ενθυμεῖσθαι τὰ τῶν ἴσα καὶ μεῖζω δυστυχούντων, ὡς ἐσομένην ἐλαφροτέραν, Foris enim ut ea ratione mæror ipsius allevetur. Nec multum absimili sensu inter ἱππικὴν δύναμιν in bello dicuntur ἐλαφροὶ, Levioris armaturæ equites, qui sc. undique cataphracti non sunt. At ἐν ἐλαφρῷ ποιεῖσθαι, Leve ducere, Non magni æstimare. || Opp. τῷ ἐπαχθεῖ καὶ φορτικῷ, de homine dictum, pro Non molestus et difficilis, Isocr. (Panath. 11.) Τὰς μὲν τῶν ἄλλων ἀηδίας καὶ βαρύντηας εὐκόλως καὶ ραδίως φέροντας, σπᾶς δ' αἰσχύνης—ἐλαφροτάτους καὶ μετριωτάτους τοῖς συνοῦσι παρέχοντας. Sic Suid. quoque annotat, ἐλαφροτάτους a vett. ἐν ἐπαίνῳ dictos fuisse τοὺς πραοτάτους, sc. κατ' ἐναντίον τοῦ βαρυντάτου καὶ φορτικώτατου. At

11 A

Ελαφρόν πῦρ ap. Diosc. *Levis ignis, pro Non vehemens.* Apud Plat. Ἐλαφρὰ δ' ἡ δέησις, Facilis et levis petitio. “Ἐλαφρότερον, Levius, Facilius.” [“Eichst. de Dram. 141. Burm. ad Phædr. 39. Mitsch., ad Callim. 1, 66. Valck. 203. Ἐν ἐλαφρῷ, Harles. ad Theocr. 367. ad Herod. 59. 275.” Schæf. Mss.] “Ἐλαφροειδής, Tunica illa tenuis qua testiculi involvuntur. Ita VV. LL., sed metuo ne perperam pro “ἐρυθροειδής vel ἐλυτροειδής. Vide Δαρτός.” [*Ἐλαφρόντος, Nonn. D. 10, 247. *Ἐλαφρόπους, Dionys. H. 5, 201.” Schæf. Mss.] “ὑπερέλαφρος, Perlevis, Valde “levis,” [Xen. K. 5, 31. *ὑπέλαφρος, Sext. Emp. 229.] Ἐλαφρῶς, Leviter, Celeriter, ut πλώειεν ἐλαφρῶς, Od. E. [240. *Ἐλαφρότης, Gl. Levitas, Plato de LL. 7, 795.] Ἐλαφρία, Levitas, κουφότης, μωρία, Hes. ὀλιγότης, Suid. [2 Cor. 1, 17. et Schleusn. Lex. in N. T.] Ἐλαφρόνω, Allevio, [J. Poll. 1, 161.] ET Ἀπελαφρόνω, Sublevo, [v. Schneid. Lex. *Ἐπελαφρόνω, Aster. Homil. p. 15. Rub., Josephi Vita s. 55.” Boiss. Mss. *Συνεπελαφρόνω, Herod. 1, 18. *ὑπελαφρόνω, Const. Manass. Amat. 4, 10.” Boiss. Mss.] Ἐλαφρίζω, Elevo, Plut. (7, 260.) Οὐ περὶ οὐς ἐλαφρίζουσα κόφους ἔαντην, Nec solitis tamen ipsa pennis sublimis, Bud. || Allevio, Synes. de Ius. Τῆς τε ἀρίστης ἔξεως ἐν ψυχαῖς ἐλαφρίζουσης αὐτὸν καὶ ἐναπομοργνυμένης κηλῖδα τῆς χείρονος. [“Valck. Phœn. p. 624. Diatr. 145. Thom. M. 666. Anyte 23. Wakef. Georg. 11.” Schæf. Mss.] “Ἐπελαφρίζω, Allevio: “aliis Elevo, Sursum tollo, Sublevo. Philo de Mundo, “(40. Hoesch.) Τῆς γεώδους καὶ βάρους ἐχούσης οὐσίας “ἐπελαφρισθείσης, καὶ τὸν ἄνω τόπον ἀντιλαβούσης, “Sublevata.” [*Συνελαφρίζω, Greg. Naz. 2, 8.]

ΕΛΑΧΥΣ, SEU Ἐλαχός, quod e Callim. (Fr. 349.) affert Eust., Parvus, μικρός: ut ἐλαχὺ σκάφος, Epigr. Pαινυμ, s. Exiguum et vile, navigium, sicut Etym. ἐλαχὺν δόμον exp. τὸν μικρὸν καὶ πενιχρόν. Et in fem. Od. I. (116.) Νῆσος ἔπειρ' ἐλάχεια παρέκ λιμένος τεράνυσται: sic enim ibi a quibusdam legi annotat Eust., accentum autem in antepenultimam transferri, ut iu λίγεια a λιγύς. Nicander (Θ. 324.) de Sepe done serpente, Κράατι δ' ἐμβαρύνθει, ἐλάχεια δὲ φαίνεται οὐρη. Deducit autem Etym. ab ἐλῶ, τὸ ἀφαιρῶ, ut sit ἀφαιρεθεῖς, et per consequens μειωθεῖς. [“Antip. S. 106. Ἐλαχεῖα, Ruhnck. Ep. Cr. 14. Ilgen. Hymn. 257. ad Diod. S. 1, 163.” Schæf. Mss. *Ἐλαχυπτέρυξ, Pind. Π. 4, 29.] COMPAR. est Ἐλάσσων SIVE Ἐλάττων Attice. SUPERL. Ἐλάχιστος: sicut a βράδυσ, fit comp. βράσσων, et superl. βράχιστος, a ταχύς, θάσσων, et τάχιστος. Apud Etym. vero est et regularis comp. Ἐλαχύτερος, ET Ἐλαχίων, irregularis, sicut a βραχύς βραχίων. EST autem Ἐλάττων, Minor, Aristot. Anim. 4. Ὁ δὲ ἄρρην ἐλάττω τὰ πτερύγια ἔχει, Pinnae habet minores. Dem. (330.) Τοῖς μὲν ζῶσι πᾶσιν ὑπεστὶ τις ἢ πλείων ἢ ἐλάττων φθόνος, Major vel minor. Huc pertinet et ἐλάττω γίνεσθαι, pro Imminui, Minorem fieri, opp. τῷ αὐξάνεσθαι. Dem. (36.) “Ὅσω δὲ τὰ τῆς πόλεως ἐλάττω γέγονε, τοσοῦτ' αὖ τούτων νύξεται. Et ελασσὸν ἔχειν, Minus habere, pro Inferiorem esse, Vinci et superari aliqua re, Deteriori esse conditione. Bud. Comm. 392. 859. Dem. (268.) Οὐδ' ἐνταῦθα ἐλαττον ἔχων, δίκαιός ἐστιν ἀπελθεῖν. Sic dicitur et ἐλαττον φέρεσθαι, Posteriores ferre. Greg. Οὐχ ὅτι κἂν τούτοις ἐλαττόν τινας ἡνέγκατο, Non quod cuiquam in hisce rebus cesserit. Et, Περὶ ἐλάττονος τῶν ἡδονῶν ἐποίησας (τὸν νόμον), Minoris aestimasti quam voluptates, Præ voluptatibus contemtui habuisti. Vide alia ap. Bud. 302. Et ἐπ' ἐλαττον, Minus: ἐπ' ἐλαττον ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς αἰσθησεως, Minus sentire. Aristot. de Anim. 4. Ἐπ' ἐλάττω ἔχει τὰ πτερύγια, Pinnae habet per deminutionem inæquales, Gaza. Et δὲ ἐλάσσονος, Minori intervallo. Thuc. 7, (4.) Δὲ ἐλάσσονος γὰρ πρὸς τῇ λιμένι — ἐφορμήσειν σφᾶς, Propinquiore spatio ante portum ingressuros. || Ἐλάττων, Inferior, Thuc. 2, (94.) “Ἐκπληξίς ἐγένετο οὐδεμιᾶς τῶν κατὰ τὸν πόλεμον ἐλάσσων, Isocr. Pan. Οὐδενὸς ἐλαττον ἀμάρτημα τοῦτο, Nullo inferius. In qua signif. ap. Eund. post ἐλάττων additur particula ἢ in Busir. Ἐλάττω νομίσας τὴν ἀρχὴν (τὴν μητρώαν) ἢ κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν εἶναι,

A Inferiorem quam pro suo ingenio atque animo. Dicitur vero et de persona aliqua, ut Xen. A. (5, 8.) Ἐπιμελεῖσθαι ὥς μὴ ποτε αὐτοὶ ἐλάττους τῶν σιτίων γίγνεσθαι. Reperitur autem et ἐλάττων χρημάτων, sicut ἡττων ὀργῆς, pro Sordidus, Qui a pecuniis superatur, Deditus pecuniis. || Ἐλάττων, Paucior: ut, Οὐκ ἐλάσσους ἑπτακισχιλίων, Non pauciores septem millibus. Sic, Ἐλάσσονες πλήθει πολλῶ, Multo pauciores s. inferiores numero. Plato Ep. Οὐκ ἐλάττω τριάκοντα ἐτῶν ἀκήκοε, Non pauciores quam triginta. Dem. Γεγονὼς ἐτη πεντήκοντα ἢ μικρόν ἐλάττω. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 32.) Ἐλάττους τὰς βοῦς ποιεῖν, Pauciores boves reddere, Boum numerum imminuere. || Ἐλαττον adv. quoque pro Minus, ut Ἐλασσὸν ἀπώθεν ap. Thuc. (4, 67.) Minus procul i. e. Propius, Plato Epist. 7. Τάλαντ' ἐστὶν οὐκ ἐλάττωτον ἑκατὸς ἢ Δίωνος οὐσίαι, Non minus quam centum, s. non pauciorum: de LL. Ἐτῶν γεγονὼς μὴ ἐλαττον ἢ πεντήκοντα. Sic et ἐλάσσονι νίφεται, Minus ningit, itidem adv. aut subintellecto aliquo subst. [“Valck. Hipp. p. 295. Wakef. S. Cr. 5, 38. 140. ad Diod. S. 1, 571. Ἐλάττων χρημάτων, ad Xen. Eph. 217. Ἐλάττω, ad Thom. M. 98. ad Diod. S. 1, 622. 703. 2, 14. 148. 311. 392. Dionys. H. 1, 194. 3, 1785. Ἐλάττω, ἐλαττον, adv., ad Diod. S. 1, 37. Ἐλαττον, 611. 622. 2, 14. 401. Ἐλασσὸν, adv., Eur. Hec. 882. Ἐλαττον ἔχειν πρὸς, ad Phalar. 241. Μηδενὸς ἐλαττον ἔχειν τινός, Valck. Diatr. 118. Ἐπὶ τὸ ε. λέγειν Bergl. Alciph. 212. Ἐν ἐλάττονι ποιεῖσθαι, Schneid. ad Xen. Cc. 39. Ἐλαττόνων τῷ μεγέθει λίθων, Strabo 6, 579. Καὶ ἐλαττον, Heind. ad Plat. Charm. 115. Ἐλαττον οὐδενός, Dionys. H. 1, 44. Ἐλάττους, Numerus inferiores, 2, 2274. Οὐκ ἐλάττους ὀγδοήκοντα, Diod. S. 1, 644. Ἐπ' ἐλαττον, Thom. M. 687. Ἐλαττωταί καὶ ἐλαττον, 780. Ἐλάσσονες, Pauciores, Herod. 258. 281. 3, 121. coll. 120. Philostr. 60. Boiss. *Ἐλαπρότερος, P. Abresch. Paraphr. 90.” Schæf. Mss.] “Ἐλασσὸν, Minus, pro quo Att. ἐλαττον.” Ἐλαττωταί, Minus, Rarius. [“Heind. ad Plat. Theæt. 301.” Schæf. Mss.] Ἐλαττόνως, Minus, Plato. [Ἐλασσόνως, Hippocr. 352, 23.] Ἐλαττονέω, Minus fero, Bud. ex 2 ad Cor. 8, (15.) Ὁ τὸ πολὺ, οὐκ ἐπλεόνασε, καὶ ὁ τὸ ὀλίγον, οὐκ ἠλαττόνησε, Et qui paulum, non minus habuit, Beza. || Imminuo, Minus reddo: unde Ἐλαττονούμενον σῶμα, Basil. 396. Extenuatum, Bud. [“Valck. Oratt. 374. P. Abresch. Paraphr. 90.” Schæf. Mss.]

Ἐλασσώ SEU Ἐλαττώ, Deminuo, Imminuo, Thuc. 3. Μὴ προστιθέναι τιμὴν, ἀλλὰ μὴδ' ἐλασσόν τῆς ὑπαρχούσης, Imminuere pristinum honorem. Isocr. Ἐλαττοῦν τὴν πόλιν, Civitatis commodis deträhre. Et in pass. ap. eund. Thuc. 1, (77.) Ἦν τι — καὶ ὅπως οὖν ἐλασσώσων, Si quid auferatur et adimatur, Si quid decedat. Philo de Mundo, Ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον ἐλαττούμενος, Ad imminutionem sensim vergens. Ἰνα μὴ τις ἐλαττοῖτο ὑπ' αὐτοῦ, Cic. ap. Plat. vertit, Nec ab ullo imminutum, Lex. Cic. 32. Greg. Παρὰ πολὺ τῆς τάξεως ἐλαττουμένης, Multum immutato ordine, Bud. || Ἐλαττοῦμαι, Inferior sum, Superior, Thuc. 1, (115.) Ἐλασσούμενοι τῷ πολέμῳ, Bello inferiores: 8, (89.) Ἐκ δὲ δημοκρατίας αἰρέσεως γιγνομένης πρὸς τὰ ἀποβαίνοντα, ὡς οὐκ ἀπὸ τῶν ὁμοίων ἐλασσούμενοι, τὶς φέρει, Ut qui non ex eod. gradu vel pari conditione cedat aliis. Dem. (226.) Πολλὰ μὲν οὖν ἐγὼ ἐλαττοῦμαι κατὰ τὸν τὸν ἀγῶνα Αἰσχίναν, Longe inferior sum. Ἐλαττοῦσθαι, Qui fert inferiores partes, Qui inter primos non censetur, Bud. Plato de Rep. 8. Φεύγοντος τὰς τε ἀρχὰς καὶ τιμὰς καὶ δίκας, καὶ θέλοντος ἐλαττοῦσθαι ὥστε πράγματα μὴ ἔχειν. Idem, Ἀχθομένης ὅτι οὐ τῶν ἀρχὴν ἐχόντων αὐτῇ ὁ ἀνὴρ ἐστὶ, καὶ ἐλαττουμένης διὰ ταῦτα ἐν ταῖς ἄλλαις γυναῖξιν. Sic Isocr. Ἐλαττουμένους παντὶ τῷ βίῳ, exp. Tota vita viliores. || Ἐλαττόομαι, exp. Detrimentum facio s. accipio, Pauperior fio, VV. LL. [“P. Abresch. Paraphr. 90. Toup. Opusc. 1, 213. Emendd. 1, 459. Plato Gorg. 43, ad Phalar. 256. Boiss. Philostr. 391. Dionys. H. 2, 1170. Ἐλαττοῦσθαι τινός, 4, 2233.” Schæf. Mss.] Ἐλάττωμα, opp. τῷ πλεονέκτημα, Inferiores partes et deterior conditio. || Vitium, quo scilicet aliquis aliquo inferior est. Chrys. ad Eph. 4. Πάντα

τὰ ἐ. τῶν γυναικῶν φέρειν τοὺς ἄνδρας πρόσεταιzen ὁ A θεός. Idem, Ὡς γὰρ τὸ πολὺ γυναικῶν τοῦτο ἐ. Idem, τῆς φύσεως τὸ ἐ., Naturæ vitium s. incommodum. Greg. Naz. Τὰ ἀπὸ κακίας ἐ., Vitia a malitia pullulantia. || In Pand. appellatur Vitium rei, quæ præscribi non potest propter malam fidem, Bud. || Pro Victoria, passive, Polyb. Τῶν ἐν τούτοις (τοῖς πρὸς Ἀννίβαν ἀγῶσι) ἐ. Et mox, Οὐ γὰρ παρὰ τὸν καθοπλισμὸν, ἀλλὰ παρὰ τὴν δεξιότητα τὴν Ἀννίβου περιέπικτον τοῖς ἐ. Et alibi itidem. Bud. ["Diog. L. 9, 68." Boiss. Mss.] "Ἐλάσσωμα, i. q. ἐλάττωμα, Diminutio: s. Partes inferiores. Exp. etiam Vitium, Petritimentum, Clades." [*Ἐλαττωμάτιον, Gl. Vitulorum.] Ἐλάττωσις, Imminutio, Deminutio. [Plut. Mor. 1, 5. Ox.] Ἐλαττωτικός, Qui deminuit, Non plus, VV. LL. [Aristot. Eth. 3, 9, 10. * "Ἀγελάττωτος, Procl. in Alcib. p. 16." Boiss. Mss. * Ἀντελάττωμαι, Dio Cass. 44, 253. * "Παρελαττώω, Imminuo, Chrys. περὶ Παρθ. 41. T. 6. p. 269." Seager. Mss. * Συνελαττώω, Achill. Tat. 2, 210.]

Ἐλάχιστος, Minimus, Aristot. Ἐλάχιστον τῶν ζῶων B πάντων, Minimum omnium animalium. Tam late autem patet quam Lat. Minimum. Thuc. 3. "Ὅτι ἐπ' ἐ. τὴν αἰτίαν ἐπιφέρειν, Pro quam minimo crimine. Apud Eund. (1, 70.) Ἐπ' ἐ. ἀναπίπτουσι, Vel minimum animo consternantur: eis ἐ. ἐστι, Pro minimo est. 1 ad Cor. 4, (3.) Dicitur et frequenti loquendi formula, τὸ δ' ἐ., Quod vero minimum est. Et τὸ ἐ. adv. Minimum: πρὸ δύο μηνῶν, ἢ ἐνὸς τὸ ἐ., Minimum ante duos unumve mensem. || Paucissimus. Isocr. Ἐ. ἀμφισβητήσεις ποιήσουσι. Plut. Pericle. Ὡς ἀριθμὸν οἱ τὸν ἐ., πεντεκαίδεκα τάλαντα, πενήνηκοντα δὲ οἱ τὸν πλεῖστον γράφουσιν. Alex. Τῆς δὲ στρατίας τὸ πλεῖθος ἐ. λέγοντες. Sic dicitur ὡς ἐν ἐ. δηλῶσαι, Ut paucissimis verbis declarem. Huc referri potest et illud ap. Aristot. Ἐν ἐλαχίστοις δυσὶν ἐγγίνεται, In duobus, si paucissima sint. Vel, Minimum in duobus. Sic ἐν ἐ. τέτταρσι, Ad minimum in quatuor. || Exp. et Brevissimus: ut δι' ἐ. καιροῦ γενησόμενον. Quo referri queat, quod e Thuc. (1, 138.) citatur, Ἐν τε παραχρῆμα δι' ἐ. βουλῆς κράτιστος γνώμων. Sic C ap. Eand. 3, (39.) Αἷς ἂν μάλιστα καὶ δι' ἐ. ἀπροσδόκητος εὐπραξία ἔλθῃ, Momento. "Ἐλάχιστα, Minime: οὐκ ἐ., In primis." [* Herod. 583. Τούλ., Thom. M. 661. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 222. Dübns. H. 2, 647. Οἱ μὲν ἐλάχιστον, 5, 208. Plut. Alex. 34. Schm. Κατ' ἐλάχιστον, Tonp. Emendd. 1, 258. Ἐπελ., 2, 393. Athen. 1, 37. Τάλάχιστα, Dionys. H. 1, 451." Schæf. Mss.] Ἐλαχιστότερος, Minor, Minimus, ad Eph. 3, 8. Ἐμοὶ τῷ ἐλαχιστοτέρῳ πάντων τῶν ἀγίων. [Od. 9, 116. "Valck. Adonias. p. 235." Schæf. Mss. * Ἐλαχιστότατος, Sext. Emp. 627. * Ἐλαχιστότης, Gl. Exiguitas, Socr. H. E. 3, 12. * Ἐλαχιστάκις, Hippocr. 777.]

"ΕΛΔΟΜΑΙ, Cupio, Desidero, Appeto. Il. E. (481.) Καδδὲ κτήματα πολλὰ, τὰ τ' ἐλδεται ὅς κ' ἐπιδενής: Il. Ψ. (122.) de mulabus ligna trahentibus "e sylva, Ἐλδόμεναι πεδίοιο διὰ ῥωπήϊα πυκνά." ["Ruhnk. Ep. Cr. 234. Heyn. Virgil. 2, 132. Hom. 6, 340. 582. 7, 226. 8, 384. Conf. c. ἐλπομαι, 6, 345.; cum βούλομαι, 640." Schæf. Mss.] "UNDE Ἐλδωρ, τὸ, Desiderium, Cupido. Hesychio ἐπιθυμία: ap. quem legitur non solum ἐλδομαι, sed etiam ἐλδῶ, expos. ἐπιθυμῶ, θέλω, Cupido, Volo. Eust. ἐλδομαι, s. ἐλδω, derivari ait ab ἐλω q. e. αἰρέω, ideoque "ἑλδύνεσθαι. Ἐλδύνω, exp. Splendidum et amabile reddo: item Cupio: sed sine exemplo vel auctoritate. Passivi ἐλδύνομαι Suid. hoc affert exemplum, sed sine expos., πρῶτοις ἰούλοις ἐλδύνον μένους καὶ γενελοῖς ταχέσι." [* Ἐνέλδομαι, Apoll. Rh. 4, 546. * Ἐπιέλδομαι, 783.] "Ἐέλδομαι quoque poet. pleonasmo τοῦ ἐ dicitur pro ἐλδομαι, Cupio, ἐπιθυμῶ: Desidero. Od. Ω. (399.) ἐπεὶ νόστησας ἐλδομένοισι μάλ' ἡμῖν, Nobis maximopere cupientibus et desiderantibus. Sic Φ. (209.) Γίγνωσκω δ' ὡς σφῶν ἐλδομένοισιν ἰκάνω. Et Il. H. (4.) Jupiter ναυτησιν ἐλδομένοισιν ἔδωκεν Οὔρον, ἐπὶν κεκάμωσιν εὐξέστησ' ἐλάτρησι. Porro jungitur hoc ἐλδεσθαι interdum infinitivo: ut Od. Δ. (162.)

"ἔλδωτο γὰρ σε ἰδέσθαι, Cupiebat s. Desiderabat te "videre. Itidemque O. (66.) θυμὸς ἐέλδεται οἴκαδ' ἐκέσθαι. Interdum cum gen., ut E. (42.) ἐέλδομενός που ἐδωδῆς, Cibum appetens, Cupiens comedere. Et Hesiod. "E. (1, 379.) Σοὶ δ' εἰ πλοῦτον θυμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶν ἦσιν. Item et accus. jungitur, ut Γμίχομαι quoque et infinitivo et gen. et accus., Odyss. A. 409. Ἡ ἐὼν αὐτοῦ χρεῖος ἐέλδομενός τόδ' ἰκάνει: ubi Scholiastes itidem exp. ἐπιθυμῶν, ut in Il. præcedentibus. Latine tamen potius reddas, Aut res suas agens, Aut suorum ipsius negotiorum causa. Verum et in pass. signif. usurpatum a poeta reperitur h. v., Il. Π. 494. Νῦν τοι ἐέλδέσθω πόλεμος κακός, εἰ θεός ἐσσι, Nunc tibi appetatur s. desideretur bellum, pro νῦν ἐέλδου πολέμοιο s. πολεμίζειν." ["Ruhnk. Ep. Cr. 234." Schæf. Mss.] "INDE Ἐέλδωρ, Res cupita, Desiderium. Il. A. (41.) τόδε μοι κρήνην ἐέλδωρ: Π. (238.) τόδ' ἐπικρήνην ἐέλδωρ. Od. Γ. (418.) Καρπαλίμως μοι τέκνα φίλα κρήνην ἐέλδωρ. Hesiod. A. (36.) Εὐνῇ καὶ φιλότῃ μίγῃ, τέλεσεν δ' ἄρ' ἐέλδωρ. Rursus Od. Φ. (200.) Ζεῦ πάτερ, αἱ γὰρ τοῦτο τελευτήσεας ἐέλδωρ. Quibus in Il. ἐέλδωρ κραίνειν, ἐπικραίνειν, τελεῖν, τελευτᾶν, vel sibi vel alii dicitur. is qui desiderio et voto satisfacit, perficit s. complet desiderium. Sed et ipsum ἐέλδωρ dicitur τελευτᾶσθαι et ἐκτελεῖσθαι cum perficitur et completur: ut Il. O. (74.) Πρίν γε τὸ Πηλεΐδαο τελευτηθῆναι ἐέλδωρ. Et Od. (Υ. 54.) Νῦν δ' ἤδη τόδε μακρὸν ἐέλδωρ ἐκτετέλεσται."

"ΕΛΕΑΣ, Avis nom. ap. Aristoph. ["O. 302. 885.] Eadem autem forsitan avis est quæ a Callimacho [p. 364. 469.] ἐλείας dicitur, ut annotat Schol. Aristoph. Apud Hes. paroxytonos scriptum ἐλέας. Ἐλεῖος quoque ab Hes. esse dicitur εἶδος ἱέρακος, Species accipitris: forsitan quoniam est ἐλειονόμος. Ἐλεός, Suidæ Avis species," [Aristot. H. A. 8, 3. "Casaub. Athen. 135. * Ἐλέα, ib." Schæf. Mss. * Ἐλέα, Aristot. H. A. 9, 16, 2. ἔλαια, var. lect.]

ἘΛΕΓΧΩ, Arguo, unde ἔλεγχος, Argumentum, ut ἔργα δὲ χεῖρας ἐλέγχει, Opera arguunt manus, quod habet Suid., et Proverb. esse videtur. Sic autem verbo Arguo usus est Virg. cum dixit Degeneres animos timor arguit. Ceterum utri prior dandus fuerit locus, verbone ἐλέγγω an nomini ἔλεγχος, dubitari possit; nam Lat. quidem certe Arguo prius esse quam Argumentum, manifestum est, sicut Index ab Indico fieri putatur: sed cum ἐλέγγω reddimus Argumentis demonstro s. probo, videmur quodammodo ἔλεγχον in ἐλέγγω includere. Huc accedit, quod Etym., cujus tamen alioque parva est hls in rebus auctoritas, ἐλέγγω ab ἐλεγχος deducit. Sed propter derivata ab ἐλεγχος, ne inter nomen et verbum ponenda essent, alioqui ab hac eorum signif. discedentia, huic posteriorem l. dare malui: et vicissim verbo ἐλέγγω, propter comp. ab eo, dare priorem. Ut autem ad signif. verbi hujus revertar, quale est ἐλέγγω in illo, quem e Suida protuli l., tale est pass. ἐλεγχθήσεται in Xen. (Ἀπ. 1, 7, 2.) Εὐθὺς ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὢν: ubi tamen non redditur Arguetur, sed Deprehendetur vel Comperietur. E Plat. affertur itidem ἐλεγχθὲν ἔργῳ, pro Deprehensum reipsa, Demonstratum. Polit. vertit Coarguo, ista Herodiani interpretans, (7, 1, 14.) Τὴν Ἀλεξάνδρου — πρὸς τὰ πολεμικὰ ἔργα δειλίαν ἐλέγχειν ἐπειράτο. Interdum autem vertitur Redarguo, Reprehendo: ut Plut. de Orac. Def. Ἐλέγχοντα τὴν μῦθον ἐπὶ τοῦ θεοῦ, Cum ap. deum eam fabulam reprehenderet. Sic pass. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 47.) Ὑπὲρ ὧν ἡμάρτανον ἐλεγχόμενοι, ἤχθοντο. Apud Thuc. autem Reprehendere, Insimulare, 1, (131.) Καὶ καθίστησιν ἐαυτὸν ἐς κρίσιν τοῖς βουλομένοις περὶ αὐτῶν ἐλέγχειν. Sed ἐλέγγω redditur et Refello, Refuto, Convinco. Bud. ex Antiphonte affert pro Probare et Convincere. Idem hæc Dem. Καὶ ἐλέγξας αὐτὸν τὰ ψευδῆ κεκλητευκότα, interpr. Cum liquido probassem falsam eum in jus vocationem renuntiassse. Pro Convinco autem fre-